

பத்திரம் சுருதி கச்சுரி

**முத்தம் சரணம்
கச்சாமி!**

என்.கணேசன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலாய் லாமா பேன்ற ஒருசில நீஜ மனிதர்கள்
தீபத் மற்றும் லாமாக்கள் சம்பந்தப்பட்ட
இக்கதையின் நம்பகத்தன்மையை கூட்ட சில
இடங்களில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்களே ஒழிய
மற்றபடி இந்த நாவலில் வரும் சம்பவங்கள்
அனைத்தும் என் கற்பனையே.

— என்.கணேசன்

அத்தியாயம் 1

ட்சுக்லகாங்க் திருக்கோயில், தர்மசாலா,
ஹிமாசலப்பிரதேசம்.

பெருமழை பெய்து அப்போது தான் ஓய்ந்திருந்தது. ஆனால் எந்த நிமிடமும் மழை மீண்டும் பெய்ய ஆரம்பிக்கலாம். ஜுலையில் ஆரம்பித்து செப்டம்பர் இரண்டாம் வார இறுதி வரைக்கும் இப்பகுதியில் மழைக்காலம் தான். இந்த தொடர் மழை, தலாய் லாமாவின் உதவியாளனாக பணிபுரியும் சோடென்னுக்கு சிறிதும் பிடித்தமானதல்ல. சொல்லப் போனால் சகிக்க முடியாதது. ஜூன் மாதம் முடிவு வரை சீதோஷ்ண நிலை மிக ரம்மியமாக இருக்கும். இங்கு நிறைய ஆட்கள் வருவார்கள். அதனால் பொழுதும் நன்றாகப் போகும். மழைக்காலம் ஆரம்பித்து விட்டாலோ அதில் பாதி ஆட்கள் கூட வர மாட்டார்கள்.

இப்போது கூட ட்சுக்லகாங்க் கோயிலில் புத்தர் சிலை முன் தலாய் லாமாவுடன் பிரார்த்தனைக்குக் கூடியிருந்தவர்கள் 20 பேர் தான். அதிலும் 7 பேர் கோயிலைச் சேர்ந்த புத்த பிக்குகள். மீதி 13 பேரில் 5 பேர் வெளிநாட்டுப் பயணிகள். அமெரிக்கர்களாகவோ, ஐரோப்பியர்களாகவோ இருக்கலாம். 2 பேர்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உள்ளூர்வாசிகள். 6 பேர் ஜப்பான் மற்றும் கொரியாவில் இருந்து வந்திருந்த புத்த பிக்குகள்....

திடீரென்று 21 வது ஆள் திருக்கோயிலுக்குள் நுழைந்தார். நாலரை அடி உயரம் தான் இருக்கும். பழுத்த கிழவர். புத்தபிக்கு. திபெத்தியர். அவன் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். பொதுவாக எல்லோருக்கும் வெளிநாடுகளில் இருக்கும் போது தங்கள் நாட்டவரைக் கண்டால் மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். ஆனால் சோடென் அதற்கு விதிவிலக்கானவன். அவனுக்கு அவனுடைய நாட்டு மக்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் வெறுப்பாகவே இருந்தது. கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் தரித்திரவாசிகள். இப்போது வந்திருந்த கிழ புத்த பிக்குவின் சிவப்பாடைகளிலும் இரண்டு கிழிசல்கள் தைக்கப்பட்டிருந்தது அவன் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. 'கிழியாத உடை கூடப் போட்டுக் கொள்ள முடியாத ஆட்கள் எதற்காக யாத்திரைக்குக் கிளம்ப வேண்டும்? தங்கள் தரித்திரத்தை உலகத்துக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவா?' என்று தனக்குள்ளே கேட்டுக் கொண்டான். அவர் அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். அவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். 'பண உதவி ஏதாவது கேட்டாலும் கேட்கலாம்'. புன்னகை செய்வதே ஆபத்து!

கிழ பிக்கு புத்தர் விக்கிரகத்தைப் பார்த்து ஒரு நிமிடம் கண்களை மூடி நின்று விட்டு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் பின்னால் தானும்

என்.கணேசன்

உட்கார்ந்து கொண்டார். அந்த நேரத்தில் அவன் கைபேசியில் (மொபைல் போனில்) ஒரு குறுந்தகவல் வந்தது - “வந்திருக்கிற புதிய ஆளைக் கவனி”.

சோடென் சுறுசுறுப்பானான். கிழ பிக்குவை கூர்மையாய் கவனித்தான். ‘தரித்திரத்தைத் தவிர இந்த ஆளிடம் வேறெதோ விஷயமும் இருக்கும் போல் தெரிகிறதே!’ கிழவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் இருக்கும். மற்றவர்கள் எல்லாரும் செய்து கொண்டிருக்கும் பிரார்த்தனையில் கிழ பிக்கு ஈடுபாடு காண்பிக்கவில்லை. சுற்றும் முற்றும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே வந்து சோடென்னையும் அவர் சுவாரசியத்துடன் பார்த்தார். சோடென் தன்னை அந்த ஆள் கூர்ந்து பார்ப்பதை ரசிக்கவில்லை. அவர் இவனைப் பார்க்கும் போது இவன் அவரைக் கவனிப்பது கஷ்டமான காரியம் என்பதால் அவரிடம் இருந்து பார்வையைத் திருப்பி வெளியே வேடிக்கை பார்த்தான். ஒரு நிமிடம் கழித்து மெள்ள பார்வையைத் திருப்பிய போதும் கிழ பிக்கு இவனையே தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘என்னைப் பார்க்க வந்தீரா, புத்தரைப் பார்க்க வந்தீரா முட்டாள் பிக்குவே. புத்தரைப் பார்த்து வணங்கி போகிற காலத்திற்கு புண்ணியம் சேர்த்துக் கொண்டு போக வேண்டியது தானே’ என்று சோடென் மனதில் கறுவினான். யாரையாவது கண்காணிப்பது அவர்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நம்மையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில்
சாத்தியமல்லவே. அப்படியும் அவன் அவரைப்
பார்க்கையில் அவர் அவனைப் பார்த்து புன்னகை
செய்தார். ஒரு புன்னகையே இவ்வளவு எரிச்சலைக்
கிளப்ப முடியும் என்பதை அவன் அன்று தான்
உணர்ந்தான்...

பிரார்த்தனை கால் மணி நேரத்தில் முடிந்தது.
கூடியிருந்தவர்கள் தலாய் லாமாவுடன் சிறிது
பேசினார்கள். ஆசிகள் வாங்கினார்கள். கிழ பிக்குவும்
எழுந்து நின்று கொண்டார்.

தலாய் லாமாவின் இருப்பிடம் திருக்கோயிலுக்கு
நேர் எதிரே உள்ள மாளிகை தான். அவர் தன்னிடம்
பேசி ஆசி வாங்கினவர்களைப் பார்த்து புன்னகையுடன்
கையசைத்து விட்டு இருபக்கங்களிலும் இரு
பிக்குகளுடன் தன் மாளிகைக்குக் கிளம்பினார்.
அப்போது தான் அவர் அந்த கிழ பிக்குவைக்
கவனித்தார். ஒரு கணம் அப்படியே சிலை போல நின்று
விட்ட தலாய் லாமா பின் அந்தக் கிழ பிக்குவைப்
பார்த்து பெரிதாகப் புன்னகைத்தார்.

“ஆசானே இது என்ன ஆச்சர்யம்” என்று
வியப்புடன் கூறிய தலாய் லாமா அந்த கிழவரை
ஆரத்தமுறிக் கொண்டார். தன்னருகே இருந்த
பிக்குகளிடமும், அருகே வந்த சோடென்னிடமும்

என்.கணேசன்

புன்னகையுடன் அறிமுகம் செய்தார். “இவர் எனக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர்....”

அருகே இருந்த பிக்குகள் தலைதாழ்த்தி அந்த கிழ பிக்குவை வணங்க சோடென் வேண்டா வெறுப்பாக தானும் வணக்கம் தெரிவித்தான். மறு வணக்கம் செலுத்திய கிழ பிக்கு சோடென்னைப் பார்த்து மட்டும் ரகசியமாய் கண்ணடித்தார். நெருங்கிய நண்பர்களுக்குள் ரகசியத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு கண்ணடிப்பார்களே அது போல. சோடென்னுக்குச் சே என்றாகி விட்டது. ‘என்ன விவஸ்தை இல்லாத கிழவர் இவர்’. அவன் உடனே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

தலாய் லாமா அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர் தன் ஆசானிடம் யார் யாரைப் பற்றியோ திபெத்திய மொழியில் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டே அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு தன் மானிகைக்கு நடக்க ஆரம்பித்தார். பின்னால் தொடர்ந்து போகும் போது சோடென்னுக்குக் கிழ பிக்குவைக் கவனிப்பது சுலபமாக இருந்தது. நிச்சயமாக தலாய் லாமாவை விட வயதில் மூத்தவராக இருக்கக் கூடிய கிழ பிக்குவின் நடையில் வயதின் தாக்கம் தெரியவில்லை. மற்றபடி கவனிக்க வேண்டிய வேறெந்த விஷயமும் இந்த ஆளிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை-சேட்டையைத் தவிர.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலாய் லாமா தன் ஆசானை நேராகத் தன் தனியறைக்கு அழைத்துச் செல்ல, கூட வந்த பிக்குகள் தங்கள் இடங்களுக்குப் போனார்கள். சோடென் இங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து முடிந்த இந்த பதினோராண்டு காலத்தில் தலாய் லாமா தன் தனியறைக்கு எந்த விருந்தினரையும் அழைத்துச் சென்றதில்லை. எத்தனை பெரிய ஆளானாலும் வரவேற்பறையோடு சரி. இப்போது குறுந்தகவல் அர்த்தமுள்ளதாகியது. என்னவோ இருக்கிறது!

சோடென் வேகமாய் தனதறைக்குப் போனான். அறைக்கதவையும் ஜன்னலையும் சாத்தி விட்டு தன் மேஜையின் கீழ் இருந்த ரகசிய பட்டனை அழுத்தினான். தலாய் லாமாவின் சோபாவின் அடியில் ரகசியமாய் பதிக்கப்பட்டிருந்த நூதனமான கருவி அங்கு பேசப்படுவதைப் பதிவு செய்து அவன் அறையில் ஒலிபரப்பு செய்ய ஆரம்பித்தது. தலாய் லாமாவின் குரல் பரபரப்புடன் கேட்டது.

“ஆசானே. நீங்களே வந்திருக்கிறீர்கள்.... ஏதாவது முக்கிய விஷயமா?”

தலாய் லாமா தன் பிள்ளைப் பருவ ஆசிரியரைப் பார்த்து பரபரப்புடன் கேட்ட கேள்விக்கு கிழ பிக்கு புன்னகையுடன் பதில் சொன்னார்.

என்.கணேசன்

“என்னை மறந்து விட்டு யாரும் நிம்மதியாய் இருக்கக் கூடாது என்ற கொள்கையுடன் வாழ்கிறவன் நான் டென்சின்”

தலாய் லாமா பேரன்புடன் தன் ஆசானைப் பார்த்து வாய் விட்டு சிரித்தார். இன்னமும் அவரை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் உரிமை படைத்த ஒரே மனிதர் இந்த ஆசிரியர் தான். அவரை மட்டுமல்ல திபெத்திய புத்தமதத்தின் முக்கிய நான்கு பிரிவின் தற்போதைய தலைமை லாமாக்களும் இந்த ஆசிரியரிடம் படித்தவர்கள் தான். திபெத்திய புத்தமத புனித நூல்களை கரைத்துக் குடித்தவராக கருதப்படும் இவரிடம் படித்த திபெத்திய பிக்குகளும், அறிஞர்களும் ஏராளம். அதனாலேயே இவரை ஆசான் என்று பலர் அழைக்க பின் அந்தப் பெயரே இவருக்கு சாக்ஷதமாகியது.

ஆசானுக்கு 93 வயதாகிறது. தலாய் லாமா இவரை இது வரையில் சோகமாக ஒரு முறை கூட பார்த்ததில்லை. உலகில் மாறாத விஷயங்களில் ஆசானின் புன்னகையும் ஒன்று என்று தலாய் லாமா நினைத்துக் கொண்டார்.

ஆசான் சுவாரசியமானவர். பார்க்கிறவர்களுக்கு அவரிடம் நிறைய முரண்பாடுகள் தெரியும். புனிதநூல்களைக் கரைத்துக் குடித்த அவர் சம்பிரதாயமான ஆசிரியர் பாத்திரத்திற்குப் பொருந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மாட்டார். சின்ன உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமானால் அவர் தன் மாணவர்களுடன் தெரு விளையாட்டுகளில் கலந்து கொள்வதும் உண்டு. திபெத்திய புத்தமதத்தின் இன்னொரு பிரிவின் தலைமை லாமாவான பஞ்சென் லாமா தன்னை இந்த ஆசான் நிறையவே தர்மசங்கடத்திற்கு உள்ளாக்குவதாக ஒரு முறை தலாய் லாமாவிடம் சொன்னார். “...நான் வணங்கும் ஒரு ஆள் சின்னப் பையன்கள் கூட சேர்ந்து தெருவில் விளையாடுவது நிஜமாகவே என்னால் சகிக்க முடியவில்லை....”

அது போன்ற எத்தனையோ விசித்திர குணாதிசயங்கள் ஆசானின் மீதிருக்கும் மரியாதையை சிறிது குறைத்தாலும் அதற்குப் பதிலாக அன்பையும் நெருக்கத்தையும் எல்லோரிடமும் அதிகப்படுத்தி இருந்தது. அவரைப் பார்க்கும் போதோ அவர் பற்றிப் பேசும் போதோ எல்லோரிடமும் ஒரு சின்ன சிரிப்பு தெரியும்.

அப்படிப்பட்ட ஆசானின் இன்னொரு முகம் பலர் அறியாதது. ரகசியங்களைக் காப்பதிலும், சில விஷயங்களில் மிக உறுதியாக இருக்க முடிவதிலும் அவருக்கு நிகர் அவரே. தோற்றத்திற்கு எதிர்மாறாக மிக ஆழமானவர்.

என்.கணேசன்

ஆசானின் முகத்தில் சிரிப்பு போய் சிந்தனையின் ஆழம் தெரிய ஆரம்பித்தது. ஏதோ மிக முக்கியமான காரியமாய் அவர் வந்திருக்கிறார் எனபது தலாய் லாமாவுக்குப் புரிந்தது. ஆசானை தன் இருக்கைக்கு எதிர் இருக்கையில் அன்புடன் அமர வைத்து விட்டு தலாய் லாமா சொன்னார்.

“சொல்லுங்கள் ஆசானே. என்ன விஷயம்?”

ஆசான் குரல் தாழ்ந்தது. “மைத்ரேய புத்தர்...”

சோடென் மின்சாரக் கம்பியை வெறும் கையால் பிடித்தவன் போல் அதிர்ந்தான். உளவாளியாக ஆன புதிதில் சீன உளவுத்துறை இந்த வார்த்தை தலாய் லாமா யாருடனாவது பேசும் போது வருகிறதா என்று கவனிக்கச் சொன்னார்கள். அப்போதெல்லாம் தினம் கேட்பார்கள். ஆனால் அப்போதெல்லாம் அந்த வார்த்தையை தலாய் லாமா சொன்னதில்லை. யாரும் தலாய் லாமாவிடமும் சொன்னதில்லை. அன்றில் இருந்து நேற்று வரை சீன உளவுத் துறைக்கு அவன் அனுப்பிய விஷயங்கள் எத்தனையோ இருந்தன. சில சில்லறை விஷயங்கள். சில பெரிய விவகார விஷயங்கள். ஆனால் அவற்றில் மைத்ரேய புத்தர் சம்பந்தமாக எதுவும் இருந்ததில்லை. மைத்ரேய புத்தர் என்கிற சொல் எதைக் குறிக்கிறது என்றோ, சீனா எதற்கு அதில் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறது என்றோ சோடென் அறியான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இன்று முதல் முறையாக கேள்விப்படுகிறான்
என்பதால் சோடென்னின் இதயத்துடிப்புகள் வேகம்
பிடித்தன. பரபரப்புடன் சோடென் காதுகளைக்
கூர்மையாக்கினான்.

அத்தியாயம் 2

மைத்ரேய புத்தர் பெயரை தலாய் லாமாவும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. தானாக அவர் குரலும் தாழ்ந்தது. கவலையுடன் கேட்டார். “அந்தக் குழந்தைக்கு என்ன ஆயிற்று?”

ஆசான் புன்னகையுடன் சொன்னார். “டென்சின், இப்போது அது குழந்தை இல்லை. பத்து வயது சிறுவன். அவர் நன்றாகவே இருக்கிறார்”

தலாய் லாமா ஆர்வமாகக் கேட்டார். “மைத்ரேயனை சமீபத்தில் பார்த்தீர்களா..?”

“போன மாதம் பார்த்தேன்.... அதுவும் தூரத்திலிருந்து...” ஆசான் குரலில் லேசாக மனத்தாங்கல் இருந்தது.

தலாய் லாமா மைத்ரேய புத்தரைப் பற்றியே யோசித்தபடி ஆசானைப் பார்த்தார்.

ஆசான் தாழ்ந்த குரலிலேயே தொடர்ந்தார். “இது வரை முன்றே முறை தான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். மூன்று வயதில், ஏழு வயதில், போன மாதம்..... மூன்று முறையும் தூரத்தில் நின்று கொண்டு இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படுத்தாமல்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பார்த்தேன். அதை விட அதிகமாயோ நெருக்கத்திலோ பார்த்தால் கூட சீன ஒற்றர்களுக்கு சந்தேகம் வந்து, கண்டுபிடித்து, மைத்ரேயனைக் கொன்று விடும் அபாயம் இருக்கிறது.... மைத்ரேயன் என்று சந்தேகப்பட்டு சீனா இது வரை மூன்று குழந்தைகளைக் கொன்றிருக்கிறது...”

தலாய் லாமா மனம் இறந்த குழந்தைகளுக்காக உருகியது. என்ன கொடுமை இது!... மைத்ரேய புத்தரும் நலமாக இருக்கிறார் என்றால் இப்போது அவர் விஷயமாக ஏன் ஆசான் வந்திருக்கிறார் என்ற கேள்வி மனதில் எழ ஆசான் அவர் கேட்காமலேயே காரணம் சொன்னார்.

“அவர் சம்பந்தமாக மௌன லாமா ஒரு எச்சரிக்கை அனுப்பி இருக்கிறார்”

அந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் தலாய் லாமா இதயத் துடிப்புகள் ஒரு கணம் நின்று தொடர்ந்தன. ஆசான் ஒரு காகிதத்தை எடுத்து நீட்டினார். தலாய் லாமா அதைப் படித்துப் பார்த்தார். கவலையின் ரேகைகள் அவர் முகத்தில் படர்ந்தன. தலாய் லாமா ஆயாசத்துடன் எழுந்தார். வெளியே மறுபடியும் பலத்த மழை ஆரம்பித்த சத்தம் கேட்டது. ஜன்னல் அருகே சென்று பெய்யும் பேய் மழையை ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் பார்த்தார்.

என்.கணேசன்

மௌன லாமா என்ற திபெத்திய புத்த துறவி தன் பதினாறாம் வயதில் மௌன விரதம் பூண்டவர். அதற்குப் பின் அவர் வாய் திறந்து பேசியதில்லை. திபெத்தின் ஒரு பழங்கால புத்த மடாலயத்தில் வசிக்கும் அவருக்கு தற்போது வயது என்ன என்று பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. நூறிலிருந்து நூற்றி இருபது வரை பல எண்களை வயதாகச் சொல்கின்றனர். பெரும்பாலும் தியான நிலையில் இருக்கும் அவர் ஒரு நாளுக்கு ஒரு முறை தான் உணவு உண்பார். சில நாட்களில் ஆழ்நிலை தியானங்களில் மூழ்கிப் போனால் அந்த உணவும் வைத்த இடத்திலேயே இருக்கும். தியான நிலையில் இல்லாத போது புனித நூல்களைப் படித்துக் கொண்டும், மடாலய வேலைகள் ஏதாவது செய்து கொண்டும் இருப்பார்.

அவர் திடீர் என்று எச்சரிக்கைகளை மற்றவர்களுக்கு எழுதிக்காட்டுவதுண்டு. அவை அப்படியே பலிக்கும் என்பது மற்றவர்களின் அனுபவம். ஒரு முறை பல மைல் தொலைவில் உள்ள ஒரு மடாலயத்திற்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ஒரு பிக்குவிடம் இரண்டு நாட்கள் போக வேண்டாம் என்று மௌன லாமா எச்சரித்தார். இரண்டாவது நாள் அந்த மடாலயம் நிலச்சரிவில் நாசமாகிய செய்தி வந்து சேர்ந்தது. இன்னொரு முறை புகழ் பெற்ற பழைய புனித நூல்களைப் பாதுகாத்து வரும் இன்னொரு மடாலயத்தினரை அந்தப் புத்தகங்களை வேறு ஒரு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அறைக்கு மாற்றச் சொன்னார். அப்படியே அவர்கள் செய்தனர். அன்று இரவே நூல்கள் முன்பிருந்த அறை தீக்கிரையாகியது. இப்படி எத்தனையோ நிகழ்வுகள்.

அப்படி ஒரு எச்சரிக்கை 1959 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 16ஆம் தேதி தலாய் லாமாவுக்கு மௌன லாமாவால் அனுப்பப்பட்டது. உடனடியாக அதை ஏற்க தலாய் லாமாவால் முடியவில்லை. சீன அரசாங்கத்தை எதிர்த்து அவர் தலைமையில் திபெத்தியர்கள் போராடிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. தன் தாய்நாடான திபெத்தை அந்த இக்கட்டான நிலையில் விட்டு வெளியேற அவர் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவருடன் இருந்த அதிகாரிகள் இந்த எச்சரிக்கையை அலட்சியம் செய்யாமல் உடனே வெளியேற தலாய் லாமாவை அறிவுறுத்தினார்கள். கடைசியில் அடுத்த நாள் மார்ச் 17 ஆம் தேதி இரவு லாசா அரண்மனையில் இருந்து தலாய் லாமா சாதாரண சிப்பாய் வேடமிட்டு ரகசிய வழியில் வெளியேறினார். மறு நாள் காலை லாசா அரண்மனையை சீன ராணுவம் சுற்றி வளைத்தது.

31 நாட்கள் பயணம் செய்து 1959ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 18 ஆம் தேதி இந்தியாவை அடைந்த தலாய் லாமாவுக்கு இப்போதும் அந்த நாட்கள் பசுமையாக நினைவில் உள்ளன. அன்று அவர் அந்த எச்சரிக்கையை அலட்சியம் செய்து அங்கேயே இருந்திருந்தால் அவர்

என்.கணேசன்

உயிரை இழந்திருக்கலாம் அல்லது இன்றும் சீன சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்திருக்கலாம்.

சொந்த வாழ்க்கையிலேயே அனுபவம் பெற்றிருந்த அவர் இன்று இந்த எச்சரிக்கையை எப்படி அலட்சியம் செய்ய முடியும்!

தலாய் லாமா ஜன்னலருகேயே மழையைப் பார்த்துக் கொண்டே ஆழ்ந்த சிந்தனையில் நிற்பதைக் கண்ட ஆசான் தானும் எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்றார்.

'மௌன லாமா ஒரு எச்சரிக்கை அனுப்பி இருக்கிறார்' என்று ஆசான் சொன்னதற்குப் பின் அவர்கள் பேசியது எதுவும் சோடென்னுக்குக் கேட்கவில்லை. மழையின் சத்தம், அவர்கள் அந்த சோபாவிலிருந்து தூர இருந்தது, தாழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டது எல்லாமாகச் சேர்ந்து அர்த்தமில்லாத முணுமுணுப்புகளாக மட்டுமே கேட்டது. சோடென் பொறுத்து பொறுத்துப் பார்த்தான். அவர்கள் பழையபடி இருக்கைகளுக்குத் திரும்புவதாக இல்லை.

அவன் பொறுமையிழந்தான். அவனை உளவிற்காக ஆயத்தப்படுத்தியவன் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னான். "ஒரு நல்ல ஒற்றனுக்குத் தேவையான முதல் முக்கிய மூன்று தகுதிகள் — பொறுமை, பொறுமை, பொறுமை". அதுவே அவன் பொறுமையைச் சோதித்தது. 'இதற்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒரு நல்ல ஒற்றனுக்குத் தேவையான முதல் தகுதி பொறுமை என்றே சொல்லி விட்டுப் போகலாமே' என்று நினைத்தான். போகப் போக பொறுமை எவ்வளவு முக்கியம் என்று புரிந்தாலும் அவனிடம் அது வந்து சேரவில்லை.

மற்ற உளவாளிகள் எல்லாம் எப்படி இருப்பார்கள் என்று அடிக்கடி அவன் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு. ஆனால் அதை நேரில் கண்டு கொள்ளும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவன் நேரில் பார்த்த ஒரே உளவாளி அவனை ஆயத்தப்படுத்திய பீஜிங் ஆசாமி தான். அவனையும் அவன் இது வரை ஐந்தாறு முறை தான் நேரில் சந்தித்திருக்கிறான். இங்கேயே கூட வேறு உளவாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் அறிவான். அவர்களில் அவனுக்கு அடிக்கடி குறுந்தகவல் அனுப்பும் ஆளும் ஒருவன். ஆனால் அவனும் யார், எப்படி இருப்பான் என்பது சோடென்னுக்குத் தெரியாது. தர்மசாலாவிலேயே இருக்கும் அந்த நபர் ஏதாவது பிக்குவாகவோ, பாதுகாப்பு காவலாளிகளில் ஒருவனாகவோ இருக்கக்கூடும்....

அவன் தான் சற்று முன் கூட “வந்திருக்கும் புதிய ஆளைக் கவனி” என்று குறுந்தகவல் அனுப்பியிருந்தவன். அவனுக்கு இந்த ஆசான் கிழவனை முன்பே தெரியுமா, இல்லை இந்த கிழவன் ஏதாவது சந்தேகத்தைக் கிளப்பும் வகையில் நடந்து கொண்டானா

என்.கணேசன்

என்று சோடென்னால் யூகிக்க முடியவில்லை. இந்த சேட்டைக் கிழவன் எதாவது செய்திருப்பான். முதல் முறை பார்க்கையிலேயே ஒரு புதிய ஆளைப் பார்த்து கண்ணடிக்கும் கிழவன் என்ன தான் செய்ய மாட்டான்....

நிமிடங்கள் வேகமாகக் கழிந்தன. காத்திருந்தே சோடென்னுக்கு அலுப்பு தட்டியது. திரும்பவும் அவர்கள் இருக்கைகளுக்குத் திரும்பியது கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் கழிந்த பின்பு தான். இப்போது தலாய் லாமாவின் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

“இந்த ஆளை நம்மால் நேரடியாகத் தேட முடியாதா?”

ஆசான் சொன்னார். “முடிந்த வரை விசாரித்து விட்டோம். கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.”

தலாய் லாமா ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். பின் சொன்னார். “நான் பேசிப் பார்க்கிறேன் ஆசானே!”

“சாதகமான பதில் வந்தால் உடனே தெரிவி டென்சின். உன் பதில் கிடைக்கும் வரை நான் சொன்ன இடத்தில் தான் இருப்பேன்.”

‘ஒருவேளை பதில் பாதகமாக இருந்தால்?’ என்று கேட்க நினைத்த தலாய் லாமா வார்த்தைகளை விழுங்கிக் கொண்டார். ‘அப்படி ஒரு பாதக நிலையே வரக்கூடாது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கருணையே உருவான போதிசத்துவர் அப்படி ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தி விட மாட்டார்.'

தலாய் லாமா கேட்டார். “என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள் ஆசானே?”

“ஒன்றும் வேண்டாம் டென்சின்..... நான் கிளம்புகிறேன்”

“இந்த மழையிலா?”

“மழை, வெயில் - இதெல்லாம் நம் வேலையை பாதிக்க விட்டால் எத்தனையை முடிக்க முடியும் டென்சின்.... நான் சீக்கிரம் போயாக வேண்டும்?”

“அவ்வளவு அவசரமாய் போய் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“முன்று நாள் விரதம் இருக்கப் போகிறேன் டென்சின்”

ஆசானின் விரதம் தலாய் லாமா நன்றாக அறிந்த ஒன்று. தண்ணீர் கூட குடிக்காமல் முழுப் பட்டினி இருப்பார். ஆசானின் விளையாட்டிற்கு எதிர்மாறான குணாதிசயங்களில் இதுவும் ஒன்று. விரத நாட்களில் முழு நேரமும் இறைவனின் தியானத்திலும், இறைவழிபாட்டிலும் தான் அவர் கழிப்பார்.

என்.கணேசன்

“உங்கள் இந்த வயதில் இந்த விரதமெல்லாம் வேண்டுமா ஆசானே. போதிசத்துவர் இதை உங்களிடம் எதிர்பார்க்கிறார் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“அவர் என்னிடம் எதிர்பார்க்கவில்லை டென்சின்... நான் தான் அவரிடம் எதிர்பார்க்கிறேன்.... நீ பேசப்போகும் போது உன்னுடன் என் பிரார்த்தனை கூட வரும்...”

ஆசான் கிளம்பி விட்டார். அவரைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதை அறிந்த தலாய் லாமா தானும் எழுந்தார். அவர் மடியில் இருந்த சிறு தாள் கீழே விழுந்தது. குனிந்து அதை எடுத்த தலாய் லாமா சற்று முன் ஆசான் அதைத் தந்த போது தோன்றியதை இப்போது வாய் விட்டுச் சொன்னார்.

“வித்தியாசமான பெயர்”

ஆசான் புன்னகைத்தார். “பெயர் மட்டுமல்ல ஆளும் அப்படித்தான்”

அறையை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன் ஆசான் கடைசியாக எச்சரித்தார். “நம்மிடம் காலம் அதிகமில்லை டென்சின்”

“உடனடியாகப் பேசுகிறேன் ஆசானே”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான் அறையை விட்டு வெளியே வந்தார். சோடென் தன் அறையில் இருந்த ரகசிய ஒலிபரப்புக்கருவியை நிறுத்தி விட்டு அவசர அவசரமாக வெளியே வந்தான். இருவரும் வரவேற்பறையில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். சோடென் அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்து அவர் போகும் இடம் எங்கே என்று அறிய விரும்பினான். அதனால் பிடிக்கா விட்டாலும் அவரிடம் திபெத்திய மொழியில் பேசினான்.

“வணக்கம் பெரியவரே. கிளம்பி விட்டீர்களா?”

“ஆமாம்” என்ற ஆசான் அவனைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தார். சோடென்னுக்கு அவர் கழுத்தை நெறிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆசான் அவனைக் கேட்டார். “உன் பெயர் என்ன இளைஞனே?”

“சோடென்”

“சோடென் என்றால் பக்தியானவன் என்று அர்த்தம். நீ பக்தி மிகுந்தவனா?”

‘பிரார்த்தனை நேரத்தில் நீயும் வேடிக்கை பார்த்தாய், நானும் வேடிக்கை பார்த்தேன். என்னைப் பார்த்து பக்தி மிகுந்தவனா என்று கேட்கிறாயே கிழவா” என்று மனதில் கொதித்த சோடென் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் அவரிடம் கேட்டான். “இந்த மழையில் எப்படிப் போவீர்கள்?”

என்.கணேசன்

ஆசான் புன்னகையுடன் “இப்படித்தான்” என்று சொல்லி கண்ணடித்து விட்டு ஒரே ஓட்டமாக தெருவை அடைந்தார். மழையில் நனைந்தபடி தெருவில் வேகமாகச் செல்லும் ஆசானைத் திகைப்புடன் பார்த்து நின்றான் சோடென். மனதில் அந்தக் கிழ பிக்குவை சபித்துக் கொண்டே தனதறைக்குத் திரும்பிய சோடென் பதிவு செய்திருந்த சம்பாஷணையை தன் மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அத்தியாயம் 3

மழையில் நனைந்து கொண்டே செல்லும்
ஆசானை தலாய் லாமா மாடி ஜன்னல் வழியாகப்
பார்த்துக் கொண்டே சிறிது நேரம் நின்றார்.

சில சின்னச் சின்ன சந்தோஷங்கள் குழந்தைப்
பருவத்திற்கே உரியவை. வளர்ந்த பிறகு அவற்றில்
இருந்து நீங்கி விடுகிறோம். சொல்லப்போனால்
வளர்ந்திருக்கிறோம் என்பதற்கு சமூகம் எடுத்துக்
கொள்ளும் அடையாளமே அந்த சின்னச் சின்ன
சந்தோஷ ஈடுபடுதல்களை விட்டு நீங்குவதே. அப்படி
ஈடுபட்டால் “என்ன இன்னும் சின்னக் குழந்தைகள்
போல” என்று சமூகம் கேட்டும் விடும். அப்படி
ஈடுபடுபவன் குற்றவுணர்ச்சியோடு பின்வாங்க நேரும்.
ஆனால் 93 வயதானாலும் அந்த வகையில் 'வளராதவர்'
ஆசான். அவர் உடலும் அதற்கு ஒத்துழைக்கிறது.
தூரத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் அவருடைய
முகத்தைப் பார்க்க முடியா விட்டாலும் அந்த மழையை
சிறு குழந்தையைப் போல் அனுபவித்து நனைந்து
போய்க் கொண்டிருக்கும் சந்தோஷம் தெரியும் என்பதில்
தலாய் லாமாவுக்கு சந்தேகம் இல்லை.

என்.கணேசன்

ஏழெட்டு வயது வரை அப்படித் தானும் நனைந்தது நினைவுக்கு வர தலாய் லாமா சின்னதாய் புன்னகை பூத்தார். அவர் பார்வை ஆசான் மறையும் வரை அந்த திக்கிலேயே இருந்தது. இந்த மாளிகைச் சிறையில் தான் இருக்கையில், நாடோடியாய் சுதந்திரனாய் ஆசான் இருக்கிறார் என்று எண்ணியவராய் மாடியில் இருந்து இறங்கி தனதறைக்கு வந்தார் தலாய் லாமா.

வந்ததும் இண்டர்காமில் சோடென்னை அழைத்தார். சோடென் வந்ததும் சொன்னார். “பிரதமர் அலுவலகத்திற்கு போன் செய் சோடென். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் எனக்கு ஒரு அப்பாயின்மெண்ட் கேள்”

சோடென் தலையசைத்து விட்டு ஒரு நிமிடம் அதிகமாக அங்கேயே நின்றான். எதற்காக பிரதமரிடம் அப்பாயின்மெண்ட் என்று அவராக விவரிப்பாரா என்று சோடென் எதிர்பார்த்தார். ஆனால் தலாய் லாமா விளக்கம் எதுவும் தராமல் “அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று கேட்டு சொல்” என்று மேலும் சொல்லி அவனை அனுப்பி விட்டார்.

ஆசான் வந்து போனதற்கும், இந்தியப் பிரதமரிடம் தலாய் லாமா இந்த அப்பாயின்மெண்ட் கேட்பதற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்குமோ என்று சோடென் சந்தேகப்பட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சீன உளவுத்துறை MSS (Ministry of State Security of the People's Republic of China) தலைமையகம், பீஜிங்.

சோடென்னின் உயர் அதிகாரியான வாங் சாவொ MSSன் உப தலைமை அதிகாரியின் வரவுக்காக அலுவலகத்தில் காத்திருந்தான்.

நேற்று இரவு அவன் உறங்கவேயில்லை. காரணம் சோடென் அவனுக்கு அனுப்பி வைத்த அந்த பேச்சுப் பதிவு தான். அது இந்தியாவில் இருந்து நேரடியாக அவனிடம் வரவில்லை. முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக இந்தியாவில் இருந்து நேபாள் மெயில் ஐடிக்கு போய் அங்கிருந்து ஹாங்காங் மெயில் ஐடிக்கு அனுப்பப்பட்டு, அங்கிருந்து சீனாவுக்கு அரை மணி நேரத்தில் வந்தது. அதன் பிறகு அதில் அவனுக்கும் இரண்டு கம்ப்யூட்டர் நிபுணர்களுக்கும் இன்று அதிகாலை ஆறு மணி வரை வேலை இருந்தது.

தலாய் லாமாவும் ஆசானும் பேசிய பேச்சுகளில் இடையே தெளிவில்லாமல் இருந்த சத்தங்களில் இருந்து பேச்சை பிரித்தெடுத்துக் கண்டு பிடிக்க நிறையவே அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தார்கள். கடைசியில் ஒருசில வார்த்தைகளை மட்டுமே அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. மிகத் தாழ்ந்த குரலில் அவர்கள் பேசியிருந்தபடியால், மழைச்சத்தத்தை மீறி அதற்கு மேல்

என்.கணேசன்

இவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் MSS உப தலைமை அதிகாரியான லீ க்யாங்கிடம் காட்ட தான் வாங் சாவொ அங்கு காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் தன் வாழ்நாளில் லீ க்யாங் போன்ற கூர்மதி படைத்த ஒருவனை சந்தித்ததில்லை. எந்த ஒரு விஷயத்தையும் மிகக் குறைவான நேரத்தில் அதன் ஆழம் வரை போய் அலசி ஆராயும் திறமை லீ க்யாங்குக்கு உண்டு. ஆட்களையும் அப்படித்தான் சீக்கிரமாகவே துல்லியமாக லீ க்யாங் எடை போட்டு விடுவான். ஆனால் எதையும் லீ க்யாங் முக பாவனையில் இருந்து யாராலும் யூகிக்க முடியாது. உணர்ச்சிகளை அதிகம் காண்பிக்காத முகம் லீ க்யாங்குடையது. எதுவும் புரியாத மரமண்டை போல் தோற்றமளித்தாலும் லீ க்யாங் அறிவிற்கு எதுவும் தப்பாது.

சீனாவின் MSS அமைப்பில் தலைமைக்கு அடுத்த உயரதிகாரியாக இருக்கும் லீ க்யாங்கின் வயது 37. வாங் சாவொவை விட ஐந்து வயது தான் மூத்தவன். ஆனால் தலைமை அதிகாரி உட்பட எல்லோரும் லீ க்யாங்கை மிகவும் மதித்தார்கள். பலருக்கு மதிப்பையும் விட பயமே அதிகமாக இருந்தது. காரணம் தங்கள் வேலையில் தவறு செய்தவர்களை லீ க்யாங் கையாளும் விதம். அவர்களில் எத்தனையோ பேர் காணாமல் போய் இருக்கிறார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எத்தனையோ பேர் விபத்தில் இறந்திருக்கிறார்கள். அதற்கெல்லாம் விசாரணை கூட இருந்ததில்லை.

உளவுத்துறையில் இருக்கும் தனிமனிதர்களின் தவறுகள் நாட்டின் தலையெழுத்தையே சில சமயங்களில் மாற்ற முடிந்தவை. அப்படி இருக்கையில் அதை அனுமதிப்பதே தேசத்துரோகம் என்று நம்புபவன் லீ க்யாங்.

அதே நேரம் கூடுதல் திறமையையும், கடும் உழைப்பையும் கவனித்து தகுந்த பதவி உயர்வையும், சன்மானத்தையும் கொடுப்பதிலும் லீ க்யாங் தாராளமானவன். அவனை முகஸ்துதி செய்து யாரும் எதையும் அவனிடம் சாதித்துக் கொள்ள முடியாது. அவனைப் பற்றித் தெரியாமல் அப்படி முயல்பவர்களிடம் வறண்ட குரலில் சொல்வான். “உன் திறமையைப் பேச்சில் காட்டாதே. செயலில் காட்டு. உனக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலையை சிறப்பாய் செய்து காட்டு”

வாங் சாவொ துப்புறவு பணியாளனாக அந்த அமைப்பில் வேலைக்குச் சேர்ந்தவன். அந்த வேலையை அவன் செய்த விதத்தையும், அவனிடம் கூடுதல் திறமைகள் இருப்பதையும் கவனித்த லீ க்யாங் அவனுக்குத் தகுந்த பயிற்சிகள் கொடுத்து அவனை ஒரு அதிகாரி நிலைக்கு உயர்த்தி இருக்கிறான். துப்புறவு தொழிலாளியாகவே இருந்திருக்க வேண்டிய தன்னை

என்.கணேசன்

இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய லீ க்யாங் மீது வாங் சாவொவுக்கு அளவு கடந்த பக்தி உண்டு....

லீ க்யாங் உள்ளே நுழைந்தான். வாங் சாவொ எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தினான்.

தலாய் லாமாவும் ஆசானும் மைத்ரேய புத்தர் பற்றி என்ன பேசினார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் வழக்கத்தை விட அரை மணி நேரம் முன்பாகவே வந்த லீ க்யாங் தனக்கும் முன்பாகவே வந்து காத்திருந்த வாங் சாவொவைப் பார்த்து திருப்தி அடைந்தாலும் அதைத் தன் முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தான் அமர்ந்து அவனையும் அமரச் சைகை செய்து விட்டு தலையை அசைத்தான்.

வாங் சாவொ தன் லாப்டாப்பை விரித்து “இது சோடென் அனுப்பிய மாற்றப்படாத பதிவு” என்று சொல்லி விட்டு அந்தப் பதிவை ஓட விட்டான்.

“சொல்லுங்கள் ஆசானே. என்ன விஷயம்?” என்ற தலாய் லாமாவின் குரலுடன் ஆரம்பித்தது பதிவு. லீ க்யாங் கண்களை மூடிக் கொண்டு கூர்மையாகக் கேட்டான்.

இடையே பேச்சு மிகவும் தாழ்ந்து போய் மற்ற சத்தங்கள் பெரிதாகக் கேட்ட போதும் லீ க்யாங் கண்களைத் திறக்கவில்லை. கடைசியில் “நம்மிடம் காலம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிகமில்லை டென்சின்” என்று ஆசான் சொல்லி “உடனடியாகப் பேசுகிறேன் ஆசானே” என்று தலாய் லாமா சொன்னதுடன் அந்த பதிவு முடிவுக்கு வந்த பிறகு தான் கண்களைத் திறந்தான். வழக்கமாகவே கல் போல் இருக்கும் முகம் மேலும் இறுகிப் போயிருந்தது.

“சோடென் என்ன சொல்கிறான்?”

“தலாய் லாமா தன் தனியறையில் அந்த ஆசானை அழைத்துக் கொண்டு போய் பேசியது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்திருக்கிறது....”

“அந்த ஆசானைப் பற்றி என்ன சொன்னான்?”

“அந்த ஆளை அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்த ஆள் மேல் கோபமாய் இருந்த மாதிரி தெரிந்தது... அந்த ஆள் எங்கே போகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள மழையில் நீங்கள் எப்படிப் போவீர்கள் என்று கேட்க ஆரம்பித்திருக்கிறான். அந்தக் கிழவர் இப்படித்தான் ஓடிக் காண்பித்து போயே விட்டாராம்....”

லீ க்யாங்கின் முகத்தில் ஒரு சிறு புன்னகை வந்து வந்த வேகத்திலேயே மறைந்தது. வாங் சாவொவுக்குத் தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. லீ க்யாங் புன்னகை செய்தது போல் இருந்தது உண்மையா இல்லை பிரமையா?

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் ஆசானை பதினைந்து வருடங்களாக அறிவான். திபெத்தில் உளவு பார்க்கும் யாரும் ஆசானை அறியாமல் இருக்க முடியாது. பெரிய லாமாக்களில் இருந்து தெருவில் லூட்டி அடிக்கும் பொடியன்கள் வரை பலதரப்பட்டவர்கள் நெருக்கமாக இருக்கும் ஆசானுக்குப் பல முகங்கள் உண்டு. அவர் ஒருவரை சமாளிப்பது ஒன்பது பேரை ஒருசேர சமாளிப்பது போலத் தான்.

திபெத்தில் உளவாளிகளுக்கு பயிற்சி காலத்தில் ஒரு பரிட்சை வைப்பது போல ஆசானை வேவு பார்க்க லீ க்யாங் சொல்வதுண்டு. வேவு பார்ப்பவர்கள் ஆசானை வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாதபடி அவர் செய்து விடுவார்.

ஒரு உளவாளி அவரை வேவுபார்க்கச் செல்கையில் ஒரே இடத்தில் தொடர்ந்து 20 மணி 22 நிமிடம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்து விட்டு, உளவு பார்ப்பவன் அலுத்துப் போய் அசந்திருந்த சமயத்தில், 20 மணி 23வது நிமிடம், திடீரென்று ஓடிமறைந்தவர் ஆசான். இன்னொரு உளவாளி வேவு பார்க்கச் செல்கையில் பல இடங்களுக்கு நாள் முழுக்க ஓடியும் நடந்தும் சென்று ஒரே நாளில் 138 பேரை சந்தித்துப் பேசி உளவாளியின் கால்களை வீங்கச் செய்தவர் அவர். அந்த உளவாளிக்கு மறுநாள் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து கால்களை நிலத்தில் ஊன்ற முடியவில்லை. இது போன்ற விளையாட்டுக்கள் ஆசானுக்கு சர்வ சகஜம். அந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசானிடம் சிறிதும் சளைக்காமல் ஈடுகொடுத்த ஒரே ஆள் லீ க்யாங் தான். சதா புன்னகைக்கும் ஆசானின் புன்னகை அந்த நேரத்தில் மறைந்து போய் பிரமிப்புடன் ஆசான் அவனைப் பார்த்த காட்சி இப்போதும் லீ க்யாங் கண்முன் நிற்கிறது ...

லீ க்யாங் கேட்டான். “அவர்கள் மெல்லப் பேசியது என்ன என்று கண்டுபிடிக்க முடிந்ததா?”

வாங் சாவொ தொழில் நுட்பத்தின் உதவியுடன் மாற்றிய பதிவை ஓட விட்டான். முதலில் தெளிவாய் கேட்ட பேச்சுக்கள் அப்படியே கேட்டன. சரியாகக் கேட்காத பகுதி வந்த போது தலாய் லாமா குரலும், ஆசான் குரலும் நீண்ட இடைவெளிகளில் ஓரளவு தெளிவாக, விட்டு விட்டு கேட்டது.

ஆசான்: பத்து நாளுக்குள்.... வெளியே....

தலாய் லாமா:தெரியாமல் எப்படி....

ஆசான்: எனக்குத் தெரியும்..... ஒரு ஆள்....

தலாய் லாமா: ...இது என்ன காகிதம்.....

ஆசான்: மௌன லாமா சொன்னது.....

தலாய் லாமா:.... யாரிது?...

ஆசான்:கண்டம்.... உயிருக்கு.... இந்தியா

என்.கணேசன்

தலாய் லாமா: ... எப்படி

ஆசான்: ஒரே வழி...

இந்தப் பகுதியை மட்டும் லீ க்யாங் மூன்று முறை கண்களை மூடிக் கேட்டான். கடைசியில் மொத்தமாக மறுபடியும் முழு பதிவையும் ஓட விட்டுக் கேட்டான்.

இந்தப் பதிவில் மூன்று அல்லது நான்கு நபர்கள் பற்றி அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள். முதல் நபர் மைத்ரேய புத்தர். அவர் பற்றி பேசினார்கள் என்று நேற்று முதலில் கேள்விப்பட்டவுடன் ஏற்பட்ட பேரதிர்ச்சி லீ க்யாங் சமீப காலத்தில் உணர்ந்திராதது. அவர் பற்றி அவர்கள் பேசியது என்ன என்று சுத்தமாகத் தெரியவில்லை. இரண்டாம் நபர் மௌன லாமா. ஒரு தனி உலகில் வாழ்வது போல வாழ்ந்து வரும் அந்த நபரின் அபூர்வ சக்திகள் திபெத்தில் மிகப்பிரபலம். அவற்றில் எத்தனை நிஜம், எத்தனை கற்பனை என்பது உளவுத்துறையால் இன்னும் கணிக்க முடியவில்லை. அந்த மௌன லாமா எச்சரிக்கை செய்ததாய் சொன்னது கேட்டதே தவிர அந்த எச்சரிக்கை பற்றிய விவரங்கள் தெரியவில்லை. மூன்றாம் நபர் அவர்களால் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாத நபர். அந்த ஆளை எதற்காக அவசரமாய் தேடுகிறார்கள் என்பதும் தெரியவில்லை. பெயரும் நபரும் வித்தியாசமாக இருப்பதாகச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொல்லப்படும் கடைசி நபர் முன்றாவது நபரே தானா
இல்லை நான்காவதாக வேறொரு நபரா தெரியவில்லை.

லீ க்யாங்கின் முளை முன்பே அறிந்த
தகவல்களுடன் கிடைத்திருக்கிற இப்போதைய
தகவல்களை வைத்து நிலைமையைத் தெளிவாக யூகிக்க
முயன்றது....

அத்தியாயம் 4

ஆசான் தலாய் லாமாவை சந்தித்ததும் பின்பு ரகசியமாக பேசியதும் மைத்ரேய புத்தர் சம்பந்தமாகத் தான் என்பது மட்டும் தான் லீ க்யாங்குக்கு இப்போதைக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்த விஷயம். இல்லவே இல்லாத நபர் அல்லது இறந்து விட்ட நபர் என்று பல வருடங்களாக நம்பி இருந்த சீன உளவுத்துறைக்கு இப்படி மைத்ரேய புத்தர் பேசப்படுவதே பெரிய அதிர்ச்சி தான். சீனாவுக்கு அது பெரிய தலைவலி தான்.....

லீ க்யாங் கடவுளை நம்புவனல்ல. நமக்கும் மேல் ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்று ஒத்துக் கொண்டாலும் கூட அது நம்மை எல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கும் கடவுள் என்றோ அது மனித வடிவில் அவதாரம் எடுத்து வரும் என்பதை அவனுக்கு சிறிதும் நம்ப முடிந்ததில்லை. அதனால் புத்தரின் அவதாரமாக மைத்ரேய புத்தர் என்ற தெய்வப்பிறவி உலகத்தின் கூரையாம் திபெத்தில் அவதாரம் எடுப்பார் என்று திபெத்திய பழங்காலச் சுவடிகளில் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்ட போது அவனுக்குத் தமாஷாகத் தான் இருந்தது. திபெத்திலும், பூடானிலும் புத்தமத்தைப் பரப்பிய பத்மஷாம்பவா என்ற எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இந்தியத் துறவி மைத்ரேய புத்தர் அவதாரம் எடுக்கும் காலத்தைக்கூட

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

துல்லியமாக எழுதி வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார் என்ற செய்தி காதில் விழுந்த போது அவன் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் சரியாகப் பத்து வருடங்களுக்கு முன் மார்கழி மாத சூக்ல பக்ஷ (வளர்பிறை) காலத்தில் மைத்ரேய புத்தர் பிறக்கப் போகிறார் என்று திபெத்தில் எல்லா புத்த மடாலயங்களிலும் முன்கூட்டியே சிறப்பு வழிபாடுகள், பிரார்த்தனைகள் எல்லாம் ஆரம்பித்த போது சீன அரசாங்கத்தால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை.

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரும், அதிகார மையத்தில் முக்கியமானவருமான ஒரு சீனத்தலைவர் லீ க்யாங்கை அழைத்து இது குறித்து தன் கவலையைத் தெரிவித்தார். லீ க்யாங்குக்கு இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது என்று புரியவில்லை. “திபெத்தில் மூட நம்பிக்கைகளுக்குப் பஞ்சமில்லை... தலாய் லாமாக்களே அப்படி அவதாரங்களாகத் தானே சொல்லப்படுகிறார்கள்”

பொதுச்செயலாளர் தன் சோடாபுட்டிக் கண்ணாடி வழியாக அவனை வெறித்து பார்த்து விட்டு மெல்ல சொன்னார். “தலாய் லாமாக்கள் அவலோகிடேஸ்வரர் என்ற போதிசத்துவரின் மறுபிறவிகள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். ஒரு தலாய் லாமா இறந்தால் இன்னொரு தலாய் லாமா பிறப்பார். மைத்ரேய புத்தர் அப்படியல்ல. ஒரு முறை மட்டுமே நிகழ்கிற அற்புத

என்.கணேசன்

நிகழ்வு என்றும், கடவுள் தன்மை உள்ள ஒரு அவதாரமே அவர் என்றும் திபெத்திய மக்கள் நம்புகிறார்கள்.... அதை சீனாவில் உள்ள புத்தமதத்து ஆட்களும் நம்புகிறார்கள் என்ற தகவல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன....”

அதனாலென்ன என்பது போல் லீ க்யாங் அவரைப் பார்த்தான். அறிவு கூர்மைக்குப் பெயர் போன இவனுக்கு அரசியல் புரியவில்லையே என்று எண்ணிய பொதுச் செயலாளர் தொடர்ந்து சொன்னார்.

“கடவுள் என்று ஏதோ ஒரு குழந்தையைக் கொண்டாடுவதில் நமக்கு எந்த ஆட்சேபமும் இல்லை. அந்தக் குழந்தையை இந்த லாமாக்கள் நமக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தி மக்களும் கடவுள் சொல்கிறாரே என்று அந்தக் குழந்தை பின்னால் ஒருமித்து நின்றால் அது நமக்குப் பிரச்னை தான்.... நம் மக்களில் கூட பலர் அந்தக் குழந்தையை கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டு விடலாம் என்கிற நிலைமையில் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டி வருகிறது..... இந்தியாவையோ, அமெரிக்காவையோ நாம் எதிர்க்கையில் மக்கள் நம் பக்கம் தான் இருப்பார்கள். இந்தியாவையும் அமெரிக்காவையும் எதிரியாக நினைப்பார்கள். ஆனால் அந்தக் கடவுள் குழந்தையை நாம் எதிர்க்கையில் மக்களில் எத்தனை பேர் நம் பக்கம் இருப்பார்கள் என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது.... அவர்கள் நம்மையே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எதிரிகளாய் நினைத்தாலும் நினைக்கலாம்.... இது போன்ற விஷயங்களை முளையிலேயே வேரோடு பிடுங்கி விடுவது நல்லது...”

லீ க்யாங் தலையசைத்தான். 'சீனத்தலைவர்கள் வல்லரசுகளையும் விட அதிகமாய் கடவுளுக்கு பயப்படுகிறார்களா என்ன?' என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்ட அவனுக்கு அவர் தன்னிடம் சொல்லாத வேறு ஏதோ இருக்கிறது என்று உறுதியாகத் தோன்றியது.

அன்று முதல் அவன் மைத்ரேய புத்தர் விவகாரத்தில் தன் முழுக் கவனத்தைத் திருப்பினான். திபெத்தின் புத்த மடாலயங்களில் சீன உளவுத் துறை ஆட்கள் ரகசியமாய் ஊடுருவினார்கள். மைத்ரேய புத்தர் பற்றிய எந்தப் பேச்சும், தகவலும் அவர்களிடமிருந்து தப்பவில்லை.

அந்த மார்கழி மாதத்து சுக்ல பட்சம் முழுவதும் பிரார்த்தனைகளும், சிறப்பு வழிபாடுகளும் புத்த மடாலயங்களில் தொடர்ந்து நடந்தன. அந்தக் காலம் முடிந்ததும் அந்தப் பிரார்த்தனைகள், சிறப்பு வழிபாடுகள் அனைத்தும் நின்றன. எதிர்பார்த்தது போல் மைத்ரேய புத்தர் யார் என்ற அடையாளம் காட்டும் சிரமத்தை லாமாக்கள் மேற்கொள்ளவில்லை. ஆர்வம் மிகுந்த பொதுமக்கள் லாமாக்களைக் கேள்விகளால் துளைத்த போது “தக்க சமயத்தில் காட்சி அளிப்பார்” என்ற ஒரே

என்.கணேசன்

பதில் தரப்பட்டது. தக்க சமயம் எது என்றும் அவர்கள் விளக்கம் அளிக்க முனையவில்லை. பதில் ஏதும் கிடைக்காத போதும் மக்கள் தாங்களாக சில யூகங்கள் செய்து அதையே உண்மைகளாக வெளியே உலவ விட்டனர்.

இதில் ஏதோ முடுமந்திரம் இருப்பதாக சீன உளவுத்துறை எண்ணியது. மேலும் ஆழமாக விசாரித்த போது லாமாக்கள் ரகசியமாக ஒரு கூட்டம் கூட்டியதாகவும், அந்த கூட்டத்தில் பத்மஷாம்பவாவின் அந்த ரகசிய ஓலைக் குறிப்பு விவாதிக்கப்பட்டதாகவும், மைத்ரேய புத்தரின் உயிருக்கு சில காலம் ஆபத்து இருப்பதால் அவரைப் பற்றிய எந்த தகவலையும் வெளியிட வேண்டாம் என்று முடிவு செய்துள்ளதாகவும் தெரிந்தது. அந்த சில காலம் என்பது எப்போது வரை என்றும் தெரியவில்லை. அது பற்றி முற்றிலும் அறிந்த லாமாக்களின் உயர்மட்ட ஐவர் குழுவிற்குள் சீன உளவுத்துறை புக முடியவில்லை.

மைத்ரேய லாமாவின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கண்டு பிடித்து ரகசியம் காக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் புரிந்த சீன உளவுத்துறை அந்த ஐவர் குழுவை ரகசியமாய் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தது. அவர்கள் அந்த சுக்லபட்ச காலத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் யாருடனாவது தொடர்பு கொள்கிறார்களா என்று கவனிக்க ஆரம்பித்தது. அப்படி தற்செயலாக நிகழ்ந்த இரண்டு சம்பவங்களில்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் சீக்கிரமே விபத்துகளைச் சந்தித்தன. மூன்று வருடம் கழித்து ஒரு குழந்தை புத்தர் சிலை ஒன்றைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு இருப்பதாகவும், அந்த சிலையை விட மறுப்பதாகவும் ஒரு செய்தி வந்தது. அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்க திபெத்தின் பல பாகங்களில் இருந்தும் ஆட்கள் வர ஆரம்பித்தனர். உளவுத்துறை ஆட்களும் போய் பார்த்தார்கள். ஒரு வாரத்தில் அந்த குழந்தை ஒரு விபத்தில் இறந்து போனது.

அந்த குறிப்பிட்ட காலத்தில் பிறந்த குழந்தைகளில் மூன்று குழந்தைகள் சாதாரண பள்ளிகளில் சேராமல் புத்த மடாலயங்களில் சேர்க்கப்பட்டன. உளவுத் துறை அவர்களையும் கூர்ந்து கண்காணித்தது. அந்த மூன்று குழந்தைகளும் மிகச் சாதாரணமாக இருந்தனர். அந்த மடாலய பிக்குகள் அவர்களை நடத்திய விதமும் ஒரு தெய்வக் குழந்தையை நடத்திய விதமாய் தெரியவில்லை. அதனால் அவர்கள் உயிரும் தப்பியது. அக்காலத்தில் பிறந்திருந்த மீதமுள்ள குழந்தைகள் சாதாரண அரசுப்பள்ளிகள் போய்ப் படித்து சாதாரணமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கடைசியாக எல்லாம் வைத்து யோசித்த போது புத்தர் சிலையை பிடித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தை தான் கொஞ்சமாவது அவதார சம்பந்தக் குழந்தை போல் தோன்றியது. அதுவும் இறந்து போன பிறகு, வேறெந்த

என்.கணேசன்

புது செய்தியும் கிடைக்காததால் சீன உளவுத் துறை அந்த விஷயத்தைக் கைகழுவினது.

திடீரென்று இப்போது மைத்ரேய புத்தர் பேசப்படுகிறார்.....

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்த லீ க்யாங்கிடம் வாங் சாவொ அடுத்த செய்தியைச் சொன்னான். “ஆசான் போன பிறகு தலாய் லாமா இந்தியப் பிரதமரிடம் அவசரமாய் அப்பாயின்மெண்ட் கேட்டிருக்கிறார்”

லீ க்யாங் கேட்டான். “எதற்காம்?”

“அதைச் சொல்லவில்லையாம். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய் அப்பாயின்மெண்ட் தரச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறாராம். அவர் அவசரத்தைப் பார்த்தால் இந்த விஷயமாக இருக்கலாமோ என்று சந்தேகப்படுகிற மாதிரி இருக்கிறது என்று சோடென் சொல்கிறான்”

‘சோடென் இன்னும் புத்திசாலியாகவும், தலாய் லாமாவிடம் நெருங்கிப் பழகுகிறவனாகவும் இருந்திருந்தால் எத்தனையோ அதிக விஷயங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும்’ என்று லீ க்யாங் அபிப்பிராயப்பட்டான். சோடென் யாரிடமும் மிக நெருங்கி அன்பாகப் பழக முடியாத ஒருவன். இன்னும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொல்லப்போனால் அவனுக்கு யாரையும் அதிகம்
பிடிப்பது கிடையாது.

தலாய் லாமாவை அவர் இருப்பிடக் கோயிலில்
வேவு பார்க்க அவர்களுக்கு அவனை விடப்
பொருத்தமான ஆள் கிடைக்கவில்லை. இந்திய
உளவுத்துறையால் நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டு பிரச்னை
இல்லாதவன் என்று தேர்வு செய்யப்பட்டு தலாய்
லாமாவின் உதவியாளனாய் சேர்ந்திருந்த சோடென்
திபெத்தியனாக இருந்த போதும் இந்தியாவிலேயே
பிறந்து வளர்ந்தவன். தாய் நாட்டின் மீது பெரிய பற்றோ,
பிடிப்புணர்வோ இல்லாதவன். உண்மையில் பணம்,
பகட்டு வாழ்க்கை தவிர வேறு எதிலும், எந்த
மனிதரிடமும் அவனுக்கு பிடிப்பு இருக்கவில்லை. அவன்
தலாய் லாமாவிடம் உதவியாளனாய் சேர்ந்து ஓராண்டு
முடிவில் தன் கிராமத்திற்கு விடுமுறையில் சென்றிருந்த
போது சீன உளவுத்துறையினர் அவனை அணுகினார்கள்.
அவன் விலைபோனான்.

சோடென்னை கம்ப்யூட்டர், உளவுக்கருவிகள்
பயன்படுத்துவதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற வைக்க சீன
உளவுத்துறைக்கு சீக்கிரமாகவே முடிந்தது. ஆட்களிடம்
ஏற்படாத நெருக்கம் அவனுக்கு இது போன்ற
எந்திரங்களிடம் ஏற்பட முடிந்தது.

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் வாங் சாவொவிடம் சொன்னான். “தலாய் லாமாவிற்கு எப்போது அப்பாயின்மெண்ட் கிடைத்தாலும் உடனடியாகத் தெரிவிக்கச் சொல். வேறு யாராவது அவரை வந்து பார்த்தாலும், வேறு யாரையாவது அவர் தொடர்பு கொண்டாலும் கூட நமக்கு உடனே தெரிய வேண்டும்”

வாங் சாவோ தலையசைத்தான். தயக்கத்துடன் லீ க்யாங்கிடம் கேட்டான். “அந்த ஆசானைப் பிடித்து வைத்துக் கேட்டால் எல்லாம் தெரிந்து விடாதா?”

லீ க்யாங் சுவரில் இருந்த திபெத்திய வரைபடத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னான். “அந்த ஆளைக் கஷ்டப்பட்டு பிடித்து விடலாம். ஆனால் பலன் எதுவும் கிடைக்காது. எத்தனை சித்ரவதை அனுபவித்தாலும் நமக்குத் தேவையான ஒரு தகவல் கூட அவர் வாயிலிருந்து வராது...”

சீன உளவுத்துறையின் சித்ரவதைகள் சாதாரணமானவை அல்ல. அப்படி இருக்கையில் லீ க்யாங் இப்படிச் சொன்னது வாங் சாவொவிற்கு ஆசான் மீது ஒரு தனி மரியாதையை ஏற்படுத்தியது. இது வரை ஹாங்காங் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு திபெத்திய விவகாரங்கள் இரண்டு வருடப் புதிது. லீ க்யாங் அளவுக்கு அவனுக்கு அதில் அனுபவம் போதாது....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் அவனுக்கு விளக்கினான். “திபெத்திய லாமாக்கள் ஆழ்மனசக்திகளில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். தங்கள் எண்ணங்களை வேறெங்கோ குவித்து உடல் உணர்வுகளை அவர்களால் முற்றிலும் அகற்றி விட முடியும். சாவது கூட அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்னை அல்ல.....”

வாங் சாவொ சொன்னான். “அந்த மாதிரி மனிதர்கள் நம் பக்கம் இருந்தால் நாம் இன்னும் எத்தனையோ சாதிக்கலாம் அல்லவா....”

திறமைகளை சிலாகிப்பதில் சிறிதும் தயக்கம் இல்லாத லீ க்யாங் அவன் சொன்னதை ஆமோதித்துத் தலையாட்டினான்.

வாங் சாவொவின் கைபேசி குறுந்தகவல் வந்த சத்தத்தை ஏற்படுத்த வாங் சாவொ வந்திருக்கும் தகவல் என்ன என்று பார்த்தான்.

“தலாய் லாமாவுக்கு இந்தியப்பிரதமர் நாளை மாலை ஆறு மணிக்கு அப்பாயின்மெண்ட் தந்திருக்கிறார். தலாய் லாமா நாளை காலை விமானத்தில் புறப்படுகிறார்.”

தகவலை வாங் சாவொ லீ க்யாங்கிடம் தெரிவித்தான்.

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் சொன்னான். “தலாய் லாமாவை டெல்லி இறங்கிய நேரம் முதல் அங்கிருந்து கிளம்பும் வரை தொடர்ந்து கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய். நிருபர்கள், பக்தர்கள், திபெத் தனிநாடாக ஆதரவு தெரிவிப்பவர்கள் என்று நம் ஆட்கள் எல்லா வேஷங்களிலும் அவரைத் தொடர்ந்து சுற்றி இருக்கட்டும். முக்கியமாய் அவர் யாரை எல்லாம் சந்திக்கிறார், அவர்களிடம் என்னவெல்லாம் பேசுகிறார் என்பது நமக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்...”

வாங் சாவொ சரியென்று தலையசைத்தான். லீ க்யாங் அவனை அனுப்பி விட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ‘இந்த விவகாரத்தில் இந்தியாவை எதற்காக தலாய் லாமா அணுகுகிறார்? எந்த வித உதவியை அவர் எதிர்பார்க்கிறார்?’

அத்தியாயம் 5

புதுடெல்லியில் தலாய் லாமா இறங்கிய கணம் முதல் தலாய் லாமாவைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்த லீ க்யாங்கின் ஆட்கள் அவனுக்கு தொடர்ந்து தகவல்கள், புகைப்படங்கள், வீடியோக்கள் ஆகியவற்றை அனுப்பிய வண்ணம் இருந்தார்கள். லீ க்யாங் தன் முழுக்கவனத்தையும் அவற்றில் செலுத்தி கவனித்து வந்தான். இடையிடையே தொலைக்காட்சிகளில் தலாய் லாமாவின் புதுடெல்லி விஜயம் குறித்து வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தி ஒளிபரப்பையும் கூட அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தலாய் லாமாவிடம் புதுடெல்லி வந்த காரணத்தை நிருபர்கள் கேட்ட போது புதிய பிரதமரை மரியாதை நிமித்தம் நேரில் சந்தித்து வாழ்த்த வந்தேன் என்றார். யாருக்கும் அதில் சந்தேகம் தோன்றவில்லை. அடைக்கலம் புகுந்த நாட்டின் புதிய பிரதமரை நேரில் சந்தித்து வாழ்த்துவது இயல்பு தானே. ஆனால் கடந்த வாரம் வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியவர் இந்த வாரமே நேரில் சந்திக்க வந்த பின்னணி அறிந்த லீ க்யாங் சீனாவில் இருந்த போதும் நேரில் பார்ப்பது போல் அவரது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கூர்மையாகப் பார்த்தான். ஏதாவது ஒரு சின்னத் தகவல் கிடைத்தாலும்

என்.கணேசன்

புத்திசாலித்தனமாக முயன்றால் அதிலிருந்து முழு உண்மை நிலவரத்தையும் கூட பெற்று விட முடியும்....

இப்போது அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வீடியோ புதுடெல்லி விமான நிலையத்தில் அவர் இறங்கிய பின் எடுத்தது. அரசின் தரப்பில் இருந்து வந்திருந்த ஒரு மந்திரி அவரை வரவேற்று முடித்த பின் அவரை இந்தியாவில் வாழும் திபெத்தியர் கூட்டம் வணங்கி வரவேற்றது. அதை அடுத்து வேறு சில பார்வையாளர்களும் அவரை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர். எல்லோரிடமும் புன்சிரிப்புடன் ஒருசில வார்த்தைகள் பேசியபடி தலாய் லாமா நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது தான் சுமார் ஐம்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு வழுக்கை மனிதர் தலாய் லாமாவை நெருங்கினார். அவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது போல் இருந்தது. தலாய் லாமா புன்சிரிப்புடன் அவர் கைகளைக் குலுக்கி விட்டு எதோ கேட்டார். அந்த மனிதர் எதோ பதில் சொன்னார். தலாய் லாமாவின் முகத்தில் இருந்த புன்சிரிப்பு அப்படியே உறைந்தது....

அதை வீடியோவில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த லீ க்யாங் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து முழுக்கவனமானான்.

அந்த மனிதர் தலாய் லாமாவிடம் மேலும் என்னவோ சொன்னார். தலாய் லாமா முகத்தில் இப்போது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிர்ச்சி தெளிவாகவே தெரிந்தது. தலையை மட்டும் லேசாக அசைத்தார். அந்த நபர் அவரைக் கைகூப்பி வணங்கி விட்டு நகர்ந்தார். அதன் பின் வேறு சிலர் தலாய் லாமாவை வணங்கி விட்டு ஒருசில வார்த்தைகள் பேசினார்கள். ஆனால் அவர்கள் பேசியதில் தலாய் லாமாவின் கவனம் இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. எந்திரத்தனமாய் புன்னகைத்து ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசினார். பின் அவர் திரும்பி யாரையோ பார்த்தார். அவர் பார்த்தது பெரும்பாலும் அந்த வழுக்கைத் தலையரையாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று லீ க்யாங் நினைத்தான். வந்திருந்த மற்றவர்களுடன் சம்பிரதாயமாகப் பேசிவிட்டு விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வரும் போது தலாய் லாமா நிறையவே பாதிக்கப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது.

தலாய் லாமா காரில் ஏறியவுடன் அந்த வீடியோ முடிந்தது. அந்த வீடியோவில் அவர் அந்த வழுக்கை ஆசாமியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த காட்சியை மட்டும் லீ க்யாங் பரபரப்புடன் பல முறை பார்த்தான். அந்த வழுக்கை ஆசாமி அதற்கு முன் தலாய் லாமாவுடன் அறிமுகமில்லாதவர் என்பதை லீ க்யாங் யூகித்தான். அவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னது தலாய் லாமாவின் கவனத்தை ஈர்த்தது என்பதும் அவர் முகபாவனையில் இருந்து தெரிந்தது. அடுத்ததாய் தலாய் லாமா அந்த வழுக்கை மனிதரிடம் ஏதோ கேட்டதிலும்

என்.கணேசன்

ஒரு ஆர்வம் தெரிந்தது. அதன் பின் வந்த பதில் தான் தலாய் லாமாவுக்கு அதிர்ச்சி அளித்திருக்கிறது. கேட்ட கேள்விக்கு வந்த பதில் அவர் சற்றும் எதிர்பாராதது மட்டுமல்ல தூக்கிவாரிப்போட்ட பதிலாகவும் இருந்திருக்கிறது. வழக்கை மனிதர் அவரிடம் பேசிய பேச்சு மைத்ரேய புத்தரைப் பற்றியதாக இருந்திருக்கலாமோ?

லீ க்யாங் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். இந்தியத் தலைநகருக்கு தலாய் லாமா வந்து சேர்ந்து ஒரு மணி நேரம் 27 நிமிடம் ஆகியிருந்தது. போனில் வாங் சாவொவிடம் பேசினான்.

“புதுடெல்லி விமான நிலையத்தில் எடுத்த தலாய் லாமா வீடியோவில் 18.29 லிருந்து 19.47 வரை தலாய் லாமாவிடம் பேசுகிற ஆள் யார் என்று உடனடியாக கண்டுபிடிக்கச் சொல். அங்கிருந்து அவன் எங்கே போனான் என்றும் கண்டுபிடிக்கச் சொல்.... தலாய் லாமா இருக்கும் அறையிலிருந்து கொண்டு யாரிடம் எல்லாம் பேசினார் என்றும் பார்க்கச் சொல்.... இதே போல மாலை பிரதமரை சந்திக்கப் போகும் போதும் நம் ஆட்கள் பார்வை அவர் மேல் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும்.....”

லீ க்யாங் தொடர்ந்து செய்தி தொலைக்காட்சிகளில் எங்காவது அந்த நபர் தெரிகிறாரா என்று பார்த்தான். எல்லா செய்திகளும் மந்திரி வரவேற்பதையும்,

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திபெத்தியர்கள் வரவேற்பதையும் மட்டுமே திரும்பத் திரும்ப போட்டன. புகைப்படங்களைப் பார்த்தான். ஒரே ஒரு புகைப்படத்தில் அந்த வழுக்கைத் தலையர் கையில் ஒரு சூட்கேஸோடு இருப்பது தெரிந்தது. 'அந்த ஆளும் ஒரு பயணியாக இருக்கலாம். பயணம் செய்து விட்டு வந்தவனாகவோ, பயணம் போகப் போகிறவனாகவோ இருக்கலாம். தலாய் லாமாவை விமான நிலையத்தில் பார்த்த பிறகு பேசி விட்டுப் போக முடிவு செய்திருக்கலாம். யாரவன்?... என்ன பேசினான்?....'

அந்த வீடியோவில் தலாய் லாமா திரும்பிப்பார்த்த காட்சியில் நிறுத்தி தலாய் லாமாவின் முகத்தில் தெரிந்த உணர்ச்சிகளை மறுபடியும் அவன் கவனித்தான். இன்னும் அந்த முகத்தில் திகைப்பு இருந்தது. ஏதோ நம்ப முடியாத காட்சியைப் பார்த்த ஒருவன் பார்த்தது நிஜம் தானா என்று இன்னொரு முறை பார்த்து உறுதிப்படுத்துவது போல் இருந்தது அந்தப் பார்வை.

இன்னொரு முறை அந்த வீடியோவை 18.29 முதல் ஓட விட்ட லீ க்யாங் இந்த முறை தலாய் லாமாவின் பின்னால் மிக அருகில் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டு புத்த பிக்குகளைக் கண்காணித்தான். ஒருவர் எங்கேயோ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இன்னொருவர் தனக்கும் பின்னால் இருந்த இன்னொரு பிக்குவிடம் எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் கவனம்

என்.கணேசன்

கூட அந்த வழக்கைத் தலையர் தலாய் லாமாவிடம் பேசியதில் இருக்கவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் வாங் சாவொ போன் செய்தான். அந்த வழக்கைத் தலையர் பற்றி உடனடியாக எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னான். அந்த சமயத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்த வேறு இரண்டு விமானங்களில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த ஆட்களும், அடுத்து கிளம்பவுள்ள மூன்று விமானங்களுக்குப் போகிற ஆட்களும் நிறையவே இருந்தார்கள் என்று வாங் சாவொ சொன்னான். அந்த வழக்கைத் தலையர் வந்த பயணியாகவோ, போன பயணியாகவோ இருக்கலாம் என்றான்.

லீ க்யாங் உடனடியாகச் சொன்னான். “விமானநிலைய காமிரா பதிவுகளில் முழு விவரமும் இருக்கும்.... அதை பார்க்கச் சொல்.... ரகசியம் முக்கியம்...”

ரகசியம் என்பது உளவாளிகளின் உயிர்நாடி என்பதை வாங் சாவொ போன்ற அனுபவஸ்தனிடம் சொல்லத் தேவை இல்லை என்ற போதும் ரகசியம் முக்கியம் என்பதை லீ க்யாங் அழுத்திச் சொன்ன விதம் இதில் மேலும் கவனமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதை வாங் சாவொ புரிந்து கொண்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலாய் லாமா தான் தங்கி இருந்த இடத்தில் இருந்து மாலை 5.25 மணிக்கு பிரதமரைச் சந்திக்கக் கிளம்பினார். ஆறு மணிக்கு பிரதமரைச் சந்தித்த அவர் 6.40 மணிக்கு சந்திப்பு முடிந்து வெளியே வந்தார். வரவேற்கவும், வழியனுப்பவும் பிரதமர் வெளியே வந்தது பிரதமர் தலாய் லாமா மீது வைத்திருந்த மிகுந்த மரியாதையைக் காட்டியதாக தொலைக்காட்சி செய்திகள் தெரிவித்தன.

முதலில் தொலைக்காட்சியிலும் பின்னர் தனக்கு அனுப்பப்பட்ட வீடியோவிலும் லீ க்யாங் தலாய் லாமாவைக் கூர்ந்து கவனித்தான். காலையில் அந்த வழக்கைத் தலையருடன் பேசி விட்டு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியை மாலைக்குள் தலாய் லாமா ஜீரணித்திருந்ததாகத் தோன்றியது. ஆனாலும் ஒருவித கவலை அவரை ஆக்கிரமித்திருப்பது அவனது கூரிய பார்வைக்குத் தப்பவில்லை....

தலாய் லாமா உண்மையிலேயே கவலையுடன் தான் இருந்தார். தியானம் செய்ய அமர்ந்திருந்த அவருக்கு தியானம் கைகூடுவதாக இல்லை. எத்தனை தான் அறிந்திருந்தாலும் அந்த ஞானத்தை மனம் சில சமயங்களில் ஏற்றுக் கொள்ள ஏன் தான் மறுக்கிறதோ?...

அறைக்கு வெளியே இருந்த பாதுகாப்பு அதிகாரி மெல்ல கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார். தலாய்

என்.கணேசன்

லாமா என்ன என்று கேட்டார். பாதுகாப்பு அதிகாரி தன் கைபேசியை அவரிடம் நீட்டினார். ஆசான்....!

அந்த பாதுகாப்பு அதிகாரியின் தந்தை தலாய் லாமாவின் நெருங்கிய பக்தராக இருந்தவர். எனவே அந்த பாதுகாப்பு அதிகாரி தலாய் லாமாவின் நம்பிக்கைக்கு மிகவும் உகந்தவராய் இருந்தார். அதனால் ஆசான் தர்மசாலா வந்திருந்த போது அவசரத்திற்குப் போன் செய்ய அந்த பாதுகாப்பு அதிகாரியின் மொபைல் எண்ணை ஆசானுக்குத் தந்திருந்தார்.

வாங்கிக் கொண்ட தலாய் லாமா பாதுகாப்பு அதிகாரியைப் பார்த்து தலையசைக்க பாதுகாப்பு அதிகாரி வணங்கி விட்டு வெளியேறினார்.

“ஹலோ”

“டென்சின் இந்தியப்பிரதமர் என்ன சொல்கிறார்?”

“அவர் என் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை, மறுக்கவும் இல்லை. அவர்களுடைய உளவுத்துறையிடம் பேசிவிட்டு தெரிவிப்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.”

“நீ சொன்னாயா அவசரம் என்று?”

“சொன்னேன். இரண்டு நாளில் சொல்வதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான் பெருமூச்சு விட்டார். “நிமிஷங்களே யுகங்களாகப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறது.... இரண்டு நாட்கள் இப்போதைக்கு நமக்கு நீண்ட காலம் தான் டென்சின்... சரி பார்க்கலாம். இத்தனை நாள் இல்லாத ஆபத்து இனி திடீரென்று வருவதற்கு இதுவரை காரணம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் சொன்னது மெளன லாமாவானதால் தான் யோசனை....”

“மெளன லாமா சொன்னது எந்த நேரமும் நடக்கலாம், ஆசானே. ஆபத்து எந்த ரூபத்தில் வரப் போகிறது என்பதை போதிசத்துவர் இன்று காலையிலேயே உணர்த்தி விட்டார்.”

ஆசான் குரல் பலவீனமாகக் கேட்டது. “டென்சின்...”

தலாய் லாமா அன்று காலை அந்த வழக்கைத்தலை ஆசாமியுடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்....

லீ க்யாங் வாங் சாவொவிற்குப் போன் செய்தான்.

வாங் சாவோ சொன்னான். “நம் ஆள் இப்போது தான் விமான நிலைய பாதுகாப்பு காமிரா பதிவுகளைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறான். இரவுக்குள் ஏதாவது தகவல் கிடைக்கும் சார். கிடைத்தவுடன் சொல்கிறேன்...”

என்.கணேசன்

“சரி. நாளை காலை டெல்லியில் இருக்கும் நம் ஆள் ஒருவனை காலை ஏழு மணிக்கு லோடி கார்டனில் ஜாகிங் போகச் சொல். போகும் போது ரோஸ் கலர் டி ஷர்ட்டும் பேண்ட் பாக்கெட்டில் வெளியே தெரிகிற மாதிரி வெள்ளை கர்சீஃப்டும் இருக்கட்டும்.... பிரதமர் அலுவலகத்து நிலவரத்தை ஒரு ஆள் அவனிடம் சொல்வான்.....”

லீ க்யாங்கின் செல்வாக்கும் தொடர்பும் எங்கெல்லாம் இருக்கிறது என்று வாங் சாவொ வியந்தான்.

அன்றைய அனைத்து சந்திப்புகளும் முடிந்த பின்னும் இந்தியப் பிரதமருக்கு தலாய் லாமாவின் சந்திப்பின் தாக்கம் இருந்து கொண்டிருந்தது. தலாய் லாமா சொன்னதெல்லாம் ஒரு கதை போல் இருந்தது. ஆனால் அதை மிகவும் உணர்ச்சிபூர்வமாகச் சொன்ன தலாய் லாமா, அதை நூறு சதவீதம் நம்பியதாகத் தெரிந்தது.

எதுவாக இருந்தாலும் இது விஷயமாக நேரடியாக உதவி செய்து சீனாவுடன் மோதலுக்குத் தயாரில்லை என்றும் அண்டை நாடுகளுடன் நல்லுறவை நாடுவதில் உண்மையான அக்கறை கொண்டுள்ளதாகவும் அவர் சொன்ன போது தலாய் லாமா மறுக்கவில்லை. ஒரே ஒரு மனிதனை மட்டும் தங்கள் உதவிக்கு அனுப்ப தலாய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லாமா சொன்ன போது பிரதமருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. யார் என்று கேட்ட போது தலாய் லாமா ஒரு பெயரைச் சொன்னார்.

என்ன பெயர் என்று மறுபடியும் கேட்டு அந்தப் பெயரை உறுதி செய்து கொண்ட பிரதமர் “யாரது?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கும் அந்த மனிதரைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது. உங்கள் உளவுத் துறை என்னை விட அதிக விவரங்கள் உங்களுக்குச் சொல்லக்கூடும்”

பிரதமரின் ஆர்வம் அதிகரித்தது.

அத்தியாயம் 6

புதுடெல்லி விமான நிலையத்தின் ரகசிய காமிரா பதிவுகளை பத்திரப்படுத்தி வைக்கும் அந்த அதிகாரிக்கு வேலையில் இருந்து ஓய்வு பெற இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் இருந்தன. ஆனால் மனதளவில் அவர் இப்போதே ஓய்வு பெற்று விட்டார். அவருடைய இப்போதைய சிந்தனை எல்லாம் ஓய்வு பெற்ற பின் என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதாகத் தான் இருந்தது. அவருடைய உதவியாளன் சாப்பிட்டு வர வெளியே சென்றிருந்தான். தனியாக அமர்ந்து தன் எதிர்காலத் திட்டங்களுடன் அமர்ந்து இருந்த அவர் தனிமையை ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்து மூச்சு வாங்கி நின்ற ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் கலைத்தார்.

அந்த மனிதர் பார்க்க கண்ணியமானவராகத் தெரிந்தார். அவர் முகத்தில் பெரும் கவலை குடியேறி இருந்தது. ஏதோ தொலைத்தவர் போலத் தெரிந்தார்.

அதிகாரி என்ன என்பது போல அவரைப் பார்த்தார். அந்த மனிதர் ஒரு விசித்திரங் கார்டை நீட்டினார். ஏதோ தனியார் கம்பெனியின் எக்சிக்யூடிவ் டைரக்டர், பெயர் ஆர்.பி.குப்தா என்று விசித்திரங் கார்டு தெரிவித்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

குப்தா சிறிது தயக்கத்துடன் சொன்னார். “எனக்கு ஒரு உதவி வேண்டும்....”

“சொல்லுங்கள்.”

மறுபடி தயங்கி பரிதாபமாய் பார்த்த குப்தா தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னார். “நேற்றிலிருந்து என் மகளைக் காணோம்.... அவளை நேற்று காலை ஒரு பையனுடன் இங்கே விமானநிலையத்தில் யாரோ பார்த்ததாய் சொன்னார்கள்.... அது உண்மையா என்று எனக்குத் தெரிய வேண்டும்.... அவர்கள் சொன்னது போல் அவள் இங்கு வந்திருந்தால் உங்கள் காமிராவில் பதிவாகி இருக்கும் அல்லவா?...”

அந்த அதிகாரிக்கும் கல்யாண வயதில் ஒரு மகள் இருக்கிறாள். ஒரு தந்தையாக அவருக்கு குப்தாவின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இரக்கத்துடன் சொன்னார். “இந்த காமிரா பதிவுகள் பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்டவை. இதைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் முறைப்படி விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அதுவும் இந்தக் காரணம் எல்லாம் சொல்லி உங்களை மாதிரி ஒரு தனிநபர் விண்ணப்பித்தால் தர முடியாது.... போலீஸிடம் புகார் செய்து அவர்கள் எங்களைக் கேட்டால் நாங்கள் காட்டலாம்.....”

என்.கணேசன்

குப்தா அழுகிற நிலைமைக்கு வந்த மாதிரி இருந்தது. பரிதாபமாக அவர் சொன்னார். “எனக்கு அதை நீங்கள் தர வேண்டாம். இங்கேயே காட்டினால் போதும், நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். தயவு செய்யுங்கள்.... போலீஸிடம் போக எனக்கு என்னவோ போல் இருக்கிறது.....”

அதிகாரிக்கு அவரைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. “சட்டப்படி நான் உங்களுக்குக் காட்டக்கூடாது. அப்படியே காட்டுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் எத்தனை காமிரா பதிவுகளை உங்களுக்குக் காட்ட முடியும். காலையில் பதிவானதைக் காட்டுவது என்றாலே ஏகப்பட்ட பதிவுகளைக் காட்ட வேண்டி இருக்கும். சரியான நேரம் தெரியுமா?”

“காலையில் பத்தே கால் மணியிலிருந்து பத்தே முக்காலுக்குள் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள் சார்...”

அதிகாரி யோசித்தார். பாதுகாப்பு விதிகளின்படி இந்த மனிதருக்குக் காமிரா பதிவுகளைக் காட்ட முடியாது. காட்டக் கூடாது. ஆனால் காமிரா பதிவுகள் இங்கிருந்து வெளியே போகாமல் இங்கேயே இருந்து அவரைப் போல ஒரு தந்தை தன் மகள் தெரிகிறாளா என்று பார்ப்பதில் யாருக்கு என்ன நஷ்டம் வந்து விடப்போகிறது?

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிகாரி அனுமதித்தார். அந்தக் கால் மணி நேரத்தின் பல காமிரா பதிவுகளைப் பார்த்து விட்டு குப்தா தன் மகள் அதில் தெரியவில்லை என்று தெரிவித்து விட்டு பல முறை நன்றி சொல்லி விட்டு வருத்தத்துடன் கிளம்பினார். அதிகாரிக்கு அந்தத் தந்தையைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. தன் மகளுக்கு சீக்கிரமே கல்யாணத்தை முடித்து விட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்!

அரை மணி நேரத்தில் வாங் சாவொவிற்குத் தகவல் வந்தது. அந்த வழக்கைத் தலையர் தலாய் லாமா விமானத்தில் இருந்து இறங்கும் போது தான் விமான நிலையத்திற்குள் நுழைந்திருக்கிறார். முழுவதும் தலை நரைத்த ஒரு வயதான டாக்ஸி டிரைவர் விமான நிலையத்தின் முன் வாசற்கதவு வரை சூட்கேஸ் தூக்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு திரும்பிருக்கிறார். வழக்கைத் தலையர் தலாய் லாமாவுடன் பேசி விட்டு கல்கத்தா செல்லும் விமானத்தில் பயணமாகி இருக்கிறார். அவருடன் வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. தனியாகத் தான் சென்றிருக்கிறானர்.....

அந்த நரைத்த முடி டாக்ஸி டிரைவரைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து வழக்கைத் தலையர் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரிக்கக் கட்டளையிட்ட வாங் சாவொ, லீ க்யாங்குக்கு இந்தத் தகவலை உடனடியாகத் தெரியப்படுத்தினான்.

என்.கணேசன்

அதிகாலையில் டெல்லி லோடி கார்டன்ஸ் சென்றால் தங்கள் உடல்நலத்தில் அக்கறை உள்ள பலதரப்பட்ட மக்களை ஒருவர் பார்க்கலாம். நடப்பவர்கள், ஓடுபவர்கள், தங்கள் உடல்களை விதவிதமாய் வளைத்து உடற்பயிற்சி செய்பவர்கள், தெரிந்த யோகாவை தங்கள் விருப்பப்படி செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என எத்தனையோ ரக மனிதர்கள் அங்கு தென்படுவார்கள்.

அப்படி தென்பட்ட மனிதர்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே ஜாகிங் செய்து கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனுக்கு வயது 25க்குள் இருக்கும். ரோஜா நிற டி ஷர்ட்டும், கருப்பு நிற பேண்டும் அணிந்திருந்தான். அவன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து வெள்ளை நிற கைக்குட்டை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் ஐந்து கிலோமீட்டர் தூரம் போய் விட்டு அங்கிருந்த ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்சில் களைத்துப் போய் உட்கார்ந்தான். யாரும் இன்னும் அவனை நெருங்கவில்லை.

லோடி கார்டன்ஸ் மிகப் பெரியது. அங்கே தெரிந்தவர்களைத் தேடுவதே சிரமம் தான். அடையாளம் தெரியாத அந்த ஆள் எங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறானோ? வாங் சாவொ அனுப்பிய அந்த இளைஞன் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி 7.18.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

திடீரென்று ஒருவன் அமர்ந்திருந்த இடத்தருகே வந்து வளைந்து நின்று வலது கையால் இடது பாதத்தையும், இடது கையால் வலது பாதத்தையும் மாறி மாறி தொட்டு உடற்பயிற்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்கு வயது முப்பது இருக்கலாம். டென்னிஸ் உடையில் இருந்தான். உடம்பை கச்சிதமாக வைத்திருந்தான். உடற்பயிற்சி செய்து கொண்டே பேச ஆரம்பித்தான். “கொஞ்சம் முன்னுக்கு வா”

வாங் சாவொவினால் அனுப்பப்பட்ட இளைஞன் நிதானமாக சுற்றிலும் பார்த்தான். பக்கத்தில் அந்த ஒரு ஆளைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தவன் கை முட்டிகளை முழங்கால் முட்டிகளில் வைத்து ஏதோ யோசனையில் ஆழ்பவன் போல் முன்னால் குனிந்து உட்கார்ந்தான்.

டென்னிஸ் உடையில் இருந்தவன் உடற்பயிற்சி செய்து கொண்டே சொன்னான். “தலாய் லாமா போன பிறகு பிரதமர் யாரோ ஒருவருடைய ஃபைலை உளவுத் துறையில் கேட்டிருக்கிறார். கம்ப்யூட்டரில் இருக்கிற அந்த ஃபைல் உளவுத்துறையின் தலைமை அதிகாரிகள் இருவரின் அனுமதியுடன் மட்டுமே திறக்கப்பட முடிந்த உச்ச ரகசிய ஃபைல். இருவரில் ஒருவர் நேற்று இல்லாததால் அது இன்று காலை தான் பிரதமர் பார்வைக்குப் போகிறது...”

என்.கணேசன்

“அந்த யாருடைய ஃபைல் என்று யூகிக்க வழி இருக்கிறதா?” வாங் சாவொவின் ஆள் கேட்டான்.

“பெயரைக் கூட வாய் விட்டு சத்தமாக யாரும் சொல்லமாட்டேன் என்கிறார்கள்.

பிரதமர் உளவுத்துறையில் நேரடியாகக் கேட்டிருக்கிறார். அவர்களும் நேரடியாகவே அதை அவருக்குக் காட்டப் போகிறார்கள். பிரதமரின் அந்தரங்க காரியதரிசிக்குக் கூட அது பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை.”

“தலாய் லாமா பிரதமரிடம் என்ன பேசினார் என்று ஏதாவது....?”

“தெரியவில்லை.... தலாய் லாமாவுடன் வந்த புத்த பிக்குகளோ, பிரதமரின் காரியதரிசியோ கூட அந்த சமயத்தில் உடன் இருக்கவில்லை...”

டென்னிஸ் உடைக்காரன் திடீரென்று நிமிர்ந்து நின்றான். கைகளை மேலே உயர்த்தி முன்னங்காலில் சிறிது நின்று விட்டு உடலை இருபக்கமும் வளைத்து விட்டு அவன் அங்கிருந்து அவசரமில்லாமல் நகர்ந்தான். அவன் போய் இரண்டு நிமிடங்கள் உட்கார்ந்திருந்த வாங் சாவொவின் ஆள் பிறகு தானும் அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் பெற்ற தகவல் ரகசிய குறியீடுகள் செய்யப்பட்ட மின்னஞ்சலாக அரை மணி நேரத்தில் மூன்று நாட்கள் பயணம் செய்து கடைசியாக வாங் சாவொவை அடைந்தது. வாங் சாவொ உடனே அதை லீ க்யாங்குக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

லீ க்யாங் தனக்குக் கிடைத்த தகவல்களை எல்லாம் வைத்து ஒரு முடிவுக்கு வர முயன்றான். எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் அந்த முடிவே வேறு பல கேள்விகளை எழுப்பி தான் முடிந்தது. மைத்ரேய புத்தர் விவகாரம் என்று பொதுவாகத் தெரிந்த போதிலும் மற்ற எதுவும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. தலாய் லாமாவின் டெல்லி விஜயம் எதற்கு என்பது இன்னும் சிதம்பர ரகசியமாகவே இருந்தது. தனது இருப்பிடமான தர்மசாலாவுக்கு வந்த பின் நீண்ட நேரம் அவர் பிரார்த்தனை செய்து அமர்ந்திருந்ததாக சோடென் மூலம் தகவல் வந்தது.

மீண்டும் ஆரம்பத்திலிருந்து லீ க்யாங் யோசிக்க ஆரம்பித்தான். மைத்ரேய புத்தர் சம்பந்தமாக மௌன லாமா ஏதோ எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கிறார். உடனே தலாய் லாமாவை ஆசான் வந்து சந்திக்கிறார். இருவரும் ஏதோ ரகசியமாய் பேசி கடைசியில் இந்தியப் பிரதமரைச் சந்திக்க தலாய் லாமா முடிவெடுக்கிறார். அப்படியே இந்தியப்பிரதமரை சந்திக்கவும் செய்கிறார். அந்த சந்திப்பின் முடிவில் இந்தியப் பிரதமர் ஏதோ ஒரு ஆளின் ஃபைலை தங்கள் உளவுத்துறையில் கேட்கிறார்.

என்.கணேசன்

அது உச்ச ரகசியமான ஃபைல். இரண்டு உயர் அதிகாரிகள் சேர்ந்து திறந்தால் தான் திறக்கக்கூடிய ஃபைல்.

அது போன்ற ஃபைல்கள் ஒரு நாட்டின் மிக முக்கியமான ஒற்றர்கள் மீது இருப்பதுண்டு. சில சமயங்களில் அந்த ஒற்றர்கள் இரு நாட்டின் ஒற்றர்களாகக் கூட இருப்பதுண்டு. இன்னொரு நாட்டிற்கு ஒரு நாட்டைப் பற்றி ஒற்றுக் கொடுப்பது போல் நடித்து அந்த நாட்டின் ரகசியங்களை அறிந்து முதல் நாட்டுக்குத் தெரிவிப்பவர்கள் டபுள் ஏஜண்ட் என்று அழைக்கப்படும் இருநாட்டு ஒற்றர்கள். அந்த இன்னொரு நாட்டை நம்ப வைக்க வேண்டி நிஜமாகவே சில சில்லறை ரகசியங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்த நாட்டின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற பின் அவர்களிடமிருந்து பெரிய ரகசியங்களைக் கறந்து முதல் நாட்டிற்கு அனுப்புவார்கள். அந்த ஃபைல் ஆசாமி அந்த மாதிரி ஒற்றனாக இருக்குமோ?

லீ க்யாங் தலாய் லாமா, ஆசான் பேச்சுக்களை மறுபடி மனதில் ஓட விட்டான். அவர்கள் நேரடியாகத் தேட முடியாத ஆசாமி அல்லது வித்தியாசமான பெயர் உடைய ஆசாமி தான் அந்த ரகசிய ஃபைல் ஆசாமி என்று தோன்றியது. ஒருவேளை அவன் பெயரை மௌன லாமாவே எழுதிக் காட்டி இருக்கக்கூடுமோ? அவனுக்கும் மைத்ரேய புத்தருக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்க முடியும்?

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஏன் இவர்கள் இவ்வளவு அவசரமாக அவனைத் தேடுகிறார்கள்? அவன் மைத்ரேய புத்தர் விவகாரத்தில் இவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் தேவைப்படுகிறான்? இந்தியா எந்த அளவு இவர்களுக்கு உதவப் போகிறது?

லீ க்யாங் இதன் பதில்களை பல அனுமானங்களில் தேட ஆரம்பித்தான்.... ஆனால் அனுமானங்கள் எதுவும் அவனுக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகப் புரிந்தது. ரகசிய ஃபைல் இருக்கும் அளவு அந்த மனிதன் இருக்க வேண்டுமானால் அவன் சாதாரணமானவனாக இருக்க வழியில்லை.!

“அவன் சாதாரணமானவனில்லை” என்ற அபிப்பிராயமே பிரதமரிடமும் அந்த ஃபைலைப் படித்து முடித்த பின் மிஞ்சியது. தலாய் லாமாவின் கதை ஒருவித அமானுஷ்யத் தன்மை வாய்ந்தது என்றால் பெயருக்கு ஏற்றபடி 'அவனு'ம் அமானுஷ்யமானவனாகவே தோன்றினான். பொருத்தமான ஆளைத் தான் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அமானுஷ்யன்!

அத்தியாயம் 7

அமானுஷ்யன் ஃபைலைப் படித்து முடித்த பின் பிரதமர் முகத்தில் தெரிந்த பிரமிப்பைக் கண்டு இந்திய உளவுத்துறை தலைமை அதிகாரி சோம்நாத் ஆச்சரியப்படவில்லை. அமானுஷ்யனைப் பற்றியும், அவனது திறமைகளைப் பற்றியும் முதல் முறையாக அறிய நேரும் போது பிரமிக்காமல் இருந்தால் அது தான் ஆச்சரியம். பிரதமர் அந்த ஃபைலைப் படிக்கையில் எதிரில் அமர்ந்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த சோம்நாதத்தை ஆச்சரியப்படுத்தியது அமானுஷ்யனைப் பற்றி முன் அறிந்திராத பிரதமர் இப்போது திடீர் என்று ஆர்வம் காட்டியது தான். அமானுஷ்யனைப் பற்றி பிரதமருக்கு யார் தெரிவித்திருப்பார்கள்? பதிமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மூடப்பட்ட அந்த ஃபைல் இப்போது திறக்கப்படக் காரணம் என்ன?

ஃபைலைப் படித்து முடித்த பின் உடனடியாக எதுவும் சொல்லாமல் ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்த பிரதமர் இன்னும் சந்தேகம் தெளியாதவராய் கேட்டார். “இதில் எதுவும் கற்பனை இல்லையே?”

சோம்நாத் புன்னகையுடன் சொன்னார். “கற்பனை இல்லை. நிஜம் தான்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“பின் ஏன் இப்படிப்பட்ட மனிதனை நாம் பிறகு பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை?”

“அதற்கு நாங்கள் முயற்சி செய்தோம். அவன் சம்மதிக்கவில்லை. அவன் அமைதியான வாழ்க்கையை வாழ விரும்பினான். பொதுவாக எல்லோரும் ஆசைப்படும் பணம், புகழ், அதிகாரம் எல்லாம் அவனுக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஒரு பொருட்டாகவே இருக்கவில்லை.....”

பணம், புகழ், அதிகாரம் என்ற மூன்றின் பின்னால் ஓடுபவன் என்றும் அமைதியைக் காண முடியாது என்று புரிந்து கொண்டு அவற்றை அலட்சியப்படுத்தி, அதனால் அவன் அமைதியாக வாழ்கிறான் என்று சோம்நாத் சொல்ல வருகிறாரா என்ற சந்தேகம் பிரதமருக்கு வந்தது. அப்படி சொல்லி இருந்தாலும் அது தப்பில்லை என்ற எண்ணம் உடனடியாக வந்தது. இந்த மூன்றும் மனிதனை எப்படி எல்லாம் ஆட்டுவிக்கின்றன, என்னவெல்லாம் செய்ய வைக்கின்றன என்று பலநிலைகளில் பார்த்து வந்த அனுபவஸ்தர் அவர். திறமைகளில் மட்டுமல்ல, பக்குவத்திலும் அவன் அமானுஷ்யனே!...

பிரதமர் அபிப்பிராயத்தில் அவன் உயர்ந்து போனது அவர் முகபாவனையில் இருந்து சோம்நாத்திற்குப் புரிந்தது. ஒரு நிமிட மௌனத்திற்குப் பிறகு பிரதமர் அவரிடம் ஆதங்கத்துடன் சொன்னார். “இப்படிப்பட்ட

என்.கணேசன்

திறமைகள் இருப்பவன் ஒதுங்கி வாழ்வது உண்மையில் நாட்டிற்கு நஷ்டம் தான். நான் சினிமாக்களில் மட்டும் தான் இப்படிப்பட்ட திறமையுள்ள ஆட்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“உண்மை தான். அவனைச் செயலில் பார்க்காதவர்கள் நம்ப முடியாது. அவனுடைய வித்தைகள் எல்லாம் திபெத்தில் கற்றுக் கொண்டதாகச் சொல்கிறார்கள்.....”

பிரதமர் விதியின் விளையாட்டை எண்ணி ஒரு கணம் வியந்தார். “.... அந்த திபெத் இப்போது அவனுடைய உதவியை எதிர்பார்க்கிறது....” என்று சொன்னார்.

சோம்நாத் புரியாமல் விழித்தார். பிரதமர் தலாய் லாமாவின் கோரிக்கையை அவரிடம் தெரிவித்தார். சோம்நாத் யோசனையுடன் சொன்னார். “இந்த விஷயத்தில் அவர்களுக்கு அமானுஷ்யன் உதவ முடிந்தவன் தான். சொல்லப் போனால் இந்த வேலைக்கு அவனைத் தவிர பொருத்தமான வேறு ஒரு ஆள் அவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாது. ஆனால்....”

பிரதமர் அவர் வாக்கியத்தை முடிக்க காத்திருந்தார். ஆனால் சோம்நாத் தொடரவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிரதமர் சொன்னார். “தலாய் லாமா சொன்னதை அவனிடம் தெரிவிக்க வேண்டியது நம் கடமை. அவனைக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டாம். ஏற்றுக் கொள்வதும், மறுப்பதும் அவன் இஷ்டம்...”

சோம்நாத் தலையசைத்தார்.

பிரதமர் சொன்னார். “ஒருவேளை அவன் ஏற்றுக் கொண்டால் இந்த விஷயத்தில் நம் தரப்பில் இருந்து என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் மறைமுகமாகச் செய்து கொடுங்கள்...”

சோம்நாத் சரியென்றார்.

பிரதமர் கேட்டார். “இந்த விஷயம் எந்த விதத்திலும் வெளியே கசியக்கூடாது. யாருக்கும் சந்தேகம் கூட வராதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்..... எப்படி அமானுஷ்யனுக்குத் தெரிவிக்கப் போகிறீர்கள்?”

“சிபிஐயில் இருக்கும் அமானுஷ்யனின் அண்ணா ஆனந்த் மூலம் தெரிவிக்கிறேன்....”

சோம்நாத் ஆனந்தைச் சந்தித்து தலாய் லாமாவின் கோரிக்கையைச் சொன்ன போது ஆனந்த் அதிர்ந்து போனான். இப்படி ஒரு கோரிக்கையை அமானுஷ்யன் முன் வைப்பதே அநியாயமாய் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் அதை வாய் விட்டுச் சொன்னான்.

என்.கணேசன்

சோம்நாத் எத்தனையோ துப்பறிதல்களில்
ஆனந்திற்கு உதவியவர், உதவி வாங்கியவர்.
நேர்மையும், அறிவுகூர்மையும் கொண்ட ஆனந்த் மீது
அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை உண்டு. அவன் அநியாயம்
என்று சொன்னதை பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்
அமைதியாக இருந்தார்.

ஆனந்த் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவரிடம்
சொன்னான். “அவன் மறைவில் இருந்து வெளியே
வந்தால் கொன்று விட தலிபான் தீவிரவாதிகள்
இப்போதும் வெறியுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
சார். அவனைக் கொல்பவர்களுக்கு ஒரு மில்லியன்
அமெரிக்க டாலர்கள் பரிசு அப்போதே அவர்கள்
ஆட்களிடம் ரகசியமாய் அறிவித்திருந்தார்கள். அந்த
அறிவிப்பு இப்போதும் அமலில் இருக்கிறது.”

சோம்நாத் அந்த அறிவிப்பை அறியாதவர் அல்ல.
அமானுஷ்யனுக்கு இருக்கும் ஆபத்தின் தன்மையையும்
உணராதவர் அல்ல. அமானுஷ்யன் அவர் தம்பியாக
இருந்தால் அவரும் இப்படித்தான் பயப்படுவார்....

சோம்நாத் அமைதியாகச் சொன்னார். “அதனால்
தான் பிரதமர் உன் தம்பியைக் கட்டாயப்படுத்த
விரும்பவில்லை ஆனந்த். தலாய் லாமா சொன்னதைத்
தெரிவிக்க மட்டும் தான் சொல்லி இருக்கிறார்.
முடிவெடுப்பது உன் தம்பி கையில் இருக்கிறது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒருவேளை உன் தம்பி ஒத்துக் கொண்டால் எல்லா வகையிலும் எங்களை உதவி செய்யச் சொல்லி இருக்கிறார். உன் தம்பி ஒத்துக் கொள்ளா விட்டால் தலாய் லாமாவிடம் அதை பிரதமர் தலாய் லாமாவிடம் தெரிவித்து விடுவார். அவ்வளவு தான். முடிவு எதுவாக இருந்தாலும் இரண்டே நாளில் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்....”

சோம்நாத் சென்ற பின் நீண்ட நேரம் ஆனந்த சிலை போல் அமர்ந்திருந்தான். ஆனால் அவன் மனதிலோ பழைய நினைவுகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன. தலிபான் தீவிரவாதிகளுடன், ஒரு சக்தி வாய்ந்த இந்திய அமைச்சரும் கைகோர்த்துக் கொண்டு செய்த சதியிலிருந்து இந்த தேசத்தைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் இறங்கிய போது எத்தனையோ முறை அவன் தம்பி மரணத்தை மயிரிழையில் உரசி இருக்கிறான். பெற்ற தாய் கூட எதிரிகளிடம் பிணயக்கைதியாய் சிக்க வேண்டி வந்திருக்கிறது. அவனைத் தவிர வேறு யாராக இருந்திருந்தாலும் அந்த சதி வலையில் இருந்து மீண்டு வந்திருக்க முடியாது.

அப்போது இழந்த கௌரவத்தை தலிபான் தீவிரவாதிகளால் இன்று வரை ஜீரணிக்க முடிந்ததில்லை. அவர்கள் அமானுஷ்யன் என்ற எதிரிக்காக இன்றும் காத்திருக்கிறார்கள். அவன் எங்கிருக்கிறான், என்ன செய்கிறான் என்பதை அறிய அவர்கள் செய்த

என்.கணேசன்

முயற்சிகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.கடைசியில் அவனை கொல்பவர்களுக்கு ஒரு மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் தருவதாக தலிபான் தீவிரவாதிகள் தங்கள் இயக்கத்திலும், தங்கள் நட்பு இயக்கங்களிலும் அறிவித்தார்கள்.

அதனால் அமானுஷ்யனை அவர்களிடம் இருந்து மறைத்து வைக்க ஆனந்த் பெரும்பாடு பட்டிருக்கிறான். ஆனந்த் உட்பட அவனுடன் சம்பந்தம் வைத்திருந்த அத்தனை நெருக்கமானவர்களும் தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொள்ள வேண்டி வந்தது. ஏனென்றால் தலிபான் தீவிரவாதிகளின் விசுவாசிகள் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் பின்னாலும் பல காலம் நிழலாய் தொடர்ந்து வந்தார்கள். அவர்களில் யாராவது ஒருவன் அமானுஷ்யனிடம் தங்களைக் கொண்டு போய் விடுவான் என்று நம்பினார்கள். மூன்று வருடங்கள் கழித்து அமானுஷ்யன் அமெரிக்காவில் ஒரு ரகசிய இடத்தில் செட்டில் ஆகி புது வாழ்க்கை வாழ ஆரம்பித்து விட்டதாக ரகசிய வதந்தியை ஆனந்த் கிளப்பி விட்டான். பலரையும் பேச வைத்து நம்ப வைத்தான். ஆனாலும் கூட தலிபான் தீவிரவாதிகளின் ஆட்கள் தங்கள் ரகசியப் பின் தொடரலை நிறுத்தவில்லை. முக்கியமாக ஆனந்தை பெரும் நம்பிக்கையுடன் கண்காணித்து வந்தார்கள். காலப்போக்கில் அவர்களின் தீவிரம் குறைந்து போனது. ஆனாலும் முன்னெச்சரிக்கையின் காரணமாக ஆனந்த் தன் தம்பியை நேரில் சென்று பார்ப்பதையோ, போனில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தொடர்பு கொள்வதையோ நீண்டகாலம் முற்றிலும்
தவிர்த்து விட்டிருந்தான்.....

பாரதப் பிரதமரின் போன் அழைப்பு தலாய்
லாமாவுக்கு வந்த போது தனதறையில் இருந்து
ரகசியமாய் சோடென்னும் ஒட்டுக் கேட்டான். பாரதப்
பிரதமர் தலாய் லாமாவிடம் ரத்தினச் சுருக்கமாய்
சொன்னார்.

“நாங்கள் அவனுக்குத் தகவல் அனுப்பி
இருக்கிறோம். அவன் சம்மதித்தால் தொடர்பு
கொள்வான்”

தலாய் லாமா தன் நன்றிகளை பாரத பிரதமருக்குத்
தெரிவித்தார். பிரதமர் தன் வணக்கங்களைத் தெரிவித்து
விட்டு பேச்சை முடித்துக் கொண்டார். தலாய் லாமா
அமானுஷ்யனின் பதிலுக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தார்.
காத்திருப்பில் பிரார்த்தனையும் கலந்து கொண்டது.
காத்திருப்பும் பிரார்த்தனையும் நீள ஆரம்பித்தன....

சோடென் பாரதப் பிரதமர் தலாய் லாமாவிற்கு
அனுப்பிய செய்தியை அப்படியே வாங் சாவொவிற்கு
அனுப்பி வைத்தான். வாங் சாவொ தலாய் லாமாவை
கண்கொத்திப் பாம்பாய் கண்காணிக்கச் சொன்னான்.
அவரை யார் எல்லாம் வந்து சந்திக்கிறார்கள், என்ன
எல்லாம் சொல்கிறார்கள் என்ற தகவல்கள் தனக்கு
அவ்வப்போது உடனடியாக வந்து சேர வேண்டும் என்று

என்.கணேசன்

கட்டளை இட்டான். தலாய் லாமாவைச் சந்திக்க வரக்கூடும் என்று அவர்கள் நம்புகிற ஆள் மிக முக்கியமான ஆள் என்பது சோடென்னுக்குப் புரிந்தது. அந்தக் கணத்திலிருந்து சோடென் உடம்பெல்லாம் கண்ணும் காதுமானான்....

அதே நேரத்தில் புதுடெல்லியில் முழுத்தலையும் நரைத்த டாக்சி டிரைவர்களை எல்லாம் தேடிப்பிடித்துக் வாங் சாவொவின் ஆட்கள் கேள்விகளால் துளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். புதுடெல்லி விமான நிலையத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அவர்களில் ஒருவர் கொண்டு போய் விட்ட அந்த வழக்கைத் தலையரைப் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரிப்பதில் மிக மும்முரமாக இருந்தார்கள்...

அத்தியாயம் 8

விமானம் ஏறும் வரை கூட ஆனந்துக்கு தன்னை யாரும் கண்காணிக்கிறார்களோ, பின் தொடர்ந்து விடுவார்களோ என்ற பயம் இருந்தது. பதிமூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு அடிக்கடி உணர்ந்த பயம் அது. அப்போது அமானுஷ்யன் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்த அவன் தம்பி அக்ஷய் பேராபத்தில் சிக்கி இருந்தான். இப்போதைய பயமும் தம்பிக்காகத் தான். அக்ஷயின் இருப்பிடம் அவனுடைய எதிரிகளுக்குத் தெரிந்தால் பழைய பேராபத்து பல மடங்காய் திரும்பி விடும். நல்ல வேளையாக யாரும் பின் தொடரவில்லை. அவன் நியமித்திருந்த சிபிஐ ஆள் நூறு அடிகள் இடைவெளியிலேயே விமானநிலையம் வரை வந்து அதை குறுந்தகவல் அனுப்பி உறுதி செய்தான். மனம் நிம்மதியானது.

அவன் பயத்தைச் சொன்னால் அக்ஷய் வாய் விட்டுச் சிரிப்பான். கிண்டல் செய்வான். “கடவுள் எனக்கு குறித்த நேரத்திலிருந்து ஒரு வினாடி முன்பும் என்னை யாரும் கொல்ல முடியாது. அதற்கு ஒரு வினாடி பின்பும் யாரும் என்னைக் காப்பாற்ற முடியாது. அப்படி இருக்கையில் நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்?” என்று தத்துவம் பேசுவான்.

என்.கணேசன்

விமானம் கிளம்பியது. இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டு தம்பியை நினைக்கையில் அவன் முகத்தில் சின்னதாய் புன்னகை அரும்பியது. அக்ஷய் வெறும் தத்துவமாக பயம் வீண் என்று சொல்பவன் அல்ல. சொன்னபடியே தைரியமாக இருந்தவன் அவன். பயமே அறியாத அக்ஷயைப் பார்த்து பயந்தவர்கள் தான் ஏராளம். தனிக்கட்டையாய் இருந்த போதிருந்த அந்த அசாத்திய தைரியம் இப்போதும் அதே அளவில் அவனுக்கு இருக்குமா என்று ஆனந்த் யோசித்தான். மனைவி, மக்கள், குடும்பம் என்று வந்த பிறகு பொதுவாக மனிதர்கள் பலவீனமாக அல்லவா ஆகி விடுகிறார்கள்? தனக்காக இல்லா விட்டாலும் அவர்களுக்காக சில பராக்கிரம செயல்களுக்குத் தயங்க அல்லவா வேண்டி வருகிறது....

சஹானா நினைவு வந்த போது மறுபடி ஆனந்த் புன்னகைத்தான். அக்ஷய்க்கு அவளை விடப் பொருத்தமான மனைவி கிடைத்திருக்க முடியாது. இமயமலைச்சாரலில் ஒரு விபத்தில் இருந்து தன் குழந்தையைக் காப்பாற்றியவன் என்ற ஒரே காரணத்தால் தலிபான் தீவிரவாதிகளும், போலீஸ்காரர்களும் வலைவீசித் தேடிக்கொண்டிருந்த அக்ஷய்க்கு ஆரம்பத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்தவள் அவள். சீக்கிரமாகவே அவள், அவள் மகன் வருண், மாமியார் மரகதம் — மூவர் மனதிலும் அவன் இடம் பிடித்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விட்டான். இளம் விதவையான சஹானா மனதில் அக்ஷய் இடம் பெற்றது கூட ஆனந்துக்கு ஆச்சரியம் இல்லை. வருண், மரகதம் இருவரும் அக்ஷயை அளவுகடந்து நேசிப்பது இப்போதும் அவனுக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது. தந்தையின் ஸ்தானத்தில் வருணும், மகன் ஸ்தானத்தில் மரகதமும் அக்ஷயை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது பெரிய விஷயம் தான். சொல்லப் போனால் இறந்து போயிருந்த வருணின் தந்தை சேகரை விட பலமடங்கு மேலாகவே அவர்கள் அக்ஷயை நேசித்தார்கள். வாழும் காலத்தில் சேகர் ஒரு நாகரிக கொடுமைக்காரனாக இருந்திருந்தான் என்பது பிறகு தான் ஆனந்துக்குத் தெரிய வந்தது. அக்ஷயைப் போன்ற அன்பு மயமானவனை சேகருக்கு மாற்றாய் ஏற்றுக் கொள்வதில் அவர்களுக்குத் தயக்கம் எதுவும் இருக்கவில்லை. திருமணமாகி மூன்று வருடத்தில் அக்ஷய்-சஹானா தம்பதிக்கு கௌதம் பிறந்தான்....

ஆனந்த் கண்ணயர்ந்தான். கோயமுத்தூரில் விமானம் தரையிறங்கிய போது தான் அவன் கண்விழித்தான். விமானநிலையத்திலிருந்து அக்ஷய் வீட்டுக்குப் போகும் போது தம்பியைப் பார்க்கப் போகிற ஆர்வத்தில் மனம் பரபரப்பாக இருந்தது. இந்த பதிமூன்று வருட காலத்தில் இரண்டே முறை தான் அவன் அக்ஷயை சந்தித்திருக்கிறான். ஏழு வருடங்களுக்கு முன் அவர்கள் தாய் இறந்த போது தான்

என்.கணேசன்

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் முதல் முறை. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் கொடைக்கானலில் நகருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த ஒரு கோடை விடுதியில் இருவர்குடும்பங்களும் சேர்ந்து மூன்று நாட்கள் கழித்தார்கள். அப்போதும் எதிரிகள் யாராவது பார்த்து விடுவார்களோ என்ற பயம் மட்டும் ஆனந்துக்கு இருந்து கொண்டே இருந்தது. இரண்டு குடும்பங்களையும் சேர்ந்து பார்க்கையில் கடந்த கால சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாருக்காவது சந்தேகம் வந்து விடலாம் என்பதால் கூடுமான வரை சுற்றுலா பயணிகள் அதிகமாகக் கூடும் இடங்களை அவர்கள் தவிர்த்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் அக்ஷயம் சஹானாவும் தோற்றத்தில் நிறையவே மாறுதல்களைச் செய்து கொண்டிருந்ததால் பார்க்கின்ற பழைய ஆட்களுக்கும் அவ்வளவு சுலபமாக அவர்களை அடையாளம் காண முடியாத நிலையே இருந்தது. அவர்கள் தொழிலிலும் கடந்த காலத்தின் சாயல் இருக்கவில்லை. கோயமுத்தூரில் ஒரு பள்ளியில் சஹானா ஆங்கில ஆசிரியையாகவும், அக்ஷய் உடற்பயிற்சி ஆசிரியராகவும் இருந்தார்கள். வருண் அழகான இளைஞனாக வளர்ந்திருந்தான். டாக்டருக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கௌதம் நான்காம் வகுப்பு மாணவனாக இருந்தான்....

கால் டாக்சியில் இருந்து இறங்கிய ஆனந்தை முதலில் பார்த்தவன் அக்ஷய் தான். அக்ஷய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முன்பிருந்தது போலவே எடை கூடாமல் கச்சிதமாய் உடம்பை வைத்திருந்தான். அவன் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியோடு ஓடி வந்து அண்ணனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான். தம்பி ஓடி வருவதில் கூட ஒரு தாள லயத்தை, லாவகத்தை ஆனந்த் கவனித்தான். எந்த சூழ்நிலையிலும் ஒரு ஒழுங்கான இயக்கம் அவனிடம் இருக்கும். டிஸ்கவரி சேனலில் பல முறை சிங்கம், புலி, மான் போன்ற விலங்குகளின் இயக்கத்தைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் அவனுக்குத் தன் தம்பி நினைவு வரும். மின்னல் வேகத்தில் இயங்கினால் கூட, அந்த அதிக வேகத்திலும் அவசரமிருக்காது. பதட்டம் இருக்காது....

“ஹாய் ஹீரோ எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று அக்ஷய் அன்போடு அண்ணனை விசாரித்தான். தன் அண்ணன் சினிமா கதாநாயகன் போல் மிக அழகானவன் என்பதில் அக்ஷய்க்கு என்றுமே ஒரு பெருமிதம் உண்டு. அதனால் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஹீரோ என்று அழைப்பான். ஆனந்துக்குத் தான் யார் முன்பாவது அவன் அப்படி அழைப்பது தர்மசங்கடமாக இருக்கும்... ஆனந்த் நலமென்று சொன்னான்.

எதிர்பாராமல், எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்லாமல் வந்த ஆனந்தை வீட்டின் மற்றவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அவன் வரவு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. ஏதாவது தகவல்

என்.கணேசன்

அனுப்புவதாக இருந்தாலும் ஆனந்த் தன் ஆட்கள் யாரையாவது அனுப்புவானே ஒழிய நேரில் வருவதைத் தவிர்ப்பவன்...

அக்ஷய் கேட்டான். “அண்ணியும் அஞ்சனாவும் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

அஞ்சனா ஆனந்தின் மகள். ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கிறாள். ஆனந்த் அவர்கள் நலமென்றான். ஆனந்தை சூழ்ந்து அமர்ந்து கொண்டு அனைவரும் அன்பான உபசரிப்புகள் செய்த போது அவனுக்கு நிறைவாக இருந்தது. வந்த காரணத்தைச் சொல்லும் போது அவர்கள் அதை எப்படி எதிர்கொள்வார்கள், என்ன சொல்வார்கள் என்று யோசித்தான். அக்ஷய் என்ன சொல்வான் என்று தெரியாவிட்டாலும் மற்றவர்கள் கண்டிப்பாக ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதில் அவனுக்கு சந்தேகம் இருக்கவில்லை. அன்பான குடும்பம்.....! ஆனந்த் சோம்நாத்தை மனதில் சபித்தான்.

குளியல், டிபன் எல்லாம் முடிந்து கௌதமைத் தவிர (அவன் விளையாடப் போய் விட்டிருந்தான்) அனைவரும் சேர்ந்திருக்கையில் ஆனந்த் ஆரம்பித்தான்.

“அக்ஷய் நீ மைத்ரேய புத்தரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் ஆர்வத்துடன் சொன்னான். “நமக்கு கல்கி அவதாரம் மாதிரி, பௌத்தர்களுக்கு மைத்ரேய புத்தர். புத்தரின் அவதாரம். தர்மம் முழுவதும் அழிந்து போகும் போது உலகத்தைக் காப்பாற்றி தர்மத்தை நிலைநாட்ட வருவார் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். நான் திபெத்தில் இருந்த போது இன்னும் சில வருடங்களில் அவர் பிறப்பார் என்று அங்கிருந்த லாமாக்கள் நம்பிக்கையுடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.... ஏன் திடீர் என்று மைத்ரேய புத்தரைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்?”

“அவர் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே திபெத்தில் பிறந்திருக்கிறாராம்...”

“அப்படி பிறந்திருந்தால் உடனே எல்லாருக்கும் தகவல் பரவியிருக்குமே..”

“அந்தக் குழந்தை உயிருக்கு ஆபத்து இருந்ததால் லாமாக்கள் ரகசியமாக வைத்திருந்திருக்கிறார்கள்....”

அக்ஷய் ஆனந்த் ஏதோ முக்கிய விஷயமாகத்தான் வந்திருக்கிறான் என்று ஆரம்பத்திலேயே சந்தேகித்திருந்தான். ஆனால் அதைப் பற்றிப் பேசாமல் ஆனந்த், மைத்ரேய புத்தர் விஷயத்தை ஏன் பேசுகிறான் என்று புரியவில்லை....

ஆனந்த் தொடர்ந்தான். “இப்போது அந்த ரகசியம் வெளியாகிவிடப் போகிறது என்று ஏதோ காரணங்களால்

என்.கணேசன்

பயப்படுகிறார்கள். அதனால் மைத்ரேய புத்தரை திபெத்தில் இருந்து ரகசியமாய் வெளியே கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்று லாமாக்கள் நினைக்கிறார்கள். அதற்காக தலாய் லாமா நம் பிரதமரிடம் உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறார்....”

பிரபல தொலைக்காட்சி ஒன்றில் முன்பு வேலை பார்த்திருந்த சஹானா தலாய் லாமாவை ஒருமுறை பேட்டி எடுத்திருக்கிறாள். தலாய் லாமா மீது அவளுக்குத் தனி மரியாதை இருந்தது. அதனால் ஆர்வத்துடன் அவள் ஆனந்தைக் கேட்டாள். “என்ன விதமாய் இந்தியா உதவி செய்ய வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கிறார்?”

“திபெத்திற்குப் போய் மைத்ரேய புத்தரை ரகசியமாய் அழைத்து வர அமானுஷ்யன் என்ற நபரின் உதவியை அவர் எதிர்பார்க்கிறார்...”

ஆனந்த் முடித்த பின் அங்கு கனத்த மௌனம் நிலவியது. மரகதம், சஹானா, வருண் மூவரும் அக்ஷையையே பார்த்தார்கள். அவர்கள் மூவர் பார்வையிலும் பயம் பிரதானமாய் தெரிந்தது. அக்ஷய் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் காட்டாமல் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தான்.

முதலில் வாயைத் திறந்தது வருண் தான். பதிமூன்று வருடத்திற்கு முந்தைய அனுபவங்கள் பேரலைகளாய் அவன் மனதைத் தாக்க, வரப்போகிற அபாயத்தின் அளவு தெளிவாய் தெரிய, அவன் அக்ஷையைப் பார்த்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உறுதியாய் சொன்னான். “அப்பா நீங்கள் போகப்
போவதில்லை....”

அத்தியாயம் 9

வருண் அப்படிச் சொன்ன பிறகும் அக்ஷய் எந்த அபிப்பிராயமும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தான்.

வருண் தாயையும் பாட்டியையும் பார்த்தான். அவர்களும் தன்னுடன் சேர்ந்து அக்ஷயைத் தடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவர்கள் முகத்தில் பயமும் கவலையும் தெரிந்தாலும் அவர்கள் அப்போதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அக்ஷையையே பார்த்தார்கள்.

ஆனந்த் தலாய் லாமாவின் வேண்டுகோளுடன் இங்கே வந்திருக்க வேண்டாம் என்று வருணுக்குத் தோன்றியது. 'இவரே முடியாது என்று சொல்லி இருக்கலாமே' என்று வருண் நினைத்தான். இந்தப் பதிமூன்று வருட அமைதியான வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவு வரப் போகிறது என்று நினைக்கையில் மனம் பதைத்தது. தலாய் லாமா மீதும், திபெத் மீதும், ஆனந்த் மீதுமே கூட அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

கோபம் கலந்த ஏளனத்தோடு வருண் சொன்னான். “உலகத்தையே காப்பாற்றி தர்மத்தை நிலை நாட்டப்போகிற மைத்ரேய புத்தருக்குத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தெரியாதா என்ன?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆனந்த் புன்னகைத்தான். அவன் மனதிலும் அந்தக் கேள்வி எழாமல் இல்லை. தலாய் லாமா அக்ஷயின் உதவியை எதிர்பார்ப்பதற்கான எல்லா காரணங்களையும் தெரிவிக்கவில்லை என்று அவன் உள்மனம் சொன்னது. இதற்காவது தம்பி ஏதாவது சொல்வானா என்று பார்த்தான். ஆனால் அக்ஷய் வருணை மென்மையாகப் பார்த்தானே ஒழிய அவன் சொன்னதை மறுக்கவும் இல்லை. ஆமோதிக்கவும் இல்லை.

உயிருக்கு உயிருக்காக நேசித்த வளர்ப்புத் தந்தையின் மௌனம் வருணுக்கு அபாயச்சங்கு ஊதியது. அழாத குறையாக ஆனந்த் பக்கம் திரும்பி கேட்டான். “ஏன் பெரியப்பா, அப்பாவுக்கு இதில் எந்த அபாயமும் இல்லை என்றா நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?”

அவன் கேள்வியில் மறைமுகமான குற்றச்சாட்டும் இருந்தது ஆனந்துக்கு தவறாகத் தோன்றவில்லை. அவனே சோம்நாத் சொன்ன போது கோபம் கொண்டவன் தானே. அக்ஷய் மீது அன்பு வைத்திருக்கும் யாருமே இதை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

ஆனந்த் சொன்னான். “வருண் அக்ஷய்க்கு இதில் ஆபத்து அதிகம் இருக்கிறது என்று நான் வெளிப்படையாகவே உளவுத்துறை தலைமை அதிகாரியிடம் சொல்லி விட்டேன். இன்னும் தலிபான் தீவிரவாதிகள் அக்ஷயை மறந்து விடவில்லை.

என்.கணேசன்

அமெரிக்காவில் இவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல்கள் அவ்வப்போது எனக்கு வருகிறது. இவன் பாதுகாப்புக்காக நானே முயற்சி எடுத்து அமெரிக்காவில் எங்கேயோ ஒளித்து வைத்திருக்கிறேன் என்று தான் அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அறிவித்த ஒரு மில்லியன் டாலர் சன்மானம் இப்போதும் பல பேரை சுறுசுறுப்பாக வைத்திருக்கிறது. இப்போது இவன் வெளியே வந்தால் அந்த தலிபான் தீவிரவாதிகள் கண்ணில் படாமல் இருக்க முடியாது. சீனாவிடம் சிக்காமல் திபெத்துக்குப் போய் மைத்ரேய புத்தரை அழைத்துக் கொண்டு வருவதும் சுலபம் அல்ல. இதை ஏற்றுக் கொண்டால் இரட்டிப்பு ஆபத்து தான். ஒருபக்கம் சீனா, இன்னொரு பக்கம் தலிபான் தீவிரவாதிகள்...”

வருண் கோபத்துடன் ஆனந்திடம் கேட்டான். “இப்படி நிலைமை இருக்கையில் அவர்கள் எப்படி அப்பாவிடம் இந்த உதவியை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? நம் பிரதமர் எப்படி இதற்கு ஒத்துக் கொள்ளலாம்?”

ஆனந்த் பொறுமையாகச் சொன்னான். “வருண். தலாய் லாமா உதவி கேட்டிருக்கிறார். அதை பிரதமர் நம்மிடம் சொல்லி இருக்கிறார். ஒரு வேளை அக்ஷய் ஏற்றுக் கொண்டால் அக்ஷய்க்குத் தேவையான எல்லாவிதமான உதவிகளையும் ரகசியமாய் செய்துதர

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உத்தரவிட்டிருக்கிறார் அவ்வளவு தான். அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நம் பிரதமர் வற்புறுத்தவில்லை. பிரதமர் அக்ஷயைக் கேட்காமல் தலாய் லாமாவிடம் முடியாது என்று சொல்ல முடியாது. நானும் அக்ஷயைக் கேட்காமல் அப்படி மறுக்க முடியாது. முடிவு எடுக்க வேண்டியது அக்ஷய் தான். இதில் எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை.”

‘இனி என்ன, மறுக்க வேண்டியது தானே?’ என்கிற மாதிரி வருண் அக்ஷயைப் பார்த்தான். ஆனந்த், சஹானா, மரகதம் மூவரும் அப்படியே அக்ஷயைப் பார்த்தார்கள். ஆனால் அக்ஷய் ஏதோ ஒரு உலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. ஆழமாய் அவன் சிந்திக்கும் போதெல்லாம் அவன் அப்படித்தான் இருப்பான். இப்போது அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை அவர்களால் யூகிக்க முடியவில்லை.

உண்மையில் அக்ஷய் கடந்த காலத்தில் இருந்தான். அவன் திபெத்தில் இருந்த இளமைக்கால நினைவுகள் மனத்திரையில் ஓடின...

ஒரு நாள் திபெத்தில் கடுங்குளிர் காலத்தில் மலைப்பகுதியில் நடந்து கொண்டிருந்த போது அவன் அந்த அதிசயத்தைப் பார்த்தான். எதிரில் ஒரு மனிதன்(?), நம்ப முடியாத வேகத்தில் வந்து

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்தான். நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது போல் அக்ஷயக்குத் தெரியவில்லை. அந்த மனிதன் நீண்ட தூரங்களில் காலடி வைத்து குதித்து ஓடி வருவது போல் தெரிந்தது. ஒரு காலடி இங்கு வைத்தால் எட்டடி தள்ளி அடுத்த காலடியை அந்த மனிதன் வைத்தான். அந்தக் கால் நிலத்தில் சரியாகப் பதிவதற்கு முன்பாகவே அடுத்த காலடிக்கு அவன் தயாரானது போல் பிரமை ஏற்பட்டது. இதைப்படி சாத்தியம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்த மனிதன் அக்ஷயை நெருங்கி விட்டிருந்தான். ஆனால் அவன் அக்ஷயைப் பார்க்கவில்லை. அவன் பார்வை வெகுதூரத்தில் எங்கோ நிலைத்திருந்தது. அந்தக் கடுங்குளிரில் கூட அவன் இடுப்புக்கு மேல் ஆடை எதுவும் அணிந்திராமல் இருந்ததும் அக்ஷயை ஆச்சரியப்படுத்தியது. அவனை மேலும் சரியாகப் பார்க்கும் முன் அவன் அக்ஷயைக் கடந்து வெகு தூரம் போயிருந்தான்.

பார்த்தது நிஜம் தானா அல்லது பிரமையா என்ற சந்தேகம் அக்ஷயக்கு அந்த நாள் முழுவதும் இருந்தது. அந்த இடத்தில் அவனையும் அந்த மனிதனையும் தவிர வேறு யாரும் இருந்திருக்கவில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் அவர்களிடம் கேட்டு பார்த்ததை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பான்....

பின் அந்தப் பகுதி மக்களிடம் விசாரித்த போது அவன் கண்டது பிரமை அல்ல, நிஜம் தான் என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

சொன்னார்கள். “நீங்கள் லங்-கோம்-பா (lung-gom-pa) ஓட்டக்காரர்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள்” என்றார்கள்

ஆர்வம் அதிகமாகி அக்ஷய் மேலும் அது பற்றி விசாரிக்கையில் விளக்கியவர் ஒரு புத்த பிக்கு. கடுமையான யோகப்பயிற்சியால் உடலையும், மனதையும் கட்டுப்படுத்தி ஒருவர் லங்-கோம்-பாவில் தேர்ச்சி பெற முடியும் என்று சொன்னார். உடலை எடையற்ற இறகு போல் ஆக்கிக் கொள்ள முடியும் என்றும் பல நூறு மைல்களை குறுகிய காலத்தில் சிறிதும் களைப்பில்லாமல் தொடர்ந்து கடக்க முடியும் என்றும் சொன்னார். ஒரு காலத்தில் அப்படி நிறைய பேர் இருந்தார்கள் என்றும் இப்போது விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் தான் இப்போது இருக்கிறார்கள் என்றும் சொன்னார். கண் முன்னால் அந்த மனிதனைப் பார்த்திரா விட்டால் அக்ஷய் அவர் சொன்னதை நம்பி இருக்க மாட்டான்....

“அதை எப்படி கற்றுக் கொள்வது?” என்று அவன் கேட்ட போது அந்த புத்த பிக்கு சாதாரண மனிதர்களுக்கு அது அவ்வளவு சுலபமில்லை என்று சொன்னார். “.... அந்தப் பயிற்சிகளை மூன்று நாள் கூட தொடர்ந்து செய்ய முடிவது கஷ்டம். ஆனால் வெற்றியடைய வருடக் கணக்கில் சளைக்காமல் செய்ய வேண்டும். அதை முழுமையாகக் கற்றுத்தரும் குருமார்களும் அதிகம் இல்லை... திபெத்தில் இப்போது

என்.கணேசன்

ஒரே ஒருவர் தான் இருக்கிறார். பெரிய யோகி....
மற்றவர்கள் எல்லாம் அரைகுறைகள்....”

அக்ஷய் அந்த ஒரே ஒருவரைத் தேடிப் போனான்.
அந்த வயதான யோகி அவனையே நிறைய நேரம்
கூர்ந்து பார்த்து விட்டுச் சொன்னார். “இதற்கு எத்தனை
காலம் ஆகும் என்று சொல்ல முடியாது. உனக்குத்
திறமை இருந்து நீ முழு மனதோடு உறுதியாய்
முயன்றால் கூட வருடக்கணக்கில் ஆகலாம்”

அக்ஷய் சொன்னான். “எனக்கு அவசரமில்லை”

அவர் கேட்டார். “ஆனால் அவசியமா? அப்படி
நடந்து என்ன சாதிக்கப் போகிறாய்?....”

அந்தக் கேள்வி அவனை யோசிக்க வைத்தது.
அந்த அதிவேக மனிதனைப் பார்த்த பிரமிப்பில்
அவனும் ஆசைப்பட்டானே ஒழிய அதைக் கற்றுக்
கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதை அவன்
யோசித்திருக்கவே இல்லை....

அவருக்கு நன்றி கூறி வணங்கி விட்டு அக்ஷய்
திரும்பி சில அடிகள் போயிருப்பான். அந்த யோகி
அவனை அழைத்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“ஆனால் அதில் சில சிறிய வித்தைகளைக் கற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை. அது உன் வாழ்க்கைக்கு நிறைய உதவும்....”

அவரிடம் அவன் சிஷ்யனாக சேர்ந்தான். அவர் சொன்ன அந்த சிறிய வித்தைகளைக் கற்றுத் தேறவே அவனுக்கு ஒரு வருடம் தேவைப்பட்டது. அதற்கே அவன் ஒவ்வொரு நாளும் விடாமல் பயிற்சிகள் செய்ய வேண்டி இருந்தது. அவன் பொறுமையாகச் செய்தான். அந்தப் பயிற்சிகள் அல்லாமல் வேறு எத்தனையோ அவரிடமிருந்து அவன் கற்றுக் கொண்டான். ஒரு வருடம் கழித்து அங்கிருந்து கிளம்பிய போது ஒரு புதிய மனிதனாக மாறி இருந்தான். அவருக்கு குரு தட்சிணையாக என்ன வேண்டும் என்று அவன் கேட்ட போது அவர் எதையும் வாங்க மறுத்தார். அவன் மறுபடியும் வற்புறுத்திக் கேட்டான். உடனடியாக ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனையும் தாண்டி வெற்றிடத்தைப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நின்றவர் பின் “என்றாவது ஒரு நாள் இந்த புனித மண் உன்னிடமிருந்து குருதட்சிணை கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளும்” என்று சொல்லி அனுப்பினார். அப்போது புரியவில்லை. அந்த நாள் இப்போது வந்திருக்கிறது என்றே அக்ஷய் நினைத்தான்.

ஆனால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் குடும்பத்தினர் முகத்திலோ “தயவு செய்து போக

என்.கணேசன்

வேண்டாம்...” என்ற கோரிக்கை கெஞ்சலோடு
தெரிந்தது.....

சோம்நாத் தன் முன்னால் இருந்த அந்த ரகசியக் குறிப்பை ஆழ்ந்த யோசனையுடன் மறுபடி படித்தார். தலாய் லாமாவின் புதுடெல்லி விஜயத்தின் போது வந்திருந்த சந்தேகப்படும்படியான ஒற்றர்களின் எண்ணிக்கை வழக்கத்தை விட அதிகமாக இருந்தது என்பதே அந்த ரகசியக் குறிப்பின் சாராம்சம். ஒருவேளை தலாய் லாமா எதற்காக இங்கே வந்தார் என்ற தகவல் சீன உளவுத்துறைக்கு எட்டியிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அவருக்கு வந்தது.

அத்தியாயம் 10

அக்ஷயின் வாழ்க்கையில் கடந்த பதிமூன்று ஆண்டுகள் மிக இனிமையானவை. அன்பும், அமைதியும் மட்டுமே நிறைந்திருந்த அழகான காலகட்டம் அது. மிக எச்சரிக்கையாகவே இருந்த போதிலும் கூட ஒவ்வொரு கணமும் எந்த எதிரி எப்போது எப்படித் தாக்குவான் என்றெல்லாம் அவன் யோசிக்க வேண்டி இருந்ததில்லை. அவன் இருப்பிடத்தை எதிரிகள் யாரும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. இப்படியே வாழ்க்கை ஓட்டத்தை நீட்டினால் கடைசி வரை ஆனந்தமயமான வாழ்க்கை தான். தலாய் லாமாவின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டால் இந்த அமைதியான வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு விடும். “முடியாது, மன்னிக்கவும்” என்ற இரண்டு வார்த்தைகளில் மறுப்புத் தெரிவித்து விட்டால் அவன் வாழ்க்கையின் அமைதி கலையப்போவதில்லை. ஆனால்....

உலகத்திலேயே தான் மிக அதிகமாக நேசிக்கும் மனிதனின் மௌனம் வருணுக்கு அபாயத்திற்கான அறிகுறியாகவே தோன்றியது. அவன் முகம் வாடினால் கூட சகித்துக் கொள்ள முடியாத அக்ஷய், அவன் போக வேண்டாம் என்று அழாத குறையாகச் சொல்லியும் கூட உடனடியாக எதுவும் சொல்லாமல் யோசிப்பது அவன் மனதை வதைத்தது. இத்தனைக்கும் ஆனந்த் கூட

என்.கணேசன்

ஆபத்தின் தன்மையைத் தெளிவாகவே தெரிவித்து விட்டான்.

வருண் எழுந்து வந்து அக்ஷய் அருகில் அமர்ந்தான். அக்ஷயின் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு கேட்டான். “என்னப்பா இன்னும் யோசிக்கிறீர்கள்?”

அக்ஷய் வருணை மிகுந்த பாசத்தோடு பார்த்தான். சொந்த மகனாக இல்லா விட்டாலும் கூட மூத்த மகனாகத் தான் அவன் என்றுமே வருணை எண்ணி இருக்கிறான். பெற்ற மகன் கௌதமை விட அதிக பாசத்தை வருணிதம் தான் வைத்திருக்கிறான். பூர்வ ஜென்மத்து தொடர்பு இவனிடம் எனக்கு இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எத்தனையோ முறை வியந்திருக்கிறான். வருணின் மனம் கோணினால் அவனால் என்றுமே சகிக்க முடிந்ததில்லை. தன் மனப்போராட்டத்தை இவனுக்கு எப்படி விளக்குவது என்று யோசித்தவன் பிறகு வருணின் கைகளை மென்மையாகத் தடவியபடி “வருண் என் வாழ்க்கையில் நான் நிறைய கடன்பட்டிருக்கிறேன்...” என்று மெல்ல ஆரம்பித்தான். திபெத்தில் தனக்கு குருவாக இருந்து பலவற்றைக் கற்றுத் தந்தும் குருதட்சிணை எதுவும் வாங்காமல் கடைசியில் “என்றாவது ஒரு நாள் இந்த புனித மண் உன்னிடமிருந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

குருதட்சிணை கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளும்” என்று சொல்லி அனுப்பியதைச் சொன்னான்.

“...முக்காலத்தையும் அறிந்த மகா யோகி அவர். எதிர்காலத்தில் இப்படி ஒரு சூழ்நிலை வரும் என்று அவருக்கு முன்பே தெரிந்திருக்க வேண்டும் வருண்”

வருணுக்குக் கோபம் தான் வந்தது. “குருதட்சிணையாக உயிருக்கே ஆபத்து வருகிறதையா கேட்பார்கள். என்ன நியாயம்ப்பா இது?”

“அங்கே போனால் தான் உயிருக்கு ஆபத்து என்று இல்லை. போகிற உயிர் எப்படியும் போகும். ஒரு சின்ன விபத்து, ஒரு வியாதி என்று இந்த உலகத்தில் நாம் இருக்க வேண்டிய காலம் முடிந்து போகையில் எத்தனையோ விதங்களில் மரணம் வரலாம்....”

“என் கிட்டே இந்த தத்துவம் எல்லாம் வேண்டாம்...” அக்ஷயின் கையை கோபத்துடன் உதறினான் வருண். மூத்த மகனின் கையை விடாமல் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு புன்னகையுடன் அக்ஷய் தொடர்ந்தான்.

“இது தத்துவம் அல்ல வருண். விதி. எதை நாம் பெற்றாலும் அதைத் திருப்பித் தந்தே ஆகவேண்டும். அந்தக் கணக்கு தீராமல் வாழ்க்கைச் சுழற்சி முடியாது. நான் அவரிடம் வாங்கிய வித்தையை மட்டும்

என்.கணேசன்

சொல்லவில்லை. ஒரு காலத்தில் நான் குண்டடி பட்டு உயிருக்கு போராடி ஒரு புத்த விஹார வாசலில் விழுந்த போது அந்த புத்த பிக்குகள் அவர்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து தான் என்னைக் காப்பாற்றினார்கள். அவர்கள் என்னிடம் பதிலுக்கு எதையுமே எதிர்பார்த்ததில்லை. அவர்களும் இந்த மைத்ரேய புத்தரை நம்பும் பிரிவு தான்....”

அக்ஷய் இப்போதும் அந்த புத்த விஹாரத்தின் இளைய பிக்கு தந்த சால்வையை பேரன்பின் அடையாளமாக வைத்திருப்பது வருணுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் முகம் சுளித்தபடி தந்தையைப் பார்த்துச் சொன்னான். “எதற்குமே கூலியாய் உயிரைத் தருவதும் தப்பு. அப்படி யாராவது எதிர்பார்ப்பதும் தப்பு”

“இப்போது நான் உயிரோடு இருப்பதற்குக் காரணமே அவர்கள் என்பதை மறந்து விட்டு நீ பேசுகிறாய் வருண். எனக்கு என் பெயர் உட்பட என்னைப் பற்றிய விவரம் எல்லாமே மறந்து போன போது கூட அந்த திபெத்திய யோகி கற்றுத் தந்த வித்தைகள் மட்டும் மறக்கவில்லை. அது என் உயிரின் தற்காப்பின் ஒரு பகுதியாகவே மாறி விட்டிருந்தது. அதை வைத்து தான் எத்தனையோ முறை நான் என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த புத்த பிக்குகளும் என் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்தக் கடன் இன்னும் பாக்கி இருக்கிறது வருண். இப்போதும் அவர்கள் பிரதிநிதியான தலாய் லாமா என்னைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. என் உதவியைக் கேட்டிருக்கிறார் அவ்வளவு தான். ஆனால் நான் இப்போது மறுத்தால் தர வேண்டிய கடனை மறுப்பது போல் ஆகி விடும் வருண். உன் அப்பா கடன்காரனாகவே இருந்து விட வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாயா?”

வருண் தர்மசங்கடத்துடன் தந்தையைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் ஈரமாயின. அந்த ஈரத்தை சகிக்க முடியாமல் அக்ஷய் சொன்னான்.

“நீ ஏன் பயப்படுகிறாய் என்று எனக்கு புரியவில்லை வருண். ஒரு காலத்தில் அரசாங்கம், போலீஸ், சிபிஐ — இந்த மூன்றிலுமே அதிகாரத்தில் இருந்த சிலர் எனக்கு எதிரிகளாக இருந்தார்கள். எல்லா பக்கத்திலும் ஆபத்து சூழ்ந்திருந்த போது எனக்கு நான் யார் என்ற நினைவு கூட இருக்கவில்லை. அப்போது கூட நான் ஜெயிக்கவில்லையா என்ன? இப்போது எத்தனையோ அனுகூலமான நிலைமையில் நான் இருக்கிறேன். அரசாங்கம் எல்லாவகையிலும் எனக்கு உதவ காத்திருக்கிறது. ஆனந்த் இருக்கிறான்....”

வருண் பரிதாபமாகத் தாயைப் பார்த்தான். “நீ உதவிக்கு வாயேன்” என்று பார்வையால் தாயை

என்.கணேசன்

அழைத்தான். அக்ஷயை அவனை விட அதிகமாக அறிந்த சஹானா வாயைத் திறக்கவில்லை. அக்ஷய் முடிவு ஒன்றைச் செய்து விட்டான் என்றால், அதுவும் திருப்பித் தரவேண்டிய உதவி என்று அவன் நினைக்கிறான் என்றால், கண்டிப்பாக அவன் தன் முடிவில் இருந்து மாற மாட்டான். மனதளவில் அவள் தன் மகன் நிலையிலேயே இருந்தாள். வாழ்க்கைக்கு இப்படி ஒரு இனிமை இருக்கிறது என்று அடையாளம் காட்டியவன் அக்ஷய். நடைப்பிணமாக வாழ்ந்த அவளை உயிர்ப்பித்தவன் அவன். அவனை ஆபத்திற்கு அனுப்புவது அவள் வாழ்க்கையையே தகர்க்கிற ஒரு விஷயம் தான். ஆனால் இயற்கையின் மகாசக்திகளை எப்படி ஒருவர் கட்டுப்படுத்த முடியாதோ அது போல அவள் கணவனையும் யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அவன் முடிவை மறுத்து அதையும் மீறி அவன் செய்யப் போகும் போது அவனுக்கு மனக்கஷ்டம் ஏற்படுவதை அவள் விரும்பவில்லை.

வருண் மறுபடியும் ஆனந்தை உதவிக்கு அழைத்தான். “நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் பெரியப்பா?”

ஆனந்த் சொன்னான். “அரசாங்கம் ரகசியமாய் உதவுவதும், நான் உதவுவதும் இந்திய எல்லைக்குள் தான் முழுமையாக சாத்தியப்படும். திபெத்தில் எங்களால் பெரிதாக எதுவும் செய்ய முடியாது. அக்ஷய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தனியாகவே போய் தனியாகவே வருவதென்றால் அக்ஷயால் எந்த சூழ்நிலையையும் சமாளிக்க முடியலாம். ஆனால் கூட்டிக் கொண்டு வரும் மைத்ரேய புத்தரின் பாதுகாப்பையும் அக்ஷய் கவனிக்க வேண்டி வரும். அது கண்டிப்பாக 'அமானுஷ்யனுக்கே' கூட சுலபமாக இருக்காது.....”

வருண் ஆனந்தை நன்றியுடன் பார்த்தான்.

ஆனந்த் மேலும் சொன்னான். “நான் இங்கே வருவதற்கு முன் மைத்ரேய புத்தர் சம்பந்தமாக ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்து விட்டு தான் வந்தேன். சீனாவில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு மைத்ரேய புத்தர் என்று நம்பப்பட்ட ஒரு குழந்தை விபத்தில் சிக்கி இறந்த தகவல் கிடைத்தது. அந்தக் குழந்தை புத்தர் சிலையைப் பிடித்துக் கொண்டே இருந்தது என்று வதந்தி கிளம்பி இருந்ததாலும், மைத்ரேய புத்தர் தோன்றுவார் என்று குறிப்பிட்ட காலத்தில் பிறந்ததாலும் அந்தக் குழந்தையை மைத்ரேய புத்தர் என்று திபெத்தியர்கள் நம்பின மாதிரி தெரிகிறது. அந்த மரணம் விபத்து அல்ல என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். அதனால் தலாய் லாமா சொல்கிற அந்தப் பையன் தான் மைத்ரேய புத்தர் என்று சிறிய சந்தேகம் வந்தாலும் அவனுக்கும் ஆபத்து. அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரும் ஆளுக்கும் ஆபத்து. சீனாவில் மைத்ரேய புத்தரின் உயிருக்கு ஆபத்து இருக்கிறது என்று தலாய் லாமாவே பயப்படுகிறார் என்றால் அக்ஷய்

என்.கணேசன்

போகிற வேலையில் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாத சிக்கல்கள் நிறையவே இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.....”

அக்ஷய் அமைதியாகக் கேட்டான். “சிக்கல்கள் அதிகம் இல்லா விட்டால் அவர்கள் ஏன் உதவியை ஏன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்?”

ஆனந்துக்கும் 'ஏன் இப்படி இவன் பிரச்னைகளைத் தேடிப் போகிறான்' என்று தம்பி மேல் கோபம் வந்தது. மனத்தாங்கலுடன் சொன்னான். “அக்ஷய், நீ இப்போது தனிமனிதன் இல்லை. உனக்கு ஏதாவது ஆனால் இவர்கள் நிலைமை என்ன ஆகும் யோசி.”

அக்ஷய் அமைதியாகச் சொன்னான். “கடவுள் எனக்கு குறித்த நேரத்திலிருந்து ஒரு வினாடி முன்பும் என்னை யாரும் கொல்ல முடியாது. அதற்கு ஒரு வினாடி பின்பும் யாரும் என்னைக் காப்பாற்ற முடியாது. அப்படி இருக்கையில் நீங்கள் எல்லாம் ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?”

“ஏன் இன்னும் இந்த வசனம் வரவில்லை என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்....” என்று விரக்தியுடன் ஆனந்த் சொன்னான்.

அக்ஷய் போவது என்று முடிவு செய்து விட்டான் என்று புரிந்த போது வருணின் கண்கள் நிரம்பின. அவர்கள் அனைவர் முன்னல் அழ முடியாமல் அக்ஷய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கையை உதறி விட்டு அங்கிருந்து வேகமாக வருண் வெளியேறி தன் அறைக்குப் போனான்.

வருணின் துக்கம் அக்ஷய்க்கு சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. ஆனந்தைப் பார்த்து லேசாய் புன்னகைத்து விட்டு அக்ஷயும் வருணைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் குமுறிக் குமுறி அழுத வருணை அணைத்தபடி அக்ஷய் சமாதானப்படுத்தினான். ஓரளவு வருணின் அழுகை குறைந்த பிறகு மெல்ல சொன்னான். “சின்னப் பையனாக இருந்த போது கூட என் மேல் உனக்கு நிறைய நம்பிக்கை இருந்தது. எந்த சூழ்நிலையிலும் நான் ஜெயித்து வருவேன் என்று நீ எல்லாரிடமும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வாய். ஆனால் இப்போது மட்டும் ஏன் பயப்படுகிறாய் வருண்...?”

உடனடியாகப் பதில் எதுவும் சொல்லாத வருண் பின் மெல்ல விசும்பலுடன் சொன்னான். “உங்களால் முடியும், முடியாது என்பதல்ல பிரச்னை அப்பா. நீங்களாய் போய் தேவை இல்லாமல் ஏன் ஆபத்தான வேலைகளுக்குப் போய் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்கு எதாவது ஆனால் எங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?... தயவு செய்து தத்துவம் மட்டும் பேசாதீர்கள்.”

அக்ஷய் வருணை மேலும் இறுக்கமாய் அணைத்துக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தான்.

என்.கணேசன்

உண்மைகள் எல்லாம் தத்துவமாக இந்த இளைய தலைமுறைக்குத் தோன்றினால் பின் என்ன தான் பேசுவது?

வருண் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சின்னக் கோபத்துடன் கேட்டான். “அந்த மைத்ரேய புத்தர் கடவுளாக இருந்தால் அவருக்கு உங்கள் உதவி எதற்குத் தேவைப்படுகிறது? அதற்கு நீங்கள் பதிலே சொல்லவில்லை. தன்னையே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத கடவுள் எல்லாம் கடவுளா? யாரோ சில பேர் முட்டாள்தனமாய் ஒரு பையனைக் கடவுள் என்று நம்பி உங்களிடம் வேண்டினால் நீங்கள் உங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து அந்தப் பையனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரக் கிளம்புவீர்களா? அந்த முட்டாள்கள் சொல்வது போல் செய்வது எப்படி அந்த புனித மண்ணுக்கு நீங்கள் தரும் குருதட்சிணை ஆகும்? நீங்கள் என்ன இப்போது தனி ஆளா? எங்களைக் கொஞ்சமாவது நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?”

அக்ஷய் வருணையே லேசான பிரமிப்புடன் பார்த்தான். ‘என்னமாய் பேசுகிறான். இவனை இன்னும் பழைய சின்னப் பையன் என்றல்லவா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” வருண் கேட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சும்மா தான்.... சரி நான் முதலில் அவர்கள் சொல்வது போல் அந்தப் பையன் நிஜமான மைத்ரேய புத்தன் தானா? அப்படி புத்தரின் அவதாரமாக இருந்தால் அவனுக்கு ஏன் ஏன் உதவி தேவை? என்றெல்லாம் விசாரித்து தெரிந்து கொள்கிறேன். அவர்கள் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது என்று நம்பும் பட்சத்தில் மட்டும் ஒத்துக் கொள்வேன். இல்லா விட்டால் மறுத்து விடுகிறேன். சரி தானா?” அக்ஷய் கேட்டான்.

வருணுக்கு விசாரிப்பதே அனாவசியம் என்று பட்டது. கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி எதற்கு? ஆனால் இந்த அளவு அப்பா இறங்கி வந்ததே பெரிய விஷயம் என்று நினைத்தவனாய் சம்மதித்தான்.

அத்தியாயம் 11

லீ க்யாங்குக்கு காத்திருப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. தலாய் லாமாவை இன்னும் யாரும் சந்திக்க வரவில்லை. பிரதமர் அலுவலகத்தில் இருந்தும் பிறகு எந்த விதமான தகவலும் தலாய் லாமாவுக்கு அனுப்பப்படவில்லை. சோடென் மூலமாக கிடைத்த தகவலின்படி தலாய் லாமாவும் அமைதி இழந்து தான் தவிக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. அவருடைய பிரார்த்தனை நேரம் கூடி விட்டதாகவும் சோடென் தெரிவித்திருந்தான்.

லீ க்யாங் இந்திய உளவாளிகளில் வித்தியாசமான பெயரோ, பட்டப் பெயரோ கொண்ட ஆள்கள், அவர்களுடைய முழுவிவரங்கள் எல்லாம் உடனடியாகத் தனக்குத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று தன் துறை ஆள்களிடம் கட்டளை இட்டிருந்தான். அவர்கள் முழுமூச்சாய் அந்த வேலையில் இப்போது ஈடுபட்டிருந்தார்கள்....

வாங் சாவொ போன் செய்தான். “சார் புதுடெல்லி விமானநிலையத்தில் அந்த வழக்கைத்தலையனைக் கொண்டு போய் விட்ட டாக்ஸி டிரைவரைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் பரபரப்பானான். “யாராம் அந்த வழுக்கைத்தலையன்?”

“யாரோ டாக்டர் என்று டாக்ஸி டிரைவர் சொல்கிறான். கல்கத்தாக்காரனாம். அந்த டாக்ஸி டிரைவரிடம் அந்த ஆள் தன் விசிட்டிங் கார்டை தந்திருக்கிறான். ஆனால் அந்த டாக்ஸி டிரைவர் அதைத் தொலைத்து விட்டானாம். விசிட்டிங் கார்டைப் பார்த்ததில் டாக்டர் என்பது மட்டும் தான் நினைவிருக்கிறது அந்த டிரைவருக்கு....”

லீ க்யாங் உடனடியாகக் கேட்டான். “புதுடெல்லியில் எங்கே இருந்து அந்த வழுக்கைத்தலை டாக்ஸியில் ஏறினானாம். ஏதாவது ஆபிசில் இருந்தோ, வீட்டில் இருந்தோ ஏறி இருந்தால் அங்கே விசாரிக்கலாமே”

“பார்க்கம்பா ரோட்டில் இருந்த ஒரு ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்ஸின் வாசலில் இருந்து அந்த வழுக்கைத்தலையன் ஏறியிருக்கிறான். அந்த ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்ஸில் 200 கடைகள் இருக்கின்றன”

லீ க்யாங் பெருமூச்சு விட்டான்....

அக்ஷய் வருணுடன் திரும்பி வந்து தன் முடிவைத் தெரிவித்த போது ஆனந்துக்கும் ஓரளவு ஆறுதலாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் தலாய் லாமா சொல்லும் நபர் மைத்ரேய புத்தர் தானா என்பதை அக்ஷயால் எப்படி

என்.கணேசன்

உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அதை அக்ஷயிடம் வாய் விட்டுக் கேட்டான்.

அக்ஷய் சொன்னான். “எனக்கு புத்தமதம் புதியதல்ல. அவர்கள் மைத்ரேய புத்தர் என்று நினைக்கும் பையனை நம்புவதற்குச் சொல்லும் காரணம் ஆதாரபூர்வமானது தானா என்பதை எனக்கு கண்டுபிடிப்பது பெரிய விஷயமல்ல”

ஆனந்த் கேட்டான். “அவர்கள் சொல்லும் பையன் மைத்ரேய புத்தர் என்பது உண்மையானால் வருண் சொன்ன மாதிரி உன் உதவி தேவையே இல்லையே. ஒரு தெய்வப்பிறவிக்கு உன் உதவி எதற்கு?”

“அதையும் தான் நான் கேட்டு தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளப் போகிறேன். அதன் பிறகு தான் போவதா வேண்டாமா என்று முடிவு செய்யப் போகிறேன். வருணுக்கு நான் அப்படித்தான் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்”

ஆனந்த் வருணின் முகத்தைப் பார்த்தான். வருண் முகத்தில் திருப்தி கலந்த பெருமிதம் தெரிந்தது. இது வரை இங்கு நடந்த உணர்ச்சிப் போராட்டத்தைப் பற்றி யோசிக்கையில் நிஜமான ஒரு தந்தையும், மகனும் கூட

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒருவரை ஒருவர் இந்த அளவு நேசிக்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் ஆனந்துக்கு வந்தது.

அக்ஷய் கேட்டான். “சரி இனி அடுத்தது என்ன? இது சம்பந்தமாக நான் யாரிடம் பேச வேண்டும்? தலாய் லாமாவிடமா?”

அப்போது தான் ஆனந்த் புதிய பிரச்னையை உணர்ந்தான். தலாய் லாமா மூலம் வந்த கோரிக்கையில் தேர்ந்தெடுக்க இரண்டே வழிகள் தான் இருந்தன. ஏற்றுக் கொள்வது அல்லது மறுப்பது. அக்ஷய் ஏற்றுக் கொண்டால் அவனிடம் தர ஒரு முடிய உறையை தலாய் லாமா தந்திருந்தார். மறுத்தால் அந்த உறையை தீயிலிட்டு எரித்து விடும்படி சொல்லி இருந்தார். அந்த உறையை ஆனந்த் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். அக்ஷயிடம் தந்து விட்டோ அல்லது அங்கேயே எரித்து விட்டோ வரும்படியாகத் தான் சோம்நாத்தின் உத்தரவு இருந்தது. ஆனால் இந்த இரண்டும் கெட்டான் முடிவுக்கு அக்ஷய் வருவான் என்று அவர்கள் யாருமே ஏனோ எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை போல் இருக்கிறது.

“என்ன யோசிக்கிறாய்?” அக்ஷய் கேட்டான்.

ஆனந்த் சொன்னான். வருணின் கடும் எதிர்ப்பு இருந்திரா விட்டால் அக்ஷய் தலாய் லாமாவின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலையிலேயே இருந்திருப்பான். ஆனால் இப்போதோ தன்னை மிகவும்

என்.கணேசன்

நேசிக்கும் குடும்பத்தினரின் நியாயமான உணர்வுகளையும்
சந்தேகங்களையும் கணக்கிலேயே எடுத்துக்
கொள்ளவில்லை என்ற தவறு நேர்ந்து விடக்கூடாது
என்கிற மனநிலைக்கு வந்திருந்தான். அதனால்
ஆனந்திடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனம் சாதித்தான்.

அக்ஷய் தன் நிலையில் இருந்து
மாறப்போவதில்லை என்பது உறுதியாய் தெரிந்தவுடன்
ஆனந்த் சோம்நாத்திடம் தற்போதைய பிரச்சனையைச்
சொன்னான். என்ன செய்வது என்று கேட்டான்.

“தலாய் லாமாவைத் தான் கேட்க வேண்டும்” என்று
சொன்ன சோம்நாத் அரை மணி நேரத்தில் திரும்பவும்
போன் செய்வதாய் சொன்னார்.

தலாய் லாமாவின் தனி அலைபேசி ஒலித்த போது
அவர் சோடென்னிடம் சில கடிதங்கள் அனுப்ப உத்தரவு
பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். தனி அலைபேசி எண்ணில்
அவரைத் தொடர்பு கொள்பவர்கள் மிகவும் அபூர்வம்.
அதுவும் பகல் நேரங்களில் அந்த அலைபேசி ஒலிப்பது
இது இரண்டாம் முறை. ஏழு மாதங்களுக்கு முன்பு
ஒலித்த போது அது தவறாக வந்த அழைப்பாக
இருந்தது. இதுவும் அப்படித்தான் இருக்கும் என்று
நினைத்தாலும் முன்னெச்சரிக்கையாக சோடென்னிடம்
டீக்லகாங்க் திருக்கோயில் நூலகத்தில் இருந்து ஒரு
குறிப்பிட்ட புத்தகத்தை எடுத்துவரச் சொன்னார். அவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போய் வர குறைந்த பட்சம் பத்து நிமிடங்கள் ஆகும்....
அவன் வெளியே சென்ற பிறகு தான் அந்த
அலைபேசியைக் கையில் எடுத்தார்.

சோடென்னோ அவர் பேச்சை ஒட்டுக் கேட்காமல்
எந்தத் தலை போகிற வேலையிலும் ஈடுபடுவதில்லை
என்று முடிவெடுத்திருந்ததால் கதவோரம் நின்று காதைத்
தீட்டினான்.

தலாய் லாமா தவறான எண் என்று சொல்லி
வைத்து விட வேண்டியிருக்கும் என்று எண்ணி தான்
அலைபேசியைத் திறந்தார். எந்த அறிமுகமும் இல்லாமல்
நேரடியாகப் பேசியது ஒரு குரல்.

“நீங்கள் பிரதமரிடம் சொன்ன நபர் உங்கள்
கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன் சில
சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டும்
என்று நினைக்கிறார். அந்த உறையைக் கொடுப்பதா,
வேண்டாமா?”

தலாய்லாமாவுக்கு தன்னை சுதாரித்துக் கொள்ள
சிறிது நேரம் தேவைப்பட்டது. 'அமானுஷ்யன்' எந்தக்
கேள்வியும் கேட்காமல் ஒத்துக் கொள்வான் அல்லது
மறுப்பான் என்று எப்படி நினைத்தோம்? என்று
எண்ணியவராகச் சொன்னார். “பரவாயில்லை. கொடுத்து
விடுங்கள்....” அவருக்கு வேறு வழி இல்லை...

என்.கணேசன்

“சரி...” என்று எதிர்முனை சொல்லி போன் இணைப்பைத் துண்டிப்பதற்குள் அவசர அவசரமாக தலாய் லாமா சொன்னார். “ஆனால் எது கேட்பதாக இருந்தாலும் தயவுசெய்து உடனடியாய் போகச் சொல்லுங்கள்.... காலம் நம் வசம் இல்லை....” தலாய் லாமா தயவுசெய்து என்ற சொல்லிற்கு அதிக அழுத்தம் தந்தார்.

“சொல்கிறேன்”

தலாய் லாமா அலைபேசியை வைத்த பிறகு தான் சோடென் நகர்ந்தான். அவன் அவர் சொன்ன புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவர் அறைக்குள் நுழைந்த போது அவர் சிந்தனையெல்லாம் வேறெங்கோ இருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர் அவனிடம் இருந்து அந்த புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு மீதி வேலையை நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார்.

சோடென் அவசரமாகத் தனதறைக்குச் சென்று ஒட்டுக் கேட்ட விஷயத்தை வாங் சாவொவிற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனந்துக்கு சோம்நாத்திடமிருந்து உடனடியாகத் தகவல் வந்தது. ஆனந்த் அந்த உறையை அக்ஷயிடம் தந்தான். “எது கேட்பதாக இருந்தாலும் உடனடியாகப் போய் கேட்கச் சொல்லி இருக்கிறார் தலாய் லாமா. ஏதோ

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நடந்து விடும் என்று அவர் பயப்படுகிற மாதிரி இருக்கிறது. பிரதமரிடம் பேசிய போது கூட அப்படித்தான் அவசரப்பாட்டாராம்....”

அக்ஷய் அந்த உறையைப் பிரித்தான். தலாய் லாமா ஆங்கிலத்தில் சுருக்கமாக எழுதி இருந்தார்.

“போதிசத்துவரின் அருளுக்குப் பாத்திரமான அன்பரே,

இந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு நாங்கள் என்றும் உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். புத்தகயாவில் உள்ள டெர்கார் புத்த மடாலயத்தில் என் குருநாதரான ஆசான் தங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உள்ளார். தயவுகூர்ந்து உடனடியாக அவரைச் சென்று நீங்கள் சந்தித்தீர்களானால் தங்கள் பணிக்குத் தேவையான எல்லா விவரங்களையும் கூறுவார்.

இப்படிக்கு

தலாய் லாமா

லீ க்யாங் வாங் சாவொ அனுப்பிய செய்தியை இரண்டு முறை படித்துப் பார்த்து விட்டு உடனடியாக வாங் சாவொவைப் போனில் தொடர்பு கொண்டான்.

“வாங் சாவொ. ஆசான் இந்தியாவில் இப்போது எங்கிருக்கிறார்?”

என்.கணேசன்

“தெரியவில்லை. தர்மசாலாவில் கடைசியாக நம் ஆட்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அப்போது மழையில் ஓடிய ஆள் பிறகு நம் ஆட்கள் பார்வையில் சிக்கவில்லை. ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

“அவர்களுக்கு உதவப் போகும் ஆள் ஆசானைத் தான் சந்திக்கப் போகிறான். தலாய் லாமாவை அல்ல”

“எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“தலாய் லாமா பேசியதில் முக்கியமான ஒரு வார்த்தையைக் கவனித்தாயா? ‘எது கேட்பதானாலும் உடனடியாகப் போகச் சொல்லுங்கள்’ என்று தான் சொல்லி இருக்கிறார். உடனடியாக வரச்சொல்லுங்கள் என்று சொல்லவில்லை. அவரிடமே அவன் போய் பேச வேண்டி இருந்தால் வரச் சொல்லுங்கள் என்று தான் சொல்லி இருப்பார். ஆசானைத் தவிர வேறு யாரிடமும் அந்த ஆளைச் சந்திக்கும் வேலையை ஒப்படைத்திருக்க மாட்டார்...”

எவ்வளவு சீக்கிரம் இவன் முடிவுக்கு வருகிறான் என்று வாங் சாவொ வியந்தான்.

லீ க்யாங் சொன்னான். “இந்தியாவில் விமானநிலையத்திற்கு பக்கத்தில் இருக்கும் புத்த மடாலயங்களில் ஆசான் இருக்கிறாரா என்று பார்க்கச் சொல். அவர்கள் படும் அவசரத்தைப் பார்க்கும் போது

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

உடனடியாக அந்த ஆள் வந்து பார்க்கிற இடத்தில் தான் ஆசான் தங்கியிருப்பார் போல் தெரிகிறது. அப்படி அவரைக் கண்டுபிடித்தால் மிக ரகசியமாக அவரைக் கண்காணிக்கச் சொல். முக்கியமாக அவரைப் பார்க்க வருகிற ஆளைப் பற்றிய முழு விவரங்களும் வேண்டும்....”

அத்தியாயம் 12

தலாய் லாமாவின் கடிதம் படித்த பிறகு அக்ஷய் மனதில் ஒரு குற்ற உணர்ச்சி எழுந்தது. அவர் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதா இல்லையா என்று அவன் இன்னும் முடிவு செய்திராத போது அவர் “ இந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு நாங்கள் என்றும் உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்” என்று எழுதியது அவன் மனதை என்னவோ செய்தது. ஒருவேளை அவன் மறுத்து விட்டால்....?

அவர் அந்தக் கடிதத்தில் உடனடியாக என்பதை அடிக்கோடிட்டு அவசரத்தின் தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டியதால் போகிறதா வேண்டாமா என்பதை உடனடியாக முடிவெடுத்து தெரிவிக்க வேண்டியது தான் தர்மம் என்று தோன்றியது. அதனால் உடனே புத்தகயாவுக்குப் போகத் தயாரானான்.

ஆனந்த் சோம்நாத் தந்திருந்த ஒரு அலைபேசி எண்ணை அவனிடம் தந்து சொன்னான். “இனி இந்த விஷயமாக என்ன தேவை இருந்தாலும் இந்த எண்ணை நீ தொடர்பு கொண்டால் போதும், அவர்கள் நிறைவேற்றி வைப்பார்கள். செலவு பற்றியோ, போன் செய்கிற நேரம் பற்றியோ நீ யோசிக்க வேண்டியதில்லை. பேசும் போது அவன் பேரை நீ கேட்க வேண்டாம். உன் பேரையும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொல்ல வேண்டியதில்லை. உன் குரலை வைத்தே இந்த எண்ணில் இருப்பவன் உன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்வான்....”

அக்ஷய் ஆனந்தை சிறிது யோசனையுடன் பார்த்து விட்டு தன் அலைபேசியில் இருந்து அந்த எண்ணிற்கு அழைத்தான். மூன்றாவது சுற்றில் அந்த அலைபேசி எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. அக்ஷய் சொன்னான். “எனக்கு கோயமுத்தூரில் இருந்து உடனடியாக விமானத்தில் புத்தகயா போக டிக்கட் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்...”

“சரி” என்று ஒரு ஆண் குரல் சொல்லி இணைப்பைத் துண்டித்தது.

அடுத்த பன்னிரண்டாவது நிமிடம் அந்த எண் அழைத்தது. “சார் கோயமுத்தூரில் இருந்து புத்தகாயாவுக்கு நேரடி விமானம் இல்லாததால் முதலில் மும்பைக்கும் அங்கிருந்து ஒரு மணி நேரத்தில் உங்கள் புத்தகயாவுக்கும் டிக்கெட் செய்திருக்கிறோம். மும்பை விமானம் இன்னும் மூன்று மணி நேரத்தில் கிளம்பும். கோவை விமான நிலையத்தில் உங்களுக்காக டிக்கெட்டோடு “புத்தகயா சுற்றுலா” என்ற பெயர் பலகை கையில் வைத்துக் கொண்டு நம் ஆள் காத்திருப்பார். நீங்கள் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.”

என்.கணேசன்

இந்திய உளவுத்துறை ஆட்களின் உடனடி செயல்பாட்டை நினைத்து அக்ஷய் வியந்தான்.

லீ க்யாங் முன்னால் இந்தியாவில் விமான நிலையங்களுக்கு அருகில் இருக்கிற புத்த மடாலயங்களின் பட்டியல் இருந்தது. வாங் சாவொ அனுப்பி இருந்தான். அந்தப் பட்டியலில் பதினோரு புத்த மடாலயங்கள் இருந்தன. எல்லாம் விமான நிலையத்திலிருந்து சுமார் 25 கிலோமீட்டர் தூரத்திற்குள் இருக்கும் மடாலயங்கள். அவற்றை கூர்ந்து பார்த்து விட்டு மூன்று பெயர்களுக்கு அடிக்கோடிட்டான் லீ க்யாங்.

முதலாவது திக்ஸே புத்த மடாலயம், லடாக். (அங்கு மைத்ரேய புத்தர் ஆலயம் இருப்பதையும் வாங் சாவொ சுட்டிக் காட்டியிருந்தான்).

இரண்டாவது மைண்ட்ரோலிங் புத்தமடாலயம், டேஹ்ராடூன்.

மூன்றாவது புத்தகயா. அங்கு திபெத் சம்பந்தப்பட்ட புத்தமடாலயங்களே மூன்று இருந்தன. டெர்கார், செச்சென் டென்யி, கர்மா தார்ஜே மடாலயங்கள்.

சிறிது யோசித்து விட்டு திக்ஸே புத்தமடாலயத்திற்கு அருகே கேள்விக்குறி ஒன்றைப் போட்டு விட்டு லீ க்யாங் வாங் சாவொவிற்கு போன் செய்து பேசினான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“வாங் சாவொ, தலாய் லாமாவின் அந்த ஆள் இந்திய ராணுவத்தில் இருப்பவனாக இருந்தாலோ, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தவனாக இருந்தாலோ தான் லடாக்கில் இருக்கும் திக்ஸே புத்தமடாலயத்திற்கு சுலபமாக வர முடியும். அதுவும் சீதோஷ்ண நிலை மோசமாக இருந்தால் அங்கே வர விமான போக்குவரத்தும் கஷ்டம் தான். நம் எல்லையில் வேறு அது இருக்கிறது. அதனால் திக்ஸே மடாலயத்தில் மைத்ரேய புத்தர் ஆலயம் இருந்தால் கூட அங்கு ஆசான் இருப்பது கொஞ்சம் சந்தேகமாகத் தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் நம் ஆட்களை அங்கே கண்காணிக்க அனுப்பலாம். முக்கியமாய் டேஹ்ராடூன் மற்றும் புத்தகயா இரண்டு இடங்களில் எங்காவது தான் ஆசான் இருக்கலாம். அங்கே நம் ஆட்களை அதிகமாக அனுப்பி கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய். அந்த ஆள் என்று யாரை சந்தேகப்பட்டாலும் உடனடியாகப் புகைப்படம் எடுக்கச் சொல். தவறான ஆட்களாக இருந்தாலும் தப்பில்லை. நிஜமான ஆள் நம் ஆட்கள் பார்வையில் இருந்து தப்பி விடக்கூடாது.”

ஆனந்த் கிளம்புவதற்கு முன்பும் தன் தம்பியை ஒருமுறை எச்சரித்து விட்டுப் போனான். “நீ இப்போது தனிமனிதன் அல்ல. உன்னை நம்பி ஒரு அன்பான குடும்பம் இருக்கிறது. அதனால் உன் உயிரைப் பணயம் வைத்து நீ யாருக்கும் எதையும் செய்ய

என்.கணேசன்

வேண்டியதில்லை. இந்த தேசத்திற்கு நீ ஏற்கெனவே பெரிய சேவை செய்திருக்கிறாய். அடுத்த தேசத்திற்கும் செய்ய வேண்டியது உன் கடமை என்று நினைக்காதே. வருண் சொன்னது போல் அவர்களது மூடநம்பிக்கையாகக் கூட இந்த மைத்ரேயர் புத்தர் விவகாரம் இருக்கலாம். நன்றாக யோசித்து முடிவெடு...”

அண்ணன் சொன்னதற்கு அக்ஷய் தலையாட்டினான். அவன் தலையாட்டல் ஆனந்துக்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. அவன் தம்பியை சற்று கண்டிப்பான பார்வை பார்த்தான்.

அக்ஷய் அண்ணனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். தம்பியின் புன்னகையின் வசீகரம் காலம் பல கழிந்தாலும் குறையவில்லை என்று ஆனந்துக்குத் தோன்றியது.

அக்ஷய் அண்ணனிடம் சொன்னான். “நான் வருணிடம் வெறுமனே வாக்குத் தரவில்லை அண்ணா. யாரோ தவறாக நம்புகிறார்கள் என்பதற்காக நான் எதற்கு ஆபத்தான வேலையில் இறங்க வேண்டும். நான் நூறு சதவீதம் நம்பாமல் கண்டிப்பாக இதில் ஈடுபடப்போவதில்லை. நீ கவலைப்படாதே”

ஆனந்துக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. அவன் போக வேண்டிய விமானம் அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன்பே இருந்ததால் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் கிளம்ப சஹானா அவனது துணிமணிகளை எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அக்ஷய்க்கு அவள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் அவன் பயணத்திற்கு ஆயத்தம் செய்வதைப் பார்க்கையில் மனம் என்னவோ செய்தது. இந்த பதிமூன்று கால தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் ஒரு முறை கூட அவள் முகம் சிணுங்கியோ, அவனிடம் மனஸ்தாபம் செய்தோ அவன் பார்த்ததில்லை. அவனை முழுவதுமாகப் புரிந்து கொண்டு அன்பை மட்டுமே தர முடிந்த அவளைப் போன்ற ஒரு மனைவியை அடைய அவன் கண்டிப்பாக முந்தைய பிறவிகளில் நிறைய புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

அவள் செய்யும் பயண ஆயத்தத்தை நிறுத்தி அன்பாக அவளை இறுக்க அணைத்தபடி அவன் கேட்டான். “சஹானா நீ எதுவும் சொல்ல மாட்டாயா?”

அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு சஹானா ஆத்மார்த்தமாகச் சொன்னாள். “நீங்கள் என்ன செய்தாலும் யோசிக்காமல் செய்ய மாட்டீர்கள். நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?”

அவன் கண்கள் ஈரமாயின. பேச்சிழந்து போனான்....

என்.கணேசன்

ஒரு மணி நேரத்தில் அக்ஷய் விமான நிலையத்திற்குக் கிளம்பினான்.

ஆசான் மனம் தியானத்தில் லயிக்கவில்லை. மனம் அமானுஷ்யன் என்ற அந்த மனிதன் வருவானா மாட்டானா என்ற கேள்வியிலேயே திரும்பத் திரும்ப நிலைத்தது. டெர்கார் மடாலயத்தில் தியான மண்டபத்தில் இருந்த பெரிய புத்தர் சிலையைப் பார்த்து மனதிற்குள் கேட்டார். “உங்கள் சித்தம் என்ன போதிசத்துவரே?”. போதிசத்துவர் புன்னகையுடன் மௌனம் சாதித்தார்.

தீபங்களின் மங்கலான வெளிச்சத்தில் புதிய நிழல்கள் தெரிந்தன. வெளியே இருந்து பார்வையாளர்கள் சிலர் புதிதாக நுழைந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்தது. அது புதிதல்ல. புத்தகயாவிற்கு வரும் யாத்திரீகர்கள் முக்கியமாய் போதிமரம் இருக்கும் மகாபுத்தர் ஆலயத்திற்கு கண்டிப்பாக செல்பவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களில் சிலர் புத்தகயாவில் இருக்கும் மற்ற புத்த மடாலயங்களுக்கும் செல்வது வழக்கம் தான். ஆனால் ஆசானின் அனுபவ உள்ளுணர்வு வந்தவர்களில் தவறான நபர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்த்தியது.

மெல்ல அவர் தன் பார்வையைத் திருப்பினார். தியான மண்டபத்தின் நுழைவாயிலில் வந்திருந்த ஆறு ஆட்களில் நான்கு பேர் அங்கு புத்தபிக்குகள் தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து விட்டு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்களும் அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். இரண்டு பேர் மட்டும் அந்த தியான மண்டபத்தை கூர்மையாகப் பார்வையிட்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் உண்மையான யாத்திரீகர்கள் போல அங்கிருந்த பிரதான புத்தர் சிலையைப் பக்தியுடனோ, ஆர்வத்துடனோ பார்ப்பதற்குப் பதிலாக அமர்ந்திருந்த புத்தபிக்குகளை உன்னிப்பாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். அமர்ந்திருந்தவர்களில் யாரையோ தேடுவது போல.....

இது போன்ற ஏராளமான ஆட்களை தன் வாழ்க்கையில் ஆசான் சந்தித்திருக்கிறார். அவர்களில் பலரை விளையாட்டாக அலைக்கழித்திருக்கிறார். பலரை அலட்சியப் படுத்தியிருக்கிறார். பலரிடம் பேச்சுக் கொடுத்து குழப்பி இருக்கிறார். வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை அவர்கள் ஊடுருவலின் மத்தியில் கழித்துள்ளதால் அவர்கள் அவருக்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல.

ஆனால் அவர்களின் திடீர் வரவை, அமானுஷ்யனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அவர் காத்திருக்கும் இந்த நேரத்தில், அவரால் அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை. அவர்களை இங்கே அவர் சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவர்களை இங்கே வரவழைத்திருப்பது என்னவாக இருக்கும் என்று அவர் ஆழமாய் யோசித்துப் பார்த்தார். யோசனையின் முடிவாக இப்படி இருக்கலாம் என்ற அனுமானத்தில்

என்.கணேசன்

கிடைத்த பதில்கள் எல்லாமே தற்போதைய சூழ்நிலைக்கு சாதகமாக இருக்கவில்லை.

ஆசான் ஆபத்தை உணர்ந்தார்.

அத்தியாயம் 13

அந்த இரண்டு பேரும் இன்னும் உட்காரவில்லை என்பதை ஆசான் கவனித்தார். அவர்கள் சுவரில் இருக்கும் ஓவியங்களை ரசிப்பவர்கள் போல் பின்னால் அங்குமிங்கும் நகர முடிந்த வரை சென்று அங்கு அமர்ந்திருந்த பிக்குகளைக் கூர்ந்து கவனித்தார்கள். ஆசான் தன் முதுகில் அவர்கள் பார்வையை உணர்ந்தார். நிறைய பேர் அந்த இடத்தை அடைத்துக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்திரா விட்டால் அந்த இருவரும் ஏதாவது சாக்கில் முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் ஆசான் அருகே வரை வந்திருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தியானம் முடிந்த போது அத்தனை பேரும் எழுந்தார்கள். ஆசானும் எழுந்தார். ஆனால் பழைய ஆசானாக அல்ல. கூன் விழுந்த வயதான பிக்கு போல் வளைந்து எழுந்தார். மடாலயத்தில் தியானமண்டபத்திற்குப் பின்புறம் இருக்கும் புத்தபிக்குகளின் தங்குமிடத்திற்கு பிக்குகளுடன் சேர்ந்து முதலில் போய் சேர்ந்தார். பார்வையாளர்களுக்கு அங்கு அனுமதி இல்லாததால் அந்த இரண்டு பேரால் அங்கு வரை தொடர முடியவில்லை.

என்.கணேசன்

அவர்கள் இருவரும் மற்ற பார்வையாளர்களுடன் சேர்ந்து டெர்கார் மடாலயத்தில் மற்ற பகுதிகளை வேடிக்கை பார்ப்பது போல் அங்கெங்காவது ஆசான் தென்படுகிறாரா என்று பார்த்தார்கள். ஆசான் அகப்படவில்லை.

வெளியே வந்த பின் இருவரில் ஒருவன் சொன்னான். “முன் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த பிக்கு ஆசான் போலவே தான் தெரிந்தார். ஆனால் ஆசானுக்கு கூன் கிடையாது....”

இரண்டாமவன் சொன்னான். “ஆசான் நடிப்பதில் கூட கெட்டிக்காரர். அது ஆசானாக கூட இருக்கலாம். நம்மை ஏமாற்றக் கூட அப்படி நடித்திருக்கலாம்.”

“நாம் வந்திருப்பது அவருக்கு எப்படித் தெரியும். நாம் மற்ற ஆட்களோடு சேர்ந்து தானே உள்ளே வந்தோம்....”

“அந்த ஆள் லேசாகத் திரும்பியது போல் இருந்தது...”

“ஆனால் அந்த ஆளுக்கு நாம் யார் என்று தெரிய வாய்ப்பே இல்லையே?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருவரும் வெளியே போய் டெர்கார் மடாலயத்தைக் கண்காணிக்கும் பணியைத் தொடர்ந்தார்கள்.

ஆசான் ரகசியமாய் அவர்களை ஒரு ஜன்னல் வழியே பார்த்தார். உளவாளிகள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தாலும் அவர்களை அவர் அதற்கு முன்பு பார்த்ததில்லை. இருட்ட ஆரம்பித்தது. ஆனால் அவர்கள் டெர்கார் மடாலயத்தைப் பார்க்கக்கூடிய இடங்களிலேயே இருந்தார்கள்....

வாங் சாவொ லடாக்கில் உள்ள திக்ஸே புத்த மடாலயம், டேஹ்ராடூனில் உள்ள மைண்ட்ரோலிங் புத்தமடாலயம், புத்தகயாவில் உள்ள மூன்று புத்தமடாலயங்கள் என ஐந்து இடங்களிலும் கண்காணிப்பில் இருக்கும் தன் ஆட்களிடம் போன் செய்து நிலவரத்தைக் கேட்டறிந்தான். டேஹ்ராடூனில் கிட்டத்தட்ட ஆசானைப் போல் தோற்றமுள்ள ஒரு பிக்குவைப் பார்த்ததாகச் செய்தி வந்தது. டெர்கார் மடாலயத்திலும் கிட்டத்தட்ட ஆசானைப் போல் தோற்றமுள்ள, ஆனால் கூன் விழுந்த ஒரு பிக்குவைப் பார்த்ததாகச் செய்தி வந்தது. இரண்டு இடங்களுக்கும் கூடுதல் ஆட்களை வாங் சாவொ அனுப்பி வைத்தான். இரண்டில் ஒரு இடத்தில் இருப்பது ஆசானாக இருக்கலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

என்.கணேசன்

அதைத் தெரிவித்து விட்டு “கிழவர் சகலகலா வித்தகர். ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். அவர் அங்கே இருந்து, அவரைப் பார்க்க வரும் ஆள் தான் இப்போது நமக்கு மிக முக்கியம். அவனை எல்லாக் கோணங்களிலும் புகைப்படம் எடுத்து அனுப்புவது மிக முக்கியம்....” என்று வலியுறுத்திச் சொன்னான்.

நள்ளிரவில் ஆசானின் தனி அலைபேசிக்கு தலாய் லாமா அனுப்பிய குறுந்தகவல் வந்து சேர்ந்தது. “சில விவரங்களைக் கேட்டறிந்த பிறகு தான் ஒத்துக் கொள்வதா வேண்டாமா என்று அவன் முடிவு செய்வானாம். அதற்காக தங்களிடம் அவன் என்னேரமும் வரக்கூடும்.” உறங்காமல் விழித்திருந்த ஆசானுக்கு இது நல்ல செய்தியா கெட்ட செய்தியா என விளங்கவில்லை.

ரகசியமாக ஜன்னல் வழியே ஆசான் வெளியே பார்த்தார். அந்த நள்ளிரவிலும் எதிரணி ஆட்கள் கூடுதலாகவே பல வேடங்களில் மடாலயத்தைச் சுற்றி இருந்தார்கள். அவர்கள் கண்களில் மண்ணைத் தூவி விட்டு அங்கிருந்து ஓடிப்போவது அவருக்குப் பெரிய விஷயமல்ல. ஆனால் அமானுஷ்யன் வந்தால் அவனைச் சந்தித்துப் பேசாமல் அங்கிருந்து போக முடியாமல் தவித்தார். அவன் அவர்கள் பார்வையில் படுவதை அவர் விரும்பவில்லை. என்ன செய்வது என்று யோசித்தார். அன்றிரவு அவரால் உறங்க முடியவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இந்த உளவாளிகளுக்குத் தெரியாமல் அமானுஷ்யனைச் சந்திக்க முடியுமா, அப்படி முடிந்தால் அமானுஷ்யன் என்ன விவரங்கள் கேட்பான், கேட்டு விட்டு என்ன முடிவெடுப்பான் என்கிற வகையில் சிந்தனைகள் ஓடின....

அக்ஷய் புத்தகயாவிற்கு அதிகாலை நேரம் போய் சேர்ந்தான். அவன் விமானநிலையத்தில் இருந்து நேராக டெர்கார் மடாலயத்துக்குச் செல்லவில்லை. புத்தகயாவில் ஜப்பானியக் கோயிலுக்கு அருகே இருந்த 'ஹோட்டல் புத்தா இண்டர்நேஷனல்' என்ற மூன்று நட்சத்திர ஓட்டலில் அறை எடுத்து குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு காலை டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு தான் டெர்கார் புத்தமடாலயத்திற்கு கால்நடையாகச் சென்றான்.

புத்தகயாவிற்கு இதற்கு முன் இரண்டு முறை அவன் வந்திருக்கிறான். புத்தபிரான் ஞானம் பெற்ற அந்த திருத்தலத்தில் இன்னும் அந்த அவரது ஞான அலைகள் காற்றில் பரவிக்கிடப்பதாய் அவன் நம்பினான். அங்கு வந்த முந்தைய இருமுறையைப் போலவே இப்போதும் அந்த அலைகளைத் தனக்குள் வாங்கிக் கொள்வதாக நினைத்தான். அது கற்பனையோ, நிஜமோ, மனம் அமைதியில் திளைக்க ஆரம்பித்தது. மனதின் அமைதிக்கு எதிர்மாறாக இருந்தது வெளிப்புற சூழ்நிலை. புழுதியும், ஜன நெரிசலும், சத்தமுமாக இருந்தது அந்தச் சிறுநகரம்.

என்.கணேசன்

டெர்கார் புத்தமடாலயத்திற்கருகே நெருங்கிய போது தான் அந்த உளவாளிகளை அவன் கவனித்தான். அந்த உளவாளிகள் மடாலயத்திற்கு உள்ளே செல்லும் ஆட்களை மிகவும் கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கும்பல் உள்ளே நுழைந்த போது ஒரு ஆள் ரகசியமாக அந்தக் கும்பலைப் புகைப்படம் எடுத்ததையும் அக்ஷய் பார்த்தான். அப்படியே பின் வாங்கி அவர்களை தொலைவில் இருந்து கண்காணித்தான். உள்ளே போகும் யாத்திரீகர்களில் அவர்கள் அதிகம் கவனித்தது இளைஞர்களையும் நடுத்தர வயதினரையும் தான். அந்த அளவு அவர்கள் பெண்களையும், முதியவர்களையும் கண்காணிக்கவில்லை.

நிலவரத்தின் தன்மையை மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டு மறுபடி ஓட்டலில் தனதறைக்குத் திரும்பியவன் தன் சூட்கேஸில் எப்போதும் தயாராக வைத்திருக்கும் சில மாறுவேஷப் பொருள்களை எடுத்தான். அடுத்த கால் மணி நேரத்தில் அவன் அறையை விட்டு ஒரு வயதான கிழவர் தோற்றத்தில் வெளியே வந்தான். தோற்றம் மட்டுமல்லாமல் நடையும், தோரணையும், தடுமாற்றமும் கூட ஒரு முதியவருடையதாக இருந்தது.

வெளியே வந்த முதியவர் ஓட்டலில் இருந்து ஒரு ஆட்டோரிக்ஷா பிடித்துக் கொண்டு டெர்கார் மடாலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் கீழே இறங்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த ஆட்டோரிக்ஷா டிரைவரின் உதவி தேவைப்பட்டது. எப்போதும் யாத்திரிகர்களிடம் அதிக தொகையை வசூலிக்கும் அந்த டிரைவருக்கு அந்த முடியாத முதியவரிடம் அதிக தொகை வசூலிக்க மனம் வராமல் நியாயமான பணத்தை வாங்கினான். உள்ளே வரை கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரட்டுமா என்று அவன் கேட்டதற்கு நன்றி சொல்லி மறுத்து விட்டு மிக நிதானமாக நடந்து டெர்கார் மடாலயத்திற்குள் நுழைந்த கிழவரைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்ற போதும் உளவாளிகளுக்கு சந்தேகம் எழவில்லை.

புத்தமடாலயத்தின் படிகளில் ஏறும் போதும் தடுக்கி விழப் போன அவர் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு நிமிடம் நின்று தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். தங்கள் பார்வையிலேயே மிக அதிக நேரம் இருந்த அந்த முதியவரைப் பார்த்து உளவாளி ஒருவன் தன் சகாவிடம் சொன்னான். “இந்த நிலைமையில் உடல் இருக்கையில் கிழத்துக்கு யாத்திரை தேவையா?”

உள்ளேயும் இரு உளவாளிகள் இருந்தார்கள். இரண்டிரண்டு பேர்களாக உள்ளே வந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் இருந்து விட்டு அடுத்த இருவர் வந்த பிறகு வெளியேறுவது என்று அவர்கள் முடிவெடுத்திருந்தார்கள். ஆசான் போல தெரிந்து கூனல் விழுந்த பிக்கு இன்று காலை முதல் கண்களில் படவில்லை. அந்த கூனல்

என்.கணேசன்

பிக்கு உடல்நலம் சரியில்லாமல் உள்ளேயே படுத்துக் கிடக்கலாம். அது ஆசானாக இருந்தால் கண்டிப்பாக அவரைத் தேடிவரும் ஆளைப் பார்க்க வெளியே வந்து தானாக வேண்டும். அல்லது அந்த வெளியாள் உள்ளே போய் தான் ஆக வேண்டும். அந்த சந்திப்புக் காட்சியைத் தவறவிட அவர்கள் விரும்பவில்லை.

உள்ளே நுழைந்த முதியவர் புத்தர் சிலையைப் பார்த்து கைகூப்பி ஒரு நிமிடம் அமைதியாக நின்றார். இப்போது தியானம் செய்பவர்கள் அதிகம் இருக்கவில்லை. சிலர் மட்டும் தியான முயற்சியில் இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் அங்கிருந்த ஓவியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டும், சுவரில் எழுதியிருந்த வாசகங்களைப் படித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

புத்தர் சிலையை வணங்கி நின்ற முதியவர் அங்குள்ளவர்களை சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். ஆசானை இதற்கு முன்னால் பார்த்தது இல்லை என்றாலும் அவர் அங்கு இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. தலாய் லாமாவின் குருவாக இருக்க முடிந்த வயதான பிக்கு அந்த தியான மண்டபத்தில் யாருமில்லை. புத்தர் சிலை அருகே அமர்ந்திருந்த குரு ஸ்தானத்தில் தெரிந்த பிக்குவும், அங்கிருந்த மற்ற பிக்குகளும் ஏதோ அசௌகரியத்தில் இருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. உளவாளிகளின் வரவு தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். ஆசான் உள்ளே ஒளிந்திருக்கலாம், அல்லது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உளவாளிகளைப் பார்த்த பின் இடம் மாறியும் இருக்கலாம்.

முதியவர் பின் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டே நடந்து புத்தர் சிலை அருகே அமர்ந்திருந்த குரு பிக்குவைச் சென்றடைந்தார். அப்போது அந்த பிக்குவை ஒரு யாத்திரிகர் வணங்கி ஆசி வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். இன்னொருவர் தானும் வணங்கக் காத்திருந்தார். அவருக்கும் பின்னால் போய் நின்ற முதியவர் இப்போதும் சுவரில் இருந்து கையை எடுக்கவில்லை. அவருக்கு முச்சிறைத்தது. அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து கொண்டார்.

அவருக்கு முன்னால் இருந்த ஆளும் போய் வணங்கி ஆசிபெற்று நகர்ந்த பின்பு, முதியவர் கஷ்டப்பட்டு முன்னேறினார்.

அத்தியாயம் 14

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு தன்னை நெருங்கி வந்த அந்த முதியவரை குரு பிக்கு கவலையுடன் பார்த்தார். 'இந்த முதியவர் எந்த நேரத்திலும் கீழே விழுந்து விடுவார் போல இருக்கிறதே!' அந்தக் கவலை அந்த தியான மண்டபத்தில் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பலருக்கும் இருந்தது. அங்கிருந்த உளவாளிகள் இருவரும் முதியவர் மேல் வைத்திருந்த கண்களை எடுக்கவில்லை.

சற்று தள்ளாட்டத்துடன் அந்த முதியவர் குரு பிக்கு முன் போய் நின்று குனிந்து வணங்க முற்பட்டார். அப்படி குனிய முற்பட்ட போது விழவே ஆயத்தமான முதியவரை குரு பிக்கு தாங்கிப் பிடித்தார்.

முதியவர் மிகத் தாழ்ந்த குரலில் குரு பிக்குவிடம் ஹிந்தியில் சொன்னார். “நான் ஆசானைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். ஆனால் நிலைமை சரியில்லை. அவரிடம் இந்த எண்ணில் பேசச் சொல்லுங்கள்”. ஒரு சின்ன சீட்டை முதியவர் குரு பிக்கு கையில் ரகசியமாய் திணித்தார். குரு பிக்குவின் முகத்தில் கவலை போய் பிரமிப்பு தெரிந்தது.

பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு முதியவர் வணக்கத்துடன் ஏதோ சொன்னது போலத் தான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தெரிந்தது. உடனடியாகத் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்ட குரு பிக்கு ஆசி வழங்குவது போல் பாவனை செய்தபடி தலையசைத்தார். அந்த சீட்டை ரகசியமாய் தன்னிடம் குரு பிக்கு பத்திரப்படுத்திக் கொள்ளும் வரை எதிரில் இருந்தவர்களின் பார்வையை மறைத்து நின்ற முதியவர் பின் கஷ்டப்பட்டு நிதானித்து நேராக நிற்க முயன்று வெற்றி கண்டார். பின் மெல்ல சுவர் பக்கம் நகர்ந்து சுவரைத் தொட்டபடி கஷ்டப்பட்டு நடந்து வெளியேறினார். வெளியேயும் வாசலைத் தாண்ட அருகிலிருந்தவர்கள் உதவி அவருக்குத் தேவைப்பட்டது.

வெளியே இருந்த உளவாளிகளில் ஒருவன் உள்ளே இருந்த தன் சகாவிற்குப் போன் செய்து கேட்டான். “இப்போது வெளியே வந்த கிழவர் உள்ளே என்ன செய்தார்.”

“புத்தரை வணங்கி விட்டு குரு பிக்குவை வணங்கி விட்டுப் போனார்.... அதற்கே இவ்வளவு நேரம்.... விழுந்து கையைக் காலை முறித்துக் கொள்ளும் இந்தக் கிழம் என்று நினைத்தேன்.... நல்ல வேளையாக கிழம் சுவரைப் பிடித்தே நடந்ததால் தப்பித்தார்...”

“ஆசான் போலத் தெரிந்த அந்த கூன் பிக்கு எங்கேயாவது தெரிகிறாரா?”

“இல்லை”

என்.கணேசன்

வெளியே முதியவரை ஒரு பாதசாரி ஆட்டோ ரிக் ஷாவில் ஏற்றி உட்கார வைத்தார். ஆட்டோ புழுதியை வாரி இறைத்தபடி 'ஹோட்டல் புத்தா இண்டர்நேஷனல்' நோக்கிச் சென்றது.

ஆசானுக்கு அமானுஷ்யன் வந்து போன விதம் ஆச்சரியப்படுத்தியதோடு திருப்தியும் தந்தது. மின்னல் வேகத்தில் நகர முடிந்தவன் என்று பெயரெடுத்திருந்த அவன் அதற்கு நேர்மாறாக ஆமை வேகத்திலும் செல்ல முடிந்தவன் என்று நிரூபித்து விட்டுப் போயிருக்கிறான்.... இத்தனை உளவாளிகள் முன் இத்தனை நிதானமாக வந்து போன அவனது துணிச்சல் அவரை அசர வைத்தது.

தன் தனி அலைபேசியில் அவனை அழைத்தார். அவன் “ஹலோ” என்றதும் ஆசான் ஹிந்தியில் பேசினார். “நீங்கள் என்னைப் பேசச் சொல்லி இருந்தீர்கள்”

அவருடைய ஹிந்தி, வடகிழக்கு மாநிலங்களில் பேசப்படும் ஹிந்தி போல இருந்ததை அக்ஷய் கவனித்தான். திபெத்தில் ஹிந்தி பேசத்தெரிந்த பெரும்பாலானோரின் ஹிந்தி அப்படித்தான் இருந்தது என்பது அவனது அனுபவம்.

அக்ஷய் சொன்னான். “உங்களிடம் பேச வந்தேன். ஆனால் அங்கே பேச சூழ்நிலை சரியில்லை....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான் சொன்னார். “ஆமாம்....”

“நீங்கள் அங்கே தான் இருக்கிறீர்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா, இல்லை இருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் அவர்கள் கண்காணிக்கிறார்களா?”

“தெரியவில்லை. நேற்றில் இருந்து அவர்கள் அப்படி கண்காணிக்கிறார்கள்”

“நாம் சந்திப்பதற்கு முன் அவர்கள் எந்த அளவுக்குத் தெரிந்து அங்கே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை சரியாகத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று நினைக்கிறேன்....”

ஆசான் மெல்லக் கேட்டார். “அதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்கிறீர்கள்”

அக்ஷய் சொன்னான். தெரிந்து கொண்ட பின் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அவன் சொன்ன போது அவனை நினைத்து ஆசானால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை....

அவனிடம் பேசி முடித்த பின் ஆசான் புத்தகயாவில் உள்ள மற்ற இரண்டு திபெத்திய மடாலயங்களுக்குப் போன் செய்து அங்கும் உளவாளிகளின் கண்காணிப்பு இருக்கிறதா என்று விசாரித்தார். அந்த சந்தேகக் கண்ணோட்டத்தோடு

என்.கணேசன்

கூர்ந்து பார்த்தால் ஒழிய அதைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம் என்பதால், பார்த்து விட்டுத் தனக்குத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். சிறிது நேரம் கழித்து அங்கும் இருப்பதாகத் தகவல் வந்தது. ஆனால் டெர்கார் மடாலயம் அளவு அந்த இரண்டு மடாலயங்கள் அதிக ஆட்களால் கண்காணிக்கப்படவில்லை என்பது மேலும் சில கேள்விகள் கேட்டதன் மூலம் தெளிவாகியது.

நேற்றைய தினம் அவரைப் பார்த்த உளவாளிகள் அவருடைய கூன் நடிப்பை முற்றிலும் நம்பிவிடவில்லை. அதனால் தான் இங்கு கூடுதல் கண்காணிப்பு என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. அவர் இங்கே இருக்கிறார் என்பதை அவர்கள் கண்டுபிடித்ததை விட அவரைச் சந்திக்க ஒரு ஆள் வரப்போவது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருப்பது அவருக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. ஆனால் இதை அமானுஷ்யன் முன்கூட்டியே ஊகித்திருப்பது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது....

அதிர்ச்சியிலும் ஆச்சரியத்திலும் தங்கி விடும் சமயம் அல்ல இது என்று நினைத்தவராக அவர் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைக்குத் தயாரானார். முன்பு நடித்தது போலவே கூன் விழுந்தவர் போல வளைந்தபடியே தியான மண்டபத்தில் பிரவேசித்த போது தியான மண்டபத்தில் இருந்த இரு உளவாளிகள் சுறுசுறுப்பானார்கள். ஒருவன் அலைபேசி மூலம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வெளியே இருந்த சகாவிற்கு உடனே தகவல் கொடுத்தான்.

“ஆசான் தியான மண்டபத்துக்கு வந்து விட்டார்.... கூன் போல நடித்தாலும் அது ஆசான் தான் சந்தேகமே இல்லை...”

“அப்படியானால் இப்போது தான் அந்த சந்திப்பு நடக்கப் போகிறது. உஷாராய் இருங்கள். இன்னொரு ஆளையும் அனுப்பி வைக்கிறேன். அவர் யாரிடம் பேசுகிறார் என்பது தான் நமக்கு முக்கியம்.....”

அடுத்த நிமிடம் இன்னொரு உளவாளியும் உள்ளே நுழைந்தான். வெளியே இருந்த ஆள்கள் உஷாரானார்கள்.

ஆசான் மெல்ல குருபிக்கு அருகில் உட்கார்ந்தார். குருபிக்கு ஆசான் வெளியே வருவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் காரணம் இல்லாமல் ஆசான் வெளியே வர மாட்டார் என்று புரிந்திருந்ததால் அவர் படபடப்புடன் ஆசானைப் பார்த்து சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினார். கையால் ஆசிர்வதித்த ஆசான் எதிரே அமர்ந்திருந்த பக்தர்களைப் பார்த்தார்.

தியானம் என்பதைக் காட்டிலும் பிரார்த்தனை என்கிற அலைவரிசையிலேயே அனைவரும் இருந்தார்கள். இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம்

என்.கணேசன்

பலருக்குத் தெரிவதில்லை. ஒவ்வொரு ஆளாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த ஆசான் கடைசியில் ஒருவனிடம் வந்த பின் பார்வையை நிறுத்தினார்.

அந்த ஆளுக்கு வயது சுமார் 30 இருக்கும். கட்டுமஸ்தான உடல். நடுத்தர வர்க்கத்து தோற்றம். முகமெல்லாம் கவலை. கண்களை மூடி மனமுருகி புத்தரிடம் அவன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். 'இவன் தான் பொருத்தமானவன்'

சற்று தள்ளி இருந்த ஒரு இளம் பிக்குவைப் பார்வையால் வரவழைத்த ஆசான் அந்த ஆளைத் தன்னிடம் அழைத்து வரச் சொன்னார்.

அந்த ஆளை அந்த பிக்குத் தட்டி தான் கண்களைத் திறக்க வைக்க வேண்டியதாக இருந்தது. கண்விழித்த அந்த நபர் 'என்ன?' என்று சிறிய திகைப்புடன் கேட்க பிக்கு ஆசானைக் காட்டி 'அவர் கூப்பிடுகிறார்' என்று சொன்னார்.

அந்த ஆள் திகைப்புடனேயே எழுந்து ஆசானிடம் சென்றான். உளவாளிகள் அவனைப் பல கோணங்களில் படம் பிடித்தார்கள். ஒருவன் வெளியே உள்ள சகாவுக்குப் போன் செய்து ரகசியமாய் தெரிவித்தான். "ஒரு ஆளை ஆசான் கூப்பிட்டுப் பேசுகிறார்...."

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான் தன்னை நெருங்கிய அந்த ஆளிடம் கனிவாகக் கேட்டார். “உன் பெயர் என்னப்பா?”

“சித்தார்த்”

“உன் பிரார்த்தனை போதிசத்துவர் காதில் விழுந்திருக்கிறது சித்தார்த்”

சித்தார்த் ஒரு கணம் புத்தர் சிலையையும், மறு கணம் ஆசானையும் மிகுந்த திகைப்புடனே பார்த்தான். லக்னோவில் பேல்பூரி விற்கும் சித்தார்த்துக்கு இப்போது தினசரி வருமானம் பாதியாகக் குறைந்து விட்டது. ஆனால் வீட்டு செலவோ இரட்டிப்பாகி விட்டது. அதனால் கடனும் அதிகமாகிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இதை இப்போது தான் புத்தபிரானிடம் சொல்லி வழிகாட்டும்படி வேண்டிக் கொண்டிருந்தான்.....

ஆசான் அவனைத் தனக்கு மிக அருகில் வரசைகை காண்பித்து விட்டு அவன் அப்படி வந்தவுடன் காதில் சொன்னார். “உன் பிரச்னை தீர இந்த புனிதத் தாளை உனக்குத் தரும்படி எனக்கு உத்தரவாகி இருக்கிறது...”

சொல்லி விட்டு ஒரு தாளை அவனிடம் ஆசான் நீட்டினார். வியப்புடன் வாங்கி அதை அங்கேயே திறந்து பார்க்கப் போன சித்தார்த்தை தடுத்து நிறுத்திய ஆசான்

சொன்னா. “இதை நீ பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. இதனுள் மந்திர வாசகங்கள் இருக்கின்றன. இதை உன் வீட்டில் பூஜிக்கும் இடத்தில் வைத்து தினமும் வணங்கு.... எல்லா பிரச்னைகளும் தீர்ந்து விடும்....”

அவன் அவரை பிரமிப்புடன் பார்த்தான்.

ஆசான் அவனிடம் ரகசிய தொனியில் சொன்னார். “இந்தப் புனிதத் தாளை எடுத்துக் கொண்டு போகிற நீ இதோடு புத்தரின் ஆசிர்வாதத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு போகிறாய் என்பதை உணர்ந்து கொள். இனி ஒரு நிமிடம் கூட இங்கே நீ நிற்க வேண்டாம். உடனடியாகப் போய் விடு. உன் நல்ல காலம் இந்த நேரத்தில் இருந்து ஆரம்பித்து விட்டது”

தலையசைத்து விட்டு அவரை நன்றியுடன் வணங்கிய சித்தார்த் புத்தரையும் வணங்கி விட்டு அந்தப் புனிதத் தாளைத் தன் சட்டைப் பையில் பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டு நம்பிக்கை கலந்த மிடுக்கோடு அங்கிருந்து வேகமாக வெளியேறினான். தன் வேலை முடிந்தது என்பது போல் ஆசான் எழுந்து கூன் நடையிலேயே உள்பக்கம் போய் விட்டார்.

உள்ளிருந்த உளவாளிகளில் இருவர் அவன் பின்னாலேயே வெளியேற முன்றாமவன் போன் செய்து வெளியே இருந்த சகாவிடம் சொன்னான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“ஆசான் ஒரு காகிதத்தை அவனிடம் கொடுத்து எதோ சொன்னார். அவன் வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்து கொண்டிருக்கிறான்.... ஆசான் உள்ளே போய் விட்டார்.”

வெளியே வந்த சித்தார்த்தை பல ஜோடி கண்கள் ஊடுருவிப் பார்த்தன. உளவாளிகளில் ஒருவன் பைக்கிலும் இன்னொருவன் காரிலும் தயாராகக் காத்திருந்தான். சட்டைப்பையில் இருந்த அந்த புனிதத் தாளை சொல்ல முடியாத உணர்வுடன் தொட்டபடியே அங்கே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு ஆட்டோ ரிக்ஷாவை நோக்கி சித்தார்த் நடந்தான்.

அந்த ஆட்டோ ரிக்ஷா கிளம்பிய போது பைக்கில் ஒருவனும், காரில் இருவருமாக உளவாளிகள் பின் தொடர்ந்தார்கள். மீதமிருந்தவர்களில் ஒருவன் வாங் சாவொவிற்குப் போன் செய்தான்....

ஆசான் ரகசியமாக ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த போது இரண்டு உளவாளிகள் மட்டும் டெர்கார் மடாலயத்தின் முன்புறத்தில் இருந்தார்கள். ஆசான் போன் செய்து மற்ற மடாலயங்களில் உள்ள நிலவரத்தைக் கேட்டார். அங்கிருந்த உளவாளிகள் போய் விட்டார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்தது. இங்கு மட்டும் கூடுதல் முன்னெச்சரிக்கை காரணமாக இன்னமும் இரண்டு உளவாளிகள் நிற்கிறார்கள்...

என்.கணேசன்

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் டெர்கார் மடாலயம் முன்னால் ஒரு கார் வந்து நின்றது. மடாலயத்தில் இருந்து முக்காடு போட்டுக் கொண்டு கூன் விழுந்த ஒரு பிக்கு அவசரமாய் வெளியே வந்து அந்தக் காரில் ஏற கார் மிக வேகமாய் அங்கிருந்து பறந்தது. ஒரு கணம் நிலைகுலைந்த அந்த இரண்டு உளவாளிகளும் உடனடியாக உஷாராகி வேகமாக அந்தக் காரைத் தொடர்ந்து பைக்கில் செல்ல, இரண்டு நிமிடம் கழிந்து அக்ஷய் டெர்கார் மடாலயம் வந்து சேர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 15

ஆசான் பார்த்த முதல் கணத்திலேயே அவன் தான் அமானுஷ்யனாக இருப்பான் என்று ஊகித்தார். அவன் நடந்து வந்த விதத்தில் ஒரு லயம் இருந்தது. ஒரே பார்வையில் அந்த இடத்தில் இருந்த அத்தனையையும் கவனத்தில் கொள்ளும் திறமையும் இருப்பதை பார்த்த விதம் சொன்னது. அவன் டெர்கார் மடாலயத்திற்குள் நுழைந்த போது அவர் சற்று மறைவாகத் தான் நின்று கொண்டிருந்தார். ஆனால் அங்கிருந்த அனைத்தையும் மேலோட்டமாய் அளந்த அவன் பார்வை சீக்கிரமாகவே அவர் மேல் நிலைத்தது. நிலைத்த பார்வை பின் நகரவில்லை.

உண்மையில் அக்ஷய் அவரைக் கண்டுபிடிக்க சிரமமே படவில்லை. தலாய்லாமாவிற்கே குருநாதராக இருக்க முடிந்த அளவு வயதான முதியவர்கள் தியான மண்டபத்தில் அதிகம் இருக்கவில்லை. இருந்த நாலெந்து பேரில் சற்று மறைவில் நின்றிருந்தாலும் ஆசானை வித்தியாசப்படுத்தியது முகத்தில் தெரிந்த அன்பான அமைதியும், அவரது அதிபுத்திசாலித்தனமான கண்களும்.

அவர் அவனை ஆழமாகப் பார்த்தார். அவர் பார்வையின் தீட்சண்ணியம் பலரை தர்மசங்கடப்படுத்துவதுண்டு. ஆனால் அக்ஷய் எந்த

என்.கணேசன்

சங்கடமும் இல்லாமல் அவரைப் பார்த்தான். அவனை வரச் சொல்லி சமிக்ஞை செய்து விட்டு ஆசான் உள்ளே சென்றார். சில வினாடிகளில் அவன் அவருடன் இருந்தான். சுமார் நாற்பதடி தூரத்தில் இருந்த அவன் இடையில் பரவி இருந்த ஆட்களைத் தாண்டி அவ்வளவு சீக்கிரம் வந்த விதம் ஆசானுக்கு ஆச்சரியத்தை வரவழைத்தது. இதற்கு முன்பு வயோதிகனாக வந்து நடந்த விதம் பற்றி குரு பிக்கு சொன்னது நினைவுக்கு வர புன்னகை செய்தார். பார்த்துக் கொண்டிருந்த பலரும் அந்தக் கிழவரை போக வேண்டிய இடத்துக்கு தாங்களே தூக்கி வைத்து விடலாம் என்று நினைத்ததை உணர முடிந்தது என்று சொல்லி இருந்தார்....

உள் பகுதியில் கடைசி அறைக்கு அவனை ஆசான் அழைத்துச் சென்றார். உள்ளே ஒரு தியானக் கம்பளத்தைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளும் இருக்கவில்லை. உள்ளே நுழைந்தவுடன் தலையை மிகவும் தாழ்த்தி ஆசான் அவனை வணங்கினார். அக்ஷயம் அப்படியே அவரை வணங்கினான்.

ஆசான் ஹிந்தியிலேயே அவனிடம் பேசினார். “நீங்கள் தான் நான் சந்திக்க வேண்டிய ஆள் என்பதில் எனக்கு சந்தேகம் சிறிதும் இல்லை. ஆனாலும் உங்கள் பின்னங்கழுத்துக்கு கீழே இருக்கிற மச்சத்தையும் காட்டினால் எனக்கு பிற்பாடும் சந்தேகம் வராது.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

அக்ஷய் இவர்கள் தன்னைப் பற்றி எந்த அளவு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வியந்தான். தன் சட்டையின் மேலிரு பட்டன்களைக் கழற்றி பின்னங்கழுத்தை அக்ஷய் காண்பித்தான். நாகம் படமெடுப்பது போன்ற தோற்றத்தில் இருந்த மச்சத்தை ஆசான் தொட்டுப் பார்த்தார். அதை வரைந்து கூட அவன் வந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கிறாரா என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். ஆசான் அந்த மச்சத்தை ஆராய மேலும் சிறிது நேரம் எடுத்துக் கொண்டார்.

பின் மிகுந்த மரியாதையுடன் இரு கைகளையும் கூப்பி சொன்னார். “தவறாகத் தோன்றியிருந்தால் தயவுசெய்து மன்னியுங்கள். உங்களுடைய இடத்தில் வேறொருவர் இருந்திருந்தால் கண்டிப்பாக கோபித்துக் கொண்டிருப்பார். உதவி செய்ய வந்தவனையே சந்தேகப்படுவதா என்று நினைத்திருப்பார். ஆனால் நீங்கள் பொறுமையாக இருப்பது தங்கள் உயர்குணத்தைக் காட்டுகிறது. எங்கள் நிலைமை எங்களை சர்வஜாக்கிரதையாக இருக்கும் கட்டாயத்திற்கு ஆளாக்கியிருக்கிறது...”

ஆசானை சந்திக்கச் சொல்லி எழுதிய தலாய் லாமாவின் கடிதத்தையே கூட படித்தவுடன் எரித்து விடச் சொல்லி இருந்ததை நினைவுகூர்ந்த அக்ஷய் “பரவாயில்லை.” என்றான்.

என்.கணேசன்

“எனக்கு உங்களைப் பார்க்கப் போகிற பரபரப்பில் சாதாரண வரவேற்பு சம்பிரதாயத்தைக் கூட யோசித்து வைக்கத் தோன்றவில்லை பாருங்கள். நான் நாற்காலி ஏதாவது கொண்டு வருகிறேன். இது துறவியின் அறை என்பதால் தியானக் கம்பளம் தவிர வேறு எதுவுமே இங்கில்லை.”

அக்ஷய் அலட்டிக் கொள்ளாமல் தரையில் அமர்ந்தான். தியானக் கம்பளத்தில் அமர அவருக்கு கை காட்டினான்.

ஆசானுக்கு அவனது எளிமை நெகிழ் வைத்தது. அவனிடம் பழகியவர்கள் எல்லாம் அவனை அளவுகடந்து நேசித்து உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைத்திருந்ததன் காரணம் விளங்கியது.

“போதிசத்துவர் அருள் உங்களுக்கு என்றும் இருக்கட்டும் அன்பரே” என்று மானசீகமாக ஆசி கூறியவர் தியானக் கம்பளத்தைத் தள்ளி வைத்து விட்டு அவன் எதிரில் தானும் தரையில் அமர்ந்தார்.

“நீங்கள் சில விவரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு தான் முடிவு செய்ய முடியும் என்று சொன்னதாக தலாய் லாமா சொன்னார். கேளுங்கள்”

அக்ஷய் அமைதியாக பேச ஆரம்பித்தான். “நீங்கள் மைத்ரேய புத்தர் என்று நம்பும் ஒரு சிறுவனின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உயிருக்கு ஆபத்து என்றும் அதனால் அவனை திபெத்தில் இருந்து பாதுகாப்பாக இந்தியாவிற்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். என் நாகமச்சம் உட்பட என்னைப் பற்றிய பல விவரங்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு தீவிரவாதக் கும்பல் ஒன்று இப்போதும் என்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது என்றும், அதனால் பாதுகாப்புக்காக தலைமறைவாய் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றும் தெரிந்திருக்கும். மறுபடி நான் களத்தில் இறங்கினால் புதிய எதிரிகளால் மட்டுமல்லாமல் பழைய எதிரிகளால் கூட ஆபத்தை நான் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். இப்போது நான் தனியன் அல்ல. மனைவி, குழந்தைகள் இருக்கிற குடும்பஸ்தன். இந்த நிலையில், இத்தனை ஆபத்தான வேலையில் இறங்க வேண்டிய அளவுக்கு இது எனக்கு அவசியமானது தானா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன் ஆசானே.”

“உங்கள் வேண்டுகோள் என் மனதில் சில கேள்விகளை எழுப்புகிறது. நீங்கள் நம்பும் சிறுவன் உண்மையிலேயே புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேய புத்தர் தானா? ஆம் என்றால் உண்மையிலேயே தெய்வாம்சம் பொருந்திய மைத்ரேயனுக்கு அடுத்தவர் உதவி எதற்கு? தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாதா? மைத்ரேய புத்தரின் உயிருக்கு ஆபத்து

என்.கணேசன்

என்று எதனால் சொல்கிறீர்கள்? அந்த மைத்ரேய புத்தரைக் கொண்டு உங்கள் எதிரிகள் சாதிக்கப் போவதென்ன? இந்த வேலைக்கு என்னை நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்க காரணம் என்ன?”

ஆசான் சொன்னார். “உங்கள் கேள்விகள் நியாயமானவை தான் அன்பரே. முழுமையான நிலவரத்தை ஆரம்பத்திலிருந்து சொன்னால் மட்டுமே உங்கள் சந்தேகங்கள் நீங்கும். என் பதில் நீளமாக இருந்தாலும் பொறுமையாக கேளுங்கள்..... தர்மம் மறந்து மனிதகுலம் சீரழியும் போது தர்மத்தை நிலை நாட்ட மைத்ரேய புத்தர் அவதரிப்பார் என்று கௌதம புத்தரே மகத நாட்டில் தங்கியிருந்த போது தன் சீடரான சாரிபுத்ரனிடம் சொன்னதாக ஒரு சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கௌதம புத்தர் வாயால் ஒரே ஒரு முறை சொல்லப்பட்ட இந்த மைத்ரேய புத்தர் பற்றியும் அவர் தோன்றும் காலம் பற்றியும் பிற்காலத்தில் நிறைய எழுதப்பட்டன. அந்த ஓலைச்சுவடிகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணாகவும், வித்தியாசப்பட்஑ும் இருந்தன. அதனால் மைத்ரேய புத்தர் விஷயத்தில் தெளிவுக்கு பதில் குழப்பமே மிஞ்சியது.”

“இப்போதைய மைத்ரேய புத்தரை அடையாளம் காட்டிய ஒரு ஓலைச்சுவடியை நாங்கள் நம்பக் காரணம் அது கிடைத்த இடம், கிடைத்த நேரம், அதை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எழுதியவர்... இந்த மூன்றும் தான்!” ஆசான் தன் பேச்சை சிறிது நிறுத்தி கண்களை மூடி வணங்கி விட்டு தொடர அக்ஷய் முழுக் கவனமாக கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“திபெத்திற்கு புத்தமதத்தைக் கொண்டு வந்தவரும், நாங்கள் இணையற்ற குருவென நம்பி வணங்குபவருமான பத்மசாம்பவா திபெத்தில் எட்டாம் நூற்றாண்டில் பல வருடங்கள் ரகசிய குகைகளில் வாழ்ந்தவர். அவரிடம் இருந்த ஒரு விசேஷ தனித்தன்மை என்ன என்றால் தான் எழுதிய சுவடிகளில் சிலவற்றை ரகசியமாய் திபெத்திய ரகசிய குகைகளில் ஒளித்து வைத்தது தான். அவை எந்த காலத்தில் தேவையோ, எந்த காலத்தில் மக்களுக்குப் புரிய வருமோ அந்தக் காலத்தில் கிடைத்தால் தான் அவை ஒழுங்காகப் பயன்படும் என்று அவர் நினைத்தார். அந்தச் சுவடிகளை மந்திரங்களால் மூடி மறைத்து வைத்திருந்தார் என்றும் சரியான காலத்தில் தான் மந்திரத் திறை விலகி மனிதர்கள் பார்வைக்குப் புலப்படும் என்றும் சொல்கிறார்கள். அவர் மகா சித்தர் என்பதால் அது உண்மையாகவே இருக்கக்கூடும். அவர் எழுதி காணக்கிடைத்த ஓலைச்சுவடிகள் எல்லாமே தந்திரா சம்பந்தமானதும், மெய்ஞானம் சம்பந்தமானதுமான சுவடிகள் என்றாலும் ஒரே ஒரு ஓலைச்சுவடி வித்தியாசப்பட்டு மைத்ரேய புத்தரின் அவதாரம் பற்றியதாக இருந்தது. அந்த ஓலைச்சுவடி

என்.கணேசன்

சுமார் 15 வருடங்களுக்கு முன்பு தான் ஒரு ரகசியக்குகையில் கிடைத்தது. அதில் மைத்ரேய புத்தரின் அவதார காலம் துல்லியமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. கௌதம புத்தர் கூறிய ஏராளமான சூத்திரங்களில் ஒரே ஒரு சூத்திரத்தில் மட்டுமே மைத்ரேயரைப் பற்றி சொல்லி இருப்பது போல பத்மசாம்பவாவும் தான் எழுதிய பலப்பல சுவடிகளின் மத்தியில் ஒரே ஒரு சுவடியில் மட்டும் தெளிவாகச் சொல்லி இருந்தார். பத்து வருடங்களுக்கு முந்தைய மார்கழி மாத சக்லபக்ஷத்தில் திபெத்தில் மைத்ரேயர் அவதரிப்பார் என்று அறிந்த போது நாங்கள் அடைந்த சந்தோஷம் அளவிட முடியாதது. காரணம் என்ன தெரியுமா அன்பரே?”

அவர் சொன்ன விவரங்களில் சுவாரசியமாய் ஆழ்ந்து போயிருந்த அக்ஷய ஏன் என்று பார்வையாலேயே கேட்டான்.

“எங்கள் குரு பத்மசாம்பவா உட்பட பெரும்பாலான மகாத்மாக்கள் பிறந்து வளர்ந்த புண்ணியபூமி உங்கள் பாரதம் தான். நாங்கள் பெற்ற ஞானம் எல்லாம் உங்கள் தேசத்து புண்ணிய புருஷர்கள் போட்ட பிச்சை தான். அப்படி இருக்கையில் எங்கள் பூமியிலும் ஒரு அவதாரம் நிகழப் போகிறது என்பது எங்களுக்கு மிகப்பெருமையாக இருந்தது. நாங்கள் கொண்டாடினோம். அந்த அவதார புருஷரை வரவேற்க தயாரானோம். அந்த அவதார நாளுக்கு சில நாட்கள் முன்பு தான் எங்களுக்கு அந்தச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சுவடி கிடைத்த அதே ரகசிய குகையில் அந்தச் சுவடியின் மேலும் சில பக்கங்கள் கிடைத்தன. பத்மசாம்பவா வேண்டுமென்றே அதை இரண்டு பகுதியாக பிரித்து முதல் பகுதி முன்பாகவும், இரண்டாம் பகுதி ஐந்து வருடங்கள் கழித்தும் கிடைக்க வேண்டுமென்று எண்ணி இருந்தாரா இல்லை அது விதியின் சூழ்ச்சியா என்று தெரியவில்லை. அந்த இரண்டாம் பகுதியில் அவர் எழுதிய வாசகங்கள் அனைத்தும் மர்மமுடிச்சுகள் நிறைந்ததாக இருந்தன. முதல் முடிச்சை அவிழ்க்க முடிந்த போது மைத்ரேய புத்தர் உயிருக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஆபத்து இருக்கும் என்பதும் அவர் அடையாளம் காணப்படுவது கூட பேராபத்து என்றும் அறிய முடிந்தது. எச்சரிக்கையானோம். தொழுது வணங்க வேண்டிய ஒரு தெய்வப் பிறவியை நேரில் சந்திப்பதைக் கூடத் தவிர்த்தோம்... வழக்கமாக செய்யப்படும் மதரீதியான சடங்குகள் எதையும் செய்யவில்லை.... ஆன்மிக சம்பந்தமே இல்லாத ஒரு சாதாரண ஏழைச் சிறுவனாய் மைத்ரேயர் வளர வேண்டி வந்தது.....”

ஆசான் இதைச் சொன்ன போது அவர் குரலில் பெருந்துக்கம் தெரிந்தது. எங்கள் பூமியிலும் ஒரு அவதாரம் என்று அவர் சொன்ன சந்தோஷத்திற்கு எதிர்மாறானதாய் அந்த அவதாரத்தின் அருகே கூட செல்ல முடியாத துர்ப்பாக்கியத்தை அந்த துக்கம்

என்.கணேசன்

சொன்னது. ஆசான் சற்று நிறுத்தி தன் துக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தார்.

“பத்மசாம்பவாவின் இரண்டாவது முடிச்சு மைத்ரேயரின் இந்தக் காலக்கட்டத்தைச் சொல்கிறதாக இருக்கிறது. இங்கு தான் நீங்கள் சம்பந்தப்படுகிறீர்கள் அன்பரே!...”

அக்ஷய் தன் நாகமச்சத்தில் திடீர் என்று ஒரு சிலிர்ப்பை உணர்ந்தான். இது வரை அந்த நாகமச்சத்தில் அவன் எந்தவொரு தனி உணர்வையும் உணர்ந்திருந்ததில்லை என்பதால் ஒரேயடியாக அவனுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது!

அத்தியாயம் 16

அக்ஷயிடம் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கவனித்த ஆசான் கனிவாகக் கேட்டார். “என்ன அன்பரே?”

அக்ஷய் உடனே இயல்பு நிலைக்கு வந்தான். “ஒன்றுமில்லை ஆசானே. நீங்கள் தொடருங்கள்”

ஆசான் தொடர்ந்தார். “அந்த ஓலைச்சுவடியில் இருந்த இரண்டாவது முடிச்சை அவிழ்த்ததில் மைத்ரேயரின் பத்து வயது முடிந்த பிறகு மறைவில் இருந்தாலும் பேராபத்து வரும் என்றும் சுமார் ஒரு வருட காலம் நீடிக்கும் அந்த பேராபத்திலிருந்து மைத்ரேயரைக் காக்க நாகசக்தி உள்ள ஒருவன் வருவான் என்றும் இருந்தது. நாங்கள் சக்தி வாய்ந்த நாகர்களில் ஒருவர் வருவார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தோம்..... அப்போது தான் மௌன லாமாவின் எச்சரிக்கை வந்தது.... திபெத்தில் சில காலம் வசித்த உங்களுக்கு மௌன லாமாவைத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்...”

அக்ஷய் “தெரியும்” என்றான். தலாய் லாமா திபெத்திலிருந்து தப்பிக்க முக்கிய காரணமானவர் என்பதாலும் பல தீர்க்கதரிசனங்களை வெளிப்படுத்தியவர் என்பதாலும் அக்ஷய் திபெத்தில் இருந்த காலத்திலேயே

என்.கணேசன்

மௌன லாமா பெரும் மதிப்புடன் பேசப்பட்டதைக் கேட்டிருக்கிறான்.

ஆசான் தொடர்ந்தார். “இன்னும் சில நாட்களில் மைத்ரேயர் இருப்பிடம் கண்டுபிடிக்கப்படும் என்றும் மைத்ரேயர் உடனடியாக திபெத்தில் இருந்து போய் விட வேண்டும் என்றும் எச்சரிக்கையை எழுதினார். மைத்ரேயரைக் காக்க நாகமச்சத்தை முதுகெலும்பின் மேல்பகுதியில் கொண்டுருப்பவன் உதவியை நாட வேண்டும் என்று ஆலோசனையையும் எழுதினார்....”

அக்ஷய்க்கு அந்த நாகமச்சத்தில் மீண்டும் ஒரு சிலிர்ப்பு வந்து போனது. இத்தனை காலம் ஐடமாய் இருந்த ஏதோ ஒரு சக்தி தன் முதல் துடிப்பை வெளிப்படுத்தினது போல இருந்தது. மீண்டும் அரும்பிய வியர்வையை அக்ஷய் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டான்.

அதைப் பார்த்து விட்டு ஆசான் குற்ற உணர்ச்சியுடன் சொன்னார். “புழுக்கமான அசௌகரியமான ஒரு இடத்தில் உங்களை உட்கார வைத்திருப்பதற்கு என்னை மன்னியுங்கள் அன்பரே”

“ஒரு அசௌகரியமும் இல்லை. நீங்கள் தொடருங்கள்” என்று அக்ஷய் புன்னகைத்தான். ஆசான் தொடர்ந்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“பத்மசாம்பவா நாகசக்தி உள்ள ஒருவன் வருவான் என்று சொல்லி இருந்ததும் மௌன லாமா சொன்னதும் முரணாக இருப்பது எங்களைக் குழப்பியது. பத்மசாம்பவா நாங்கள் வணங்கும் முதல் குரு. மௌன லாமாவோ எங்களுக்கு பல நேரங்களில் சரியான வழியைக் காட்டியவர். மறுபடி அந்த ஓலைச்சுவடியில் எழுதி இருப்பதை மொழிபெயர்த்து தந்தவரிடம் போனோம். அந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் அந்த வாக்கியத்தை நாக சக்தி இருப்பவன் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் நாக சின்னம் இருப்பவன் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னார். அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் இருவர் சொல்வதும் ஒத்துப் போகிறது...”

“உடனடியாக எங்கள் புத்த மடாலயங்கள் அனைத்திற்கும் ரகசியத் தகவல் அனுப்பி யாருக்காவது அந்த மாதிரி ஒரு மச்சம் இருப்பவரைத் தெரியுமா என்று கேட்ட போது இமயமலையில் உள்ள ஒரு புத்தவிஹாரத்திலிருந்து உங்கள் பற்றிய தகவல் கிடைத்தது. அமானுஷ்யன் என்ற பெயரில் தான் அதிகம் அறியப்படுகிறீர்கள் என்பதும் தெரிந்தது. மேலும் விசாரித்து இப்போது அரசாங்க ஆதரவோடு நீங்கள் மறைவாக இருப்பது தெரிந்து கொண்டு உங்கள் அரசாங்கத்தை அணுகினோம்...”

என்.கணேசன்

அக்ஷய் சொன்னான். “இருவர் சொன்னதும் ஒத்துப் போகிறது என்கிறீர்கள். ஆனால் பத்மசாம்பவா அவன் வருவான் என்றார். மௌன லாமா அவன் உதவியை நாட வேண்டும் என்கிறார். இரண்டும் ஒன்றல்லவே. தானாக வருவதும், தேடி அழைத்து வருவதும் வேறு தானே?”

ஆசான் சிறிதும் தாமதிக்காமல் சொன்னார். “அவன் அழைக்காமலேயே வருவான் என்று பத்மசாம்பவா சொல்லவில்லையே. வருவான் என்பது நிச்சயமாய் அவர் சொன்ன வார்த்தை. எப்படி என்பதை மௌன லாமா சொல்லிடுக்கிறார். இப்படி தான் நான் பார்க்கிறேன். இதில் முரண் இல்லையே அன்பரே”

ஆசானின் பேச்சு சாமர்த்தியம் அக்ஷய் முகத்தில் புன்னகை வரவழைத்தது.

புன்னகை செய்யும் போதெல்லாம் மிக அழகாகத் தோன்றும் அக்ஷயைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்த ஆசான் அக்ஷயின் மற்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தலைப்பட்டார்.

“நீங்கள் கேட்டீர்கள். “அது உண்மையிலேயே புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேய புத்தர் தானா? ஆம் என்றால் உண்மையிலேயே தெய்வாம்சம் பொருந்திய மைத்ரேயனுக்கு அடுத்தவர் உதவி எதற்கு? தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாதா?” அன்பரே.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பத்மசாம்பவா சொல்லி இருக்கும் அடையாளங்கள், பிறந்த இடம், சூழ்நிலை எல்லாம் அந்தக் குழந்தையையே மைத்ரேயர் என்று காட்டியது. எனவே நாங்கள் பரிபூரணமாக நம்புகிறோம்.”

“ஒரு வீரியமுள்ள விதையில் மரம் ஒளிந்திருக்கிறது என்றாலும் அது மரமாக சில காலம் தேவைப்படுகிறது அன்பரே. அந்த மரத்தின் பலத்தை அது முளை விடும் போதே நாம் எதிர்பார்க்க முடியுமா. ஒரு குழந்தை கூட அந்த சிறு தளிரைப் பிடுங்கி விட முடியுமல்லவா? மைத்ரேயர் இப்போது தளிராக இருக்கிறார் அன்பரே. தன் தெய்வத்தன்மையை முழுவதுமாக உணரும் வரை அவருக்குப் பாதுகாப்பு தேவை தான் என்று நினைக்கிறோம். உங்கள் இதிகாசத்தையே உங்களுக்கு நினைவுபடுத்த நினைக்கிறேன் அன்பரே. தெய்வ அவதாரமான ராமனுக்கு பக்தனான அனுமனின் உதவி எதற்கு? வானர சேனையின் சேவை எதற்கு? தெய்வ அவதாரங்கள் கூட மாயா ஜாலங்களை நிகழ்த்தி எல்லாவற்றையும் உடனடியாக முடித்து விடுவதில்லை. எல்லாமே படிப்படியாகத் தான் நிகழ்கின்றன...”

அக்ஷய்க்கு அவர் சொன்னதை மறுக்க முடியவில்லை.

ஆசான் பொறுமையாகத் தொடர்ந்தார். “அவர் உயிருக்கு எதனால் ஆபத்து, அவரைக் கொன்று

என்.கணேசன்

எதிரிகள் சாதிக்கப் போவதென்ன என்று கேட்டிருந்தீர்கள் அன்பரே. வல்லமை நாடான சீனாவின் கண்களில் நாங்கள் தூசியாகவே உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் நண்பரே. அமெரிக்கா போன்ற பெரிய உலக நாடுகள் கூட தார்மீக ஆதரவை எங்களுக்குத் தந்து வருவதை சீனா ரசிக்கவில்லை. எங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் பலம் கூடுவதை சீனா விரும்பவில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட திபெத்தியர்கள் வெளிநாடுகளில் இருந்து கொண்டு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறோமே தவிர திபெத்திற்குள்ளே நாங்கள் அடங்கியே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில் எங்களுக்கு மைத்ரேயர் போன்ற தெய்வப்பிறவி வந்து எங்கள் மக்களை எழுச்சி பெறச் செய்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் இருக்கிறது. மதமும், கடவுளும் மக்கள் மத்தியில் மிக சக்தி வாய்ந்தவை என்பதால் இரண்டும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு என்றுமே அலர்ஜி தான் அன்பரே. எனவே ஒரு மைத்ரேயரின் உதயம் அவர்களுக்கு எதிர்காலத் தலைவலியாகலாம் என்கிற எண்ணம் இருக்கிறது. இது வரை மூன்று குழந்தைகளை மைத்ரேயராக இருக்கலாம் என்று எண்ணி எங்கள் எதிரிகள் கொன்றிருக்கிறார்கள்..... இப்போது அவர்கள் மைத்ரேயரைக் கொல்ல பெரியதோரு வலுவான காரணம் இருக்கிறது....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த வாசகத்தைச் சொல்லும் போது ஆசான் நினைவில் லீ க்யாங் வந்து புன்னகைத்தான். அவருக்கு ஒரு கணம் ரத்தமே உறைவது போல் இருந்தது. மிகவும் திடமான மனதுடையவரே ஆனாலும் ஆசான் மனதில் லீ க்யாங் என்றும் இது போன்ற உணர்வையே ஏற்படுத்தினான்...

சீன உளவுத்துறையின் வாராந்திரக் கூட்டம் அன்று வழக்கத்தை விட அதிக நேரம் எடுத்துக் கொண்டதால் கூட்டம் முடிகிற வரை அலைபேசியில் வந்த குறுந்தகவல்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. வெளியே வந்து பார்த்த போதோ வாங் சாவொ ஏழு தகவல்கள் அனுப்பி இருந்தான். புத்த கயாவில் நடந்து கொண்டிருப்பதை எல்லாம் மிகச்சுருக்கமாக அவ்வப்போது தெரிவித்திருந்தான். அந்த தகவல்களைப் படித்து முடித்த அவன் திருப்தி அடையாமல் தனதறைக்குப் போனவுடன் வாங் சாவொவிடம் பேசினான்.

“என்ன நிலவரம்?”

டெர்கார் மடாலயத்தில் ஆசான் இருந்ததையும், ஒருவனுடன் சந்திப்பு நிகழ்ந்ததையும், அவனிடம் ஆசான் ஒரு காகிதம் தந்ததையும், பிறகு அங்கிருந்து வெகுவேகமாக ஒரு காரில் கிளம்பியதையும் தெரிவித்த வாங் சாவொ தொடர்ந்து சொன்னான். “அந்தக் கார் புத்த

என்.கணேசன்

க்யாவில் இருக்கும் இன்னொரு திபெத்திய மடாலயமான கர்மா தார்ஜேவுக்குப் போயிருக்கிறது. அங்கேயும் ஆசான் வேகமாக உள்ளே போய் விட்டார். நம் இரண்டு ஆட்கள் அங்கே வெளியே நிற்கிறார்கள். ஆசான் கடிதம் தந்த ஆள் இப்போது கயா போய் சேர்ந்திருக்கிறான். அவன் பின்னால் நம் ஆள்கள் பட்டாளமே இருக்கிறது....”

“எனக்கு அந்த ஆளின் புகைப்படங்களை அனுப்பு. அதோடு வீடியோ எடுத்தும் அனுப்பு. எதற்கும் கர்மா தார்ஜே மடாலயத்துக்கு கூடுதல் ஆள்களை அனுப்பு. ஆசானை கண்காணிக்க இரண்டு ஆளெல்லாம் போதவே போதாது.... கர்மா தார்ஜே மடாலயத்துக்குப் போனது ஆசான் தான் என்று நம் ஆட்களுக்கு நிச்சயமாய் தெரியுமா?”

“கிழவர் கூன் போட்ட பிக்கு போல அங்கே நடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதில் நம் ஆட்கள் ஏமாந்து போகாததால் தான் அந்த ஆளிடம் அவர் ஒரு கடிதம் கொடுப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. அதே கூன் போட்டு தான் கர்மா தார்ஜே மடாலயமும் போய் சேர்ந்திருக்கிறார்....”

லீ க்யாங் யோசனையுடன் சொன்னான். “டெர்கார் மடாலயத்தில் நம் கண்காணிப்பு அதிகமாய் இருக்கிறதென்று கூட அவர் இடம் மாறி இருக்கலாம்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இப்போது கயா போய் சேர்ந்திருக்கிற ஆள் நாம் தேடுகின்ற ஆளாய் இருக்கலாம். ஆசான் நம்மை திசை திருப்ப வைத்த ஆளாயும் இருக்கலாம். உண்மையான சந்திப்பு கர்மா தார்ஜே மடாலயத்தில் நடக்க இருக்கலாம்.... இப்போது டெர்கார் மடாலயத்திற்கு வெளியே நம் ஆள்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்?”

“யாரும் இல்லை.”

லீ க்யாங் யோசித்தான். பின் மெல்ல கேட்டான். “டெர்கார் மடாலயத்தில் இருந்து கர்மா தார்ஜே மடாலயம் போனது ஆசான் தான் என்பதை நம் ஆட்கள் அவர் முகத்தைப் பார்த்து முடிவு செய்தார்களா, இல்லை கூன் முதுகைப் பார்த்துத் தான் முடிவு செய்தார்களா?”

வாங் சாவொ “கொஞ்சம் பொறுங்கள் சார்” என்று சொல்லி விட்டு சிறிது நேரத்தில் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு லீ க்யாங்குக்கு பதில் சொன்னான். “முகத்தைப் பார்க்கவில்லையாம் சார். ஆசான் முக்காடு போட்டு முகத்தை மறைத்திருந்தாராம்.”

“முக்காடா” என்று கேட்ட லீ க்யாங் பிறகு அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

“உடனடியாக டெர்கார் மடாலயத்துக்கு நம் ஆட்கள் சிலரை மறுபடியும் அனுப்பு. தொடர்ந்து கண்காணிக்கச்

சொல். ஆசான் அங்கேயே இன்னமும் இருக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.”

ஆசானும் அக்ஷயம் உள்ளே பேசிக் கொண்டிருந்த போது மறுபடியும் டெர்கார் மடாலயத்திற்கு வாங் சாவொ அனுப்பிய ஆட்கள் நான்கு பேர் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 17

லீ க்யாங்கின் நினைவு வந்து ஒரு கணம் உறைந்து போன ஆசானை அக்ஷய் கரிசனத்துடன் பார்த்தான். ஆசானுக்கு உடல்நலப் பிரச்சனையோ என்று அவனுக்கு சந்தேகம் வந்தது. அவன் பார்வையில் இருந்தே அவனது எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஆசான் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னார். “ஒன்றுமில்லை நண்பரே. ஒரு மனிதனின் நினைவு எப்போதுமே எனக்கு இது போல் ஒரு தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அவ்வளவு தான்”

இத்தனை நேரமாய் ஆசானுடன் பேசிக் கொண்டிருந்திலேயே அவரை ஒரு உறுதியான மனிதராக அக்ஷய் கணித்திருந்தான். என்ன தான் பேச்சில் கனிவாக இருந்த போதிலும் அந்த அப்பாவித் தோற்றத்திற்கும், அன்பான பேச்சுக்கும் பின்னால் ஒரு இரும்புத்தன்மை இருந்ததை அவனால் உணர முடிந்திருந்தது. ஆனால் அவரையே ஒருவனின் நினைவே தடுமாற வைக்கிறது என்றால் அவன் சாதாரணமானவனாக இருக்க முடியாது என்பது புரிந்தது.

“அவன் தங்கள் நண்பனா எதிரியா ஆசானே?”

“நண்பனல்ல. போதிசத்துவர் காட்டிய அன்பு வழியில் பயணிக்கும் என்னைப் போன்ற ஒரு பிக்கு

என்.கணேசன்

அவனை எதிரி என்று சொன்னால் அதுவும் சரியாக இருக்காது. இப்போதைக்கு எங்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக இருக்கிறவன் அவன். சீன உளவுத்துறை MSS ல் உபதலைவனாக இருக்கிறான். பெயர் லீ க்யாங். திபெத் சம்பந்தப்பட்ட உளவுத்துறை விவகாரங்களில் அவன் தான் முடிவெடுப்பவன்....”

இங்கே ரகசியமாய் ஆசான் வந்திருப்பதையும், அவரைச் சந்திக்க ஒரு ஆள் வருவான் என்பதையும் முன் கூட்டியே அறிந்திருந்த லீ க்யாங் அதி புத்திசாலி தான் என்பதில் அக்ஷய்க்கு சந்தேகமில்லை....

ஆசான் அக்ஷயைத் தாண்டி சுவரை வெறித்து பார்த்தபடி சொன்னார். “அந்த மனிதனின் அறிவுக்கு இணையான ஒரு அறிவை நான் இது வரை கண்டதில்லை. என்னுடைய வாழ்க்கை குறுகியதல்ல. மிக நீண்ட காலமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் சந்தித்திருக்கும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவானதல்ல. பல தரப்பட்ட மனிதர்களை ஆழமாகவே அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் லீ க்யாங் போன்ற ஒருவனை நான் சந்தித்ததில்லை. ...”

அவர் அவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் கூட அந்த வெறித்த பார்வை லீ க்யாங் என்ற மனிதனை மனதில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது. அக்ஷய் ஆசானை லேசான புன்னகையுடன் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பின் தனக்கு எழுந்த முக்கிய சந்தேகத்தைக் கேட்டான்.
“மைத்ரேய புத்தர் உயிரோடு இருப்பது லீ க்யாங்குக்குத் தெரியுமா?”

“சில நாட்கள் முன்பு வரை அவனுக்குக் கண்டிப்பாகத் தெரியாது. இப்போது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம், அல்லது சந்தேகமாவது வந்திருக்கலாம். ஆனால் சீக்கிரமே அவனுக்கு நிச்சயமாய் தெரிந்து விடும்... அது மட்டுமல்ல மைத்ரேய புத்தர் யார் என்பதும் கூட கண்டுபிடித்து விடுவான்....”

“எதை வைத்து அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

ஆசான் டெல்லி விமான நிலையத்தில் தலாய் லாமாவைச் சந்தித்த வழக்கைத் தலையரைப் பற்றி விவரமாகச் சொன்னார். அக்ஷய் அதைக் கேட்டு விட்டு திகைத்தான். மௌன லாமாவின் எச்சரிக்கையின்படி மைத்ரேயரை லீ க்யாங்க் நெருங்க நாட்கள் அதிகமாகாது என்பது அவனுக்கு புலனாக ஆரம்பித்தது.

ஆசான் உருக்கமான தொனியில் சொன்னார்.
“அதனால் தான் அங்கிருந்து மைத்ரேயரைத் தப்பிக்க வைத்து விட உங்கள் உதவியை நாடுகிறோம் அன்பரே.... அது மட்டுமல்ல மைத்ரேயரைக் கொன்றே ஆக வேண்டிய கட்டாயத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். பத்து வருடங்களுக்கு முந்தையதை விட பல மடங்கு

என்.கணேசன்

உக்கிரமாக அவர்கள் முயற்சிகள் இருக்கும். ஏன் தெரியுமா...”

அக்ஷய் அவரைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தான்.

ஆசான் மெல்ல சொன்னார். “அவர்கள் ஒரு போலி மைத்ரேய புத்தரை உருவாக்கி வைத்திருத்திருக்கிறார்கள் அன்பரே. சீக்கிரத்திலேயே அந்த போலி மைத்ரேயரை பதமசாம்பவா சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிற நிஜ மைத்ரேயராய் உலகத்திற்கு அரங்கேற்றம் செய்யப் போகிறார்கள்.... இந்த நேரத்தில் உண்மையான மைத்ரேயர் இருப்பது அவர்களுக்கு ஆபத்தல்லவா?”

அக்ஷய் அசந்து போனான்.

லீ க்யாங் அடிக்கடி புத்த கயா நிலவரத்தை விசாரித்து தெரிந்து கொண்டிருந்தான். யோசிக்க யோசிக்க ஆசான் டெர்கார் மடாலயத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆசானிடமிருந்து ஒரு தாளை வாங்கிக் கொண்டு போன ஆசாமி கயா போய் சேர்ந்து கயாவில் இருந்து லக்னோ போகும் ரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கிற தகவல் வந்து சேர்ந்தது.

வாங் சாவொ ஏற்பாடு செய்திருந்த ஆட்கள் அந்த ஆசாமியின் புகைப்படங்களையும் சின்ன வீடியோக்களையும் அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள். அவற்றில் அவன் சட்டைப்பையில் வைத்திருந்த ஆசான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தந்த காகிதத்தை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஏதோ பெரிய புதையல் ரகசியத்தை தன் சட்டைப்பையில் வைத்திருப்பது போன்றதொரு பிரமையை அவன் ஏற்படுத்தினான். பார்க்கவும் திடகாத்திரமாக இருந்தான். ஆனால் அவன் முகத்தில் புத்திசாலித்தனம் என்பது சிறிதும் தெரியவில்லை. உடலின் அளவு அறிவு முதிர்ச்சி இல்லை என்பது தெளிவாகவே தெரிந்தது.

தலாய் லாமாவும் ஆசானும் தேடிக் கண்டுபிடித்து போய் உதவி கேட்கிற அளவு இந்த ஆசாமியிடம் சரக்கு இல்லை என்பதால் இவனல்ல 'அந்த ஆள்'. ஒருவேளை 'அந்த ஆளி'டம் தரச்சொல்லி ஒரு கடிதத்தை ஆசான் இவனிடம் தந்திருக்கலாம். இல்லா விட்டால் கண்காணிப்பவர்களை திசை திருப்ப ஆசான் இவனிடம் ஏதாவது ஒரு காகிதத்தை தந்திருக்கலாம்.

டெர்கார் மடாலயத்தில் என்ன நிலவரம் என்று கேட்ட போது பார்வையாளர்கள் எல்லாரும் வெளியேறி விட்டார்கள் என்று தகவல் கிடைத்தது. ஆசான் உள்ளே இருக்கும் அறிகுறி எதுவும் இல்லை என்று தெரிவித்தார்கள். ஆனாலும் அங்கேயே காவல் இருக்கும்படி லீ க்யாங் கட்டளை இட்டான். அதே போல கர்மா தார்ஜே மடாலயம் முன்பும் ஆள்களை தொடர்ந்து இருக்கும்படி சொன்னான். வினாடி முட்கள் மிக மந்தமாக நகர்ந்தன. ஆனால் லீ க்யாங் பொறுமையாக

என்.கணேசன்

காத்திருந்தான். அவசரப்பட்டால் நுணுக்கமான எத்தனையோ விஷயங்களை ஒருவன் தவற விட்டு விட நேரிடும். லீ க்யாங் ஒரு பக்குவ நிலையை எட்டிய பிறகு அப்படி ஒரு போதும் முக்கிய நுணுக்கமான தகவல்களைத் தவற விட்டதில்லை.

தர்மசாலாவில் ஆசான் தலாய் லாமாவிடம் மைத்ரேய புத்தரைப் பற்றிப் பேசிய வேளையில் இருந்து இது வரை நடந்தவைகளை எல்லாம் புள்ளிகளாய் வைத்து இணைத்துப் பார்த்ததில் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மைத்ரேய புத்தர் என்று தலாய் லாமாவும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களும் நம்புகிற சிறுவன் இன்னும் இறந்து விடவில்லை. அது இது வரை லீ க்யாங்க் போட்ட திட்டங்களை தவிடுபொடியாக்க முடிந்த நிஜம். அதை அவன் ரசிக்கவில்லை. அது ஆச்சரியமில்லை. ஏனென்றால் உண்மைகள் என்றுமே ரசிக்கும்படியாக இருந்து விடுவதில்லை....

இத்தனை நாள் அமுக்கமாக இருந்தவர்கள் இப்போது அதைப் பற்றி பேச ஆரம்பித்திருப்பது திரை மறைவில் சில விரும்பத்தகாத நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருப்பதை தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறது. ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். அதுவும் விரைந்து செய்தாக வேண்டும்....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன் முன்னால் உளவுத்துறை சிறிது நேரத்திற்கு முன் வைத்து விட்டுப் போன ரிப்போர்ட்டை லீ க்யாங் மறுபடி படித்தான். வித்தியாசமான பெயர்கள் உள்ள திறமையான இந்திய உளவாளிகள் பெயர்கள் அதில் நிறைய இருந்தன. ஆனால் அந்தப் பெயர்களில் எதுவுமே இந்த மைத்ரேயர் விஷயத்தில் சம்பந்தப்படுத்த முடிந்தவை அல்ல என்று அவன் உள்ளுணர்வு சொன்னது. இது வரை அவன் உள்ளுணர்வு பொய்த்ததில்லை. இப்போது ஆசானை சந்திக்கவிருக்கும், அல்லது சந்தித்து முடித்திருக்கும் அந்த நபர் களத்திற்கு புதியவனாக இருக்க வேண்டும் அல்லது அடிக்கடி களத்திற்கு வராத அளவு ரகசியமானவனாக இருக்க வேண்டும் அல்லது உளவாளியே அல்லாத ஒருவனாக இருக்க வேண்டும். கடைசி அபிப்பிராயம் சரியாக இருந்தால் ஒரு முக்கிய கேள்வி எழுகிறது. உளவாளியே அல்லாத ஒருவனைப் பற்றிய ரகசியங்களை காக்க இந்தியா ஏன் இந்த அளவு சிரத்தை எடுக்க வேண்டும்?... அப்படிப்பட்டவன் உதவியை தலாய் லாமா ஏன் நாட வேண்டும்? அந்த நபரிடமிருந்து இவர்கள் எந்த விதமான உதவியை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதும் பெரிய கேள்வியாக இருந்தது.

தலாய் லாமாவை அதிர வைத்த வழக்கைத் தலையன் பற்றிய விவரங்கள் எதுவும் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை. கல்கத்தாவில் எல்லா

என்.கணேசன்

மருத்துவமனைகளில் முழுவதும் தலை வழுக்கையான டாக்டர்களைத் தேடிப் பார்த்தாகி விட்டது. மொத்தம் நான்கு வழுக்கைத்தலை டாக்டர்கள் கல்கத்தாவில் இருந்த போதும் அந்த டாக்ஸி டிரைவர் சொன்ன அடையாளங்கள் பொருந்துகிற நபராக நான்கு பேரில் ஒருவர் கூட இல்லை.

லீ க்யாங் வாங் சாவொவைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டான். ”அந்த கிழட்டு டிரைவருக்கு வழுக்கைத்தலையன் கொடுத்த விசிட்டிங் கார்டில் கல்கத்தா என்று இருந்தது ஞாபகம் சரியாக இருக்கிறதா இல்லை அது வேறெதாவது ஊராக இருக்க வாய்ப்பிருக்கிறதா?”

“கிழவன் அது கல்கத்தா தான் என்று சாதிக்கிறான்” வாங் சாவொ சொன்னான்.

லீ க்யாங் சொன்னான். “வாங் சாவொ. நாம் போகிற வேகம் போதாது. நாம் முன்பு நினைத்தது போல மைத்ரேய புத்தனாய் பிறந்த சிறுவன் அன்று செத்து விடவில்லை. அவன் உயிரோடு தான் இருக்கிறான்....”

லீ க்யாங் முழுவதுமாய் நம்பினால் ஒழிய எதையும் திட்டவட்டமாய் சொல்லும் பழக்கம் இல்லாதவன். அதனால் வாங் சாவொ அதிர்ச்சி அடைந்தான். பின் மெள்ள கேட்டான். “எங்கே திபெத்திலேயேவா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. அது மட்டுமல்ல அவன் சம்பந்தமாய் ஏதோ பிரச்னையை அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். எச்சரிக்கை மௌனலாமாவிடம் இருந்து வந்திருக்கலாம்.”

வாங் சாவொ குழப்பத்தோடு கேட்டான். “திபெத்தில் இருக்கும் மைத்ரேயனுக்கு பிரச்னை என்றால் இந்தியாவில் இருக்கும் ஒருவன் உதவியை எதற்கு அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவன் என்ன செய்ய முடியும்?”

“அதை நாம் கண்டுபிடித்தால் பாதி குழப்பம் தீர்ந்து விடும். ஆசான் சந்திக்கிற ஆள் யார் என்று தெரிந்தால் அதை நாம் கண்டுபிடித்து விடலாம்”

கயாவில் இருந்து லக்னோ செல்லும் ரயிலில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த ஆசாமி ஆசான் சந்திக்க இருந்தவன் அல்ல என்பதை வாங் சாவொ இன்னேரம் யூகித்திருந்ததால் அவனும் குழம்பினான்.

போன் இணைப்பைத் துண்டித்த லீ க்யாங் கண்களை மூடி நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டான். மைத்ரேய புத்தன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறான் என்பதை சீனத்தலைவர்களிடம் சொன்னால் அதை அவர்கள் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களிடம் இப்போது தெரிவிப்பது உசிதம் அல்ல.

என்.கணேசன்

அவர்களிடம் அந்த சிறுவனை அப்புறப்படுத்திய பின்பே தெரிவிப்பது தான் நல்லது.

மைத்ரேய புத்தா என்கிற ஒரு ரகசிய திட்டத்தை அவன் ஆரம்பித்ததே திபெத்தியர்கள் நம்பிய அந்த மைத்ரேய புத்தரின் அவதாரம் கற்பனை, அல்லது கொல்லப்பட்டு விட்டது என்ற எண்ணத்தில் தான். அவன் அந்த திட்டத்தை சீனத்தலைவர்கள் முன் வைத்த போது அவர்கள் தயக்கம் காட்டினார்கள். மதம், கடவுள் இரண்டிலுமே எந்த விதத்திலுமே அவர்கள் சம்பந்தப்பட விரும்பவில்லை. ஆனால் லீ க்யாங் 'இதில் சீனாவுக்கு லாபமே தவிர நஷ்டம் இல்லை' என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

“இப்போது தலாய் லாமா நமக்குத் தலைவலியாக இருப்பது தனி நாடு கேட்கும் வெறும் சுதந்திரப் போராளியாக அல்ல. அவலோகிடேஸ்வரர் என்கிற போதிசத்துவரின் மறுபிறவி என்று திபெத்தியர்கள் நம்பி அவர் பின்னால் நிற்பதால் தான். திபெத்தியர்களின் அந்த நம்பிக்கை தான் உலகநாடுகள் பல அவருக்கு ஆதரவு தெரிவிக்க காரணமாய் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கையில் புத்தரின் மறு அவதாரமான மைத்ரேய புத்தர் என்ற ஒரு கதாபாத்திரத்தை உண்மையாகவே ஏற்படுத்தி அவரை நமக்கு சாதகமாய் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டால் நாம் திபெத் விவகாரத்தில் எத்தனையோ சாதிக்க முடியும்? ”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சீனத் தலைவர்கள் யோசனையுடன் அதிகார மையமான பொதுச்செயலாளரைப் பார்த்தார்கள். பொதுச்செயலாளர் தன் சோடாபுட்டிக் கண்ணாடி வழியாக லீ க்யாங்கையே சிறிது நேரம் அமைதியாகப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டார். ”நீ ஏற்படுத்தும் அந்தக் கதாபாத்திரத்தை திபெத்தியர்கள் மைத்ரேய புத்தர் தான் என்று நம்புவார்களா?”

“திபெத்தியர்கள் மட்டுமல்ல. உலகமே நம்புகிற மாதிரி உருவாக்கிக் காட்டுகிறேன். எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தாருங்கள். கத்தியின்றி ரத்தமின்றி அமைதியாகவே திபெத்திய பிரச்னையை நாம் முடிவுக்குக் கொண்டு வருவோம்.....”

லீ க்யாங்கின் அறிவு மற்றும் செயல் திறமையை பல முறை கண்டிருந்தாலும் பொதுச்செயலாளர் உடனடியாக ஒப்புதல் தெரிவிக்கவில்லை.

லீ க்யாங் சொன்னான். “இதில் நமக்கு லாபம் வரா விட்டாலும் கூட நஷ்டப்பட ஏதுமில்லை....”

“நல்ல வேளை, இவன் அரசியலுக்குள் நுழையவில்லை” என்று அருகே இருந்த சகாவிடம் முணுமுணுத்த பொதுச்செயலாளர் கடைசியில் தலை அசைத்தார். ஆனால் எழுத்து மூலமாக எந்த ஒப்புதலும் தரவில்லை. அதன் மூலமாக சீனத்தலைவர்கள் ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்தினார்கள். நாளை இதில் ஏதாவது பிரச்னை

என்.கணேசன்

என்று வந்தால் அரசாங்கம் அவன் பின்னால் நிற்கப் போவதில்லை...

அது பற்றி லீ க்யாங் கவலைப்படவில்லை. மைத்ரேய புத்தா என்கிற திட்டம் ஆரம்பமானது. யாருமே மறுக்க முடியாத, அனைவரையுமே கவரக்கூடிய ஒரு மைத்ரேய புத்தர் லீ க்யாங்கின் அறிவிலிருந்து ஜனனம் எடுத்தான்....

எல்லாமே நன்றாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது, அசல் மைத்ரேய புத்தன் இருக்கிறான் என்கிற இந்த செய்தி வரும் வரை!

அத்தியாயம் 18

நிஜம் இன்னும் உயிரோடு இருப்பது தெரியாமல் நிழலை நிஜமாக்க லீ க்யாங் முற்பட்டது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான். புத்தர் சிலையை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தை மைத்ரேய புத்தராக இருக்கக்கூடும் என்ற சந்தேகத்தில் அப்புறப்படுத்தப்பட்ட பிறகு மைத்ரேயர் பற்றிய பேச்சே திபெத்தில் முடிந்து போயிருந்தது. உண்மையான மைத்ரேயர் இறந்து போய் விட்டதால் நிலவும் சோகமாக அந்த மௌனத்தை லீ க்யாங் தவறாக எடுத்துக் கொண்டான். மைத்ரேயர் உயிருக்கு இருக்கும் ஆபத்தை அறிந்து கொண்டு மேற்கொண்ட உஷார் நிலை தான் அந்த அமைதி என்பதை அவன் அறியவில்லை. (அவன் தன் வாழ்க்கையில் போட்ட மிகக்குறைவான தப்புக் கணக்குகளில் அதுவும் ஒன்று.)

சீனத் தலைவர்களிடம் மறைமுக அனுமதி வாங்கிய பின் மைத்ரேய புத்தா திட்டத்தை அவன் மிகுந்த கவனத்துடன் வடிவமைத்தான். முதலில் திபெத்தில் அவன் நன்றாக அறிந்திருந்த புத்த பிக்கு ஒருவரை வரவழைத்தான். அவர் முன்பே சீனர்களிடம் விலை போனவர். திபெத்திய புத்தமத நூல்களை கரைத்துக் குடித்தவர். ஐம்பத்திரண்டு வயதான அந்த பிக்குவின் பெயர் அவன் நினைவில் இல்லை. அவருக்கு ஒரு கண்

என்.கணேசன்

பார்வை இல்லாததால் ஒற்றைக்கண் பிக்கு என்ற பெயரில் தான் அவரை மனதில் பதிவு செய்திருந்தான்.

அவரிடம் சுமார் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திபெத்தில் பிறந்த குழந்தைகளில் இலட்சணமாய், புத்திசாலித்தனமும், சூட்டிப்பும் நிறைந்த குழந்தைகளாக தேர்ந்தெடுத்து தெரிவிக்கச் சொன்னான். அவர் மூன்று நாட்களில் அப்படிப்பட்ட ஏழு குழந்தைகள் பட்டியலைக் கொண்டு வந்து தந்தார். அந்த ஏழு குழந்தைகளையும் வரவழைத்து இரண்டு நாட்கள் மறைவில் இருந்து ஆராய்ந்தான்.

மிக வசீகரமான தோற்றம், மலர்ந்த முகம், எதையும் சீக்கிரம் புரிந்து கொள்ளும் அறிவு எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு குழந்தை அந்த ஏழில் ஒன்றாக இருந்தது. பார்த்தவுடனேயே மனதில் பதிந்து போகிற தோற்றம் கொண்ட டோர்ஜே என்ற பெயருடைய அந்தக் குழந்தையை மைத்ரேயனாக லீ க்யாங் தேர்ந்தெடுத்தான்.

டோர்ஜேயின் ஏழைக்குடும்பத்துக்கு நல்லதொரு தொகை தரப்பட்டது. ஒரு தனி ரகசிய இடத்திற்கு சிறுவனும், ஒற்றைக்கண் பிக்குவும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அவனுக்கு மைத்ரேயன் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டு அப்படியே அங்கு அழைக்கப்பட்டான். அவனுக்கு அடிப்படைக் கல்வியும் அதைத் தொடர்ந்து புத்தமத புனித நூல்களையும் கற்றுத் தரும் வேலை

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குத் தரப்பட்டது. கடந்த ஒரு ஆண்டாக எப்படிப் பேச வேண்டும், எப்படி நடக்க வேண்டும், எப்படி உட்கார வேண்டும், எப்படி ஆசிர்வதிக்க வேண்டும், எப்படி கம்பீரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் சொல்லித்தர வேறு ஒரு நபரை லீ க்யாங் ஏற்பாடு செய்தான். மாதம் ஒரு முறை நேரில் சென்று மைத்ரேயன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கண்காணிக்கவும் செய்தான். உண்மையிலேயே அந்தச் சிறுவனின் முன்னேற்றம் பிரமாதமாக இருந்தது. உண்மையாக மைத்ரேயன் இருந்திருந்தால் கூட இவனளவு கச்சிதமாக மனதில் பதிவானா என்கிற சந்தேகம் லீ க்யாங்குக்கு சென்ற மாதம் தான் வந்திருந்தது.

இப்போதோ உண்மையான மைத்ரேயன் இருக்கிறான் என்பது உறுதியாகி விட்டதால் அந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பமும் தனக்கு வாய்த்திருக்கிறது என்று வேடிக்கையாக லீ க்யாங் நினைத்துக் கொண்டான்.

வாங் சாவொவிற்குப் போன் செய்து புத்தகயா நிலவரத்தைக் கேட்டான். டெர்கார், கர்மா தார்ஜே இரண்டு மடாலயங்களுக்கு முன்புறத்திலும் ஆட்கள் நிற்பதாகவும், வெளியாட்களுக்கு இனி மாலை வரை மடாலயங்கள் மூடப்பட்டிருக்கும் என்றாலும் ஆட்கள்

என்.கணேசன்

கண்காணிப்பைத் தளர்த்தவில்லை என்றும் வாங் சாவொ தெரிவித்தான்.

“நல்லது” என்று சுருக்கமாக பேச்சை முடித்துக் கொண்ட லீ க்யாங் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கினான். யோசிக்கையில், அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ள திபெத்தில் தலாய் லாமா அசல் மைத்ரேயனை பத்தாண்டுகளாக ஒளித்து வைத்திருப்பது அவனுள் லேசாக கோபத்தை எழுப்பியது. மைத்ரேயனைப் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும் அறிந்து கொள்வது உத்தமம் என்று தோன்றியது. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் எழுந்தான்.

பீஜிங்கில் இருக்கும் சீனத் தொல்பொருள் ஆவணக் காப்பகம் மிகப் பெரிய நிலப்பரப்பில் அமைந்திருந்தது. மிகப்பழமையான நாகரிகத்தை உடைய சீனாவில் பழங்கால சுவடிகள் உட்பட பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தொல்பொருள்கள் ஏராளமாக இருந்தன. திபெத்தில் இருக்கும் ஆவணக் காப்பகம் பீஜிங்கின் ஆவணக்காப்பகத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அதனால் சீனத் தொல்பொருள் ஆவணக்காப்பகத்திற்கு லீ க்யாங் திடீரென விஜயம் செய்தான்.

அந்த ஆவணக்காப்பகத்தின் முதன்மை பொறுப்பாளர் சீனப் பிரதமரின் சகோதரியின் கணவர். அதனால் அவர் லீ க்யாங்கின் வரவால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பரபரப்படையவில்லை. ஐம்பத்தெட்டு வயதான அவர் தோற்றத்தில் எழுபது வயதைக் காட்டினார். அவர் நகர்வதிலும் நடப்பதிலும் மேலும் ஐந்தாறு வயது கூடுதல் நிதானம் இருக்கும். அவர் அறிவு கூர்மை மிக்கவர் என்றாலும் மகா சோம்பேறியான அவரை லீ க்யாங்குக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே பிடிக்காது. மகா முட்டாள்களைக் கூட அவனால் மன்னிக்க முடியும். ஆனால் சோம்பேறிகளை அவனால் சகிக்க முடிந்ததில்லை. சோம்பேறிகளை அரசு வேலைகளில் இருந்து விடுவித்து விட்டால் மட்டுமே ஒரு நிர்வாகம் உருப்பட முடியும் என்கிற திடமான நம்பிக்கை கொண்ட லீ க்யாங் அவருடைய அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்த போது அவர் சிலை போல் உட்கார்ந்து ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

லீ க்யாங்கைப் பார்த்தவுடன் விழிகள் மட்டும் அவன் பக்கம் நகர்ந்தனவே தவிர முகமும் உடலும் இம்மியும் நகரவில்லை. மெல்ல சொன்னார்.

“வாருங்கள்”

இந்த ஆளை அதிக நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் கழுத்தை நெறித்து விடத்தோன்றும் என்று எண்ணியவனாக லீ க்யாங் நேராக விஷயத்திற்கு வந்தான். “மைத்ரேய புத்தர் பற்றி குறிப்பிடும் பழங்கால ஆவணங்கள் நம்மிடம் சுமார் எத்தனை இருக்கும்”

என்.கணேசன்

அவனையே யோசனையுடன் சிறிது நேரம் அவர் பார்த்தார். பின் மெல்ல சொன்னார். “சுமார் நூறு இருக்கும்.”

“திபெத்தில்?”

“திபெத்தையும் சேர்த்து தான் சொல்கிறேன். அதுவும் நம் நாட்டின் ஒரு பகுதி தானே?”

அதைச் சொல்லும் போது கூட அவருடைய உதடுகள் அதிக அகலத்திற்கு அசையவில்லை. லீ க்யாங் கேட்டான். “அதில் எத்தனை மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன”

“கிட்டத்தட்ட எல்லாமே.” என்று சொன்னவர் இவன் இன்னும் இதுபற்றி அதிகம் கேட்பான் என்று புரிந்து கொண்டவராக “என் உதவியாளனை அழைக்கிறேன். அவன் உங்களுக்கு உதவுவான்” என்று சொல்லி லீ க்யாங்கிடம் பேசி சலிப்பதைத் தவிர்க்கப் பார்த்தார்.

“எனக்கு உங்களிடம் தான் கேட்க வேண்டும்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்லி அவரையே லீ க்யாங் ஊடுருவி பணிப்பார்வை பார்த்தான். அவருக்கு ஒரு கணம் வயிற்றை ஏதோ செய்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திடீரென்று லீ க்யாங் புன்னகைக்கு மாறி மிகுந்த மரியாதையுடன் சொன்னான். ”ஏனென்றால் உங்கள் அறிவார்ந்த கருத்தைக் கேட்கத் தான் நான் வந்திருக்கிறேன். உங்கள் உதவியாளனுக்கு நிறைய தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் உங்கள் அளவு ஆழமாகத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை”

லீ க்யாங்கைப் போன்ற ஒரு பேரறிவாளன் தன்னுடைய அறிவார்ந்த கருத்தைக் கேட்க வந்திருப்பதாகச் சொன்னது உள்ளூர ஒரு பெருமிதத்தை ஏற்படுத்தியது. அதோடு கேட்க வந்ததைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவன் நகர மாட்டான் என்பதும் தெரிந்தது. வேறு வழியில்லாமல் அவர் சிறிதாய் முறுவலித்து விட்டு ”கேளுங்கள். தெரிந்ததைச் சொல்கிறேன்”

“அந்த நூறு ஆவணங்களில் எத்தனை மைத்ரேய புத்தர் பிறப்பைப் பற்றியும் அவர் தோற்றத்தைப் பற்றியும், அவருடைய செயல்களைப் பற்றியும் தெளிவாகச் சொல்வதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?”

“சுமார் ஏழு இருக்கும்”

“இப்போதைய காலகட்டத்தையும் மைத்ரேயரையும் சம்பந்தப்படும் ஆவணம் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

என்.கணேசன்

பதிலைத் தெரிந்து கொண்டே அவன் கேட்கிறான் என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அவர் சொன்னார். ”திபெத்தில் ஒரு குகையில் கிடைத்த பத்மசாம்பவாவின் ஒரு ஓலைச்சுவடி பத்து வருடங்களுக்கு முன் மைத்ரேயர் பிறப்பார் என்று சொன்னது. அந்த ஓலைச்சுவடி விசித்திரமானது. அது இரண்டு பகுதிகளாக இது வரை கிடைத்திருக்கிறது. 15 வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு பகுதியும், பத்து வருடங்களுக்கு முன் ஒரு பகுதியும்.... ”.

“அந்த ஓலைச்சுவடியின் மொழி பெயர்ப்பு எனக்கு வேண்டுமே”

“அதற்கு நம்மிடம் இது வரை 18 மொழிபெயர்ப்புகள் இருக்கின்றன. யாருடைய மொழிபெயர்ப்பை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்?”

அத்தனை மொழிபெயர்ப்புகள் இருக்கின்றன என்பதை லீ க்யாங் அறிந்திருக்கவில்லை. “யாருடைய மொழிபெயர்ப்பு சிறந்தது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?” என்று அவரிடமே கேட்டான்.

“அதைத் தீர்மானிக்க வழியில்லை”

“ஏன்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“பத்மசாம்பவா மந்திரசித்தியில் பிரசித்தி
பெற்றவர். இது ஒன்றைத் தவிர அவருடைய மற்ற
எல்லா ஓலைச்சுவடிகளும் மந்திரத்தையும்,
தந்த்ராவையும் பற்றித் தான். முடிச்சுப் போட்டு
எழுதுவதில் வல்லவர். அதனால் மொழிபெயர்ப்பது
அவ்வளவு சுலபமல்ல. எல்லா மொழி பெயர்ப்புகளும்
ஒத்துப் போகும் ஒரே விஷயம் பத்து வருடங்களுக்கு
முந்தைய மார்கழி மாத சுகலபக்ஷத்தில் திபெத்தில்
மைத்ரேயர் அவதரிப்பார் என்பது வரைக்கும் தான். மற்ற
விஷயங்களில் எல்லாம் ஒருவருக்கொருவர்
மாறுபடுகிறார்கள். எது சரி எது தவறு என்பதை
மைத்ரேயரைப் பார்த்த பிறகு தான் ஒருவரால்
தீர்மானிக்க முடியுமே ஒழிய அதற்கு முன்பு முடியாது”

அத்தியாயம் 19

பத்மசாம்பவாவின் ரகசிய ஓலைச்சுவடி இருபகுதிகளாக கிடைத்தும் அது என்ன சொல்கிறது என்பதில் தெளிவில்லை என்பதைக் கேட்ட பின் லீ க்யாங் ஆவணக்காப்பகத்தின் முதன்மைப் பொறுப்பாளரை ஆழ்ந்த யோசனையுடன் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான். “மைத்ரேயரைப் பார்த்த பிறகு தான் எந்த மொழிபெயர்ப்பு சரி என்று தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்று சொல்கிறீர்கள். ஆனால் மைத்ரேயர் பிறந்ததாகவே தெரியவில்லையே. பத்து வருடங்களுக்கு முன் மைத்ரேயர் என்று எல்லோரும் நம்பிய ஒரு குழந்தை விபத்தில் இறந்து விட்டது என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

பொறுப்பாளர் அமைதியாகச் சொன்னார். “யாரும் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் முடியாமல் சாக முடியாது. அதனால் இறந்து போன குழந்தை மைத்ரேயராக இருக்க வாய்ப்பில்லை”

‘செய்ய வேண்டிய வேலைகள் முடிந்தால் தான் ஒருவன் சாக முடியும் என்றால் இவன் குறைந்தது ஆயிரம் வருடமாவது வாழ வேண்டி இருக்குமே’ என்று எரிச்சலுடன் தனக்குள் லீ க்யாங் சொல்லிக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டான். பின் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி கேட்டான். “இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறீர்களே, அப்படியானால் மைத்ரேயர் கதையை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?”

பொறுப்பாளர் உடனடியாக அவனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. பின் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தபடி சொன்னார். “பத்மசாம்பவாவை நம்புகிறேன். ஏனென்றால் அவர் கதை எழுதுகிற ஆள் அல்ல”

பொறுப்பாளர் மகா சோம்பேறியானாலும் கூட தத்துவார்த்த நூல்களை நிறைய படிப்பவர் என்பதை முன்பே அறிந்திருந்தாலும் பத்மசாம்பவா பற்றி இந்த அளவு ஒரு திடமான அபிப்பிராயம் அவருக்கு இருப்பது லீ க்யாங்குக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அந்த இந்திய யோகி (?) இருபத்தி ஓராம் நூற்றாண்டில் நடக்கப்போகும் நிகழ்வை எப்படி அன்றே எழுதி வைத்து விட்டுப் போயிருக்க முடியும்? அவனுக்கு லேசாய் தலை வலித்தது.

லீ க்யாங் அவரிடம் மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான். எதுவும் சொல்லாமல் திடீரென்று கிளம்பிப் போகும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு பொறுப்பாளர் கண்களை மூடி நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டார். சில வினாடிகளில் அப்படியே உறங்கிப் போனார்.

என்.கணேசன்

வெளியே வந்த லீ க்யாங் காரில் ஏறி அமர்ந்தவுடன் வாங் சாவொவிற்குப் போன் செய்து டெர்கார், கர்மா தார்ஜே மடாலயங்கள் முன் இருக்கும் நிலவரத்தைக் கேட்டான். ஆசானோ, சந்தேகப்படுபடியான வேறு ஏதாவது ஆட்களோ, கண்காணித்து வரும் ஒற்றர்கள் கண்ணில் இன்னும் படவில்லை என்று வாங் சாவொ சொன்னான். தனக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒன்று அங்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறது அல்லது நடந்து முடிந்திருக்கிறது என்பது மட்டும் லீ க்யாங்குக்குப் புரிந்தது.

அவன் சிறிது யோசித்து விட்டு, திபெத்தில் இருக்கும் ஒற்றைக் கண் பிக்குவிற்குப் போன் செய்தான்.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு கை நடுங்க செல்போனை எடுத்தார். அவருக்கு கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக வரும் ஒரே போன் கால் லீ க்யாங்குடையது தான். அவன் போன்கால் வரும் போதெல்லாம் அவருக்கு நடுக்கம் வராமல் இருந்தது இல்லை. இத்தனைக்கும் அவன் அவரிடம் ஒரு முறை கூட அதிர்ந்து பேசியதில்லை. என்றுமே அதட்டியதோ, மிரட்டியதோ இல்லை. ஆனாலும் கூட சீன உளவுத்துறையின் உபதலைவன் இனம்புரியாத கிலியை அவரிடம் ஏற்படுத்தினான்.

“ஹலோ”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“மைத்ரேயன் எப்படி இருக்கிறான்?” லீ க்யாங் கேட்டான்.

டோர்ஜேயைத் தேர்ந்தெடுத்த கணத்திலிருந்து மைத்ரேயன் என்ற பெயரல்லாமல் டோர்ஜே என்ற நிஜப்பெயரில் லீ க்யாங் அழைத்ததில்லை.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு பவ்யமாக சொன்னார். “நலமாய் இருக்கிறான்”

“அவன் முன்னேற்றம் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறது?”

“பிரமாதமாக இருக்கிறது”

“அவனை மைத்ரேயனாக அறிவிக்க வேண்டிய நாள் சீக்கிரமே வந்து விடும் என்று நினைக்கிறேன் பிக்குவே. அப்படி நாம் அறிவித்தால் அவன் சமாளிப்பானா?”

“கண்டிப்பாக சமாளிப்பான்..... சார்”

“நான் ஒரு வாரம் கழித்து நேரில் வந்து பார்க்கிறேன்”

அவனிடம் போனில் பேசும் போதே நடுங்கும் பிக்குவிற்கு அவனை நேரில் சந்திக்கப் போகிறோம்

என்.கணேசன்

என்கிற தகவல் பெரும் ஆயாசத்தை ஏற்படுத்தியது. கஷ்டப்பட்டு “மகிழ்ச்சி” என்றார்.

“திபெத்தில் வேறு ஏதாவது மைத்ரேயனைப் பற்றி யாராவது ஏதாவது சமீபத்தில் பேசியதை கேட்டிருக்கிறீர்களா பிக்குவே” திடீரென்று லீ க்யாங் கேட்டான்.

அதிர்ச்சியில் ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் கையில் இருந்து அலைபேசி நழுவி கீழே விழுந்தது. இன்னொரு ‘வேறு ஏதாவது மைத்ரேயனை’ சீனாவின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் திபெத்தில் உருவாக்கும் துணிச்சல் யாருக்கும் வர வாய்ப்பில்லை என்பதால் லீ க்யாங் சொல்வது உண்மையான மைத்ரேயரைத் தான் என்பதை அவரால் உடனே உணர முடிந்தது. கீழே விழுந்த அலைபேசியைத் திரும்பவும் படபடப்புடன் எடுத்துக் கொண்ட அவர் திகைப்புடன் கேட்டார். “அவர்.... அவர்.... உண்மையாகவே இருக்கிறாரா சார்?”

அவர் கேட்டதை லீ க்யாங் ரசிக்கவில்லை என்பது மூன்று வினாடிகள் நீடித்த மௌனத்தால் ஒற்றைக்கண் பிக்குவால் உணர முடிந்தது. பின் லீ க்யாங் “சும்மா தான் கேட்டேன்” என்று அலட்சியமாய் சொல்லி பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒற்றைக்கண் பிக்குவிற்கு லீ க்யாங்கை பல ஆண்டுகளாகத் தெரியும். அவன் வாழ்க்கையில் சும்மா என்கிற வார்த்தைக்கு இடம் இருந்ததில்லை. அவன் சும்மா எதையும் பேசியதாகவோ, செய்ததாகவோ அவருக்கு நினைவில்லை.... அவருக்கு ஒரேயடியாக வியர்த்தது. அப்படியே சுவரில் சாய்ந்தபடி தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையா ஆசிரியரே”

குரல் கேட்டு பிக்கு திரும்பிப் பார்த்தார். டோர்ஜே! காவி உடையில் நின்றிருந்த அந்த அழகிய சிறுவன் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது. அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க பிக்கு கஷ்டப்பட்டு முயன்றார். ஆனால் உடனடியாக புன்னகை பிறக்கவில்லை. டோர்ஜே அவரை நெருங்கி வந்து அவருக்கு காய்ச்சல் இருக்கிறதா என்று கழுத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். பிக்கு அவனை இழுத்து மடியில் உட்கார வைத்து அணைத்துக் கொண்டார்....

இளம் வயதிலேயே புத்த பிக்குவாகி இருந்த ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஆசானிடம் புத்தமத புனித நூல்களை மிக ஆழமாகக் கற்றவர். ஆசானுக்கு அடுத்தபடியான பாண்டித்யம் உள்ளவராக பலராலும் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டவர். ஆனாலும் கூட தலாய்லாமாவிற்கு நெருங்கிய வட்டத்தில் அவருக்கு

என்.கணேசன்

என்றும் இடம் கிடைத்ததில்லை. ஆசானுக்குக் கிடைத்த கௌரவத்திலும் அன்பிலும் அவருக்கு பாதி கூட கிடைத்ததில்லை. அதுவே அவரை சீனாவின் பக்கம் திரும்ப வைத்ததென்று சொல்லலாம். திபெத்திய புத்த மடாலயங்களில் ரகசியமாய் பேசப்படும் அரசியல் தகவல்களை சீன உளவுத்துறைக்கு அவ்வப்போது தந்து கொண்டிருந்த அவரை ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் லீ க்யாங் தன் ரகசியத் திட்டத்திற்காக அணுகிய போது மைத்ரேயர் உயிரோடு இருக்கக்கூடும் என்கிற சந்தேகம் அவருக்குத் துளியும் இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் மைத்ரேயர் பற்றிய பேச்சு திபெத்தின் புத்த மடாலயங்களில் கூட என்றோ நின்று போயிருந்தது.

லீ க்யாங்கின் 'மைத்ரேய புத்தா ரகசியத் திட்டத்தில்' பணம் மட்டுமல்லாமல் உலகப்புகழ் பெறப்போகிற மைத்ரேயருக்கு குரு என்கிற கௌரவமும் கிடைக்கும் என்கிற ஆசை அந்தத் திட்டத்திற்கு சம்மதிக்க வைத்தது. பின்பு தான் அவருக்கு லீ க்யாங்கை நெருங்கி இருந்து கவனிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவன் பேரறிவையும் செயல்படும் விதத்தையும் பார்த்து அவர் மலைத்துப் போனார்.

எந்த ஒரு வேலையைச் செய்வதானாலும் அதன் சகல அம்சங்களையும் அவன் துல்லியமாக அறிந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

வைத்திருந்தான். மிகக் கச்சிதமாக அந்த வேலையைச் செய்து முடிக்கும் வரை அவன் ஓய்ந்ததில்லை. ஏழு குழந்தைகளில் இருந்து டோர்ஜேயை தேர்ந்தெடுத்த கணத்தில் இருந்து டோர்ஜேயை மைத்ரேயனாக உருவாக்க அவன் எடுத்த ஒவ்வொரு முயற்சியிலும் இருந்த கச்சிதத்தன்மை அவரை பிரமிக்க வைத்தது. அவன் அவரிடமும், டோர்ஜேயிடமும் நிறைய எதிர்பார்த்தான். எதிர்பார்த்ததில் நூறு சதவீதத்திற்கும் குறைவான வெளிப்பாடுகளை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அவன் எதிர்பார்த்த விளைவு கிடைக்கும் வரை அவர்களை அவன் சும்மா விட்டதில்லை. அதனால் அவன் எதிர்பார்த்த மைத்ரேயனாக டோர்ஜே கச்சிதமாக வேகமாக உருவாகிக் கொண்டு வந்தான்.

திபெத்தில் ஒரு ரகசிய இருப்பிடத்தில் அவர்களைத் தங்க வைத்து அவர்களுக்கு சமைத்துப் போடவும், தேவைப்பட்ட வேலைகளைச் செய்து தரவும் ஒரு ஒற்றனையும் லீ க்யாங் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு அவனுக்குக் கற்றுத் தருவதைத் தவிர வேறு வேலை இருக்கவில்லை. டோர்ஜேயிற்கு மைத்ரேயனாக உருவாவதைத் தவிர வேறு வேலை இருக்கவில்லை. ஒற்றைக்கண் பிக்கு, பாதிக்கும் மேற்பட்ட ஆயுளைக் கடந்திருந்ததால் ஓரளவு அந்த வாழ்க்கைக்கு ஒத்துப் போக முடிந்தது.

என்.கணேசன்

ஆனால் டோர்ஜே சில சமயங்களில் சிறிது சிரமப்பட்டான். கற்பதிலும், அவர்கள் சொன்னபடி நடந்து கொள்வதிலும் மிக நன்றாகவே அவன் தேறி வந்தான். லீ க்யாங் டோர்ஜேயை நன்றாக முளைச்சலவை செய்து வைத்திருந்தது அருமையாகவே அவனை வேலை செய்ய வைத்தது. “நீ புத்தரின் மறுபிறவியான மைத்ரேயன். உலகமே உன்னை வணங்கப் போகிறது. உன்னைத் தரிசிக்க உலகத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்து மனிதர்கள் வருவார்கள். உலகத்தலைவர்கள் உன்னை சந்திக்க வருவார்கள்....” என்றெல்லாம் திரும்பத் திரும்ப சொல்லி அப்படி ஆக என்ன எல்லாம் செய்ய வேண்டும், எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று லீ க்யாங் கற்பித்தான். அவன் சொன்னபடியே டோர்ஜே திருப்திகரமாகவே செய்து வந்தான்.

ஆனால் இயற்கை என்று ஒன்று இருக்கிறதே அது சில சமயங்களில் அந்த சிறுவனை சிரமப்படுத்தியது. தன் விளையாட்டுப் பருவத்தில் விளையாட்டை இழக்கும் துக்கம் அவனிடம் தெரிய ஆரம்பித்தது. படிப்பிலும், மற்ற விஷயங்களிலும் மிகவும் சூட்டிகையான அந்தச் சிறுவன் மீது தனியொரு பாசம் ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு ஏற்பட்டிருந்ததால் அவன் துக்கத்தைப் பார்க்கையில் எல்லாம் அவருக்கு என்னவோ செய்தது.

அவர்கள் இருப்பிடம் மேடான பகுதியில் இருந்தது. தெரு சற்று இறக்கத்தில் இருந்தது. தெருவில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களை மேலேயிருந்து ஜன்னல் வழியாக ஏக்கத்துடன் டோர்ஜே சில நாட்களில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். 'நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடப் போகட்டுமா?' என்று ஆசையாகக் கேட்பான். ஒற்றைக் கண் பிக்கு அவனிடம் ஏதேதோ காரணங்கள் சொல்லி மறுப்பார்.

அதை ஒரு முறை லீ க்யாங் வந்த போது சமையல்காரன் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டான். லீ க்யாங் டோர்ஜேயிடம் ஒரு பிரசங்கமே செய்து விட்டான். கடைசியில் சொன்னான். “....தெருவில் இப்போது விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பையன்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் இருந்த அடையாளம் தெரியாமல் போய் விடுவார்கள். ஆனால் நீ ராஜ மரியாதையுடன் பேரும், புகழும் பெற்று வாழ்வாய். பெரிய நன்மைகளுக்காக சின்னச் சின்ன ஆசைகளை விட்டு விடுவது தான் புத்திசாலித்தனம்”

டோர்ஜேக்குப் புரிகிற மாதிரி இருந்தது. சில நாட்கள் தெருவில் விளையாடும் சிறுவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பதைக் கூட தவிர்த்தான். ஆனால் காலம் போகப் போக அந்த ஏக்கம் அவனுக்குத் திரும்பி வந்தது. சமையல்காரன் இல்லாத நேரங்களில் பழையபடி வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான். பார்க்கையில் தானே அந்த விளையாட்டில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவன் போல

என்.கணேசன்

சில சமயங்களில் புன்னகைப்பான். பிக்குவுக்கு பார்க்க பாவமாக இருக்கும்.

ஒரு நாள் அப்படி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் ஆச்சரியத்துடன் கூவினான். “ஆசிரியரே இங்கே வந்து பாருங்கள். ஒரு தாத்தா கூட அந்தப் பையன்களுடன் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு திடுக்கிட்டார். அவருக்குத் தெரிந்து தெருவில் பையன்களுடன் ஆடும் ஒரே தாத்தா அவருடைய குருவான ஆசான் தான். ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த போது ஆசான் தான் அந்த சிறுவர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஒற்றைக்கண் பிக்கு லேசாகப் புன்னகை செய்தார். ”காலத்தாலும் மாற்ற முடியாத ஒரே மனிதர் இந்த ஆசான் தான்!”

அவர் அசந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் டோர்ஜே கதவைத் திறந்து கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பவர்களை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான். கீழே தெருவில் ஆசான் மட்டும் இருக்காமலிருந்தால் ஓடிப்போய் அவர் டோர்ஜேயை திருப்பி அழைத்து வந்திருப்பார். ஆனால் ஆசான் கண்ணில் விழவும் மனதில்லாமல், டோர்ஜேயைத் தடுக்கவும் வழி தெரியாமல் திகைத்து செய்வதறியாமல் நின்ற பிக்குவுக்கு லீ க்யாங் நினைவும் வர சப்தநாடியும் ஒடுங்கியது. டோர்ஜே விளையாடுபவர்களை நெருங்கி விட்டான்.

அத்தியாயம் 20

டோர்ஜே நெருங்கியவுடன், அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் ஆட்டத்தை நிறுத்தி விட்டு அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள். மேட்டில் இருக்கும் வீட்டு ஜன்னல் வழியாக மட்டும் அவ்வப்போது முகம் மட்டுமே தெரியும் டோர்ஜேயை அவர்கள் அப்போது தான் முழுதாகப் பார்க்கிறார்கள். ஆசான் அவர்கள் ஆச்சரியத்தைக் கவனித்து விட்டு டோர்ஜேயைக் கூர்ந்து பார்த்தார். மிக வசீகரமான முகமும், புத்திசாலித்தனமான கண்களும் கொண்ட அந்தச் சிறுவனை அவரும் இது வரை பார்த்தது இல்லை.

ஆசான் அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடி கேட்டார். “நீ இந்தப் பகுதிக்குப் புதியவனா? உன் பெயர் என்ன?”

டோர்ஜே சொன்னான். “நான் புதியவன் அல்ல. நான்கு வருஷங்களாக அந்த வீட்டில் தான் இருக்கிறேன்”. சொல்லியவன் அந்த வீட்டைக் கைநீட்டிக் காட்டவும் செய்தான். ஆசான் அந்த வீட்டைப் பார்க்க, ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றைக் கண் பிக்கு ஜன்னலில் இருந்து வேகமாகப் பின்

என்.கணேசன்

வாங்கினார். ஆசான் கண்களில் தானும் பட அவர்
விரும்பவில்லை.

டோர்ஜே அவருடைய இரண்டாம் கேள்விக்குப்
பதில் சொன்னான். “என் பெயர் மைத்ரேயன்”. லீ க்யாங்
அவனிடம் திரும்பத் திரும்ப சொல்லி இருந்தான். “இனி
என்றும் உன் பெயர் மைத்ரேயன் தான். டோர்ஜே என்ற
பெயரை நீ மறந்து விட வேண்டும்”

மைத்ரேயன் என்ற பெயரை டோர்ஜே
சொன்னவுடன் ஆசான் சில கணங்களுக்கு இருந்த
இடத்திலேயே சிலையானார். மைத்ரேயன் இந்தியப்
பெயர். அந்தப் பெயர் திபெத்தில் சாதாரணமாக
வைக்கப்படும் பெயரல்ல...

அவர் அவனை மேற்கொண்டு கேள்விகள் கேட்க
நினைத்த போது டோர்ஜே தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த
சமையல்காரனைப் பார்த்தான். அவனைப் பார்த்தவுடன்
டோர்ஜே முகத்தில் பயம் பரவியது. அவன் தன்னைப்
பார்க்கும் முன் பழையபடி வீட்டுக்குள் போய் விடுவது
நல்லது என்ற எண்ணம் மேலிட வேகமாக வீட்டை
நோக்கி டோர்ஜே ஓட ஆரம்பித்தான். கிட்டத்தட்ட போக
ஆரம்பித்திருந்த ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் உயிர், டோர்ஜே
ஓடி வருவதைப் பார்த்த பின் திரும்பியது. தூரத்தில்
சமையல்காரன் வந்து கொண்டிருப்பதையும் கவனித்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பின் தான் டோர்ஜே ஓடி வருவதற்கான காரணம் தெரிந்தது.

ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு ஒரு பக்கம் சமையல்காரன் வந்து கொண்டிருப்பது சந்தோஷமாக இருந்தது. அவன் வராமல் இருந்திருந்தால் டோர்ஜே ஆசானிடம் என்னவெல்லாம் சொல்லி இருப்பானோ! இன்னொரு பக்கம் வேறொரு பயம் அவரைப் பிடித்து உலுக்கியது. டோர்ஜே வெளியில் ஆசான் அருகிலும், மற்ற சிறுவர்கள் அருகிலும் நின்று கொண்டிருந்ததை சமையல்காரன் பார்த்திருப்பானோ? பார்த்திருந்தால் கண்டிப்பாக லீ க்யாங்க் கவனத்திற்கு உடனடியாகக் கொண்டு போய் விடுவானே!

வேக வேகமாக மூச்சு வாங்கியபடி வந்து நின்ற டோர்ஜேயிடம் பிக்கு கேட்டார். “அந்த தாத்தாவிடம் என்ன பேசினாய்”. பேசியதை டோர்ஜே சொன்னான். அவன் மைத்ரேயன் என்ற பெயரை ஆசானிடம் சொல்லி இருந்தது பிக்குவை கலக்கமடையச் செய்தது. ரகசியமாய் ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தார். ஆசான் அந்த சிறுவர்களுடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவர் பார்வை அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்து போனது.

பிக்கு டோர்ஜேயிடம் பதற்றத்துடன் கேட்டார். “சமையல்காரன் உன்னைப் பார்த்தானா?”

என்.கணேசன்

“இல்லை. அவன் குடித்திருக்கிறான்...”

சமையல்காரனுக்கு குடிப்பழக்கம் உண்டு. மற்ற சமையங்களில் அவர்களைக் கண்கொத்திப் பாம்பாக கண்காணித்து அங்கு நடக்கும் சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் லீ க்யாங்கிடம் விவரித்துச் சொல்லும் அவன் குடித்து விட்டால் தனியொரு உலகிற்குப் பயணிக்க ஆரம்பித்து விடுவான். ஏதோ கனவுலகில் மிதந்து கொண்டிருப்பான். எந்திரத்தனமாக வேலைகளைச் செய்வான். சுற்றிலும் என்ன நடந்தாலும் அதற்கு சிறிதும் சம்பந்தமில்லாதவன் போல் இருப்பான்.

பிக்குவுக்கு சிறிது நிம்மதியாயிற்று. ஜன்னல் வழியாக மறுபடி பார்க்கையில் ஆசான் சமையல்காரன் அவர்கள் வீடு நோக்கி வருவதையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. போதையில் இருந்த சமையல்காரன் ஆசானை கவனிக்காமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். வாங்கி வந்த சாமான்களை சமையலறையில் வைத்து விட்டு தன்னறைக்குப் போய் அவன் தாளிட்டுக் கொண்டான்.

பிக்கு மீண்டும் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த போது ஆசான் போயிருந்தார். அந்த சிறுவர்கள் மட்டுமே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிக்கு டோர்ஜேவை இழுத்து மடியில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு மெல்ல

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கேட்டார். “நீ ஏன் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அங்கே ஓடினாய்”

தலையைக் குனிந்து கொண்ட டோர்ஜே பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை.

“சமையல்காரன் மட்டும் பார்த்திருந்தால் என்ன ஆயிருக்கும் தெரியுமா?” பிக்கு கேட்டார்.

“என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஆசிரியரே” டோர்ஜே சொன்னான்.

பிக்கு அவன் முதுகை வருடியபடியே சொன்னார். “லீ க்யாங் மிகவும் பொல்லாதவன் டோர்ஜே. தெரிந்தால் நம்மை கடுமையாக தண்டித்து விடுவான். நம்மால் அதை எல்லாம் தாங்க முடியாது”

பிக்குவின் வார்த்தைகளை விட அதிகமாய் அவருடைய பயம் டோர்ஜேக்கு நிலைமையின் பூதாகரத்தைச் சொன்னது. “இனி இப்படி செய்ய மாட்டேன் ஆசிரியரே. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்”

ஆசான் மைத்ரேயன் என்ற பெயரை டோர்ஜே சொன்னதை வைத்து எத்தனை யூகித்திருப்பார் என்பதை பிக்குவால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இனி இங்கு இருப்பது பாதுகாப்பல்ல என்று தோன்றியது. ஆனால் வேறு இடத்திற்கு மாற்றுங்கள் என்று லீ க்யாங்கிடம்

என்.கணேசன்

வாய் விட்டு சொல்ல முடியாது. சொன்னால் ஏன் என்று கேட்பான்.....

“ஆசிரியரே, அந்த தாத்தாவே விளையாடும் போது நீங்கள் ஏன் என்னுடன் விளையாடக் கூடாது” டோர்ஜே மெல்லக் கேட்டான்.

அந்த நாளிலிருந்து, சமையல்காரன் இல்லாத போது பிக்கு டோர்ஜேயுடன் சேர்ந்து விளையாட ஆரம்பித்தார். அவருக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொடுத்த ஆசான் தன்னை அறியாமல் விளையாட்டையும் சேர்த்துச் சொல்லித்தந்த மாதிரி இருந்தது. பிள்ளைப் பருவம் இரண்டாம் முறை வந்து விட்டது போல ஒரு உணர்வு மேலிட்டது. விளையாடும் போது டோர்ஜேயின் சின்னச் சின்ன குறும்புகளையும் அவரால் ரசிக்க முடிந்தது. ஆனாலும் அவன் பிராயத்தை ஒத்த பிள்ளைகளுக்குத் தான் இணையல்ல என்பதையும் உணர்ந்திருந்த அவருக்கு டோர்ஜேயை பார்க்க பாவமாய் இருந்தது. மைத்ரேயன் என்ற வேடத்திற்காக இந்தக் குழந்தை எத்தனை இழக்க வேண்டி இருக்கிறது!.....

அந்த நிகழ்ச்சி முடிந்து மூன்று காலம் முடிந்த போது தான் அவருக்கு நிஜ மைத்ரேயன் பற்றி கேட்க நேர்ந்திருக்கிறது. மடியில் அமர்ந்திருந்த டோர்ஜே அவருக்குக் காய்ச்சல் இருக்கிறதா என்று மீண்டும் தொட்டுப் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“காய்ச்சல் என்றால் படுத்துக் கொள்ளுங்கள் ஆசிரியரே. இன்றைக்கு பாடமோ விளையாட்டோ வேண்டாம்” என்று கனிவான குரலில் டோர்ஜே சொன்னான். அவனுக்குக் காய்ச்சல் வரும் போது அவர் உபயோகிக்கும் அதே வார்த்தைகள், அதே தொனி.....

மனம் நெகிழ்ந்து போன பிக்கு அவனை இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டார். அவதாரங்களை அவர் சந்தேகிக்க ஆரம்பித்து பல காலம் ஆகிறது. மனிதனுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவும், பயத்தை ஏற்படுத்தவும் ஆன்மீகப் பெரியோர் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கற்பனை யுக்தி என்றே அவர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்கேற்றாற் போலவே மைத்ரேயரைப் பற்றி பெரிதாக பத்து வருடங்களுக்கு முன் பேசப்பட்டு அது புஸ்வாணமாகப் போயிருந்தது. அப்படித் தான் அவர் நினைத்திருந்தார். ஆனால் இப்போது லீ க்யாங்கே பேச ஆரம்பித்திருக்கிறான் என்கிற போது அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை. அவரையும் அறியாமல் அவர் உடல் ஏனோ நடுங்கியது.

அந்த நடுக்கத்தை உணர்ந்த டோர்ஜேக்கு அவர் காய்ச்சலால் பாதிக்கப்படவில்லை, பயத்தால் தான் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பது புரிய ஆரம்பித்தது. இதற்கு முன் அவன் அவர் பயத்தை உணர்ந்தது அவன் திடீரென்று வெளியே விளையாட ஓடிப் போன போது தான். அவன் வெகுளித்தனமாக அவரைக் கேட்டான்.

என்.கணேசன்

“நான் தான் இன்றைக்கு வெளியே போகவில்லையே ஆசிரியரே, பின் எதற்காக நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள்?”

ஆசான் அக்ஷயிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “...அந்தப் பெயர் எனக்கு ஏற்படுத்திய சந்தேகம் பொய்யாகக் கூட இருக்கலாம் என்று ஆரம்பத்தில் எனக்குத் தோன்றியது அன்பரே! ஆனால் மேலும் விசாரித்ததில் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது போல் வேறு சில தகவல்களும் கிடைத்தன. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது லீ க்யாங் அங்கு போய் வருகிறான் என்பது தெரிந்தது. ஒரு காரணமும் இல்லாமல் அவன் எதையும் செய்து யாரும் பார்த்திருக்க முடியாது..... சீன அதிகார வர்க்கத்திலும் எங்களுக்குத் தகவல் தர ஆள்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் எங்களுக்கு வெளிப்படையாக உதவ முடியா விட்டாலும் கசிகிற தகவல்களையாவது அனுப்பி வைப்பார்கள். அவர்களிடமிருந்து மைத்ரேயன் என்று ஒரு சிறுவன் உருவாகி வருகிறான் என்ற உறுதியான தகவல் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் கிடைத்தது....”

“அந்தப் பையன் பார்க்க எப்படி இருக்கிறான்” அக்ஷய் கேட்டான்.

“சினிமாவில் நடிக்கும் பையன் போல இருக்கிறான். களையான முகம்...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“உங்கள் நிஜ மைத்ரேயன் பார்க்க எப்படி இருக்கிறான்?” அக்ஷய் ஆவலோடு கேட்டான்.

ஆசான் ஒரு புகைப்படத்தை அவனிடம் கொடுத்தார். சற்று தூரத்தில் இருந்து அந்த சிறுவனுக்குத் தெரியாமல் எடுத்த புகைப்படம் என்று நன்றாகவே தெரிந்தது. மிக ஒல்லியாகவும், பார்க்க சாதாரணமாகவும் இருந்த ஒரு ஏழைச்சிறுவனை அதில் பார்த்த போது அக்ஷய்க்கு ஏமாற்றமாய் இருந்தது. புத்தரின் அவதாரமாக இருக்கும் சிறுவன் முகத்தில் ஒரு தேஜஸாவது தெரிய வேண்டாமோ! பார்வையிலும் கவர்ந்திழுக்கும் காந்தம் இல்லை. அந்தச் சிறுவன் எங்கோ தொலைவில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனால் அவரிடம் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “இது... இது... நிஜமாகவே நீங்க நம்பும் மைத்ரேயன் தானா?”

ஆசான் லேசாகப் புன்னகைத்தார். “நம் மனதில் வரித்து வைத்திருக்கிற உருவங்களைத் தவிர வேறு உருவத்தில் வந்தால் நாம் கடவுளைக் கூட அடையாளம் கண்டு கொள்ள மாட்டோம் அன்பரே.”

அக்ஷய்க்கு சுருக்கென்றது. அவர் சொல்வது உண்மையே அல்லவா! ஆனால் சாந்த சொரூபமாய் ஆழ்ந்த தியானத்தில் பார்த்திருந்த புத்த உருவங்களுக்கு

என்.கணேசன்

சம்பந்தமே இல்லாமல் இருந்த ஒரு தோற்றத்தை மைத்ரேயன் என்று நம்ப இப்போதும் அவனுக்குக் கஷ்டமாய் இருந்தது.

ஆசான் கேட்டார். “பட்டை தீட்டாத வைரத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா அன்பரே?”

இல்லையென அவன் தலையசைத்தான்.

அவர் சொன்னார். “ஒரு சாதாரண கூழாங்கல்லிற்கும் பட்டை தீட்டாத வைரத்திற்கும் இடையே பெரிய வித்தியாசம் எதையும் பார்த்து விட முடியாது அன்பரே. அதனால் நாம் போகும் பாதையில் அது கிடந்தாலும் அதை அப்படியே தள்ளி விட்டுத் தான் போவோமே ஒழிய அதை எடுத்துப் பயனடைய மாட்டோம்”

அந்த நேரத்தில் அவசரமாக ஒரு பிக்கு உள்ளே நுழைந்தார். “மன்னிக்க வேண்டும் ஆசானே.... வெளியே பழையபடி அந்த உளவாளிகள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தெரிவிக்கத் தான் வந்தேன்....”

ஒரு பெருமூச்சு விட்ட ஆசான் அக்ஷயிடம் சொன்னார். “இது லீ க்யாங்கின் அறிவு கூர்மைக்கு ஒரு சின்ன உதாரணம்”

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

கூடவே அவருக்கு இவன் இதை எப்படி
சமாளிக்கப்போகிறான் என்ற கவலை லேசாக எழுந்தது.

அத்தியாயம் 21

பார்வையாளர் நேரம் முடிந்த பின்னும் லீ
க்யாங்கின் உளவாளிகள் டெர்கார் மடாலயம் முன்பு
நின்று கொண்டிருப்பது ஆசானுக்கு லேசான கவலையை
ஏற்படுத்தினாலும் அக்ஷய் அதில் சிறிதும்
பாதிக்கப்படவில்லை. அது ஒரு விஷயமே அல்ல
என்பது போல் அவன் ஆசானிடம் அடுத்த கேள்வியைக்
கேட்டான்.

“மைத்ரேயனின் குடும்பத்திற்கு அவன்
தெய்வீகப்பிறவி என்பது தெரியுமா?”

“தெரியாது. குடும்பத்தினர் வாயில் இருந்து தகவல்
கசிந்து அதுவே பாதகமாகி விடக்கூடாது என்று
எச்சரிக்கையாக இருந்தோம். சொல்லப் போனால்
மைத்ரேயனை அடையாளம் தெரிந்து
வைத்திருக்கிறவர்களே விரல் விட்டும் எண்ணும்
எண்ணிக்கையில் தான் இருக்கிறோம்”

“அவன் குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்”

“அவர் பெற்றோருக்கு அவர் முன்றாவது மகன்.
அவர் தந்தை நான்கு வருடங்களுக்கு முன் இறந்து
விட்டார். தாயும், இரு அண்ணன்களும் சின்னச் சின்ன

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேலைகள் செய்து ஏதோ சம்பாதிக்கிறார்கள். ஆனாலும் வறுமையில் தான் அவர் குடும்பம் இருக்கிறது”

ஆசான் மைத்ரேயனை “அவர்” என்று மரியாதையுடன் அழுத்திச் சொன்னது, அக்ஷய் “அவன்” என்று சொன்னதைத் திருத்துவது போல இருந்தது.

ஆசான் தொடர்ந்து சொன்னார். “...மைத்ரேயர் அரசாங்கப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்....”

தோற்றத்தில் சாதாரணம், அரசாங்கப் பள்ளியில் படிப்பு, வறுமையான குடும்பம், இன்னும் புத்தபிக்கு ஆகாமல்- இருப்பது எல்லாமாகச் சேர்ந்து லீ க்யாங்கின் பார்வையில் படாமல் மைத்ரேயனைக் காப்பாற்றி வருவதாக அக்ஷய்க்குத் தோன்றியது. கூழாங்கல்லாகவே தோன்றுவதால் தான் வைரம் பத்திரமாய் இருக்கிறதோ! ஆனால் இணையில்லாத அறிவாளி என்று ஆசானே எண்ணி பயப்படும் லீ க்யாங் சீக்கிரமே மைத்ரேயனை நெருங்கி விடுவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அக்ஷய் சொன்னான். “எனக்கு லீ க்யாங்கைப் பற்றி இன்னும் விவரமாகச் சொல்லுங்கள்....”

“லீ க்யாங் ஒரு கண்டிப்பான அடிமட்ட கம்யூனிஸ்ட் தலைவரின் ஒரே மகன். தந்தை அரசியலில் இருந்து ஓய்வு பெற்று விட்டார். தாயார் சில வருடங்களுக்கு முன் இறந்து விட்டார். அவனுக்கு நாட்டுப்பற்று அதிகம்.

என்.கணேசன்

ஆனால் கம்யூனிஸம் மீது அவனுக்குப் பெரிய ஈடுபாடு இருந்ததில்லை. சுய கட்டுப்பாடு அதிகம். புகை, மது உட்பட அவனுக்கு எந்தக் கெட்ட பழக்கங்களும் இல்லை. பெண்களிடமும் விலகியே இருப்பான். அறிவு தாகம் மிகுந்தவன். என்னவெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும் என்பதை முழுமையாக இது வரை யாரும் கண்டுபிடித்ததில்லை. ஆள்களை எடை போடுவதில் நிகரில்லாதவன். ஒரு காலத்தில் செஸ் விளையாட்டில் ஒரு காலத்தில் அதிக ஈடுபாடு இருந்தது. தேசிய அளவில் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு பல ஆண்டுகள் முதலிடத்தில் இருந்திருக்கிறான். உளவுத்துறையில் நுழைந்தவுடன் செஸ் ஆடுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டவன். தன் சுயலாபத்திற்காக இது வரை அவன் எதையும் செய்ததாக அவன் எதிரிகள் கூட சொல்ல முடியாது. ஆனால் தன் நாட்டுக்காக அவன் எதையும் செய்வான்....”

“நீங்கள் அவனை நேரில் சந்தித்திருக்கிறீர்களா?.... உங்களுக்கு நேரடி அனுபவம் எதாவது உண்டா?”

“திபெத்தில் என் பின்னால் அவன் ஒற்றர்கள் எப்போதும் இருப்பார்கள். அதற்கு தலாய் லாமாவிடம் நான் நெருக்கமாய் இருக்கிறேன், தலாய் லாமாவிடமிருந்து மற்றவர்களுக்கும்,

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மற்றவர்களிடமிருந்து தலாய் லாமாவுக்கும் தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு உதவியாய் இருக்கிறேன் என்பதுவும் ஒரு காரணம். பெரும்பாலும் நான் அவர்களுக்கு சிக்க மாட்டேன். ஏதாவது செய்து அவர்களிடம் இருந்து தப்பித்து விடுவேன் அல்லது அவர்களைக் கண்டபடி அலைய வைப்பேன். அவன் ஓற்றர்கள் ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் என்னைத் தவற விட்டு விடுவார்கள்.... ஒரே ஒரு தடவை அவனே நேரில் வந்தான். அவன் வந்த போது நான் தெருவில் சின்னப் பையன்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன்...”

அக்ஷய்க்கு தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. போலி மைத்ரேயனைப் பார்த்த நிகழ்ச்சியைச் சொன்ன போது கூட அவர் சின்னப் பையன்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததாகச் சொல்லவில்லை. விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அருகில் அவன் வந்த போது தான் பார்த்ததாக மட்டுமே அவர் சொல்லி இருந்தார். அதனால் அக்ஷய்க்கு தன் காதுகளின் கோளாறோ என்று தான் தோன்றியது. அவன் முகத்தில் தெரிந்த திகைப்பைக் கண்டு ஆசான் கலகலவென்று சிரித்தார். “அன்பரே. நான் மனதளவில் இன்னும் முதுமை அடையவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நான் என் பிள்ளைப் பிராயத்தைத் தொட்டு விட்டு வருவேன். அந்த வாய்ப்பு தத்துவ சிந்தனைகளில் மூழ்கும் போதும், புனித நூல்களை வாசிக்கும் போதும்,

என்.கணேசன்

லாமாக்களுடன் பழகும் போதும் கிடைப்பதில்லை. சிறு பிள்ளைகளோடு நாமும் ஒரு பிள்ளையாக மாறும் போது மட்டுமே வாய்க்கும்....”

அக்ஷய் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது. தத்துவங்கள் சொல்வதில் மட்டுமல்ல வாழும் முறையில் ஆசான் வித்தியாசமானவர் தான்....

ஆசான் தொடர்ந்தார். “அவன் என்னை அழைத்து நேரடியாக எதாவது கேள்விகள் கேட்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஏனென்றால் அவன் சாதாரண ஒற்றன் இல்லை. உளவாளிகளின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பவன். ஆனால் அவன் என்னை எதுவும் கேட்கவில்லை. என்னையே பார்த்தபடி தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். நான் வழக்கமாக அவன் ஒற்றர்களை அலைக்கழிப்பதைப் போல லீ க்யாங்கையும் செய்யலாம் என்று நினைத்து வேகமாக ஓட்டமும் நடையுமாக எங்கெல்லாமோ போனேன். அவன் எப்போதும் பத்தடிகள் பின்னாலேயே இருந்தான். பாதி நாள் இப்படி ஓடிப்போனது.....”

“இது போன்ற குறும்புகள் எனக்கு சகஜம் என்பதால் எனக்கு சலிக்கவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு சலித்தது போல் இருந்தது. ஒரு இடத்தில் என்னைப் பின் தொடராமல் லேசாய் சிரித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு நான் போகும் திசைக்கு எதிர்ப்பக்கமாய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

வேகமாய் போனான். எதிர் திசையில் போக ஆரம்பித்தவுடன் எனக்கு சுவாரசியம் போய் விட்டது. அடுத்ததாக சுற்றி வளைத்து நான் ஒரு இடத்திற்குப் போன போது அங்கே தான் போவேன் என்று முன்பே யூகித்து வைத்து அங்கே எனக்காக காத்துக் கொண்டு இருப்பது போல் அதே புன்னகையுடன் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் என்னை விடாமல் பின் தொடர முடிந்தது கூட என்னை பாதிக்கவில்லை. நான் அடுத்தது எங்கே போவேன் என்று யூகித்து அங்கே எனக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தது எனக்கு இப்போதும் ஆச்சரியமாகத் தான் இருக்கிறது அன்பரே! ஏனென்றால் அது நான் அடிக்கடி போகும் இடமல்ல. அங்கே போகலாம் என்று நான் முன்பே நினைத்திருக்கவுமில்லை...”

இப்போது சொல்லும் போது கூட ஆசான் முகத்தில் திகைப்பு தெரிந்தது.

அக்ஷய் புன்னகையுடன் சொன்னான். “அதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை ஆசானே. நாம் எல்லோரும் பெரும்பாலும் பழக்கங்களின் அடிமைகள். வித்தியாசமாய் ஏதேதோ செய்கிறோம் என்று நினைத்து வேறு விதமாய் நாம் என்ன செய்ய ஆரம்பித்தாலும் ஏதோ ஒரு பழகிப்போன ஒழுங்கான, மாற்றாத வழிமுறையையே பின்பற்றுகிறோம். அது நமக்கே பல சமயங்களில் தெரிவதில்லை. லீ க்யாங் உங்களை நிறையவே

என்.கணேசன்

ஆராய்ந்திருக்க வேண்டும். உங்கள் ஆழ்மனதில்
பதிந்திருக்கிற அந்த வழிமுறையை அவன்
கண்டுபிடித்திருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட
இடத்திற்குப் போன பிறகு நேராகவோ சுற்றி வளைத்தோ
நீங்கள் அடுத்தது இந்த இடத்திற்குத் தான் வருவீர்கள்
என்று சரியாக அனுமானித்து அங்கே
போயிருக்கிறான்....”

ஆசான் பிரமித்துப் போனார். லீ க்யாங்குக்கு
சரியான இணை இவன் தான் என்று தோன்ற
ஆரம்பித்தது. லீ க்யாங்கிடம் மாட்டாமல்
மைத்ரேயனைப் பாதுகாப்பாக இவனால் மட்டுமே
கொண்டு வர முடியும் என்று அறிவும் சொன்னது.
ஆசான் அக்ஷயை ஆவலுடன் பார்த்தார். 'நீ என்ன
முடிவு செய்திருக்கிறாய்?' என்று அவர் பார்வை
கேட்டது.

அக்ஷய் யோசித்தான். அவனுக்கு அந்த
மைத்ரேயனை அடையாளம் காணுவதில் இவர்கள் தவறு
செய்து விட்டார்களோ என்ற சந்தேகம் இன்னமும்
இருந்தது. மனதில் வரித்து வைத்த வடிவங்கள்,
கூழாங்கல்-வைரம் உதாரணம் பற்றி எல்லாம் ஆசான்
சொன்ன போதும் மனம் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள
மறுத்தது. இனி எதுவும் கேட்பதற்கு முன்னால் அவருக்கு
அவன் ஒரு பதில் சொல்லியாக வேண்டும்.... அது தான்
நியாயம்.... மனதில் வருணும், கௌதமும், சஹானாவும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வந்து போனார்கள். அவனுடைய திபெத்திய குரு வந்து போனார். ஆசான் பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடி பற்றி சொன்ன போது நாகமச்சத்தில் ஏற்பட்ட சிலிர்ப்பும் நினைவுக்கு வந்து போனது. கடைசியில் முடிவெடுக்க தன் அந்தராத்மாவின்குரலைக் கேட்க நினைத்தான்.

ஆசான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அக்ஷய் சிலை போல் சமைந்தான். ஆசான் அறியாத தியானம் இல்லை. தியான நிலை என்பது உடனடியாக வாய்க்கும் அனுபவம் அல்ல. சில நொடிகள் தொடர்ந்து தியானத்தில் மனம் லயிக்க எத்தனையோ ஆண்டுகள் தொடர்ந்த பயிற்சி வேண்டும். அப்படி பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்ற பின்பும் கூட ஆரம்பித்தவுடனே தியான நிலை அமைந்து விடாது. குறைந்த பட்சம் சில நிமிடங்களாவது கண்டிப்பாகத் தேவைப்படும். ஆனால் அக்ஷயோ ஒரு கணத்தில் இயல்பு நிலையிலிருந்து ஆழ்தியான நிலைக்குப் போனது போல இருந்தது அவருக்கு அடுத்த பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது. என்ன மனிதனின்!

அவன் சுமார் இரண்டு நிமிடங்கள் அப்படி இருந்திருப்பான். அவன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியவுடன் அவரால் அவனிடம் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “என்ன திடீரென்று....”

என்.கணேசன்

அக்ஷய் சொன்னான். “மன்னிக்க வேண்டும் ஆசானே. சில தீர்மானங்களை எட்டும் முன் என் அந்தராத்மா என்ன சொல்கிறதென்று கேட்பது என் வழக்கம். அது தான்....”

“இவ்வளவு விரைவாக அந்த நிலைக்குப் போக முடிந்தவர்களை நான் பார்த்தது இல்லை...” ஆசான் உண்மையைச் சொன்னார்.

ஆனால் அக்ஷய் ஆசானின் வார்த்தைகளால் புளங்காகிதம் அடைந்து விடவில்லை. அமைதியாகச் சொன்னான். “சில சமயங்களில் வாழ்வா சாவா என்பது போன்ற சூழ்நிலைகளில் மாட்டிக் கொள்ள நேரிடும் ஆசானே. அப்போது நிறைய நேரம் யோசிப்பதற்கெல்லாம் நேரம் இருப்பதில்லை. உடனடியாகத் தீர்மானம் எடுத்து அதைச் செயல்படுத்தினால் தான் நாம் ஆபத்துகளில் இருந்து தப்பிக்க முடியும். அந்த மாதிரி சமயங்களில் பயன்படுத்த இந்த வித்தையைச் சொல்லித் தந்தவர் உங்கள் திபெத்தைச் சேர்ந்த ஒரு யோகி தான். நான் எத்தனையோ முறை இதை உபயோகப்படுத்தி மரணத்திலிருந்து தப்பித்திருக்கிறேன்....”

அந்த வித்தை அவன் உயிரைப் பல முறை காப்பாற்றி இருக்கிறது என்று நன்றியுடன் சொன்னானே ஒழிய இந்த வித்தையைக் கற்றுத் தேர்ந்தவன் நான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

என்கிற கர்வம் மறைமுகமாகக் கூட அவன் பேச்சில் இருக்கவில்லை என்பதைக் கவனித்த ஆசானுக்கு அவன் மீது மரியாதை பல மடங்கு பெருகியது.

ஆசான் தன் மனதைப் பெரிதும் வாட்டிக் கொண்டிருந்த கேள்வியை அவனிடம் மெல்ல கேட்டார். “உங்கள் அந்தராத்மா என்ன சொன்னது அன்பரே? மைத்ரேயரை திபெத்திலிருந்து நீங்கள் அழைத்து வருவீர்களா?”

அத்தியாயம் 22

பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடிக் குறிப்பையும், மௌனலாமா சொல்லி இருப்பதையும் ஆசான் சொன்ன போது தன் நாகமச்சத்தில் முதல் முறையாக சிலிர்ப்பை உணர்ந்த போதே விதி இந்த விஷயத்தில் முன்பே தன்னை சம்பந்தப்படுத்தி இருக்கிறது என்பதை அக்ஷய் உணர்ந்து விட்டான். இதில் இருந்து இனி அவன் விலக முடியாது என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. ஆனால் மைத்ரேயன் என்கிற சிறுவனின் புகைப்படத்தை ஆசான் காட்டிய போது ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் தான் அவனை மறுபரிசீலனை செய்யத் தூண்டியது. அதனாலேயே அவன் முடிவெடுக்கும் முன் தன் ஆபத்து காலங்களிலும் அவசிய காலங்களிலும் ஒலித்த அந்தக் குரலைக் கேட்க முற்பட்டான். அந்தக் குரலும் திபெத்திற்குப் போகவே அவனுக்குக் கட்டளை இட்டது.

அதனால் ஆசான் கேட்டதற்கு அக்ஷய் “நான் திபெத் செல்லத் தயார் ஆசானே” என்றான்.

ஆசான் கண்களில் உடனே நீர் நிரம்பியது. உடனடியாக நன்றியை வார்த்தைகளாக்க முடியாமல் தவித்த அவர் இரு கைகளையும் கூப்பி அவனை வணங்கினார். ஏற்கெனவே பயங்கரமான எதிரிகளை சம்பாதித்து மறைந்து வாழும் அவன் இந்த ஆபத்தான

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேலைக்கு ஒத்துக் கொண்டது சாதாரண விஷயமல்ல என்பதை நன்றாகவே உணர்ந்திருந்த ஆசான் பின்பு தழுதழுத்த குரலில் சொன்னார். “நாங்கள் என்றென்றும் உங்களுக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறோம் அன்பரே! எங்கள் பிரார்த்தனையில் நீங்கள் என்றும் இருப்பீர்கள்.....”

அக்ஷயை அவர் கண்ணீரும், கைகூப்பி ஆத்மார்த்தமாய் சொன்ன வார்த்தைகளும் மனம் நெகிழ்ச் செய்தன. அவருடைய இரண்டு கைகளையும் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு “பெரிய வார்த்தைகள் எல்லாம் சொல்லி என்னை தர்மசங்கடத்துக்குள்ளாதீர்கள் ஆசானே. எல்லோரும் நம்மால் முடிந்ததையே செய்கிறோம். அதைக் கூட நாம் செய்வதில்லை. கடவுளே செய்ய வைக்கிறான்....”

அக்ஷயின் வார்த்தைகள் மேலும் அதிகமாய் ஆசானின் கண்களைக் கலங்க வைத்தன. அக்ஷய் பேச்சை மாற்றினான்.

“ஆசானே மைத்ரேயர் திபெத்தில் எங்கே இருக்கிறார்?”

ஆசான் மைத்ரேயர் இருக்கும் இடத்தின் பெயரை வாய்விட்டுச் சொல்லவும் தயங்கினார். இடுப்பில் சொருகியிருந்த ஒரு சீட்டை எடுத்து நீட்டினார். அதில் விலாசம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதில் குறிப்பிட்டிருந்த

என்.கணேசன்

நகரத்துக்கு பல வருடங்களுக்கு முன்பு அவன் ஒரு முறை போயிருக்கிறான்.

“எனக்கு இந்த இடத்தைப் பற்றியும், இங்குள்ள மனிதர்களைப் பற்றியும் விவரங்கள் தேவை ஆசானே”

“கேளுங்கள் அன்பரே”

அடுத்ததாக அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லி ஆசான் களைத்தே போனார். அந்த நகரத்திற்கு எந்தெந்த வழியாக எல்லாம் போகலாம், சீதோஷ்ணநிலை எப்படி இருக்கும், மக்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று ஆரம்பித்து மைத்ரேயர் வீடு இருக்கும் பகுதி எப்படி இருக்கும், அக்கம்பக்கத்து வீடுகளில் குடி இருப்பவர்கள் யார் யார், அவர்கள் எப்படி என்றெல்லாம் கேட்டான். அதற்கெல்லாம் உபரி கேள்விகளும் பல கேட்டான். மைத்ரேயரின் தாயைப் பற்றியும் சகோதரர்களைப் பற்றியும் நிறைய கேள்விகள் கேட்டான். அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், என்ன வேலை செய்கிறார்கள், எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு அக்கம்பக்கத்து ஆட்களுடன் நட்பு எந்த அளவில் உள்ளது, அவர்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகிறவர்கள் யார் யார், அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், மைத்ரேயர் மீது குடும்பத்தாருக்கு எந்த அளவு பாசம் உள்ளது என்றெல்லாம் கேட்டான். ஒருசில கேள்விகளுக்கு ஆசானுக்கே பதில் தெளிவாகத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தெரியவில்லை. சில கேள்விகளுக்கு அவர் யோசித்து தான் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. கடைசியாக மைத்ரேயர் பற்றிக் கேட்டான். மைத்ரேயர் பற்றி மட்டும் அவன் கேள்விகள் கேட்டது அரைமணி நேரம் தொடர்ந்தது.

ஒரு வேலையைத் தொடங்கும் முன் அவன் அது சம்பந்தமான விஷயங்களை எவ்வளவு அதிகம் அறிந்து கொள்ள முயல்கிகிறான் என்று வியந்தார் ஆசான். அவர் பதில்களை வைத்தே அவன் மைத்ரேயரையும், அவர் குடும்பத்தையும் அவர் ஊரையும் துல்லியமாக மனக்கண்ணில் நிறுத்திக் கொண்டு விட்டிருக்கிறான் என்பதை ஆசான் உணர்ந்தார்.

“நான் போய் அழைத்தவுடனேயே அவர்கள் மைத்ரேயரை என்னுடன் அனுப்பி வைப்பார்களா? இல்லை முன்கூட்டியே தெரிவித்து தயார்ப்படுத்துகிறீர்களா?” அக்ஷய் கேட்டான்.

“முன்கூட்டியே ஆளனுப்பி தெரிவித்து விடுகிறேன் அன்பரே.... நீங்கள் எப்போது போகிறீர்கள், எப்படி போகிறீர்கள்?”

“சில விஷயங்கள் உங்களுக்குக்கூடத் தெரியாமல் இருப்பது நல்லது ஆசானே... அவர்களிடம் நான்

என்.கணேசன்

எப்போது வேண்டுமானாலும் வருவேன் என்றே சொல்லி வையுங்கள்.”

ஆசான் தலையசைத்தார். சில வினாடிகள் அவனையே பார்த்து விட்டு மெல்ல சொன்னார். “அன்பரே, நான் ஒன்று சொன்னால் நீங்கள் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு வயதான கிறுக்கனின் அர்த்தமில்லாத பயம் என்று கூட நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்....”

‘என்ன’ என்பது போல அக்ஷய் அவரைப் பார்த்தான்.

“லீ க்யாங் அதிபுத்திசாலி. ஆபத்தானவனும் கூட. நீங்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் அவனை எந்தக் காரணம் வைத்தும் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடக்கூடாது....” ஆசான் எச்சரித்தார்.

“கண்டிப்பாக கவனமாக இருப்பேன் ஆசானே. யாரையுமே குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கு இணையான முட்டாள்தனம் வேறிருக்க முடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

எனக்கு எல்லாம் தெரியும், என்னை மிஞ்ச ஆளில்லை என்கிற மனோபாவம் இல்லாமல் அடக்கமாய் அக்ஷய் இருந்தது ஆசானுக்குப் பிடித்திருந்தது. இத்தனைக்கும் இவனும் சாதாரணமானவனல்ல.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இவனுடைய எதிரிகள் இவனை அமானுஷ்யன் என்ற பெயரில் மட்டுமல்லாமல் சைத்தான் என்றும் அழைத்ததாக அவர் கேள்விப்பட்டிருந்தார்...

அக்ஷய் அவரிடம் சொன்னான். “ஆசானே நீங்கள் இங்கே வந்திருப்பதும் என்ன சந்திக்கப் போவதும் லீ க்யாங்குக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்றால் அவனுக்கு நீங்களும் தலாய் லாமாவும் பேசிக் கொள்கிற விஷயங்கள் தெரிய வருகிறது என்று அர்த்தம். தலாய் லாமாவைச் சுற்றி இருப்பவர்களில் யாராவது உளவாளி இருக்கலாம். அதனால் இனி நீங்கள் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்...”

அதே முடிவுக்கு முன்பே வந்திருந்த ஆசான் சரியெனத் தலையசைத்தார். அவருக்கு திடீரென்று உடனடி பிரச்னை நினைவுக்கு வந்தது. லீ க்யாங்கின் ஆட்கள் இன்னமும் வெளியே இருக்கிறார்கள். அதை அக்ஷயிடம் நினைவுபடுத்தி இனி என்ன செய்வது என்று கேட்டார்.

அக்ஷய் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னான். “நீங்கள் முதலில் மடாலயத்தை விட்டுக் கிளம்புங்கள் ஆசானே...”

டெர்கார் மடாலயத்தில் இருந்து ஆசானும் இன்னொரு பிக்குவும் வெளியே வந்தவுடன் வாங் சாவொவின் ஆட்கள் உஷாரானார்கள். ஆசான் கூனல்

என்.கணேசன்

எதுவும் இல்லாமல் நிமிர்ந்து வெளியே வந்தது அவர்களைக் குழப்பியது. அப்படியானால் கூனலோடு தெரிந்ததும், கர்மா தார்ஜே மடாலயத்துக்கு கூனலோடு வேகமாய் போனதும் யார்?... ஆசான் ஒரு ஆட்டோவில் ஏறினார்.... அங்கிருந்த உளவாளிகள் அனைவரும் அவரைப் பின் தொடர ஆரம்பித்தார்கள்.

ஐந்து நிமிடம் கழித்து அக்ஷய் டெர்கார் மடாலயத்திலிருந்து அமைதியாக வெளியேறினான்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து வாங் சாவொ லீ க்யாங்குக்குப் போன் செய்தான்.

“ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னால் ஆசான் திடீரென்று டெர்கார் மடாலயத்திலிருந்து மகாபுத்தர் ஆலயத்துக்குப் போயிருக்கிறார். இப்போதும் மகாபுத்தர் ஆலயத்தில் போதி மரத்துக்குப் பக்கத்தில் தான் தியானத்தில் இருக்கிறார். அவர் கூட இன்னொரு பிக்கு இருக்கிறார்....”

லீ க்யாங் உடனடியாகக் கேட்டான். “ஆசான் இப்போதும் கூனோடு தான் இருக்கிறாரா?”

“நிமிர்ந்து தான் இருக்கிறார் சார்”

லீ க்யாங் அமைதியாகக் கேட்டான். “நீ என்ன நினைக்கிறாய் வாங் சாவொ?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எச்சிலை வாங் சாவொ விழுங்கி விட்டு மெல்ல சொன்னான். “ஆசானைப் பார்க்க வந்த ஆசாமியை நாம் தவற விட்டு விட்டோம் என்று தான் தோன்றுகிறது... கூன் விழுந்த ஆளை ஆசான் என்று நினைத்து இவர்கள் பின் தொடர்ந்த போது ஆளில்லாத நேரமாய் அந்த ஆள் ஆசானைப் பார்த்துப் பேசி விட்டுப் போயிருக்கலாம்...”

“இருக்கலாம்..... இப்போது டெர்கார் மடாலயத்து வாசலில் நம் ஆட்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை.... இந்த முறை வெளியே வந்தது ஆசான் தான் என்பது உறுதியாக தெரிந்ததால் பிறகு யாரும் அங்கே நிற்கவில்லை....”

“அப்படியானால் முன்பு ஆளில்லாத போது ஆசானைப் பார்க்க வந்து, ஆசான் மகாபுத்தர் ஆலயம் போன பிறகு கூட அந்த ஆசாமி வெளியேறியிருக்கலாம்”

வாங் சாவொ வாயடைத்துப் போனான். அப்படி நடந்திருந்தால் இரண்டு முறை அவன் ஆட்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். உள்ளூர ஒருவித கோபம் அவனுள் எழுந்தது.

ஆனால் லீ க்யாங்குக்கு கோபம் வரவில்லை. காரணம் அவன் யதார்த்த சூழ்நிலையை மறந்து

என்.கணேசன்

விடவில்லை. இரகசியம் காக்க வேண்டி, ஒற்றர்களிடம் கூட எப்போதுமே முழு விவரங்களைச் சொல்லி விடுவதில்லை. இப்போதைய விவகாரத்தில் கூட ஆசானை ஒரு ஆள் சந்திக்க வருவான். அவன் புகைப்படமும், அவன் பற்றி தெரிந்து கொள்ள முடிந்த மற்றெல்லா தகவல்களும் வேண்டும் என்று தான் சொல்லி இருந்தார்கள். ஆசானே அங்கே இல்லை என்றால் அவரைச் சந்திக்க அந்த ஆள் எப்படி வர முடியும் என்கிற ரீதியில் அந்த ஒற்றர்கள் எண்ணியதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை....

சிறிய புன்னகையுடன் ஆசானின் அந்த ஆசாமியிடம் மனதினுள் பேசினான். “இந்தச் சின்ன விஷயத்தில் அடிமட்ட ஒற்றர்களை நீ ஏமாற்றி இருக்கலாம்... ஆனால் நான் நேரடியாக களத்தில் இறங்கிக் காத்திருக்கையில் என்னை ஏமாற்றுவது சுலபமல்ல.... நான் காத்திருக்கிறேன் மனிதனே... ஒரு நாள் சந்திப்போம்....”

அத்தியாயம் 23

அறிந்து கொள்ள வேண்டியதை அறிந்து
கொள்ளாமல் இருப்பதைப் போன்ற ஒரு
அவமானகரமான விஷயம் உலகத்தில் இல்லை என்ற
கொள்கை உடைய லீ க்யாங் மைத்ரேயரன் விஷயத்தில்
அந்த அவமானத்தை உணர்ந்தான். அந்த மர்ம
மனிதனுக்கு மானசீகமாய் சவால் விட்ட பிறகு அவனது
மூளையின் அத்தனை செல்களும் யோசிக்க
ஆரம்பித்தன. ஆசானும் அந்த மர்ம மனிதனும் ஏன்
சந்தித்தார்கள், என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதை
ஓரளவு யூகிக்கவாவது என்ன வழி என்று
யோசிக்கையில், பதில் பத்மசாம்பவாவின்
ஓலைச்சுவடிகளிலேயே இருக்கலாம் என்று உள்ளுணர்வு
சொன்னது. அப்போது இரவு மணி 9.48. உடனடியாக
ஆவணக்காப்பகப் முதன்மைப் பொறுப்பாளருக்குப்
போன் செய்தான்.

அப்போது தான் உறங்க ஆயத்தமாகி இருந்த
அவர் அளவில்லா சலிப்போடு “ஹலோ” சொன்னார்.

“நான் லீ க்யாங் பேசுகிறேன். பத்மசாம்பவாவின்
ஓலைச்சுவடிகள் பற்றி எனக்கு சில சந்தேகங்கள்
இருக்கின்றன..”

என்.கணேசன்

பொறுப்பாளருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. எந்த நேரத்தில் சந்தேகங்கள் பற்றி கேட்கிறான் இந்த திமிர் பிடித்தவன் என்று கொதித்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால் அவர் மனைவியின் அண்ணனான சீனப்பிரதமரே கூட லீ க்யாங் மீது தனி மரியாதை வைத்திருந்ததை அறிவார். மேலும் லீ க்யாங்கை எதிரியாக்கிக் கொண்டால் அது எதிர்கால நிம்மதிக்கு உகந்ததல்ல. அரசியல் பதவிகள் வரும், போகும். ஆனால் லீ க்யாங் தன் அதிகார மையத்தில் நீண்ட காலம் இருக்க முடிந்தவன்.... ஆனாலும் தன் அதிருப்தியைக் காட்டினார். “இந்த நேரத்திலா...?”

“ஆமாம். இது நம் நாட்டு வல்லமைக்கு சவால் தரும் பிரச்னை சம்பந்தப்பட்டது. நான் பொதுச்செயலாளருக்கு ஒரு விரிவான அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது....”

“அலுவலகத்தில் அந்த மொழிபெயர்ப்புகளைப் பார்த்து பதில் சொன்னால் தான் தங்கள் சந்தேகங்களுக்கு சரியான பதிலை நான் சொல்ல முடியும்” பொறுப்பாளர் இதைச் சொல்லி இப்போது பேசுவதைத் தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தார்.

“அப்படியானால் இப்போதே அலுவலகம் போய் பார்த்துச் சொல்லுங்கள். ஏனென்றால் இது அவசரமாய்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். வேண்டுமானால் அவர் அலுவலகத்தில் இருந்து உங்களை அழைத்துப் பேசச் சொல்கிறேன்” அவன் அலட்டாமல் சொன்னான்.

இந்த நேரத்தில் பேசுவதே சிரமம் என்று நினைத்த ஆளை அலுவலகத்திற்கே போகச் சொல்கிறானே என்று பொறுப்பாளர் அதிர்ந்தே போனார். சீனாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் சர்வ வல்லமை உள்ளவர். அவரை பிரதமர் உட்பட யாரும் எதிர்த்துக் கொள்ள முடியாது. லீ க்யாங் அட்டைக்கத்தி வீசுவான் அல்ல. அவர் அலுவலகத்திலிருந்து பேசச் சொல்கிறேன் என்றால் பேச வைக்க முடிந்தவன்.... ஆனால் இந்த நேரத்தில் தூக்கத்தைத் துறந்து அலுவலகம் போவதை விட வேலையை ராஜினாமா செய்து விடுவது கூட உத்தமம் தான் என்றும் தோன்றியது. ஆனால் வந்த வேகத்திலேயே ராஜினாமா எண்ணம் பின்வாங்கியது. மனித மனமல்லவா!

‘உன் தலையில் இடி விழ’ என்று மனதிற்குள் சபித்து விட்டு ஆவணக் காப்பகப் பொறுப்பாளர் சொன்னார். “உங்களுக்கு என்ன சந்தேகம் என்று சொல்லுங்கள். என் நினைவில் இருக்கும் விஷயங்களானால் நான் அலுவலகம் போகாமலே கூடச் சொல்ல முடியும்...”

என்.கணேசன்

இதைத்தான் லீ க்யாங் எதிர்பார்த்தான். பத்மசாம்பவா பற்றியும் அந்த ஓலைச்சுவடி பற்றியும் பேசும் போது அவருக்கு மேலெழுந்தவாரியான ஆர்வம் இருப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

சிறிது மௌனம் சாதித்து விட்டு அவன் கேட்டான். “சரி.... இந்த மைத்ரேயர் சம்பந்தமான இப்போதைய காலத்துக்குப் பொருந்துகிற ஓலைச்சுவடிகள் இரண்டு பகுதிகளாக 15 மற்றும் 10 வருடங்களுக்கு முன்பு கிடைத்தன என்று சொன்னீர்கள். அவை யாருக்குக் கிடைத்தன. நமக்கா, தலாய் லாமா கூட்டத்திற்கா? எப்படிக் கிடைத்தன?”

“15 வருடங்களுக்கு முன்பு கிடைத்த ஓலைச்சுவடிகள் ஒரு குகையில் தியானத்திற்குப் போன ஒரு ஜெர்மன் சுற்றுலாப்பயணிக்குக் கிடைத்தது. அவன் அதை திபெத்திலிருந்த நம் ஆவணக்காப்பகத்திற்கு அவனாகவே கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இரண்டாவது பகுதி 10 வருடங்களுக்கு முன் ஒரு லாமாவுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது....”

“அது எப்படி நம் கைக்கு வந்தது?”

“மொழிபெயர்ப்புக்காக அவர்கள் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த போது அது நம் கவனத்திற்கு கொண்டு வரப்பட்டது. உடனடியாக அதை நாம் கைப்பற்றி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆவணக்காப்பகத்தில் பத்திரப்படுத்தி வைத்து விட்டோம்....”

“அந்த ஓலைச்சுவடி உண்மையானது தான் என்பது நமக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எந்த ஆவணத்தையும் நாம் முழு பரிசோதனை செய்து இரண்டு நிபுணர்களிடம் கருத்து வாங்காமல் உள்ளே சேர்ப்பதில்லை. அந்த இரண்டு ஓலைச்சுவடிகளும் பத்மசாம்பவாவுடையது தான் என்று தனித்தனியாக இரண்டு நிபுணர்களும் சான்றிதழ் தந்திருக்கிறார்கள்”

“அந்த ஓலைச்சுவடிகள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு கையில் கிடைக்கும் போது அவர்கள் மாற்றி விட முடியும் வாய்ப்பிருக்கிறதா?”

“நாம் ஆவணமாகச் சேர்க்கும் எந்த ஓலைச்சுவடியையும் யார் கைக்கும் தருவதில்லை. அதை துல்லியமான புகைப்படமாக எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறோம். மொழி பெயர்ப்பாளர்களுக்கு நாம் தருவதெல்லாம் அந்தப் புகைப்படங்களைத் தான். அதனால் இரண்டு நிபுணர்களின் சான்று பெற்ற பிறகு எந்த ஆவணமும் வெளியாள் கைக்குப் போக வாய்ப்பே இல்லை”

என்.கணேசன்

“மொழிபெயர்ப்பாளர்களை நாம்
தேர்ந்தெடுக்கிறோமா இல்லை அவர்களாகவே
வருவார்களா?”

“இரண்டு அல்லது மூன்று மொழிபெயர்ப்பாளர்களை
நாம் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களிடம் தந்து அவர்கள்
மொழிபெயர்ப்பையும் நாம் ஆவணப்படுத்திக்
கொள்வோம்.”

“பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடிகளின்
மொழிபெயர்ப்புகள் 18 இருப்பதாக நீங்கள் சொன்னதாக
எனக்கு ஞாபகம். அதெப்படி?”

“நாம் மொழிபெயர்க்க ஏற்பாடு செய்வது தான்
இரண்டு, மூன்று பேரை. எந்த ஓலைச்சுவடியையும்
மொழி பெயர்க்க விரும்புவார்கள் நம்மிடம் பணம் கட்டி
அதன் புகைப்படங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
அவற்றை அவர்கள் மொழிபெயர்த்து அதன் நகலை
நம்மிடமும் கொடுப்பதுண்டு....”

“அப்படி கொடுப்பதால் அவர்களுக்கு என்ன
லாபம்”

“வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் நம்மிடம் வரும்
போது மொழிபெயர்ப்புகளைக் கேட்பதுண்டு. அப்படி
நாம் தரும் மொழிபெயர்ப்புகளை உபயோகித்துப்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

புத்தகமாகப் போடும் போது அந்த
மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பெயரையும் அதில்
தெரிவிப்பதுண்டு. சில சமயங்களில் மேலதிக
விவரங்களுக்கு அவர்கள் அந்த
மொழிபெயர்ப்பாளர்களை அணுகுவதும் உண்டு. அதற்கு
நல்ல தொகை தருவதுமுண்டு. புகழ், பணம் இரண்டும்
கிடைப்பது தான் லாபம்” அவருக்கு வாய் வலித்தது.

ஆனால் லீ க்யாங்கின் சந்தேகங்கள் தீரவில்லை.
அவன் கேட்டான். “ஆனால் மொழிபெயர்க்கிறவர்கள்
எல்லாம் அதன் நகலைத் தருவார்கள் என்று சொல்ல
முடியாது இல்லையா”

“ஆமாம்”

“அதனால் நம்மிடம் இல்லாத மொழிபெயர்ப்புகளும்
வெளியே இருக்கலாம்”

“ஆமாம்”

“நம்மிடம் ஓலைச்சுவடிகளின் புகைப்படங்களை
வாங்கியவர்கள் பற்றிய தகவல்கள் இருக்குமா?”

“அவர்கள் பணத்துடன் விண்ணப்பித்த பிறகு தான்
நாம் புகைப்படங்கள் தருகிறோம். அதனால் அவர்கள்
விலாசமும், மற்ற தகவல்களும் நம்மிடம் இருக்கும்....”

என்.கணேசன்

“ஆனால் நம்மிடமிருந்து புகைப்படங்கள்
வாங்கியவர்கள் மற்றவர்களுக்கு அதை
வினியோகித்திருந்தால் அது நமக்குத் தெரிய
வாய்ப்பில்லை. சரி தானே.”

“சரி தான்” அவருக்கு நாக்கு வறண்டது.

“எனக்கு பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடிகளின்
புகைப்பட நகல்கள் வாங்கியவர்கள் பெயர் விலாசம்
எல்லாம் வேண்டுமே”

“எனக்கு ரத்த அழுத்தம் அதிகம் இருக்கிறதால்
தலை சுற்றல் இப்போது இருக்கிறது....” பொறுப்பாளர்
பரிதாபமாக இழுத்தார்.

அவரை அதற்கு மேல் சோதிக்க விரும்பாமல்
அவன் சொன்னான். “சரி.... நாளை காலை பதினோரு
மணிக்குள் அந்த விலாசங்களையும், இப்போது நம்வசம்
இருக்கும் மொழிபெயர்ப்புகளையும் கொடுங்கள்.”

பொறுப்பாளர் நன்றி தெரிவித்து விட்டு களைப்புடன்
அப்படியே படுக்கையில் சாய்ந்தார்.

லீ க்யாங்குக்கு வாங் சாவொவிடம் இருந்து
குறுந்தகவல் வந்தது. ஆசான் டெர்கார் மடாலயத்தில்
அழைத்துப் பேசி ஒரு தாளையும் தந்த நபர்
லக்னோவில் பேல்பூரி விற்பவன் என்பதைக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கண்டுபிடித்ததாகத் தெரிவித்திருந்தான். லீ க்யாங்குக்கு ஆசானின் குறும்பு லேசாய் புன்னகையை வரவழைத்தது.

'ஆளை அவர் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படி ஒரு ஆளைத் தேர்ந்தெடுத்து கவனத்தைத் திசை திருப்பச் சொன்னது 'அவனாக' இருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் எல்லாம் சிந்திக்க அவருக்குத் தெரியாது... அவன் பவே கில்லாடியாக இருக்க வேண்டும்.... அலட்டாமல் இயங்கக்கூடியவனாக இருக்கிறான்.... அவனைப் பற்றி முழுவதுமாய் தெரிந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். முதலில் இந்த மைத்ரேயன் எங்கிருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்வது முக்கியம். அது தான் அவசரமாய் அறிய வேண்டியது....'

மைத்ரேயன் விஷயத்தில் தனக்குத் தேவையான தகவல் ஆவணக் காப்பகப் பொறுப்பாளர் நாளை தரப்போகிற தகவல் குவியலில் கண்டிப்பாக இருக்கும் என்று லீ க்யாங்கின் உள்ளுணர்வு சொன்னது. இது வரை அந்த உள்ளுணர்வு பொய்த்திராததால் அவன் உற்சாகமடைந்தான்..... அவனால் உறங்க முடியவில்லை.

அதே நேரத்தில் அவனைப் போலவே உறங்க முடியாமல் கல்கத்தாவில் அந்த வழக்கைத் தலையனும் தவித்தார். கடந்த இரண்டு வருட காலங்களாக அவர் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தது வீண் போகவில்லை, அதன் பலனை இனி அனுபவிக்கப் போகிறோம் என்ற

என்.கணேசன்

சந்தோஷம் அவரை உறங்க விடவில்லை. இத்தனை நாள் சாதாரண ஆராய்ச்சியாளனாக இருந்த அவர் உலகப்புகழ் பெறப் போகிறார். உலகம் அவர் கண்டுபிடித்ததை வியப்புடன் பார்க்கப் போகிறது.

தலாய் லாமாவே அவரை அன்று அதிர்ச்சியுடன் அல்லவா பார்த்தார். ஆனால் தலாய் லாமா அவரை இன்னமும் முழுமையாக நம்பி விடவில்லை போல் தோன்றியது. நம்பி இருந்தால் கண்டிப்பாக ஆர்வத்துடன் மைத்ரேயர் பற்றி அவர் கண்டுபிடித்த முழு விவரங்களையும் கேட்டிருப்பார் என்று ஒரு கணம் தோன்றினாலும் தலாய் லாமா மேல் தவறில்லை என்று உடனே தோன்றியது.

‘சொன்னதை ஜீரணிக்கவே தலாய் லாமாவுக்கு சிறிது நேரம் தேவைப்பட்டிருக்கும். அதற்குப் பிறகு தான் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே. என் விமானம் கிளம்பும் நேரமாகி இருந்ததால் எனக்கும் அவரிடம் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை... பரவாயில்லை. தகவல்கள் வெளிவரும் போது தலாய் லாமாவே என்னை அழைத்துப் பேசத்தான் போகிறார்.... இந்த இரண்டு வருடங்களில் எத்தனை தூரம் வந்து விட்டேன்..... திபெத்தின் ஆவணக்காப்பகத்தில் இருந்து பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடியின் புகைப்பட நகலை வாங்கிய போது இந்த அளவுக்கு முன்னேற்றம் இருக்கும் என்று நானே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.....’

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

இந்த சிந்தனை ஓட்டத்தில் இருந்த அவர்
வரவிருக்கும் ஆபத்தை அறிந்திருக்கவில்லை!

அத்தியாயம் 24

புத்தகயாவில் இருந்து திரும்பி வந்த அக்ஷய் திபெத் போக முடிவெடுத்திருப்பதைச் சொன்னதில் இருந்து அந்த வீட்டில் வார்த்தைப்படுத்தாத இறுக்கம் நிலவியது. எல்லோரையும் விட அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவன் வருண் தான். இரவில் வீடு வந்து சேர்ந்த அக்ஷய் வருணிடம் நிறைய நேரம் பேசினான். அவன் வருணை சமாதானப்படுத்த எடுத்துக் கொண்ட அதிகபட்ச முயற்சிகளைப் பார்க்க சஹானாவுக்கே பாவமாக இருந்தது. ஆனாலும் வருண் சமாதானமாகி விடவில்லை.

மறுநாள் காலையிலும் வருண் உர్రென்று இருந்தான். அக்ஷய் காலை ஓட்டத்திற்குப் போயிருந்த போது சஹானா வருணைக் கடிந்து கொண்டாள். “நீ அவரை நிறையவே இம்சிக்கிறாய். அவரானதால் தான் இத்தனை பொறுத்துக் கொள்கிறார்....”

‘உன் அப்பாவாக இருந்திருந்தால் நீ எதிர்த்து முதல் வார்த்தையைக் கூடச் சொல்லியிருக்க முடியாது’ என்று சொல்ல வந்தவள் சொல்லாமல் நிறுத்திக் கொண்டாள். இது போல சில வருடங்களுக்கு முன் அவனிடம் ஒரு தடவை சொல்லி வருண் தாயிடம் ஆறு மாதம் பேசவில்லை. அவன் அக்ஷயின் மகன் அல்ல என்கிற

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உண்மையை யார் சொன்னாலும் அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்ததில்லை. அதனால் அந்த வீட்டில் யாரும் அதைப் பற்றிப் பேசியதில்லை. அதனால் கௌதம் கூட வருண் அக்ஷயின் மகன் அல்ல, தாய் மட்டுமே தங்களுக்குப் பொதுவானவள் என்கிற உண்மையை அறிந்திருக்கவில்லை. அவன் நம்பிக் கொண்டிருப்பது வருணும் தானும் அக்ஷய்-சஹானாவின் பிள்ளைகள், மரகதம் அக்ஷயின் பெரியம்மா. அவளுக்கு பிள்ளைகள் யாரும் இல்லாததால் தங்கை சாரதாவின் மகனான அக்ஷயுடன் இருக்கிறாள் என்பது தான்...

அக்ஷயை வருண் இம்சிப்பதாய் சஹானா சொன்னவுடனேயே வருணுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. அவன் தாயையும் பாட்டியையும் பார்த்து கத்தினான். “காரணம் நான் அவரை அவ்வளவு நேசிக்கிறேன்.... நீங்கள் இரண்டு பேரும் என் மாதிரியே வருத்தப்பட்டிருந்தால் அப்பா கண்டிப்பாக திபெத் போக ஒத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்.”

சஹானா வருத்தத்துடன் சொன்னாள். “என்னால் அவரைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதனால் தான் அவரைத் தடுக்கவில்லை வருண்”

உண்மையில் சஹானாவால் கூட முந்தைய இரவில் உறங்க முடிந்திருக்கவில்லை. 'ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு விதி தான் இருக்க முடியும். அதனால் எதைப்பற்றியும்

என்.கணேசன்

கவலைப்பட்டு என்னவாகப் போகிறது' என்று அக்ஷய் அடிக்கடி சொல்வான். அவன் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது என்று புரிந்தாலும் அந்த விதி என்ன என்று அறியாமல் ஏற்படும் தடுமாற்றத்தை அவளால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

தாயின் வருத்தத்தை பார்வையிலேயே உணர முடிந்த வருண் அடுத்ததாக மரகதத்தைப் பார்த்தான். மரகதம் வெகுளியாகச் சொன்னாள். “நான் என்றைக்கு வாயைத் திறந்திருக்கிறேன்? உங்கப்பன் காலத்தில் இருந்தே மவுனமாய் தான் இருந்திருக்கிறேன்...”

சஹானா மாமியாரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போல் வருண் எரிமலையாக வெடித்தான். “அந்த ஆளை எங்கப்பா என்று சொல்லாதீர்கள். உங்கள் மகன் என்று வேண்டுமானால் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். அக்ஷய் தான் என் அப்பா. புரிகிறதா?”

மரகதம் பாவமாகத் தலையாட்டினாள். 'அந்த ஆத்மா இப்போது எந்த உலகத்தில் இருக்கிறதோ. இன்னமும் இவன் அவன் மீது வெறுப்பை சுமந்து கொண்டிருக்கிறானே' என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

வருணுக்கு இனி சிறிது நேரம் அங்கே இருந்தால் அவர்கள் இருவரையும் மேலும் வார்த்தைகளால் காயப்படுத்தி விடுவோம் என்று பயமாக இருந்ததால்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

வேறெதுவும் சொல்லாமல் உடனே வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

தூக்கக்கலக்கத்தில் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே வந்த கௌதம் தாயைக் கேட்டான்.
“அண்ணன் ஏன் கோபமாய் போகிறான்?”

“அப்பா திபெத் போகிறது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை...”

“சின்னப் பையன் மாதிரி நடந்து கொள்கிறான் அவன். நானே பரவாயில்லை” என்று பெருமையாக அவன் தாயைப் பார்த்தான். விளையாட்டைத் தவிர வேறு எதிலுமே கவனம் அதிகம் இல்லாத அவனுக்கு தற்போதைய நிலைமையின் பூதாகரம் தெரியவில்லை. தனக்கு சம்பந்தம் இல்லாத விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்கிற ஆர்வமும் அவனிடம் இருக்கவில்லை. அப்பா எதோ வேலையாக திபெத் போகிறார், வேலை முடித்து சில நாள் கழித்து திரும்பி வருவார், அந்த சில நாள் பிரிவைக்கூடத் தாங்க முடியாமல் அண்ணன் அலட்டிக் கொள்கிறான் என்று தான் நினைத்தான்.

மரகதம் அவனை இறுக்கி அணைத்தபடி சொன்னாள். “நீ இது மாதிரி அவனிடம் எதுவும் சொல்லப்போகாதே. கோபித்துக் கொள்வான்....”

என்.கணேசன்

“சரி பாட்டி.... எல்லாம் அப்பா அவனுக்குக் கொடுக்கிற இடம்... செல்லம் கொடுத்து அவர் அவனைக் கெடுத்து விட்டார் என்று நினைக்கிறேன்” என்று எல்லாம் தெரிந்தவனாக அவன் சொன்ன போது சஹானாவும், மரகதமும் ஒருவரை ஒருவர் புன்னகையோடு பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“திபெத்தில் என்ன விளையாட்டு சாமான் கிடைக்கும்?” கௌதம் அம்மாவிடம் ஆவலாகக் கேட்டான்.

லீ க்யாங் ஆவணக்காப்பகத்தில் நுழைந்த போது காலை மணி 10.55. அவனைப் பார்த்தவுடனேயே பொறுப்பாளருக்குப் பெருமூச்சு விடாமல் இருக்க முடியவில்லை. ‘என்ன மனிதனின். இவனுக்கு வேறெந்த வேலையும் கிடையாதா?’

“நான் கேட்டதெல்லாம் தயாராக இருக்கிறதா?” என்று வந்தவுடனே முதல் கேள்வியாக லீ க்யாங் கேட்டான்.

பொறுப்பாளர் காலை வந்தவுடன் லீ கியாங் தேவை என்று சொன்னதை எல்லாம் தன் உதவியாளனிடம் சொல்லி இருந்தார். அதனால் அவர் உடனே தன் உதவியாளனை அழைத்து “எல்லாம் தயாரா?” என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கேட்க உதவியாளன் “தயாராகிக் கொண்டே இருக்கிறது” என்று சொன்னான்.

லீ க்யாங் பொறுப்பாளரை பார்வையால் எரித்து விட்டு உதவியாளனிடம் சொன்னான். “பத்து நிமிடத்தில் தயாராகா விட்டால் உன்னை திபெத் ஆவணக்காப்பகத்திற்கே மாற்ற நான் சிபாரிசு செய்யப் போகிறேன். அங்கே உன்னைப் போன்ற ஒரு ஆள் தேவையாக இருக்கிறது”

உதவியாளன் துணுக்குற்றான். அவன் பிள்ளைக்குட்டிக்காரன். பீஜிங்கில் தான் அவன் குடும்பம் இருக்கிறது. திபெத்திற்குப் போய் சிரமப்பட அவன் தயாராக இல்லை. தலையசைத்து விட்டு வேகமாக அவன் நகர்ந்தான். பொறுப்பாளர் அடுத்ததாக நம்மை ஏதும் சொல்லி விடுவானோ என்று பயந்து போய் சிரமம் பார்க்காமல் எழுந்து வேகமாக உதவியாளனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

அவர் அத்தனை வேகமாக நடந்து இது வரை பார்த்திராத உதவியாளன் ‘இந்த உடம்பால் இப்படிக்கூட நகர முடியுமா’ என்று வியந்தான். அவன் கம்ப்யூட்டரில் இருந்து பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடிகளின் நகல்கள் வேண்டி இது வரை விண்ணப்பித்தவர்களின் விவரங்களை வேக வேகமாக எடுக்க, பொறுப்பாளர் அந்த ஓலைச்சுவடிகளின் மொழிபெயர்ப்புகளை அவசர

என்.கணேசன்

அவசரமாக பிரதிகள் எடுக்க ஆரம்பித்தார். அடுத்த ஒன்பதாவது நிமிடம் லீ க்யாங்கின் கையில் அவன் கேட்டிருந்தவை இருந்தன. பொறுப்பாளர் வியர்வையில் தொப்பலாக நனைந்திருந்தார். உதவியாளன் பதற்றத்தில் இருந்தான்.

வாங்கிக் கொண்டு ஒரு வார்த்தை கூட அவர்களிடம் பேசாமல் லீ க்யாங் அங்கிருந்து வெளியேறினான். பொறுப்பாளர் உதவியாளனிடம் சொன்னார். “கடவுள் எப்படிப்பட்டவனை எல்லாம் சிருஷ்டி செய்திருக்கிறார் பார்த்தாயா!”

உதவியாளன் சொன்னான். “சிருஷ்டி செய்தது தப்பில்லை சார். நம்மிடம் அனுப்பி வைப்பது தான் கஷ்டமாய் இருக்கிறது”

தன் இருக்கையில் பொத்தென்று சாய்ந்த பொறுப்பாளர் அந்த சிருஷ்டியை கடவுள் இனி அடிக்கடி இங்கே அனுப்பாமல் இருக்கிற அளவுக்கு கருணை காட்டினால் தேவலை என்று நினைத்தார்....

லீ க்யாங் தன் அலுவலக அறையில் அமர்ந்து கொண்டு பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடிகளின் நகல்கள் வேண்டி இது வரை விண்ணப்பித்தவர்களின் விவரங்களைக் கவனமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மொத்தத்தில் 73 பேர் இது வரை
விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். அவர்களில் பல
நாட்டுக்காரர்கள் இருந்தார்கள். விண்ணப்பித்த தேதி,
விண்ணப்பித்தவர் பெயர், விலாசம், தொலைபேசி எண்,
தொழில், விண்ணப்பிப்பதன் நோக்கம், மற்ற விவரங்கள்
போன்ற விவரங்கள் அதில் இருந்தன. ஒவ்வொருவரைப்
பற்றியும் படித்துக் கொண்டே வந்தான்.

எல்லாரைப் பற்றியும் படித்து முடித்த பின்
கண்களை மூடிக்கொண்டு அந்த விவரங்களை மனதில்
ஊறப்போட்ட லீ க்யாங் மறுபடியும் கண்களைத் திறந்து
அந்த பட்டியலில் இரண்டு பெயர்களை பேனாவால்
வட்டமிட்டான். ஒன்று திபெத்தியப் பெயர்.
டோக்கியோவில் வசிப்பதாக விலாசம் இருந்தது.
தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் என்று
குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இன்னொன்று இந்தியப்பெயர்.
பெயர் டாக்டர் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி என்றிருந்தது.
கல்கத்தாவில் வசிப்பதாக விலாசம் இருந்தது. சரித்திர
எழுத்தாளர் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.
இரண்டையுமே லீ க்யாங் உற்றுப் பார்த்தான். டாக்டர்
என்பதும், கல்கத்தா என்பதும் அவனை யோசிக்க
வைத்தது.

தலாய் லாமாவை புதுடெல்லி விமான நிலையத்தில்
சந்தித்த அந்த வழக்கைத் தலையனை அங்கு கொண்டு
வந்த டாக்சி டிரைவர் அந்த ஆள் டாக்டர் என்றும்

என்.கணேசன்

கல்கத்தாக்காரன் என்று சொல்லியிருந்ததை லீ க்யாங் யோசித்தான். டாக்டர் என்றால் மருத்துவத்தொழில் பார்ப்பவர் என்று தேடி தான் கிடைக்கவில்லை. ஏன் டாக்டரேட் வாங்கிய ஆசாமியாக இருக்கக்கூடாது....

உடனடியாக கூகுளில் டாக்டர் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி, கல்கத்தா என்று தேடினான். கடைசியில் ஒரு முகநூல் முகவரி கிடைத்தது.

முகநூல் போய் பார்த்தபோது அதில் அந்த வழுக்கைத்தலையர் நான் தான் அந்த ஆசாமி என்பது போல் புன்னகையுடன் தெரிந்தார்.

பதிலுக்கு லீ க்யாங் புன்னகைத்தான். அவனுடைய உள்ளுணர்வு பொய்க்கவில்லை....

அத்தியாயம் 25

அக்ஷய் மருதமலை போய் மொட்டை அடித்துக் கொண்டு வந்தது வேண்டுதலுக்காகவோ, பக்தியாலோ அல்ல என்பது வீட்டில் கௌதமேத் தவிர மற்ற மூன்று பேருமே உணர்ந்திருந்தார்கள். அவன் திபெத் போகப் போவதன் ஆயத்தத்தில் முதல் கட்டம் தான் என்பதை அவர்கள் யூகித்தார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் அதைப் பற்றி அவர்கள் வெளிப்படையாக எதுவும் கருத்து தெரிவிக்கவில்லை. கருத்து தெரிவித்தவன் கௌதம் தான்.

“அப்பாவுக்கு மொட்டை நன்றாகவே இல்லை. பார்க்கவே சகிக்கவில்லை” என்று கௌதம் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

அக்ஷய் புன்னகைத்தான். கௌதம் கேட்டான். “உங்களுக்கு முடி எப்போது வளரும்?”

அக்ஷய் மகனை அணைத்துக் கொண்டே சொன்னான். “திபெத் போய் திரும்பி வரும் போது முடி வளர்ந்திருக்கும்”

கௌதம் திருப்தி அடைந்து விளையாட வெளியே போய் விட்டான்.

திபெத் போவது என்று தீர்மானத்தை வீட்டில் சொல்லி ஓரளவு வருணையும் சமாதானப்படுத்திய பிறகு

என்.கணேசன்

அக்ஷய் முழுமுச்சுடன் தன் பயணத்துக்குத் தயாராக ஆரம்பித்திருந்தான். அதிகமாக திபெத்தின் வரைபடத்தை இணையத்தில் மணிக்கணக்கில் ஆராய்ந்தான். ஒன்றில் கவனத்தைக் குவிக்கும் போது மற்றெல்லா விஷயங்களிலுருந்தும் தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொள்ளும் அபூர்வ சக்தி அவனிடம் இயல்பாகவே இருந்தது.

இப்போதும் கௌதம் விளையாடப் போன பின் திபெத்தைப் பற்றிய விவரங்களையே இணையத்திலிருந்து உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் கவனத்தை சுற்றிலும் கேட்ட சத்தங்கள் எட்டவில்லை. அவனுடைய அறைக்கு வீட்டவர்கள் அவ்வப்போது வந்து போனதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

அவனையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வருணுக்கு வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “எப்படி இவரால் மனதை இந்த அளவுக்கு ஒருமுகப்படுத்த முடிகிறது? இவர் கற்றுக் கொண்டதெல்லாம் இப்படித்தான் போலிருக்கிறது. இவர் அமானுஷ்யன் ஆன ரகசியம் இது தானா?”

சின்ன வயதிலிருந்தே அவனுடைய கதாநாயகனாக இருந்த அக்ஷய் மீது இன்னமும் வருணுக்கு பிரமிப்பு குறையவில்லை. இப்படி ஒரு நல்ல மனிதனை, அவனையும், அவன் அம்மாவையும், பாட்டியையும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஏற்றுக் கொண்டு இவ்வளவு தூரம் நேசிக்க முடிந்தவனை, இழந்து விடுவோமோ என்கிற பயம் தான் பாடாய் படுத்துகிறது. அந்த பயத்தை சஹானாவிடமும், மரகதத்திடமும் கூட, அவர்கள் வார்த்தைப்படுத்தா விட்டாலும், அவனால் இப்போது காண முடிகிறது. வழக்கமான கலகலப்பு அவர்களிடமும் இல்லை.

சஹானா மரகதத்தைக் கேட்பது காதில் விழுந்தது. “உங்களுக்காக எடுத்து வைத்திருந்த சாப்பாடு அப்படியே இருக்கிறது அதை. சாப்பிடவில்லையா?”

“இன்றைக்கு சங்கடஹர சதுர்த்தி. விரதம் ஆரம்பித்திருக்கிறேன்....” மரகதம் சொன்னாள்.

விரதம் யாருக்காக என்று வருணுக்குப் புரிந்தது. இந்தப் பாட்டியிடம் போய் நேற்று அநியாயத்திற்குக் கோபித்துக் கொண்டோமே என்று தோன்றியது. அக்ஷயின் தாய் சாரதா ஒரு காலத்தில் மகனுக்காக அடிக்கடி விரதம் இருந்ததைக் கேள்விப்பட்டிருந்த மரகதம் அந்த ஸ்தானத்தில் இப்போது ஆரம்பித்திருக்கிறாளோ என்று நினைக்கையில் மனம் இலேசாகியது.....

அந்தப் பூங்காவில் அக்ஷய் நுழைந்த போது ஆட்கள் அதிகமில்லை. உச்சி வெயில் வேளையானதால் அங்கங்கே ஒருசில காதல் ஜோடிகள் மட்டும் தான் இருந்தார்கள். தொப்பி ஒன்றைப் போட்டுக் கொண்டு

என்.கணேசன்

தனியாகப் பூங்காவில் நுழையும் அக்ஷயை
ஆச்சரியத்துடன் காவலாளி பார்த்தான்.

ஆள்நடமாட்டமே இல்லாத ஒரு பகுதியில் இருந்த
புதர் அருகே மறைவில் அமர்ந்த அக்ஷய் தன்
ஜோல்னா பையில் இருந்த காவி உடையையும், சில
சாதனங்களையும் வெளியே எடுத்தான். அடுத்த அரை
மணி நேரத்தில் ஒரு புத்த பிக்கு பூங்காவை விட்டு
வெளியேறுவதைப் பார்த்த காவலாளி ‘இந்த ஆள்
எப்போது உள்ளே நுழைந்தார்?’ என்று
ஆச்சரியப்பட்டான்.

புத்தபிக்கு வேடத்தில் இருந்த அக்ஷய் பூங்கா
இருந்த தெருக்கோடியில் இருந்த ஒரு
புகைப்படமெடுக்கும் ஸ்டுடியோவுக்குள் நுழைந்தான்.
அந்த கடைக்காரரை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.
புத்த பிக்கு கோலத்தில் அமைதியே வடிவாக உள்ளே
நுழைந்த அவனை கடைக்காரர் அடையாளம் கண்டு
கொள்ளவில்லை. மிகுந்த மரியாதையுடன் அவனிடம்
கடைக்காரர் கேட்டார். “என்ன வேண்டும்?”

கரகரத்த குரலில் அக்ஷய் சொன்னான்.
“பாஸ்போர்ட் சைஸ் ஃபோட்டோ.... உடனே
கிடைக்குமா?” . பேசியதில் தமிழல்லாத அன்னிய
வாடை அந்தக் கடைக்காரருக்குத் தெரிந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“பத்தே நிமிடத்தில் கிடைத்து விடும்” என்று சொன்ன கடைக்காரர் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

படம் எடுக்கையில் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என கடைக்காரர் கேட்டார். நேபாள் என்று அக்ஷய் சொன்னான். அங்கு அவன் இருந்த பத்து நிமிட காலத்தில் கடைக்காரருக்கு சிறிது கூட சந்தேகம் வரவில்லை.

திரும்பவும் பூங்காவிற்குள் புத்தபிக்கு நுழைவதைப் பார்த்த காவலாளி இந்த ஆள் ஏன் பழையபடி வருகிறார் என்று யோசித்தான். மறைவிடத்தில் வேடத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு அவன் பழைய தோற்றத்தில் வெளியே போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காவலாளிக்கு திடீரென்று அந்த சாமியார் உள்ளே என்ன செய்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவலாய் இருந்தது. உள்ளே சாமியாரை வலைவீசித் தேடியும் கிடைக்காததன் மர்மம் அந்தக் காவலாளிக்குக் கடைசி வரை பிடிபடவில்லை. 'என்ன மாயா ஜாலமாக இருக்கிறது' என்று நினைத்துக் கொண்டான். கடைசியில் சாமியாரைப் பார்த்ததே பிரமையாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்குள் எழுந்தது. முடிவில் 'இராத்திரி அவ்வளவு குடித்திருக்கக்கூடாது' என்று தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான்.

என்.கணேசன்

வீட்டுக்கு வந்த அக்ஷய் மின்னஞ்சலில் பிக்கு தோற்றத்தில் இருந்த புகைப்படத்தையும், மைத்ரேயர் புகைப்படத்தையும் புதுடெல்லி ஆளுக்கு அனுப்பி விட்டு பேசினான். நேபாள நாட்டைச் சேர்ந்த புத்த பிக்குவாக தனக்கு ஒரு பாஸ்போர்ட் அவசரமாக வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டு மைத்ரேயர் தோற்றத்திற்கு ஓரளவாவது பொருந்துகிற அதே வயதுள்ள ஒரு பையன் தனக்கு வேண்டும் என்று சொன்னான். “முகவெட்டும், உடல்கட்டும் அச்சாக அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஓரளவாவது பொருந்துகிற மாதிரி ஒரு பையனை ஏற்பாடு செய்யுங்கள்....”

அந்தப் பையன் எப்படியிருந்தால் தேவலை என்றெல்லாம் அவன் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டே போனான்...

எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்த புதுடெல்லி மனிதன் மூன்று நாட்களுக்குள் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து தருவதாகச் சொன்னான்.

அதே நேரத்தில் சந்திரகாந்த் முகர்ஜியின் அழைப்பு மணி அழைத்தது. பேசியது ஒரு பெண் குரல். அமெரிக்க ஆங்கிலத்தில் சாயல் அவள் பேச்சில் இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“டிஸ்கவரி சேனலின் வரலாற்று பிரிவில் இருந்து டொமினிக் பேசுகிறேன். நான் பேசுவது டாக்டர் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவர்களிடம் தானா?”

ஒரு கணம் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி பேச்சிழந்து போனார். என்றோ ஒரு நாள் வரும் என்று காத்திருந்த பெரும்புகழ் இன்றே வந்து விட்டதோ? டிஸ்கவரி சேனலில் இருந்து அழைக்கிறார்களே! நம் பெயர் அங்கு வரை சென்று விட்டதா?

அவர் பரபரப்புடன் சொன்னார். “ஆமாம் டாக்டர் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தான் பேசுகிறேன். என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்”

“நாங்கள் ஆசிய வரலாற்றுத் தொடர் ஒன்றை விரைவில் ஆரம்பிக்க உள்ளோம். அதற்காக ஆசிய சரித்திர எழுத்தாளர்களை பேட்டி எடுத்து அவர்கள் கருத்தையும் பதிவு செய்ய நினைத்திருக்கிறோம். இந்திய சரித்திர எழுத்தாளராக தங்களை எங்கள் குழு தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறது....”

சந்திரகாந்த் முகர்ஜிக்கு இது கனவா என்ற சந்தேகம் வந்தது. தன் வழுக்கைத் தலையைக் கொட்டிக் கொண்டார். தலை வலித்தது. கனவல்ல நிஜம் தான்.

“மகிழ்ச்சி.... நன்றி....” அதற்கு மேல் என்ன சொல்வது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

என்.கணேசன்

அவள் தொடர்ந்தாள். “எங்கள் பிரதிநிதி இப்போது கல்கத்தாவில் தான் உள்ளார். உங்களை சந்திக்க எப்போது எங்கு வர வேண்டும் என்று நீங்கள் சொன்னால் உடனே அனுப்பி வைக்கிறோம்...”

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி பரபரப்புடன் சொன்னார். “நான் தற்போது மூர்ஷிதாபாத் பக்கத்தில் இருக்கும் என் பூர்வீக கிராமத்தில் இருக்கிறேன். நான்கு நாட்கள் இங்கு குடும்ப பூஜை இருக்கிறது. என் சகோதரர்கள், சகோதரிகள் அவர்கள் குடும்பம் எல்லாம் அதற்காக வந்திருக்கிறோம். நான் கல்கத்தாவிற்கு ஐந்து நாள் கழித்து தான் வருவேன்.....”

அவள் தன் குரலில் ஏமாற்றத்தைக் காட்டினாள். “சீக்கிரமே தொடர் ஒளிபரப்பை ஆரம்பிக்க இருப்பதால் உங்கள் பேட்டி எவ்வளவு சீக்கிரம் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு எங்களுக்கு வசதியாக இருக்கும்”

“உங்கள் பிரதிநிதி இங்கேயே வர முடிந்தால்...” அவர் இழுத்தார்.

அவள் சிறிது யோசித்து விட்டுச் சொன்னாள். “பரவாயில்லை சார்.... கல்கத்தாவிற்கு வந்தவுடனேயே பேட்டி கொடுக்க முடியுமா?”

இத்தனை கௌரவம் வழக்கைத் தலையருக்கு இது வரை கிடைத்ததில்லை. அதனால் அவருக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆனந்தக்கண்ணீர் வந்து விட்டது. பேட்டி கொடுக்க முடியுமா என்று கேட்கிறாளே! “தாராளமாக.... நான் கல்கத்தாவுக்கு ஏழாம் தேதி காலை எட்டு மணிக்கு வந்து சேர்வேன். காலை ஒன்பது மணிக்கு மேல் எந்த நேரம் அவர் வந்தாலும் சரி....”

“மிக்க நன்றி. அவர் சரியாக பத்து மணிக்கு உங்கள் வீட்டுக்கு வருவார். உங்களுக்கு வசதியான நேரம் தானே அது”

“வசதியான நேரம் தான்.....”

“அந்த நேரத்தில் வீட்டில் கூட்டமாக ஆள்கள் சேராமல் இருந்தால் பேட்டி எடுக்க சௌகரியமாய் இருக்கும்.... பல இடங்களில் டிவி சேனலில் இருந்து வருகிறார்கள் என்றாலே கூட்டம் சேர்த்து விடுகிறார்கள். பேட்டிக்கு அது இடைஞ்சலாகி விடுகிறது.... அதனால் தயவு செய்து இந்த பேட்டியைப் பற்றி முடிகிற வரையாரிடமும் சொல்லாமல் இருந்தால் உதவியாக இருக்கும்....”

“யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன். டிவியில் வரும்போது அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்.... வீட்டில் நான் தனியாகத் தான் இருப்பேன்....”

என்.கணேசன்

அவள் குரலில் நிம்மதி தொனித்தது. “நன்றி சார். எங்கள் சேனலில் உங்கள் பேட்டி சிறப்பாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்....”

அவள் கடைசி வரை அவர் முகவரியைக் கேட்கவில்லை. அது அவருக்கு பெரிய விஷயமாய் தெரியவில்லை. அவரைப் போன்ற பிரபல சரித்திர எழுத்தாளரின் தொலைபேசி எண்ணைக் கண்டுபிடித்த அவளுக்கு அவர் விலாசம் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமா என்ன?

அத்தியாயம் 26

அக்ஷய் நாளை காலை திபெத்திற்கு கிளம்புகிறான். எல்லா விதங்களிலும் தன்னை அவன் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டாகி விட்டது. கண்களை மூடி அமைதியாகத் தன் அறையில் அவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் வருண் நுழைந்தான். கண்களைத் திறந்த அக்ஷய் புன்னகைத்தான். “வா.... உட்கார்.....”

அக்ஷயை ஓட்டியபடி உட்கார்ந்தான் வருண். சின்ன வயதில் இருந்தே அக்ஷயுடன் அவ்வளவு நெருக்கமாய் உட்கார்ந்தால் தான் அவனுக்கு திருப்தி. நாளை போனால் இனி எப்போது வருவான் என்று தெரியாது, ஏன் திரும்ப வருவானா என்றே தெரியாது என்றெல்லாம் வருணின் மனம் நினைக்க ஆரம்பித்திருந்ததால் இன்று பாசம் மேலும் கூடி இருந்தது.

“அப்பா, அம்மா சொல்கிறாள் நான் உங்களை நிறையவே இம்சிக்கிறேனாம்... அப்படி நினைக்கிறீர்களாப்பா?”

வருண் தோளில் தோழமையுடன் கையைப் போட்டு தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு அக்ஷய் சொன்னான். “அவளுக்கு என்ன தெரியும்? அவள் சொல்வதை

என்.கணேசன்

எல்லாம் கண்டு கொள்ளாதே...” பின் அவன் கண்களைப் பார்த்து ஆத்மார்த்தமாய் சொன்னான். “இது வரை நீ எனக்கு எப்போதுமே இம்சையாய் இருந்ததில்லை. இனி மேலும் அப்படி இருக்க மாட்டாய்...”

வருணுக்கு அவன் மடியில் படுத்து அழத் தோன்றியது. அழுதான். அக்ஷய் அவன் தலையைக் கோதிக் கொண்டே சொன்னான். “என்ன சின்னக்குழந்தை மாதிரி?”

உடனடியாகப் பதில் சொல்லாத வருண் மெள்ள எழுந்து தேம்பலை நிறுத்தி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். “நான் உங்களைப் பொருத்த வரை எப்போதுமே சின்னக் குழந்தை தான். இல்லையாப்பா” என்று கண்களின் ஈரம் காயாமல் சிரிக்க முயல அக்ஷய் மனம் நெகிழ்ந்து போனான். “ஆமாம்” என்றான்.

சிறிது நேரம் இருவரும் அமைதியாய் இருந்தார்கள். சேர்ந்து அமர்ந்திருக்கையில் மௌனமும் ஒரு விதத்தில் நிறைவாகவே இருந்தது. பின் மெல்ல வருண் சொன்னான். “அப்பா நான் எந்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தையும் முதலில் உங்களிடம் தான் சொல்லி இருக்கிறேன்.... நீங்கள் போவதற்கு முன்னால் சொல்ல புதிதாய் ஒன்றிருக்கிறது....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சொல்”

“நான்.... நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன்.....”

அக்ஷய் முகத்தில் குறும்பு கலந்த மகிழ்ச்சி பொங்கியது. “ஏய்... இப்போது தான் சொன்னாய்... உங்களைப் பொருத்த வரை நான் சின்னக்குழந்தை என்று... குழந்தை திடீரென்று இவ்வளவு சீக்கிரம் வளர்ந்து விட்டதா என்ன?”

வருண் வெட்கப்பட்டான். “உங்களுக்கு தான் குழந்தை. மற்றவர்களுக்கு அல்ல..” என்று சொன்ன போது அக்ஷய் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

“அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி சொல்”

“பெயர் வந்தனா. கூடப்படிக்கிறாள். நல்ல மாதிரி..... பார்க்க அழகாயிருப்பாள்”

“அவளும் உன்னைக் காதலிக்கிறாளா?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நானும் அவளிடம் என் காதலை இன்னும் சொல்லவில்லை.... முதலில் உங்களிடம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்....”

அக்ஷய் பேச்சிழந்து போனான். காதலைக் கூட முதலில் அவளிடம் வந்து தெரிவிக்க நினைக்கும்

என்.கணேசன்

ஆழமான அன்பை அவன் வேறெங்கு காண முடியும்? மனம் என்னவோ செய்தது.

வருண் தொடர்ந்தான். “அவள் நம் எதிர் வீட்டுக்கு தான் குடி வரப் போகிறாள். அவர்கள் வீடு மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நம் எதிர் வீடு காலியாக இருக்கிறது என்று சொன்னேன். வந்து பார்த்து விட்டு பிடித்திருந்ததால் அடுத்த வாரம் குடிவரப் போகிறார்கள்....”

சிரித்துக் கொண்டே அக்ஷய் அவன் வயிற்றில் நட்பாக குத்தியபடி சொன்னான். “நல்ல விவரமாய் தான் இருக்கிறாய். காதல் என்று வந்து விட்டாலே முளை இரண்டு மடங்கு வேலை செய்யும் போல இருக்கிறது...”

அக்ஷயின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்த வருண் சிரிப்பதை விட்டு சீரியஸாக சொன்னான். “நீங்கள் திரும்பி வரும் போது அவள் நம் எதிர் வீட்டில் இருப்பாள். நீங்கள் கண்டிப்பாய் திரும்பி வர வேண்டும்.... அந்த மைத்ரேயனைக் காப்பாற்றுகிறீர்களோ இல்லையோ உங்களை நீங்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்..... நாங்கள் எல்லாரும் உங்களுக்காக காத்துக் கொண்டே இருப்போம்....”

பல வருடங்களுக்கு முன்பு வருணை விட்டுக் கிளம்புவதாய் அக்ஷய் சொன்ன போது இருந்த அதே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

துக்கம், அதே வேண்டுதல் இப்போதும் தெரிந்தது. வருண் சொன்னது பொய்யில்லை. ஆண்டுகள் நகர்ந்து சிறுவன் வளர்ந்து இளைஞனான பின்னும் அவனைப் பொருத்த வரை குழந்தையாகத் தானிருக்கிறான்...

அக்ஷயின் மனம் கனமானது. எது மனிதனின் கையில் இருக்கிறது. எதையும் தீர்மானிப்பது இறைவனே அல்லவா? அந்த அன்பு மகனின் திருப்திக்காக அவன் சரியென தலையசைத்தான்.

சேடாங் (Tsedang) நகரம் அதிகாலையில் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்தது. நகர வாசிகளில் சிலர் மெள்ள எழுந்து வீடுகளில் இருந்து வெளியே வர ஆரம்பித்திருந்தார்கள். அந்த ஏழை நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி வாசலில் ஏதோ வேலையாக இருந்தாள். தெருமுனையில் ஒரு புத்த பிக்கு வருவதை அவள் கவனித்தாலும் அந்த புத்த பிக்கு தன் வீட்டுக்கு தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை சற்றும் அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. காரணம் அவள் குடும்பத்தினர் புத்தமதத்தினர் தான் என்ற போதும் அடிக்கடி மடாலயங்களுக்குப் போய் வணங்கும் வழக்கம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. வருடத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது இரு முறை மட்டும் போய் வணங்கி விட்டு வருவார்கள். அதுவும் ஒரு சம்பிரதாயமான சிறிது நேர சமாச்சாரமாக மட்டுமே இருக்குமே ஒழிய ஆழ்ந்த பக்தியின் வெளிப்பாடாக இருந்ததில்லை. அதனால் புத்த

என்.கணேசன்

பிக்குவும் அவர்கள் வீட்டுக்கு வர வாய்ப்பில்லை என்று அவள் நினைத்தாள் ஆனாலும் புத்த பிக்கு அவளை நோக்கி தான் வந்தார்...

அருகே வந்த பிக்குவை அவள் வணங்கி நின்றாள். அவளுக்கு ஆசி வழங்கிய பிக்கு “காலை பத்து மணிக்கு கண்டிப்பாக மடாலயத்திற்கு வர மூத்தவர் உங்களை அழைத்திருக்கிறார்” என்று சொல்லி விட்டு அடுத்த கணமே அந்தப் பெண்மணியைத் திரும்பிக்கூட பாராமல் அங்கிருந்து நகர்ந்தார். அந்தப் பெண்மணிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அந்த பிக்கு சீக்கிரமாகவே அவள் பார்வையில் இருந்து மறைந்து போனார்.

அந்த ஊரில் இருந்த சிறிய புத்த மடாலயத்தில் இருந்த தலைமை பிக்குவை அனைவரும் மூத்தவர் என்றே அழைத்தார்கள். அப்படி அழைக்க என்ன காரணம் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலும் அவளுக்கு இருந்ததில்லை. தலாய் லாமாவின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர் என்று அவரைப்பற்றிச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாள். வேறு ஊர்களிலிருந்து வந்து அவரை பல பிக்குகள் வணங்கிச் செல்வதை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். அவருடைய சொற்பொழிவுகள் குறித்தும் அறிவாளிகள் என அவள் நினைத்திருக்கும் பலரும் மிக உயர்வாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

ஆனால் அவளுக்கு அவர் பேசியது எதுவும் அதிகம் புரிந்ததில்லை.

அப்படிப்பட்ட உயரிய நிலையில் இருக்கும் முத்தவருக்கு அவளிடம் பேச என்ன இருக்க முடியும். அறிவிலோ, பக்தியிலோ, செல்வத்திலோ அவர் கவனத்திற்கு வரும் நிலையில் அவள் இல்லை. ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது. வேறு யாரையோ கூப்பிடுவதற்குப் பதிலாக, தவறாக, அவளை அழைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார் அந்த பிக்கு. அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். பத்து மணிக்குப் போனால் அவர் புரிந்து கொள்வார். மடாலயத்திற்குப் போய் வணங்கி பல மாதங்கள் ஆகின்றன. அவளை ஒரு முறை வரவழைக்க போதிசத்துவர் செய்யும் லீலை தானோ இது.

பத்து மணிக்கு மடாலயத்தில் அவள் இருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததுமே காலையில் வந்து தகவல் சொன்ன பிக்கு விரைந்து வந்தார். “முத்தவர் உள்ளே காத்திருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

இன்னும் ஆள் மாறாட்டத் தவறு இந்த பிக்குவுக்கு உறைக்கவில்லை என்று நினைத்த அவள் உள்ளே சென்றாள். முத்தவர் மகாபுத்தர் சிலை முன் மண்டியிட்டுப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார். தானும் வணங்கினாள். “நல்லது என் வாழ்க்கையில் நடந்து நீண்ட நாட்கள் ஆகி விட்டது புத்தரே. அடிக்கடி

என்.கணேசன்

வந்து வணங்கவில்லை என்பதற்கு ஒரேயடியாக எங்களைப் புறக்கணித்து விடாதீர்கள். அருள் புரியுங்கள்”

எழுந்து விட்டாள். அதற்கு மேல் புத்தரிடம் சொல்ல வேறு எதுவும் இல்லை.

ஆனால் முத்தவர் வணங்கி முடிக்க சிறிது நேரம் ஆனது. அவள் காத்திருந்தாள். திரும்பியவர் மிகுந்த மரியாதையுடன் அவளை அமரச் சொன்னார். அந்த பிக்கு தவறான ஆளை அழைத்து விட்டு வந்தது இவருக்கு இன்னும் தெரியவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டபடி ஒடுங்கிப் போய் அமர்ந்தாள்.

“உங்கள் மகன் எப்படி இருக்கிறார்?” அவர் அதே மரியாதையுடன் கேட்டார்.

மூன்று மகன்களைப் பெற்றிருந்த அந்த தாய்க்கு அவர் எந்த மகனைக் கேட்கிறார் என்று புரியவில்லை. அவர் இத்தனை மரியாதை தந்து கேட்கக்கூடிய அளவு வயதிலோ, வேறெந்த தகுதியிலோ அவளுடைய மகன்கள் இருக்கவில்லை. “நீங்கள் என் எந்த மகனை விசாரிக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை ஐயா” என்று அவள் சொன்னாள்.

அவள் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்த முத்தவர் “உங்கள் கடைசி மகனைத் தான் கேட்கிறேன் அம்மா” என்றார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இப்போது அவளுக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. அவளது மூன்றாவது மகன் பள்ளிக்கூடம் செல்வதாக வீட்டிலிருந்து கிளம்பினாலும் சில நாட்கள் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் சேடாங் நகரத்தின் சுற்று வட்டாரத்தில் இருக்கும் சில குகைகளில் போய் அமர்ந்து கொண்டு பொழுதைக் கழிப்பதுண்டு. இல்லா விட்டால் முப்பது கிலோமீட்டர் தொலைவில் இருக்கும் திபெத்தின் முதல் புத்த மடாலயமான சம்யே மடாலய (Samye monastery)த்திற்குப் போய் விடுவதுண்டு... சில சமயம் அதற்கு அருகில் இருக்கும் புனித குளமான லாமோ லாட்சோ(Lhamo Latso) விற்குப் போய் விடுவதுண்டு. இவன் இப்படிப் போவது அங்கே போகும் புத்தபிக்குகளுக்கு ஏதாவது விதத்தில் தொந்தரவாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதை அவர்கள் முத்தவரிடம் புகார் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதைக் கேட்கத் தான் அழைத்திருக்கிறார்.

“அவன் சின்னப் பையன். ஏதாவது தவறு செய்திருந்தால் அவனை மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா” என்று அவள் வேண்டிக் கொண்டாள்.

முத்தவர் அவளைப் பார்த்து சின்னதாய் புன்னகைத்தார். “தாயே. உங்களுக்கு உங்கள் மகன் யாரென்று தெரியுமா?”

என்.கணேசன்

அவளுக்கு அந்தக் கேள்வி வினோதமாய்த் தோன்றியது. மகன் மகன் தான். இது என்ன கேள்வி? அவள் முகத்தில் தெரிந்த குழப்பம் அவர் புன்னகையை விரிவுபடுத்தியது.

அவர் சொன்னார். “போதிசத்துவ மகாபுத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேயரே உங்கள் கடைசி மகன். அந்த அவதார புருஷரைப் பெற்றெடுத்த புனிதவதியான அன்னையை நான் வணங்குகிறேன்.”

அவள் தடுப்பதற்குள் எண்பது வயதைக் கடந்தவரும் மகாஞானி என்று மற்றவர்களால் போற்றப்பட்டவருமான மூத்தவர் அவளைத் தாழ்ந்து வணங்கினார்.

அதிர்ச்சியில் சமைந்து போன அந்தப் பெண்மணிக்கு இந்த ஆள் மாறாட்டக் குழப்பத்தில் சிக்கியிருப்பது அவள் அல்ல அவளுடைய மகன் என்று மெள்ள புரிய ஆரம்பித்தது. அவர் சொன்னதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. தாய் அறியாத சூல் இருக்க முடியுமா? அனிச்சையாய் இரண்டடி பின் வாங்கினாள்.

அத்தியாயம் 27

அவளை வணங்கிய மூத்தவர் நிமிர்ந்து பார்த்த போது அவள் பணிவாகச் சொன்னாள். “ஐயா உங்கள் கணிப்பில் ஏதோ தவறு நேர்ந்து விட்டது என்று நினைக்கிறேன். என் மகன் மைத்ரேயனாக இருக்க வாய்ப்பில்லை”

அவர் அமைதியாகக் கேட்டார். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

அவள் எதை என்று சொல்லுவாள். எதுவுமே அவன் மைத்ரேயன் என்று நம்புகிற மாதிரி இல்லையே! அவள் என்ன சொல்வது என்று குழம்பினாள். அவள் அறிவாளி அல்ல. அவளுக்கு சாதாரண விஷயங்களே சற்று தாமதமாகத் தான் புரியும். ஆனால் பெற்ற மகன் பற்றி பத்து வருடங்கள் கழிந்தும் புரியாதவளா அவள்?

ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஆரம்பித்தாள். “ஐயா புத்தபிரானைக் கருவில் சுமந்து கொண்டிருந்த போது அவர் தாய் மாயா தேவிக்கு தெய்வீகக் கனவுகள் வந்தன என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இவன் என் வயிற்றில் இருந்த போது அப்படி எந்தக் கனவும் எனக்கு வந்ததில்லை. சொல்லப் போனால் மோசமான கனவுகள் தான் சில நாட்களில் வந்திருக்கின்றன...”

என்.கணேசன்

முத்தவர் தன்னையும் மீறிப் புன்னகைத்தார்.

அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள். “அது மட்டுமல்ல. அவன் பிறந்து இத்தனை வருடங்களில் அவன் ஒரு அற்புதத்தையும் நடத்திக் காட்டியதில்லை....”

“அப்படியானால் அவர் மற்ற சிறுவர்களைப் போல் உங்கள் மகன் சாதாரணமானவர் என்று சொல்கிறீர்களா தாயே?”

அவள் ஒரு கணம் யோசித்தாள். அவளால் அப்படிச் சொல்லவும் முடியவில்லை. அவள் மகன் மற்றவர்களைப் போல் அல்ல. அல்லவே அல்ல. சொல்லப் போனால் அவளுக்கு அவன் மற்ற சிறுவர்களைப் போலவே இருந்து விட்டிருந்தால் தேவலை என்று எத்தனையோ முறை தோன்றியிருக்கிறது. அவள் அதை அவரிடம் வாய் விட்டே சொன்னாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அவன் வாய் திறந்து பேசுவதே அபூர்வம்... அவனுக்கு எதிலும் ஆர்வம் இல்லை. முன்னுக்கு வர வேண்டும் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டும் என்கிற லட்சியம் எல்லாம் இல்லை, அவன் மந்த புத்தி கொண்டவன் என்று என் முத்த பிள்ளை தினமும் திட்டுகிறான்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அப்படி அவர் திட்டும் போது மைத்ரேயர் கோபம் கொள்வதுண்டா தாயே”

அவள் முகம் மென்மையாகியது. “சேச்சே.... ஒரு போதும் அவன் கோபித்துக் கொண்டதில்லை. வாய் விட்டு எதுவும் பேசாமல் இருந்தது மட்டுமல்ல, அவன் முகத்தைக் கூட கோபமாக வைத்துக் கொண்டது கிடையாது....”

“அது பெரிய விஷயமல்லவா தாயே. எத்தனை பேரால் அப்படி இருக்க முடியும்?”

அவள் சொன்னாள். “ஆனால் அவனுக்கு ஏதாவது தலையில் ஏறினால் தானே கோபப்படுவதற்கு என்று என் முத்த பிள்ளை சொல்கிறான்”

அவர் மறுபடியும் புன்னகைத்தார். அவளால் அதைப் புன்னகைக்கும் விஷயமாக நினைக்க முடியவில்லை. முத்த மகன் அப்படித் திட்டும் போதெல்லாம் அவளுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும். அப்படித் திட்டும் போது இவன் திருப்பித் திட்டினால் கூட பரவாயில்லை என்று தோன்றும். குறைந்த பட்சம் அவன் திட்டும் போது இவன் அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக வெளியே போனால் கூட பரவாயில்லை என்று தோன்றும். ஆனால் அவளுடைய முன்றாவது மகன், அண்ணன் ஏதோ கதை சொல்வது போல கேட்டுக்

என்.கணேசன்

கொண்டிருப்பானே ஒழிய தன்னை மாற்றிக் கொள்ளவும் மாட்டான், கோபம் கொள்ளவும் மாட்டான். அப்போது அவளுக்கே முத்த மகன் சொல்வது சரி தானோ, இவன் தலையில் எதுவும் ஏறுவதில்லையோ என்று தோன்றியதுண்டு.

அவள் கேட்டாள். “கௌதம புத்தர் ராஜ வம்சத்தில் பிறந்தவர். இவன் என்னைப் போன்ற ஒரு தரித்திரவாசி வயிற்றில் பிறந்து வறுமையில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்... புத்தரின் அவதாரமாக இருந்தால் இவன் இப்படி கஷ்டப்படுவானா?”

“மைத்ரேயர் எப்போதாவது துக்கத்தில் இருந்திருக்கிறாரா தாயே?”

அவள் யோசித்துப் பார்த்தாள். அவள் கடைசி மகன் என்றுமே துக்கத்தில் இருந்ததில்லை. இத்தனை கஷ்டங்களிலும் அவன் கஷ்டப்பட்டதில்லை. அவளுக்கு ஒரு நிகழ்வு இப்போதும் மிகத் தெளிவாக நினைவிருக்கிறது. ஒரு நாள் அவள் முத்த மகன் தங்கள் வறுமை நிலையை மிக விரிவாக அவளிடம் எடுத்துச் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். மழை வந்தால் ஒழுகும் வீடு, தீரவே தீராத பழைய கடன், சமூகத்தில் அவர்களுக்கு இல்லாத கௌரவம், நன்றாக உண்ணவோ, உடுக்கவோ முடியாத கீழ் நிலைமை பற்றியெல்லாம் சொல்லி விட்டு, சமயங்களில் நாம் ஏன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிறந்தோம் என்று பல முறை வருந்தி இருப்பதாகச் சொன்னான்.

அவளுக்கே அவன் சொல்வதை எல்லாம் கேட்டு மனம் பாரமாகி விட்டது. ஏன் என்றால் அவன் சொன்னதில் ஒன்று கூட மிகைப்படுத்தலாக இருக்கவில்லை. ஆனால் கஷ்டத்தையே விவரிப்பதால் கஷ்டம் குறையாமல் கூடுவதால், இனியும் அங்கிருந்தால் இன்னும் பட்டியலை நீட்டி ஒரு வழியாக்கி விடுவான் என்று பயந்தவள் வேலை இருப்பதாகச் சொல்லி வெளியே வந்தாள். வெளியே அவள் கடைசி மகன் தூரத்து மலைமுகடுகளுக்கிடையே கிளம்பி இருந்த வானவில்லைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். அவன் முகத்தில் தெரிந்த பேரமைதி வீட்டின் உள்ளே நிலவிய சோகத்திற்கு எதிர்மாறாக இருந்தது. தூரத்தில் தெரிந்த மலை முகடுகள், அந்த வானவில், அவன்- எல்லாம் ஒரு ரகமே என்று ஏனோ அவளுக்கு அந்தக் கணத்தில் தோன்றியது. எப்படியோ அந்த அமைதி அவளையும் எட்டி சிறிது மனபாரத்தைக் குறைத்தது போலத் தோன்றியது. அந்தக் காட்சி அப்படியே உறைந்து அவள் மனதில் ஒரு மூலையில் தங்கிக் கொண்டது. வாழ்க்கையில் சோகம் அதிகமாகும் போதெல்லாம் அவளையும் அறியாமல் அந்தக் காட்சியை எண்ணிப் பார்ப்பாள். மனம் ஓரளவு ஆறுதல் அடையும். ஆனால்

என்.கணேசன்

அதற்குக் காரணமோ, அந்தக் காட்சியின் தத்துவமோ அவளுக்கு இன்று வரை புரிந்ததில்லை....

அவர் கேள்விக்கு தான் இன்னும் பதில் சொல்லவில்லை என்பது அவளுக்குத் திடீர் என்று நினைவுக்கு வந்தது. அவள் சொன்னாள். “இல்லை. அவன் எப்போதும் வருத்தமாக இருந்ததில்லை. அதற்கும், எதாவது புரிந்தால் தானே வருத்தம் கூட பட முடியும் என்று என் முத்த மகன் சொல்கிறான்.”

முத்தவர் அமைதியாகச் சொன்னார். “எதுவுமே புரியாதவன் வருத்தப்படுவதில்லை என்று உங்கள் முத்த மகன் சொன்னது உண்மை தான் தாயே. ஆனால் அது போல எல்லாம் புரிந்தவனும் வருத்தப்படுவதில்லை...”

அவளுக்கு அவர் சொன்னது பெரிதாய் புரியவில்லை. ஆனால் முத்தவருக்கு இப்போதும் அவள் மகன் மைத்ரேயன் அல்ல என்று தோன்றவில்லை என்பது மட்டும் புரிந்தது. அவர் அவனை மைத்ரேயர் என்ற பெயரைத் தவிர்த்து வேறு பெயரை பயன்படுத்தவே இல்லை.

அவளுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. அவளது புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சக்தியையும் மீறிய விஷயங்கள் அவள் மீது திணிக்கப்படுவது போல் இருந்தது. அவள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கேட்டாள். “அவன் மைத்ரேயன் என்றால் அவன் பிறந்தவுடனேயே ஏன் தெரிவிக்கவில்லை”

“அவர் உயிருக்கு ஆபத்து இருந்தது. அதனால் தான் இது வரை நாங்கள் தெரிவிக்காமல் இருந்தோம். தினமும் புத்தரை வணங்கியதை அடுத்து நாங்கள் மைத்ரேயர் வாழும் உங்கள் வீடு இருக்கும் திசை நோக்கி வணங்கத் தவறியதில்லை”

அவளுக்குத் தலை சுற்றுவது போல இருந்தது.

“அப்படியானால் இப்போது ஏன் தெரிவிக்கிறீர்கள்?”

“இப்போது மைத்ரேயர் உயிருக்கு பேராபத்து வந்திருக்கிறது. அவர் திபெத்தில் இருந்து போய் விடுவது தான் பாதுகாப்பு என்று மௌனலாமா சொல்லி இருக்கிறார்....”

அவளுக்குத் தலைசுற்றுவது போல் இருந்தது. வயிற்றை என்னவோ செய்தது. மௌனலாமாவின் அபூர்வ சக்திகள் திபெத்தில் பிரபலமாகி இருந்ததால் அதை சந்தேகிக்க அவளால் முடியவில்லை.

“அவன் எங்கே போவான்?” கலவரத்துடன் கேட்டாள்.

“அவரை இங்கேயிருந்து பாதுகாப்பாக அழைத்துப் போக இந்தியாவில் இருந்து ஒருவர் வருவார். அவருடன்

நீங்கள் மைத்ரேயரை அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லத்தான் உங்களை அழைத்திருக்கிறோம் தாயே”

அவள் அருகிலிருந்த சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள். மயங்கி விழுந்து விடுவோமோ என்று அவளுக்கு பயமாய் இருந்தது.

“அந்த இந்தியர் எப்போது வருவார்?”

“எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம். அவர் அதிக நேரம் உங்கள் வீட்டில் தங்கி இருப்பது ஆபத்து என்பதால் தாமதிக்காமல் மைத்ரேயரை அவருடன் அனுப்பி வைக்க வேண்டும் தாயே. அதனால் வீட்டுக்குப் போனவுடனேயே மைத்ரேயரைத் தயார்ப்படுத்தி விடுங்கள்....”

அவளுக்கு என்ன நினைப்பது எப்படி உணர்வது என்று விளங்கவில்லை. இப்போது கேள்விப்பட்ட விஷயங்கள் உள்ளே போய் ஓரளவாவது புரிய ஆரம்பிக்கும் போது தான் நினைப்பதும், உணர்வதும் நிகழும். இப்போது பாழும் சூனியமே அவளுக்குள் விரிந்திருந்தது.

மெள்ள கேட்டாள். “என் மகன் தான் மைத்ரேயன் என்கிற உங்கள் கணிப்பு தவறல்ல என்று எப்படி நம்புகிறீர்கள் ஐயா”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இந்தக் கணிப்பு நாங்கள் செய்தது அல்ல தாயே. திபெத்தியர்களின் முதல் குருவென நாம் நினைத்து வணங்கும் பத்மசாம்பவா 800 வருடங்களுக்கு முன்பே செய்து விட்டுப் போயிருக்கிற கணிப்பு இது.... உங்கள் மகன் தான் மைத்ரேயர் என்கிற உண்மை வெளியாட்களுக்குத் தெரிய வருவது அவர் உயிருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கலாம் என்பதால் ரக்சியம் காக்க வேண்டும் தாயே....”

முழுவதுமாக விளங்கா விட்டாலும் அவள் தலையசைத்தாள். அவளுக்கு இப்போது ஒரே ஒரு கேள்வியைத் தான் கேட்கத் தோன்றியது. “இப்போது போனால் என் மகன் எப்போது திரும்பி வருவான்?”

அந்தக் கேள்விக்கு அவரிடமும் பதில் இருக்கவில்லை.

லீ க்யாங்குக்கு காலத்தின் மீது அதிகாரம் இருந்திருக்குமேயானால் உடனடியாக அடுத்த நாள் காலை பத்து மணிக்கு காலத்தை நகர்த்தி இருப்பான். அவன் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்த ஆள் வழக்கைத் தலையரான சந்திரகாந்த் முகர்ஜியை நாளை பத்து மணிக்குச் சந்தித்து தகவல்களைப் பெற்றால் தான் மைத்ரேயர் விவகாரத்தில் அடுத்த நடவடிக்கையை அவன் முடிவு செய்ய முடியும். அது வரை காத்திருப்பது தான் அவனுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

என்.கணேசன்

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தன் மூர்ஷிதாபாத் பூர்விக வீட்டில் தனியாக இருந்திருந்தால் அவன் உடனடியாக ஆளை அங்கு அனுப்பி இருப்பான். ஆனால் அங்கு அவர் பெரிய குடும்ப கும்பலுடன் இருந்ததால் அது சாத்தியப்படவில்லை.

லீ க்யாங் சலிப்பே இல்லாமல் மைத்ரேயர் சம்பந்தமாக இது வரை சேகரித்து வைத்திருந்த தகவல்களை மறுபடியும் படித்தான். பிறகு கண்களை மூடிக் கொண்டு ஆசானை புத்தகயாவில் சந்தித்து விட்டுப் போயிருந்த மர்ம ஆசாமி பற்றி யோசித்தான்.

பிறகு தலாய் லாமா மற்றும் ஆசான் இருவருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை வாங் சாவொ பதிவு செய்திருந்து தந்திருந்ததை மறுபடியும் ஓட விட்டுக் கேட்டான். தலாய் லாமா குரலும், ஆசான் குரலும் இடைவெளிகளில் ஓரளவு தெளிவாக, விட்டு விட்டு கேட்டது.

ஆசான்: பத்து நாளுக்குள்.... வெளியே....

தலாய் லாமா:தெரியாமல் எப்படி....

ஆசான்: எனக்குத் தெரியும்..... ஒரு ஆள்....

தலாய் லாமா: ...இது என்ன காகிதம்.....

ஆசான்: மௌன லாமா சொன்னது.....

தலாய் லாமா:.... யாரிது?...

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான்:கண்டம்.... உயிருக்கு.... இந்தியா

தலாய் லாமா: ... எப்படி

ஆசான்: ஒரே வழி...

இப்போது எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்க்கையில் மைத்ரேயரின் உயிருக்கு ஆபத்து என்றும், அதிலிருந்து மைத்ரேயரைக் காப்பாற்ற ஒரே வழி இருக்கிறது என்றும் அவர்கள் பேசிக் கொண்டது போல தெரிகிறது. அந்த ஒரே வழி அந்த மர்ம ஆசாமியாக இருக்கலாம். அவனைத் தொடர்பு கொள்ளத் தான் அவர்கள் இந்தியப்பிரதமரைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். ஒரு ரகசிய ஃபைலே இருக்கும் அளவு சுவாரசியமான ஆள் அவன். அவன் மைத்ரேயரை காப்பாற்ற முடிந்த அளவு சக்தி வாய்ந்தவன் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். மைத்ரேயர் இருப்பது திபெத்தில். அவரை அந்த மர்ம ஆசாமி இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு காப்பாற்ற முடியாது. திபெத் சென்று தான் காப்பாற்ற முடியும்..... ஆக மைத்ரேயர் பற்றிய தகவல்கள் அந்த வழக்கைத் தலை முகர்ஜியிடம் இருந்து பெறுவதற்கு முன்பே இது மட்டும் நிச்சயம். அந்த ஆசாமி திபெத்திற்கு வரப் போகிறான்!

லீ க்யாங் தன் ரத்த ஓட்டத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை உணர்ந்தான். ஒரு நபருக்கு உடனடியாகப் போன் செய்து பேசினான். “திபெத்துக்கு

தனியாக வரும் ஒவ்வொரு ஆளையும் இனி சில நாள்களுக்கு கண்காணியுங்கள். வருபவன் எந்த வயதானாலும் சரி, எந்த நாட்டில் இருந்து வந்தாலும் சரி, தோற்றத்தில் எப்படி இருந்தாலும் சரி... இந்தக் கணத்தில் இருந்து அப்படி தனியாக நுழையும் ஒவ்வொரு ஆளின் புகைப்படமும் எனக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.... இதில் எந்த விதிவிலக்கும் இருக்கக்கூடாது.”

லீ க்யாங் உத்தரவு பிறப்பித்த அதே நேரத்தில் அக்ஷய் திபெத் செல்ல புத்தபிக்கு வேடத்தில் நேபாளில் காத்மண்டு நகருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 28

காத்மண்டு

விமானநிலையத்தில்

அமானுஷ்யனுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்த இந்திய
உளவுத்துறை ஆளுக்கு அவனை நேருக்கு நேர்
சந்திக்கப் போவதே ஒரு பரபரப்பு உணர்வை ஏற்படுத்தி
இருந்தது. இந்திய உளவுத்துறை அக்ஷயை
அமானுஷ்யன் என்ற பெயரிலேயே தங்கள்
ஆவணங்களில் குறிப்பிட்டு வந்ததால் அந்த
உளவுத்துறை ஆளுக்கு அவனை நினைக்கையில் கூட
அமானுஷ்யன் என்ற பெயரிலேயே நினைக்கத்
தோன்றியது.

மைத்ரேயரின் விவகாரத்தில் அமானுஷ்யனுக்கு
என்ன உதவி தேவைப்பட்டாலும் செய்ய பணிக்கப்பட்ட
பின் அந்த ஆள் போனில் சில முறை அமானுஷ்யனிடம்
பேசி இருக்கிறான். நேரில் இது வரை பார்த்தது இல்லை
என்ற போதிலும் வேண்டிய அளவு அவனைப் பற்றிக்
கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

விமானத்தில் இருந்து மிக நிதானமாகவும்,
அமைதியாகவும் இறங்கி வந்த அந்த புத்தபிக்குவின்
புகைப்படம் முன்கூட்டியே அவனுக்கு வந்து சேர்ந்து,
அந்த புத்தபிக்குவிற்கு ஒரு போலி பாஸ்போர்ட் அவன்
தயார் செய்யாமல் இருந்திருந்தால் அவனால் அந்த

என்.கணேசன்

புத்தபிக்கு அமானுஷ்யன் என்று கண்டுபிடித்தே இருக்க முடியாது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. பின்னாலும், முன்னாலும் அவசரமான ஆள்களும், பரபரப்பான ஆள்களும், களைப்பான ஆள்களும் வந்து கொண்டிருக்க அதற்கு எதிர்மாறான அமைதியுடன் நடந்து வந்த அந்த புத்தபிக்கு, ஒரு சமயத்தில் இமயமலை உச்சியில் பலர் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொண்டிருந்த போது மின்னல் வேகத்தில் இயங்கி பல துப்பாக்கி ரவைகளில் இருந்து தப்பியவன் என்று நம்புவது யாருக்கும் கஷ்டம் தான் என்று அந்த உளவுத்துறை ஆளுக்குத் தோன்றியது.

புத்தபிக்கு திடீரென்று குனிந்தார். விமானநிலையத் தரையில் ஊர்ந்து வந்த ஒரு பூச்சியை மற்றவர்கள் யாரும் மிதித்து விடாமல் தடுத்து, அதைத் தன் கைகளால் எடுத்து ஒதுக்குப் புறமாகச் சென்று அன்புடன் ஓரமாக விட்டு நிமிர்ந்த போது அங்கிருந்த சிலர் புன்னகையுடனும், மிகுந்த மரியாதையுடனும் அந்த புத்தபிக்குவைப் பார்த்தார்கள். ஆனால் புத்தபிக்கு பார்வை அவர்கள் மீது செல்லவில்லை. குனிந்த தலை நிமிராமல் மறுபடி அமைதியாக நடந்து பயணிகள் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு வந்து ஒரு வரிசையின் முதல் இருக்கையில் அமர்ந்து தான் நிமிர்ந்தார். அவருடைய கருணை மிகுந்த கண்கள் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்க்கையில் இந்திய உளவுத்துறை ஆளைக் கடந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிறகு மீண்டும் திரும்ப வந்து அவன் மீது நிலைத்து பின் மறுபடியும் நகர்ந்தது. பின் கண்களை மூடிக் கொண்டு கைகளில் இருந்த ஜபமாலையை பிக்கு உருட்ட ஆரம்பித்தார்.

உடையால் மட்டுமல்லாமல் ஒரு உண்மையான புத்தபிக்குவாகவே மாறி விட்டிருந்தவனை உளவுத்துறை ஆள் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பற்றி ஒரு ரிப்போர்ட்டில் ஒரு உயர் அதிகாரி எழுதியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. “எந்த வேடத்திற்கும் கனகச்சிதமாகப் பொருந்துவான். யாராகவும் மாற இவனுக்கு அதிக நேரம் தேவைப்படுவதில்லை.” கூடவே தலிபான் தீவிரவாதிகள் இவனை சைத்தான் என்று அழைத்தார்கள் என்பதைப் படித்த நினைவும் வந்தது. அவனை அறியாமல் புன்னகைத்தான். சுற்றிலும் பார்த்தான். புத்தபிக்குவையோ அவனையோ சந்தேகத்தோடு பார்த்தவர்கள் யாருமில்லை. சந்தேகப்படும்படியான ஆள்களும் சுற்றுவட்டாரத்தில் அவன் கண்களில் படவில்லை. அவன் மெள்ள எழுந்து புத்தபிக்கு அருகே சென்று அமர்ந்தான். அவனுக்கு அடுத்த இரண்டு இருக்கைகள் காலியாகவே இருந்தது ஒரு விதத்தில் வசதியாகப் போயிற்று.

புத்தபிக்கு உடனடியாகக் கண்களைத் திறக்கவில்லை. உளவுத்துறை ஆளும் புத்தபிக்குவிடம் பேச்சுக் கொடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. அவன் தூரத்தில்

என்.கணேசன்

விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து கண்களைத் திறந்த புத்தபிக்கு பார்வையும் அந்தக் குழந்தை மீது விழுந்தது. அந்தக் குழந்தையை ரசித்துக் கொண்டே உளவுத்துறை ஆளிடம் கேட்டார். “பையன் தயாரா?”

அந்தக்குழந்தை மீது வைத்த கண்களை எடுக்காமல் அந்த ஆள் சொன்னான். “தயார். இன்னும் கால் மணி நேரத்தில் ஒரு புத்தபிக்கு அவனை உங்களிடம் கொண்டு வந்து விடுவார்”

“பையன் எப்படி?”

“ஒரு அனாதை ஆசிரமத்தில் இருந்து பிடித்தோம். சோம்பேறி. அவனுக்கு பிடித்த வேலைகள் இரண்டு. சாப்பிட வேண்டும். தூங்க வேண்டும். சலிக்காமல் இந்த இரண்டையும் செய்வான்...”

“அதிகம் பேசுவானோ?”

“இல்லை. எதாவது சாப்பிட வேண்டும் என்றால் மட்டும் தான் தானாகப் பேசுவான். மற்றபடி கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் தான் பதில் சொல்வான்....”

புத்தபிக்கு முறுவலித்தார். யாராவது அவர்கள் இருவரையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருவரும் தூரத்தில் விளையாடும் அந்தக் குழந்தையை ரசித்து அதைப்பற்றித் தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றும்.

உளவுத்துறை ஆள் சொன்னான். “நான் கிளம்புகிறேன்”

“வேறெதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?”

“எச்சரிக்கையாய் இருங்கள். லீ க்யாங் எந்த விதத்திலும் உங்களுக்கு சளைத்தவன் அல்ல. அவன் ஆபத்தானவன்”

இதே எச்சரிக்கையை வேறு வார்த்தைகளில் முன்பே ஆசான் அவனிடம் சொல்லி இருந்தது அக்ஷயுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அடக்கமாக அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தான். உளவுத்துறை ஆள் எழும் போது அக்ஷய் தன் கால் அருகே வைத்திருந்த பையைத் தட்டி விட, பை கவிழ்ந்து அந்தப் பையில் இருந்து சில புத்தகங்களும், பூஜைப் பொருள்களும் சிதற உளவுத்துறை ஆள் சத்தமாக மன்னிப்பு கேட்டு அவற்றை எல்லாம் பொறுக்கி மறுபடி அந்தப் பையில் போட்டுத் தந்தான். அப்படிப் போடும் போது அவன் அது வரை தன் கையில் வைத்திருந்த ஒரு உறையும் அக்ஷயின் பைக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தது.

என்.கணேசன்

உளவுத்துறை ஆள் அக்ஷயை வணங்கி விட்டுப் போய் விட்டான். அக்ஷய் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் ஒரு புத்தபிக்கு ஒரு பையனுடன் வந்து சேர்ந்தார். அந்தப் பையனும் புத்தபிக்கு உடையிலேயே இருந்தான். அக்ஷய் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். ஆசான் தந்த புகைப்படத்தில் இருந்த மைத்ரேயனின் சாயல் கிட்டத்தட்ட அந்த சிறுவனிடம் இருந்தது. எந்த விதமான தனித்தன்மையும் பெரிதாகத் தெரியாமல் அந்தப் பையன் அக்ஷயை வெறித்துப் பார்த்தான். அவனை அழைத்து வந்திருந்த புத்தபிக்கு அக்ஷயிடம் பையனை விட்டு விட்டு குனிந்து வணங்கி விட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டார்.

அக்ஷய் அந்தப் பையனைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். அந்தப் பையனுக்கு பதிலுக்கு புன்னகை செய்ய வேண்டும் என தெரியவில்லையா, இல்லை புன்னகை செய்ய மனமில்லையா என்பதை அக்ஷயால் யூகிக்க முடியவில்லை. அந்தப் பையன் புன்னகை செய்யாமல் அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

அக்ஷய் தன் பையில் இந்திய உளவுத்துறை ஆள் விட்டுப் போயிருந்த உறையை எடுத்துப் பார்த்தான். அதனுள் அந்தச் சிறுவனின் பாஸ்போர்ட் இருந்தது. அதைத்திறந்து பார்த்தான். அந்தச் சிறுவனின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போலிப்பெயர் விலாசம் ஆகியவற்றைக் கவனமாய் அக்ஷய் படித்தான்.

பின் மெல்ல அந்தச் சிறுவனிடம் பெயரைக் கேட்டான். சிறுவன் வேண்டாவெறுப்பாகத் அந்த போலிப் பெயரையே சொன்னான். அவன் தன் சொந்தப் பெயரை சொல்லி விடவில்லை. அந்த அளவுக்கு அவனைத் தயார்ப்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதே அக்ஷய்க்குத் திருப்தியாய் இருந்தது.

அந்த உறையில் அந்த பாஸ்போர்ட்டோடு லாஸாவுக்கு இரண்டு டிக்கெட்களும் இருந்தன.

லாஸாவுக்குப் போகும் விமானத்திற்காக அவர்கள் இருவரும் காத்திருக்கையில் அந்த சிறுவன் தூங்கிப் போனான். பார்க்க இவனைப் போலவே இருக்கும் மைத்ரேயன் குணாதிசயங்களிலும் இவனைப் போலவே இருந்து விடுவானோ என்கிற சந்தேகம் ஏனோ அக்ஷய்க்கு வந்தது. ஆரம்ப அபிப்பிராயத்தை இன்னமும் அவனால் முழுமையாய் இழந்து விட முடியவில்லை.

சில மனிதர்கள் மிக மிக எளிமையானவர்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையும் எளிமையானது. அந்த எளிமையை மட்டும் தான் அவர்களால் தாங்கவும் முடியும். அந்த எளிமையை மீறி சிக்கலான ஏதாவது ஒன்று வாழ்க்கையில் வந்து விட்டால் அது உயர்வாக இருந்தாலும் கூட அது அவர்கள் வாழ்க்கையின்

என்.கணேசன்

லயத்தைக் கலைத்து விடும். அதை எப்படி சமாளிப்பது என்பதே அவர்களுக்குப் பெரிய பிரச்சனையாகி விடும். விதி பழையபடியே தங்களை விட்டிருந்திருக்கலாம் என்று தோன்ற ஆரம்பித்து விடும். மைத்ரேயரின் தாய் அப்படித் தான் உணர்ந்தாள்.

திபெத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒரு பூஜ்யம் போல இருந்த அவளை இது வரை எந்த பெரிய மனிதரும் கவனித்ததோ, மதித்து மரியாதையாக நான்கு வார்த்தைகள் பேசியதோ கிடையாது. அப்படிப்பட்ட அவள் மைத்ரேயர் என்ற அவதார புத்தனைப் பெற்றவள் என்ற புதிய செய்தியும், அதை வைத்து முத்தவர் போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் ஒரு குரு தாழ்ந்து வணங்கியதும் அவளைப் பெருமைப்பட வைத்ததற்குப் பதிலாக ஒருவித சங்கடத்தையே உணர வைத்தது. இளைய மகனைப் பிரிய வேண்டி வருவதோ மெள்ள மெள்ள கவலையை வளர்க்க ஆரம்பித்தது. இப்போது போனால் மீண்டும் அவனை எப்போது சந்திக்க முடியும் என்ற அவளது கேள்விக்கு முத்தவர் பதில் அளிக்க முடியாமல் இருந்தது பெற்ற வயிற்றைக் கலக்கியது.

அவள் வீடு வந்து சேர்ந்த போது அவளுடைய முதல் இரண்டு மகன்களும் மட்டும் இருந்தார்கள். கடைசி மகன் இருக்கவில்லை. ஒருவிதத்தில் அதுவும் நல்லதே என்று எண்ணிய அவள் முத்தவர் சொன்ன செய்தியை மகன்களிடம் சொன்னாள். கேட்டு விட்டு இரண்டாவது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மகன் திகைப்புடன் அவளைப் பார்த்தான். ஆனால் முத்த மகன் வாய் விட்டுச் சிரிக்க ஆரம்பித்தவன் நீண்ட நேரம் சிரித்தான். கடைசியில் கண்களில் நீர் தளும்பவே ஆரம்பித்தது.

அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. “உனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறாய்?”

“பைத்தியம் எனக்கா அந்த புத்த பிக்குக்கா? நம் வீட்டு மந்த புத்திக்காரனை மைத்ரேயன் என்று அழைத்தால் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது?”

அவளது இரண்டாவது மகன் சொன்னான். “ஏதாவது காரணம் இல்லாமல் முத்தவர் மாதிரியான ஞானி சொல்வாரா அண்ணா?”

முத்தவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “ஒரே ஒரு காரணம் தான் இருக்க முடியும். எப்போதும் சிலையாக இருக்கும் புத்தரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவருக்கு, வேலை வெட்டி இல்லாமல் அப்படியே சிலை போல் கண்ட இடங்களில் எல்லாம் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் நம் பையனைப் பார்க்கும் போது புத்தரின் மறு அவதாரமாகத் தோன்றி இருக்கலாம்.....”

தம்பி முகத்தில் சின்னதாய் புன்முறுவல் வந்தது. ஆனால் பெற்றவள் முத்த மகனின் நகைச்சுவை

என்.கணேசன்

உணர்வை ரசிக்கவில்லை. முத்த மகனை அவள் முறைத்தாள். “என்ன சிரிப்பு வேண்டிக் கிடக்கிறது. அந்த முத்தவரை விட நீ என்ன பெரிய அறிவாளியா?”

முத்தவன் கேட்டான். “அப்படியானால் நீயும் உன் கடைசி மகன் மைத்ரேயன் என்றா நினைக்கிறாய்?”

அந்தத் தாயிற்கு அப்படி ஒரு நம்பிக்கையும் இன்னும் வந்திருக்கவில்லை. இரண்டும் கெட்டான் நிலைமையில் இருந்த அவள் சொன்னாள். “எனக்கு என்ன நினைப்பதென்றே தெரியவில்லை”

முத்த மகன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான். “நம் வீட்டு மைத்ரேயனுக்காவது அவன் தான் மைத்ரேயன் என்று தெரியுமா?”

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அவர்களுக்கு தெரியவில்லை. மைத்ரேயனோ இன்னும் வீடு வந்து சேரவில்லை....

அத்தியாயம் 29

மைத்ரேயனின் தாய் தன் மகனின் பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள். அவன் துணிமணிகளை அவள் எடுத்து வைக்கும் போது அவள் கண்களில் நீர் மல்க ஆரம்பித்தது. மொத்தத்தில் அவனுக்கு முன்றே ஜதை ஆடைகள் தான் இருந்தன. அவற்றிலும் ஒன்று நைந்து போக ஆரம்பித்திருந்தது. அவன் ஒரு முறை கூட தனக்கு புதிய ஆடைகள் வேண்டும் என்று கேட்டதில்லை. கேட்டிருந்தால் அண்ணன்மார்கள் ஒன்றிரண்டாவது கூடுதலாக வாங்கிக் கொடுத்திருப்பார்கள் என்று தோன்றியது. யோசித்துப் பார்த்தால் எதையுமே வேண்டும் என்று அவனாகக் கேட்டதில்லை. அவர்களாகக் கொடுத்ததை மட்டுமே அவன் உபயோகித்திருக்கிறான்.....

தம்பியின் துணிமணிகளை எடுத்து வைக்கையில் தன் தாயின் கண்களில் இருந்து வழிந்த நீரைக் கவனித்த இரண்டாவது மகன் சொன்னான். “நீ அந்த பிக்கு சொன்னதை அப்படியே நம்பி தம்பியை அனுப்புவது சரி என்று தோன்றவில்லை அம்மா. அவன் மைத்ரேயனாக இருந்தால் அவன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏன் வர வேண்டும்? அதுவும் இத்தனை நாளாக இல்லாத ஆபத்து இப்போது ஏன் வர வேண்டும்?”

என்.கணேசன்

“அது தானே?” மூத்த மகனும் சொன்னான்.

ஆனால் அவள் அவர்கள் கருத்துக்கு செவி சாய்க்கவில்லை. “மௌன லாமா சொன்னது பொய்க்காது. அதை அலட்சியம் செய்வது நல்லதல்ல”

மூத்த மகன் ஏதோ கிண்டலாக மறுத்துச் சொல்ல முற்பட்டான். ஆனால் அவள் அவனை மேலும் பேச அனுமதிக்காமல் சைகையாலேயே நிறுத்தினாள். “என் குழந்தை உயிரோடு நான் விளையாட விரும்பவில்லை. அவன் எங்கேயாவது நன்றாக இருந்தால் அது போதும் எனக்கு”

அவள் கண்ணீரும், வார்த்தைகளும் மூத்த மகனின் வாயை அடைத்தன. ஏதோ சொல்ல நினைத்த இரண்டாவது மகனும் மௌனமானான். அங்கு கனத்த மௌனம் நிலவ ஆரம்பித்தது.

சிறிது நேரத்தில் மைத்ரேயன் வந்தான். பள்ளிக்கூடப் பையை சுவரோரமாக வைத்து விட்டுத் திரும்பிய அந்தப் பத்து வயதுச் சிறுவனை மூன்று பேரும் புதிதாகப் பார்ப்பது போல் பார்த்தார்கள். மைத்ரேயனாக இவன் இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று மனதில் மதிப்பீடு செய்தார்கள். சாதாரண உயரம், மாநிறம், ஒல்லியான தேகம், சிந்தனை தேக்கிய பார்வை... தோற்றத்தைப் பொருத்த வரை அந்தப் பார்வை ஒன்று தான் அவனிடம் வித்தியாசமாக

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருந்தது. அவன் வயதுச் சிறுவர்களின் பார்வை ஓரிடத்தில் நிற்காமல் அங்குமிங்கும் அலை பாயும். ஆனால் அவன் பார்வை அதிகமாக அலைபாய்ந்ததில்லை. சில நேரங்களில் வெறித்த பார்வை போலவே தோன்றினாலும் அது கவனமில்லா வெற்றுப் பார்வை அல்ல.....

அவனிடம் மூத்த அண்ணன் கேட்டான். “நீ என்ன மைத்ரேயனா?”

“மைத்ரேயனா? யாரது?”

அவனது மூத்த அண்ணனுக்கு சிரிப்பு வெடித்தது. அவன் வயிறு குலுங்க சிரித்தான். மைத்ரேயன் என்ற பெயர் யாரைக் குறிக்கிறது என்று கூட அறியாதவனைப் போய் மைத்ரேயன் என்று சொல்கிறார்களே என்று எண்ணி மனதாரச் சிரித்தான். இரண்டாம் அண்ணன் புன்னகைத்தான். தாயோ தன் கடைசி மகனையே கூர்ந்து பார்த்தாள். மைத்ரேயன் மூத்த அண்ணன் சிரிப்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கேட்டான். “நீ ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

தாய் மூத்த மகன் மீது கோபத்தோடு சொன்னாள். “அவன் இன்று நன்றாகச் சிரிப்பது என்று முடிவெடுத்திருக்கிறான். அதனால் தான் சிரிக்கிறான்.”

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் மூத்த அண்ணனைப் பார்த்து
அமைதியாகச் சொன்னான். “கோபப்படுவதையும்,
வருத்தப்படுவதையும் விட சிரிப்பது நல்லது தான்.
அதனால் நீ இப்படியே இரு அண்ணா”

மூத்த அண்ணனின் சிரிப்பு நின்று போனது.
அதற்குக் காரணம் இரண்டு. முதலாவது- கோபமும்,
வருத்தமும் தான் அவனிடம் எப்போதுமே ஊற்றெடுக்கும்
உணர்ச்சிகள். யார் மீதாவது கோபப்படுவான். அல்லது
தங்கள் நிலைமையை எண்ணி வருத்தப்படுவான். இன்று
சிரித்தது போல் அவன் சிரித்து அவர்கள் யாரும்
பார்த்தது கிடையாது. தம்பி சொன்னது அதை
நினைவுறுத்தியது போல் இருந்தது இரண்டாவது- அவன்
தம்பி தொடர்ந்தாற்போல் அவனிடம் நான்கு
வார்த்தைகளுக்கு மேலாகப் பேசியதும் இன்று தான். ஒரு
அபிப்பிராயத்தை அவன் தானாகத் தெரிவித்ததும் இன்று
தான்....

மைத்ரேயனின் தாய்க்கு தன் கடைசி மகனிடம்
என்ன சொல்வது எப்படிச் சொல்வது என்று மலைப்பாக
இருந்தது. அவளுக்கே இப்போதும் திகைப்பாக இருக்கும்
விஷயங்களை எப்படி பத்து வயது பாலகனிடம்
சொல்லிப் புரிய வைப்பாள். அவர்களைப் பிரிந்து போக
அவன் சம்மதிப்பானா? சம்மதிக்கா விட்டால் என்ன
செய்வது? என்னேரமும் அவனை அழைத்துப் போக
அந்த இந்தியன் வரலாம் என்பதால் அவளால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொல்லாமலும் இருக்க முடியவில்லை. யோசித்து விட்டு, அவன் திபெத்திலேயே இருந்தால் அவன் உயிருக்கு ஆபத்து என்று ஒரு பெரியவர் சொல்லி இருப்பதால் அவன் நாட்டை விட்டுப் போவது நல்லது என்றும், அவனை அழைத்துப் போக ஒரு இந்தியன் என்னேரமும் வரலாம் என்றும் சொல்லி வைத்தாள். அவன் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் தலையசைத்தான். வெகுளித்தனமாகத் தலையசைக்கும் தன் குழந்தையைப் பார்க்க அவளுக்குத் துக்கம் பீறிட்டது. 'என்ன புரிந்ததோ? இங்கிருந்து போய் எப்படி இருக்குமோ?'

அவள் மகனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு அழுதாள். மைத்ரேயன் அவளிடம் ஏன் அழுகிறாய் என்று கேட்கவில்லை. அவன் மிக அமைதியாக இருந்ததை அவன் இரண்டு அண்ணன்களும் கவனித்தார்கள். ஒரு சாதாரண பத்து வயதுப் பையன் நிலைமையை எதிர்கொள்ளும் விதமாக அது இருக்கவில்லை. தனியாக எவனோ ஒருவனுடன் போக நேரும் எந்தச் சிறுவனும் துக்கமும் இல்லாமல், பயமும் இல்லாமல் இவ்வளவு அமைதியாக இருக்க முடியாது....

அவள் அழுது சிறிது ஓய்ந்த போது மைத்ரேயன் மென்மையாகச் சொன்னான். “கவலைப்படாதே அம்மா...”

அந்தக் கணம் அவள் குழந்தையாகவும், அவன் பெரியவனாகவும் அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

என்.கணேசன்

அவளுக்கு அவனுடைய அன்பான இரண்டு வார்த்தைகள் ஆறுதல் அளித்த அதே சமயத்தில் கூடுதலாக அழுகை வரவும் வைத்தது. அதற்கு மேல் அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போக ஆரம்பித்தான்.... முகத்தில் சாந்தம் நிலவ ஆரம்பித்தது. சிறிது நேரத்தில் அவளும் அந்த சாந்தத்தை உணர ஆரம்பித்தாள்....

அவன் மைத்ரேயனோ இல்லையோ அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் சாதாரணமானவன் அல்ல என்பது மட்டும் அவர்களுக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

அன்றிரவு மைத்ரேயனைத் தவிர மற்ற மூவருக்கும் உறக்கம் வரவில்லை....

லாஸா விமானநிலையத்தை அவர்கள் விமானம் இன்னும் சில நிமிடங்களில் அடைந்து விடும் என்று விமானப் பணிப்பெண் சொன்னாள். அக்ஷய் தன் அருகில் இருந்த அந்த அனாதைச் சிறுவனைப் பார்த்தான். அவன் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்திய உளவுத்துறை ஆள் சொன்னது நூறு சதவீதம் சரி என்று தோன்றியது. சாப்பிடும் நேரம் தவிர உறங்குவதிலேயே அந்தச் சிறுவனின் முனைப்பு இருந்தது. அக்ஷய் அவனை மெள்ள எழுப்பினான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்தச் சிறுவன் என்ன என்பது போல சற்று எரிச்சலுடன் பார்த்தான். கூட இருந்த புத்தபிக்கு மீது அந்த சிறுவனுக்கு மரியாதை குறைய ஆரம்பித்திருந்தது. நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து கண்டிப்பையே பார்த்து வளர்ந்த அவனுக்கு அந்தக் கண்டிப்பு தான் புரிந்த பாஷையாக இருந்தது. கண்டிப்பான மனிதர்களிடம் அடங்கிப் போக வேண்டும் என்பதும், மற்ற மனிதர்களை அதிகம் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதும் அவன் படித்துக் கொண்ட பாடமாக இருந்தது. தன்னருகே கருணையே உருவாக அமர்ந்திருந்த புத்தபிக்குவிற்கு அதிக மரியாதை தர வேண்டியதில்லை என்று நினைக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

அக்ஷய் சொன்னான். “லாஸா வரப்போகிறது. தயாராக இரு மகனே!”

அவன் வேண்டா வெறுப்பாகத் தலையசைத்தான். அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் லாஸாவில் இறங்கும் வரை அவன் கண்களைத் திறந்து வைத்திருக்க படாதபாடு பட்டான்.

லாஸா விமானநிலையத்தில் கெடுபிடி அதிகமாக இருந்தது. தன்னை விட்டு முன்னால் போக யத்தனித்த சிறுவன் கையைப் பிடித்து நிறுத்திய அக்ஷய் விமான நிலைய நிலவரத்தை நிதானமாக ஆராய்ந்தான். பொதுவான சோதனைகள் எல்லாருக்கும் இருந்தாலும்

என்.கணேசன்

தனியாக வந்தவர்களுக்கு கூடுதலாக சோதனைகளும், கேள்விகளும் இருந்ததை அவன் கவனித்தான். அவன் முன்பே யூகித்தது போல ஒரு தனிமனிதன் திபெத்தில் நுழைவதையே அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள் என்பது தெளிவாகவே தெரிந்தது. கண்காணிப்பு காமிராக்கள் அதிகமாக இருந்தன. போலீஸாரும், ஒற்றர்களும் கூட அதிகமிருந்தார்கள்.

அந்தச் சிறுவனுக்கு புத்தபிக்கு நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. வேகமாக நடக்கக் கூடத் தெரியாத அந்த பிக்குவுடன் தானும் நிற்கப் பிடிக்காமல் அவர் கையை விடுவித்துக் கொண்டு முன்னே செல்லப் பார்த்தான். மென்மையாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அக்ஷயின் பிடி இரும்புப்பிடியாக மாறியது. திகைப்புடன் திரும்பி அந்தச் சிறுவன் புத்தபிக்குவைப் பார்த்தான். அக்ஷயின் பார்வையில் இப்போது கனிவோ அன்போ தெரியாமல் அவனுக்கு அபாயம் தெரிந்தது. உணர்ச்சிகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிய பனிப்பார்வை.... இது அவன் இது வரை அறிந்த புத்தபிக்கு இல்லை. வேறு ஆள். ஆபத்தானவன்..... சிறுவன் முகத்தில் பீதி தெரிந்தது. அப்படியே நின்றான்.

அக்ஷயின் முகம் கண நேரத்தில் பழையபடி கருணைக்கு மாறியது. அந்தச் சிறுவனின் கைகளைப் பிடித்தபடி மிக நிதானமாக பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்த அதிகாரிகளை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். கூடவே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நடந்து வந்த அந்தச் சிறுவன் அந்த கணநேர மாற்றத்தைத் திகைப்புடன் கவனித்தான்.

அக்ஷய் மிகுந்த அன்புடன் அந்தச் சிறுவனிடம் கேட்டான். “என்னப்பா?”

ஒன்றுமில்லை என்று தலையசைத்த அந்தச் சிறுவனுக்குப் பயத்தில் வியர்த்தது. இந்தப்பிக்குவைப் பார்க்காமல் இருப்பதே நல்லது என்று தோன்றியது. அடக்கமாக கூட வந்தான்.

அவர்கள் இருவருடைய பாஸ்போர்ட்கள் மற்றும் விஸாக்களைப் பரிசோதித்த அதிகாரி சிறுவனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. அக்ஷயைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார். அக்ஷய் அமைதியாக அவரைப் பார்த்தான். ஒருசில பயணிகள் காட்டிய அவசரத்தையோ, பொறுமையின்மையையோ அவன் காட்டவில்லை. எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்கிற பாவனையை முகத்தில் காட்டினான். அதனால் அவர் விரைவாகவே அவர்களை அனுப்பி விட்டார். அவர்கள் உடைமைகள் அதிகம் இல்லாததால் அந்த பரிசோதனைகளும் சீக்கிரமே முடிந்து விரைவாகவே விமான நிலையத்தில் இருந்து இருவரும் வெளியே வந்தனர். திபெத்தின் தலைநகரில் அமானுஷ்யன் பிரவேசமாகி விட்டான்.

என்.கணேசன்

மரகதம் மருதமலை முருகன் சன்னிதியில்
மனமுருக அக்ஷயக்காகப் பிரார்த்தித்துக்
கொண்டிருந்தாள். கூட்டம் அதிகம் இல்லாததால்
அவளால் நிறைய நேரம் நின்று பிரார்த்திக்க முடிந்தது.
சொந்த மகன் கூட உதாசீனப்படுத்தின அவளை ஒரு
மனித ஜென்மமாக மதித்து நேசித்த முதல் மனிதன்
அவன். அவளுடைய மருமகளுக்கும் பேரனுக்கும்
அன்பையும் வாழ்வையும் தந்து தனதாக்கிக் கொண்ட
மிக நல்ல மனிதன் அவன். அவன் எந்த
ஆபத்துமில்லாமல் நல்லபடியாகத் திரும்பி வர வேண்டும்
என வேண்டிக் கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினாள்.

மலையடிவாரத்தில் பேருந்தில் ஏறியவள் பின்
பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனாள். சில
நிறுத்தங்கள் கழிந்து ஒரு நிறுத்தத்தில் பேருந்தில் ஏறிய
ஒருவன் அவளைப் பார்த்து திகைத்தான். அவள் பழைய
நினைவுகளில் மூழ்காமல் இருந்திருந்தால் அவன்
பார்த்ததையும் திகைத்ததையும் கவனித்திருக்க முடியும்.

பேருந்தில் அவள் பார்க்காத இடத்தில் நின்று
கொண்ட அவன் அதற்குப் பின் அவள் மேல் வைத்த
கண்களை எடுக்கவில்லை.

அவள் பேருந்தில் இருந்து இறங்கிய போது
அவனும் இறங்கிக் கொண்டான். அவள் வீடு நோக்கி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நடந்த போது அவனும் ரகசியமாகப் பின் தொடர
ஆரம்பித்தான்.

அத்தியாயம் 30

மரகதம் தன்னை ஒருவன் பின் தொடர்கிறான் என்பதைச் சிறிதும் உணரவில்லை. மனமெல்லாம் அக்ஷய மீதே இருந்ததாலும், இப்போதும் அவள் மனதில் அவனுக்காக கந்தர் சஷ்டி கவசம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்ததாலும் அவளுக்கு மிக அருகில் நடந்தவர்கள் குறித்த பிரக்ஞை கூட அவளுக்கு இருக்கவில்லை. அதனால் பத்தடி தூர இடைவெளியில் வந்தவனை அறிந்து கொள்ளாமலேயே அவள் தன் வீட்டை அடைந்தாள்.

அவள் உள்ளே நுழைந்து கதவு சாத்தப்பட்ட பின்னரும், அவளைப் பின் தொடர்ந்தவன் அந்தப் பகுதியிலேயே இருந்தான். அந்த வீட்டைப் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்தான். பக்கத்தில் இருந்த வீடுகளையும் எதிரில் இருந்த வீடுகளையும் ஆராய்ந்தான். இரண்டு மணி நேர காலம் அந்தப் பகுதியில் இருந்து பல தகவல்களை மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டு விட்டு அங்கிருந்து போனான்....

அக்ஷய் அந்த அனாதைச் சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு லாஸாவில் இருந்த ஒரு பழைய புத்த மடாலயத்திற்குச் சென்றான். உள்ளே அவனை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அழைத்துச் செல்லும் முன் வாசலிலேயே அவனிடம் சிலவற்றைப் பேச வேண்டி இருந்தது. பேசினான்.

“இனி இந்த மடாலயம் தான் உனக்குப் புகலிடம். அவர்களாக வேறு இடம் ஏற்பாடு செய்யும் வரை நீ இங்கு தான் இருக்க வேண்டி வரும்”

அவனுக்கு புத்த மடாலயத்தில் வசிக்கப் போவது பிடிக்கவில்லை என்பது அவன் முகத்திலேயே தெரிந்தது. சாப்பிடவும், தூங்கவும் குறைவில்லாத எந்த இடமும் அவனுக்கு சம்மதம் தான் என்றாலும் விழித்திருக்கும் நேரங்களில் வயிறும் நிறைந்திருந்தால் இந்த மடாலயத்தில் இருந்து கொண்டு என்ன தான் செய்வது என்று அவன் யோசித்தான். முன்பு அவன் தங்கி இருந்த அனாதை விடுதியில் நிறைய வேலைகள் தந்து அவனைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். வேலை செய்வதே கொடுமை தானே? இந்த மடாலயத்திலும் வேலை தருவார்களோ? தேவை இல்லாமல் படிக்கச் சொல்வார்களோ? படிப்பதும் கூட கொடுமை தான். படிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் நினைவு வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி வேறு கொடுமைப்படுத்துவார்கள். அந்தச் சிறுவனின் எண்ண ஓட்டங்கள் அவன் முகத்தில் அதிருப்தியாய் வெளிப்பட்டன.

அக்ஷய் அமைதியாகச் சொன்னான். “உறவென்று யாருமே இல்லாதது கொடுமை அல்ல. யார் உதவியும்

என்.கணேசன்

இல்லாமல் பிழைக்கும் வழியைக் கற்றுக் கொள்ளாமல் இருப்பது தான் கொடுமை. இங்கேயே இரு. நிறைய கற்றுக் கொள். இங்கே உன்னைப் போன்ற சிறுவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இங்கிருந்து தப்பித்து ஓட நினைக்காதே. அப்படிச் செய்வது உனக்கு ஆபத்து. புரிகிறதா?”

அக்ஷய் ஆபத்து என்பதை அழுத்திச் சொன்ன விதம் அவனுக்கு ஆபத்தின் தன்மையைப் புரிய வைத்தது. பயத்துடன் சிறுவன் தலை அசைத்தான். புத்த மடாலயத்திற்குள்ளே இருவரும் நுழைந்தார்கள். அந்தச் சிறுவனைத் தனியாக ஓரிடத்தில் அமர வைத்து விட்டு உள்ளே நுழைந்து மடாலயத் தலைவரிடம் அக்ஷய் பேசினான். அக்ஷய் பேசுவதையே அந்தச் சிறுவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அக்ஷய் சாந்த முகத்துடனேயே பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கையில் லாஸா விமான நிலையத்தில் நொடிப் பொழுதில் இறுகிய அந்தப் பயங்கர முகம் அந்த சிறுவனின் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த முகத்தை பின் எப்போதும் அவனிடம் அக்ஷய் காட்டவில்லை என்றாலும் தன் வாழ்நாள் உள்ள வரை அவனால் அந்த ஆபத்தான முகத்தை மறக்க முடியாது என்று தோன்றியது. இப்போதும் அதை நினைக்கையில் அந்தச் சிறுவனுக்கு பயத்தில் உடல் வியர்த்தது. இந்த ஆபத்தான பிக்குவுடன் இருப்பதை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விட மடாலயத்தில் இருப்பது எவ்வளவோ பரவாயில்லை என்று தோன்றவே அவன் அமைதியடைந்தான்.

அக்ஷய் அந்த சிறுவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சேடாங் நகருக்கு விரைந்தான். ஆசான் சொன்னது போல் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் ஆபத்து என்று அவனுக்கும் உள்ளுணர்வு சொல்ல ஆரம்பித்திருந்தது....

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தன்னைப் பேட்டி எடுக்க வரும் டிஸ்கவரி சேனல் நிருபருக்காக பரபரப்புடன் காத்திருந்தார். வரும் நிருபர் என்னவெல்லாம் கேட்பார், என்னவெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று யோசனையுடன் அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடிகாரம் அவருடைய அவசரத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் மந்தகதியில் நகர்ந்தது. ஒன்பது மணியில் இருந்து பத்து மணியாவதுக்குள் பதினெட்டு முறை வாசல் வந்து எட்டிப் பார்த்தார். வரப் போகிறவன் அவர் கண்ணில் படாவிட்டாலும் உண்மையில் அவர் கல்கத்தா விமான நிலையத்தில் இறங்கிய கணத்திலிருந்து அவரைப் பின் தொடர்ந்திருந்தான். தனியாக வசிக்கும் அவர் வீட்டுக்கு யாராவது வருகிறார்களா, அவர் அக்கம் பக்கத்தில் யாருடனாவது பேசுகிறாரா என்று ரகசியமாக இப்போதும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்.கணேசன்

டிஸ்கவரி சேனலில் இருந்து பேட்டி எடுக்க வருவது பற்றி சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தன் குடும்பத்தினர் உட்பட யாரிடமும் முச்சு விடவில்லை. பேட்டி முடிந்த பிறகு ஒளிபரப்பு எப்போது ஆகும் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டபின் தான் எல்லோரிடமும் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் பலர் ஆச்சரியப்படுவார்கள். சிலர் வயிறொறிவார்கள். நினைக்க நினைக்க அவருக்கு சந்தோஷம் தாங்கவில்லை.

மணி 10.03 க்கு அழைப்பு மணி அடித்தது. தன் பரபரப்பைக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது என்று எண்ணியவராக சந்திரகாந்த் முகர்ஜி கம்பீரமாக தன்னைப் பாவித்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தார்.

வாசலில் நின்றிருந்தவனுக்கு வயது முப்பதுக்குள் இருக்கும். ஒல்லியாக இருந்தான். ஆனால் உடல் வாகு உறுதியானதாக இருந்தது. கண்ணாடி அணிந்திருந்தான். மிகுந்த மரியாதையுடன் தன்னை கவுரவ் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் கையில் இரண்டு விலையுயர்ந்த வீடியோ காமிராக்கள் இருந்தன. தன்னைப் படமெடுக்கப் போகிற அந்த வீடியோ காமிராக்களை சந்திரகாந்த் முகர்ஜி பெருமையாகப் பார்த்தார். பின் அவனை வரவேற்று வரவேற்பறையில் அமர வைத்தார்.

கவுரவ் அந்த பேட்டி அளிக்க சம்மதித்ததற்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்தான். அவருக்கு அது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போலியாகத் தெரியவில்லை. டிஸ்கவரி
சேனல்காரர்களுக்கு அவருடைய மதிப்பு
தெரிந்திருக்கிறதாக எண்ணிக் கொண்டார்.

என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள் என்று அவர் கேட்ட போது அவன் எதுவும் வேண்டாம் என்று மறுத்தான். அவரை ஒரு சோபாவில் அமர வைத்து விட்டு வீடியோ காமிராக்கள் இரண்டையும் அவர்கள் பேச்சைப் பதிவு செய்யும் இரண்டு கோணங்களில் செட் செய்து வைத்து விட்டு அவரிடம் கேட்டான். “ஆரம்பிக்கலாமா?”

அவர் பரபரப்புடன் தலையசைத்தார். அவன் எதிரில் வந்தமர்ந்தான்.

பின் காமிராவைப் பார்த்தபடி அவன் சொன்னான். “வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களும், அது குறித்து ஆழமாக எழுதுபவர்களும் இந்தியாவில் அரிதாகவே காணப்படுகிறார்கள். மற்ற துறைகளில் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றத்தை இந்தியா இத்துறையில் அடையவில்லையோ என்று சந்தேகம் கூட உலக அளவில் உண்டு. அப்படி இந்தியாவில் அரிதாக காணப்படும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களில் மிக முக்கியமானவர் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவர்கள். அவரை நம் நிகழ்ச்சியில் வரவேற்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.”

என்.கணேசன்

பிறகு அவரைப் பார்த்து சொன்னான். “வணக்கம் சார். இனி நம் பார்வையாளர்களுக்காக உங்களைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்லுங்களேன்...”

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஆனால் அவை வெறும் சில வார்த்தைகளாக இருக்கவில்லை. எந்த மனிதனும் சலிக்காமல் பேச முடிவது தன்னைப் பற்றியே அல்லவா? அவரும் சலிக்காமல் நிறைய சொன்னார். தனக்கு வரலாற்றில் இருக்கும் ஆர்வத்தைப் பற்றியும் அது குறித்து ஆராயவும் எழுதவும் தனக்கிருக்கும் தணியாத தாகம் பற்றியும் சொன்னார். இது வரை எழுதிய விஷயங்களையும், அதற்கு இது வரை பலரிடம் கிடைத்த அங்கீகாரத்தையும் சொன்னார். சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

கவுரவ் சிறிய இடைவெளி கிடைப்பதற்காக காத்திருந்து அந்த அபூர்வ இடைவெளி கிடைத்த போது இடைமறித்து தங்களுக்குத் தற்போது முக்கியமாக அறிய வேண்டியிருந்ததைக் கேட்டான். “தங்களது சாதனைகள் பிரமிக்க வைக்கின்றன. தற்போது என்ன ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் அல்லது என்ன எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொல்கிறீர்களா?”

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி கூடுதல் பெருமிதத்துடன் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “கௌதம புத்தரின் மறு அவதாரமான மைத்ரேயர் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

முடித்திருக்கிறேன். உலகில் தர்மம் அழிந்து, ஞானம் மங்கி மனிதகுலம் கஷ்டப்படும் காலத்தில் மைத்ரேயர் என்ற அவதாரம் நிகழும் என்று புத்தர் சொல்லி இருக்கிறார். மைத்ரேயர் பற்றி புத்தர் சொல்லி இருப்பது ஒரே ஒரு முறை தான். மகதநாட்டில் பாசா என்ற மலையருகில் ஒரு தியான முகாமில் தங்கி இருந்த போது தன் சீடன் சாரி புத்ரனிடம் அவர் சொல்லி இருப்பது சகாவட்டி சூத்ரத்தில் (Cakavatti Sutta) பதிவாகி இருக்கிறது. அந்த அவதாரம் நம்முடைய காலத்தில் திபெத்தில் நிகழும் என்று பத்மசாம்பவா என்கிற இந்திய யோகி சொல்லி இருப்பதும் என் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது... இந்த இடத்தில் நான் பத்மசாம்பவா பற்றி கூடுதல் தகவல்களைச் சொல்வது பார்வையாளர்களுக்கு சுவாரசியத்தை அளிக்கும் என்று நினைக்கிறேன்...”

பத்மசாம்பவா பற்றி கூடுதல் தகவல்கள் அறிந்து கொள்வதில் கவுரவுக்கு சிறிதும் விருப்பம் இருக்கவில்லை. என்னேரமும் எதிர்பாராத யாராவது வந்து விடும் அபாயம் இருக்கிறது. லீ க்யாங் அவனுக்குச் சொல்லி இருந்த இரண்டாம் கட்டளையை அவன் நிறைவேற்ற வேண்டி வந்தால் அவன் உடனடியாக அங்கிருந்து கிளம்ப முடியாது. அதனால் அவனுக்குத் தேவை இல்லாத பேச்சைக் கேட்டு காலத்தை வீணாக்க அவன் விரும்பவில்லை. ஆனால் சந்திரகாந்த் முகர்ஜியைத் தடுக்க அவனுக்கு

என்.கணேசன்

வெளிப்படையாகச் சொல்லும்படியான தகுந்த காரணம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தொடர்ந்தார்.

“பத்மசாம்பவா வட மேற்கு இந்தியாவில், அதாவது தற்போதைய பாகிஸ்தானில், பிறந்த சிறந்த யோகி. அவரையே இரண்டாம் புத்தராகவும் பலர் சொல்கிறார்கள். திபெத்திய மன்னர் ஒருவர் திபெத்தில் சமீபம் என்ற இடத்தில் முதல் புத்தமடாலயம் கட்ட ஆரம்பித்த போது பல தீய சக்திகளின் ஆதிக்கத்தால் அது முடியாமல் பாதியிலேயே நின்று போனது. அத்தோடு திபெத்தில் சின்ன அம்மை பரவ ஆரம்பித்தது. நாட்டை பீடித்திருக்கும் தீய சக்திகளை விரட்டவும், ஆட்கொல்லியான சின்ன அம்மையைப் போக்கவும் வழியறியாமல் தவித்த மன்னரிடம் சிலர் பத்மசாம்பவா பற்றி சொன்னார்கள். அந்த யோகியால் முடியாத காரியம் எதுவும் இல்லை என்றும், அவர் உதவியை நாடும் படியும் அறிவுரை கூறினார்கள். அப்படியே அவர் செய்தார். பத்மசாம்பவாவும் திபெத் சென்றார். தன் யோக சக்தியால் தீய சக்திகளை விரட்டி சின்ன அம்மையையும் தடுத்து நிறுத்தினார். சமீபத்தில் திபெத்தின் முதல் புத்த மடாலயம் உருவாகியது. மன்னர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. பத்மசாம்பவாவை குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார். அப்படி பத்மசாம்பவா திபெத்தியர்களின் முதல் குருவானார். குரு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ரின்போச்சே என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டார். இப்போதும் பத்மசாம்பவாவை திபெத்தியர்கள் முதல் குருவாக அந்தப் பெயரிலேயே அழைக்கிறார்கள்....”

கவுரவ் கொட்டாவியைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கினான். பத்மசாம்பவா எப்படி வஜ்ராயனா வகை புத்தமதத்தை திபெத்திலும் பூடானிலும் பரப்பினார், எப்படி பல புத்தமத புனிதச்சுவடிகளை மொழிபெயர்த்தார் என்றெல்லாம் விளக்கிய முகர்ஜியை ஒரு கட்டத்தில் கவுரவ் தாங்க முடியாமல் இடைமறித்தான்.

“இந்த மைத்ரேயர் பற்றி பத்மசாம்பவா சொல்லி இருந்தது எப்போது? அவர் என்ன சொன்னார்?”

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி சொன்னார். “திபெத்தில் அவர் இருந்த காலத்தில் தான் அதை ஒரு ஓலைச்சுவடியில் எழுதி இருக்கிறார். ஆனால் பத்மசாம்பவாவிடம் ஒரு விசேஷ குணம் இருந்தது. எதை எல்லாம் மக்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாதோ அதற்குத் தக்க காலம் வரும் வரை அதை மறைத்து வைப்பது தான் நல்லது என்று அவர் நினைத்தார். அது போன்ற ஓலைச்சுவடிகளை திபெத்தில் இருந்த ரகசியக் குகைகளில் ரகசியமாய் ஒளித்து வைத்தார். மந்திர தந்திரங்களில் தேர்ந்த அவர் அந்தச் சுவடிகள் தகுந்த காலம் வரும் வரை யார் கண்ணுக்கும் படாதபடி மந்திரங்கள் ஜபித்து மறைத்து விட்டிருந்தார்.

மைத்ரேயர் பற்றிய ஓலைச்சுவடியும் அப்படியே மறைந்து இருந்தது...”

மைத்ரேயர் பற்றி ஓலைச்சுவடிகள் இரு பாகங்களாக எப்படிச் கிடைத்தன, அவற்றில் சொல்லி இருந்ததென்ன என்ற அவர்கள் முன்பே அறிந்திருந்த விவரங்களை சந்திரகாந்த் முகர்ஜி சொன்னதை முதல் தடவையாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது போல் கவுரவ் கஷ்டப்பட்டு பாவனை காட்டினான்.

ஒரு வழியாக எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்த முகர்ஜி அவர்கள் இது வரை அறிந்திராத ஒரு தகவலைச் சொன்னார்.

“மைத்ரேயர் சம்பந்தமாக இரண்டாவது முறை ஓலைச்சுவடிகள் கிடைத்தது லாமாக்கள் கையில். அந்த ஓலைச்சுவடிகளில் மைத்ரேயர் எங்கு பிறப்பார், எப்படி இருப்பார், அவருடைய தனி லட்சணங்கள் என்ன என்கிற விவரங்கள் எல்லாம் இருந்தன. மைத்ரேயர் உயிருக்கு ஆபத்து இருப்பதால் அவருடைய தனிப்பட்ட விவரங்கள் இருக்கும் ஓலைச்சுவடிப் பக்கம் ஒன்றை லாமாக்கள் பிரித்து எடுத்து ஒளித்து விட்டார்கள். பிறகு ஆவணக்காப்பகத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த அந்த ஓலைச்சுவடியில் ஒரு பக்கம் இல்லாமல் இருப்பது இது வரை ஆவணக்காப்பகத்திற்குத் தெரியாது...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திகைத்துப் போன கவுரவ் முழுக்கவனத்துடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். 'லீ க்யாங் சொன்ன இரண்டாம் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி வருமோ?'

வரப்போகிற ஆபத்தை உணராமல் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவன் திகைப்பை தற்பெருமையுடன் ரசித்தார்.

அத்தியாயம் 31

“பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடியில் ஒரு பக்கத்தை லாமாக்கள் ஒளித்து வைத்து விட்டார்கள் என்று எதை வைத்துச் சொல்கிறீர்கள்?” கவுரவ் சந்திரகாந்த முகர்ஜியைக் கேட்டான்.

சந்திரகாந்த முகர்ஜி உடனடியாகப் பதில் சொல்லி விடாமல் கவுரவை மறுபடியும் பெருமையுடன் பார்த்தார். இது வரை பெரிய ஆர்வம் காட்டாமல் மேலோட்டமாய் அவர் பேச்சை அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது போலத் தான் அவருக்குத் தோன்றியிருந்தது. முதல் முறையாக அவன் ஆர்வத்தைக் கிளப்பி விட முடிந்தது அவருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. வெளியுலகம் இது வரை அறியாத ஒரு ரகசியத்தைத் தன்னால் எப்படி கண்டுபிடிக்க முடிந்தது என்பதை அவர் அவனுக்கு விளக்க ஆரம்பித்தார்.

“பத்மசாம்பவா எதையும் அரைகுறையாய் செய்கிற ஆள் இல்லை. மற்றவர்கள் அவ்வளவு சுலபமாகப் புரிந்து கொண்டு விட முடியாதபடி முடிச்சப் போட்டு எழுதுவாரே ஒழிய எழுத வேண்டியதை எழுதாமல் விட்டு விடும் ரகம் அல்ல. அதனால் மைத்ரேயர் தோற்றம், அவர் பிறக்கப் போகும் இடம் உட்பட எல்லாவற்றையும் பொதுவாக இல்லாமல் தெளிவாகவே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சங்கேத மொழியிலாவது விரிவாக எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும் என்று தேடினேன். வேறுபல விவரங்கள் இருந்தனவே தவிர மைத்ரேயரை அடையாளம் காட்டும் விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை....”

கவுரவ் தனக்கு முழு சுதந்திரம் இருக்குமானால் அந்த ஆளை ஒங்கி ஒரு அறை அறைந்து 'ஒரு பக்கத்தை ஒளித்து வைத்தார்கள் என்பதை எப்படிக்கண்டுபிடித்தாய் என்பதை மட்டும் சொல்லேனய்யா... எனக்கு நேரமாகிறது.... எவனாவது இங்கே வந்து தொலையப் போகிறான்' என்று கேட்டிருப்பான். அவனுக்கு லீ க்யாங் அந்த சுதந்திரம் தந்திராததால் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அறையிலிருந்து தப்பித்தார்.

“பத்மசாம்பவாவிடம் ஒரு வழக்கம் இருந்தது. ஓலைச்சுவடியில் விரிவாக எழுதி இருந்ததன் முழு சாராம்சத்தையும் சுருக்கமாக கடைசியில் சில வரிகளில் மர்ம முடிச்சுகளுடன் சொல்லி முடிப்பார். அவற்றைப் புரிந்து கொள்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அதனால் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் கூட அந்தக் கடைசி வரிகளை மட்டும் தங்களுக்குப் புரிந்த வரை மொழிபெயர்த்து விட்டு விடுவார்கள். எனக்கு அந்தக் கடைசி வரிகளை மொழிபெயர்த்து மர்ம முடிச்சுகளை அவிழ்த்துப் புரிந்து கொள்ள எவ்வளவு காலம் தேவைப்பட்டது தெரியுமா?”

என்.கணேசன்

கவுரவ் தன் பொறுமை எவ்வளவு நேரம் தாங்கும் என்று தான் கவலைப்பட்டான். “பத்து நாட்கள் ஆகியிருக்குமா?” என்று வாயிற்கு வந்த காலத்தைச் சொன்னான்.

சந்திரகாந்த் முகர்ஜியின் முகத்தில் திகைப்பு வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. இவன் மந்தபுத்திக்காரனாக இருப்பான் போல் இருக்கிறதே என்று நினைத்தார். மைத்ரேயர் விவகாரத்தில் இரண்டு வருடங்கள் வேறெந்த நினைவும் இல்லாமல் உழைத்திருக்கிறார். அந்தக் கடைசி வரிகளைப் புரிந்து கொள்ள மட்டும் அவருக்கு பதினோரு மாதங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப் பத்து நாட்கள் ஆகியிருக்குமா என்று இந்த முட்டாள் கேட்கிறான்....

“பதினோரு மாதங்கள் உழைத்துக் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன்....”

கவுரவ் அவர் எதிர்பார்த்த பிரமிப்பைத் தன் முகத்தில் காட்டினான்.

இப்போதாவது இந்த மரமண்டைக்குப் புரிந்ததே என்று திருப்தி அடைந்த சந்திரகாந்த் முகர்ஜி தொடர்ந்தார். “அந்தக் கடைசி வரிகளில் சுருக்கமாக பத்மசாம்பவா சொல்லி இருக்கிறார் என்றால் அந்த ஓலைச்சுவடியில் முன்பே விரிவாக அவர் சொல்லி இருக்கிறார் என்று தான் அர்த்தம். அது புரிந்த பிறகு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மறுபடி அந்த ஓலைச்சுவடிப் பக்கங்களை ஆராய்ந்தேன். அப்போது தான் ஒரு பக்கத்தில் மைத்ரேயர் தோற்றம், தோன்றும் இடம் பற்றி விளக்க ஆரம்பித்திருந்த பத்மசாம்பவா அடுத்த பக்கத்தில் அதைத் தொடராமல் மைத்ரேயர் தர்மத்தை எப்படி நிலை நாட்டுவார் என்று சொல்ல ஆரம்பித்ததைக் கவனித்தேன். உண்மையான அடுத்த பக்கம் லாமாக்களால் அகற்றப்பட்டு இருக்கலாம் என்கிற சந்தேகம் அப்போது உறுதிப்பட்டது”

கவுரவ் தன் நியாயமான சந்தேகத்தை எழுப்பினான். “அந்த ஒரு பக்கம் அகற்றப்பட்டிருக்கிறது என்கிற சந்தேகம் ஏன் மற்றவர்களுக்கு வரவில்லை. இது வரை எத்தனையோ மொழிபெயர்ப்பாளர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும் அந்த ஓலைச்சுவடியைப் பார்த்திருப்பார்களே?”

“பத்மசாம்பவா சொன்னதே அவ்வளவு தான் என்று நினைத்திருப்பார்கள். அவருடைய முடிவுப்பகுதியை என்னால் முழுமையாக விளக்கிக் கொள்ள முடிந்ததால் தான் நான் முன்பே சொன்னது போல் எனக்கு சந்தேகம் வந்தது. மைத்ரேயர் எங்கிருக்கலாம், அவர் தனி அடையாளங்கள் என்ன என்பதை அந்த கடைசி வரிகளில் இருந்து என்னால் ஓரளவாவது கண்டுபிடிக்க முடித்தது”

“என்ன கண்டுபிடித்தீர்கள்?”

என்.கணேசன்

அவன் குரலில் இது வரை இல்லாத ஒரு கூர்மை இருந்ததை சந்திரகாந்த் முகர்ஜி உணர்ந்தார். ஆனால் அதை அவர் சட்டை செய்யவில்லை. ஒரு பெரிய மனித தோரணையுடன் சொன்னார். “அது பரமரகசியம். சீக்கிரமே நான் வெளியிடப் போகும் என்னுடைய புத்தகத்தில் தான் முதல் முதலில் அந்த ரகசியத்தை வெளியிடப் போகிறேன்.... உலகம் என்னிடம் இருந்து அப்போது தான் அறியப் போகிறது”

கவுரவ் தன் இடுப்பில் மறைவாகச் சொருகி இருந்த கைத்துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்தான்.....

லீ க்யாங் என்னேரமும் கவுரவ் என்றழைக்கப்பட்டவனிடம் இருந்து தகவல் வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். ஆனால் கவுரவ் தொடர்பு கொள்ளத் தாமதமாகிக் கொண்டே இருந்தது. ஏதோ பிரச்னை இருக்கிறது என்பது புரிந்தது. அவனுடைய எண்ணங்கள் தலாய் லாமா உதவி கேட்ட அந்த மர்ம ஆசாமி நோக்கியே மறுபடியும் சென்றன. அவன் கண்டிப்பாக திபெத் வரப் போகிறான் என்பதில் லீ க்யாங்குக்கு சந்தேகமே இல்லை. திபெத்துக்குள் தனியாக நுழையும் ஒவ்வொரு மனிதனின் புகைப்படத்தையும் மற்ற விவரங்களையும் அவனுடைய ஆட்கள் அவனுக்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டே தான் இருந்தார்கள். யாரும் அவன் அல்ல.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலாய் லாமாவும் ஆசானும் பட்ட அவசரத்தை எண்ணிப் பார்க்கையில் அந்த மர்ம ஆசாமி இன்னேரம் திபெத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அவன் சாமர்த்தியசாலியும் கூட.... ஆனால் அவன் வந்திருந்தால் கண்டிப்பாகக் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருப்பான். அதற்கான அத்தனை ஏற்பாடுகளும் செய்தாகி விட்டது..... இது வரை பிடிபடவில்லை என்றால் அவன் வந்திருக்கவில்லை என்று அர்த்தமா இல்லை அவன் வந்து கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்று அர்த்தமா? இரண்டாவது நிகழ்ந்திருந்தால்.....?

லீ க்யாங்குக்கு அதற்கு மேல் இருப்பு கொள்ளவில்லை. யோசித்து விட்டு லாஸா விமான நிலையத்தின் கடந்த இரண்டு நாட்களின் வீடியோ பதிவுகளை வரவழைத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். திபெத்தில் நுழையும் பெரும்பாலான மனிதர்கள் யாத்திரிகர்கள்.... பல வகை யாத்திரிகர்களைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். அமெரிக்க மற்றும் ஐரோப்பிய வெள்ளையர்களை அவன் அதிகம் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவன் கவனம் எல்லாம் ஆசியப் பயணிகள் மீதாக இருந்தது. குறிப்பாக இந்தியராக இருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பக்கூடியவர்களை அதிகம் கூர்ந்து கவனித்தான்.

லாஸா விமான நிலையத்தில் வந்து நிற்கும் விமானங்கள் பீஜிங் போன்ற விமான நிலையங்களில்

என்.கணேசன்

வரும் விமானங்கள் எண்ணிக்கையை ஒப்பிடுகையில் மிகவும் குறைவு தான். எனவே ஒவ்வொரு விமானத்தில் இருந்து இறங்கும் பயணிகளைக் கவனிப்பதில் அதிக சிரமம் இருக்கவில்லை. எனவே லீ க்யாங்க் அவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே வந்தான். நான்கைந்து விமானங்களில் இருந்து இறங்கியவர்களைக் கவனித்து முடித்து விட்டான்.... யார் மீதும் அவனுக்கு சந்தேகம் வரவில்லை.... சலிக்காமல் அடுத்த விமானத்தில் இருந்து இறங்கி வருபவர்களைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

அது காத்மண்டுவில் இருந்து வந்த விமானம். பல ரக பயணிகள் விமானத்தில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் கவனத்தை முதலில் ஈர்த்தது ஒரு புத்த பிக்குவின் பாதங்கள். ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒரு அமைதி இருந்தது. சாந்தம் இருந்தது. லீ க்யாங்குக்கு அந்த அமைதியான நடை பிடித்திருந்தது. அவருடன் ஒரு புத்தபிக்கு சிறுவனும் வந்து கொண்டிருந்தான். அவருடைய சீடன் போலிருக்கிறது. அவர் கையைப் பிடித்திருந்தாலும் கூட அவர் நடைக்கு எதிர்மாறாக இருந்தது அவன் நடை. குருவின் சாந்தத்தை சீடன் இன்னும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறது என்று நினைத்து லீ க்யாங் புன்னகைத்தான்.

புத்த பிக்குவின் முகம் தெரியவில்லை. அவர் தலை குனிந்தே இருந்தார். அவர் நடப்பதை நிறுத்தி சுற்றிலும் பார்த்தார். ஆனாலும் காமிராவில் அவர் முகம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தெளிவாகப் பதியவில்லை.... தங்களை அழைத்துப் போக வருபவர்களைத் தேடுவது போல் இருந்தது அவர் தோரணை. அப்படித் தேடுவதிலும் ஒரு அழகான நிதானம் இருந்தது. அவர் நின்றாலும் அவர் சீடனான சிறுவன் நிற்பதாய் இல்லை... அவன் அவர் கையை விடுவித்துக் கொண்டு முன்னே செல்லப் பார்த்தான். ஆனாலும் அவன் அவர் கையிலிருந்து விடுபடவில்லை. அவன் பின்னால் திரும்பி குருவைப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் ஏதோ எதிர்பார்த்திராத பீதி தெரிந்தது. அப்படியே சிலை போல நின்றான்....

பார்த்துக் கொண்டிருந்த லீ க்யாங்குக்கு இரத்தம் தலைக்கு ஜிவ்வென்று ஏறியது. அந்த புத்த பிக்கு தான் அந்த மர்ம ஆசாமி என்பது மின்னல் வேகத்தில் அவனுக்குப் புரிந்தது. அது ஏன் எப்படி என்பதை எல்லாம் பின்னர் அறிவு ஆராய்ச்சி செய்து சரிபார்த்துக் கொள்ளும். ஆனால் உள்ளுணர்வு முதலிலேயே அவனுக்கு அறிவித்து விட்டது....

விரிந்த கண்களுடன் லீ க்யாங் அந்தக் காட்சியைத் தொடர்ந்து கவனித்தான். அந்த பிக்குவும் சிறுவனும் பழையபடி நிதானமாக நடந்து சென்றார்கள். அந்த பிக்கு சிறுவனிடம் ஏதோ கேட்டதும் சிறுவன் திகைப்புடன் தலையசைத்ததும் தெரிந்தது.... அவர்களுடைய ஆவணங்களைச் சரிபார்த்த அதிகாரி, கொண்டு வந்திருந்த உடைமைகளைச் சோதித்த அதிகாரி

என்.கணேசன்

ஆகியோரிடம் சென்று வேலை முடிந்து அவர்களைக் கடந்து விமான நிலையத்தில் இருந்து வெளியேறும் வரை அந்த புத்த பிக்கு நடையிலும், வேகத்திலும் எந்த மாற்றமுமில்லை.

அவசர அவசரமாக அந்த பிக்குவையும், அந்தச் சிறுவனையும் படம் பிடித்திருந்த எல்லாக் காமிராப்பதிவுகளையும் லீ க்யாங் பார்த்தான். எந்த ஒரு காமிராவும் அந்த புத்த பிக்குவின் முகத்தை முழுமையாகப் பதிவு செய்யவில்லை. எந்தக் காமிராவிலும் அந்த மர்ம மனிதன் தன் முகத்தைக் காட்டாமல் தவிர்த்திருந்தான். ஒரு சில இடங்களில் அவன் முகத்தின் பக்கவாட்டுப்பகுதி மட்டும் தெரிந்தது. அதுவும் கூட மிகவும் குறுகிய வினாடிகள் தான். மற்றபடி மொட்டைத் தலையின் மேற்பகுதி மட்டுமே தெளிவாகத் தெரிந்தது. அது சாதாரண காரியம் இல்லை என்பதை லீ க்யாங் அறிவான். ஒவ்வொரு கணமும் சுற்றிலும் நடக்கும் அனைத்தையும் அறிந்த ஒருவனால் மட்டுமே சாத்தியமாகக் கூடிய காரியம் அது. இப்போதும் கூட அந்தச் சிறுவன் முகத்தில் பீதி தெரிந்திருக்கா விட்டால் லீ க்யாங் அவனைக் கண்டுபிடித்திருக்க மாட்டான். அந்த புத்த பிக்குவிடம் தெரிந்த சாந்தமும், பாதங்கள் அமைதியாய் தரையைத் தொட்ட விதமும் தான் ஆரம்பத்தில் மனதைக் கவர்ந்ததே ஒழிய முதல்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பார்வையில்

அவனுக்கே

சந்தேகம்

வந்திருக்கவில்லையே!

லீ க்யாங்குக்கு தலாய் லாமா ஏன் அந்த மர்ம மனிதனின் உதவியை நாடினார் என்பது புரிந்தது. தனக்கு ஒரு சவால் திபெத்தின் மண்ணிலேயே நுழைந்து விட்டது என்று நினைத்தவன் லேசாகப் புன்னகைத்தான். இனி அந்த மர்ம ஆசாமி எங்கிருக்கிறான் என்று வேறு இடங்களில் தேட வேண்டியதில்லை!

அத்தியாயம் 32

கவுரவ் கையில் துப்பாக்கியைப் பார்த்த போது சந்திரகாந்த் முகர்ஜிக்கு ஒரு கணம் எதுவுமே புரியவில்லை. குழப்பத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்.

அவன் கைத்துப்பாக்கியை அவர் நெஞ்சுக்கு நேராக குறி வைத்தபடி சொன்னான். ”அந்த ரகசியத்தை அறிய உங்கள் புத்தகம் வரும் வரை காத்திருக்கும் பொறுமை எனக்கு இல்லை... எனக்கு இப்போதே தெரிந்தாக வேண்டும்” .

அவன் முகத்திலும், குரலிலும் கடுமை தெரிந்த போதிலும் கூட அவர் தங்களைப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வீடியோ காமிராக்களைப் பார்த்த போது அவருக்குப் பெரிதுபடுத்தத் தோன்றவில்லை. 'யாராவது காமிராக்களின் முன்பே இந்த மாதிரி செய்வார்களா?' என்ற கேள்வி அவருக்குள் எழுந்தது. அதனால் உடனேயே சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவன் தன் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிக்கு சுவாரசியம் ஏற்படுத்தத் தான் இப்படி ஏதோ நடிக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டார். 'இந்த டிவிகாரர்கள் தங்கள் சீரியல்களின் ரேட்டிங் அதிகப்படுத்த என்னவெல்லாம் நாடகம் போடுகிறார்கள்' என்று எண்ணி புன்னகையும் செய்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் உணர்ச்சியே இல்லாமல் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தான். 'என்ன இந்தக் கிறுக்கன் சிரிக்கிறான்' என்று அவனுக்கு உள்ளூர கோபமும் வந்தது. உடனே துப்பாக்கியை வலது கால் முட்டிக்குக் குறி பார்த்தபடி கேட்டான். “எவ்வளவு வலி தாங்குவீர்கள்?”

அவன் கை விரல் துப்பாக்கியின் விசையில் தயாராக இருந்ததும் அவன் முகத்தில் குரூரமாய் ஒரு வன்மம் தெரிந்ததும் சந்திரகாந்த் முகர்ஜியை திகைக்க வைத்தன. லேசாக எழ ஆரம்பித்த பயத்தை மறைத்துக் கொண்டு அவர் பதட்டத்துடன் கேட்டார். “நீங்கள் தமாஷ் செய்கிறீர்களா?”

கவுரவ் மெல்ல கேட்டான். “சுட்டால் தான் நம்புவீர்களா?” அவன் கைவிரல் துப்பாக்கி விசையின் மேலும் அழுத்தம் தர ஆரம்பித்தது. அவன் எந்த தயக்கமும் இல்லாமல் அவர் முட்டியைப் பெயர்த்து விடுவான் என்பது நிதர்சனமாகப் புரிந்த போது அவர் பீதி அடைய ஆரம்பித்தார். வந்திருப்பவன் டிஸ்கவரி சேனல் ஆசாமி அல்ல என்ற செய்தி மூளைக்கு எட்டியது. பின் யார்? எதற்காக மைத்ரேயர் பற்றிய விவரங்களைப் புத்தகத்தில் வருவதற்கு முன்பே அறிய ஆசைப்படுகிறான் என்ற கேள்விகள் மனதினுள் எழ பயத்துடன் மெல்ல கேட்டார். “எதற்காக நான் கண்டு

என்.கணேசன்

பிடித்த விஷயங்களை இப்போதே தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறீர்கள்?”

“இங்கே கேள்வி நான் மட்டும் தான் கேட்பேன். பதில் வரா விட்டால் உடம்பில் ஒவ்வொரு இடமாக குறி பார்த்து சுட ஆரம்பிப்பேன். ஆரம்பத்தில் உயிர் போகாத இடமாய் பார்த்து தான் சுடுவேன். அதனால் உடனேயே உயிர் போய் விடுமோ என்று பயப்பட வேண்டாம்... சுட ஆரம்பிக்கட்டுமா, இல்லை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறீர்களா?”

மைத்ரேயர் உயிருக்கு ஆபத்து என்று சொல்லி வைத்த பத்மசாம்பவா மைத்ரேயர் பற்றி ஆராய்பவர்களுக்கும் ஆபத்து என்பதை சங்கேத வார்த்தைகளில் எழுதி வைத்திருக்கக் கூடுமோ என்கிற சந்தேகம் அந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளருக்கு அந்த நேரத்திலும் வந்தது. உயிருக்கு மிஞ்சி என்ன இருக்கிறது என்று நினைத்தவராக குரல் நடுங்க கேட்டார். “சொல்லி விடுகிறேன். சொன்னால் என்னை விட்டு விடுவீர்கள் அல்லவா?”

“விட்டு விடுவேன். தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுடன் எனக்கு எந்த விரோதமும் இல்லையே” என்று நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் தொனியில் கவுரவ் சொன்னான். சந்திரகாந்த் முகர்ஜியின் பேச்சை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அனுபவித்தவன் என்பதால் “சொல்வதை சுருக்கமாகச் சொன்னால் சீக்கிரம் போய் விடுவேன்” என்பதை சேர்த்துச் சொன்னான்.

தன் இரண்டு வருட உழைப்பின் பலனை துப்பாக்கி முனையில் பயமுறுத்திக் கேட்கிறானே இந்த அயோக்கியன் என்று தனக்குள் புலம்பிய சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவன் சீக்கிரமாக இங்கிருந்து போனால் போதும் என்று நினைத்தவராக கஷ்டப்பட்டு சுருக்கமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “பத்மசாம்பவா மர்ம முடிச்சுகளுடன் சொன்னது இது தான். “மைத்ரேயர் திபெத்திய பூமியில் முதல் மடாலயம், முதல் அரண்மனை, புனித குளம் லாமோ லாட்சோ என்ற மூன்றுக்கும் அருகே உள்ள இடத்தில் ஜனனம் எடுப்பார். அவர் உடலில் புனிதச் சின்னம் இருக்கும்....”

கவுரவ் திபெத்திய வரலாற்று சிறப்பு மிக்க இடங்களை அறிந்தவன் அல்ல. லீ கியாங் கண்டிப்பாக அறிந்திருக்கலாம் என்றாலும் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி வாயாலேயே அதை அறிந்து கொள்ள நினைத்து கேட்டான். “அந்த மூன்றுக்கும் அருகே மைத்ரேயர் பிறந்திருக்கும் இடம் என்ன?”

என்.கணேசன்

இந்த நாசமாய் போனவனிடம் சொல்ல வேண்டி வந்து விட்டதே என்று நொந்தவராக சந்திரகாந்த் முகர்ஜி சொன்னார். “சேடாங்காக தான் இருக்க வேண்டும்”

“பிறந்திருக்கும் ஊர் பெயர் தெரிந்து விட்டால் போதுமா? அங்கே மைத்ரேயரை எப்படிக்க கண்டுபிடிப்பது?” கவுரவ் கேட்டான்.

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி சொன்னார். “சுமார் 52000 மட்டுமே ஜனத்தொகை இருக்கும் சின்ன ஊரில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் மார்கழி மாதத்தில் வளர்பிறை காலத்தில் எத்தனை குழந்தைகள் பிறந்திருக்கப் போகிறார்கள்? அப்படி பிறந்த குழந்தைகளில் எத்தனை குழந்தைகள் உடலில் புனிதச் சின்னம் இருக்க முடியும்?”

அவர் சொன்னது சரியென்றே அவனுக்குத் தோன்றியது. உடனே அடுத்த சந்தேகம் எழுந்தது. “அங்கே பிறந்திருக்கும் குழந்தை அங்கேயே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது எப்படி நிச்சயம்?”

“பத்மசாம்பவா அந்த பூமியிலேயே தான் மைத்ரேயர் வளர்ந்து வருவார் என்று சொல்லி இருக்கிறார். அதனால் மைத்ரேயர் அங்கேயே தான் வளர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நீங்கள் மைத்ரேயரை நேரில் சந்திக்க முயற்சி செய்திருக்கிறீர்களா?”

“போக வேண்டும், அவரைக் கண்டுபிடித்து என் புத்தகத்தில் அவர் புகைப்படத்தை வெளியிட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....”

கவுரவ் துப்பாக்கியை அவர் நெற்றிப் பொட்டைக் குறி வைத்தபடி அமைதியாகச் சொன்னான். “எங்கேயாவது யாருக்காவது ஆபத்து இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் அது போன்ற சமாச்சாரங்களில் மூக்கை நுழைக்காமல் இருப்பது தான் புத்திசாலித்தனம். ஏனென்றால் ஆபத்து, சம்பந்தப்படுபவர்களை எல்லாம் கூடத் தொற்றிக் கொள்ளலாம்”

அவன் துப்பாக்கியால் குறி வைப்பதைப் பார்த்த சந்திரகாந்த் முகர்ஜி நடுநடுங்கிப் போனார். அவசரமாக அவனுக்கு நினைவூட்டினார். “நான் கண்டுபிடித்ததை எல்லாம் சொல்லி விட்டால் என்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன் என்று சொன்னீர்களே”

“நான் சும்மா சொன்னேன்” என்ற கவுரவ் அவர் அதற்கு மேலே எதுவும் சொல்வதற்கு முன் லீ க்யாங்கின் இரண்டாம் திட்டத்தை நிறைவேற்றினான்.

அந்த ஆளுக்கு மைத்ரேயர் பற்றிப் புதிதாக எதுவும் தெரியவில்லை, இது வரை பொதுவாக எல்லோருக்கும் தெரிந்திருப்பது மட்டும் தான் தெரியும் என்றால் வீடியோ எடுத்து விட்டு சும்மா வந்து விடு. அந்த ஆளுக்கு மைத்ரேயர் பற்றி நமக்குத் தெரியாத கூடுதல் தகவல்கள் தெரியும், மைத்ரேயரை அந்த ஆள் மற்றவர்களுக்கு அடையாளம் காட்டி விடக்கூடும் என்று தோன்றினால் அந்த ஆளைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடு' என்று இரண்டு திட்டங்களை லீ க்யாங் சொல்லி இருந்தான்.

அந்த இரண்டாம் திட்டத்தின்படி சந்திரகாந்த் முகர்ஜி அவன் துப்பாக்கி ரவைக்குப் பலியானார். கீழே சாய்ந்த அவர் முகத்தில் கடைசி உணர்ச்சியாய் அதிர்ச்சியே தங்கிப் போனது. சீக்கிரமாகவே உயிர் பிரிந்தது.

முதலில் வீடியோ பதிவு செய்து கொண்டிருந்ததை எல்லாம் வேகமாக அழித்து விட்டு கைகளில் உறைகளை மாட்டிக் கொண்டு கவுரவ் வேகமாக இயங்கினான். எங்கெல்லாம் தன் கைரேகை பதிந்திருக்கக் கூடிய இடங்களை எல்லாம் வேகமாய் அழித்தான். பின் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி கழுத்தில் இருந்த இரண்டு பவுன் தங்கச் சங்கிலியை கழற்றி எடுத்துக் கொண்டான். அவர் அறையில் பீரோவில் வைத்திருந்த பணத்தை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டான். தன் பொருட்களை எல்லாம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எடுத்துக் கொண்டு விட்டு வெளியே யாராவது இருக்கிறார்களா என்று ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். யாரும் இருக்கவில்லை.

சந்திரகாந்த் முகர்ஜி வீட்டு சாவியை வரவேற்பறையில் ஒரு ஆணியில் மாட்டி வைத்திருந்தார். கவுரவ் அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து கதவைப் பூட்டி விட்டு வேகமாக அங்கிருந்து நகர்ந்தான். நல்ல வேளையாக வீட்டில் இருந்து அவன் வெளியே வந்ததை யாரும் பார்க்கவில்லை.

பிணம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின், பணம் மற்றும் நகைக்காகத் தான் இந்தக் கொலை நடந்திருக்கிறது என்ற கோணத்தில் தான் விசாரணை நடக்கும். மைத்ரேயர் விவகாரம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் யாருக்கும் வர வாய்ப்பில்லை..

அந்தத் தெருவைக் கடந்து அவன் போவதற்குள் அவன் சிலர் கண்ணில் பட்டான். ஆனால் யாருக்குமே அவன் சந்திரகாந்த் முகர்ஜி வீட்டில் இருந்து வெளியே வந்தவன் என்றோ ஒரு கொலை செய்து விட்டு வந்திருக்கிறான் என்றோ சந்தேகம் கூட வரவில்லை. ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் நடந்து போகும் ஒரு வாட்ட சாட்டமான கண்ணியமான நபரையே அவர்கள் பார்த்தார்கள்.

என்.கணேசன்

அவன் அவர்கள் கண்டது போல உண்மையிலேயே ஆழ்ந்த சிந்தனையில் தான் இருந்தான். 'இந்த வழுக்கைத் தலையர் சொல்வது போல் அந்த மைத்ரேயர் அந்த வருட மார்கழி மாத வளர்பிறை காலத்தில் பிறந்தவராக இருந்து உடலில் புனிதச்சின்னமும் இருந்தால் எப்படி இது வரை மற்றவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்படாமல் இருந்திருக்க முடியும்?' என்ற கேள்வி அவனைக் குழப்பியது.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் மைத்ரேயரின் தாய்க்கே முந்தின நாள் இரவு தான் கிடைத்திருந்தது. மகன் எந்த நேரமும் போய் விடுவான் என்ற துக்கத்தில் அவள் தூக்கம் வராமல் அமர்ந்து அவ்வப்போது அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முதல் இரண்டு மகன்களும் அன்று கேள்விப்பட்ட தகவலை ஜீரணிக்க முடியாமல் தூக்கமும் வராமல் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தனர்.

நடப்பதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்பது போல் கடைசி மகன் உறங்குவது அந்தத் தாய்க்கு துக்கத்தின் நடுவே வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. அவனையே மிகுந்த பாசத்துடன் பார்த்தாள். அவன் போர்த்திக் கொண்டிருந்த போர்வையில் இரண்டு இடங்களில் கிழிந்திருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

‘இவன் புத்தரின் மறு பிறவியாக இருந்திருந்தால் ஏன் இந்த தரித்திர வீட்டில் பிறந்திருக்க வேண்டும். இந்த வறுமையில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்’ என்று நூறாவது தடவையாக தனக்குள்ளேயே அந்தத் தாய் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளுடைய கடைசி மகன் புரண்டு படுத்தான். அவன் வலது கால் பாதம் போர்வையின் கிழிசலின் வழியாக வெளியே வந்தது. குளிரை அவன் உணர்ந்து விடக்கூடும் என்று எச்சரிக்கையோடு அந்தப் போர்வையை சரி செய்ய நெருங்கியவள் மகனுடைய பாதத்தைப் பார்த்து அதிர்ந்தாள். மகனுடைய பாதத்தில் தர்மசக்கரம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவன் சிறு குழந்தையாக இருந்த போது அந்தப் பாதத்தில் முத்தமிட்டுக் கொஞ்சிய போது ஏராளமான ரேகைகள் அதில் இருந்ததை அவள் பல முறை கவனித்திருக்கிறாள். ஒரு வடிவமில்லாமல் கலைந்திருந்த அந்த ரேகைகள் இப்போது தெளிவாக தர்மசக்கர வடிவத்தில் சேர்ந்து விட்டிருந்தன.

அந்த தர்மசக்கரத்தை புத்த மடாலயத்தில் ஒரு தூணில் அவள் பார்த்திருக்கிறாள்.... பல விதமான உணர்ச்சிகள் அவளுக்குள் ஒரே நேரத்தில் எழுந்தன.....

அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் அவர்கள் வீட்டுக்கதவு தட்டப்பட்டது.

அத்தியாயம் 33

நள்ளிரவு நேரத்தில் கதவு தட்டப்பட்டது மிகவும் மெலிதாய்த் தான் என்ற போதும் மைத்ரேயனின் தாய் கலவரமடைந்தாள். அவளுடைய முதல் இரண்டு மகன்களும் திடுக்கிட்டு படுக்கையில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் முகத்திலும் லேசாய் பயம் தெரிந்தது. இத்தனை நாட்கள் அவர்கள் யாரும் இது போன்றதொரு பயத்தை உணர்ந்ததில்லை. இழக்க எதுவும் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை, யாருக்கும் அவர்கள் எதிரியும் அல்ல என்பதால் பயப்படக் காரணம் இருந்ததில்லை. ஆனால் இப்போதோ குடும்பத்தின் இளைய மகன் மைத்ரேயன் என்பதும், அவன் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டது அச்சத்தின் விதைகளை அவர்கள் மனதில் ஊன்ற வைத்து விட்டன. வந்திருப்பது இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஆளா இல்லை எதிரிகளா?

அவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் மறுபடியும் மெலிதாகவே கதவு தட்டப்பட்டது. இந்த முறை மைத்ரேயனும் கண்விழித்தான்.

தாய் தன் மூத்த பிள்ளைகளைப் பார்க்க அவர்கள் எழுந்து கதவைத் திறக்கப் போனார்கள். தாய் தன் கடைசிப் பிள்ளையை அரவணைத்து இறுக்கிப் பிடித்துக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டாள். வந்திருப்பது எதிரியாக இருந்தால் அவள் உயிரை எடுக்காமல் அவள் மகனை நெருங்க முடியாது. அவள் விட மாட்டாள்.

முத்த மகன் கதவைத் திறக்க இரண்டாம் மகன் அவனை ஒட்டியே நின்றான். வாசலில் கருணையே வடிவாக ஒரு புத்த பிக்கு நின்றிருந்தார். அவர்கள் இருவர் முகங்களிலும் தெரிந்த பயத்தை உணர்ந்த புத்த பிக்கு உடனடியாக திபெத்திய மொழியில் சொன்னார். “புனிதர் தலாய் லாமா அனுப்பி இருக்கும் நபர் நான் தான். இந்தியாவிலிருந்து வருகிறேன்”

இருவர் முகத்திலும் இருந்த பயம் அகன்றது. முத்த மகன் அவரை உள்ளே வரச் சொன்னான். அவர் உள்ளே வந்ததும் அவன் அவசரமாகக் கதவைச் சாத்தினான். உள்ளே இடம் சிறியதாய் இருந்தாலும் தட்டுமுட்டுச்சாமான்கள் நிறைய கிடந்தன. இரண்டாம் மகன் அங்கிருந்த சில சாமான்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு ஒரு மரப்பலகையைத் துடைத்து வைத்து அவரை அமர மரியாதையுடன் சொன்னான். புத்த பிக்கு அமர்ந்தார்.

“இங்கே அதிக நேரம் எங்களால் தங்க முடியாது. என்னேரமும் எதிரிகள் வந்து விடலாம். மைத்ரேயரை உடனடியாக என்னுடன் அனுப்பி வைத்தால் நல்லது”

என்.கணேசன்

அவர்கள் இருவரும் எதுவும் சொல்லாமல் தலையசைத்தார்கள். அந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தவுடன் உள்ளே இருந்த தாய் தன் கடைசி மகனைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் எந்த சலனமும் இல்லை. அவள் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்தன.

வீட்டின் மூத்த மகன் அந்த புத்த பிக்குவை ஆராய்ந்தான். முடிவில் அவனுக்கு தலாய் லாமா மீது கோபம் வந்தது. அவன் தம்பியைக் காப்பாற்ற இப்படி ஒரு புத்த பிக்குவை அவர் அனுப்பி வைக்கலாமா? எதிரிகளில் ஒருவன் வந்து ஒரு தட்டு தட்டினால் இந்த புத்த பிக்கு தாங்குவாரா?

அவன் பார்த்த சந்தேகப் பார்வையின் அர்த்தம் அக்ஷயக்குப் புரிந்தது. மெலிதாய் புன்னகைத்த அவனுக்கு அந்த சந்தேகத்தைப் போக்க நேரம் இல்லை என்பதால் நேரடியாக விஷயத்துக்கு வந்தான். “மைத்ரேயர் தயார் தானே?”

மைத்ரேயரை அழைத்துக் கொண்டு தாய் முன் அறைக்கு வந்தாள். அவள் கையில் மைத்ரேயரின் ஆடைகள் வைத்திருந்த பழைய துணிப்பை இருந்தது. அவள் கண்கள் ஈரமாக இருந்தன. அவளுக்கு வணக்கம் தெரிவித்த அக்ஷய அந்தச் சிறுவனைக் கூர்ந்து பார்த்தான். புகைப்படத்தில் பார்த்தது போல தான் அந்தச் சிறுவன் நேரிலும் தெரிந்தான். தெய்வப்பிறவி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

என்பதற்கு எந்த அறிகுறியும் அவனிடம் தெரியவில்லை. சொல்லப் போனால் அவன் மகன் கௌதம் கூட இந்த மைத்ரேயனை விட இலட்சணமாக இருந்தான்.

மைத்ரேயனும் அக்ஷயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் அந்தப் பார்வையில் கூர்மை இருக்கவில்லை. கண் முடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் மைத்ரேயன் முகத்தில் ஒரு மந்தஹாசப் புன்னகை வந்து மறைந்தது போல் தோன்றியது நிஜமா பிரமையா என்பதை அக்ஷயால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அவன் எண்ணத்தை அந்தச் சிறுவன் படித்துக் கொண்டிருந்தான் என்ற எண்ணம் பலமாக அவன் மனதில் எழுந்தது. இத்தனைக்கும் எந்த எண்ணங்களையும் அக்ஷய் வெளிப்பார்வைக்குக் காட்டுபவன் அல்ல. என்ன உணர்ச்சி வெளியே தெரிய வேண்டுமோ அதை மட்டுமே காட்டிப் பழக்கப் பட்டவன் அவன். அப்படி இருந்தும் அதை அந்தச் சிறுவன் படித்திருக்க முடிந்திருக்குமா?

அந்த சந்தேகத்தை அலச இப்போது அவனுக்கு நேரமில்லை என்பதால் அதை மனதில் ஒரு மூலைக்குத் தள்ளி விட்டு மைத்ரேயனின் குடும்பத்திடம் சொல்ல வேண்டி இருந்ததை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான். “இனி எந்த நேரமும் எதிரிகள் மைத்ரேயரைத் தேடி உங்கள் வீட்டுக்கு வரலாம். அப்படி வந்து கேட்கும் போது மூன்று பேரும் ஒரே மாதிரி தான் பதில் சொல்ல

என்.கணேசன்

வேண்டும். குழப்பமோ, மாறி மாறி சொல்வதோ இருக்கக்கூடாது.”

அவன் பேசிய தொனி ஒரு புத்த பிக்குவினுடையதாக இருக்கவில்லை. சகலத்தையும் முன்கூட்டியே அறிந்து அனைத்தையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் ஒரு வலிமையான மனிதனின் தொனியாக இருந்தது. அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தொடர்ந்து அவன் விவரமாய் சொன்னதைக் கேட்கும் போதோ எல்லாமே அறிவு பூர்வமாக இருந்தது. மூவரும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு தலையசைத்தார்கள். மைத்ரேயனின் மூத்த அண்ணன் தன் முந்தைய அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டி வந்தது.

அக்ஷய் எழுந்து நின்று மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் தாயின் கையில் இருந்த துணிப்பையை வாங்கிக் கொண்டு அக்ஷய் அருகில் வந்தான். அவன் முகத்தில் கேள்விகள் இல்லை, தயக்கம் இல்லை, துக்கம் இல்லை..... இது ஒரு அசாதாரண நிகழ்வே அல்ல என்பது போல் இருந்தது அந்தச் சிறுவனின் நடவடிக்கை.

அவன் தாய் கண்கள் தான் குளமாயின. அண்ணன்களுக்கும் அந்தக் கணத்தில் துக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது கஷ்டமாக இருந்தது. இளைய

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அண்ணன் தன் தம்பி கையில் திபெத்திய பண (Renminbi (RMB) நோட்டுகள் சிலவற்றைத் திணித்தான். அது பெரிய தொகை அல்ல என்றாலும் சிறிதாவது தம்பிக்குப் பயன்படும் என்று அவன் எண்ணினான். அதைப் பார்த்து விட்டு மூத்த அண்ணனும் சில நோட்டுகளைத் தம்பி கையில் திணித்தான். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாய் கதறி அழுதாள். அண்ணன்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த மைத்ரேயன் தாய் அருகே வந்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு அழாதே என்பது போலத் தலையசைத்தான். மகன் அப்படிச் செய்வது அந்தத் தாயின் துக்கத்தை அதிகப்படுத்தியதே ஒழிய குறைக்கவில்லை. ஆனால் அதற்கு மேல் அந்தச் சிறுவன் தாய் அருகில் நிற்கவில்லை. அண்ணன்கள் தந்த பணத்தை தன் துணிப்பையில் வைத்துக் கொண்டே அக்ஷய் அருகே வந்தான்.

அக்ஷய் அவனை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பும் போது அந்தத் தாய் அழுகையினுடே சொன்னாள். “என் குழந்தை எதையுமே வாய் விட்டுக் கேட்க மாட்டான். பசித்தால் கூட சொல்ல மாட்டான். நாமாய் ஏதாவது தந்தால் தான் உண்டு.....” அதற்கு மேல் அவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. கண்ணீர் அருவியாகக் கொட்டிக் கொண்டிருக்க இருகைகளையும் கூப்பி அக்ஷயை அவள் வணங்கி நின்றாள்.

என்.கணேசன்

அதைப் பார்த்த போது அக்ஷயக்குத் தன் தாயின் நினைவு வந்தது. அவன் காணாமல் போன பின் மகன் வயிறு நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்று வருடக்கணக்கில் அவள் விரதம் இருந்த விதம் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் கண்களும் ஈரமாயின. “கவலைப்படாதீர்கள் அம்மா. உங்கள் மகன் வயதில் எனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கிறான். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று குரல் கரகரக்கச் சொன்னான்.

மைத்ரேயனின் அண்ணன்களுக்கும் கண்ணீரைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அங்கே பாதிப்பே இல்லாமல் இருந்தது மைத்ரேயன் மட்டுமே. அவன் ஜன்னலுக்கு வெளியே பிரகாசமாய் மின்னிக் கொண்டிருந்த ஒரு நட்சத்திரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மைத்ரேயனின் இளைய அண்ணன் முதல் முறையாக வாயைத் திறந்து அக்ஷயிடம் உருக்கமாகக் கேட்டான். “ஒரு வேளை இவன் மைத்ரேயன் இல்லை என்று தெரிய வந்தால் இவனை அப்படியே எங்காவது கைவிட்டு விட மாட்டீர்களே? இவனை எங்களிடம் மறுபடி கொண்டு வந்து விட்டு விடுவீர்கள் தானே?”

அக்ஷய் தலை அசைத்து தைரியம் தந்தான். அவர்களுக்கும் அவன் மைத்ரேயன் தான் என்று பூரண நம்பிக்கை இல்லாமல் இருப்பது புரிந்தது... இனி தாமதிக்க நேரம் இல்லை என்று உணர்ந்தவனாக

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அங்கிருந்து கிளம்ப மைத்ரேயனின் கையைப் பற்றினான். மைத்ரேயனின் கை மென்மையாக இருந்தது. அவனைத் தொட்டவுடன் அக்ஷய் தன் நாகமச்சத்தில் ஏதோ ஒரு சிலிர்ப்பை உடனடியாக உணர்ந்தான். ஆசான் பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடி பற்றி சொன்ன போது உணர்ந்த அதே சிலிர்ப்பு இப்போதும்.... பிரமையா இல்லை நிஜமா?

திகைப்புடன் மைத்ரேயனை அவன் கூர்ந்து பார்த்தான். மைத்ரேயனின் பார்வை இன்னும் அந்த நட்சத்திரத்தின் மீது தான் இருந்தது. அக்ஷயின் அந்தச் சிலிர்ப்பு மெள்ள அடங்கியது.

மைத்ரேயனின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அக்ஷய் வெளியேறினான். வெளியே குளிர் கடுமையாக இருந்தது. ஓடி வந்து மகன் மீது ஒரு பழைய சால்வையைப் போர்த்திய மைத்ரேயனின் தாய் அந்தக் கணமே தன் பாரபட்சத் தன்மையை உணர்ந்தவளாக புத்தபிக்கு உடையில் இருந்த அக்ஷய்க்குத் தான் போர்த்தியிருந்த நைந்து போயிருந்த சால்வையைத் தர முன் வந்தாள்.

அக்ஷய் புன்னகையுடன் மறுத்தான். “எனக்கு இந்தக் குளிர் பழக்கமானது தான் அம்மா”

அக்ஷயும் மைத்ரேயனும் தெருவில் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஊரே உறங்கிக் கொண்டிருந்ததால்

என்.கணேசன்

யாருமே தெருவில் இல்லை. சிறிது தூரம் சென்ற பின் அக்ஷய் திரும்பிப் பார்த்தான். மைத்ரேயனின் தாயும் அண்ணன்களும் நின்று அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பது தெரு விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் தெரிந்தது. தாய் தன் பிள்ளைகளை விட சில அடிகள் முன்னால் நின்றிருந்தாள். அவள் கையை அசைத்தாள். அதைப் பார்த்த அவள் பிள்ளைகளும் கையசைத்தார்கள்.

அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் பின்னால் திரும்பிப் பார்ப்பதாய் இல்லை. அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “உன் அம்மாவும், அண்ணாக்களும் கையசைக்கிறார்கள்”

அவன் சொன்னது மைத்ரேயனைச் சென்றடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. அக்ஷய்க்கு அந்தச் சிறுவனின் உணர்ச்சியற்ற தன்மை பிடிக்கவில்லை. ‘மைத்ரேயனாக இருக்கிறானோ இல்லையோ குறைந்த பட்சம் மனிதனாகவாவது இருக்கலாம்’ என்று தோன்றியது.

மைத்ரேயன் திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்துக் கையசைத்தான். அவன் தாயும் அண்ணன்களும் வேகமாக உணர்ச்சிகரமாகக் கையசைத்தார்கள். மைத்ரேயன் அக்ஷயை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு அவனுடன் சேர்ந்து முன்னோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

‘இந்தச் சிறுவன் முன்னால் நினைப்பது கூட
ரகசியமாக இருக்காது போல் இருக்கிறதே’ என்ற
எண்ணம் அக்ஷய்க்கு வந்து போனது. உடனே
மைத்ரேயனை ஒரு முறை அவன் பார்த்துக் கொண்டான்.
இப்போது மைத்ரேயன் அவனைப் பார்க்கவில்லை.

அந்த நள்ளிரவில் அவர்கள் இருவரும் மௌனமாக
நடந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 34

சேடாங் நகர எல்லையைத் தாண்டி வெளியே வந்த பின் இளைப்பாற அக்ஷய் ஒரு குன்றின் பின்புறத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தான். பாதையின் ஓரத்தில் இருந்த அந்தக் குன்றின் பின்புறம், பாதையில் பயணிப்போர் கண்ணில் படாதபடி மறைவாக இருந்தது. மைத்ரேயன் நிறையவே களைத்துப் போய் இருந்ததால் அதற்கு மேலும் பயணம் செய்ய அக்ஷய்க்கு மனம் வரவில்லை. மைத்ரேயன் தானாய் வாய் திறந்து களைப்பாய் இருப்பதாய் சொல்லா விட்டாலும் கூட அவன் களைப்பை அக்ஷயால் உணர முடிந்தது. அவன் மகன் கௌதம் இதில் பாதி தூரம் கூட நடந்திருக்க மாட்டான்.....

அமைதியாக இருவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். மைத்ரேயன் பார்வை அந்த தூரத்து நட்சத்திரத்திலேயே இருந்தது. அவனாக ஏதாவது கேட்பான் என்று அக்ஷய் ஆரம்பத்தில் எதிர்பார்த்தான். அந்த வயது சிறுவர்கள் யாராக இருந்திருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இது வரை குறைந்தபட்சம் நூறு கேள்வியாவது கேட்டிருப்பார்கள். யாரோ ஒரு அன்னியனுடன் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறி

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

வந்திருக்கும் மைத்ரேயன் அதில் சில கேள்விகளாவது கேட்டிருந்தால் தான் இயல்பாக இருந்திருக்கும்.

அக்ஷய் தன் பையில் மைத்ரேயனுக்காக வைத்திருந்த புத்தபிக்கு உடைகளில் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினான். “இதை நீ உடுத்துக் கொள்”

மைத்ரேயன் மௌனமாக அதை வாங்கி உடுத்திக் கொண்டான். உடுத்தி இருந்த உடைகளை பத்திரமாகத் தன் பையில் போட்டுக் கொண்டான். அப்போதும் ஏன் எதற்கென்ற கேள்வி இல்லை.

அவனையே அக்ஷய் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மைத்ரேயன் அவனை என்ன என்பது போலப் பார்த்தான்.

“நாம் திபெத்தை விட்டு வெளியே இந்த உடையில் தான் போகப் போகிறோம். கிட்டத்தட்ட உன்னைப் போலவே இருக்கிற ஒருவனை அழைத்துக் கொண்டு திபெத்திற்குள் புனித யாத்திரை வருபவர்கள் போல நான் நுழைந்திருக்கிறேன். போகும் போது அவனுக்குப் பதிலாக உன்னை அழைத்துப் போவது தான் திட்டம். இப்போதிருக்கும் ஆபத்தான சூழ்நிலைக்கு உடனடியாக வெளியேறுவது தான் நல்லது என்றாலும் புனித யாத்திரைக்கு வேண்டிய குறைந்த பட்ச நாட்கள் கூட தங்காமல் திரும்பிப் போனால் அவர்கள் சந்தேகப்படுவார்கள். அதனால் இரண்டு நாளாவது

என்.கணேசன்

இங்கே எங்கேயாவது நாம் ரகசியமாய் தங்க வேண்டும். பலர் கண்ணில் பட்டால் அவர்கள் நம்மை எங்கே பார்த்தார்கள் என்பதை ஞாபகம் வைத்திருக்கலாம். அது பிறகு நமக்கு பிரச்சனையாகலாம்.....”

மைத்ரேயன் தலையசைத்தான்.

அக்ஷய் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே தொடர்ந்தான். “எங்கே ரகசியமாய் தங்கலாம் என்பதை நீ தான் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்”

இப்போது மைத்ரேயன் பார்வை கூர்மையாகியது. அக்ஷய் விளக்கினான். “நீ அடிக்கடி எங்காவது போய் யாரும் தொந்திரவு செய்யாத இடங்களில் தங்கி விட்டு வருவதாக ஆசான் சொல்லி இருக்கிறார். நாம் போகும் வரை யார் கண்ணிலும் படாமல் இருப்பது நல்லது என்பதால் தான் உன்னைக் கேட்கிறேன்...”

ஆசான் மைத்ரேயனைத் தூரத்தில் இருந்து மட்டுமே சில முறை பார்த்ததாகத் தெரிவித்திருப்பதால் மைத்ரேயனுக்கு சாதாரண முறையில் ஆசானைத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனாலும் மைத்ரேயன் ஆசான் யார், அவருக்கு நான் அப்படிப் போவது எப்படித் தெரியும் என்றெல்லாம் கேட்கவில்லை.

இப்படி எந்தக் கேள்வியுமே கேட்காமல் இருக்க இரண்டு காரணங்கள் தான் இருக்க முடியும். ஒன்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எதைப்பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள விருப்பம் இல்லாமல் இருப்பது. யாரோ ஒரு ஆளைப் பற்றி ஏன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சலிப்பாய் உணர்வது. இன்னொன்று எல்லாமே தெரிந்து வைத்திருப்பது. தெரிந்த ஒன்றைப் பற்றி ஏன் கேட்க வேண்டும். இதில் இவன் எந்த வகை என்று அக்ஷயக்குப் புரியவில்லை.

ரகசியமாய் தங்க முடிந்த இடங்கள் பற்றிக் கேட்ட கேள்விக்கு மைத்ரேயன் பதில் சொல்வானா இல்லை புரியாதது போல் விழிப்பானா என்று அக்ஷயால் யூகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அதிசயமாக மைத்ரேயன் சொன்னான். “சில இடங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அந்த இடங்களுக்கு நம்மால் நடந்து போக முடியாது. பஸ், ஜீப், அல்லது மினி பஸ்ஸில் தான் போக முடியும்... நாளை காலை தான் இதெல்லாம் கிடைக்கும்.....”

அக்ஷய் அவனை ஆச்சரியப்பார்வை பார்த்தான். “உன்னால் இவ்வளவு வார்த்தைகள் சேர்ந்தாற்போல் பேச முடியுமா என்ன!” என்கிற மாதிரியாய் அவன் பார்த்ததை மைத்ரேயன் புரிந்த மாதிரி காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மெள்ள கொட்டாவி விட்டான்.

அக்ஷய் சொன்னான். “அப்படியானால் காலை வரை நமக்கு நேரம் இருக்கிறது. அது வரை நீ வேண்டுமானால் என் மடியில் படுத்துக் கொள்”

என்.கணேசன்

எந்தவொரு தயக்கமோ, கூச்சமோ இல்லாமல்
மைத்ரேயன் அக்ஷயின் மடியில் படுத்துக் கொண்டான்.
சில வினாடிகளில் உறங்கியும் போனான். அக்ஷயுக்கு
தன் மகன்கள் நினைவு வந்தது. வருணும், கௌதமும்
தான் இவ்வளவு உரிமையுடன் படுத்துக் கொள்வார்கள்....
முதல் முறையாக அக்ஷயுக்கு அந்தச் சிறுவன் மீது
இனம்புரியாத பாசம் பிறந்தது. நிலவொளியில்
மைத்ரேயனையே மென்மையாகப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தவன் உட்கார்ந்தபடியே தானும்
கண்ணயர்ந்தான்.

லீ க்யாங் கவுரவிடம் அப்போது தான் பேசி
முடித்திருந்தான். இது வரை புதிராக இருந்த பல
விஷயங்கள் இப்போது புரிந்தன. வழக்கைத் தலையர்
மைத்ரேயர் பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதப் போவதாய்
தலாய் லாமாவிடம் விமான நிலையத்தில் சொல்லி
இருக்க வேண்டும். மைத்ரேயன் இருப்பதையே மிக
ரகசியமாய் வைத்திருந்த தலாய் லாமா அதைக் கேட்டு
அதிர்ச்சி அடைந்திருக்க வேண்டும்....

அதே போல் பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடி
கிடைத்தவுடன் அதில் முக்கியமான ஒரு பக்கத்தை
லாமாக்கள் ஒளித்து வைத்து இருக்க முடியும் என்று
அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மற்றவர்கள்
மைத்ரேயன் யார் என்று அறியாத போது அவர்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மட்டும் மைத்ரேயனை அடையாளம் கண்டு
வைத்திருந்தது எப்படி என்றும் இப்போது விளங்கியது.

அதே போல் மைத்ரேயன் பிறந்து வளர்ந்திருக்கக் கூடிய நகரம் சேடாங் என்ற அனுமானத்திற்கு வழக்கைத் தலையர் வந்த விதமும் அறிவுபூர்வமாகவே லீ க்யாங்குக்குப் பட்டது. திபெத்தின் முதல் புத்த மடாலயமான சம்யே மடாலயம், முதல் அரண்மனையான யும்பூ லாகாங், புனித குளமான லாமோ லாட்சோ மூன்றுக்கு அருகாமையில் இருக்கும் சிறப்பு நகரம் சேடாங் தான்.

மைத்ரேயனைக் காப்பற்ற இந்தியாவில் இருந்து திபெத் வந்து சேர்ந்த அந்த ரகசிய மனிதனின் திட்டம் கூட அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. அந்த மனிதன் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சிந்திக்கிறான் என்பதற்கு புத்தகயாவில் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றர்கள் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி விட்டு அவன் தப்பித்த விதமும், இப்போது தைரியமாக ஒரு புத்த பிக்கு வேடத்தில் திபெத்தில் வந்திறங்கிய விதமுமே நல்ல உதாரணங்கள். தனியாக திபெத் போய் மைத்ரேயனோடு திரும்புவது கஷ்டம் என்று புரிந்து கொண்டவன், மைத்ரேயன் வயதும் தோற்றமும் கொண்ட ஒரு சிறுவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு திபெத்திற்கு வந்து திரும்பும் போது அந்தச் சிறுவனைத் திபெத்தில் விட்டு விட்டு அவனுக்குப் பதிலாக

என்.கணேசன்

உண்மையான மைத்ரேயனை அழைத்துக் கொண்டு போகத் திட்டமிட்டதும் கூட லீ க்யாங்குக்கு நல்ல அறிவுக் கூர்மைக்கு அடையாளமாகவே தோன்றியது. யாருக்கும் சந்தேகம் வரக் காரணம் இல்லை. அந்த போலிச் சிறுவன் முகபாவனை காட்டிக் கொடுத்திரா விட்டால் லீ க்யாங் அந்த ரகசிய மனிதனின் திட்டத்தை அறிய மேலும் அதிக காலம் ஆகியிருக்கும்!

எல்லாம் தெளிவான பின் லீ க்யாங் காலத்தை வீணாக்கவில்லை. சேடாங் நகரத்திலும், சுற்றியுள்ள பகுதியிலும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் மார்கழி மாதம் வளர்பிறையில் பிறந்த குழந்தைகள் பட்டியல் உடனடியாக தனக்கு வந்து சேர வேண்டும் என்று போனில் கட்டளை இட்டான். லாஸா விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய புத்த பிக்கு மற்றும் சிறுவனின் பாஸ் போர்ட்களில் இருந்த விலாசங்கள் உண்மையானவை தானா என்று கண்டுபிடிக்க உத்தரவிட்டான். நூறு சதவீதம் பொய் விலாசங்களாகவே அவை இருக்க வேண்டும் என்றாலும் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதில் அவன் அலட்சியம் காட்ட விரும்பவில்லை. அவை பொய் என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடனேயே அந்தப் பாஸ்போர்ட்களை முடக்கி விட வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டான்.

மைத்ரேயனைக் காப்பாற்ற வந்தவன் இன்னேரம் மைத்ரேயனை அவனது வீட்டில் இருந்து கூட்டிக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டு போயிருக்கவும் கூடும் என்று லீ க்யாங் கணித்தான். மிக நிதானமாய் பாதம் வைத்து திபெத்தில் நுழைந்தவன் மிக வேகமாகவும் இயங்க முடிந்தவன் என்ற கணிப்புக்கு லீ க்யாங் இப்போது வந்து விட்டிருந்தான். அப்படிப் போயிருந்தால் மைத்ரேயன் இப்போது அவனுடன் தான் இருக்க வேண்டும்....

லீ க்யாங் மனதினுள் அந்த ரகசிய இந்தியனிடம் பேசினான். “திபெத்தில் நுழைந்த அளவுக்கு அங்கிருந்து வெளியேறுவது சுலபமல்ல ரகசிய மனிதனே. உங்கள் நாட்டு இதிகாசமான மகாபாரத யுத்தத்தில் அபிமன்யுக்கு சக்கர வியூகத்தின் உள்ளே மட்டும் தான் நுழைய முடிந்தது, உயிரோடு வெளியேற முடியவில்லை என்பதை நீ படித்திருப்பாய். உனக்கு திபெத் வெளியே செல்ல முடியாத சக்கர வியூகமாகவே இருக்கப் போகிறது”

ஆனாலும் தன்னையே உயர்வாக எண்ணியும், எதிரியைப் பலம் குறைத்து எண்ணியும் ஏமாந்து விட லீ க்யாங் விரும்பவில்லை. தோற்பதற்கான நிச்சய காரணம் தலைக்கனம் என்பதை அவன் அறிவான். நீண்ட நேரம் யோசித்தான். பீஜிங்கில் இருந்து கொண்டு திபெத்தில் இயக்க முடிந்த விவகாரம் இது அல்ல என்று உள்ளுணர்வு அவனை எச்சரித்தது.

உடனடியாக திபெத் செல்ல சீன உளவுத் துறையின் உபதலைவனான லீ க்யாங்கால் முடியாது. அவன் திபெத்

என்.கணேசன்

விவகாரத்தை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டு மற்றவற்றை அலட்சியப்படுத்தி விட முடியாது. அதற்கு அவன் அரசாங்கம் அனுமதி தராது. சீனாவுக்கு உலகின் பல பகுதிகளில் இருந்தும், உள்நாட்டில் இருந்தும் பல பிரச்னைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் அவன் இங்கிருக்க வேண்டியது மிக அவசியம். ஆனால் அதே சமயம் மைத்ரேயன் விவகாரம் அவன் தனிப்பட்ட பிரத்தியேக கவனம் செலுத்தி திட்டமிட்டு கையில் எடுத்துக் கொண்ட விவகாரம்....

நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு வாங் சாவொவிற்கு போன் செய்தான். “உடனடியாக திபெத்திற்குப் போ....”

என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்ற தெளிவான கட்டளைகள் லீ க்யாங் வாங் சாவொவிற்குப் பிறப்பித்தான். எல்லா விதங்களிலும் யோசித்து வைத்திருந்த லீ க்யாங் வாங் சாவொவைப் பிரமிக்க வைத்தான்.....

அத்தியாயம் 35

மரகதத்தை வீடு வரை தொடர்ந்து வந்து அந்தப் பகுதியை ஆராய்ந்து விட்டுப் போன மர்ம மனிதன் விதி தனக்கு சாதகமாக இருப்பதாக எண்ணி சந்தோஷப்பட்டான். இல்லா விட்டால் அந்த வீட்டின் எதிர் வீட்டிலேயே “To Let” பலகை தொங்கிக் கொண்டிருந்திருக்காது. விசாரித்ததில் அந்த வீட்டில் குடியிருந்த ஒரு பெரிய குடும்பம் பத்து நாட்கள் முன்பு காலி செய்து விட்டதாகவும் இப்போது வீட்டின் கீழ் பகுதியில் மட்டும் ஒரு சிறிய குடும்பம் குடிவரப் போவதாகவும், இரண்டு அறைகள் மட்டுமே உள்ள மாடிப் பகுதி காலியாக இருக்கிறதென்றும் தெரிய வந்தது.

மறுநாள் மாலை வரை அவன் காத்திருந்து பிறகு அந்தப் பகுதி புரோக்கர் ஒருவனை சந்தித்தான். ஒரு சினிமாவுக்கு கதை வசனம் எழுத தனிமையைத் தேடி வந்திருக்கும் எழுத்தாளனாக தன்னை அவன் புரோக்கரிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். கோயமுத்தூரில் அந்தப் பகுதியில் நடப்பதாக ஒரு கதை எழுதுவதாகவும், அதை அந்தப் பகுதியிலேயே இருந்து கொண்டு எழுதினால் இயல்பாக இருக்கும் என்று எண்ணுவதாகவும் சொன்னான். அதற்கு ஏற்ற ஒரு வீடு வாடகைக்கு வேண்டும் என்று சொன்ன அவன் அந்த வீடு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று வர்ணித்து விட்டு

என்.கணேசன்

வாடகை எவ்வளவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று அவன் சொன்ன போது அந்த புரோக்கர் ஆச்சரியப்பட்டான்.

இருபது வருடங்களாக அந்தத் தொழிலில் அந்த புரோக்கர் இருக்கிறான். ஆட்கள் தேடி வரும் வகையான வீடுகள் பெரும்பாலும் காலி இருப்பதில்லை. காலியாக இருக்கும் வீடுகள் ஆட்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. தப்பித் தவறி இரண்டும் பொருந்தி விட்டாலோ வாடகை ஒத்துப் போவதில்லை. இத்தனையையும் மீறி தொழில் நடக்கிறது என்றால் பேச்சுத் திறமையால் இரண்டு சாராரில் ஒரு சாராரை தங்கள் எதிர்பார்ப்பைக் குறைத்து விடச் செய்வதன் மூலம் தான். ஆனால் முதல் முறையாக காலியாக, தயாராகவும் இருக்கிற ஒரு வீட்டை ஒரு ஆள் தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

“நீங்கள் சொன்ன மாதிரியே ஒரு வீட்டில் மாடி போர்ஷன் காலி இருக்கிறது சார். இப்போது கீழ் போர்ஷனில் ஒரு சின்ன குடும்பம் வாடகைக்கு வரப் போகிறது.... வீட்டுக்காரர் பக்கத்து வீட்டில் தான் இருக்கிறார். அதுவும் அவர் வீடு தான். எச்சில் கையால் காக்காயை ஓட்ட மாட்டார். அவ்வளவு தாராளமான ஆள்... பேச்சு மட்டும் சர்க்கரையாய் இருக்கும்.... வாடகை நாலாயிரம் சொல்கிறார். பரவாயில்லையா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த மர்ம மனிதன் தலையசைத்தான். புரோக்கர் மகிழ்ச்சியுடன் அந்த மர்ம மனிதனை அக்ஷய வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனான். அப்போது இருட்டி இருந்தது. வெளியிலேயே நின்று மாடி போர்ஷனைக் காண்பித்து விட்டுச் சொன்னான். “இது தான் வீடு”.

வீட்டுக்காரரிடம் சாவி வாங்கிக் கொண்டு வர புரோக்கர் போன போது அந்த மர்ம மனிதனின் பார்வை அக்ஷய வீட்டின் மீதே இருந்தது. வீட்டின் வெளியே யாரும் தெரியவில்லை.....

புரோக்கர் சாவியோடு வந்தான். மாடி போர்ஷனைத் திறந்து காட்டினான். மர்ம மனிதன் வீட்டை மேலோட்டமாகவே பார்த்தான். பின் ஜன்னல் அருகே வந்து நின்று கொண்டான். ஜன்னல் வழியே எதிர் வீடு தெளிவாகத் தெரிந்தது. எதிர் வீட்டு ஹாலின் ஜன்னல் பெரிதாக இருந்தது. அது திறந்தே இருந்தது. அங்கு ஹாலில் நடப்பது இங்கிருந்து தெளிவாகவே தெரிந்தது. கையில் ஒரு பைனாகுலரும் இருந்து விட்டால் நேரில் பார்ப்பது போலவே பார்க்க முடியும்.... தற்போது அந்த ஹாலில் ஒரு சிறுவன் மட்டும் தான் தெரிந்தான். அவன் ஏதோ ஒரு நோட்டுப்புத்தத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.....

என்.கணேசன்

புரோக்கர் அருகில் வந்து நின்றான். அந்த மர்ம மனிதனுக்கு எதிர் வீட்டைப் பற்றி அவனிடம் விசாரிக்கலாமா என்று ஒரு கணம் தோன்றினாலும் பின் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான். மூன்று செவிக்கு எட்டிய செய்தி மூடு மந்திரமாகாது!

“வீடு பிடித்திருக்கா சார்?” புரோக்கர் கேட்டான்.

மர்ம மனிதன் பிடித்திருப்பதாகச் சொன்னான். புரோக்கர் அவனை வீட்டுக்காரரிடம் அழைத்துப் போனான்.

வாடகைக்கு வரப் போகும் ஆள் சினிமாக்காரன் என்று தெரிந்த பிறகு முதலில் புரோக்கரிடம் சொல்லி இருந்த நான்காயிரம் வாடகை குறைவாய் போனதாய் வீட்டுக்காரர் மனதிற்குள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டார். சினிமாக்காரர்களுக்கு நான்காயிரம் எல்லாம் பிச்சைக்காசாயிற்றே, அதிகம் சொல்லி இருக்கலாமே என்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. இது வரை வந்து பார்த்து விட்டுப் போன ஆட்கள் அந்தப் போர்ஷனுக்கு மூன்றாயிரத்துக்கு மேல் தருவது அதிகம் என்று சொல்லி விட்டுப் போனது எல்லாம் அவருக்கு மறந்து போனது.

‘எத்தனை மாதம் இருப்பீர்கள்?’ என்று மர்ம மனிதனைக் கேட்டார்.

“அதிக பட்சம் மூன்று மாதம்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“குறைந்த பட்சம் ஆறு மாதமாவது இருக்கிற ஆள் வந்தால் பரவாயில்லை என்று நினைக்கிறேன்.....” வீட்டுக்காரர் இழுத்தார்.

“மூன்று மாதத்தில் காலி செய்தால் கூட ஆறு மாத வாடகை கொடுத்து விட்டே போகிறேன்”

வீட்டுக்காரருக்கு அதற்கு மேல் அந்த சினிமாக்காரனை எதுவும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிற அவசியம் இருப்பதாய் தோன்றவில்லை.

“எப்போது குடி வருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“நாளைக்கே வருகிறேன்” என்றான் அந்த மர்ம மனிதன்.

அக்ஷயை அதிகாலைப் பட்சிகளின் ஒலி எழுப்பியது. கண்விழித்தான். மைத்ரேயன் இன்னும் அமைதியான உறக்கத்தில் தான் இருந்தான். குளிர் சற்று அதிகமாகவே இருந்ததால் அவன் தாய் தந்திருந்த சால்வையை நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டு அக்ஷயின் மடியில் படுத்திருந்தான். அக்ஷய் தூங்குகிற அந்தச் சிறுவனையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தலைமுடியை கிட்டத்தட்ட நுனி வரை வெட்டி இருந்த விதம் புத்தபிக்குச் சிறுவன் வேடத்துக்கு மிகவும் கச்சிதமாகப் பொருந்தி இருந்ததாக அக்ஷய் எண்ணிய

என்.கணேசன்

அதே கணம் அந்த எண்ணம் அவனுக்கே வேடிக்கையாக இருந்தது. புத்தரின் மறு அவதாரம் என்று பலராலும் நினைக்கப்படுகிற அந்தச் சிறுவனின் இயல்பான உடையே இதுவாக அல்லவா இருக்க வேண்டும், இதை ஏன் வேடம் என்று நினைக்கிறோம் என்று அவன் தன்னைக் கடிந்து கொண்டான்.

அக்ஷய் அவனை மெல்லத் தட்டி எழுப்பினான். உடனே மைத்ரேயன் விழித்துக் கொண்டான்.

அக்ஷய் அவனிடம் சொன்னான். “முடிந்த வரை சீக்கிரமாகவே நாம் இங்கிருந்து போய் விடுவது நல்லது.”

மைத்ரேயன் சரியென்று தலையசைத்தான். அக்ஷய் அவனிடம் கேட்டான். “இப்போது நாம் இங்கிருந்து எப்படிப் போவது நல்லது என்று முடிவு செய்ய வேண்டும். பஸ், மினிபஸ், ஜீப் மூன்றில் பெரும்பாலும் நீ எதில் போவாயோ அதில் பயணம் செய்யாமல் இருப்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அதில் போனால் உன்னை அவர்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவும், நம்மை விசாரித்துக் கொண்டு வருபவர்களுக்கு அதைச் சொல்லி விடவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது...”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “நான் எப்போதும் மினிபஸ் அல்லது பஸ்ஸில் தான் போவேன்.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முன்பே சேடாங் நகரப் பகுதிப் போக்குவரத்தைப் பற்றி முழுவிவரங்களையும் அக்ஷய் படித்து அறிந்திருந்தான். மைத்ரேயனை அடையாளம் கண்டுபிடிக்கும் சாத்தியமுள்ள பஸ், மினிபஸ் பயணங்களைத் தவிர்த்து விட அக்ஷய் தீர்மானித்தான். மிஞ்சி இருப்பது ஜீப் தான். அப்பகுதியில் ஜீப் பெரும்பாலும் தனியார் வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு போகும் வாகனமாகவே இருந்தது. அதில் பயணிக்க கட்டணமும் அதிகம். சுற்றுலாப் பயணிகள் தனியாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு போகும் ஜீப்களில் இடம் காலியாக இருந்தால் அவர்கள் சம்மதத்துடன் வழியில் மற்ற பயணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு செல்வதும் உண்டு. அதிலும் ஆபத்து இருக்கத் தான் இருக்கிறது. குறைவான ஆட்களுடன் போகிற வாகனங்களில் ஒருவரை ஒருவர் அதிகம் கவனிக்கவும், நினைவு வைத்திருக்கவும் சாத்தியம் உண்டு. அதைத் தவிர்க்க முடியாது....

மைத்ரேயனிடம் அக்ஷய் சொன்னான். “ஜீப்பிலேயே போவோம்.... எங்கே போகலாம் என்று நீ சொல்”

“சம்யே மடாலயம் போகலாம்.” என்று உடனடியாக மைத்ரேயன் பதில் அளித்தான். பத்மசாம்பவாவின் உதவியால் திபெத்தில் கட்டப்பட்ட முதல் புத்த மடாலயம்.... சுற்றுலாத் தலங்களில் முக்கியமான ஒரு இடம்...

என்.கணேசன்

அக்ஷய் சந்தேகத்துடன் கேட்டான். “அது சுற்றுலாப் பயணிகள் அதிகம் போகும் இடமல்லவா? அங்கு நம்மால் மறைவாய் இருக்க முடியுமா?”

முடியும் என்பது போல் மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். அதற்கு மேல் அவன் விளக்க முற்படவில்லை. அக்ஷய்க்கு அவனை எந்த அளவு நம்பலாம் என்று தெரியவில்லை. சில சமயங்களில் மந்த புத்திக்காரனாகத் தெரிகிறான். சில சமயங்களில் சாதாரணமாகத் தெரிகிறான். சில சமயங்களில் எல்லாம் அறிந்தவன் போலத் தெரிகிறான். இதில் உண்மையில் இவன் எந்த வகையில் சேர்த்தி?

குன்றின் பின் புறத்திலிருந்து இருவரும் தெருவுக்கு வந்தார்கள். அப்போது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது....

லீ க்யாங் நினைத்தபடியே அந்த புத்தபிக்குவின் பாஸ்போர்ட்டும், கூட வந்த சிறுவனின் பாஸ்போர்ட்டும் போலி என்பது தெரிந்து விட்டது. அதோடு அவன் திபெத்தில் கேட்டிருந்த முக்கியத் தகவல்கள் அவனுக்கு விரைவாக வந்து சேர்ந்தன. சேடாங் நகர சுற்று வட்டாரத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் பிறந்திருந்த குழந்தைகள் ஏழு பேர் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவர்கள் யாரும் நீண்ட தூரம் இடமாற்றமும் ஆகவில்லை. அவர்கள் புகைப்படம், குடும்பம் பற்றிய தகவல்கள், தனிப்பட்ட குணாதிசயங்கள் ஆகியவற்றை லீ க்யாங்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆராய்ந்தான். முடிவில் அந்த ஏழு பேரில் ஆறு பேரை
எந்த விதத்திலும் மைத்ரேயனாக இருக்க
சாத்தியமில்லாதவர்களாக லீ க்யாங் ஒதுக்கித் தள்ளி
விட்டான். ஏழாவது சிறுவனைக் கூட மைத்ரேயன் என்று
அவனால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அவன்
முகத்தில் ஒரு தெய்வீகக் களையோ, உடலில் வழுக்கைத்
தலையன் சொன்னது போல புனிதச்சின்னம் இருப்பது
போன்றோ தெரியவில்லை என்றாலும் அந்தச் சிறுவன்
பற்றி கூறப்பட்டிருந்த சில விசித்திர குணாதிசயங்கள் ஒரு
சாதாரண சிறுவனிடம் இருக்க முடியாதவை என்பது
நிச்சயம். அவர்களில் ஒருவன் தான் மைத்ரேயன்
என்றால் கண்டிப்பாக அந்த ஏழாவது சிறுவனாகத் தான்
இருக்க முடியும்....! லீ க்யாங் உடனடியாக அந்தச்
சிறுவனின் புகைப்படத்தையும் விலாசத்தையும் வாங்
சாவொவிற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அத்தியாயம் 36

அக்ஷயம் மைத்ரேயனும் சுமார் ஒரு மணி நேரம் சாலையோரம் காத்திருந்தார்கள். ஒரு பஸ்ஸும், ஒரு மினி பஸ்ஸும் அவர்களைக் கடந்து சென்றன. அந்த வாகனங்கள் கடக்கும் போது அக்ஷயின் அறிவுரையின்படி மைத்ரேயன் தலைகுனிந்தே நின்றிருந்தான். அதனாலும், அவனுடைய புத்தபிக்கு ஆடையாலும், கூடவே புத்தபிக்குவாக அக்ஷய் நின்றிருந்ததாலும் அந்த வாகனங்களில் சென்றவர்களில் அவனை நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் கூட அவனை அடையாளம் கண்டுபிடிக்கவில்லை. சிலர் வண்டியில் இருந்தபடியே அக்ஷய்க்கு வணக்கமும் தெரிவித்தார்கள். அக்ஷய் கனிவுடன் ஆசிகள் வழங்கினான்.

ஒரு மணி நேரம் கழிந்து ஒரு ஜீப் வந்தது. டிரைவரைத் தவிர அதில் ஒரு நடுத்தர வயது ஜெர்மானிய தம்பதிகளும், ஒரு வயதான திபெத்தியனும் மட்டும் இருந்தார்கள். அந்த ஜீப்பில் அவர்கள் இருவருக்கும் கூடத் தாராளமாய் இடம் இருந்தது. அக்ஷய்க்கு அதில் பயணிக்க அவர்கள் அனுமதித்தால் மிக நல்லது என்று தோன்றியது. எவ்வளவு சீக்கிரம் அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேற முடியுமோ அவ்வளவு ஆபத்தின் அளவு குறையும் என்று நினைத்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உள்மனதைக் குவித்து புத்தரைப் பிரார்த்தித்த அவன் வந்து கொண்டிருந்த ஜீப்பைக் கூர்ந்து பார்த்தான். ஜீப் அருகில் வரும் போது ஜெர்மானியத் தம்பதியர் புன்னகையுடன் கையசைத்தார்கள். அக்ஷய் தானும் கையசைத்து விட்டு எங்களையும் ஏற்றிச் செல்ல முடியுமா என்று சைகையிலேயே கேட்டான். ஜெர்மானியன் அந்த டிரைவரிடம் ஏதோ சொல்ல டிரைவர் வண்டியை நிறுத்தினான்.

ஜெர்மானியன் அக்ஷயிடம் கேட்டான். “புனிதரே தங்களுக்கு எங்கு செல்ல வேண்டும்?”

அக்ஷய் சொன்னான். “நாங்கள் சம்யே மடாலயத்திற்குப் போக வேண்டும். அங்கு போக வசதியாக எங்களை எங்காவது இறக்கி விட்டால் பெரிய உதவியாக இருக்கும்”

ஜெர்மானியன் முகம் மலரச் சொன்னான். “நாங்கள் அங்கு தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் ஏறிக் கொள்ளலாம்”

அக்ஷய் மனதார நன்றி தெரிவித்தான். அப்போது தான் டிரைவர் அருகே அமர்ந்திருந்த வயதான திபெத்தியனின் பார்வை மைத்ரேயன் மேல் தங்கி இருந்ததை அவன் கவனித்தான். அந்த திபெத்தியனின் முகத்தில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

என்.கணேசன்

அதைக் கண்டு துணுக்குற்ற அக்ஷய்க்கு அந்த ஜீப்பில் செல்வது உசிதம் தானா என்கிற சந்தேகம் வர ஆரம்பித்தது. ஆனால் இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் வேறு வழியில்லை என்று நினைத்தவனாய் ஏறி அந்த ஜெர்மானியத் தம்பதியருக்கு எதிர் இருக்கையில் அமர்ந்தான். மைத்ரேயனும் ஏறி அக்ஷய் அருகில் அமர்ந்தான். மெல்ல மைத்ரேயனிடம் ரகசியமாய் கேட்டான். “அந்த வயதான ஆள் உனக்குத் தெரிந்தவரா? எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறாயா?”

மைத்ரேயன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான். “அவர் இந்தப் பகுதி ஆள் இல்லை. அவரை நான் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை....”

சற்று நிம்மதி அடைந்தாலும் ‘பின் ஏன் இந்த ஆள் இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்?’ என்ற கேள்வி அக்ஷய் மனதில் எழுந்தது.

ஜீப் கிளம்பியது. ஜெர்மானியத் தம்பதியர் அக்ஷயிடம் நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என்று கேட்க அக்ஷய் கனிவான புன்னகையுடன் “நேபாளில் இருந்து” என்று தெரிவித்தான். டிரைவருக்குப் பின் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த அக்ஷய்க்கு டிரைவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த அந்த வயதான திபெத்தியரை நன்றாகக் கண்காணிக்க முடிந்தது. அந்த ஆள் இன்னும் அதிர்ச்சியில் இருப்பது தெரிந்தது. அந்த ஆளுக்கு நேர்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பின்னால் அமர்ந்திருந்த மைத்ரேயன் அமைதியாக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாலும் அவன் முகத்தில் லேசான மந்தஹாஸப் புன்னகை வந்து மறைந்ததை அக்ஷயால் கவனிக்க முடிந்தது. மைத்ரேயன் அந்த ஆளை இது வரை பார்த்ததில்லை என்று சொன்னது பொய்யாய் இருக்காது என்றாலும் கூட தனக்கு இன்னும் விளங்காத ஏதோ ஒன்று இவர்களிடையே இருக்கிறது என்று தோன்றியது.

அந்த ஜெர்மானியத் தம்பதியர் அவனிடம் புத்தமதம் சம்பந்தமான சில சந்தேகங்களைக் கேட்க ஆரம்பிக்க அக்ஷய் அவர்களுக்குப் புரிகிற மாதிரி பதில்கள் சொன்னான். சொல்லச் சொல்ல அக்ஷய் மைத்ரேயனை பக்கவாட்டில் பார்த்துக் கொண்டான். புத்தரின் மறு அவதாரம் என்று தலாய்லாமாவும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் நம்புகிற அவனை வைத்துக் கொண்டு புத்த மதத்தைத் தான் விளக்குவது அவனுக்கே வேடிக்கையாக இருந்தது. தவறாக எதாவது சொல்லி விட்டால் மைத்ரேயன் மந்தஹாஸப் புன்னகை செய்தாலும் செய்வான்!

ஆனால் எதிர்பார்த்த எதையும் செய்து விட மாட்டேன் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டவன் போல மைத்ரேயன் எந்த உணர்ச்சியையும் காண்பிக்கவில்லை. பேச்சு சமயே மடாலயம் சம்பந்தமாக ஆரம்பித்தவுடன் டிரைவர் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டே அந்த

என்.கணேசன்

விஷயத்தை விளக்கும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டான். அவன் காரோட்டி மட்டுமல்ல கைடு(guide)ம் கூட என்பது அக்ஷயக்குப் புரிந்தது.

டிரைவர் மனப்பாடப் பகுதியை வாசிப்பது போல் சொன்னான். “ஒரு ராட்சஸ மண்டல அமைப்பில் கட்டப்பட்ட சமீப மடாலயம் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய புத்தர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஒட்டிக் கட்டப்பட்டது. மையத்தில் இருக்கும் புத்தர் கோயில் மேரு மலை என்றும் சுற்றி இருக்கும் பகுதிகள் அந்தப் புனித மலையை மையமாய் கொண்டு இயங்கும் பிரபஞ்சத்தின் பகுதிகள் என்றும் காட்டும் வகையில் கட்டினார்கள். அப்போதைய திபெத்திய சக்ரவர்த்தி, சாந்தரக்ஷிதா என்கிற இந்திய புத்தமத துறவியின் ஆலோசனையின்படி கட்ட ஆரம்பித்த சமீப மடாலயம் ஒவ்வொரு முறையும் கட்டிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு முடிந்தவுடன் இடிந்து விழ ஆரம்பித்தது. ஒரு கட்டத்தில் கட்டிடத் தொழிலாளிகள் வேலை செய்யப் பயந்தார்கள். ஏதோ தீய சக்தி அந்த இடத்தில் இருக்கிறது, அது தான் மடாலயம் முழுமையடைய விட மாட்டேன்கிறது என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.”

“சாந்தரக்ஷிதாவிடம் சக்ரவர்த்தி ஆலோசனை கேட்டார். சாந்தரக்ஷிதா இன்னொரு இந்தியத் துறவியும் மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவருமான பத்மசாம்பவா மனம் வைத்தால் எப்படிப்பட்ட தீய சக்திகளையும் அங்கிருந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அகற்றி விட முடியும் என்றார். திபெத்திய சக்ரவர்த்தி அவர் சொன்னபடியே பத்மசாம்பவாவை வேண்டிக் கொள்ள பத்மசாம்பவா திபெத் வந்தார். தீய சக்திகளைக் கட்டிப் போட்டு முடக்கி வைத்து சமயே மடாலயத்தைக் கட்டி முடிக்க வைத்தார். திபெத்தின் முதல் புத்த மடாலயம் இப்படி தான் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.”

ஜெர்மானியத் தம்பதியர் சுவாரசியத்துடன் இந்தத் தகவல்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். டிரைவரின் அருகே அமர்ந்திருந்த வயதான திபெத்தியர் முகத்தில் ஏதோ இனம் தெரியாத உணர்ச்சி வந்து போனதை அக்ஷய் கவனித்தான்.

டிரைவர் தொடர்ந்து சொன்னான். “பத்மசாம்பவா முடக்கி வைத்த துஷ்ட சக்திகள் முழுவதும் பலமிழந்து போய் விடவில்லை என்றும் மறுபடியும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பழைய பலம் பெற்று வருகின்றன என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது சரி என்கிற மாதிரி சமயே மடாலயம் திரும்பத் திரும்பக் கட்டப்பட்டாலும் கடந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளில் இரண்டு முறை தீக்கிரையானது, இரண்டு முறை பூகம்பத்தால் அழிந்து போனது. 38 வருஷங்களுக்கு முன்பு வரை பாழடைந்து கிடந்த அந்த மடாலயத்தின் உள்ளே பன்றிகள் ஆடுகள் எல்லாம் கூட மேய்ந்து கொண்டு இருந்தன. பத்தாவது பஞ்சன்லாமா 1986 ல் அதை

என்.கணேசன்

மறுபடியும் கட்டி இது வரை அந்த மடாலயம் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் இயங்கி வருகிறது.”

அந்த வயதான திபெத்தியரின் கண்கள் தீக்கனலாய் திடீரென்று ஜொலிக்க ஆரம்பித்தது அவர் திரும்பிப் பார்க்காமல் இருந்திருந்தால் அக்ஷயக்குத் தெரிந்திருக்காது. மைத்ரேயன் முகத்தை அந்தக் கணத்தில் பார்க்க ஆசைப்பட்டதால் தான் அந்தத் திபெத்தியர் திரும்பிப் பார்த்தது போலத் தெரிந்தது. அவர் கண்களில் ஜொலிப்பைப் பார்த்து திகைத்த அக்ஷய் உடனே மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். இருவர் பார்வைக்கும் மைத்ரேயன் முகம் எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டவில்லை. அவன் தூரத்தில் தெரிந்த மலைமுகட்டை பேரமைதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்....

வாங் சாவொ உடனடியாக திபெத் வந்து சேர்ந்தான். லீ க்யாங் கிளம்பச் சொன்னவுடன் அவன் ஒன்றரை மணி நேரத்தில் விமானம் ஏறி இருந்தான். லீ க்யாங் மிக முக்கியம் என்று நினைத்திருந்தது மட்டுமல்லாமல் அவனே போக வேண்டும் என்றும் நினைத்திருந்த இந்த விவகாரத்தில் அவனுக்குப் பதிலாக திபெத் வந்து சேர்ந்தது தன் பாக்கியம் என்று வாங் சாவொ நினைத்தான். லீ க்யாங்குக்கு தன்னை நிரூபிக்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இறைவனாய் அளித்த பெரிய சந்தர்ப்பம் என்று இதைக் கருதினான். அடிமட்டத்தில் இருந்த அவனை ஒரு மேல் மட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்த லீ க்யாங்குக்கு அவன் என்றும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறான். லீ க்யாங் அளவுக்கு பேரறிவு யாருக்குமே இருக்க முடியாது என்றாலும் ஓரளவுக்காவது அவன் செய்ய முடிந்ததைத் தன்னாலும் செய்ய முடியும் என்று காட்ட வேண்டும் என்கிற உறுதி வாங் சாவொவிடம் குடிகொண்டிருந்தது.

அவன் திபெத் வந்து சேர்வதற்குள் மைத்ரேயனின் புகைப்படமும், விலாசமும் லீ க்யாங் அனுப்பி வைத்திருந்தான். மைத்ரேயன் வீட்டுக்கு மட்டும் வாங் சாவொவே நேரில் போய் விசாரிக்க வேண்டும் என்பது லீ க்யாங்கின் கட்டளையாக இருந்தது. மைத்ரேயனையும் அந்த ரகசிய மனிதனையும் தேடும் பொறுப்பில் ஈடுபடுபவர்களுக்குக் கூட அவர்கள் பற்றிய கூடுதல் தகவல்கள் தெரிய வேண்டியதில்லை என்றும் லீ க்யாங் தெரிவித்திருந்தான்.

திபெத் வந்து சேர்ந்ததும் முதல் வேலையாக ரகசியப் போலீஸ் அதிகாரிகளின் கூட்டத்தை வாங் சாவொ கூட்டினான். பதினோரு முக்கிய அதிகாரிகள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் வாங் சாவொ ரகசிய மனிதனின் பாஸ்போர்ட்டில் இருந்த புத்தபிக்கு வேடப் போட்டோவைக் காட்டி அந்த நபர் போலி பாஸ்போர்ட்டில் திபெத் நுழைந்திருப்பதாகத்

என்.கணேசன்

தெரிவித்தான். அவன் மிக ஆபத்தானவன் என்றும் அவனை எத்தனை விரைவாகக் கண்டுபிடிக்க முடியுமோ அத்தனை நல்லது என்றும் தெரிவித்தான். அதோடு மைத்ரேயன் புகைப்படத்தையும் காட்டி அந்த ரகசிய மனிதன் இந்த சிறுவனுடன் காணப்பட அதிக சாத்தியக்கூறு உள்ளது என்றும் இருவரையும் தனித்தனியாகவோ சேர்ந்தோ எங்கு கண்டாலும் உடனடியாகக் கைது செய்ய வேண்டும் என்றும் வாங் சாவொ கட்டளையிட்டான். அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கிற அதிகாரிக்கும் அந்தக் குழுவுக்கும் பண வெகுமதி, பதவி உயர்வு இரண்டும் தர ஏற்பாடு செய்வதாக லீ க்யாங் உறுதியளித்திருக்கிறான் என்பதையும் வாங் சாவொ தெரிவித்தான்.

அங்கு வந்திருந்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் கேட்டார். “இவர்கள் இருவர் புகைப்படங்களையும் ஏன் நாம் டிவியிலும், பத்திரிக்கைகளிலும் தரக்கூடாது. அவர்களைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்பவர்களுக்கு சன்மானம் கூட நாம் அறிவிக்கலாமே?”

இந்தக் கேள்வியை வாங் சாவொவும் லீ க்யாங்கைக் கேட்டிருந்தான். லீ க்யாங் பதிலளித்திருந்தான். “அது அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க சற்று கூடுதல் உதவியாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்குப் பின் பத்திரிக்கையாளர்களும், டிவிக் காரர்களும் எழுப்பும் கேள்விகள் நமக்கு தர்மசங்கடத்தைத் தரும்படியாகத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தான் இருக்கும். மைத்ரேயன் என்ற பெயர் கூட இந்த நேரத்தில் வெளிப்படக் கூடாது வாங் சாவொ. அது நம் எதிர்காலத் திட்டத்தைக் கெடுத்து விடும்”

வாங் சாவொ தன் தலைவன் சொன்னதை அப்படியே தெரிவித்து விடாமல் சாதூரியமாகச் சொன்னான். “சில விஷயங்களை நாம் இவர்களிடமிருந்து கண்டு பிடிக்க வேண்டி இருப்பதால் அது கண்டுபிடிக்கப்படும் வரை விளம்பரம் வேண்டாம் என்று நினைக்கிறோம்”

அடுத்த கேள்வி இன்னொரு அதிகாரியிடம் இருந்து எழுந்தது. “இவர்களைக் கண்டுபிடித்த பிறகு இவர்கள் ஒருவேளை எங்களிடம் இருந்து தப்பிக்க முயன்றால் சுட்டுக் கொன்று விடலாமா, இல்லை உயிரோடு தான் பிடித்து ஒப்படைக்க வேண்டுமா?”

வாங் சாவொ அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான். “உயிரோடு பிடித்தால் உத்தமம். ஆனால் அது முடியா விட்டால்- பிணமாகத் தான் பிடிக்க முடியும் என்றால்- தாராளமாகக் கொன்று விடலாம். அவர்கள் தப்பித்துப் போவதை விட அது நல்லது.”

அத்தியாயம் 37

மைத்ரேயன் பேரமைதியுடன் இருந்ததை அந்தக் கிழ திபெத்தியர் ரசிக்கவில்லை என்பது அக்ஷய்க்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு உணர்ச்சியாவது தெரியும் என்று அந்தக் கிழவர் எதிர்பார்த்தது போல இருந்தது. எதிர்பார்த்த எதையும் முகத்தில் காண்பிக்க மாட்டேன் என்பது போல மைத்ரேயன் இருந்தான். அபூர்வமாகத் தெரியும் அவனது மந்தஹாசப் புன்னகை கூட அவன் முகத்தில் தெரியவில்லை.

கிழவர் மறுபடி முன்பக்கம் திரும்பிக் கொண்டார். பின் அவர் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சிறிது தூரம் போன பிறகு இரண்டு சாலைகள் தொடங்கிய ஒரு வளைவில் கிழவர் வண்டியை நிறுத்தும்படி டிரைவரிடம் சமிக்ஞை செய்தார். டிரைவர் நிறுத்தினான். ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் கிழவர் இறங்கிக் கொண்டார். டிரைவரும் எதுவும் சொல்லாமல் ஜீப்பைக் கிளப்பினான்.

கிழவர் ஜீப்பில் இருந்த மைத்ரேயனையே பார்த்தபடி நின்றார். மைத்ரேயன் தன் பார்வையை அவர் மேல் திருப்பவில்லை. அக்ஷய் தான் கண்ணிலிருந்து அவர் மறையும் வரை அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஜீப் சிறிது தூரம் போன பின் டிரைவரிடம் அக்ஷய் கேட்டான். “யார் அந்தக் கிழவர்?”

டிரைவர் உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. எப்படிச் சொல்வது என்று அவன் யோசித்தது போலத் தெரிந்தது. பிறகு சொன்னான். “திபெத்தில் சில வித்தியாசமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ரகசியக்கலைகளில் ஆர்வம் உடையவர்கள். ஆபத்தானவர்கள். சித்து வித்தைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள். நாம் வாழும் பகுதிகளில் வாழ மாட்டார்கள். காட்டிலும், குகைகளிலும் தான் அதிகம் வாழ்வார்கள். இந்த ஆள் அவர்களில் ஒருவர்....”

ஜெர்மானியப் பெண்மணிக்கு அவன் சொன்னது ஆர்வத்தைக் கூட்டியது. அவள் கேட்டாள். “உங்களுக்கு எப்படி அந்த மாதிரி ஆள்களை அடையாளம் தெரியும்?”

“அதிகம் வாய் திறந்து பேச மாட்டார்கள். நாம் ஆர்வம் காட்டும் விஷயங்களில் ஆர்வம் காட்ட மாட்டார்கள். நம்முடன் சேர மாட்டார்கள். நாம் பேச்சுக் கொடுத்தாலும் பேச மாட்டார்கள். நம்மை அனாவசியமாக நேராகப் பார்க்கக் கூட மாட்டார்கள்....”

“ஆபத்தானவர்கள் என்று ஏன் சொன்னீர்கள்?” அக்ஷய் கேட்டான்.

“அவர்கள் நினைத்தால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்?”

ஜெர்மானியர்களுக்கும் அக்ஷயக்கும் ஆர்வம் கூடியது. மைத்ரேயன் அந்தக் கிழவரை விட தூரத்து மலைமுகடு சுவாரசியமானது என்பது போல் இந்தப் பக்கம் திரும்பவில்லை.

டிரைவர் சொன்னான். “அவர்கள் அதிகம் நம்மிடம் உதவி எதுவும் எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். அப்படி எதிர்பார்த்து நாம் செய்யா விட்டால் நமக்கு பிரச்னை ஏற்படுத்தி விடுவார்கள். ஆறு மாதத்துக்கு முன்னால் ஒரு நாள் என் நண்பன் ஜீப்பில் போய்க் கொண்டிருந்தான். வழியில் இந்தக் கிழவர் ரக ஆள் ஒருவர் தன்னையும் ஏற்றிக் கொள்ள கை காட்டி இருக்கிறார். இவர்கள் காசு எல்லாம் தர மாட்டார்கள் என்பதால் அவன் வண்டியை நிறுத்தாமல் போயிருக்கிறான். ஐம்பது அடி கூடப் போயிருக்க மாட்டான். அவன் ஜீப் டயர் வெடித்து விட்டது. இதில் அவனுக்கு ஆச்சரியம் என்ன என்றால் வெடித்த டயர் ஒரு மாதத்திற்கு முன் மாட்டிய புதிய டயர்....” பின்னால் திரும்பிப் பார்த்து ஜெர்மானியத் தம்பதியரிடம் சொன்னான். “அதனால் தான் இன்று அந்த ஆள் கை காட்டியவுடன் உங்களிடம் கேட்டுக் கொள்ளாமல் கூட ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டேன்.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஜெர்மானியன் அக்ஷயிடம் கேட்டான். “நீங்கள் இது போன்ற ஆட்களை முன்பு பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

அக்ஷய் தன் முந்தைய திபெத்திய நாட்களில் இது போன்ற ஆட்கள் ஓரிருவரைச் சந்தித்திருக்கிறான். அவர்களை மறந்தும் இருக்கிறான். அதனால் தான் இந்த திடீர் சூழ்நிலையில் பார்க்கக் கிடைத்த இந்தக் கிழவர் அந்த வகை மனிதர் என்று ஆரம்பத்திலேயே அவனுக்கு உறைக்கவில்லை.

அக்ஷய் சொன்னான். “பார்த்திருக்கிறேன். இவர்கள் பெரும்பாலும் உணவுக்கும், பயணத்துக்கும் மட்டும் தான் அடுத்தவர்கள் உதவியைக் கேட்பார்கள். மற்றபடி தேவையில்லாமல் நம் பார்வைக்கு சிக்க மாட்டார்கள்”

ஜெர்மானியப் பெண்மணி கேட்டாள். “இவர்களும் உங்கள் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தானா?”

அக்ஷயை முந்திக் கொண்டு டிரைவர் சொன்னான். “இவர்கள் சைத்தானை வணங்குபவர்கள் என்று எங்கள் ஊர் மடாலய தலைமை பிக்கு சொல்லி இருக்கிறார்”

ஜெர்மானியப் பெண்மணி அக்ஷயை “இவன் சொல்வது சரிதானா” என்பது போலப் பார்த்தாள். அக்ஷய் நடுநிலையாகச் சொன்னான். “இவர்கள் எப்போதுமே கோயில்களுக்கோ, மடாலயங்களுக்கோ

என்.கணேசன்

வருவதில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம். சைத்தானை வணங்குபவர்களா என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. காரணம் தங்களுடைய எல்லா செயல்களையும் ரகசியமாய் வைத்திருப்பவர்கள் அவர்கள்.”

சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு டிரைவர் அக்ஷயிடம் சொன்னான். “அந்த ஆள் உங்கள் சீடனையே அதிக நேரம் பார்த்தார். உங்கள் சீடன் எதற்கும் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது.”

அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் காதில் அது விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்தச் சிறுவன் மகா அழுத்தக்காரன் தான் என்று அக்ஷய்க்குத் தோன்றியது. அவன் மனம் நடந்ததை எல்லாம் மறுபடி ஒரு முறை அசை போட்டது. டிரைவர் சமீப மடாலயத்தில் முடக்கப்பட்டு இருந்த தீயசக்திகள் மீண்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பழைய பலம் பெற்று வருகின்றன என்று சொன்ன போது தான் அந்தக் கிழவரின் கண்கள் ஜொலித்தன என்பதை அக்ஷய் நினைவு கூர்ந்தான். அந்தச் செய்திக்கு மைத்ரேயனின் எதிர்வினை என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளத் தான் அந்தக் கிழவர் திரும்பி பார்த்திருக்கிறார்.

ஒரு சாதாரண புத்தபிக்குச் சிறுவனின் எதிர்வினை என்ன என்று அந்தக் கிழவர் பார்த்திருக்க வாய்ப்பே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இல்லை. அப்படியானால் அவர் இவன் மைத்ரேயன் என்று தெரிந்து கொண்டே பார்த்திருக்க வேண்டும்.

‘இது என்ன புதிய தலைவலி’ என்று அக்ஷயக்குத் தோன்றியது. உடனே இவனை மைத்ரேயன் என்று அந்தக் கிழவர் எப்படி கண்டுபிடித்தார் என்ற கேள்வி அவனுக்குள் எழுந்தது. இத்தனைக்கும் முதல் பார்வையிலேயே இவன் மைத்ரேயன் என்று அவர் கண்டுபிடித்து விட்டார் என்றால் ‘எது காட்டிக் கொடுத்திருக்க முடியும்?’ என்று அக்ஷய யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அதற்கு உடனடியாக விடை கிடைக்கவில்லை.

அடுத்த கேள்வி மனதில் எழுந்தது. அவர்கள் வந்த சாலை இரண்டாகப் பிரியும் இடத்தில் அந்தக் கிழவர் இறங்கிக் கொண்டதற்கு அர்த்தம் அந்த ஜீப் போகப் போகும் சாலையில் போக வேண்டியவரல்ல, பிரிந்த இன்னொரு சாலையில் போகப் போகிறார் என்பதாகத் தான் இருக்க முடியும். அந்த இன்னொரு சாலை எங்கே போகிறது? அந்தக் கேள்வியை அவன் மெல்ல டிரைவரிடம் கேட்டான்.

டிரைவர் சொன்னான். “அது பெரிய நகரங்களுக்குப் போகிற சாலை அல்ல. சில கிராமங்களுக்குப் போய் கடைசியில் மலைப்பகுதியோடு முடிகிறது. அந்தக் கிழவர்

என்.கணேசன்

அந்த மலைப்பகுதிக்குப் போகிறவராகத் தான் இருக்க வேண்டும்....”

அக்ஷய் தலையசைத்தான். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி சிந்தனைகளில் மூழ்கி இருக்க, ஜீப் சம்யே மடாலயத்தை நெருங்க ஆரம்பித்தது.

தர்மசாலாவில் தன் மாளிகையில் அமர்ந்திருந்த தலாய் லாமா சொடென்னிற்கு சில கடிதங்கள் அனுப்ப குறிப்புகள் தந்து அப்போது தான் முடித்திருந்தார். சோடென் எழுந்து போகும் போது டிவியில் செய்திகள் சேனலைப் போட்டு விட்டுப் போகும்படி கட்டளை இட்டார். சோடென் அப்படியே செய்த போது தான் டிவியில் வழக்கைத் தலையர் தெரிந்தார். தலாய் லாமா அதிர்ந்து போனார்.

வழக்கைத் தலையரின் புகைப்படத்தைக் காட்டி விட்டு, இந்திய வரலாற்று ஆசிரியர்களில் ஒருவரான சந்திரகாந்த் முகர்ஜியை பணத்திற்காகவும், நகைகளுக்காகவும் யாரோ கொண்டு விட்டதாக செய்தி வாசிக்கப்பட்டது. ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த அந்த மனிதரை சில வினாடிகள் காட்டினார்கள். கொல்லப்பட்டது நகைக்காகவோ, பணத்திற்காகவோ அல்ல என்பதை அறிந்திருந்த தலாய் லாமாவிற்கு நடந்ததை ஜீரணிக்க சிறிது நேரம் தேவைப்பட்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சோடென் அவரையே திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். தலாய் லாமா சமாளித்துக் கொண்டு வருத்தத்துடன் சொன்னார். “வெறும் சில ஆயிரம் ரூபாய்களுக்காக விலை மதிக்க முடியாத மனித உயிரை எடுப்பது கொடுமையிலும் கொடுமை”

பணத்திற்காக கீழ்த்தரமாய் சோரம் போயிருந்த சோடென் தலையசைத்து ஆமோதித்து விட்டு அவரது அதிர்ச்சியை பீஜிங் ஆசாமிக்குத் தெரிவிக்க விரைந்தான். அவன் போய் ஒரு நிமிடம் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்த அவர் தன் தனியறைக்குப் போய் தன் ரகசிய அலைபேசியில் ஆசானை அழைத்தார்.

“ஹலோ” ஆசான் குரல் கேட்டது. “சொல்லு டென்சின்”

தலாய் லாமா சந்திரகாந்த் முகர்ஜி கொல்லப்பட்டதைத் தெரிவித்தார். ஆசானும் அதிர்ச்சியில் சில வினாடிகள் பேச்சிழந்தார். பின் மெல்ல சொன்னார். “மைத்ரேயர் கண்டுபிடிக்கப்படுவதை லீ க்யாங்கும் விரும்பவில்லை....”

நோக்கம் வேறு வேறாக இருந்த போதும் இரண்டு அணியினருமே மைத்ரேயன் கண்டுபிடிக்கப்படுவதை விரும்பாததில் ஒன்றுபடும் வினோதத்தை எண்ணுகையில் ஆசானுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அதே நேரத்தில்

என்.கணேசன்

மிக நெருங்கியிருந்த ஆபத்தையும் அவரால் உணர் முடிந்தது.

அதைத் தலாய் லாமா வாய் விட்டுச் சொன்னார். “இறப்பதற்கு முன் மைத்ரேயர் பற்றி தனக்குத் தெரிந்ததை எல்லாம் முகர்ஜி சொல்லி இருப்பார். இன்னேரம் மைத்ரேயர் யார் என்பதை லீ க்யாங் கண்டுபிடித்திருப்பான் அல்லவா ஆசானே”

“ஆமாம்” ஆசான் சொன்னார். ஒரு சின்ன தகவல் கிடைத்தால் அதை வைத்து பல நூறு தகவல்களைக் கண்டுபிடிக்கவும் அனுமானிக்கவும் முடிந்த அதிபுத்திசாலி லீ க்யாங்.... அவன் கண்டிப்பாகக் கண்டுபிடித்திருப்பான்....

“இன்னொரு போன் கால் வருகிறது ஆசானே. முக்கியமானது போலத் தெரிகிறது. பேசி விட்டு மறுபடி தொடர்பு கொள்கிறேன்” என்று இணைப்பைத் துண்டித்த தலாய்லாமா இரண்டு நிமிடங்களில் மறுபடி ஆசானைத் தொடர்பு கொண்டார்.

“ஆசானே, அமானுஷ்யனின் பாஸ்போர்ட் போலி என்பதைக் கண்டுபிடித்து அதை முடக்கி வைத்திருக்கிறார்களாம்.... “ தலாய் லாமாவின் குரலில் பரபரப்பும் கவலையும் இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆசான் அதிர்ச்சியில் சிலையானார். ஆசானின் மௌனம் தலாய் லாமாவை என்னவோ செய்தது. தன் மனதில் இமயமாய் எழுந்த கேள்வியை அவர் வாய் விட்டுக் கேட்டார். “லீ க்யாங்கை அமானுஷ்யன் சமாளிப்பானா ஆசானே! நம் மைத்ரேயரைப் பாதுகாப்பாக அழைத்து வருவானா அவன்?”

ஆசான் சுதாரித்துக் கொண்டு தைரியம் சொன்னார். “லீ க்யாங்குக்கு இணையான புத்திசாலி ஒருவன் இருக்க முடியும் என்றால் அது அமானுஷ்யன் தான் டென்சின். அவன் இதை விடப் பெரிய ஆபத்துகளை சந்தித்து தாண்டி வந்திருப்பவன்.....”

அதற்கு மேல் பேச அவராலும் முடியவில்லை.

பிரார்த்தனை செய்வதைத் தவிர அவர்களால் வேறெந்த வகையிலும் அமானுஷ்யனுக்கு உதவ முடியாது என்பதால் அன்று இருவரும் நீண்ட நேரம் பிரார்த்தித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 38

ஜீப் தன் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை மைத்ரேயனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த திபெத்திய கிழவர் இன்னொரு வாகனம் வரும் வரை அந்த சாலைப்பிரிவிலேயே நின்றிருந்தார். நாற்பது நிமிடம் கழித்து ஒரு மினிபஸ் வந்தது. அதில் ஏறி சில மைல் தூரங்கள் பயணித்து விட்டு ஒரு கிராமத்தில் இறங்கிக் கொண்டார். அவரோடு அந்தக் கிராமவாசி ஒருவனும் இறங்கினான். தன் கிராமத்தில் இறங்கும் பரிச்சயமில்லாத அந்தக் கிழவரை அவன் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். அந்தக் கிழவர் அவனையே வெறித்துப் பார்த்தவுடன் பயந்து போய் வேகமாக நடையைக் காட்டினான். சில அடிகள் சென்ற பின் அவன் மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்த போது கிழவரைக் காணவில்லை. திகைப்புடன் அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி நடந்தான். அந்தக் கிழவரைக் காணவே காணோம்...

உண்மையில் அவன் ஆரம்பத்தில் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் அந்தக் கிழவர் அந்தச் சாலையிலிருந்து பிரிந்த ஒரு குறுகலான ஒற்றையடிப் பாதையில் வேக வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்திருந்தார். இருமருங்கும் மரங்கள் சூழ்ந்திருந்த அந்தக் குறுகலான பாதை ஒரு பாழடைந்த வீட்டை அடைந்து முடிந்தது. கிழவர் அந்தப்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பாழடைந்த வீட்டின் பின்பகுதிக்குப் போனார்.
பின்பகுதியில் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த செடிகொடிகள்
பகுதிக்கு வந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். யாரும்
அவரைக் கவனித்துக் கொண்டு இல்லை.
செடிகொடிகளை ஒரு இடத்தில் இரு கைகளாலும்
விலக்கினார். சின்னதாய் ஒரு பாதை தெரிந்தது. உள்ளே
புகுந்தவர் பழையபடி செடிகொடிகளை சேர்த்து விட்டு
பாதையை மறைத்து விட்டார். பிறகு அந்தச் சின்னப்
பாதையில் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

பாதையில் ஒரு காட்டு நரியும், ஒரு விஷப்பாம்பும்
கிடைத்தன. எந்தப் பயமும் இல்லாமல் அவற்றைக்
கடந்து கிழவர் முன்னேறினார். சுமார் இரண்டு மைல்
தூரம் நடந்த பின் மலையடிவாரத்தை வந்து சேர்ந்தார்.
கவனமாக பாறைகளில் ஏற ஆரம்பித்தார். சுமார்
நூறடிகள் மேலே ஏறிய பிறகு ஒரு குகை வாசல் வந்தது.
சுமார் மூன்றடி மட்டுமே அகலம் இருந்த அந்த குகை
வாசலில் மண்டியிட்டபடியே உள்ளே சென்றார்.
ஐம்பதடிகள் சென்ற பின் பிரம்மாண்டமாய் குகை
விரிந்தது. எழுந்து நின்றார்.

ஒரு பெரிய அறை போல் அங்கே இடம்
விசாலமாய் இருந்தது. நடுவில் நெருப்பு எரிந்து
கொண்டிருக்க அதைச் சுற்றி மூன்று பேர்
அமர்ந்திருந்தார்கள். மூவரில் ஒருவன் அழகான இந்திய
இளைஞன். இடுப்பில் கருப்பாடை மட்டும்

அணிந்திருந்தான். அவன் சிவந்த முகமும், உடலும் செதுக்கினது போல் இருந்தன. இன்னொருவர் நடுத்தர வயது ஆங்கிலேயர். கோட்டு சூட்டில் இருந்தார். மூன்றாமவர் வயதான சீனாக்காரர். சீனப் பழங்கால உடையில் இருந்தார். உள்ளே நுழைந்த திபெத்தியக் கிழவரை மூவரும் பார்த்து லேசாய் தலை சாய்த்து வணக்கத்தைக் காண்பித்தார்கள். திபெத்தியக் கிழவரும் அப்படியே வணக்கம் தெரிவித்தார்.

அந்த அழகான இளைஞன் திபெத்திய மொழியில் அவரிடம் கேட்டான். “ஏன் பதட்டமாய் இருக்கிறீர்கள்?”

அவர் பதட்டமாய் இருந்தது மைத்ரேயனைப் பார்த்த போது தான். அந்தப் பதட்டம் குறைந்து நிறைய நேரம் ஆகி விட்டிருந்தது. இப்போது வெளிப்பார்வைக்கு அவர் அமைதியாகவே இருந்தார். இருந்த போதிலும் அவர் மனதினுள்ளே ஆழத்தில் இருந்த பதட்டத்தை அவனால் உணர முடிந்தது அவரை ஆச்சரியப்படுத்தவில்லை. அவன் சக்தி சாதாரணமானதில்லை. அவன் சக்தியின் எல்லையைச் சோதித்து அறிந்தவர்கள் யாருமில்லை. அதனால் தான் உலகெங்கிலும் பிரதிநிதிகள் உள்ள அந்த ரகசியக் குழுவுக்கு இந்த இளம் வயதிலேயே அவன் தலைவனாகி இருக்கிறான். அவனுடைய நிஜப்பெயர் என்ன என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவர்கள் எல்லோரும் வணங்கும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தெய்வத்தின் பெயரையே வைத்து அவனை மாரா என்றே அழைத்தார்கள்.

திபெத்தியக் கிழவருக்கு அவனைச் சோதித்துப் பார்க்கத் தோன்றியது. சில சமயங்களில் அப்படிச் சோதித்துப் பார்க்கையில் அவன் எரிச்சலடைவதும் உண்டு. அப்படி அவன் கோபித்துக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணியவராக அவனிடம் சொன்னார். “உண்மை மாரா. என்னைப் பதட்டமடையச் செய்தது என்ன என்பதைச் சரியாகச் சொல் பார்ப்போம்”

மாரா அவரையே கூர்ந்து பார்த்தான். அவன் பார்வை அவரை ஊடுருவியது. அவனுக்குக் கிடைத்த பதில் அவனை ஆச்சரியப்படுத்தியது போல இருந்தது. திகைப்புடன் கேட்டான். “மைத்ரேயன்?”

அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடன், கூட இருந்த மற்ற இருவர்களும் திபெத்தியக் கிழவரை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தார்கள். திபெத்தியக் கிழவர் ஆமென்று தலையசைத்தார்.

மாரா ஒருவித இறுக்கமான அமைதியாகச் சொன்னான். “ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்லுங்கள்”

மைத்ரேயனைப் பார்த்த முதல் கணத்திலேயே அவன் தான் மைத்ரேயன் என்று தன் உள்ளுணர்வு ஓலமிட்டதிலிருந்து அவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

என்.கணேசன்

முவரும் முழு கவனத்துடன் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர் முடித்த பிறகும் சிறிது நேரம் அங்கு பலத்த அமைதி நிலவியது. அந்த ரகசியக் குழு அங்கத்தினர் அனைவரும் உள்ளுணர்வு கூர்மைப்படுத்தப்பட்டவர்கள். அந்த நுட்ப நிலையை எட்டாதவர்கள் அந்தக் குழுவின் அங்கத்தினராக முடியாது. அதனால் முத்த உறுப்பினரான அவர் தன் உள்ளுணர்வு சொன்னதை அவர்கள் சந்தேகப்படவில்லை.

இனி என்ன என்பது போல மாராவை முவரும் பார்த்தார்கள். மாரா ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தான்....

மைத்ரேயனின் அவதார காலம் பற்றி பத்து வருடங்களுக்கு முன் பேசப்பட்ட போதிருந்து அவர்களும் ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். ஆனால் லாமாக்கள் மௌனமாகிய பிறகு எல்லாம் அமுங்கிப் போனது. மைத்ரேயர் என்று நம்பப்பட்ட மூன்று குழந்தைகளையும் அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவுடன் சென்று மரணத்திற்கு முன்பே ரகசியக்குழு உறுப்பினர்கள் சிலர் சந்தித்தனர். அக்குழந்தைகள் மைத்ரேயன் அல்ல என்பதை உணர் அவர்களுக்கு ஓரிரு நிமிடங்கள் கூடத் தேவைப்படவில்லை. சந்தேகத்தின் பேரில் கொன்று விட்டு மைத்ரேயன் ஒழிந்தான் அல்லது பிறக்கவே இல்லை என்று சீன உளவுத்துறை எண்ண ஆரம்பித்தாலும் அந்த ரகசியக்குழு அந்தத் தவறான

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அனுமானத்திற்கு வந்து விடவில்லை. அவர்கள் பத்மசாம்பவாவின் கணிப்பு பொய்யாகும் என்று நம்பவில்லை.

மாராவிற்கு முன் அந்தக்குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பை வகித்த எகிப்திய குரு பல அபூர்வ சக்திகளை தன் வசப்படுத்தியவர். அவர் முன்றாண்டுகளுக்கு முன் இறக்கும் வரை தன் அத்தனை சக்திகளையும் பயன்படுத்தி மைத்ரேயனைக் கண்டுபிடிக்கப் பார்த்தார். முடியவில்லை.

அவர் இறப்பதற்கு ஒரு வாரம் முன் தான் எகிப்தில் ஒரு ரகசியக் கட்டிடத்தில் அந்தக் குழுவின் மொத்த உறுப்பினர்களின் கூட்டத்தில் மாராவை தனக்கு அடுத்த தலைவனாக நியமித்தார். ஏனென்ற திடீர் நியமனம் என்று ஒரு உறுப்பினர் கேட்ட போது தன் அந்திம காலம் நெருங்கி விட்டதென்று மட்டும் சொன்ன அவர் பிறகு, இறக்கின்ற நாளுக்கு முந்தைய நாள் வரை யாரிடமும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

கடைசி நாளில் அவர் மாராவை மட்டும் அழைத்துப் பேசினார். “நம் ரகசியக் குழுவின் நோக்கத்தை முழுவதுமாக நிறைவேற்றும் பொறுப்பும் வாய்ப்பும் உனக்குத் தான் வாய்த்திருக்கிறது மாரா. மைத்ரேயனைக் களத்தில் நீ தான் சந்திக்கப் போகிறாய். இந்தக் குழுவில் இது நாள் வரை இருந்த யாருமே

என்.கணேசன்

அடைந்திராத சக்திகளை எல்லாம் நீ அடைந்திருக்கிறாய். அத்தனையும் உனக்கு கண்டிப்பாகத் தேவைப்படும். கலிகாலம் நமக்குத் தான் சாதகமாக இருக்கப் போகிறது என்றாலும் கூட எதிரியைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடாதே.... ஜாக்கிரதையாய் இரு....”

அவருக்கு முச்சிறைக்க ஆரம்பிக்கவே சிறிது நேரம் பேச்சை நிறுத்தி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு விட்டு மறுபடி தொடர்ந்தார். “பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடி நமக்கும் உபகாரமாகவே இருக்கிறது. பத்து வயது முடிந்த பிறகு ஒருவருட காலம் மைத்ரேயனுக்கு ஆபத்தான காலம் என்று அவர் சொல்லி இருப்பதன் மூலம் எந்தக் காலத்தில் அவனை நாம் வீழ்த்த வேண்டும் என்று தெரிவித்திருக்கிறார் என்றே எடுத்துக் கொள்ளலாம். என் அனுமானம் சரியாக இருந்தால் அந்த ஆபத்தான காலம் ஆரம்பிக்கும் போது தான் மைத்ரேயன் வெளிப்படுவான். அந்த ஒரு வருட காலத்தில் அவனை வீழ்த்த முடியவில்லை என்றால் பின் என்றென்றும் அவனை நம்மால் வீழ்த்த முடியாது. அதனால் அந்த ஒரு வருட காலம் நமக்கு மிக முக்கியமான அனுகூலமான காலம் என்பதை நினைவு வைத்திரு மாரா...”

‘அன்று எகிப்திய குரு சொன்னது போலவே இத்தனை நாட்கள் மறைவாய் இருந்த மைத்ரேயன் இன்று வெளிப்பட்டிருக்கிறான்...’ என்று நினைத்த மாரா

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திபெத்தியக் கிழவரிடம் மைத்ரேயனுடன் இருந்த மனிதனைப் பற்றி விவரிக்கச் சொன்னான்.

“கூட இருந்த ஆளுக்கு வயது சுமார் 35 இருக்கலாம்.... மூங்கிலாய் வளைய முடிந்த உடம்பு..... புத்த பிக்கு உடையில் இருந்தாலும் குடும்பஸ்தன் என்று அவனைச் சுற்றி உள்ள அலைகள் சொல்கின்றன. ஆனால் புத்த மதத்தைப் பற்றி ஆழமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான்....”

மாரா அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி கேட்டான். “அவன் குடும்பஸ்தன் என்று மட்டும் தான் அவனைச் சுற்றி உள்ள அலைகள் சொல்கின்றனவா வேறேதும் சொல்லவில்லையா?”

திபெத்தியக் கிழவருக்கு அதற்கு மேல் எதையும் தெளிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை. காரணம் அவர் கவனம் முழுவதும் மைத்ரேயன் மீதே இருந்தது தான் என்பது மாராவிற்குப் புரிந்தது.

அவன் அடுத்த கேள்வியை அமைதியாக எழுப்பினான். “மைத்ரேயனைச் சுற்றி இருந்த அலைகள் என்ன தெரிவித்தன? எந்த விதமான சக்திகளை அவன் பெற்றிருக்கிறான்?”

“அவன் தான் மைத்ரேயன் என்பதைத் தவிர வேறெந்த தகவலையும் என்னால் அறிய முடியவில்லை

என்.கணேசன்

மாரா. எல்லாவற்றையும் அவன் ரகசியமாய் தன்னுள்ளே பூட்டி வைத்திருக்கிறது போலவே தோன்றியது... என்னை மிகவும் பாதித்தது என்ன தெரியுமா மாரா. என்னை, அதன் மூலம் நம்மை, இருப்பதாகக் கூட அவன் அங்கீகரிக்கவில்லை. நாமெல்லாம் ஒரு பொருட்டே அல்ல என்பது போல் அலட்சியமாய் இருந்தான்.... அதைத்தான் தாங்க முடியவில்லை.....”

மாரா புன்னகையுடன் சொன்னான். “ஒரு காலம் விரைவில் வரும்.... அவன் நம்மைத் தவிர வேறெதையும் யோசிக்க முடியாத காலமாய் அது இருக்கும்....”

திபெத்தியக் கிழவரும் மற்ற இருவரும் புன்னகைத்தார்கள். மாரா வெற்று வார்த்தைகளை வீசுவன் அல்ல.... சொன்னால் கண்டிப்பாகச் செய்து காட்டுவான்.

சீனர் சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு சொன்னார். “அதெல்லாம் பிறகு பார்ப்போம். மைத்ரேயனை அவன் எதிரியான லீ க்யாங் இப்போது தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். சம்யே மடாலயம் நோக்கி தான் மைத்ரேயன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை லீ க்யாங்குக்குத் தெரிவித்தால் என்ன? மீதியை அவன் பார்த்துக் கொள்வான்....”

அத்தியாயம் 39

சமயே மடாலயம் நோக்கி தான் மைத்ரேயன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை லீ க்யாங்குக்குத் தெரிவிக்கலாம் என்ற சீனரின் ஆலோசனையை மாரா உடனடியாக மறுத்தான்.

“லீ க்யாங் இருமுனைக்கத்தி. அவனைக் கையாள்வது ஆபத்தானது... நம் அமைப்பு பற்றி பெரிதாக எதுவும் தெரியாமல் இருக்கிற அவனுக்கு நாம் எந்த அளவு வளர்ந்திருக்கிறோம் என்பது சுத்தமாகவே தெரியாது. அப்படி இருக்கும் போது அவன் கவனத்திற்கு வராமல் இருப்பதே நமக்கு நல்லது”

“எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் என்கிற வகையில் இப்போதைக்கு லீ க்யாங் நமக்கு நண்பன் தானே” ஆங்கிலேயர் சொன்னார்.

“அது பொதுவான எதிரியை வீழ்த்துகிற வகையில் தான். அது முடிந்த பின் லீ க்யாங் நம்மைப் போன்றவர்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டான். நம்மையும் எதிரியாகவே நினைப்பான். அதனால் இப்போதைய பலனை மட்டும் நினைத்து செயல்படுவது புத்திசாலித்தனம் அல்ல. அதற்குப்பின்னும் யோசிக்க வேண்டும்....”

“நாம் அனாமதேயமாக அழைத்துத் தெரிவிக்கலாம் என்று தான் சொன்னேன்” சீனர் மெல்ல சொன்னார்.

“அப்படித் தெரிவித்தால் கூட மைத்ரேயனுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு எதிரியும் இருப்பதை அவன் தெரிந்து கொள்வான். லீ க்யாங்குக்கு சின்ன இழை கிடைத்தால் போதும் அவன் அதை வைத்து முழுவதுமே தெரிந்து கொள்ளாமல் திருப்தி அடைய மாட்டான். தகுந்த காலம் வரும் வரை அவன் நம்மைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லதல்ல...”

அவர்கள் மூவரும் அதற்கு மேல் அவனை வற்புறுத்தவில்லை. அவன் சொன்னது சரியாகவே அவர்களுக்கும் தோன்றியது.

திபெத்தியக் கிழவர் கேட்டார். “அப்படியானால் நேரடியாக நாமே மைத்ரேயனை ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா...?” அவருக்கு அந்தச் சிறுவன் காட்டிய அலட்சியம் இன்னும் வலித்தது. உடனடியாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று மனம் துடித்தது.

மாரா அவர் அளவு உணர்ச்சிகளால் உந்தப்படாமல் அமைதியாகச் சொன்னான். “மைத்ரேயன் தன்னை யார் என்று வெளிப்படுத்தி விட்டிருக்கிறானே ஒழிய அவன் எந்த அளவு சக்தியோடு இருக்கிறான் என்பதை வெளிப்படுத்தவில்லை. அவனைக் காக்க வந்தவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பற்றியும், அவன் சக்தி பற்றியும் நமக்கு எதுவுமே தெரியாது. எதிரியின் பலம் பலவீனம் தெரியாமல் நேரடியாக மோதப் போவது தோல்விக்கு நாம் போடும் அஸ்திவாரம் ஆகி விடும். பொறுங்கள். லீ க்யாங்கை அவர்கள் எப்படி சமாளிக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம்... பிறகு யோசிப்போம்....”

மைத்ரேயன் பற்றிய பேச்சு அத்துடன் நின்றது. நால்வரும் தாழ்ந்த குரலில் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். முக்கால் மணி நேரம் கழிந்து திபெத்தியக் கிழவர் தான் வந்த வழியே திரும்பினார். ஆங்கிலேயரும் சீனரும் மலையிலேயே வேறு பாதையில் சென்றார்கள். கடைசியாக வெளியே வந்த போது மாரா மலையேற்றப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் இளைஞனின் உடையில் இருந்தான். அவனிடம் மலை ஏறும் உபகரணங்களும் இருந்தன. சிறிது நேரத்தில் அவன் அனாயாசமாக மலையின் செங்குத்தான பகுதியில் மேலே ஏற ஆரம்பித்தான்.

ஓரிடத்தில் அவனுக்கு சற்று உயரத்தில் ஒரு திபெத்திய நீலக்கரடி தெரிந்தது. அந்த நீலக்கரடி பசியோடு இருந்ததை அவனால் உணர முடிந்தது. அவனைக் கண்டதும் வேகமாக அவனை நோக்கி அது வர ஆரம்பித்தது. அதன் கண்களில் இரையைக் கண்ட திருப்தியும் பசியும் தெரிந்தன. ஒவ்வொரு வருடமும் நீலக்கரடிகள் நூற்றுக் கணக்கான மனிதர்களைக் கொன்று

என்.கணேசன்

தின்றிருக்கின்றன என்று புள்ளி விவரங்கள் சொல்கின்றன. மாரா அந்த நீலக்கரடியையே கூர்ந்து பார்த்தான். கரடி ஒரு கணம் சிலையாக நின்று பிறகு பின் வாங்கியது. பின் வேகமாக அங்கிருந்து ஓடியது. மாரா அது கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை அதைப் புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அவனுடைய இடத்தில் மைத்ரேயன் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பான் என்று யோசித்து பார்த்தான். அவனால் கச்சிதமாக யூகிக்க முடியவில்லை. இனி ஒவ்வொரு முக்கியமான கட்டத்திலும் அவனால் மைத்ரேயனை நினைக்காமலும் தன்னுடன் அவனை ஒப்பிடாமலும் இருக்க முடியாது.....

காதல் வந்து விட்டாலே ஒருவன் எப்படி எல்லாம் மாறிவிடுகிறான் என்று சஹானா ஆச்சரியப்பட்டாள். வருண் எதிர் வீட்டின் கீழ் பகுதிக்கு குடி வந்திருக்கும் தன் காதலி குடும்பத்திற்காக சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் லாரியில் இருந்து இறக்கி கொண்டு போய் வீட்டின் உள்ளே வைத்துக் கொண்டிருந்தான். சாதாரணமாக ஏதாவது வேலை சொன்னால் அது அக்ஷய் வாயிலிருந்து வந்தால் ஒழிய அந்த வேலையை அவன் உடனடியாகச் செய்ய மாட்டான். கூடுமான வரை தாமதித்து அந்த வேலையைத் தவிர்க்கப் பார்த்து வேறு வழியில்லாமல் போகும் போது சலிப்போடு செய்வது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தான் அவனது வழக்கம். வேலை சொல்வது அம்மாவோ பாட்டியோவாக இருந்தால் அவர்கள் மேல் எரிந்து விழுவதும் உண்டு. அப்படிப்பட்டவன் காதலி வந்தனா வீட்டில் பம்பரமாய் சுழன்று வேலை செய்வது அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

அக்ஷய் போவதற்கு முன் வருண் வந்தனா என்று ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பதாகவும், அந்தப் பெண் எதிர்வீட்டில் குடிவரப் போவதாகச் சொன்னதாகவும் சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தான். காதலைக் கூட மகன் தன்னிடம் முதலில் சொல்லாமல் அக்ஷயிடம் சொல்லி வைத்திருப்பது அவன் அக்ஷய் மேல் வைத்திருந்த அளவுகடந்த பாசத்தை மறுபடியும் கோடிட்டுக் காட்டியது போல இருந்தது. சில சமயங்களில் வருண் அக்ஷயின் குழந்தை என்றும் அவள் தான் மாற்றாந்தாய் என்பது போலவும் கூட அவளுக்குத் தோன்றும்....

கௌதம் வந்து ஆச்சரியப்பட்டான். “என்ன அண்ணன் அதிசயமாய் எதிர் வீட்டில் இப்படி வேலை செய்கிறான்?”

சஹானா பதில் சொல்லாமல் மாமியாரைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தாள். மரகதமும் புன்னகை செய்தாள். கௌதம் அவர்கள் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் வெளியே விளையாட ஓடி விட்டான். அவனையே மரகதம் பாசத்துடன் பார்த்தாள். மாமியாரும் வருணை விட

என்.கணேசன்

அதிகமாக கௌதம் மேல் பாசம் வைத்திருக்கிறாள் என்பதைப் பார்க்கும் போது எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் அக்ஷய் தான் என்று தோன்றியது. அக்ஷயுடன் பழகிய பிறகு யாராலும் அவனை நேசிக்காமல் இருக்க முடியாது..... அக்ஷய் திபெத்தில் என்ன செய்கிறான், எப்படி இருக்கிறான், பாதுகாப்பாக வந்து சேர்வானா என்ற கேள்விகள் மனதில் ஒவ்வொன்றாய் எழ அவன் மனம் லேசாகக் கலக்கமடைந்தது.

மருமகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மரகதம் சொன்னாள். “பயப்படாதே சஹானா அக்ஷய் பத்திரமாய் வந்து சேர்வான்.”

சஹானா எதோ சொல்ல வாய் திறந்த போது வருண் வியர்வை வழிந்தோட வேகமாக வந்தான். சஹானாவிடம் சொன்னான். “அம்மா நான் வந்தனாவையும் அவங்கம்மா, அப்பாவையும் நம் வீட்டுக்கே சாப்பிட வரச் சொல்லி விட்டேன்.... சாமான்களை சரியாக எடுத்து வைக்காமல் எப்படி அவர்களால் சமைக்க முடியும்.....”

சஹானா புன்னகையுடன் தலையசைத்தாள். அவன் சந்தோஷமாய் மறுபடியும் எதிர்வீட்டுக்கு ஓடினான். மாமியாரும் மருமகளும் எழுந்து சமையலுக்குத் தயாரானார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வந்தனாவும், அவள் பெற்றோரும் சாப்பிட வந்த போது சஹானாவுக்கு அவர்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. வந்தனா அழகாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் தைரியமான, கறாரான, சுறுசுறுப்பான பெண்ணாகவும் இருந்தாள். அவள் பெற்றோரும் நல்ல மனிதர்களாய் தெரிந்தார்கள். தந்தை மாதவன் அதிகம் பேசாத நபர் என்றாலும், தாய் ஜானகி அவருக்கும் சேர்த்து நிறைய பேசுவளாகத் தெரிந்தாள். பல நாட்கள் பழகியவர்கள் போலப் பேசினார்கள். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் மகள் மேல் உயிரையே வைத்திருப்பது தெரிந்தது.

வருண் விழுந்து விழுந்து அவர்களை உபசரித்தான். அவன் வந்தனாவைப் பார்த்த விதமும், வந்தனா அவனைப் பார்த்த விதமும் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே இருந்த காதலை சத்தமாக பிரகடனப்படுத்தியது. காதலை அடக்கி வாசிப்பது அத்தனை சுலபமல்ல என்று நினைத்த சஹானா தனக்குள் புன்னகைத்தாள்....

அவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்து ஹாலில் வந்தமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் எதிர் வீட்டு மாடியில் புதிதாய் குடி வந்திருந்தவன் பைனாகுலர் மூலம் அவர்களுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்களுடைய சந்தோஷம், அன்னியோன்னியம் எல்லாம் அவனை

என்.கணேசன்

ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்வதாய் இருந்தது. அவனுடைய எண்ணம் எல்லாம் அங்கே இருக்காத இன்னொருவன் மீது அடிக்கடி போய் வந்தது. “எங்கே அவன்?”

வாங் சாவொ மைத்ரேயனின் குடும்பத்தாரைப் பற்றி ஒரு புத்தகமே எழுதக்கூடிய அளவு அறிந்து முடித்திருந்தான். மைத்ரேயனின் வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அவன் தன் மனதினுள் அறிந்ததை எல்லாம் அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஏழ்மையும், எளிமையும் தவிர அந்தக் குடும்பத்தினர் பற்றிப் பெரிதாகச் சொல்ல எதுவுமே இருக்கவில்லை. மைத்ரேயனை அவன் குடும்பத்தினர் அடையாளம் தெரிந்து வைத்திருந்ததற்கான அறிகுறி எதுவும் இல்லை. மைத்ரேயனைப் பற்றியோ தகவல்கள் நிறைய கிடைத்தன என்றாலும் அந்தத் தகவல்களை வைத்து தீர்மானமான அனுமானத்திற்கு அவனால் வர முடியவில்லை. பள்ளியில் அவன் சாதாரணமாய் தான் படிப்பவனாக இருந்தான். மற்ற பிள்ளைகளுடன் சாதாரணமாய் எல்லோரும் விளையாடுவது போல் தான் விளையாடுபவனாக இருந்தான். அவனைப் பலரும் மந்த புத்திக்காரன் என்று அழைத்தார்கள். சொல்வது அவனுக்கு அவ்வளவு சீக்கிரம் புரியாது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் மைத்ரேயனாக இருக்கும் பட்சத்தில் அப்படி இருக்க சாத்தியமே இல்லை என்று தோன்றியது. அப்படி மற்றவர்கள் நினைக்கும் அளவு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நடித்திருக்கிறான் என்றே அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அடிக்கடி தனியாகப் பல இடங்களுக்குப் போய் நேரம் காலம் தெரியாமல் அமர்ந்திருப்பான் என்கிற தகவல் துறவு மனப்பான்மைக்கு உகந்ததாகத் தோன்றினாலும் அவன் சேடாங்கில் இருந்த புத்த மடாலயத்துக்குக் கூட சென்றதில்லை என்பது அவனுக்கு முரண்பாடாகத் தோன்றியது.

அதை அவன் லீ க்யாங்கிடம் தெரிவித்த போது லீ க்யாங் சொன்னான். “அவன் புத்தரின் அவதாரமாக இருந்தால் அவனுடைய ஆலயத்துக்கு அவனே போவதில் அர்த்தம் என்ன இருக்கிறது”

வாங் சாவொ தன் இன்னொரு சந்தேகத்தையும் லீ க்யாங்கிடம் சொன்னான். “அவன் உடலில் புனிதச்சின்னம் எதுவும் இருந்ததாக அவனைத் தெரிந்த யாருமே சொல்லவில்லை.”

லீ க்யாங் உடனடியாகச் சொன்னான். “அது அவன் உடலில் மற்றவர்கள் பார்க்க முடிந்த இடத்தில் இல்லாமல் இருக்கலாம்”

வாங் சாவொ தன் பலத்த சந்தேகத்தை வெளிப்படுத்தினான். “அவன் பார்க்க புத்தரின் மறு அவதாரம் மாதிரி இல்லையே”

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் கேட்டான். “நீ புத்தரைப்
பார்த்திருக்கிறாயா?”

வாங் சாவொ இந்தக் கேள்வியை
எதிர்பார்க்கவில்லை. “இல்லை” என்றான்.

“பின் எதை வைத்து இவன் புத்தரின் மறு
அவதாரம் அல்ல என்கிறாய்?”

புத்தரின் பல ஓவியங்களையும், சிலைகளையும்
பார்த்திருக்கிறேன் என்றால் அவை நேரில் பார்த்தவர்கள்
உருவாக்கியதா என்று கேட்பான். அவன் கேள்வியில்
உண்மை இல்லாமல் இல்லை என்று தோன்றவே வாங்
சாவொ வேறு எதுவும் சொல்லத் துணியவில்லை. ஒட்டு
மொத்தமாக யோசிக்கையில்,

எத்தனையோ பேர் மத்தியில் பத்து வருடங்களாக
மைத்ரேயன் வாழ்ந்திருந்தாலும் குடும்பத்தார் உட்பட
அனைவருக்கும் புதிராகவே இருந்திருக்கிறான் என்றே
அவனுக்குத் தோன்றியது.....

வாங் சாவொ மைத்ரேயன் வீட்டை வந்தடைந்து
கதவைத் தட்டினான்.

அத்தியாயம் 40

இந்த முறை கதவைத் தட்டியது யார் என்ற சந்தேகம் மைத்ரேயனின் வீட்டாருக்கு வரவில்லை. மைத்ரேயனை அழைத்துச் சென்ற மனிதன் எதிரிகள் எந்த நேரத்திலும் வந்து விடலாம் என்று அவர்களை எச்சரித்திருந்ததால் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ‘உஷாராக இருக்க வேண்டும்’ என்று பார்வையாலேயே ஒருவருக்கு ஒருவர் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். மைத்ரேயனின் மூத்த அண்ணன் கதவைத் திறந்தான்.

வாங் சாவொ இறுக்கமான முகத்துடன் உள்ளே நுழைந்தான். நீதிபதி குற்றவாளிகளைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்த்து விட்டுப் போக வந்தது போல் இருந்தது அவன் உள்ளே நுழைந்து பார்த்த விதம். ஒன்றுமே சொல்லாமல், எதுவுமே கேட்காமல் மைத்ரேயன் உள்ளே எங்காவது ஒளிந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கிறதா என்று தன் கூர்மையான பார்வையால் ஆராய்ந்து அவன் இல்லை என்று உறுதியான பிறகு அங்கிருந்த மூவரையும் அவன் அமைதியாக ஆராய்ந்தான். அவன் அரசு உயர் அதிகாரி என்பதை உணர்ந்த மைத்ரேயனின் சகோதரர்கள் சற்று நெளிந்தார்கள். ஆனால் மைத்ரேயனின் தாய் அவன் பார்வையால் பாதிக்கப்படாமல் அவனையே வெறித்துப் பார்த்தபடி

என்.கணேசன்

கேட்டாள். “யார் நீங்கள்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

‘என்ன சொன்னால் இந்த மரமண்டைகளுக்குப் புரியும்’ என்று யோசித்து விட்டு வாங் சாவொ சொன்னான். “ரகசியப் போலீஸ்”

அதைக் கேட்டதும் அவர்களுடைய முகபாவனை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தான். மூவருமே ஒருவித படபடப்பில் இருந்தாலும் அதிர்ச்சி அடைந்தது போல் தெரியவில்லை. வாங் சாவொ அந்த வீட்டில் உட்கார இடம் தேடினான். சுத்தமும் சுகாதாரமும் இல்லாத அந்த வீட்டில் உட்கார்வதை விட நிற்பது நல்லது என்று அவனுக்குத் தோன்றவே உட்காரும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டான். அரண்மனையில் அரச குமானாகப் பிறந்த புத்தர் மறுபிறவி எடுக்கையில் இது மாதிரிக் குப்பைக்கூள வீட்டிலா பிறப்பார் என்ற சந்தேகம் வந்தது.

திடீரென்று வாங் சாவொ மைத்ரேயனின் தாயிடம் கேட்டான். “எங்கே உங்கள் கடைசி மகன்?”

மைத்ரேயனின் தாய் சொன்னாள். “வெளியே போனவன் இன்னும் வரவேயில்லை”

“எப்போது போனான்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நேற்று காலை பள்ளிக்கூடம் போனவன் இது வரை வரவேயில்லை”

“போலீசில் புகார் கொடுத்திருக்கிறீர்களா?”

“இல்லை”

“ஏன்?”

“அடிக்கடி இப்படி எங்கேயாவது போய் விடுவான். ஒன்றிரண்டு நாளில் திரும்ப வந்துவிடுவான்... நீங்கள் ஏன் அவனைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?”

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பது அனாவசியம் என்பது போல் வாங் சாவொ மௌனமாக அவளையே பார்த்து விட்டு “அவன் எங்கே போவான்?” என்று கேட்டான்.

மைத்ரேயனின் தாய் சொன்னாள். “கேட்டால் தூர கை காட்டுவான். சரியாகப் பதில் சொல்ல மாட்டான்.” அவள் சொன்னது உண்மையே. ஆரம்பங்களில் அவள் அவனிடம் எங்கே போனாய் என்று கேட்ட பொழுதெல்லாம் தூர கை காட்டி விட்டு அமைதியாக இருப்பான்.

“இந்தச் சின்ன வயதில் இது விசித்திரமாய் இல்லையா? எதனால் உங்கள் மகன் அப்படிப் போகிறான்?”

என்.கணேசன்

“என்ன செய்வது எல்லாம் என் தலையெழுத்து” என்று மைத்ரேயனின் தாய் வருத்தத்தோடு சொன்னாள்.

வாங் சாவொ மைத்ரேயனின் சகோதரர்களைப் பார்த்தான். அவர்களிடம் மைத்ரேயன் எங்கே போய் இருப்பான் என்பது தெரியுமா, யூகிக்கவாவது முடியுமா என்று அவன் கேட்ட கேள்விக்கு அவர்களும் தெரியாதென்று பதில் தந்தார்கள்.

அவன் தொடர்ந்து மைத்ரேயனின் குணாதிசயங்கள் பற்றி மாறி மாறி அவர்கள் மூவரிடமும் கேட்டான். அந்தக் கேள்விகள் கேட்டு அவன் எதுவும் புதிதாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இல்லை என்ற போதும் இது வரை மைத்ரேயன் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருந்த விவரங்கள் இவர்கள் சொல்வதோடு ஒத்துப் போகின்றனவா என்று அறிந்து கொள்ளவே அவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி கேட்டு வந்தான். மைத்ரேயன் எங்கே போனான் என்பதே தெரியாது என்ற பொய்யைத் தவிர மற்ற கேள்விகளுக்கு அவர்கள் உண்மையையே சொல்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

மைத்ரேயனின் மூத்த அண்ணன் கேட்டான். “ஏன் என் தம்பியைப் பற்றி இவ்வளவு கேள்விகள் கேட்கிறீர்கள்? அவனுக்கு என்ன ஆயிற்று?”

வாங் சாவொ அலட்சியமாய் பதில் சொன்னான். “இது வரை எதுவும் ஆகவில்லை”. ஆனால் இனிமேல்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகலாம் என்பது போல் இருந்தது அவன் தோரணை.

வாங் சாவொ கையிலிருந்து ஒரு புகைப்படம் நழுவி விழுந்தது. அது அக்ஷய் புத்தபிக்கு கோலத்தில் இருந்த புகைப்படம். அவர்கள் மூவரும் அதை நன்றாகப் பார்க்கும் வரை அவன் அந்தப் புகைப்படத்தை எடுக்கவில்லை. அந்தப் புகைப்படத்தைப் பார்த்தவுடன் அவர்கள் மூவர் முகமும் வெளிறியது. கேள்விகள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியாததை புகைப்படம் காட்டித் தெரிந்து கொண்ட வாங் சாவொ மூவரையும் வன்மம் கலந்த புன்னகையுடன் பார்த்து விட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியேறினான்.

அவன் வந்த ஜீப் கிளம்பிப் போன பிறகு மைத்ரேயன் தாய் மகன்களை கலக்கத்துடன் பார்த்தாள். “அவனைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்களா என்ன?”

அவள் இளைய மகன் சொன்னான். “தம்பி கிடைத்திருந்தால் அந்த ஆள் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்க மாட்டான். இப்படிச் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டான். பயப்படாதே”

மூத்த மகன் சற்றுக் கவலையுடன் சொன்னான். “தம்பி எங்கே இருக்கிறான் என்பது தெரியா விட்டாலும் யாருடன் இருக்கிறான் என்று அந்த ஆள் தெரிந்து

என்.கணேசன்

வைத்திருக்கிறான். அதைச் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிறான் அவன்....”

சிறிது நேரம் அங்கு கனத்த மௌனம் நிலவியது. மைத்ரேயனின் தாய் சொன்னாள். “எத்தனை அதிகாரம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, யாரும் தர்மத்தை எதிர்த்து வெல்ல முடியாது”. அந்த வார்த்தைகளில் ஆசை தொனித்த அளவுக்கு நம்பிக்கை தொனிக்கவில்லை. ‘என்ன சொல்கிறீர்கள்’ என்று கேட்பது போல் அவள் மகன்களைப் பார்த்தாள். அவர்கள் இருவரும் மெல்ல தலையசைத்தார்கள்.... ‘எல்லா நேரங்களிலும் தர்மம் வெல்கிறதா என்ன?’ என்ற எண்ணம் அவர்கள் மனதில் ஓடியது போலிருந்ததைக் கண்ட அந்தத் தாயின் கண்கள் குளமாயின....

சேடாங் நகரை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கையில் வாங் சாவொ லீ க்யாங்குக்கு போன் செய்தான். “அவன் தான் வந்து அந்தப் பையனைக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறான். அவன் போட்டோவைப் பார்த்தவுடன் மூன்று பேர் முகமும் பேயறைந்தது போல் ஆகி விட்டது....”

சமீப மடாலயத்தை அவர்கள் ஜீப் நெருங்க ஆரம்பித்தது. தூரத்தில் மடாலயம் தெரிய ஆரம்பித்த கணத்திலிருந்து அந்த ஜெர்மானியத் தம்பதியர் அந்த மடாலயத்தைப் பிரமிப்புடன் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

வரலாற்றின் முந்தைய பக்கங்களில் அவர்கள் பயணிக்க ஆரம்பித்தது போல் அக்ஷயக்குத் தோன்றியது. ஜீப் டிரைவர் சமீப மடாலயத்தின் பின்னணி பற்றி சொன்ன கருத்துகள் அவர்கள் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்ததை அவனால் உணர முடிந்தது.

அக்ஷயக்கும் கூட தன் தேசத்து பிக்குகளான சாந்தரக்ஷிதாவும், பத்மசாம்பவாவும் அந்த மடாலயம் ஆரம்பத்தில் உருவாக மூல காரணமாய் இருந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தினால் அந்த மடாலயம் மீது ஒரு தனி ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அக்ஷய மைத்ரேயனைப் பார்த்து இந்த மடாலயம் அவனிடம் ஏதாவது பிரத்தியேக உணர்வை ஏற்படுத்தி உள்ளதா என்று அறிய முயன்றான். அந்தச் சிறுவனின் அமைதியான முகத்தில் எந்தச் சலனமும் இல்லை. ஜீப் சமீப மடாலயம் வந்து சேர்ந்தது. அனைவரும் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கினார்கள்.

சமீப மடாலயம் ஒரு சாதாரண மடாலயம் அல்ல. பல ஏக்கர் பரப்பில் உள்ள பல கட்டிடங்கள், பல தளங்கள் கொண்ட ஒரு பிரம்மாண்டமான கட்டிடக் கூட்டமைப்பு. மையத்தில் உள்ள மிகப்பெரிய பிரதான கோயில் ஆறு தளங்கள் கொண்டது. அதைச் சுற்றி உள்ள கட்டிடங்களில் சில மட்டுமே முழுமையாக கட்டி முடிக்கப்பட்டவை. மீதமுள்ள கட்டிடங்கள் பலவும் அரைகுறையாய் கட்டப்பட்ட நிலைகளில் இருப்பவை. மொத்தப்பகுதியைச் சுற்றி மிகப்பெரிய சுற்றுச்சுவர்

என்.கணேசன்

இருந்தது. நான்கு பக்கங்களிலும் பெரிய கதவுகள் இருந்தன. பிரதான வாயிலின் வெளியே பல வாகனங்கள் நின்று கொண்டிருந்தன.

ஜீப் டிரைவர் ஜீப்பிலேயே இருந்து கொள்ள ஜெர்மானியத் தம்பதியரும், அக்ஷயும், மைத்ரேயனும் பிரதான வாயிலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களைப் போலவே அப்போது தான் வந்து சேர்ந்திருந்த சில பயணிகள் வாயிலிலேயே நின்று கண்முன் விரிந்து கிடந்த சமீப மடாலயக் கட்டிடங்களைப் பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து நின்று கொண்டிருந்த அக்ஷய் அந்த இடத்தை நிதானமாக ஆராய்ந்தான். அந்தப் பிரம்மாண்டமான பரப்பில் அந்தப் பகுதியை நன்றாக அறிந்தவர்கள் எங்காவது மறைந்து இருப்பது பெரிய கஷ்டமான காரியம் இல்லை என்று தோன்றியது. இத்தனை பெரிய நிலப்பரப்பில் இந்தச் சிறுவன் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் இடம் எதுவாக இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டே ஜெர்மானியத் தம்பதியர் பக்கம் திரும்பினான்.

“நாங்கள் விடைபெறுகிறோம் அன்பர்களே. எங்கள் இருவருக்கும் புத்தமத சம்பிரதாய சடங்குகள் சில இங்கு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. உங்கள் உதவிக்கு மிகவும் நன்றி. போதிசத்துவர் அருள் தங்களுக்குப் பரிபூரணமாக கிட்டட்டும்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்கள் இருவரும் நிறைந்த மனதுடன் விடையளித்தார்கள். அக்ஷய் ஆசிரவதித்து விட்டு மைத்ரேயனை அழைத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான். மைத்ரேயனிடம் மெல்லக் கேட்டான். “நீ சொன்ன இடம் எங்கே இருக்கிறது”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “பின்பகுதியில் கடைசியாக உள்ள பாழடைந்த கட்டிடம் ஒன்று”

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அக்ஷய்க்கு ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. அந்த வயதுச் சிறுவர்கள் இந்தக் கேள்விக்கு கை காண்பித்து, கண்களாலும் கோடி காண்பித்து தான் பதில் சொல்வார்கள். அப்படிக் காண்பித்தால் தூர இருந்து கவனித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு பேச்சு புரியா விட்டாலும் இடமாவது தெரிந்து விடும். மைத்ரேயனோ கையையும் காட்டவில்லை. கண்களாலும் இடம் காட்டவில்லை. சிறுவன் விவரமாகத் தான் இருக்கிறான்.....

அக்ஷய் பயணிகளின் போக்குவரத்தைக் கவனித்தான். எல்லாக் கட்டிடங்களையும் நன்றாகப் பார்த்து விட்டு ஒரே நாளில் திரும்புவது என்பது முடியாத காரியம் என்பதால் கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே முக்கியமான ஆறு தளமுள்ள பிரதானக்கோயிலைச் சுற்றியே இருந்தார்கள். பிற்பகுதியில் சில அமெரிக்க,

என்.கணேசன்

ஐரோப்பிய சுற்றுலாப்பயணிகள் மட்டும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தார்கள். இப்போது பிற்பகுதியில் பயணித்தால் இவர்கள் இருவரும் பிரத்தியேகமாகத் தெரிவார்கள்.

மைத்ரேயனிடம் பொழுது சாயும் நேரத்தில் தான் அங்கு செல்வது உசிதம் என்று அக்ஷய் தெரிவித்த போது மைத்ரேயன் தலையசைத்தான்.

இருவரும் பிரதானக்கோயிலின் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

அதே நேரம் மாரா தன் அலைபேசிகளில் ஒன்றிலிருந்து ஒரு நபரைத் தொடர்பு கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து தான் அந்த நபர் பேசக் கிடைத்தான். மிகுந்த பயபக்தியுடன் அவன் குரல் கேட்டது. “சொல்லுங்கள்”

“நீ இப்போது சம்யே மடாலயத்திற்குள் தான் இருக்கிறாயா?”

“ஆமாம்”

“மைத்ரேயனின் வெளிப்பட்டு விட்டான்.”

அந்தத் தகவல் அந்த நபரைப் பேச்சிழக்க வைத்தது போல இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சில வினாடிகள் கழித்து அந்த நபர் பரபரப்பானான்.
“எங்கே அவன்?”

“மைத்ரேயனும், அவனைக் காப்பவனும் புத்தபிக்கு
உடைகளில் இன்னேரம் சமீபம் மடாலயத்திற்கு
வந்திருப்பார்கள்.....”

“நான் என்ன செய்யட்டும்? அவன் கதையை
முடித்து விடட்டுமா?”

அத்தியாயம் 41

மாரா உடனடியாகப் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. முளையிலேயே கிள்ளி விட்டால் விருட்சமான பிறகு போராட வேண்டிய அவசியம் இல்லை தான். ஆனால் மைத்ரேயனின் கதையை ஒரு கொலையாளியால் முடிக்க முடிந்தால் அதற்கு இந்த ரகசியக்குழு எதற்கு? இத்தனை ஆயத்தங்கள் எதற்கு? இத்தனை காலக் காத்திருப்பு எதற்கு? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாரா என்கிற அவன் எதற்கு?.....

கடைசியில் “உன்னால் முடியும் என்று நினைக்கிறாயா?” என்று மட்டுமே மாரா கேட்டான்.

அந்தக் கேள்வி எதிர்தரப்பு ஆளை அவமானப்படுத்தியது போல் தெரிந்தது. ஜீரணிக்க சிறிது கஷ்டப்பட்டே அவன் கேட்டான். “ஒரே ஒரு ஆள் பாதுகாப்பில் இருக்கும் ஒரு சிறிய பையனைத் தீர்த்துக் கட்டுவது என்னைப் போன்ற ஒருவனுக்குக் கஷ்டமான காரியம் என்று நினைக்கிறீர்களா?....”

மாராவுக்கு ஆயாசம் தோன்றியது. முட்டாள்களைச் சகித்துக் கொள்வது அவனுக்கு அவ்வளவு சுலபமானதல்ல... ஆனால் பொறுமையாக மாரா சொன்னான். “உன்னால் முடிந்தால் நான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சந்தோஷப்படுவேன். வெகுமதியாக நீ இந்த உலகத்தில் என்ன கேட்டாலும் தருவேன். உன்னால் முடியா விட்டாலும் நான் உன்னைக் குறைத்து மதிப்பிட மாட்டேன். ஏனென்றால் நீ இதற்கு முன் எத்தனையோ முறை உன் திறமையை நிரூபித்துக் காட்டி இருக்கிறாய்....”

“பின் ஏன் என்னால் முடியுமா என்று கேட்கிறீர்கள். சாகாமல் இருக்கும்படியான ஏதாவது விசேஷ சக்திகள் மைத்ரேயனிடம் இருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“அப்படி ஒரு சக்தி அவனிடமும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அவனிடம் வேறு என்ன சக்திகள் இருக்கின்றன, அவனுடன் இருப்பவனிடம் என்ன சக்திகள் இருக்கின்றன என்பதெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. இருவரும் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள், என்ன கோலத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமே நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இருவரைப் பற்றியும் முடிந்த அளவு அதிக தகவல்கள் நீ சேகரித்துத் தர வேண்டும் என்று சொல்லத்தான் முக்கியமாய் நான் உனக்குப் போன் செய்தேன்.....”

“தகவல்கள் முக்கியமா, தீர்த்துக் கட்டுவது முக்கியமா? இரண்டில் எது அதிக முக்கியம்?” அவன் விடுவதாயில்லை.

என்.கணேசன்

மாரா ஒரு கணம் மௌனம் சாதித்தான். இவனால் முடிந்தாலும் முடியா விட்டாலும் மைத்ரேயனும் அந்தப் பாதுகாவலனும் இவனை எப்படி எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதை வைத்து எத்தனையோ தகவல்களை விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்! மெல்ல மாரா சொன்னான். “எதிரியைத் தீர்த்துக் கட்டி விட்டால் தகவல்கள் தேவையில்லை. அது முடியாவிட்டால் ஒவ்வொரு தகவலும் நமக்கு மிக முக்கியமாகிறது”

அக்ஷய் மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து சம்யே மடாலயத்தின் பிரதான கோயிலின் முதல் தளத்தில் பிரவேசித்த போது அங்கு சுமார் எண்பது பேர் இருந்தார்கள். கௌதம புத்தரின் பிரதான சன்னிதி முன் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாட்டிலிருந்து வந்த பயணிகள் கூரைச் சுவரிலிருந்த மண்டலங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சன்னிதியின் நுழைவு வாயிலிலேயே இடது புறம் சம்யே மடாலயம் ஆரம்பத்தில் கட்டப்படக் காரணமான சாந்தரக்ஷிதா, பத்மசாம்பவா, திபெத்தியச் சக்கரவர்த்தி ஆகியோரது உருவச்சிலைகள் இருந்தன. அந்த சிலைகளைக் காட்டிக் கொண்டு ஒரு சுற்றுலா வழிகாட்டி, பயணிகளிடம் சம்யே மடாலய வரலாற்றை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டே அந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சிலைகளைப் பார்க்கையில் தானும் ஒரு கணம் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய காலத்தில் பிரவேசித்தது போல அக்ஷய் உணர்ந்தான். இப்போதும் அந்த திபெத்திய சக்ரவர்த்தியும், சாந்தரக்ஷிதாவும், பத்மசாம்பவாவும் அந்த மடாலயத்தில் அருப நிலையில் இருந்து அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அந்த உருவச்சிலைகளைச் சிறிது நேரம் உணர்வுபூர்வமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அவன் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயனும் அந்தச் சிலைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் முகம் அதிசயமாய் மென்மையாக மாறி விட்டிருந்தது. மைத்ரேயனும் அவன் உணர்ந்ததையே உணர்ந்திருப்பானோ? ஆனால் அந்த மென்மை தெரிந்தது சில வினாடிகள் தான். இரண்டு நிமிடங்கள் தங்களைச் சுற்றி இருந்தவர்களை நோட்டம் விட்டு விட்டு அவன் மறுபடியும் பார்க்கையில் அந்த முகத்தில் எந்த ஒரு உணர்ச்சியும் இல்லை.

அக்ஷய் சுற்றிலும் பார்த்தான். அங்கு இருந்த மின் விளக்குகள் முழு இடத்தையும் ஒளி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தி விடவில்லை. புத்தர் சன்னிதி, பிரார்த்தனை மண்டபம் தவிர மற்ற இடங்களில் அரையிருட்டு நிலவிக் கொண்டிருந்தது. சுவர் பகுதிகளிலும் சற்று உள்ளார்ந்த பகுதிகளிலும் பயணிகள் தங்கள் கையிலிருந்த டார்ச்

என்.கணேசன்

லைட் விளக்கு வெளிச்சத்தில் தான் கலை வேலைப்பாடுகளை நுணுக்கமாக ரசிக்க வேண்டி இருந்தது. இது போன்ற அரையிருட்டு இடங்கள் ஆபத்தானவை என்று அனுபவம் அவனை எச்சரித்தது. உடனேயே அவன் கை தானாக மைத்ரேயனை அவனருகில் இழுத்துக் கொண்டது.

மாராவுடன் பேசி முடித்த ஆளுக்கு உடம்பெல்லாம் முறுக்கேறியது. அவன் திறமைக்கேற்ற வேலை கிடைத்து பல காலமாகிறது.

இந்த ரகசிய இயக்கத்தில் பல வளையங்கள் உண்டு. பல குழுக்கள் உண்டு. இயக்கத்தில் பல நிலைகளில் வேறு வேறு வேலை பார்ப்பவர்கள் மிக அருகில் இருந்தும் ஒருவரை ஒருவர் தங்கள் இயக்கத்து ஆள் என்று கடைசி வரை உணராமல் இருந்து விடுவதுண்டு. அந்த அளவு ரகசியம் காக்கப்பட்டு வரும் இந்த இயக்கத்தில் அங்கமாக இருப்பவர்கள் தங்கள் செயல்களில் திறமையாகவும், இயக்கத்துக்கு விசுவாசமாகவும், தங்கள் செயல்பாடுகள் குறித்த ரகசியம் வெளியே கசியாமல் பார்த்துக் கொண்டும் இருக்கும் வரையிலும் மிக நல்ல வருமானம் அவர்களுக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். மாராவுடன் பேசிய ஆள் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பதை ஒரு அரசு உயரதிகாரி கூட சம்பாதிக்க முடியாது. அதில் அவனுக்கு மிகுந்த பெருமிதம் உண்டு.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இதில் அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒரே விஷயம் சில சமயங்களில் சிறிதும் சுவாரசியம் இல்லாத சப்பை வேலைகள் செய்ய வேண்டியும் வரும். இந்த சம்யே மடாலயத்தில் அவன் செய்து கொண்டிருக்கும் வேலை அந்த வகை வேலையே. சம்யே மடாலயத்தில் அவர்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இருவர் இரவு சில ரகசிய வழிபாடுகள் செய்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கவும், யாராவது அவர்கள் வழிபாடுகள் செய்யும் போது அந்தப் பகுதிக்கு வந்தால் தெரிவித்து உஷார்ப்படுத்தவும் மாரா அவனை நியமித்து இருந்தான்.

மாராவிடம் இயக்கத்தினர் யாரும் மனம் விட்டு கருத்து தெரிவிக்க முடியும். மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு இயக்கத்தின் தலைவனாக அவன் இருந்த போதும் அவன் யாரிடமிருந்தும் விலகி இருந்ததில்லை. மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதில் சலிப்பு காட்டியதுமில்லை. அதனால் மாரா இந்த வேலையை ஒப்படைத்த போது இத்தனை சிறிய வேலைக்கு என்னைப் போன்ற ஒரு ஆள் அவசியமா என்று அவன் நேரடியாகவே கேட்டான்.

மாரா அமைதியாகச் சொன்னான். “வேலைகளில் சிறியது பெரியது என்று இருக்கிறதா என்ன? சம்யே மடாலயம் நம் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடம் வகிக்கிறது. அங்கே நாம் நடத்தப் போகும் ரகசிய

என்.கணேசன்

வழிபாடுகள் மிக மிக முக்கியமானவை. அவை பற்றி வெளியே தெரிந்தாலோ, அந்த வழிபாடுகள் தடைப்பட்டாலோ நமக்கு இழப்புகள் அதிகம். அதனால் சாதாரண ஆட்களை இந்த பாதுகாப்பு வேலைக்கு விட்டால் சரியாகாது”

மாராவிடம் தங்கள் கருத்துகளை சொல்ல மட்டும் அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. அதைக் கேட்டு அவன் முடிவாய் எதையும் சொல்லி விட்டால் தர்க்கம் செய்ய யாருக்கும் அனுமதி கிடையாது. அதனால் அதற்குப் பின் அவன் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை.

புத்தபிக்குகளாய் அந்த மடத்தில் உலவி வரும் அவர்கள் இயக்கத்து ஆட்கள் இருவர் மிக ரகசியமாய் இந்த சமீபே மடாலயத்தில் கோங்காங் சன்னிதி பகுதியில் தங்கள் வழிபாடுகளை இரண்டு மாதங்களாக நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணி வாக்கில் நடக்கும் அந்த வழிபாட்டு நேரத்தில் மடாலய ஊழியனாய் வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்த அவன் தினமும் காவல் காக்கிறான். அந்த நேரத்தில் பல வித குறட்டை சத்தங்கள் தான் கேட்குமே ஒழிய யாரும் தற்செயலாகக்கூட வந்ததில்லை. அதே போல் எந்தத் தடையும் யார் மூலமாகவும் வந்ததில்லை. அவனுக்கு இந்த வேலையில் இருந்து எப்போது விடுதலை வரும் என்று ஏக்கமாக இருந்த நேரத்தில் தான் மாராவின் போன் வந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இந்த இயக்கத்தின் பிரதான எதிரியான மைத்ரேயன் வெளிப்பட்டிருப்பதும், அவன் சமீப மடாலயம் வந்து சேர்ந்திருப்பதும் தன் திறமையை வெளிப்படுத்தக் கிடைத்திருக்கும் மிகப்பெரிய சந்தர்ப்பம் என்று மாராவின் ஆள் நம்பினான். மைத்ரேயனை சாகடித்தால் வெகுமதியாக இந்த உலகத்தில் என்ன கேட்டாலும் தரத் தயார் என்று மாரா சொன்னது அவன் காதில் மிக இனிமையாக ஒலித்தது. மேலும் அவன் பெயர் நிரந்தரமாக இயக்கத்தின் பொன்னேட்டில் பொறிக்கப்படும்....

பரபரப்புடன் சென்று தன் பொருட்கள் வைத்திருந்த பழைய சூட்கேஸை எடுத்தான். அதில் ரகசியமாய் ஒளித்து வைத்திருக்கும் சின்ன ப்ளாஸ்டிக் பையை எடுத்தான். அதற்குள் கடுமையான விஷம் கொண்ட சிறிய புட்டி இருந்தது. சிறிய காகிதத்தில் மிக மெலிசான நீண்ட ஊசிகள் இருந்தன. ஒரு ஊசியை எடுத்து கவனமாக விஷபுட்டியைத் திறந்தான். அந்த ஊசியை விஷபுட்டிக்குள் விட்டு தோய்த்து எடுத்தான். பின் அதைக் காற்றில் உலர விட்டான். பிறகு ஒரு உலர்ந்த காகிதத்தில் பத்திரமாக அதை வைத்து காகிதத்தை மடித்துக் கொண்டான். பின் முகம் தவிர தலையிலிருந்து கால் வரை மறைக்கும் நீண்ட கோட் போன்ற அங்கியை உடுத்திக் கொண்டான். முகப்பகுதியில் ஆடையை சற்று முன்னால் இழுத்துக் கொண்டால் முகம் கூட சரியாகத்

என்.கணேசன்

தெரியாது. கடும்பனிக் காலத்தில் அங்கு பலரும் உபயோகிக்கும் ஆடை அது. மற்ற குளர்காலங்களிலும் அதை உபயோகப்படுத்துவது உண்டு.

அவன் புறப்பட்டான். மைத்ரேயனையும் அவன் பாதுகாவலனையும் கோயிலின் முதல் தளத்தில் கண்டான். அந்தச் சிறுவன் சலனமே இல்லாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க, பாதுகாவலன் சற்று தள்ளி நிலவிய அரையிருட்டைப் பார்த்து விட்டு அந்தச் சிறுவனைத் தன்னுடன் இழுத்துக் கொள்வதைக் கவனித்தான்.

சில அடிகள் தள்ளி அரையிருட்டில் நின்று கொண்டே மைத்ரேயனை அவன் ஆராய்ந்தான். மாராவைப் போன்ற ஒரு சக்தி வாய்ந்த மனிதனுக்கு இந்தச் சிறுவன் ஒரு பொருட்டே அல்ல என்பது அவனுடைய உடனடி அபிப்பிராயமாய் இருந்தது. மாரா அந்தப் பழைய ஆட்கள் எழுதி வைத்து விட்டுப் போயிருப்பதை வைத்து தேவையில்லாமல் இந்தச் சிறுவனைப் பற்றி பெரிதாக நினைத்திருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. இல்லா விட்டால் இந்தப் பொடியனைக் கொல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறாயா என்று அவனிடம் மாரா கேட்டிருக்க மாட்டான்.

அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி தன் பயணிகளை அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்களுடன் அந்தப் பாதுகாவலன் மைத்ரேயனைத் தனக்கு முன்னால் நடக்க விட்டு பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆட்கள் இருந்தார்கள். மாராவின் ஆள் அதே இடைவெளியை தக்க வைத்துக் கொண்டு தொடர ஆரம்பித்தான்.

அடுத்ததாக கோங்காங் மண்டபத்திற்கு அவர்களை அழைத்துப் போன சுற்றுலா வழிகாட்டி அங்கிருந்த கோரமான துர்த்தேவதைகளின் சிலைகளை எல்லாம் காட்டி விட்டுச் சொன்னான். “இந்த துர்த்தேவதைகளை அடக்கி இந்த சமயே மடாலயத்தைக் காக்கும் பாதுகாவலர்களாக மாற்றி கோங்காங் என்ற காவல் தெய்வத்தின் கட்டுப்பாட்டில் பத்மசாம்பவா விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இங்கே கோங்காங் சிலை தவிர மற்ற சிலைகளில் கொடூரத்தன்மையை நீங்கள் பார்க்கலாம்....”

மாராவின் ஆள் மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் அந்த சிலைகளில் ஒன்றின் முன் தானும் ஒரு சிலையாக நிற்பதைக் கண்டான். அந்த இடத்தில் தான் தினமும் அவர்கள் இயக்கத்தின் ரகசிய வழிபாடுகள் நடந்து வருகின்றன... மைத்ரேயன் அந்த இடத்தில் நிற்காமல் அந்தப் பாதுகாவலனை விட்டு சிறிது விலகித் தள்ளிப் போனான்.

மாராவின் ஆள் இதை விட நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அந்த விஷ

என்.கணேசன்

ஊசியால் குத்தினால் ஏதோ சிறு எறும்பு கடித்தது
போலத் தான் இருக்கும். ஆனால் ஈர ரத்தத்தில் ஊசியில்
உலர்ந்திருந்த கொடிய விஷம் கலந்தால் சில
நிமிடங்களில் மரணம் நிச்சயம். எங்கோ பாம்பு
கடித்திருக்கிறது என்று தான் எல்லோரும் எண்ணுவார்கள்.
இந்த மடாலயப்பகுதிகளில் விஷப்பாம்புகள் அதிகம்
தான்.....

திருப்தியுடன் மாராவின் ஆள் வேகமாக
முன்னேறினான்.

அத்தியாயம் 42

அக்ஷய் கோங்காங் மண்டபத்தில் இருந்த ஒரு வினோத துர்த்தேவதை சிலை முன் மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல நின்று கொண்டிருந்தான். ஏதோ ஒரு சக்தி அவனை அந்த இடத்தில் சிலையாக்கி விட்டிருந்தது போல் இருந்தது. அந்த சிலையின் கண்கள், அவர்கள் ஜீப்பில் வந்த திபெத்தியக் கிழவர் கண்களைப் போலவே இருந்ததாக அக்ஷய்க்குத் தோன்றியது. அந்தக் கிழவரின் கண்களில் தெரிந்த அதே வன்மம் அந்தச் சிலையின் கண்களில் தெரிந்ததே அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

அவனை விட்டு விலகி மைத்ரேயன் சில அடிகள் நகர்ந்ததை அக்ஷய் உணர்ந்தான். தானும் அவனுடனேயே நகர நினைத்தான். ஆனால் அந்தச் சிலை முன் இன்னொரு சிலையாக மாறி விட்டிருந்த அவனால் நகர முடியவில்லை. திடீரென்று யாரோ வேகமாக மைத்ரேயனை நெருங்குவதை அவனால் உணர முடிந்தது. அவனுடைய நாக மச்சத்தில் ஒரு சிலிர்ப்பும் வெப்பமும் ஒரே நேரத்தில் உருவானது. மைத்ரேயனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று எச்சரிக்கிறதோ அவன் உள்ளுணர்வு? அக்ஷய் சகல பலத்தையும் திரட்டி தன்னைக் கட்டிப் போட்டிருந்த ஒரு சக்தியை முறியடித்து விட்டு வேகமாக இயங்கினான்.

என்.கணேசன்

மாராவின் ஆள் அந்த நேரத்தில் மைத்ரேயனை நெருங்கி விட்டிருந்தான். அவன் கையில் அந்த விஷ ஊசி தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இடத்தில் மைத்ரேயனின் கதையை முடிப்பது கச்சிதமான முடிவு என்று அவன் ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். எந்த இடத்தில் தீயசக்திகள் கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தனவோ அந்த இடத்தில் புத்தரின் மறு அவதாரம் முடிவது அந்த சக்திகளின் விடுதலை பெற்றதற்கு பலமான ஆதாரமாக இருக்கட்டும்.

அந்த எண்ணமே அவனுக்கு கிளர்ச்சி ஊட்டியது. அந்தக் கணத்தில் தான் அவனும் மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் திரும்புவதைக் கவனித்தான். அவன் தன்னை நெருங்குவதற்குள் மைத்ரேயன் உடலில் அந்த ஊசியைக் குத்தி விட வேண்டும் என்று எண்ணினான். அந்த எண்ணம் எழுந்து முடிவதற்குள் அந்தப் பாதுகாவலன் அவனருகில் இருந்து அவன் கழுத்தைத் தொட்டான். உயிரே போவது போல் ஒரு வலியை அவன் உணர்ந்தான். அது மட்டுமல்ல, அவன் தன் கழுத்தைத் திருப்ப முடியவில்லை. அப்படியே கீழே விழப்போன அவனை அக்ஷய் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். அக்ஷயின் கை கவனமாக அந்த ஆளின் கையில் இருந்த விஷ ஊசியை அவனது ஆடையிலேயே சொருகி விட்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

புத்தபிக்கு உடையில் இருந்த அக்ஷய் பின் கனிவான குரலில் அன்பான அக்கறை தொனியில் கேட்டான். “என்ன ஆயிற்று. தலை சுற்றுகிறதா?”

இப்போது எல்லோரும் இருவரையும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். “என்ன ஆயிற்று?” என்று கூட்டத்திலிருந்து இரண்டு குரல்கள் ஏக காலத்தில் எழுந்தன.

“தெரியவில்லை. இவர் மயங்கி விழப் போவதைக் கவனித்து நான் வேகமாக வந்து தாங்கிப் பிடித்தேன்” என்று அக்ஷய் கனிவு சற்றும் குறையாத குரலில் சொல்ல மாராவின் ஆள் பெரும் அதிர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்தான். ஏதோ சொல்ல அவன் வாயைத் திறந்தான். தொண்டை தான் வலித்ததே ஒழிய வார்த்தைகள் வரவில்லை. யாரிவன், என்ன செய்தான்? என்ற கேள்வி மனதுக்குள் பிரம்மாண்டமாய் எழ அவன் கழுத்தைச் சரி செய்து கொள்ள கடுமையாக முயன்றான். தாங்க முடியாத வலி தான் அவனைப் பாடாய் படுத்தியது. அவனால் கழுத்தை இம்மியும் நகர்த்த முடியவில்லை. அவன் உடலையாவது நிமிர்த்தி அக்ஷய் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்ள நினைத்தான். அதுவும் முடியாமல் போன போது தான் தன் நிலைமையின் பூதாகரத்தை அவன் உணர்ந்தான். கையில் இருந்த விஷ ஊசியை அவன் ஆடையில் அந்த பாதுகாவலன்

சொருகி இருந்ததையும் விழியோரத்தில் அப்போது தான் கவனித்த அவன் மனதில் இது வரை அறிந்திராத அச்சம் விஸ்வரூபம் எடுத்து அவன் முகத்திலும் பிரதிபலிக்க ஆரம்பித்தது.

“அவரைக் கீழே படுக்க வையுங்கள்” கூட்டத்தில் யாரோ சொன்னார்கள். அக்ஷய் அவனை பத்திரமாக தரையில் படுக்க வைத்தான்.

“மருத்துவர் இந்த மடாலயத்தில் இருக்கிறாரா?” என்று சுற்றுலா வழிகாட்டியிடம் அக்ஷய் கேட்க சுற்றுலா வழிகாட்டி மற்றவர்களைத் தள்ளி விட்டு முன்னுக்கு வந்தான். அக்ஷய் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் அவன் மாராவின் ஆளின் முகத்தில் தெரிந்த பீதியைக் கவனித்து விட்டு கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவனையே உற்றுப் பார்த்தான்.

“இவரை இந்த மண்டபத்தில் இருக்கும் ஏதோ துர்த்தேவதை தான் தாக்கி இருக்க வேண்டும்” என்று ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அவன் சொன்ன போது அவர்களையும் அறியாமல் சில பயணிகள் இரண்டடி பின்வாங்கினார்கள்.

சுற்றுலா வழிகாட்டி மாராவின் ஆளையும் ஒரு காட்சிப் பொருளாக்கித் தன் கருத்தைத் தாழ்ந்த குரலில் சொன்னான். “இந்த மடாலயத்தில் துர்த்தேவதைகளின் ஆதிக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பேச்சு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சில காலமாக அடிபடுகிறது. அது உண்மை என்பதையே இவர் நிலைமை காட்டுகிறது.... இவர் யார்? இவர் கூட யாராவது வந்திருக்கிறீர்களா?”

யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. அக்ஷய் தான் மறுபடியும் கேட்டான். “மருத்துவர் யாராவது இந்த மடாலயத்தில் இருக்கிறார்களா?”

“மேலை நாட்டுப் படிப்பு படித்த மருத்துவர்கள் யாரும் இங்கில்லை. ஆனால் இந்த மடாலயத்தில் பழங்கால மருத்துவம் அறிந்த பிக்குகள் இருக்கிறார்கள்” என்று அவன் சொல்லச் சொல்ல மடாலய பிக்கு ஒருவர் அங்கு கூடியிருந்த கூட்டத்தைப் பார்த்து விட்டு வந்தார். “என்ன ஆயிற்று?”

“இந்த மண்டபத்தில் இருந்த துர்த்தேவதை ஒன்று அவரைத் தாக்கி விட்டது போல இருக்கிறது.” சுற்றுலா வழிகாட்டி ஆணித்தரமாய் சொல்ல அந்த மடாலய பிக்கு “என்ன உளறுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“பின் இவருக்கு என்ன ஆயிற்று என்று நீங்களே சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்” என்று சுற்றுலா வழிகாட்டி சவால் விட்டான்.

கழுத்து ஒரு பக்கமாக திருகி பீதியுடன் கண்களை மட்டும் நகர்த்த முடிந்த நிலையில் இருந்த அந்த ஆளை

என்.கணேசன்

பிக்கு பார்த்தார். அவருக்கு உடனடியாக பதில் அளிக்க முடியவில்லை.

பின் மெல்ல சொன்னார். “இந்த ஆள் எங்கள் மடாலய ஊழியர் தான். எத்தனையோ தடவை இந்த மண்டபத்தில் வந்திருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் ஒன்றும் ஆனதில்லை....” அவர் கையை உயர்த்தி சைகை செய்ய இரண்டு ஊழியர்கள் விரைந்து வந்தார்கள். மாராவின் ஆளை இருவரும் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். அக்ஷையே வெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாராவின் ஆளின் கண்கள் மைத்ரேயனையும் தேடின. ஆனால் மைத்ரேயன் அவன் பார்வைக்கு அகப்படவில்லை.

மடாலய ஊழியர்கள் மாராவின் ஆளைத் தூக்கிக் கொண்டு அந்த மண்டபத்தில் இருந்து வெளியேறிய பின் தான் அக்ஷயும் மைத்ரேயனைத் தேடினான். சற்று தள்ளி இருந்த சாளரத்தின் வழியே மைத்ரேயன் எதையோ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சில நிமிடங்களுக்கு முன் மரணம் அவனை அணுகவிருந்தது என்கிற உண்மை அவனுக்கு உறைத்திருக்குமா என்பது அக்ஷயுக்கு விளங்கவில்லை. அது உறைத்திருக்கா விட்டாலும் எவனோ ஒருவன் கழுத்து திருகி விழுந்தது ஏன் எப்படி என்பதை அறிந்து கொள்ளும் சாதாரண ஆர்வமாவது அவனிடம் எழுந்திருக்க வேண்டும். அதுவும் இல்லை. எந்த சூழ்நிலையிலும் எந்த பதட்டமும் இல்லாமல், எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் ஏதோ ஒரு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உலகில் அமைதியாய் சஞ்சரிக்க முடிந்த மைத்ரேயனைப் பார்க்கையில் ஒரு கணம் அக்ஷய்க்குப் பொறாமையாக இருந்தது. இந்த மனநிலை வாய்த்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் அந்த ஆசைப்படவும் அவனுக்கு அதிக நேர அவகாசம் இருக்கவில்லை. இந்த மடாலயத்தில் இந்தக் கொலையாளி தனியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்ற உண்மை திடீரென்று உறைத்தது. கண்டிப்பாக இவனது கூட்டாளிகள் இருப்பார்கள். அப்படி இருந்தால் அவர்கள் இனி என்ன செய்வார்கள் என்று சொல்ல முடியாது....

அக்ஷய் கை தானாக மைத்ரேயனின் பிஞ்சுக் கையைப் பற்றியது. மைத்ரேயனின் பார்வை அவன் பக்கம் திரும்பியது. அக்ஷய் அவன் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்தபடி தாழ்ந்த குரலில் சொன்னான். “என்னுடனேயே இரு”. மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். தொடர்ந்து அக்ஷய் சற்று கடுமையாகச் சொன்னான். “சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் நீ என்னை விட்டுத் தனியாக தள்ளிப் போனாயே. அது போல எல்லாம் நீ இனிமேல் செய்யக் கூடாது”. அவன் கடுமையும் மைத்ரேயனைப் பாதித்தது போலத் தெரியவில்லை. மறுபடியும் தலையசைத்தான்.

என்.கணேசன்

அக்ஷயிற்கு அந்தச் சிறுவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. அவன் தாயின் கண்ணீரும் அந்த நேரமாகப் பார்த்து நினைவுக்கு வர அவன் தன் கடுமையான பேச்சுக்காக வருத்தப்பட்டான். ஓரிடத்தில் தொடர்ந்து நிற்க முடியாத இந்த விளையாட்டுப் பருவத்தில் இருக்கும் இந்தச் சிறுவனிடம் கோபித்துக் கொள்வது நியாயம் அல்ல என்று மனசாட்சி உறுத்த அக்ஷய் மெல்லிய குரலில் அன்பாகப் புரிய வைக்க முயன்றான். “இந்த முறை என்னால் உன்னைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. எல்லா முறையும் அது முடியும் என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? அதனால் தான் சொல்கிறேன்”

அவனுடைய எண்ண ஓட்டங்களைப் படித்தவன் போல் மைத்ரேயன் லேசாகப் புன்னகைத்து தலையசைத்தான். எண்ணங்களைக் கூடப் படிக்க முடிந்தவனைப் போய் விளையாட்டுப் பையன் என்று உருகுகிறோமே என்று எண்ணிய அக்ஷய் மைத்ரேயனை மறுபடியும் கடுமையாகப் பார்க்க முயன்று தோற்றுப் போய்ப் புன்னகைத்தான்.

அதே நேரத்தில் சம்யே மடாலயத்தின் இன்னொரு பகுதியில் மருத்துவ ஞானம் உள்ள ஒரு முதிய பிக்கு கழுத்து திருகி கட்டை போல் விழுந்து கிடந்த மாராவின் ஆளைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார். அங்கு கூடியிருந்த மடாலய ஆட்கள் பதினான்கு பேரில் இருவர் மாராவின் மற்ற ஆட்கள். அவர்கள் மற்றவர்களோடு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சேர்ந்து கொண்டு ஏதோ ஒரு ஆர்வத்தில் வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள். நடந்ததை எல்லாம் மாராவிடம் தெரிவிக்கும் பொறுப்பு இப்போது அவர்கள் தலையில் விழுந்திருக்கிறது. அப்படித் தெரிவிக்கும் போது தற்போதைய நிலவரத்தையும் சரியாகச் சொல்லும்படி மாரா நிர்ப்பந்திப்பான் என்பதால் முதிய பிக்கு என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று அறிய படபடப்புடன் காத்திருந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 43

மைத்ரேயன் அளவு யாருமே சம்யே மடாலயத்தின் கோங்காங் மண்டபத்தில் நடந்த சம்பவத்தால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவில்லை. சுற்றுலா வழிகாட்டி சொன்ன துர்த்தேவதைத் தாக்குதல் கோணம் பயணிகளை ஓரளவு பாதித்திருந்தது. அந்த ஆள் அப்படி விழுந்த விதத்தை விட அந்த முகத்தில் தெரிந்த பீதி சுற்றுலா வழிகாட்டியின் அனுமானத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது போல் இருந்தது. சுற்றுலா வழிகாட்டிக்கு அது திருப்தியாக இருந்தது. இனி வரும் நாட்களில் புதியதாக வரும் பயணிகளிடம் இதையும் அவன் சொல்லப் போகிறான். நேரடியாக அவன் முன்னாலேயே நடந்த அந்த நிகழ்ச்சிக்கு வேறு எந்த சுற்றுலா வழிகாட்டியும் சாட்சி இல்லை. சுவாரசியத்திற்குச் சிலதைக் கூட்டியும் சொல்லலாம் என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டான். அந்த கழுத்து திருகியவனைப் புகைப்படம் எடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும், அதையும் மற்றவர்களுக்குக் காட்டியிருக்கலாம் என்று திடீர் என்று நினைவு வந்து அப்படி செய்யாததற்காக தன்னையே நொந்து கொண்டான். ஆனால் அவனைப் புகைப்படம் எடுக்காமல் இருந்ததால் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற உண்மையை அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி அறிந்திருக்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

“இந்த மடாலயத்தில் தீய சக்திகளைக் கட்டிப் போட்டிருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தோம். இந்த சக்திகள் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்பதை நிரூபிக்கும் மாதிரியான ஒரு சம்பவத்தையும் பார்த்தோம். உங்களில் பலரும் பயந்தும் போயிருக்கிறீர்கள். ஆனால் பயம் தேவை இல்லை. காக்கும் சக்திகள் இன்னமும் உறைந்திருக்கும் இடமும் மூன்றாவது தளத்தில் இருக்கின்றது. அங்கே சென்று வணங்கினால் உங்கள் பயத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். அங்கே போகும் முன் இரண்டாம் தளத்தில் புத்தபிக்குகள் செய்யும் கலைப்பொருள்களைப் பார்த்து விட்டுப் போவோம் வாருங்கள்” என்று கூறி விட்டு அவன் நடக்க பயணிகளும் பின் தொடர்ந்தார்கள். கூட்டத்தோடு அக் ஷயும் மைத்ரேயனை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தான். பயணிகளுக்கு மத்தியில் செல்வதே பாதுகாப்பு என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

இரண்டாம் தளத்தில் சிறிது நேரம் இருந்தார்கள். அங்கு சில புத்த பிக்குகள் கலைவேலைபாட்டுப் பொருள்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் செய்வதைச் சிலர் ஆர்வமாகப் பார்த்தார்கள். அடுத்துச் செல்ல வேண்டி இருந்த மூன்றாவது தளத்திற்குப் போகப் பெரிய வரிசை இருந்தது.

“இந்த மூன்றாவது தளத்தில் மட்டும் ஏன் கூட்டம் அதிகம் இருக்கிறது, பெரிய வரிசை இருக்கிறது என்ற

என்.கணேசன்

கேள்வி உங்கள் மனதில் எழலாம். முன்றாவது தளத்தில் தலாய் லாமாவின் தங்குமிடம் இருக்கிறது. அங்கு அவரது படுக்கை அறையில் இப்போதும் பத்மசாம்பவாவின் தலைமுடியும், நடைதடியும் இருக்கின்றன. தாரா தேவதையின் சிலை ஒன்றும் இருக்கிறது. அந்தச் சிலை சில நேரங்களில் பேசவும் செய்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அங்கு சாந்தரக் ஷிதாவின் மண்டை ஓடும் இருக்கிறது. இந்தப் புனிதச் சின்னங்களைத் தரிசிப்பதை ஒவ்வொரு திபெத்திய பௌத்தனும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறான். தீய சக்திகளிடமிருந்தும் எதிரிகளிடமிருந்தும் காக்கும் சக்தி இந்தப் புனிதச் சின்னங்களுக்கு இருக்கிறது என்று நம்பி அங்கே பிரார்த்தித்துக் கொண்டு அவர்கள் அதிக நேரம் நிற்பது தான் இத்தனை கூட்டத்துக்குக் காரணம்” என்று சொல்லி விட்டு வரிசையில் அவன் நிற்க அவன் பின் வந்தவர்கள் அனைவரும் நின்றார்கள்.

வரிசையில் மத்தியில் தனக்கு முன் மைத்ரேயனை நிற்க வைத்து விட்டு நின்ற அக்ஷய் முழு கவனத்துடன் இருந்தான். எந்த நேரத்திலும் எதிரிகளில் யாராவது வந்து விடலாம் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். தேவையில்லாமல் திடீர் என்று யாராவது அந்த நேரத்தில் வந்தால் அவர்களும் மாராவின் ஆளின் நிலைமையையே அடைய நேரிடும். ஆனால் மாராவின் முதல் ஆள் விழப்போன போது தாங்கிப் பிடித்ததாக

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்ன கதையையே இன்னொரு முறை சொன்னால் அதில் நம்பகத்தன்மை இருக்காது என்பதால் தர்மசங்கடமான நிலையில் அக்ஷய் இருந்தான். ஆனால் நல்ல வேளையாக யாரும் வரவில்லை. வரிசை மிக நிதானமாகவே ஊர்ந்தது.

வரிசையில் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அக்ஷய் நினைத்தான். 'எப்போதோ இறந்து போன புத்தமத குருமார்களின் தலைமுடியும், கைத்தடியும் மண்டை ஓடும் புனிதச்சின்னங்கள் என்றால் புத்தரின் மறு அவதாரம் என்று சொல்லப்படுகிற உயிரோடு உள்ள மைத்ரேயனை என்னவென்று சொல்வது? இந்த மைத்ரேயன் இவர்களுக்குக் கடவுளே அல்லவா? அந்தக் கடவுள் இப்போது அவனுக்கு முன் வரிசையில் சென்று கொண்டிருப்பது வேடிக்கையாக இருந்தது. அந்தக் கடவுளுக்கு வரிசையில் செல்வதில் எந்த சங்கோஜமும் இல்லை.... அக்ஷய் புன்னகைத்தான்.

தலாய் லாமாவின் படுக்கை அறையில் இரும்புக்கம்பிகளின் தடுப்பிற்குப் பின்னால் கண்ணாடிப் பேழையில் பத்மசாம்பவாவின் கைத்தடி, தலைமுடி, தாரா தேவதையின் சிலை மற்றும் சில பொருள்கள் இருந்தன. அக்ஷய் அங்கே ஒரு சக்தி மையத்தை உணர்ந்தான். ஏதோ பூர்வ ஜென்மத்தில் இருந்து தொடர்பு இருக்கிற சக்தி அது.... ஒரு கணம் அவனுக்கு சிலிர்த்தது. அவனை அறியாமல் கைகூப்பி வணங்கினான். அக்ஷய்

என்.கணேசன்

மற்றவர்களைக் கவனித்தான். அவனைப் போலவே அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி உட்பட எல்லோருமே பிரார்த்தனை சைகைகளில் தான் இருந்தார்கள்- மைத்ரேயன் ஒருவனைத் தவிர. ஆனால் மைத்ரேயன் கூட பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கா விட்டாலும் தாரா தேவதை சிலையைக் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டு சற்று வினோதமான முகபாவனையுடன் தான் நின்றிருந்தான்.

அக்ஷய் என்ன என்பது போல் அவன் தோளைத் தொட்டான். அவனை ஒரு கணம் பார்த்து விட்டுப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் மைத்ரேயன் மறுபடி அந்த தாரா சிலையைப் பார்த்தான். அக்ஷயும் அந்த தாரா சிலையைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்கு அந்தச்சிலை சாதாரண சிலை போலத் தான் தெரிந்தது. ஆனால் அந்தச் சிலையை மைத்ரேயன் சிலையைப் பார்ப்பது போலப் பார்க்கவில்லை. நேரடியாக ஒரு நபரைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மடாலய ஊழியர் ஒருவரின் குரல் கேட்டது. “தயவு செய்து நகருங்கள். உங்களுக்குப் பின்னால் பல பேர் நிற்கிறார்கள். அவர்களும் இருட்டுவதற்குள் தரிசித்து விட்டு ஊர் திரும்ப வேண்டும்...”

அவர்கள் மெல்ல நகர ஆரம்பித்தார்கள். மைத்ரேயன் அந்தச் சிலையைப் பார்த்து லேசாகப்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

புன்னகைத்து விட்டு நகர்ந்தான். அக்ஷய் திகைப்புடன் அந்தச் சிலையைப் பார்த்து விட்டு மைத்ரேயனைத் தொடர்ந்தான். ஆனால் மற்றவர்கள் முன்னால் பேசுவது உசிதம் அல்ல என்று அவன் மௌனமாய் இருந்தான்.

சுற்றுலா வழிகாட்டி சொன்னான். “இனியும் மூன்று தளங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அந்த தளங்களில் சிறப்பாகச் சொல்ல ஏதுமில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு தளத்தில் இருந்தும் சமீப மடாலயத்தைச் சுற்றி இருக்கும் பகுதிகளின் பிரம்மாண்டத்தை பல கோணங்களில் நீங்கள் பார்த்து மகிழலாம். நான் விடைபெறுகிறேன்.....”

அவனுடன் வந்த பயணிகள் அவனுக்குப் பணம் கொடுத்தார்கள். அக்ஷயும் தந்தான். சுற்றுலா வழிகாட்டி நன்றி தெரிவித்து விட்டுப் போய் விட்டான். பயணிகளில் சிலர் களைத்துப் போய் அவனுடனேயே கிளம்பி விட்டார்கள். மற்றவர்கள் பிரிந்து ஓரிருவர் அல்லது மூவராய் மேல் தளங்களுக்கு நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களுடன் வேறு பயணிகளும் வர ஆரம்பித்தார்கள்.

அக்ஷய் எச்சரிக்கையுடன் மைத்ரேயனை அழைத்துக் கொண்டு மேல் தளத்திற்கு நடக்க ஆரம்பித்தான். போகும் போது தாழ்ந்த குரலில் கேட்டான். “ஏன் அந்தச் சிலையை அப்படிப் பார்த்தாய்?”

“அந்தச் சிலை பேசுகிறது”

லாஸா விமான நிலையத்தில் தன் விமானத்திற்காக மாரா காத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போது பார்க்க செல்வந்தனாக நவநாகரீக உடைகளில் காட்சி அளித்த அவனை இமாலய மலைக்குகையில் இடுப்பில் கருப்பாடை மட்டும் அணிந்த நிலையில் பார்த்ததாகச் சொன்னால் அவனை நன்கு அறியாத யாருக்குமே நம்பக் கஷ்டமாகத் தான் இருக்கும். அவன் கையில் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் கவனம் மட்டும் அந்தப் பத்திரிக்கையில் இல்லை. சுற்றிலும் இருந்த சீன உளவுத் துறையினரின் நடவடிக்கைகளில் தான் அவன் கவனம் இருந்தது. அவன் சில நாட்களுக்கு முன் திபெத்தினுள் நுழைந்த போது இந்த அளவு அவர்கள் கெடுபிடி இருக்கவில்லை. இப்போது மைத்ரேயனையும் அந்தப் பாதுகாவலனையும் பிடிக்க லீ க்யாங்கின் ஆட்கள் மும்முரமாக இருப்பது தெரிந்தது. மைத்ரேயனும் அந்தப் பாதுகாவலனும் அவனுடைய ஆளிடம் இருந்து சமீப மடாலயத்தில் தப்பித்தாலும் கண்டிப்பாக விமானம் மூலமாக திபெத்திலிருந்து தப்பிக்க முடியாது.....

தன்னுடைய ஆளிடம் இருந்து இது வரை போன் எதுவும் வராதது மாராவுக்கு நெருடலாக இருந்தது. மைத்ரேயன் கதை முடிந்தது, அல்லது மைத்ரேயனைக் கொல்ல முடியவில்லை என்ற இரு தகவல்களில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒன்றைப் போன் செய்து சொல்வதில் ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?

அவன் அலைபேசி இசைத்தது. அவனாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவனாகப் அலைபேசியைக் கையில் எடுத்தவன் அலைபேசியில் தெரிந்த எண்ணைப் பார்த்து துணுக்குற்றான். இந்த எண்ணில் இருந்து அழைப்பு வருகிறது என்றால் வரும் தகவல் நல்ல தகவல் அல்ல!

பேசியவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. “பேசலாமா” என்று மட்டும் கேட்டான். மாரா சொன்னான். “சொல்”

“நம் ஆள் கழுத்து திருகி விழுந்து கிடக்கிறான். அவனைப் பரிசோதித்த அனுபவமிக்க பிக்கு அவனை நவீன மருத்துவத்தால் காப்பாற்ற முடியாது என்று சொல்கிறார்”

“என்ன ஆயிற்று?”

“சரியாகத் தெரியவில்லை. இவன் மயங்கிக் கீழே விழப்போன போது மைத்ரேயனுடன் வந்தவன் இவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான் என்று அங்கிருந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். மற்றவர்களுடன் நின்று சிலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் இவன் விழப்போன போது ஓடிச்சென்று பிடித்திருக்கா விட்டால் இவன் எலும்பு

என்.கணேசன்

முறிந்திருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். இவன் துணியிலேயே அவன் விஷ ஊசியையும் சொருகி விட்டிருக்கிறான்....”

“அவன் முகத்தையும் கழுத்தையும் எனக்குப் புகைப்படம் எடுத்து உடனடியாக அனுப்பி வை” என்று மாரன் சொல்ல இரண்டே நிமிடங்களில் இரண்டு புகைப்படங்கள் மாராவின் அலைபேசியில் வந்து சேர்ந்தன. அந்த முகத்தில் தெரிந்த பீதி, வலி இரண்டையும் மாரா இது வரை அந்த ஆளிடம் பார்த்ததில்லை. கழுத்துப் பகுதியை மாரா நன்றாக ஆராய்ந்தான். கழுத்துப் பகுதியின் மிக நுட்பமான நரம்பை மர்ம முடிச்சு போட்டு விட்டிருக்கிறான் மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன். அந்தப் பயணிகள் நினைத்தது போல அவன் மயங்கி விழப் போன போது அந்தப் பாதுகாவலன் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை. மாறாக தாக்கி விட்டு அவன் மயங்கி விடக்கூடாது என்பதில் அந்தப் பாதுகாவலன் கவனமாக இருந்திருக்கிறான். அந்த இடத்தின் வர்ம மையங்கள் ஒருவரைக் கோமாவில் ஆழ்த்தக்கூடியவை. அப்படி அவன் நினைவிழந்து விடக்கூடாது, அந்த வலியை உணர வேண்டும் என்று தான் இப்படிச் செய்திருக்கிறான். இதைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் செய்து முடிப்பது என்பது மிக நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கும் சாத்தியமானதல்ல. மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன்னைக் கச்சிதமாகவே அறிமுகப்படுத்திக்
கொண்டிருக்கிறான்....

“இது எங்கே நடந்தது?” பயமுறுத்தும்
அமைதியுடன் மாரா கேட்டான்.

தயக்கத்துடன் வந்தது பதில். “கோங்காங்
மண்டபத்தில், நாங்கள் இப்போது பூஜைகள் நடத்திக்
கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிலையின் முன்னிலையில்
தான்.....”

அந்தத் தகவல் மாராவை ஓங்கி அறைந்தது.

“இப்போது அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?”

“இந்த மடாலயத்திற்குள் தான் இருக்கிறார்கள்”

அத்தியாயம் 44

மைத்ரேயனும் அவனுடைய பாதுகாவலனும் இப்போதும் சமீப மடாலயத்தில் தான் இருக்கிறார்கள் என்கிற தகவலை மாராவிடம் தெரிவித்தவன் ஏதேனும் ஒரு உத்தரவை உடனடியாக மாராவிடம் இருந்து எதிர்பார்த்தான். ஆனால் மாராவிடமிருந்து உத்தரவு எதுவும் வரவில்லை. மாறாக ஒரு கேள்வி தான் வந்தது.

“இத்தனையும் நடந்த போது மைத்ரேயன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்?”

“தெரியவில்லை. அந்த சம்பவத்தைப் பற்றிக் கேட்ட போது அங்கிருந்தவர்கள் எல்லாரும் அந்தப் பாதுகாவலனையும் நம் ஆளையும் தான் பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த சிறுவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை.”

“நீங்கள் அவனைப் பார்த்த போது அவன் எந்த மனநிலையில் இருந்தான்?”

“தெரியவில்லை. ஜன்னல் வழியே வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.”

ஏதாவது விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டவன் இப்படி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான். எதுவுமே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நடக்கவில்லை என்பது போல் மைத்ரேயனால் இருக்க முடிந்தது இயல்பாக இல்லை. மாராவிற்குத் திபெத்தியக் கிழவரின் கோபம் நினைவுக்கு வந்தது. இந்த அசாத்திய அலட்சிய அமைதி தான் அவரை ஆத்திரமடையச் செய்திருந்தது. கோபம், வெறுப்பு, பயம், அதிர்ச்சி, ஏன் சிரிப்பு, ஏளனம் கூட கவனிக்கத்தக்க ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது என்பதற்கான அங்கீகாரம் தான். சொல்லப் போனால் அலட்சியப்படுத்துவதாகக் காண்பித்துக் கொள்வதும் மறைமுக அங்கீகாரமே. ஆனால் நடப்பதை ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்காமல், அதைக் காணக்கூட சுவாரசியம் காட்டாமல் வேடிக்கை பார்த்தால் என்ன அர்த்தம் என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது. மாராவுக்கு கோபம் வந்தாலும் அதனுடன் புன்னகையும் சேர்ந்தே வந்தது. சிறுவனா அவன்?

“அதன் பிறகு அந்தப் பாதுகாவலன் மைத்ரேயனிடம் எப்படி நடந்து கொண்டான்.” மாரா கேட்டான்.

“அவன் கோப்பப்பட்டு மைத்ரேயனை ஏதோ திட்டியது போலத் தெரிந்தது. ஆனால் அந்தத் திட்டும் அந்தச் சிறுவனுக்குப் புரிந்தது போலத் தெரியவில்லை. அவன் தலையை மட்டும் ஆட்டினான்.....”

அவன் சொல்லச் சொல்ல மாரா ஒரு கணம் அந்தக் காட்சியைக் கற்பனை செய்து பார்த்தான். பாவம்

என்.கணேசன்

அந்தப் பாதுகாவலனுக்கும் மைத்ரேயனைக் கையாள்வது சுலபமாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று கணித்தான்.

“ஆனால் அந்த நேரத்திலிருந்து அந்தப் பாதுகாவலன் மைத்ரேயனைத் தன் கண்பார்வையிலேயே வைத்திருக்கிறான். இப்போது முன்றாவது தளத்தின் வரிசையில் நிற்கிறார்கள்.... நாங்கள் என்ன செய்யட்டும்....”

“முடிந்தால் அவன் உடனடியாக உங்களை நெருங்க முடியாத தூரத்தில் இருந்து கண்காணியுங்கள். முடியா விட்டால் அதுவும் வேண்டாம்..... நீங்கள் இதற்கு முன்னால் செய்து வந்ததைத் தொடர்ந்து செய்யுங்கள். உங்களைப் பாதுகாக்கவும் உங்களுக்கு உதவவும் வேறொரு ஆளை விரைவில் அனுப்புகிறேன்.” மாரா அமைதியாகச் சொன்னான்.

“அப்படியானால் இவன்....”

“அவனை அழைத்துப் போக வேறு ஆட்கள் வருவார்கள். கவலை வேண்டாம்...” மாரா பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

ஒன்றும் செய்யாமல் ஒதுங்கி நிற்கச் சொன்னதில் அவனுடன் பேசியவனுக்கு உடன்பாடில்லை என்பது மாராவுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. தங்கள் ஆள் இந்த நிலைமையில் இருக்கையில் அவனை அப்படி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆக்கியவனை ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பது தங்கள் பக்கத்து பலவீனத்தைக் காட்டுவது போல் ஆகிவிடும் என்று அவர்கள் எண்ணுவது புரிந்தது. ஆனால் பின்வாங்குவது எல்லாம் பின்னடைவு அல்ல. பின்வாங்குவது பல சமயங்களில் பாய்வதற்கான ஆயத்தம். அதை எதிரிக்கு கூடிய சீக்கிரம் மாரா புரிய வைப்பான். நடந்து முடிந்த சம்பவமே தேவை இல்லாதது. எதிராளியின் பலம் பலவீனம் இரண்டையும் குறித்த தெளிவான அறிவு இல்லாமல் தன் பலம் மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு கர்வத்தோடு முட்டாள்தனமாக அவன் ஆள் இயங்கியதன் விளைவு. அவனை அனுமதித்ததில் தானும் அந்த முட்டாள்தனத்தில் பங்கெடுத்து விட்டோம் என்று மாரா மனதார ஒத்துக் கொண்டான். அவன் ஆளால் முடியும் அல்லது முடியாது என்ற இரண்டில் எது நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை என்ற கோணத்தில் தான் அவன் அனுமதித்தான். மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் திரும்பித் தாக்க முடியும் என்ற முன்றாவது கோணத்தை அவன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. ஏன் என்றால் அவனுடைய ஆள் தன் வாழ்நாளில் இது வரை எந்த எதிரியாலும் தாக்கப்பட்டதில்லை. அவ்வளவு வேகமானவன், திறமையானவன், நுணுக்கமானவன். இதில் எல்லாம் அவனை விட மேலான ஒருவனால் அவன் தாக்கப்படக்கூடும் என்பதை அவன் மட்டுமல்ல மாராவும் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

என்.கணேசன்

ஆனால் எதுவுமே வீண் இல்லை. இதில் கூட நல்லது நடந்திருக்கிறது. மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் திறமை வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்து அவன் யார் என்பதைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். ஏனென்றால் இந்த அதிநுட்பத் திறமை கொண்டவர்கள் உலகில் அதிகம் இருந்து விட முடியாது.....

மாரா ஒரு ரகசிய எண்ணுக்குப் போன் செய்தான். எந்த அறிமுக வார்த்தைகளும் இல்லாமல், சம்யே மடாலயத்தில் அவனுடைய ஆள் அடைந்த நிலையைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தான். பின் சொன்னான். “பெரிய மருத்துவமனையில் திறமை வாய்ந்த மருத்துவர் சகல நவீன உபகரணங்களும் உபயோகித்து மணிக்கணக்கில் அறுவை சிகிச்சை செய்தால் கூட அவன் ஒரு நொடியில் போட்ட முடிச்சைப் போடவோ, அவன் போட்டதைப் பிரிக்கவோ முடியாது. அப்படிப்பட்டவன் ஒரு அனாமதேயமாக இருக்க முடியாது. அவனைப் போல வேறு ஆள்களும் இருக்க முடியாது. அவன் யார் என்ன என்கிற தகவல் எனக்கு உடனடியாகத் தேவை”

சம்யே மடாலயத்தின் தாரா தேவதை சிலை பேசுவதுண்டு என்று சிலர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதில் எது எவ்வளவு நிஜம், எவ்வளவு கற்பனை என்பதை சரியாக அறிந்தவர்கள் யாருமில்லை. ஒரு நிஜத்தை வைத்து எத்தனையோ கற்பனைக்கதைகள் புனையப்படுவது சகஜம் என்ற

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போதும் மைத்ரேயன் சொன்னதை அக்ஷயால்
கற்பனையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. காரணம்
இது வரை அந்தச் சிறுவனிடம் அவன் பொய், பாசாங்கு,
கற்பனை ஆகியவற்றை இம்மியளவும்
பார்த்திருக்கவில்லை.

“என்ன பேசியது?” மைத்ரேயனிடம் அவன் தாழ்ந்த
குரலில் கேட்டான்.

“நான் உத்தேசித்திருக்கிற இடத்திற்குப் போக
வேண்டாம், இப்போதைக்கு மடாலயத்தை விட்டு
வெளியே போவது ஆபத்து என்று சொல்கிறது”
மைத்ரேயனும் தாழ்ந்த குரலிலேயே தெரிவித்தான்.

அக்ஷய் திகைத்தான். மைத்ரேயனிடம் கேட்டான்.
“வேறென்ன சொல்லியது?”

“வேறெதுவும் சொல்லவில்லை”

“என்ன செய்யலாம்?” அக்ஷய் கேட்டான்.

“நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்யலாம்” என்று அவன்
சொன்னான்.

மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து மேல் தளங்களுக்குப்
போக ஆரம்பித்திருந்த அவர்கள் அதன் பிறகு
பேசிக்கொள்ளவில்லை. அக்ஷய் அதி தீவிர
சிந்தனையில் இருந்தான். ஆனால் மைத்ரேயன் எந்த

என்.கணேசன்

யோசனையும் செய்தது போல் தெரியவில்லை. உன்னிடம் சொல்லியாகி விட்டது, இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு உன்னுடையது என்பது போல் இருந்தான்.

ஐந்தாவது தளத்திற்கு அவர்கள் சென்ற போது அவர்களைத் தவிர ஏழெட்டு பேர் தான் இருந்தார்கள். எல்லோரும் ஒவ்வொரு இடத்தில் நின்று கொண்டு வெளியே தெரிந்த பேரழகுக் காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். லேசாக இருட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. அஸ்தமன சூரியன் தூரத்து மலை முகடுகளில் உறைந்திருக்கும் பனியை தங்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். மைத்ரேயன் அந்தக் காட்சியில் லயித்திருந்தான்.

மிக அழகான காட்சியாக இருந்த போதும் அதை ரசிக்கும் மனநிலையில் அக்ஷய் இருக்கவில்லை. அடுத்தது என்ன என்கிற யோசனை தான் அவன் முன் விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்றது. அந்தச் சிலையின் எச்சரிக்கையை அவன் அலட்சியம் செய்ய விரும்பவில்லை. இப்போதைக்கு இந்த ஐந்தாவது தளத்திலேயே ஒதுங்கிக் கொள்வது நல்லது என்று தோன்றியது. அதை மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். மைத்ரேயன் அந்தக் காட்சியில் இருந்து கண் எடுக்காமல் தலையசைத்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் இருக்கின்ற இடம் எதுவாக இருந்தாலும் பாக்கின்ற இடங்கள் ரம்மியமான, அழகான இடங்களாகவே இருப்பதை அக்ஷய் கவனித்தான். இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டதால் அவர்கள் இருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் இறங்க ஆரம்பித்தார்கள். இருட்டிய பிறகு அந்த அழகிய காட்சி மறைந்து விடுமே அப்போது என்ன செய்வான் இவன் என்று பார்ப்போம் என்று அக்ஷய் எண்ணினான்.

இருட்டி விட்டது. அப்போது மைத்ரேயன் பார்வை மின்ன ஆரம்பித்த நட்சத்திரங்களில் இருந்தது. இப்போது நன்றாகக் குளிரவும் ஆரம்பித்தது. மைத்ரேயனின் தாய் கொடுத்த சால்வையை அவன் மீது போர்த்திக் கொண்டே அக்ஷய் நினைத்தான். எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் ரசிக்க உலகில் ஏதாவது இருந்து கொண்டே இருக்கிறது என்பதை இவன் உணர்த்துகிறானோ?

அக்ஷய்க்கு அவன் வாயைக் கிளறத் தோன்றியது. “போக இடம் கூட இல்லாத இந்த நேரத்திலும் அது பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் இருக்க உன்னால் எப்படி முடிகிறது?”

“நீங்கள் இருக்கையில் நான் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?” யோசிக்காமல் வந்தது பதில். அந்த பூரண நம்பிக்கையில் அக்ஷய் நெகிழ்ந்து போனான்.

என்.கணேசன்

“உனக்கு நான் இருக்கிறேன். அதனால் தைரியமாக இருக்கிறாய். எனக்கு?” என்று அக்ஷய் விளையாட்டாய் கேட்டான்.

மைத்ரேயன் அவன் பக்கம் திரும்பினான். “நீங்கள் கடவுள் நம்பிக்கை இருப்பவர் என்று நினைத்தேன்”

அக்ஷய் சிரித்து விட்டான். அதிகம் பேசாவிட்டாலும், பேசுவதில் பையன் சாமர்த்தியமாகத் தான் இருக்கிறான். அவனை இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டான். “நீ கடவுளை நம்புகிறாயா?” என்று மெல்லக் கேட்டான்.

மைத்ரேயன் பதில் சொல்லவில்லை. இந்தக் கேள்விக்கு கௌதம புத்தரும் பதில் சொல்லி இருக்கவில்லை என்று அவன் படித்திருக்கிறான். இந்த அவதாரத்திலும் பதில் சொல்லும் அபிப்பிராயம் இல்லை போலத் தெரிகிறது... அந்தக் கேள்வியை மீண்டும் வற்புறுத்தி அக்ஷய் கேட்கவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் ஒரு மறைவான இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். அந்த தளத்தில் கும்மிருட்டு நிலவியது. அவர்கள் அமர்ந்த இடத்திலிருந்தும் சாளரம் வழியாக ஆகாயத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. நட்சத்திரங்களை இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் மைத்ரேயன் அவன் மடியில் உறங்கிப் போனான். அவனையே பார்த்துக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டிருக்கையில் மனம் லேசாகியது. அவனுக்கும் உறக்கம் கண்களை அழுத்தியது. ஆனால் அக்ஷயால் உறங்க முடியவில்லை. எந்நேரமும் யாரும் வரலாம்.....

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே நள்ளிரவில் யாரோ வரும் காலடி ஓசை மெலிதாகக் கேட்டது. கும்மிருட்டை ஊடுருவி விளக்கொளியும் தெரிய ஆரம்பித்தது. விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு யாரோ வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்ஷய் உஷாரானான். மெல்ல மைத்ரேயனைத் தட்டி எழுப்பினான். மைத்ரேயன் எழுந்து என்ன என்பது போல அவனைப் பார்த்தான். அக்ஷய் உதட்டில் விரலை வைத்து சத்தமில்லாமல் இரு என்று சைகை செய்து விட்டு எழுந்து நின்றான்.

அத்தியாயம் 45

மறைவாகவே நின்றிருந்த போதும் மைத்ரேயனைத் தன் பின்னால் நிற்க வைத்துக் கொண்ட அக்ஷய், வரும் ஆளுக்காகத் தயாராகக் காத்திருந்தான். விளக்கொளி சம்யே மடாலயத்தின் ஐந்தாம் தளத்தை அதிகமாக ஆக்கிரமிக்க ஆரம்பித்து காலடி ஓசையும் தெளிவாகக் கேட்க ஆரம்பித்தது. முடிவில் பெரிய டார்ச் விளக்கை ஏந்தி வரும் ஆள் வெளிப்பட்டார். வந்தவர் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கக்கூடிய புத்த பிக்கு!

“இந்தத் தளத்தில் இருக்கிறீர்களா போதிசத்துவரே?” என்று தாழ்ந்த குரலில் அவர் கேட்டார்.

அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். இந்தக் கேள்வி எனக்கல்ல என்பது போல் மைத்ரேயன் நின்றாலும் அவன் கண்களில் சிறு புன்னகை தவழ்ந்து மறைந்ததை மங்கிய விளக்கொளியில் அக்ஷயால் பார்க்க முடிந்தது. வந்திருந்த புத்த பிக்குவின் தோற்றமும் மைத்ரேயன் புன்னகையும் சேர்ந்து அவர் எதிரியாய் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று அறிவித்த போதும் அக்ஷய் எச்சரிக்கையை தளர்த்தி விடவில்லை.

“பிக்குவே, நீங்கள் அங்கேயே நிற்பது தான் தங்களுக்கு நல்லது” என்று அமைதியான குரலில் எச்சரித்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிக்கு தன் கையிலிருந்த விளக்கை குரல் வந்த திசைக்குத் திருப்பினார். அக்ஷயம் அவன் பின்னால் மைத்ரேயனும் தெரிந்தார்கள். பிக்கு அப்படியே மண்டியிட்டார். “மகா புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேயருக்கு என்னுடைய இதயபூர்வ வணக்கங்கள். உடனிருக்கும் பிக்குவுக்கும் என் வணக்கங்கள்”

இப்படி ஒவ்வொருவராக மைத்ரேயனை அடையாளம் காண ஆரம்பிப்பதை அக்ஷயால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் மெல்ல சொன்னான். “புத்தபிரான் காட்டிய வழியில் பயணிக்கும் சாதாரண யாத்திரீகர்கள் நாங்கள். தவறுதலாக எங்களில் ஒருவரை அவரது அவதாரமாகவே நினைத்து விட்டீர்கள் போல இருக்கிறது.”

பிக்கு மைத்ரேயனையே பார்த்துக் கொண்டு அக்ஷயக்குப் பதில் சொன்னார். “சூரியனை அடையாளம் காண பிரத்தியேக சூட்சுமப் பார்வை தேவையில்லை அன்பரே.” சொல்லும் போதே அவர் முகத்திலும் குரலிலும் பரவசம் தெரிந்தது. பின் அக்ஷயைப் பார்த்து கேட்டார். “நான் அவர் அருகில் வந்து பேசலாமா?”

அக்ஷயக்கு அவர் இந்த இரவு நேர அமைதியில் தொலைவில் நின்று கொண்டு பேசி சமயே மடாலயத்தில் மற்றவர்கள் கவனத்தைக் கவர்வதை விட அருகில் வந்து மேலும் தாழ்ந்த குரலில் பேசுவது நல்லது என்று

என்.கணேசன்

தோன்றியது. அது மட்டுமல்லாமல் அவரது உத்தேசத்தையும் அறிந்து கொள்வது முக்கியமாகத் தோன்றியது. அதனால் மெல்ல சொன்னான். “நான்கு அடி தூரத்தில் வந்து பேச அனுமதிக்கிறேன். அதையும் கடந்து நெருங்க முயற்சித்தால் உங்கள் உயிருக்கு நான் உத்திரவாதம் தர முடியாது பிக்குவே”

“மைத்ரேயர் காலத்தில் நீண்ட ஆயுளோடு வாழ்வது பாக்கியம் என்று நினைக்கிறேன். கழுத்து திருகி படுத்த படுக்கையாவதையோ, உயிரை இழப்பதையோ நான் விரும்பவில்லை அன்பரே” என்று சொன்ன பிக்கு எழுந்து மெல்ல நடந்து வந்து அவன் சொன்ன தொலைவில் நின்று இந்தத் தொலைவு சரிதானா என்பது போல அக்ஷயைப் பார்த்தார்.

அக்ஷய் தலையசைக்க அங்கேயே மண்டியிட்டு கைகளைக் கூப்பி, தலையைத் தாழ்த்தி மைத்ரேயனை வணங்கிய பிக்கு பின் மைத்ரேயனைப் பார்த்து குரல் தழுதழுக்க சொல்ல ஆரம்பித்தார். “எத்தனையோ நாட்கள் இந்த மடாலய எல்லையில் உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் மைத்ரேயரே. இந்தப் பகுதியில் இருக்கும் பாழடைந்த கட்டிடங்களிலும், தூரத்து பாறைகளிலும் வந்தமர்ந்த நீங்கள் இந்த மடாலயத்திற்குள் இதற்கு முன் ஒருமுறையும் நுழையவே இல்லை. அருகில் சென்று பேசக்கூடாது, அது உங்களை அடையாளம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

காட்டி விடலாம் என்று எங்களுக்கு எச்சரிக்கை விடப்பட்டிருந்ததால் அருகே வந்து காணும் பாக்கியம் இது நாள் வரை கிடைக்கவில்லை. தூரத்தில் இருந்தே ரகசியமாய் வணங்குவதோடு நான் திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன். நீங்கள் சென்ற பின் யாரும் பார்க்காத நேரங்களில் நீங்கள் நடந்த காலடி மண்ணை எடுத்து பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறேன். நீங்கள் அமர்ந்திருந்த பாதைகளில் அமர்ந்து ஆசுவாசம் அடைந்திருக்கிறேன். ஆனால் நீங்களே இப்படி ஒரு நாள் நம் தர்மப்படி ஆடை அணிந்து கொண்டு இந்த மடாலயத்துக்குள் நுழைவீர்கள், அருகில் இருந்து பார்க்கவும், பேசவும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை..... இந்த ஒரு கணத்திற்காகவே நான் தவமிருந்து பிறவி எடுத்திருக்கிறேனோ என்னவோ எனக்கு விளங்கவில்லை. என்னை ஆசிர்வதியுங்கள் மைத்ரேயரே.”

கண்களில் தாரை தாரையாக நீர் வழிய தலை தரையில் தொட மீண்டும் பிக்கு மைத்ரேயனை வணங்கினார். அக்ஷய மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். இது போன்ற சமயங்களில் சாதாரணமாக ஒரு சிறுவன் உணரக்கூடிய கூச்சமோ, திகைப்போ, ஆச்சரியமோ அவனிடம் தென்படவில்லை. இது போன்ற வணக்கங்களை அனுதினமும் பெறக்கூடிய ஒருவரைப் போல அவன் தென்பட்டான். அவன் திபெத்தியக்

என்.கணேசன்

கிழவருக்கோ, மாராவின் ஆளிற்கோ காட்டிய அலட்சியம் இப்போது அவனிடம் தென்படவில்லை. எங்கோ வேடிக்கை பார்க்காமல் அந்த பிக்குவையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்றாலும் அந்தக் கண்ணீரும், உருக்கமான பேச்சும் எந்த விதத்திலும் அவனைப் பாதித்தது போலத் தெரியவில்லை. எதுவும் சொல்லாமல் அமைதியாக இருந்தான்.

புத்த பிக்கு நிமிர்ந்து மைத்ரேயனைப் பார்த்து சொன்னார். “தர்மத்தை நிலை நிறுத்தப் பிறந்தவரே. இந்த மடாலயம் உங்களுடையது. உங்களுக்குச் சேவை செய்ய நாங்கள் பலர் இருக்கிறோம். அப்படி இருக்கையில் யாரோ ஆதரவற்றவர் போல எந்த அடிப்படை வசதியும் இல்லாத இந்த தளத்தில் இந்தக் கடுங்குளிரில் நீங்கள் தங்கி இருப்பது எனக்கு வேதனையைத் தருகிறது. தலாய் லாமா அறையிலேயே கூட நீங்கள் தங்கிக் கொள்ளலாம் என்றாலும் அப்படித் தங்குவது ரகசியமாக இருக்காது என்பதால் நீங்கள் இந்த அடியவன் ஓய்வறையிலாவது வந்து தங்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது என் பேராசை என்று நீங்கள் நினைத்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்”

மைத்ரேயன் எதையும் தீர்மானிப்பது நானல்ல இவர்தான் என்பது போல அக்ஷயைப் பார்த்தான். அதைக் கவனித்த புத்த பிக்கு கெஞ்சும் முகபாவனையுடன் அக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஷயைப் பார்த்தார். அக்ஷய் அவரது கோரிக்கைக்குப் பதில் அளிக்காமல் அந்தப் பிக்குவைக் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி கேட்டான். “இங்கு உங்கள் ஆள்கள் எத்தனை பேருக்கு இவரை அடையாளம் தெரியும்”

“நானும் என் பிரதான சீடன் ஒருவனும் மட்டுமே இவரை அறிவோம் அன்பரே”

“இப்போது நீங்கள் இங்கு வந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது மற்றவர் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்காது, யாரும் ஓட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“இங்கு வரும் மாடிப்படிகளின் முதல் படியில் என் பிரதான சீடன் நின்று கொண்டிருக்கிறான். யாராவது சந்தேகப்படும்படி வந்தாலோ, தென்பட்டாலோ அவன் எனக்கு சங்கேத ஓலியில் தெரிவிப்பான் அன்பரே. மைத்ரேயருக்குக் காத்திருக்கும் ஆபத்தை அறியாதவர்கள் அல்ல நாங்கள்.”

“இவரைத் தாக்க வந்தவன் மடாலய ஊழியர் என்று கேள்விப்பட்டேன்” அக்ஷய் தன் பார்வையின் கூர்மையைக் குறைக்காமல் சொன்னான்.

பிக்கு ஒரு கணம் தலையைத் தாழ்த்தி விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்து வருத்தத்துடன் சொன்னார். “இந்த

என்.கணேசன்

மடாலயத்தில் வேலை பார்க்க ஆட்கள் கிடைப்பது சுலபமாக இல்லை அன்பரே. இங்கு கிடைக்கும் கூலி பெரிதாக இல்லை. பெரிய கூலி கொடுக்கும் வசதியான நிலையில் நாங்களும் இல்லை. இது புனிதமான இடம், சேவை செய்தால் புண்ணியம் கிடைக்கும் என்கிற மனப்பான்மை கொண்ட சிலர் வருகிறார்கள். அப்படி கிடைக்கிற ஊழியர்களை வைத்துக் கொள்ளும் துர்ப்பாக்கிய நிலையிலேயே இந்த மடாலயம் உள்ளது. வருகின்றவர்களின் இதயத்தைத் துளைத்து எண்ணங்களை அறிகிற சக்தி யாருக்கு உள்ளது அன்பரே”

அக்ஷய்க்கு அவர் சொன்னதில் தவறு காண முடியவில்லை. சில நிபந்தனைகளுடன் ஓரிரண்டு நாட்கள் அந்த பிக்குவின் அறையில் ரகசியமாய் தங்க முடிந்தால் நல்லது தானே என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

லீ க்யாங் மைத்ரேயனைப் பற்றி வாங் சாவொ அனுப்பி இருந்த குறிப்புகளைப் பதினோராவது முறையாகப் படித்தான். இதற்கு முன் உளவுத்துறை ஆட்கள் அனுப்பி இருந்த குறிப்புகளைக் காட்டிலும் வாங் சாவொ அனுப்பி இருந்த குறிப்புகள் மைத்ரேயனின் தனிப்பட்ட குணாதிசயங்கள் குறித்த கூடுதல் தகவல்களைக் கொண்டிருந்தன. வாங் சாவொ லீ க்யாங் எதையெல்லாம் அறிய ஆவலாய் இருப்பான் என்பதை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அறிந்து அதை எல்லாம் விரிவாகவே விளக்கி அனுப்பி இருந்தான்.

இப்போது மைத்ரேயனை லீ க்யாங் மனக்கண்ணில் ஓரளவு பார்க்க முடிந்தது. ஆனாலும் முழுமையாக மனதில் தெளிவாகச் சித்தரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. மைத்ரேயனின் புகைப்படத்தைக் கூர்மையாக மேலுமொரு முறை கவனித்தான். ஏதோ பகல்கனவில் ஆழ்ந்திருந்த மந்தபுத்திச் சிறுவன் போலத் தான் அந்தப் புகைப்படத்தில் மைத்ரேயன் தெரிந்தான். அவனது ஆசிரியர்கள் சிலரும், அக்கம்பக்கத்தினர் சிலரும், அவனை மந்தபுத்திக்காரன் என்றே கருத்தும் தெரிவித்திருந்தார்கள். வாங்சாவொ தன் கருத்துகள் சிலவற்றை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டி இருந்தான்.

“அந்த சிறுவன் யாரிடமும் சண்டை போட்டதில்லை. யாரிடமும் கோபித்துக் கொண்டதில்லை. அவன் அழுது யாரும் பார்த்ததில்லை. வாய் விட்டுச் சிரித்தும் பார்த்ததில்லை. அதிக பாசம் காட்டியவனாகவும் தெரியவில்லை. மடாலயம் எதற்கும் போனதில்லை. யாரையும் வணங்கியதுமில்லை.....”

இப்படி இல்லை இல்லை என்ற வகையிலேயே மைத்ரேயனை வர்ணிக்க முடிந்த வாங் சாவொவுக்கு மைத்ரேயனிடம் இருக்கிறது என்று உறுதியாகச் சொல்ல

என்.கணேசன்

முடிந்த குணாதிசயங்கள் எதுவும் அந்தக் குறிப்பில் எழுத முடிந்திருக்கவில்லை.

மைத்ரேயனாக நடிக்கத் தேர்ந்தெடுத்திருந்த டோர்ஜேயை லீ க்யாங் நினைத்துப் பார்த்தான். வயதைத் தவிர எந்த விதத்திலும் இருவரிடமும் எந்த ஒற்றுமையையும் அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் உலகம் டோர்ஜேயைத் தான் மைத்ரேயன் என்று நம்பும். மைத்ரேயனை புத்தரின் அவதாரமாக ஏற்றுக் கொள்ள யாருக்கும் எளிதாக இருக்காது. இந்த எண்ணமே அவனுக்கு ஓரளவு திருப்தியை அளித்தது.

ஆனால் மைத்ரேயனிடம் இருக்கும் சரக்கு என்ன என்று தெரியாத வரை அவன் தலை மேல் தொங்கும் கத்தியாகவே இருப்பான் என்றும் லீ க்யாங்குக்குத் தோன்றியது. அவனைப் பற்றியும் தெரியவில்லை. அவனுக்குத் துணையாக இருக்க தலாய் லாமாவும், ஆசானும் ஏற்பாடு செய்திருந்த இந்திய உளவுத்துறை ஆள் பற்றியும் எதுவும் தெரியவில்லை என்பது லீ க்யாங்கால் சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. வித்தியாசமான பெயருடைய அல்லது பட்டப்பெயருடைய இந்திய உளவுத்துறை ஆட்கள் பற்றிய விவரங்களை ரகசிய கோப்புகளில் படித்துப் பார்த்து விட்டான். யாருமே லாஸா விமான நிலைய காமிராவில் பதிந்த அந்த மர்ம மனிதனாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பது அவன் கணிப்பாக இருந்தது.....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மறுபடி வாங் சாவொ குறிப்புகளில் ஆழ்ந்து போன
லீ க்யாங் கடைசியில் வாங் சாவொவிற்குப் போன்
செய்தான். வாங் சாவொ எதிர்பார்த்திராத ஒரு
கேள்வியைக் கேட்டான்.

“அவன் பயப்படுவானா?”

வாங் சாவொ சிறிது யோசித்தான்.

லீ க்யாங் சொன்னான். “நீ அவனைப் பற்றி
சொல்லி இருக்கும் எல்லாமே மகாமந்த
புத்திக்காரனிடமும் ஓரளவு இருக்கலாம் வாங் சாவொ.
ஆனால் மந்தபுத்திக்காரன் கூட பயத்தை
விட்டொழித்தவனாக இருக்க முடியாது. உலகில் பயம்
போல் பிரதானமாய் மனிதனை இயக்கும் அல்லது
செயலிழக்க வைக்கும் உணர்ச்சி வேறெதுவும் இருக்க
முடியாது என்பதால் தான் கேட்கிறேன்”

வாங் சாவொ மெல்ல சொன்னான். “அதைக்
கண்டுபிடிக்கும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எதுவும் இதுவரை
அமைந்திருக்கவில்லை. அதனால் தெரியவில்லை”

லீ க்யாங் சொன்னான். “அவன் பயத்துக்கு
அறிமுகமாகாதவனாக இருந்தால் அவனுக்கு அதை
அறிமுகப்படுத்த வேண்டியது நமக்கு கடமையாகிறது
வாங் சாவொ”

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ புன்னகைத்தான். லீ க்யாங் எதிரியாக இருப்பது சைத்தானே எதிரியாக இருப்பது போலத்தான். அவன் அறிமுகப்படுத்தும் பயம் யாராலும் தாங்க முடிவதாக இருக்காது.

லீ க்யாங் கேட்டான். “அவர்கள் இருவரும் தற்போது எங்கிருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி ஏதாவது துப்பு கிடைத்ததா?”

“இல்லை சார்”

லீ க்யாங் சொன்னான். “மைத்ரேயனைக் காப்பாற்றப் போயிருக்கும் இந்தியன் சில நாள் புனித ஸ்தலங்களுக்குப் போய் விட்டு வருவதாகத் தான் திபெத்திற்கு விசா கேட்டிருக்கிறான். அந்த நகல் பையனை திபெத்தில் விட்டு விட்டு அசல் மைத்ரேயனை அழைத்து வருவது தான் அவன் திட்டம். அதனால் அவன் பெயருக்கு புனித ஸ்தலங்களுக்கு அந்தச் சிறுவனை அழைத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கலாம். அது போன்ற இடங்களில் அவனைத் தேடு..... எதற்கும் முதலில் சமீப மடாலயத்துக்குப் போ. அது தான் சேடாங் நகருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் மிக முக்கிய புனித ஸ்தலம்”

அத்தியாயம் 46

அந்த புத்த பிக்குவின் கோரிக்கையை ஏற்று அவர் ஓய்வறையில் தங்குவது நல்லது தானே என்று அக்ஷய் நினைத்த போதும் தன் நிபந்தனைகளை அவன் அவரிடம் வெளிப்படையாகவே தெரிவித்தான்.

“புத்த பிக்குவே. நாலாபக்கமும் மைத்ரேயருக்கு ஆபத்து சூழ்ந்திருக்கிறது என்பது நீங்கள் அறியாததல்ல. இவரைப் பத்திரமாக திபெத்திலிருந்து அழைத்துப் போகும் பொறுப்பை நான் ஏற்றிருக்கிறேன். அதனால் நான் ஆபத்தான சூழ்நிலைகளைத் தவிர்க்க விரும்புகிறேன். எங்காவது ஒரு அறையில் தங்குவதாக இருந்தால் அது தனியறையாகவும் அதைத் தாளிட்டு நாங்கள் இருவர் மட்டுமே உள்ளே இருக்க முடிந்ததாகவும் இருந்தால் ஒழிய அங்கு தங்க நான் விரும்பவில்லை....”

புத்த பிக்கு சிறிதும் தயங்காமல் சொன்னார். “அப்படியே தங்குங்கள் அன்பரே. என் ஓய்வறையில் நீங்கள் தங்கிக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு வெளியே உள்ள வரவேற்பறையில் நான் தங்கிக் கொள்கிறேன். அதற்கும் வெளியே உள்ள வராந்தாவில் என் பிரதான சீடன் தங்கிக் கொள்வான். எந்த ஆபத்தும் எங்கள் இரண்டு பேரைத் தாண்டாமல் தங்களை நெருங்க முடியாது”

என்.கணேசன்

அக்ஷய் அந்த புத்த பிக்குவுக்கு மனதார நன்றி தெரிவித்தான். “மிக்க நன்றி. அதிகபட்சம் இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே தங்குவோம் பிக்குவே. இந்த இரண்டு நாட்களுக்கு அதிகமாக எங்கள் பொருட்டு நீங்கள் அசௌகரியத்தைச் சந்திக்க நேரிடாது.”

“எத்தனை நாட்கள் தங்கினாலும் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. நீங்கள் தங்க சம்மதித்ததற்காக நான் தான் தங்களுக்கும் மைத்ரேயருக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும் அன்பரே” என்று குரல் தழுதழுக்கச் சொன்ன புத்த பிக்கு இருவரையும் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கினார். அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் வழக்கம் போல தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத பேச்சை பெரியவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அசுவாரசியமாய் நின்று கொண்டிருக்கும் சிறுவனைப் போல நின்று கொண்டு இருந்தான்.

“வாருங்கள் செல்லலாம்” என்று சொன்ன புத்தபிக்கு டார்ச் விளக்குடன் முன்னால் செல்ல மைத்ரேயனைத் தனக்கு முன்னால் இருத்தி அக்ஷய் பின் தொடர்ந்தான். ஐந்தாம் தளத்தின் படிகளில் கீழ் இறங்குகையில் கீழே புத்தபிக்குவின் பிரதான சீடன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் மைத்ரேயனை பிரமிப்பு நிறைந்த பார்வையில் பார்த்து வணங்கினான். அவன் கையிலும் சிறிய டார்ச் விளக்கு இருந்தது. புத்தபுக்கு, மைத்ரேயன், அக்ஷய்

புத்தம் சரணம் கச்சரமீ!

முன் செல்ல கடைசியாய் அவன் சென்றான். தங்கள் காலடி சத்தங்கள் அல்லாமல் வேறெதாவது சத்தம் கேட்கிறதா என்று மிகவும் கவனமாக அக்ஷய் காதுகளைத் தீட்டிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். நல்ல வேளையாக அப்படி எந்த சத்தமும் கேட்கவில்லை.

புத்த பிக்குவின் ஓய்வறைக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். பிரதான சீடன் வெளியிலேயே நின்று கொண்டான். மற்றவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். புத்த பிக்குவின் அறை ஓரளவு வசதியாகவே இருந்தது. குளிரைத் தடுக்க நெருப்பு மூட்டும் பகுதி, புனித நூல்கள் நிறைந்த ஒரு புத்தக அலமாரி, இரண்டு மரக்கட்டில்கள் இருந்தன. நெருப்பு உள்ளே இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்ததால் அவர் அறையில் இதமான வெப்பம் நிறைந்திருந்தது.

கட்டில்களில் பெரியதாக இருந்த கட்டிலை மைத்ரேயனுக்காக புத்த பிக்கு தயார்ப்படுத்தினார். துவைத்த புதிய படுக்கைத் துணிகளை எடுத்து பயபக்தியுடன் அவர் படுக்கையில் பரப்பியதைப் பார்க்கும் போது அக்ஷய் முகத்தில் சிறியதாய் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. அவரைப் பொருத்த வரை அக்ஷய் இரண்டாம் பட்சமே!

மைத்ரேயன் புத்தபிக்குவின் இடது கையில் விரல்கள் பெரிதாக வீங்கி இருந்ததைக் கவனித்து

திடீரென்று கேட்டான். “ஏன் உங்கள் விரல்கள் வீங்கி இருக்கின்றன?”

அவன் வாயிலிருந்து அவர் கேட்ட முதல் சொற்கள் அவை. அவன் கரிசனத்தோடு கேட்டதால் அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேச்சு வராமல் சிறிது தடுமாறிப் பின் சொன்னார். “ஒரு கட்டை கை மேல் விழுந்து விட்டது. அதனால் தான் வீக்கம் போதிசத்துவரே!”

“வலிக்கிறதா?” என்று கேட்டபடியே மைத்ரேயன் அவர் கைவிரல்களின் வீக்கத்தைத் தடவினான். புத்தபிக்கு அவன் தொட்டதில் சிலிர்த்துப் போனார். அவர் கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது. அந்தக் கணத்தில் அங்கு பக்தனுக்கும், பக்தனது பகவானுக்கும் இடையில் அந்நியமாய் அக்ஷய் தன்னை உணர்ந்தான்.

மைத்ரேயனின் இன்னொரு முகமா இது என்று யோசிக்கையில் அவன் வீட்டில் தாய் கண்ணீரைத் துடைத்த காட்சியும் அக்ஷய் நினைவுக்கு வந்தது. மைத்ரேயன் தானாக மென்மையாக நடந்து கொண்ட அபூர்வ தருணங்கள் அவை. ஆனால் ஒரு கணம் தான் அந்த அசாதாரண தருணம் நீடித்தது. புத்த பிக்கு பரவசத்துடன் மறுபடி அவனை வணங்க, மைத்ரேயன் உடனடியாக வந்து அக்ஷய் அருகில் நின்று கொண்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

புத்த பிக்கு அவனைப் புன்னகையுடன் பார்த்து விட்டு அடுத்ததாக இன்னொரு கட்டிலையும் அக்ஷய் உறங்குவதற்காகத் தயார்ப்படுத்த ஆரம்பித்தார். பின் வெளியேறும் முன்பு இருவரைப் பார்த்தும் சொன்னார். “என்ன தேவைப்பட்டாலும் என்னை அழையுங்கள். நான் வெளியறையில் தான் இருப்பேன்.”

அக்ஷய் மட்டும் தலையசைத்தான். அவர் சென்று விட்டார். அக்ஷய் அந்த அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டான். மைத்ரேயனை பெரிய கட்டிலில் படுக்க வைத்து விட்டு சிறிய கட்டிலுக்கு நகர யத்தனிக்கையில் மைத்ரேயன் அக்ஷயிடம் சின்ன புன்னகையுடன் சொன்னான். “நீங்கள் இங்கேயே என்னுடன் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். அது தானே எனக்கு பாதுகாப்பு”

மைத்ரேயனுக்குத் தன் பாதுகாப்பில் பெரிதாய் அக்கறை இருக்கவில்லை என்று அறிந்திருந்த அக்ஷய் அவனைப் புன்னகையுடன் பார்த்தான். சரி என்று அவனுடனேயே படுத்துக் கொண்டான். மைத்ரேயன் அவனை ஒட்டிப் படுக்கையில் அக்ஷய்க்கு மறுபடி அவனுடைய மகன்கள் நினைவுக்கு வந்தனர். அதற்கு மேல் அவனுக்கு எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. அவனுக்கிருந்த கடும் களைப்பும், அப்போதைய பாதுகாப்பான சூழ்நிலையும் அவனை உடனடியாக உறங்க வைத்தன. ஆழ்ந்த உறக்கத்துக்குப் போனான்.

என்.கணேசன்

காலையில் அவன் கண் விழிக்கையில் மைத்ரேயன் அருகில் இருக்கவில்லை. அதிர்ந்து போய் அவன் எழுந்து பார்க்கையில் மைத்ரேயன் அந்த அறையின் மத்தியில் ஆழமான தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தான். வெளியே இருந்து சூரிய கிரணங்கள் அவன் மீது விழுந்து கொண்டிருந்தன. எப்போது இவன் எழுந்தான்? எத்தனை நேரமாய் இப்படி தியானத்தில் இருக்கிறான் என்று யோசித்தபடி அக்ஷய் அவனையே கூர்ந்து பார்த்தான். இந்த உலகையே மறந்து வேறு ஒரு உலகத்தில் பிரவேசித்து விட்டவனாய் மைத்ரேயன் தெரிந்தான். அசாதாரண அமைதியும் சாந்தமும் அந்த முகத்தில் பரவி இருந்தன.

தியானத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்த அக்ஷய்க்கு மைத்ரேயன் தீட்டா அல்லது டெல்டா அலைகளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது. இந்தச் சின்ன வயதிலேயே இது சாத்தியமாவது சாதாரணமானவர்களுக்கு வாய்க்கக் கூடியதல்ல. அந்த சிந்தனையில் அவன் இருக்கையில் ஜன்னல் வழியே புத்த பிக்கு தெரிந்தார். அவர் மைத்ரேயனைப் பரவசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய அறையை அவர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அவர் வெளியே இருந்து அப்படி பார்ப்பது அவனுக்கே பாவமாக இருந்தது. அக்ஷய் உடனடியாக எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான். தாழ்ந்த குரலில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

அவருக்குக் காலை வணக்கம் சொன்னான். புத்த பிக்கு அவனிடம் தன் இடது கை விரல்களைக் காண்பித்தார். நேற்றிரவு விரல்களில் அதிகமாய் தெரிந்த வீக்கம் இப்போது சுத்தமாய் இருக்கவில்லை. அக்ஷய் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்த அவருக்குப் பேச முடியவில்லை. பயபக்தியுடனும் பரவசத்துடனும் உள்ளே சென்று மைத்ரேயன் முன் மண்டியிட்டு வணங்கினார். அவன் கண் விழித்துப் பார்க்கும் வரை எழுவில்லை.

சில நிமிடங்கள் கழித்து கண் விழித்த மைத்ரேயன் அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னான். “எனக்குப் பசிக்கிறது”

அட்லாண்டா விமான நிலையத்தை இன்னும் இருபது நிமிடங்களில் அடைந்து விடுவோம் என்று விமானத்தில் அறிவித்தார்கள். மாரா சோம்பல் முறித்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். திபெத்திலிருந்து கிளம்பி அமெரிக்கா வந்து விட்டாலும் மனம் என்னவோ திபெத்திலும், மைத்ரேயன் மீதுமே இருந்தது. இப்போதும் அவன் அங்கேயே இருப்பானா, இல்லை வேறெங்காவது சென்றிருப்பானா? சமீபம் மடாலயத்தில் இருக்கும் அவனுடைய ஆட்கள் மைத்ரேயன் மடாலயத்தை விட்டு வெளியேறவில்லை என்பதை மட்டும் சில மணி நேரங்களுக்கு முன் தான் உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

“முடிந்தால் அவன் உடனடியாக உங்களை நெருங்க முடியாத தூரத்தில் இருந்து கண்காணியுங்கள். முடியா விட்டால் அதுவும் வேண்டாம்.....” என்று அவன் சொல்லி இருந்ததைப் பின்பற்றிய அவர்களுக்கு மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் நெருங்க முடியாத தூரம் எது என்பதை யூகிக்க முடியவில்லை. அதனால் மைத்ரேயனைப் பின் தொடராமல் விட்ட அவர்கள் நள்ளிரவு நேர தங்கள் சிறப்பு வழிபாட்டின் போது மேல் தளங்களில் நடமாடும் சத்தம் லேசாகக் கேட்டது என்று மாராவுக்குத் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

மாரா தன் ஆளிடம் கேட்டான். “உங்கள் இன்றைய பூஜையின் போது வழக்கமான நம் அலைகளை மட்டும் உணர்ந்தீர்களா? இல்லை எதிரலைகளையும் உங்களால் உணர முடிந்ததா?”

மாரா தன் ஆட்களிடம் என்றுமே ஒன்றை மட்டுமே எதிர்பார்ப்பவன். அது உண்மை. உண்மை எவ்வளவு கசப்பாகவும், கடுரமாகவும் இருந்தாலும் சரி அதையே தெரிவிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் அவன் உண்மை அல்லாத தகவல்களைத் தெரிவிப்பவர்களை தண்டிக்கும் விதம் கொடுரமானது. அதனால் அவன் ஆள் தயக்கத்துடன் சொன்னான். “எதிரலைகள் மட்டும் அங்கு பரவலாக இருந்தன. நம் சக்தி அலைகளைத் தொடர்பு கொள்வதற்கே நாங்கள் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

காக்க வேண்டி இருந்தது.... அது முடிந்த போதும் நம் அலைகள் பலவீனமாகவே இருந்தன”

அந்தச் சிறுவன் தான் மைத்ரேயன் என்பதில் கொஞ்ச நஞ்சமாய் இருந்த சில்லறை சந்தேகமும் மாராவுக்கு விலகின. அரை மணி நேரத்திற்கும் குறைவாய் அங்கிருந்த போதும் அங்கே பல காலம் நிலவிய பழைய அலைகளை பலவீனமாக்கி எதிரலைகளைப் பரப்ப முடிந்த அவன் மைத்ரேயனே! ஆனால் அவனால் முழுவதுமாக அவர்களது அலைகளை ஒழித்து விட முடியவில்லை. அவர்களது அலைகள் பலவீனமாக இருந்த போதும் ஒரு மணி நேர முயற்சிக்குப் பின் தொடர்பு கொள்ள முடிகிறதென்றால் மைத்ரேயனும் தன் சக்திகளின் ஆரம்ப நிலையில் தான் இருக்கிறான் என்று அர்த்தம். மாராவுக்கு அது நல்ல செய்தியாகவே தோன்றியது.

அட்லாண்டா விமான நிலையத்தில் இறங்கிய பிறகு அவன் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த போன் கால் வந்தது. மாராவைப் போலவே அந்த ஆளும் அவன் குரலைக் கேட்டவுடனே எந்த பூர்வாங்கமும் இல்லாமல் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“அவன் உங்கள் தேசத்து ஆள். மும்பையில் பெரிய தாதாவாக ஒரு காலத்தில் இருந்த நாகராஜனின் மகன். அவன் சித்தர்களிடமும், சாவலின் கோயிலிலும்,

என்.கணேசன்

திபெத்திலும் பல வித்தைகள் கற்றுக் கொண்டவன். காற்றைப் போல வேகமாக இயங்கக்கூடியவன், மின்னலைப் போல தாக்கக்கூடியவன் என்றெல்லாம் மும்பையின் கடத்தல்காரர்களில் பழைய ஆட்கள் நினைவுபடுத்திச் சொல்கிறார்கள். அமானுஷ்யன் என்ற பட்டப்பெயரும் அவனுக்கு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. வர்மக்கலையில் அவன் நிபுணன் என்கிறார்கள். நம் ஆளைத் தாக்கியது போல அவன் அக்காலத்தில் பலரைத் தாக்கி கோமாவில் ஆழ்த்தி இருக்கிறான். இது அவனது சிறப்பு முத்திரையாகத் தெரிகிறது. தாக்கியவர்களில் சிலரை அனாயாசமாக சரி செய்தும் இருக்கிறான். திடீரென்று சுமார் பத்து பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் மும்பையில் இருந்து மாயமாக மறைந்திருக்கிறான்....”

மாரா கடைசியில் “சரி” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி அலைபேசியை அணைத்தான். அடலாண்டா விமான நிலையத்தை விட்டு அவன் வெளியேறுகையில் மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து அமானுஷ்யன் என்ற அந்தப் பொருத்தமான வித்தியாசமான பெயருடையவனும் அவன் எண்ணங்களை ஆக்கிரமித்திருந்தான்.

அத்தியாயம் 47

அக்ஷய் வீட்டிற்கு எதிர் மாடியில் குடிவந்திருப்பவன் பகல் பொழுதுகளில் வெளியே வருவதைக் கூடுமான அளவு தவிர்த்தான். இருட்டிய பின் வெளியே சென்று வேண்டிய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வேகமாக அவன் வீடு திரும்புவான். அப்போது கூட எதிர்ப்படும் நபர்களை அவன் நேருக்கு நேர் பார்ப்பதையோ அவர்களுடன் பேசுவதையோ அவன் தவிர்த்தான். கீழ் வீட்டில் குடியிருக்கும் வந்தனாவின் குடும்பத்தினரே கூட அவனிடம் பேச முடியவில்லை.

வந்தனாவின் தாய் ஜானகிக்கு வாயை முடிக்கொண்டிருப்பது போல் ஒரு பெருங்கஷ்டம் வேறில்லை. அதனால் வீட்டு வேலைகளை வேக வேகமாக முடித்து விட்டு பேசும் வேலையை சிரத்தையுடன் அவள் செய்வாள். பேசுவதற்கு இன்னார் தான் வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் எல்லாம் அவனிடம் இல்லை. கிழவிகளில் இருந்து மூன்று வயதுக் குழந்தைகள் வரை ஏதாவது ஒரு ஜீவன் அவளுக்குப் பேசக் கிடைத்தால் போதும். அப்படிப்பட்டவளுக்கு மாடி வீட்டில் வசிக்கும் சினிமாக்காரரிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியாதது பெரிய குறையாகவே இருந்தது. தன் கணவன் மாதவனிடம் அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள். ”இந்தக் காலத்தில் பெண்களே கூட குனிந்த தலை நிமிராமல்

என்.கணேசன்

தெருவில் நடப்பதில்லை. நம் மாடி வீட்டுக்காரர் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்? தெருவில் மட்டுமல்ல இங்கே மாடி ஏறும் கூட அவர் நிமிர்ந்து நடக்க மாட்டேன்கிறார்?”

“கொஞ்சம் நிமிர்ந்தால் கூட உன்னை மாதிரி ஆள்கள் என்ன சினிமா, என்ன கதை, யார் நடிகர்கள், எப்போது படம் வெளியீடு என்று கேட்க ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். பிறகு அவருக்கு கதை எழுத எங்கே நேரம் கிடைக்கப் போகிறது? அதனால் தான் அவர் தலையே நிமிர்வதில்லை போல இருக்கிறது” என்று சொல்லி விட்டு அவள் பதில் சொல்லும் முன் சாமர்த்தியமாக மாதவன் குளியலறைக்குள் புகுந்து கொண்டார்.

குளியலறைக் கதவை முறைத்து விட்டுத் திரும்பிய ஜானகி சிரிப்பை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்த வந்தனாவைப் பார்த்துக் கோபப்பட்டாள். “என்னடி சிரிப்பு?”

அதற்கும் மேல் வந்தனா தாயிடம் திட்டு வாங்கி இருப்பாள். வருண் அந்த நேரமாக அங்கே வந்து அவளைக் காப்பாற்றினான். வருணும் வந்தனாவும் வரவேற்பறையில் அமர்ந்து கொண்டு கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மாடி வீட்டு ஆள் தன் படுக்கை அறை ஜன்னலில் காதை வைத்துக் கீழே அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முயன்று கொண்டிருந்தான். எங்கு நின்று காதைக் கூர்மையாக்கினால் கீழ் வீட்டில் எங்கு பேசுவதைக் கேட்கலாம் என்பது இந்த இரண்டு நாட்களில் அவனுக்கு அத்துபடி ஆகியிருந்தது. இது வரை கீழ் வீட்டில் பேசியதை எல்லாம் அவன் பெரும்பாலும் கேட்டிருக்கிறான். அவர்கள் பேச்சில் எதிர் வீட்டைப் பற்றிய தகவல் ஏதேனும் இருக்கிறதா என்பதை அறிவது தான் அவன் உத்தேசம். ஆனால் கீழ் வீட்டு அம்மாள் தேவையே இல்லாமல் வேறு எதை எதையோ பற்றி தான் அதிகம் பேசி இருந்தாள். நேற்று எதிர்வீட்டு ஆள்கள் மிக நல்ல மாதிரி, மாமியார் மருமகள் நல்ல அன்னியோன்னியம், வருண் தங்கமான பையன் என்கிற மூன்று அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் தான் அவர்கள் பேசிக்கொண்டதில் இருந்து அவனுக்குக் கிடைத்தது. அனாவசியமாகவே அதிகம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் அந்த அம்மாளை அந்த ஆள் இது வரை விவாகரத்து செய்யாதது அந்த ஆளின் பொறுமையைத் தான் காட்டுகிறது என்று அவன் நினைத்தான்.

இப்போது வருணும் வந்தனாவும் பேசிக் கொண்ட ஆரம்பப் பேச்சுகள் எல்லாம் அவர்கள் கல்லூரியைப் பற்றியும் அவர்கள் ஆசிரிய ஆசிரியைகள் பற்றியும் தான் இருந்தது. பின் சிறிது இடைவெளிக்குப் பின் வந்தனா வருணின் தந்தையைப் பற்றிக் கேட்டதும் மாடி வீட்டு ஆசாமி உடம்பெல்லாம் காதானான்.

என்.கணேசன்

வந்தனா கேட்டாள். “உங்கப்பா எந்த ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்?”

வருணிடம் இருந்து உடனடியாகப் பதில் வரவில்லை. அவனுக்கு அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லவும் முடியவில்லை. பொய் சொல்லவும் மனமில்லை. கடைசியில் பொய்யும் அல்லாமல் முழு உண்மையும் அல்லாமல் சொன்னான். “நேபாள் போயிருக்கிறார்” . இந்தியாவில் இருந்து அவன் அப்பா நேபாள் அல்லவா முதலில் போனார்?

“உன் அப்பா எப்படி? உன் அம்மா மாதிரியே நன்றாகப் பேசுவாரா இல்லை அமைதியான ஆளா?”

வந்தனா ஏன் இவனிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டோம் என்று வருத்தப்படுகிற அளவு வருண் தந்தையின் புகழ் பாட ஆரம்பித்தான். மிக மிக நல்லவர், வல்லவர், அன்பு மயமானவர் என்றெல்லாம் அவன் சொல்லிக் கொண்டு போன போது மாடிவீட்டு ஆசாமிக்கு காதில் இரத்தமே வழிந்து விடுவது போல் இருந்தது. அந்த மிக நீண்ட பேச்சின் ஒட்டு மொத்த சாராம்சம் அவனுடைய தந்தையைப் போல உலகத்தில் யாருடைய தந்தையும் இருக்க முடியாது என்பது தான்.

மாடி வீட்டு ஆளுக்கு வருண் “நேபாள் போயிருக்கிறார்” என்று சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இடைவெளி நேரம் அது பொய் என்பதை உறுதியாகச் சொன்னது. ஏன் இவன் பொய் சொல்கிறான்? அந்த ஆள் எங்கே போயிருப்பான்?..... கீழ் வீட்டில் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்பது போல எதிர் வீட்டில் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்க முடிந்தால் எத்தனையோ நன்றாய் இருக்கும். பைனாகுலரில் ஆட்களின் நடவடிக்கைகளைத் தான் கண்காணிக்க முடியுமே தவிர பேசுவதைக் கேட்க வழியில்லையே!

புத்த பிக்கு தன் அறையைப் பூட்டி சாவியை எடுத்துக் கொண்டு போயிருந்தார். அதனால் யாரும் திடீரென்று வந்து விடுவார்களோ என்று அக்ஷயம், மைத்ரேயனும் பயப்படத் தேவை இருக்கவில்லை. இருவரும் சும்மா அமர்ந்திருந்தாலும் அக்ஷய் பார்வை மைத்ரேயன் மீதே கூர்மையாகப் பதிந்திருந்தது.

மைத்ரேயன் “என்ன” என்பது போல அக்ஷயைப் பார்த்தான்.

“புத்த பிக்குவின் விரல் வீக்கத்தை நீ எப்படி குணப்படுத்தினாய்?” அக்ஷய் கேட்டான்.

“நான் ஒன்றும் குணப்படுத்தவில்லை. அது தானாகவே குணமாயிருக்கிறது.” மைத்ரேயன் சொன்னான். அக்ஷய்க்கு அவன் சொன்னதை நம்புவதா வேண்டாமா என்று தெரியவில்லை. புத்த பிக்கு தன்னைக்

என்.கணேசன்

குணப்படுத்தியது மைத்ரேயனே என்று மிக உறுதியாக நம்பினார். நான்கு நாட்களாகக் குறையாமல் இருந்த வீக்கமும், வலியும் திடீரென்று குறைய வேறு காரணமே இல்லை என்று அக்ஷயிடம் சொல்லி இருந்தார். அது இவன் சொல்வது போல காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்த கதையாக இருக்குமோ?

மைத்ரேயன் வெகுளித்தனமாக அக்ஷயைப் பார்ப்பதைக் கவனித்த போது அக்ஷயுக்கு இவன் நடிக்கிறானோ என்கிற சந்தேகமும் வந்தது. புத்த பிக்கு பரவசத்துடன் வணங்கி நின்ற போது பசிக்கிறது என்று சொன்னது கூட அவர் பூஜிக்க ஆரம்பிப்பதைத் தவிர்க்க திசை திருப்பியதாக இருக்கலாம்.

அக்ஷய் மெல்ல கேட்டான். “ஒரு ஆள் இந்த மடாலயத்திலேயே உன்னைக் கொல்ல முயன்றானே அவனைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“ஒன்றும் நினைக்கவில்லை”

“ஏன்?”

“அந்த ஆளைப் பற்றி நான் ஏன் நினைக்க வேண்டும்?” லேசான ஆச்சரியத்தோடு அவன் கேட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய்க்கு அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. தன்னைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தவனைப் பற்றிக் கூட ஏன் நினைக்க வேண்டும் என்று மைத்ரேயன் கேட்டது நடிப்போ, அலட்சியமோ, அகங்காரமோ இல்லை என்பதை மட்டும் அக்ஷயால் அந்தக் கணத்தில் உணர முடிந்தது. இவனுடைய எதிரிகள் இவன் உடலை மட்டுமல்ல எண்ணத்தைக் கூட ஆக்கிரமிக்க முடியவில்லை என்பதே அவனுக்குப் பேராச்சரியமாக இருந்தது. மனித இயல்புகளை ஆழமாக அறிய முடிந்த அவனுக்கு இது மனித இயல்பே அல்ல என்று உறுதியாகக் கணிக்க முடிந்தது. இவன் நிஜமாகவே தெய்வீகப் பிறவியே என்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. இவனை ஒருமையில் நினைப்பதும், பேசுவதும் கூட சரியல்ல என்றும் தோன்றியது. அதே நேரத்தில் அவனுடைய பிள்ளைகளைப் போல இரவில் ஒட்டிக் கொண்டு படுக்கும் அந்தச் சிறுவனை 'போதிசத்துவரே' என்று அழைப்பதும் அன்னியமாய் பட்டது.

அக்ஷய்க்கு அவனிடம் நேரடியாகவே ஒரு கேள்வி கேட்டு அவன் பதிலைத் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வமாக இருந்தது. மெல்ல மைத்ரேயனைக் கேட்டான். “நான் ஒரு கேள்வி கேட்டால் மழுப்பாமல் பதில் சொல்வாயா?”

“கேளுங்கள்”

“நீ கௌதம புத்தரின் மறு அவதாரமா?”

“நீங்கள் போன ஜென்மத்தில் என்னவாக இருந்தீர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?” அவன் பதில் கேள்வி கேட்டான்.

“தெரியாது”

“பின் எனக்கு மட்டும் நான் போன ஜென்மத்தில் என்னவாக இருந்தேன் என்பது எப்படித் தெரியும்?”

அக்ஷய் பேச்சிழந்து போனான்.

வாங் சாவொ சம்யே மடாலயத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். வரும் வழியில் இருந்த சிறு ஊர்களில் தன் ஜீப்பை நிறுத்தி அங்கிருந்தவர்களிடம் அக்ஷய், மற்றும் மைத்ரேயன் புகைப்படங்களைக் காட்டி கேள்வி கேட்டிருந்தான். ஓரிருவர் அவர்களில் அக்ஷயை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். ஒரு ஜீப்பில் அவனைப் பார்த்த விவரங்களைச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் பார்த்த மைத்ரேயன் புத்த பிக்கு ஆடையில் இருந்ததால் அவர்களுக்கு அவனைப் பற்றி உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அக்ஷயுடன் லாஸா விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய புத்தபிக்குச் சிறுவன் படத்தைக் காட்டி அவர்கள் பார்த்தது அவனையா என்று கேட்ட போது அந்தச் சிறுவனாக இருக்கலாம் என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்னார்கள். வாங் சாவொ அவர்கள் கருத்தால் பாதிக்கப்பட்டு விடவில்லை. தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது அந்தச் சிறுவன் ஏறத்தாழ மைத்ரேயனைப் போலவே தெரிவான் என்பது உண்மையே!

வாங் சாவொவிற்கு சிறிதும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. லீ க்யாங் உத்தேசமாகச் சொன்னது நூறு சதவீதம் சரியே. மைத்ரேயனும் அந்த போலி பிக்குவும் சம்யே மடாலயம் போயிருப்பது நிச்சயம். இது புரிந்தவுடன் வாங் சாவொவின் நாடி நரம்பெல்லாம் முறுக்கேறியது. உடனடியாக அலைபேசியில் ஒரு நபரைத் தொடர்பு கொண்டு முப்பது ஆட்களை துப்பாக்கிகளுடன் சம்யே மடாலயத்திற்கு அனுப்பி வைக்கச் சொல்லி விட்டு வாங் சாவோ மிக வேகமாக சம்யே மடாலயம் வந்து சேர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 48

காலை பதினோரு மணி அளவில் சம்யே மடாலயம் வந்து சேர்ந்து விட்ட போதும் வாங் சாவோ உடனடியாக உள்ளே நுழைந்து விடவில்லை. அரை மணி நேரம் வெளியே நின்று கொண்டு அங்கு நின்றிருந்த வாகனங்களை ஆராய்ந்தான். மடாலயத்தின் வெளியே இருந்த கூட்டத்தை ஆராய்ந்தான். பிரதான கட்டிடத்தின் பின்னால் இருந்த குன்றுகளையும் அரைகுறைக் கட்டிடங்களையும் ஆராய்ந்தான். நீண்ட தூரம் வரை பாழடைந்த அரைகுறைக் கட்டிடங்கள் தெரிந்தன. யாராவது ஒளிந்து கொள்ள நினைத்தால் அந்தக் கட்டிடங்களை விடப் பொருத்தமான வேறு இடம் அந்தப் பகுதியில் இருக்க முடியாது.

அவன் அந்தப் பகுதியை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த போது முப்பது ஆட்கள் துப்பாக்கிகளுடன் ஒரு பெரிய வேனில் வந்து இறங்கி வேனின் அருகிலேயே அணிவகுத்து நின்றார்கள். அவர்களின் தலைவன் ராணுவ மிடுக்குடன் வாங் சாவொ அருகில் வந்து நின்று சல்யூட் அடித்தான். வாங் சாவொ லேசாகத் தலையை அசைத்து அவன் மரியாதையை அங்கீகரித்து விட்டு அக்ஷய் புத்த பிக்கு வேடத்தில் இருந்த புகைப்படத்தையும், மைத்ரேயன் சாதாரண உடையில் இருந்த புகைப்படத்தையும், அக்ஷயுடன் லாஸா விமான

புத்தம் சரணம் கச்சரமீ!

நிலையத்தில் இறங்கிய புத்தபிக்குச் சிறுவனின் புகைப்படத்தையும் தந்து விட்டு தாழ்ந்த குரலில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொன்னான்.

அவன் அந்தப் புகைப்படங்களை உற்றுப் பார்த்து விட்டு அந்தப்படங்களை எடுத்துக் கொண்டு வேன் அருகில் சென்றான். அந்தத் துப்பாக்கி வீரர்களிடம் அந்தப் புகைப்படங்களை நன்றாகப் பார்த்து வைத்துக் கொள்ளச் சொன்னான். ஒவ்வொருவரும் அந்தப் புகைப்படங்களை நன்றாகப் பார்த்து மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு அந்தப் புகைப்படங்களைத் தன் சட்டைப்பையில் வைத்துக் கொண்ட அவர்களை அவன் மூன்று பிரிவாகப் பிரித்தான்.

முதல் பத்து பேரிடம் சொன்னான். “இந்த மடாலயத்தின் பின் பகுதிக்குச் செல்லுங்கள். இந்த இரண்டு சிறுவர்களில் ஒருவனும், போலி பிக்குவும் பின்னால் எங்காவது ஒளிந்து கொண்டிருக்கலாம். அப்படி ஒளிந்து கொண்டிருந்தால் உயிரோடு பிடிக்க முடிந்தால் பிடித்து வாருங்கள். முடியா விட்டால் சுட்டுப் பிணமாகவாவது எடுத்து வாருங்கள். எக்காரணம் கொண்டும் அவர்கள் தப்பிக்கக் கூடாது.”

அடுத்த இரண்டாவது பத்து பேரிடம் வாங் சாவொவைக் காட்டிச் சொன்னான். “அந்த

என்.கணேசன்

உயரதிகாரியுடன் மடாலயத்திற்குள் செல்லுங்கள். அவர் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். அவர் அதிருப்திக்கு ஆளானால் தண்டனை கடுமையாக இருக்கும். இந்த மடாலயத்திற்குள் புகைப்படங்களில் பார்த்தவர்களைக் கண்டால் அவர்களைப் பிடித்துக் கொடுங்கள்”

பின் மற்றவர்களிடம் சொன்னான். “நாம் இங்கேயே நின்று கண்காணிப்போம். பிரதான மடாலயத்தின் உள்ளிருந்தோ, பின்பகுதியில் இருந்தோ இந்தப் புகைப்படங்களில் இருப்பவர்கள் வெளியேறி வந்தால் அவர்கள் நம்மைத் தாண்டிப் போய் விடாமல் நாம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தூரத்தில் பார்த்தால் காலில் சுட்டுப் பிடிக்கப் பாருங்கள். உயிரோடு பிடிக்க முடியாது என்று தோன்றினால் அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றே விடலாம். எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.”

முதல் குழு பிரதான கட்டிடத்தின் பின்புறத்திற்கு முன்னேற ஆரம்பித்தது. வெளியே இருந்த பயணிகள் பயத்துடன் மூன்று குழுக்களையும் பார்த்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் மெல்ல ஒரு துப்பாக்கி வீரனை நெருங்கிக் கேட்டான். “என்ன விஷயம் சார்?”

“தீவிரவாதிகள் இங்கிருக்கலாம் என்கிற தகவல் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது... அவர்களைத் தான் தேடுகிறோம்.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“தீவிரவாதிகள் மடாலயங்களையும் விட்டு வைப்பதில்லை. இந்தப் போக்கு கண்டிக்கப்பட வேண்டியது” என்று அவன் முணுமுணுத்து விட்டு நகர்ந்தான்.

வாங் சாவொ நிதானமாக சம்யே மடாலயத்தில் நுழைய பத்து துப்பாக்கி வீரர்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் உள்ளே இருந்த பயணிகளிடம் லேசாக சலசலப்பு எழுந்தது. அந்த சலசலப்பை லட்சியம் செய்யாமல் அவர்களில் அக்ஷயோ மைத்ரேயனோ தெரிகிறார்களா என்று வாங் சாவொ பார்வையால் கூட்டத்தை சலித்தான். அவனுடன் சென்ற துப்பாக்கி வீரர்களும் கூர்மையாக அங்கிருந்தவர்களைப் பார்த்தார்கள். யாரும் தென்படவில்லை.

வாங் சாவொவின் பிரவேசத் தகவல் தலைமை பிக்குவுக்குக் கிடைத்தது. அதிர்ந்து போன அவர் தனதறையின் உள்ளே உள்ள அக்ஷயையும், மைத்ரேயனையும் எச்சரிக்கலாமா என்று நினைத்தார். ஆனால் அவருடன் வேறு சில சீடர்களும் அப்போது உடனிருந்தனர். அவர்கள் முன் இந்த சூழ்நிலையில் தனதறைக்குச் சென்று வருவது உகந்ததல்ல என்று அவர் உள்ளுணர்வு அவரை எச்சரித்தது. அந்த உளவுத்துறை அதிகாரி அங்கு வருவதற்கு முன் சென்று அந்த ஆளை முதல் தளத்தின் ஆரம்பத்திலேயே சென்று பார்த்து

என்.கணேசன்

அங்கிருந்து அப்படியே அனுப்பி விடுவது உத்தமம் என்று தோன்றவே வேகமாக வாங் சாவொவைச் சந்திக்க அவர் விரைந்தார்.

அந்த நேரமாகப் பார்த்து கழுத்து திருகிய நிலைமையில் இருந்த மாராவின் ஆளை மருத்துவமனைக்குச் சேர்க்க ஒரு பலகையில் வைத்து எடுத்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாராவின் ஆள் வாங் சாவொவை அறிவான். லீ க்யாங்கின் வலது கை என்று பலராலும் நம்பப்படும் வாங் சாவொ பிரசித்தமானவன். அவனைப் பார்த்ததும் மாராவின் ஆளுக்கு மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனைப் பழி வாங்கும் எண்ணம் வலுவடைந்தது. ஒரு நாளுக்குமே மேலாக அவன் அனுபவித்து வரும் கஷ்டமும், வலியும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அதனால் தான் கடுங்கோபத்தில் இருந்த அவன் வாங் சாவொவின் கவனத்தை கவர எண்ணினான். கண்களைத் தவிர வேறெந்த பகுதியையும் அசைக்க வழியில்லாத அவன் வாங் சாவொவைப் பார்த்து கண்களை வேக வேகமாகத் திறந்து மூடினான்.

வாங் சாவொ அந்த ஆளைச் சுமந்து வருபவர்களைச் சைகையால் நிறுத்தினான். அவர்கள் அப்படியே நின்றார்கள். வாங் சாவொ அவர்களிடம் கேட்டான். “என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“கோங்காங் மண்டபத்தின் துஷ்ட சக்திகள் இவனை இந்த நிலைக்குத் தள்ளி விட்டன” என்று ஒருவன் சொல்ல வாங் சாவொ எரிச்சலடைந்தான். இது போன்ற அமானுஷ்ய சக்திகளில் நம்பிக்கை இல்லாத அவனுக்கு இவற்றை நம்பிப் பேசுபவர்கள் மீது கோபம் தான் வரும்.

“என்ன உளறுகிறாய்” என்று வாங் சாவொ கோபத்துடன் கேட்க அந்த நேரத்தில் மடாலயத்தின் தலைமை பிக்கு அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

அவர் சமயோசிதமாக துஷ்ட சக்திகள் பற்றிச் சொன்னவனைக் கடிந்து கொண்டார். “படித்த அறிவாளிகளிடம் உன் மூட நம்பிக்கைகளைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தவறு.” சொல்லி முடித்தவுடனேயே வாங் சாவொவைப் பார்த்து பவ்யமாகச் சொன்னார். ”திடீரென்று இப்படியாகி மயங்கி விழுந்திருக்கிறான். எதனால் இப்படி ஆகி இருக்கிறது என்பதை மருத்துவர்கள் தான் சோதனைக்குப் பிறகு சொல்ல வேண்டும் ஐயா”

வாங் சாவொ கழுத்து திருகியவனைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான். மாராவின் ஆள் “நீங்கள் தேடி வந்தவன் தான் என்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியவன். அவன் இங்கேயே தான் இருக்கிறான். அவனையும்

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனையும் தேடிப்பிடியுங்கள். “ என்று சொல்லும் பாவனையில் கண்களைப் படபடத்தான்.

“என்ன சொல்ல வருகிறான் இவன்?” வாங் சாவொ கேட்டான்.

தலைமை பிக்கு “அவனைக் குணமாக்க உதவச் சொல்கிறான் பாவம்” என்று சொன்னார்.

மாராவின் ஆள் கோபமாக புத்த பிக்குவைப் பார்த்து விட்டு “முட்டாள் பிக்குவே நான் என்ன சொல்கிறேன் நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்ற பாவனையுடன் கண்களைப் படபடத்தான்.

புத்த பிக்கு அவனைக் கனிவோடு பார்த்து சொன்னார். “இவர் மருத்துவரல்ல மைந்தனே. இவர் அதிகாரி. ஏதோ விசாரணைக்கு வந்திருக்கிறார். இவரிடம் நீ குணப்படுத்த உதவச் சொன்னால் இவரென்ன செய்ய முடியும். போதிசத்துவரைப் பிரார்த்தனை செய். ஏதாவது வழியை அவர் கண்டிப்பாகக் காண்பிப்பார்.”

“பாவி பிக்கு. என்ன உளறுகிறாய்? ஏன் விஷயத்தைத் திசை திருப்புகிறாய்?” என்று அவன் கண்களை வேகமாகக் கசக்கினான்.

வாங் சாவொவிற்கு கண்ணைக் கசக்கும் ஆளையும் பிடிக்கவில்லை. அந்த பிக்குவின் பேச்சும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிடிக்கவில்லை. அலட்சியமாக 'அந்த ஆளை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்' என்று சைகையிலேயே தெரிவித்தான் வாங் சாவொ. உயிர் போவது போல வலி எடுத்த போதிலும் சகல பலத்தையும் திரட்டி ஏதோ சத்தம் செய்த மாராவின் ஆளை மறுபடி பார்க்கும் சிரமத்தையும் அவன் மேற்கொள்ளவில்லை. மாராவின் ஆளை அவசரமாக வெளியே கொண்டு போனார்கள்.

அலட்சியமாகவே புத்த பிக்குவைப் பார்த்து வாங் சாவொ கேட்டான். “நீங்கள் யார்?”

“இந்த மடாலயத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை போதிசத்துவர் என்னிடம் சுமத்தி இருக்கிறார் ஐயா. தாங்கள் என்ன விஷயமாக இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?”

அவருக்கு உடனடியாகப் பதில் அளிப்பது அனாவசியம் என்பது போல் பார்த்து விட்டுத் தன் பின்னால் துப்பாக்கியுடன் நின்றிருந்த ஆட்களிடம் வாங் சாவொ சொன்னான். “இரண்டிரண்டு பேராகப் போய்த் தேடுங்கள். ஒரு இடம் பாக்கி விடக்கூடாது”

அவர்கள் தங்களுக்குள் தாழ்ந்த குரலில் கலந்தாலோசித்து பேசி யார் யார் எங்கெங்கு போகலாம் என்று முடிவு செய்து விட்டு நகர்ந்தார்கள். தலைமை புத்த பிக்குவின் படபடப்பு அதிகமாகியது. ஆனால் அது

என்.கணேசன்

வெளியே தெரியாதபடி கஷ்டப்பட்டு மறைத்துக் கொண்டார். ”இது அமைதி தவழும் புனித இடம். இங்கே என்ன தேடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

பதில் எதுவும் சொல்லாமல் “எங்கே உங்கள் அலுவலக அறை?” என்று மட்டும் வாங் சாவொ கேட்டான்.

புத்த பிக்கு அவனை அங்கு அழைத்துச் சென்றார். அவன் பின் தொடர்ந்தான். அங்கு சென்று அமர்ந்தவன் ஒரு குற்றவாளியைப் பார்க்கும் நீதிபதியைப் போல அவரைப் பார்த்தான். அவர் அந்தப் பார்வையில் உடைந்து போய் விடக்கூடாது என்று மனதில் மைத்ரேயனை வேண்டிக் கொண்டார். “போதிசத்துவரே நான் உங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விடக்கூடாது. அதற்கு எனக்கு நீங்கள் அருள் புரியுங்கள்”

அவரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு திடீரென்று மூன்று புகைப்படங்களை வாங் சாவொ வெளியே எடுத்தான். தனது கூர்மையான பார்வையை அவர் மீதிருந்து எடுக்காமல் முதலில் மைத்ரேயன் புகைப்படத்தை அவரிடம் காண்பித்து வாங் சாவொ வேகமாகவும் அழுத்தமாகவும் கேட்டான். ”இந்தப் பையனைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் பார்வைக் கூர்மை அவரை ஊடுருவிப் பார்த்தது. அவன் பார்வை அவர் மன உறுதியைக் கலைப்பது போல இருந்தது.

புத்த பிக்கு மெல்லச் சொன்னார்.
“பார்த்திருக்கிறேன்”

அத்தியாயம் 49

மாராவின் ஆளை வெளியே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு ஆம்புலன்ஸில் ஏற்றினார்கள். ஆம்புலன்ஸின் உள்ளே அமர்ந்து கொண்டிருந்த ஓடிசலான இளைஞனைப் பார்த்தவுடன் மாராவின் ஆளுக்கு புது தெம்பு பிறந்தது. அவன் அவர்கள் ஆள். ஏதாவது வழி செய்வான், தாங்க முடியாத வலியிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது. ஆனால் அந்த ஓடிசல் இளைஞன் அவனைப் பார்த்து புன்னகை கூடச் செய்யவில்லை. உணர்ச்சியே இல்லாமல் புதிதாக ஒருவனைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தான். இது நல்ல அறிகுறி அல்ல. மாராவின் ஆளுக்கு அந்தக் குளிரிலும் குப்பென்று வியர்த்தது.

ஆம்புலன்ஸ் அங்கிருந்து மெல்ல நகர ஆரம்பித்தது. அந்த ஓடிசல் இளைஞன் அவனைப் பார்த்து சொன்னான். “நீ தவறு செய்து விட்டாய் நண்பா.”

இந்த வாசகத்தை ஒருவரைத் தீர்த்துக் கட்டும் முன்பு அவர்கள் இயக்கத்தில் சொல்வது வழக்கம். எந்தக் காரணத்தினால் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று தெரிவிப்பது தான் நியாயம் என்று அவர்கள் இயக்கம் உறுதியாக நம்பியது. மாராவின் ஆளே இது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போல் தெரிவித்து இரண்டு பேரைக் கொன்றிருக்கிறான். தானும் அப்படியே கொல்லப்படுவோம் என்பதை அவன் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

ஒடிசல் இளைஞன் அமைதியாகவே சொன்னான். “வாங் சாவொவிடம் நீ மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனைக் காட்டிக் கொடுக்க முயன்றது மிகப்பெரிய தவறு. மைத்ரேயனும் அவன் பாதுகாவலனும் நமக்கு எதிரிகளாக இருக்கலாம். மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் உனக்கு இழைத்தது கொடுமையாக இருக்கலாம். ஆனால் லீ க்யாங்கும் நமக்கு நண்பன் அல்ல. நம் இயக்கம் இருக்கிறதே அவன் கவனத்துக்கு வராமல் இன்று வரை இருக்கிறது. இன்று நீ மைத்ரேயனையும் அவன் பாதுகாவலனையும் காட்டிக் கொடுத்தால் அவர்கள் இருவரும் பிடிபடுகிறார்களோ இல்லையோ மைத்ரேயனுக்கு சீனாவைத் தவிர வேறு எதிரிகளும் இருப்பது லீ க்யாங் கவனத்துக்கு வரும். ஒரு சின்ன இழை கிடைத்தால் போதும் மீதியை அவன் தோண்டி எடுக்காமல் விடமாட்டான். அது நம் எதிர்காலத்திற்கு நல்லதல்ல.... இதை எல்லாம் யோசித்துப் பார்க்காமல் நீ அவசரப்பட்டு விட்டாய். வெற்றி நூறு சதவீதம் என்கிற உறுதி இல்லாத பட்சத்தில் நீ மைத்ரேயனைக் கொல்ல கோங்காங் மண்டபத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கக் கூடாது. அங்கு அது வெற்றியில் முடியாமல் பதிலுக்கு அங்கேயே

என்.கணேசன்

நீ இப்படி தாக்கப்பட்டு நம் இயக்கத்துக்கே அவமானத்தைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறாய்.....”

மாராவின் ஆள் கண்களில் கெஞ்சல் தெரிந்தது. அந்த ஓடிசல் இளைஞன் முகத்தில் ஒரு கணம் இரக்கம் வந்து போனது. அவன் சொன்னான். “கோங்காங் மண்டபத்தில் நீ தோற்று ஏற்படுத்திய அவமானத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் உன்னைக் குணப்படுத்த என்ன வழி என்று ஆரம்பத்தில் நிறையவே ஆராய்ந்திருந்தோம். உன்னைத் தாக்கியவனைத் தவிர வேறு நாலைந்து திபெத்திய லாமாக்கள் மட்டுமே அவன் போட்ட முடிச்சை அவிழ்க்க வல்லவர்கள். அவர்களையும் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்தோம். அவர்கள் உன்னைக் குணப்படுத்த முன் வரவில்லை. உன்னைப் போன்ற ஒருவனைக் காப்பாற்றினால் அதற்குப் பின் நீ செய்யும் எல்லா தீய கர்மாக்களிலும் அவர்களுக்கும் பங்கு வந்து சேர்ந்து விடும் என்று சொல்லி அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். அதனால் எதிர்காலத்தில் உன்னைத் தாக்கியவனை வைத்தே உன்னைக் குணப்படுத்தவும் ஏதோ திட்டம் தீட்ட வேண்டும் என்கிற அளவு மாரா நினைத்திருந்தார்....”

‘நான் சொல்ல வந்ததைத் தான் வாங் சாவொ புரிந்து கொள்ளவில்லையே. அதனால் எந்தப் பிரச்சனையும் வந்து விடவில்லையே. பின் ஏன் எனக்குத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தண்டனை' என்று மாராவின் ஆள் கேட்கவில்லை. முட்டாள்தனத்தை அவர்கள் இயக்கம் என்றுமே பொறுத்துக் கொண்டதில்லை. மன்னிக்கப்படுபவன் மறுபடியும் அந்தத் தவறை செய்வான் என்பதை அவர்கள் இயக்கம் உறுதியாக நம்பியது....

மாராவின் ஆளுக்கு வாங் சாவொவிடம் அவன் கண்ணசைவில் சொல்ல முற்பட்டதை இவ்வளவு வேகமாக மாராவிடம் சொல்லி மரண தண்டனை பெற்றுத் தந்தது யார் என்ற சந்தேகம் வந்தது. இவனாகவும் இருக்கலாம்... சமீபம் மடாலயத்தில் இருக்கிற அவனது மற்ற சகாக்களாகவும் இருக்கலாம்...

மைத்ரேயனைக் கொல்ல அவன் பயன்படுத்த இருந்த விஷ ஊசியை ஒடிசல் இளைஞன் கையில் எடுத்து அவன் கையில் லேசாகச் சொருகினான். மனதில் எழுந்த கடைசி சந்தேகத்திற்கு பதில் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே மாராவின் ஆள் இரண்டு நிமிடங்களில் இறந்து போனான்.

அவன் இறந்து போனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட ஒடிசல் இளைஞன் ஆம்புலன்ஸில் டிரைவருக்குப் பின்பிறம் இருந்த தடுப்புக் கண்ணாடியைத் தட்டினான். ஆம்புலன்ஸ் நின்றது. ஒடிசல் இளைஞன் ஆம்புலன்ஸில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டான். அவன் டிரைவரைப் பார்த்துத் தலையசைத்தான். அங்கு வரை குறைந்த

என்.கணேசன்

வேகத்தில் வந்திருந்த ஆம்புலன்ஸ் உள்ளே ஒரு பிணத்துடன் வேகமாகப் பறந்தது.

சம்யே மடாலயத்தை நோக்கி ஓடிசல் இளைஞன் நடக்க ஆரம்பித்தான். மைத்ரேயன் வாங் சாவொவிடம் பிடிபட்டாலும் சரி, பிடிபடாமல் தப்பித்துச் சென்றாலும் சரி அந்த இளைஞனுக்கு மைத்ரேயன் அங்கிருந்து போகும் வரை அங்கு வேலை இருக்கிறது!.

வாங் சாவொ அந்த புத்த பிக்கு மைத்ரேயனைப் பார்த்திருக்கிறேன் என்று சொன்னவுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். “இவனை எங்கே பார்த்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

புத்த பிக்கு மடாலயத்தின் பின்பக்கம் கையைக் காண்பித்தார். ”இந்தப் பையன் மடாலயத்தின் பின் வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன்....”

“கடைசியாக எப்போது பார்த்தீர்கள்?”

“இரண்டு மாதம் இருக்கும். ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

வாங் சாவொ இங்கு நான் மட்டும் தான் கேள்வி கேட்பேன் என்பது போல் பதில் சொல்லாமல் அவரையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு கேட்டான். “இந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இரண்டு மூன்று நாட்களில் இவனை இங்கே பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

புத்த பிக்கு இயல்பாய் பதில் சொல்லப் படாதபாடு பட்டார். “இல்லை”

வாங் சாவொ புத்த பிக்கு உடையில் இருந்த அக்ஷய் புகைப்படத்தைக் காட்டி கேட்டான். “இந்த ஆளை?”

“இல்லை” பதில் சொன்ன பிறகு புத்த பிக்குவுக்கு பதிலை வேகமாகச் சொல்லி விட்டோமோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. அதற்கு ஏற்றாற் போல் வாங் சாவொ அவரை சந்தேகத்துடன் பார்க்கவே “இந்த பிக்குவை நான் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை” என்று சொன்னார்.

வாங் சாவொ அவர் மேல் வைத்த பார்வையை எடுக்காமல் “இந்த ஆள் பிக்கு அல்ல. ஒரு தீவிரவாதி. இந்த ஆளுக்கு அடைக்கலம் தந்தாலோ, இந்த ஆள் பற்றிய தகவல் தெரிந்து அதைச் சொல்லாமல் இருந்தாலோ அது அரசுக்கு நீங்கள் செய்கிற துரோகம் ஆகும்” என்று சொன்னான்.

“புனித ஆடையைத் தீவிரவாதிகளும் போட ஆரம்பித்திருப்பது காலத்தின் கோலம்” என்றார் புத்த

என்.கணேசன்

பிக்கு. அவர் அபிப்பிராயத்திற்கு அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன் சிறிது நேரம் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். இதை விட அவன் கேள்வி கேட்பதே நல்லது என்று புத்த பிக்குவுக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல அவர் இதயத்துடிப்பு அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. அவரது பூட்டிய அறையைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுவார்களா இல்லை அதற்குள்ளும் பார்த்தே தான் தீர்வது என்று அடம்பிடிப்பார்களா? அப்படிப் பிடிவாதமாக திறந்து காட்டச் சொன்னால் என்ன செய்வது?

அவருக்குப் பயத்தில் வியர்க்க ஆரம்பித்தது. அதைக் கவனித்த வாங் சாவொ சந்தேகத்துடன் அவரிடம் கேட்டான். “என்ன விஷயம்? ஏதோ தவறு செய்து விட்டு பயப்படுவது போல் தெரிகிறது?”

புத்த பிக்கு கஷ்டப்பட்டு சமாளித்தார். “எதோ தீவிரவாதி என்கிறீர்கள். அவனை இங்கே தேடுகிறீர்கள். நீங்கள் போன பிறகு அவன் இங்கே வந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று யோசித்தேன். பயமாக இருக்கிறது.... இது போன்ற சூழ்நிலைகளுக்கு நான் பழக்கமானவன் அல்ல”

அவன் சந்தேகம் தீராமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பேசிக் கொண்டே இருந்தால் சற்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சமாளிக்கலாம் என்று தோன்றியதால் அவர் அவனிடம் கேட்டார். “அந்தப் பையனுக்கும் இந்த ஆளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அந்தப் பையனை இந்த ஆள் கடத்திக் கொண்டு வந்து விட்டானா என்ன?”

வாங் கண்கூட இமைக்காமல் சொன்னான்.
“ஆமாம்”

“கடத்திக் கொண்டு வருபவர்கள் மடாலயத்திற்கா வருவார்கள்? நீங்கள் வேறெங்காவது தேடுவது நல்லது”

“இங்கே கிடைக்கா விட்டால் மற்ற இடங்களில் கண்டிப்பாகத் தேடுவோம். அவர்கள் இருவரையும் இந்தப் பகுதியில் பார்த்ததாக எங்களுக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது” என்று வாங் சாவொ சொன்னான்.

“பல முறை அந்தப் பையனை இந்த மடாலயத்தின் சுற்றுப் பகுதியில் பார்த்திருந்தாலும் அவன் ஒரு முறை கூட இந்த மடாலயத்தின் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தவனல்ல. அதனால் எதற்கும் வெளிப்பக்கமே நன்றாகத் தேடுங்கள்”

“வெளிப்பக்கமும் ஆட்கள் இரண்டு பேரையும் தேடிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எங்களிடம் இருந்து தப்பிக்க முடியாது. தப்பிக்க முயன்றால் சுட்டுக் கொன்று விடுவோம்”

என்.கணேசன்

புத்தபிக்குக்கு மனதில் எழ ஆரம்பித்திருந்த பீதியைக் கட்டுப்படுத்துவது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது.

அந்த நேரமாகப் பார்த்து இரண்டு துப்பாக்கி வீரர்கள் வாங் சாவொ அருகில் வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் வாங் சாவொ காதில் என்னவோ சொன்னான். வாங் சாவொ புத்த பிக்குவை சந்தேகத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான். “இங்கு ஏதோ ஒரு அறை பூட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிறார்களே. அது உண்மையா?”

ஒரு கணம் புத்தபிக்குவின் இதயத்துடிப்பு நின்றே போனது. மெல்ல சொன்னார். “அது அடியேனுடைய அறை தான். மடாலயத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க வருபவர்கள் தெரியாமல் என்னுடைய அறைக்கும் போய் விடுகிறார்கள். அது தொந்தரவாக இருப்பதால் தான் நான் அங்கில்லாத போது பூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுவது வழக்கம்.”

வாங் சாவொ கேட்டான். “சாவி எங்கே?”

ஒரு கணம் சாவி தொலைந்து விட்டது என்று நாடகமாடலாமா என்று புத்த பிக்குவுக்குத் தோன்றியது. அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் சந்தேகம் உறுதியாகி விடும். கதவை உடைத்துக் கொண்டு போய்த் தேடினாலும் தேடுவார்கள். ‘போதிசத்வரே, இது என்ன சோதனை?’

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வாங் சாவொ அவரையே உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவர் கவனித்தார். இடுப்பில் சொருகி இருந்த சாவியை எடுத்து அவனிடம் காட்டினார். “சாவி என்னிடம் தான் இருக்கிறது. பூட்டிய அறைக்குள் அவர்கள் போயிருக்க சாத்தியமில்லை”

“அவர்கள் பார்த்து விடுவதில் உங்களுக்கு நஷ்டம் இல்லையே” என்று சொல்லி வாங் சாவொ கை நீட்ட அவர் வேறு வழியில்லாமல் சாவியைத் தந்து விட்டார். ஆனால் அவர் இதயமே நின்று விடும் போல் இருந்தது.

அவர்கள் இருவரும் எப்படி சமாளிக்கப் போகிறார்கள்?

அத்தியாயம் 50

வாங் சாவோ புத்த பிக்குவிடமிருந்து வாங்கிய சாவியை தன்னிடம் பூட்டி இருந்த அறை பற்றிச் சொன்ன துப்பாக்கி வீரனிடம் தந்தான். அந்தத் துப்பாக்கி வீரன் தன் சகாவுடன் வேகமாகப் போனான். போகும் இருவரையும் படபடக்கும் இதயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த புத்த பிக்கு அவர்கள் மைத்ரேயனையும், அந்தப் பாதுகாவலனையும் அந்த அறையில் பார்த்து விட்ட பிறகு என்ன ஆகும் என்று பயந்தார். அந்தப் பாதுகாவலன் மின்னல் வேகத்தில் நகரக் கூடியவன், சாமர்த்தியமானவன் என்பதெல்லாம் இந்த மடாலயத்திலேயே நிரூபணம் ஆகி இருந்த போதும் அவன் சமாளிக்க வேண்டி இருப்பது வாங் சாவொவின் இரண்டு துப்பாக்கி வீரர்களை மட்டும் அல்ல என்கிற உண்மை அவரை கதிகலங்க வைத்தது. தன் அலுவலக அறை வழியாக வெளியே பல இடங்களில் தெரிந்த துப்பாக்கி வீரர்களைக் கவலையுடன் பார்த்தார். இத்தனை பேரையும் அவன் சமாளிப்பானா, மைத்ரேயர் ஏதாவது மகிமையை நிகழ்த்துவாரா, அவர்கள் பிடிபடுவார்களேயானால் அவர்களை ஒளித்து வைத்து இருந்ததற்கு கிடைக்கும் தண்டனை என்னவாக இருக்கும் போன்ற கேள்விகள் பெரிதாக எழும்பி அவரை அழுத்தின.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வாங் சாவொ சந்தேகத்துடன் கேட்டான். “நீங்கள் எதற்கோ பயப்படுவது போல் தெரிகிறதே?”

புத்த பிக்கு வறண்ட புன்னகை ஒன்றை வரவழைத்தார். “நீங்கள் இருக்கிற போது பிரச்னை இல்லை, நீங்கள் இல்லாத போது அந்தத் தீவிரவாதி வந்தால் என்ன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன். எந்த வழியும் பிடிபடவில்லை”. அப்போதைக்கு அவர் ஏதோ சொல்லி சமாளித்தாரே ஒழிய மைத்ரேயனையும் பாதுகாவலனையும் ஒருவேளை அவர்கள் பிடித்து விட்டால் இப்படி பொய் பேசியதற்கும் சேர்த்து இந்த அதிகாரி தண்டிப்பான் என்ற பயம் வந்தது....

வாங் சாவொ அவரைத் தைரியப்படுத்தினான். “கவலைப்படாதீர்கள். அவர்களை கூடிய சீக்கிரமே உயிரோடோ பிணமாகவோ பிடித்து விடுவோம்....” அவன் வார்த்தைகள் நாராசமாக அவர் காதுகளில் ஒலித்தன. வெளிறிய முகத்துடன் அவர் தலையசைத்தார்.

புத்த பிக்குவின் அறையில் இருந்த அக்ஷய் வரவிருக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்தது அந்தத் துப்பாக்கி வீரர்கள் ஆரம்பத்தில் அந்த அறையின் பூட்டை வெளியே இழுத்துப் பார்த்த போது தான். யாரோ சாவி இல்லாமல் பூட்டை இழுத்துப் பார்க்கும் சிறிய சத்தம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அவனை உஷார்ப்படுத்தியது.

என்.கணேசன்

முளையின் அத்தனை செல்களும் பரபரப்பாய் வேலை செய்த போதும் தன் மன அமைதியை இழக்காமல் எழுந்து நின்றான்.

அவன் கண்கள் அந்த அறையை தீர்க்கமாய் பார்வையிட்டன. ஆபத்து காலத்தில் எதுவுமே பிரச்சனையாகலாம், அதே போல எதுவுமே சரியாக உபயோகப்படுத்தும் போது அனுகூலமும் ஆகலாம். அந்த அறையில் தங்களுக்கு அனுகூலமாகவும், ஆபத்தாகவும் இருக்கும் அம்சங்களை வேகமாக ஆராய்ந்து பார்த்தான்.

அந்த அறையில் இரண்டு ஜன்னல்கள் இருந்தன. ஒன்று கதவருகே இருந்த, வரவேற்பறையைப் பார்க்க முடிந்த ஜன்னல். இன்னொன்று அறையின் மறுகோடியில் இருந்த, மடாலயத்தின் வெளியே பார்க்க முடிந்த ஜன்னல். முன்னெச்சரிக்கையாக வரவேற்பறைப் பக்கம் இருந்த ஜன்னலை புத்த பிக்கு காலையில் போகும் போதே சாத்தி விட்டுப் போயிருந்தார். வெளியே நன்றாகப் பார்க்க முடிந்த ஜன்னல் திறந்தால் மட்டுமே நல்ல வெளிச்சம் அறைக்குள் வரும். ஆனால் அப்படித் திறந்தால் வெளியே இருப்பவர்கள் உள்ளே இருப்பவர்களைப் பார்க்க முடியும் என்பதால் மறுகோடியில் இருந்த ஜன்னல் அவர்கள் இருவரும் வந்த பின் திறக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மின் விளக்குகளை புத்தபிக்கு போகும் போதே அணைத்து விட்டுப் போய் இருந்ததால் அறையில் இப்போது வெளிச்சம் தந்து கொண்டிருந்தது நெருப்பு மூட்டும் பகுதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த விறகுகளும், மறு மூலையில் எரிந்து கொண்டிருந்த அகல் விளக்கும் மட்டுமே. அக்ஷய் அந்த திறக்காத ஜன்னலை சத்தமில்லாமல் மெல்ல சிறிது திறந்து பார்த்தான். தூரத்தில் துப்பாக்கியுடன் வீரர்கள் தெரிந்தார்கள். சத்தமில்லாமல் பழையபடி ஜன்னலை மூடிய அக்ஷய் அமைதி மாறாமல் அறையை மறுபடி கவனமாக ஆராய்ந்தான். பின் கூரையைப் பார்த்தான். மிக உயரமாகத் தான் மேல் கூரை இருந்தது. மேலே உயரத்தில் ஒன்று முற்பகுதியிலும் மற்றது பிற்பகுதியிலுமாய் இரண்டு மரப்பலகைகள் அரை அடி அகலத்தில் அறையின் குறுக்கே சென்றிருந்தன. அவன் பார்வை அந்த மரப்பலகைகளில் தங்கியது.

பின் அக்ஷய் மின்னல் வேகத்தில் இயங்கினான். அறையின் கடுங்குளிரைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்த எரியும் விறகுகளை முதலில் அணைத்தான். இப்போது அனல் துண்டுகள் மட்டும் நெருப்பைக் கசிய விட்டுக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தன. மறுமூலையில் எரிந்து அகல் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அறையின் முன் பகுதியிலேயே வைத்தான். இப்போது அறையின்

முன்பகுதியில் மங்கலான வெளிச்சமும், மற்ற பகுதியில் இருட்டும் நிலவியது.

பின் அக்ஷய் புத்தக அலமாரியை நெருங்கினான். அங்கு புத்தகங்களின் மேல் சம்யே மடாலய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கொண்ட சில அச்சிட்ட காகிதங்கள் இருந்தன. அதில் சிலவற்றை எடுத்து தனித்தனியாக நன்றாக சிறுசிறு மடிப்புகளாக மடித்து வைத்துக் கொண்டு வெளிப்புறத்தை நோக்கித் திறக்கும் ஜன்னலை நெருங்கினான்.

மெல்ல சத்தமில்லாமல் அந்த ஜன்னல் கதவைத் திறந்து அந்த காகித மடிப்புகளை வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியாமல் இடுக்குகளில் கவனமாக வைத்து இறுக்க முடினான். பின் ஜன்னல் கதவைத் திறக்கும் கைப்பிடியை சிரமப்பட்டு அகற்றினான். பின் மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “ஆபத்து நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சிறிது நேர அசௌகரியத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியுமா?”

மைத்ரேயன் அக்ஷயின் ஒவ்வொரு செயலையும் அது வரை கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அக்ஷய் அப்படிக் கேட்டவுடன் சின்னப் புன்னகையுடன் தலையாட்டினான். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் அக்ஷய் அவனை நிறுத்தி விட்டு அங்கிருந்த மின் விளக்கு பல்பை எடுத்து அதை இரண்டு மூன்று முறை மேலே தூக்கிப் போட்டுப் பிடித்தான். பல்பின் உள்ளே மின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

இழை ஒன்று அறுபட்டது. அதைக் கவனமாக அப்படியே பழையபடி மாட்டி விட்டு வேகமாக ஓடி வந்து மைத்ரேயனைப் பிடித்துக் கொண்டு சுவரில் கால் வைத்து எம்பி அந்த அறையின் பிறபகுதியில் குறுக்கே சென்றிருந்த மரப்பலகையைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்படியே அதில் மல்லாக்க படுத்துக் கொண்டு மைத்ரேயனைத் தன் மீது பத்திரமாய் படுக்க வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன ஆனாலும் சரி பயப்பட வேண்டாம். எதுவும் செய்யப்போகவும் வேண்டாம். எந்த சத்தமும் செய்யாமல் அமைதியாக இரு. நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.” என்று தாழ்ந்த குரலில் அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொல்ல மைத்ரேயன் தலையாட்டினான்.

சில வினாடிகளில் வாங் சாவொ கையிலிருந்து சாவி வாங்கியிருந்த துப்பாக்கி வீரர்கள் இருவரும் பூட்டைத் திறந்து கொண்டு அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். இருவரில் ஒருவன் “மின் விளக்கைப் போடு” என்றான். மற்றவன் சுவரில் ஸ்விட்சைத் தேடினான். விளக்கொளி விழும் இடத்திலேயே ஸ்விட்ச் தெரிய அதை அழுத்தினான். விளக்கு எரியவில்லை. மின் விளக்கைப் போடச் சொன்னவன் அகல் விளக்கை எடுத்து உயர்த்தி பல்பைப் பார்த்தான். மின் இழை அறுந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. அது போதாதென்று அறையின் முற்பகுதியில் அணைய முற்பட்டிருந்த

என்.கணேசன்

விறகுக் கனல்களும், சின்னதாய் எரிந்து கொண்டிருந்த அகல் விளக்கும் அவர்கள் இருவர் முகங்களிலும் அதிருப்தி ரேகைகளை ஏற்படுத்தின. வரவேற்பறையை நோக்கித் திறக்கும் ஜன்னலை மெல்லத் திறந்தார்கள். சற்று மங்கலான வெளிச்சம் மட்டுமே கூடியது.

அகல் விளக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்தவன் அறையின் மையப்பகுதிக்கு மெல்ல வந்தான். மறு கோடியில் இருந்த ஜன்னல் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது. “அந்த ஜன்னலைத் திற. கண்டிப்பாக வெளிச்சம் வரும்” என்று அவன் சொல்ல மற்றவன் சென்று அந்த ஜன்னலைத் திறக்க முயற்சி செய்தான். கைப்பிடியும் இல்லாத அந்த ஜன்னல் திறக்க மறுத்தது.

“இந்த ஜன்னலுக்குக் கைப்பிடியும் இல்லை. இறுக்கமாய் இருக்கிறது” என்று சொல்லி அவன் தட்டித் திறக்கப் பார்த்தான். ஜன்னலின் மரக்கட்டைகள் சற்று நெருக்கமாகவே இருந்ததால் அவனால் ஜன்னல் கதவைத் திறக்க அதிக பலம் பிரயோகிக்க முடியவில்லை.

“சரி விடு” என்றான் அகல் விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவன். மற்றவன் தன் கால்சட்டைப் பையில் இருந்து ஒரு சிறிய டார்ச்சை எடுத்தான்.

மேலே மரக்கட்டையில் படுத்திருந்த அக்ஷய் மிகவும் ஜாக்கிரதையானான். பொதுவாகவே ஒரு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அறையில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று
தேடுபவர்கள் கீழே மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடினாலும்
அறையில் பரண் இருந்தால் ஒழிய மேல்தட்டில்
ஆட்களைத் தேடுவதில்லை. முழு வெளிச்சமும் உள்ள
அறையில் மேல்தட்டில் உள்ள ஒரு மரப்பலகையில் ஆள்
இருப்பதை பார்வையில் விளிம்பில் ஒருவர்
உணர்ந்தாலும் உணர வாய்ப்புண்டு. அரைகுறை
வெளிச்சத்தில், அதுவும் அகல்விளக்கு போன்றதன்
வெளிச்சத்தில் பார்க்கும் போது அவர்களின் நிழல்களே
அறைக்குள் பிரம்மாண்டமாய் விரியும் போது
மேல்தட்டில் மரப்பலகையில் இருக்கும் தங்களைக்
கண்டுபிடிக்கும் வாய்ப்பு குறைவு என்று கணக்கிட்டு தான்
அக்ஷய் இத்தனை ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தான்.

ஆனால் டார்ச் விளக்கு சற்று அபாயமானது தான்.
குறிப்பிட்ட நோக்கம் எதுவுமில்லாமல் கூட
விளையாட்டாய் மேல் நோக்கி ஒளி பாய்ச்சும் வாய்ப்பும்
உண்டு. அப்படி ஒரு நிகழ்வு நேரும் பட்சத்தில் அவர்கள்
கண்டுபிடிக்கப்பட வாய்ப்புண்டு. அப்படி ஆனால்
இருவரையும் தாக்கி விட்டு அங்கிருந்து தப்பிப்பதைத்
தவிர வேறு வழி இல்லை. அதில் பெரிய
வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால்
அவர்களுக்கு அன்பாய் அடைக்கலம் குடுத்த புத்தபிக்கு
எதிரிகளிடம் மாட்டிக் கொள்வார். அவர்கள் அவரை

என்.கணேசன்

எப்படிச் சித்திரவதை செய்து உண்மையை வரவழைக்க முயல்வார்கள் என்பதைச் சொல்ல முடியாது....

டார்ச் விளக்கால் அறையை நிதானமாக அந்த துப்பாக்கி வீரன் சுற்ற மற்றவன் அகல் விளக்கை ஓரமாக வைத்து விட்டு துப்பாக்கியை குறி வைத்துக் கொண்டு பார்வையைச் சுழற்றினான். புத்தக அலமாரியை டார்ச் வெளிச்சம் அடைந்த போது சந்தேகத்துடன் அவன் மெல்ல புத்தக அலமாரியை நெருங்கினான். புத்தக அலமாரியின் பின்புறம் படர்ந்திருந்த இருட்டில் யாராவது ஒளிந்திருக்கக் கூடும் என்று அவன் எதிர்பார்த்து போல் இருந்தது. டார்ச் பிடித்திருந்தவனும் இடது கையில் டார்ச்சை வைத்துக் கொண்டு வலது கையில் துப்பாக்கியைத் தயாராக வைத்தபடி சற்று தள்ளி நெருங்கி வந்தான்.

புத்தக அலமாறிக்குப் பின்னால் யாரும் இல்லை என்று ஆனதும் அவர்களது அடுத்த கவனம் சுவர் ஓரமாக வைத்திருந்த புத்தபிக்குவின் நீண்ட மரப்பெட்டி மீது திரும்பியது. அதையும் திறந்து பார்த்தார்கள். அதில் புத்தபிக்குவின் சில உடைகளும் உடமைகளும் இருந்தன. இரண்டு கட்டில்களுக்கு அடியில் பார்த்தார்கள். அப்படிப் பார்க்கும் போதெல்லாம் துப்பாக்கி விசையின் மீது அவர்கள் விரல்கள் தயாராக இருந்தது. அறையின் முற்பகுதியின் மேலே டார்ச் விளக்கைக் காட்டி அவர்கள் பார்த்த போது அக்ஷய் மைத்ரேயனை இறுக்கமாகப்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பிடித்துக் கொண்டான். இப்போது அந்த வீரர்களின்
பின்புறத்தில் அவர்கள் இருந்ததால்
கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அந்த வீரர்கள்
திரும்பி டார்ச் ஒளியை அதே போல மறுபக்க மேல்
பாகத்திலும் பாய்ச்சினால் மைத்ரேயனும், அக்ஷயும்
அவர்கள் பார்வையில் படுவது உறுதி.

மயிரிழையில் ஆபத்து காத்திருக்கிறது என்பதை
உணர்ந்த அக்ஷயுக்கு அவன் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி
இதயம் வேகமாக ஓட்டமெடுத்தது. அந்த ஓட்டமும்
அவனுக்காக அல்ல மைத்ரேயனுக்காகவும், அந்த புத்த
பிக்குவுக்காகவும்.....! எந்தக் கணமும் புலி போல் பாய
அக்ஷய் தயாரானான்.

அத்தியாயம் 51

அக்ஷய் பயந்தது போல் டார்ச் வெளிச்சம் அவர்கள் இருந்த பக்கம் உடனடியாக நகரவில்லை. டார்ச்சை வைத்திருந்தவன் திடீரென்று தன் சகாவிடம் கேட்டான். “யார் அவன்?”

“எவன்?”

“நாம் தேடுபவன்...”

“ஏதோ தீவிரவாதி என்று சொன்னார்கள்”

“அப்படியானால் அந்தப் பையன்?”

“தெரியவில்லை. இரண்டு பேரும் முக்கியமானவர்களாகத் தான் இருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் லீ க்யாங்கின் வலது கையான வாங் சாவொ இங்கு வரை நேரடியாக வந்திருக்க மாட்டான்”

ஏதோ யோசனையுடன் டார்ச்சை கீழ் இறக்கியவன் அறையின் மறுபக்கம் வரை டார்ச் விளக்கை ஒளிர விட்டுக் கொண்டே வந்தான். அவனுடைய சகாவும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். துப்பாக்கியை இருவரும் தயார் நிலையிலேயே வைத்திருந்தார்கள். இப்போது இருவரும் நேரடியாக அக்ஷய்க்கு கீழே நின்றிருந்தார்கள். டார்ச் விளக்கு மட்டும் நான்கு

புத்தம் சரணம் கச்சரமீ!

பக்கமும் சுழன்றது. டார்ச் விளக்கை வைத்திருந்தவன் ஏதோ யோசனையுடன் டார்ச்சை மறுபடி ஒருமுறை மேலே திருப்ப யத்தனிக்கையில் வெளியே வராந்தாவில் தடால் என்று சத்தம் கேட்டது.

இருவரும் அடுத்த கணம் வராந்தாவில் இருந்தார்கள். அங்கே புத்த பிக்குவின் பிரதான சீடன் கை நிறைய எங்கிருந்தோ அள்ளிக் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகங்களைக் கீழே போட்டு விட்டு நின்றிருந்தான். அவர்கள் இருவரும் துப்பாக்கியை நீட்டிய போது கைகளை மேலே உயர்த்தி விட்டு பேந்தப் பேந்த முழித்தான். “என்னைச் சுட்டு விடாதீர்கள்.... சுட்டு விடாதீர்கள்”

அவனையும் கீழே விழுந்திருந்த புத்தகங்களையும் இருவரும் மாறி மாறி பார்த்தார்கள். ஒருவன் கேட்டான். “என்ன இது?”

சீடன் நடுநடுங்கிக் கொண்டே “புத்....தகங்கள்” என்றான்.

“அது தெரிகிறது. ஏன் கீழே போட்டாய்?”

“கை... தவறிவிழுந்து விட்டன”

அவர்கள் அவனை முறைத்து விட்டு பின் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பின் டார்ச் வைத்திருந்தவன் மறுபடி அறைக்குள் நுழையத்

திரும்பினான். ஆனால் அவன் சகா அவன் தோளைத் தொட்டு நிறுத்தினான். “எல்லாம் தான் பார்த்தாகி விட்டது. திரும்பப் பார்க்க என்ன இருக்கிறது?”

அவன் ஒரு கணம் யோசித்தான். பின் தலையசைத்து விட்டு அறையைப் பூட்டி விட்டு அவன் சகாவுடன் கிளம்பி விட்டான்.

அவர்கள் வருவதைப் பார்த்த புத்தபிக்குவுக்கு மாரடைப்பே வந்து விடும் போல இருந்தது. அவர்கள் வாங் சாவொவிடம் சாவியை நீட்டினார்கள்.

வாங் சாவொ கேட்டான். “அறைக்குள் நன்றாகத் தேடினீர்கள் அல்லவா? அவர்கள் இல்லையே”

“இல்லை”

புத்த பிக்குவுக்குத் தன் காதுகள் பழுதாகி விட்டனவோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. திகைப்புடன் அவர்களையே பார்த்தார். வாங் சாவொ சாவியை வாங்கி விட்டுத் தலையசைக்க அவர்கள் இருவரும் கிளம்பி விட்டார்கள். வாங் சாவொ சாவியை புத்த பிக்குவிடம் வீசினான். அந்த இருவர் தான் மைத்ரேயனும், அவனுடைய பாதுகாவலனும் கிடைக்கவில்லை என்று அவனிடம் தெரிவித்த கடைசி ஆட்கள். இந்தக் கால் மணி நேரத்திற்குள் மற்றவர்களும் வந்து தெரிவித்து

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

விட்டுப் போயிருந்தார்கள். சமயே பிரதான
மடாலயத்திற்குள் இருவரும் இல்லை.....! பின்னால்
இருக்கும் அரைகுறை கட்டிடங்களுக்குள்
மறைந்திருக்கலாம்..... இல்லை என்றால் முன்பே
இங்கிருந்து போயுமிருக்கலாம்.....

வாங் சாவொவின் உள்ளுணர்வில் ஏதோ ஒரு
நெருடல் வந்து தங்கியது. கண்களை மூடிக் கொண்டு
சிறிது யோசித்தான். உள்ளே நுழைகையில் கண்ணைச்
சிமிட்டி சிமிட்டி ஏதோ சொல்ல முயன்றவன் நினைவுக்கு
வந்தான். அந்த முட்டாள் கோங்காங் மண்டபத்தில்
துஷ்ட சக்தியால் தாக்கப்பட்டவன் என்று அவனைத்
தூக்கிக் கொண்டு வந்தவர்கள் சொன்னதும் நினைவுக்கு
வந்தது. அதற்கும் மைத்ரேயனுக்கும் எந்த சம்பந்தமும்
இருக்க வாய்ப்பில்லை தான். ஆனாலும் அந்த
சம்பவத்தில் ஏதோ ஒன்று நெருடியது.

திடீரென்று வாங் சாவொ எழுந்தான். “கோங்காங்
மண்டபத்தை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றான்.

புத்தபிக்கு உடனே அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு
போனார். வாங் சாவொ அந்த மண்டபத்தில் இருந்த
துஷ்டசக்தி சிலைகளை சந்தேகக்கண்களோடு பார்த்தான்.
அவை வெறும் சிலைகள் தானா இல்லை அதனுள்ளே
அல்லது அதன் பின்னால் யாராவது ஒளிந்து

என்.கணேசன்

கொண்டிருக்கக்கூடுமா
சந்தேகப்பட்டது தெரிந்தது.

என்றெல்லாம்

அவன்

“சிலைகளைத் தொடாதீர்கள்” என்றிருந்த அறிவிப்புப் பலகையை லட்சியம் செய்யாமல் இரண்டு சிலைகளைத் தொட்டும் ஆட்டியும் பார்த்து வெறும் சிலைகள் தான் அவை என்பதை அவன் உறுதி செய்து கொண்டான். பின் ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து மெல்ல வெளியேறினான்.

அறைக்கதவு பூட்டப்பட்டவுடனே கீழே இறங்கி விடாமல் சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்து விட்டுப் பின் அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பிடித்துக் கொண்டே கீழே குதித்தான். இப்போது தான் அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. மயிரிழையில் ஆபத்தில் இருந்து தப்பித்தது பேராச்சரியமே. அவன் மைத்ரேயனைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க மைத்ரேயனும் புன்னகைத்தான். அக்ஷய்க்கு மைத்ரேயனைப் பார்த்து மீண்டும் ஒரு முறை பிரமிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

மரப்பலகையில் மைத்ரேயனைப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் படுத்திருந்த போது அவனுடைய ஒரு கை அந்தச் சிறுவனின் நெஞ்சில் தான் இருந்தது. அதனால் மைத்ரேயனுடைய ஒவ்வொரு இதயத்துடிப்பையும் அவன் கை உணர்ந்து கொண்டு தான் இருந்தது. அவர்கள் மரப்பலகையில் ஏறிய கணத்தில் இருந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

அங்கிருந்து இறங்கி விட்ட இந்தக் கணம் வரை அந்த இதயத்துடிப்பு ஒரே சீராகத் தான் இருந்தது.

முதல் முறை அந்தத் துப்பாக்கி வீரன் டார்ச் விளக்கை அறையின் முன்பக்கத்தில் மேலே காட்டிய போதும் சரி அவர்களுக்கு நேர் கீழே அந்த துப்பாக்கி வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்த போதும் சரி அக்ஷய் இதயம் மாரத்தான் ஓட்டம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எந்தக் கணத்திலும் அமைதி இழக்காதவன் என்று பெயரெடுத்தவன் அக்ஷய். ஆனால் அந்த அமைதி கட்டுப்பாட்டினால் வரும் அமைதி. பதட்டம், படபடப்பு அனைத்தும் ஏற்பட்டாலும், அதைக் கட்டுப்படுத்தி ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அமைதி. ஆனால் இந்தச் சிறுவனின் அமைதி இயல்பானது. பதட்டம், பரபரப்பு என்று எதையுமே அவன் உணரவேயில்லை என்பதை அவனுடைய சீரான இதயத்துடிப்பே பறைசாற்றி விட்டிருக்கிறது.

அக்ஷய் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான். மைத்ரேயன் வந்து அவன் அருகே ஓட்டி அமர்ந்து கொண்டான். இருவரும் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் புத்தபிக்குவும் அவரது சீடனும் வராந்தாவில் பேசிக் கொள்வது கேட்டது. அதன் பின் புத்தபிக்கு கதவைத் திறந்து கொண்டு சீடனுடன் உள்ளே வந்தார்.

என்.கணேசன்

அவர் கண்களில் பக்திப்பரவசம். பேரானந்தத்துடன் குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னார். “மைத்ரேயரே அவர்களிடம் சிக்காமல் இருந்து பெரும் அற்புதத்தை நிகழ்த்தி விட்டீர்கள்”

மைத்ரேயன் உடனடியாக எந்த ஒளிவு மறைவுமில்லாமல் அக்ஷயைக் காட்டிச் சொன்னான். “நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. எல்லாம் இவர் தான்.....”

புத்தபிக்கு அக்ஷயைப் பார்த்துக் கைகூப்பினார். “உங்களுக்கு நாங்கள் நிறையவே கடன்பட்டிருக்கிறோம் அன்பரே..... நீங்கள் எப்படித் தப்பித்தீர்கள்?”

அக்ஷய் சுருக்கமாகச் சொன்னான். பின் சொன்னான். “கடைசியில் காப்பாற்றியது உங்கள் சீடன் தான்...”

சீடன் அக்ஷயையும் மைத்ரேயனையும் பார்த்து கைகூப்பினான். மெய் மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த புத்தபிக்கு பிறகு வருத்தத்துடன் அக்ஷயிடம் சொன்னார். “அவர்கள் உங்கள் இருவரின் புகைப்படங்களை வைத்துக் கொண்டு தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அன்பரே”

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

அக்ஷய் அவரிடம் மெல்லக் கேட்டான்.
“என்னுடைய எந்தப் புகைப்படம் அவர்களிடம்
இருக்கிறது?”

“தாங்கள் இப்போதிருக்கும் கோலம் தான்
அன்பரே”

அக்ஷய் இதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சிறிது
மௌனம் சாதித்து விட்டுக் கேட்டான். “மைத்ரேயனின்
புகைப்படம்?”

“அவர் அதில் பள்ளிச் சீருடையில் இருக்கிறார்
அன்பரே”

அவனுடைய திட்டத்தையும், உண்மையான
மைத்ரேயன் யார் என்பதையும் அவர்கள் கண்டுபிடித்து
விட்டார்கள் என்பது அக்ஷய்க்கு உறுதியாகியது.
எப்படி கண்டுபிடித்தார்கள் என்பது விளங்கவில்லை.
ஆனால் இனி பழைய பாஸ்போர்ட்டுடன் திபெத்தை
விட்டுத் தப்பித்தல் இயலாத காரியம் என்பது மட்டும்
சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் விளங்கியது....!

வாங் சாவொ லீ க்யாங்கைத் தொடர்பு கொள்ள
முயன்று கொண்டிருந்தான். சமீப மடாலயத்தில்
மைத்ரேயனும் அவன் பாதுகாவலனும் கிடைக்காமல்
இருந்தது அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தை
அளித்திருந்தது. சமீப மடாலயத்தின் பின்பக்கப் பரந்த

என்.கணேசன்

வெளியிலும் அவர்கள் கிடைக்கவில்லை... சம்யே மடாலயத்தில் இருந்து அவர்கள் கிளம்பி எங்கேயோ போயிருந்திருக்க வேண்டும்.... இதைத் தன் தலைவனிடம் சொல்லப் போவதில் அவன் சிறிது அவமானத்தை உணர்ந்தான். தொடர்பு கொள்ள முயன்ற போதெல்லாம் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளருடனான ஒரு சந்திப்பில் லீ க்யாங் இருக்கிறான் என்ற தகவல் தான் அலுவலகத்தில் இருந்து அவனுக்குக் கிடைத்து வந்தது.

ஆறாவது முயற்சியின் போது லீ க்யாங் பேசக் கிடைத்தான். வாங் சாவொ மைத்ரேயனும் அவன் பாதுகாவலனும் சம்யே மடாலயப்பகுதியில் தங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்கிற தகவலை வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான். பின் தொடர்ந்து சொன்னான். “சம்யே மடாலயம் நோக்கி அவர்கள் இருவரும் ஒரு ஜீப்பில் வந்ததைப் பார்த்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சம்யே மடாலயத்திலிருந்து அவர்கள் போனதை யாரும் பார்த்தவர்கள் இல்லை. ஒரு வேளை அவர்கள் அங்கிருந்து கிளம்பி இருட்டில் போயிருக்கலாம். அதனால் அவர்கள் யார் கண்ணிலும் படாமல் இருந்திருக்கலாம்.....”

லீ க்யாங் அவன் சொன்னதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டாலும் தன் கருத்து எதையும் தெரிவிக்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சமயே மடாலயத்தில் கண்சிமிட்டி மனிதனுடன் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் மெல்ல அவனிடம் வாங் சாவொ தெரிவித்தான். “....அந்த கோங்காங் மண்டபமும் போய் பார்த்தேன். ஆனால் அங்கே பயங்கரமான சிலைகள் இருந்ததே ஒழிய சந்தேகப்படும்படியாக வேறு எதுவும் இருக்கவில்லை..... அந்த ஆளுக்கும் மைத்ரேயனுக்கும் சம்பந்தம் எதுவும் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்றாலும் அவன் நடவடிக்கை விசித்திரமாய் பட்டதால் உங்களுக்குத் தெரிவித்தேன்....”

வாங் சாவொ சொன்னதை மனதில் அசை போட்ட லீ க்யாங் உஷாரானான். சிறிது யோசித்து விட்டுக் கேட்டான். “நீ மருத்துவர் என்று அந்த ஆள் நினைக்க ஏதாவது காரணம் இருந்திருக்க முடியுமா?”

“இல்லை.... என் கூட இருந்தவர்களும் துப்பாக்கி ஏந்திய வீரர்கள்..... அப்படி இருக்கையில் அந்த ஆள் அப்படி நினைக்க வாய்ப்பே இல்லை”

“பின் ஏன் நீ மருத்துவர் என்று நினைத்து அவன் குணப்படுத்த உதவச் சொல்வதாய் அந்த பிக்கு சொல்கிறார். மேலும் நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் அவனை ஆம்புலன்ஸில் ஏற்றத் தான் கொண்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஏற்கெனவே மருத்துவமனைக்குச் சிகிச்சைக்குப்

போய்க்கொண்டிருக்கிறவன் வழியில் கிடைக்கும் எவனோ ஒருவனிடம் தன்னைக் குணப்படுத்தச் சொல்வானா?”

வாங் சாவொவுக்கு லீ க்யாங்கின் வாதம் சரியாகவே பட்டது. இது தன் சிற்றறிவுக்கு எட்டவில்லையே என்று அவன் தன் மேலேயே கோபம் கொண்டான். பின் ஏன் அந்த புத்தபிக்கு அப்படிச் சொன்னார்? உண்மையில் அந்த கண்சிமிட்டி மனிதன் சொல்ல வந்ததென்ன? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் அறிவது முக்கியம் என்று வாங் சாவொ உணர ஆரம்பித்தான்.

அத்தியாயம் 52

திபெத்தில் இருந்து பழைய வேடத்தில் விமானம் வழியாகத் தப்பிப்பது முடியாத காரியம் என்று உறுதியான பிறகு அக்ஷய் மாற்று வழிகளை யோசிக்க ஆரம்பித்தான். வேறு வேடங்களில் போகலாமா என்று முதலில் யோசித்தான். தனியனாக இருந்தால் கண்டிப்பாக அவன் சீன உளவுத்துறை அதிகாரிகள் கண்களில் மண்ணைத் தூவி விட்டுப் போக முடியும். இளைஞன் முதல் முதியவர் வரை எத்தனையோ வேடங்களை அவனால் தத்ருபமாகப் போட முடியும். போலி பாஸ்போர்ட் கூடப் பெரிய பிரச்னை இல்லை. உண்மையான பிரச்னை மைத்ரேயன். மைத்ரேயனுக்கு என்ன வேடம் போட்டாலும் அவனைப் பெரியவனாக்கி விட முடியாது. சீன உளவுத் துறை ஆட்கள் அவன் வயதும் உயரமும் இருக்கும் சிறுவர்களை முழுமையாகப் பரிசோதிக்காமல் விடமாட்டார்கள். அந்தச் சிறுவர்கள் கூடச் செல்கின்றவர்களும் அந்தப் பரிசோதனையில் இருந்து தப்பிக்க முடியாது. அக்ஷய் திபெத்தில் புத்த பிக்கு உடையில் நுழைந்ததைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் இனி உஷாராகவே இருப்பார்கள்.....

அவன் ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்ததை புத்தபிக்கு கவலையுடன் பார்த்தார். இரவின் குளிர் அதிகரித்திருந்த போதிலும் அறையில் மூட்டி இருந்த

தீக்கனல்களின் வெப்பம் ஓரளவு அதைத் தணித்திருந்தது. மைத்ரேயன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். அவன் லேசாகப் புரண்டு படுத்த போது உடனடியாக அக்ஷய் திரும்பி அவனை ஒரு முறை பார்த்து விட்டுத் தன் சிந்தனையைத் தொடர்ந்தான். பிக்குவுக்கு அவன் அந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையிலும் கவனத்தின் ஒரு பகுதியை மைத்ரேயன் மீது வைத்திருப்பது ஆச்சரியமாகவும் நெகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அக்ஷயை விடத் தகுதி வாய்ந்த இன்னொரு பாதுகாவலர் மைத்ரேயனுக்குக் கிடைக்க முடியாது என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அக்ஷய் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் எழுந்து அவர் அருகே வந்து எதிரில் அமர்ந்தான். புத்த பிக்கு ஆவலோடு கேட்டார். “இனி என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்து விட்டீர்களா அன்பரே”

அக்ஷய் தலையசைத்தான். “இந்த வேடத்தில் இனி தொடர முடியாது. நாங்கள் இருவரும் இனி வேறு வேடத்தில் தான் வெளியேற வேண்டும். அதற்கு உங்கள் உதவி எங்களுக்குத் தேவைப்படும் பிக்குவே”

“என் உயிரைத் தரச் சொன்னாலும் சிறிதும் யோசிக்க மாட்டேன் அன்பரே. என்ன வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் இந்த சூழ்நிலையில் வெளியேறிப் போகத்தான் வேண்டுமா? அவர்கள் இங்கே வந்து தேடி நீங்கள் இல்லை என்று போய் விட்டார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதனால் இங்கே திரும்ப வந்து தேட மாட்டார்கள். அதனால் இங்கேயே சில நாட்கள் தங்குவது உங்கள் இருவருக்கும் பாதுகாப்பல்லவா?”

அக்ஷய் பொறுமையாகச் சொன்னான். “திபெத்தில் இருந்து வெளியேறும் வரை எங்கள் இருவருக்கும் ஆபத்து இருந்து கொண்டே தான் இருக்கும். அது மட்டுமல்ல நாளுக்கு நாள் ஆபத்தின் அளவும் அதிகரித்துக் கொண்டே போகும். மேலும் எங்களை மற்ற இடங்களில் தேடி நாங்கள் கிடைக்காத பட்சத்தில் அவர்கள் மீண்டும் இங்கே கண்டிப்பாக வருவார்கள். அதனால் நாங்கள் நாளை இரவு போயே ஆக வேண்டும்.....”

புத்தபிக்குவின் முகம் வாடியது. “சரி... நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள் அன்பரே. எதைக் கேட்பதானாலும் தயக்கம் வேண்டாம்....”

அக்ஷய் சொன்னான்.

வாங் சாவொ அதே நேரத்தில் அந்த கண்சிமிட்டி மனிதனைத் தேடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். அந்த மனிதன் சொல்ல வந்ததற்கும் மைத்ரேயனுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதை மட்டும் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டால் பின் அவனை வாங் சாவொ ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டான். அது வரை அவன் முக்கியமானவன் தான்.

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ சம்யே மடாலயத்தின் சுற்று
வட்டாரத்தில் இருக்கின்ற எல்லா மருத்துவ
மனைகளுக்கும் போன் செய்து கழுத்து திருகிய மனிதன்
ஒருவன் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளானா என்று கேட்டுக்
கொண்டிருந்தான். எல்லா மருத்துவ மனைகளில்
இருந்தும் ஒரே பதில் வந்தது. 'இல்லை'. கடைசி
மருத்துவமனையில் இருந்தும் அந்தப் பதில் வந்தது
அவனைத் திகைக்க வைத்தது. ஆம்புலன்ஸில் பின்
அவனை எங்கே கொண்டு போனார்கள்?

திபெத்தில் சில லாமாக்கள் மருத்துவம் பார்ப்பதில்
வல்லவர்கள். நவீன மருத்துவம் முடியாத பல
நோய்களை அவர்கள் குணப்படுத்துகிறார்கள் என்று சிலர்
நம்புவதுண்டு. அது போல இவனையும் யாராவது
மருத்துவ லாமாக்களிடம் கொண்டு போயிருக்கக்கூடுமோ
என்று சந்தேகப்பட்டவன் அந்த லாமாக்கள்
இருப்பிடத்திற்கு ஆட்கள் அனுப்பி விசாரித்தான்.
அங்கேயும் இல்லை என்ற பதில் வரவே இதில் ஏதோ
வில்லங்கம் இருக்கிறது என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு
ஏற்பட்டு அது வலுக்க ஆரம்பித்தது. உடனடியாக அவன்
மறுநாள் அதிகாலையில் மறுபடி சம்யே மடாலயம்
புறப்பட்டான்.

பார்வையாளர்கள் நேரம் துவங்கும் முன்பே போய்ச்
சேர்ந்த அவனை ஓடோடி சென்று புத்தபிக்கு வரவேற்று
அலுவலக அறையில் உட்கார வைத்தார். அவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தனதறைக்கு வந்து விடுவானோ என்ற பயம் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது. அவர் அறையில் இன்னமும் மைத்ரேயரும் அக்ஷயும் இருக்கிறார்கள்....

அலுவல் அறையில் அமர்ந்த வாங் சாவொ தன் வழக்கமான விசாரணைப் பார்வையை அவர் மீது படர விட்டு சிறிது நேரம் கேள்விகள் எதுவும் கேட்காமல் இருந்தான். அவருக்குத் திகிலாக இருந்தாலும் கஷ்டப்பட்டு இயல்பான முகபாவனையைக் காட்டினார்.

திடீரென்று வாங் சாவொ தடாலடியாக மிகவும் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டே அவரிடம் கேட்டான். “நீங்கள் கண்சிமிட்டி பாஷையைக் கற்றுக் கொண்டது எப்போது?”

புத்தபிக்குக்கு பகீரென்றது. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னார். “அப்படி ஒரு பாஷையை நான் அறியேன் ஐயா”

“பின் எப்படி நேற்று ஒருவன் என்னைப் பார்த்து கண் சிமிட்டி ஏதோ சொல்ல முற்பட்டதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டது போல் பேசினீர்கள்?”

“அதைப் புரிந்து கொள்வதில் கஷ்டம் இல்லை ஐயா”

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு கேட்டான். “எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் வருவதற்கு முன் என்னையும் மற்றவர்களையும் பார்த்து அவன் அப்படியே தான் கண்சிமிட்டினான். அவன் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்து அவன் சொல்ல வந்தது அதுவாகத் தான் இருக்கும் என்று புரிந்து கொண்டேன் ஐயா”

“பார்ப்பவர்களை எல்லாம் பார்த்து அப்படிச் சொல்ல அவன் பைத்தியமா?”

“எனக்கு அந்த சந்தேகமும் இருக்கிறது ஐயா. கழுத்து திருகியதால் ஏதோ நரம்பு பிசகி பைத்தியமும் பிடித்திருக்கலாம்... இல்லா விட்டால் அவன் எதிர்ப்பட்டவர்களை எல்லாம் பார்த்து அப்படி கண்சிமிட்டி இருக்க மாட்டான்..... “ புத்தபிக்குவுக்கு பேச்சு சரளமாக வந்தது. எல்லாம் மைத்ரேயரின் அருள்.

வாங் சாவொ சிறிது நேரம் அவரையே சந்தேகத்தோடு பார்த்தான். அப்படியும் இருக்குமோ? பின் திடீரென்று கேட்டான். “அவனை எந்த மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கிறீர்கள்?”

“தெரியவில்லை ஐயா” பிக்கு உண்மையாகவே சொன்னார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“தெரியவில்லையா?” வாங் சாவொ குரல் கடுத்தது.

“அவன் உறவினர் இருவர் வந்து அவனை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் எந்த மருத்துவமனைக்கு என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை”

“அவன் உறவினர்கள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களா?”

“இல்லை ஐயா. அவர்களை அப்போது தான் நானும் பார்க்கிறேன்....”

“அவனை யாரும் எந்த மருத்துவமனையிலும் சேர்க்கவில்லை. அவன் மாயமாய் மறைந்து விட்டான்.....” என்று வாங் சாவொ அவரைக் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

புத்தபிக்கு திகைத்துப் போனார். மகிழ்ச்சி பிறகு தான் ரகசியமாய் மனதில் மலர்ந்தது. புத்தபிக்கு சந்தேகத்துடன் கேட்டார். “பின் எங்கே கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள்?”

வாங் சாவொ கடுமையாகச் சொன்னான். “இங்கே நான் மட்டும் தான் கேள்வி கேட்பேன். என்னிடமே கேள்விகள் கேட்பது எனக்குப் பிடிக்காது”

என்.கணேசன்

புத்தபிக்கு தலையசைத்தார். வாங் சாவொ
அவரிடம் கடுமை மாறாத தொனியில் கேட்டான்.
“தற்காலிகமாகச் சேர்ந்தவர்களானாலும் அவர்களின்
விலாசம் வாங்கிக் கொள்ளும் வழக்கம் இந்த
மடாலயத்தில் இருக்கிறதா இல்லையா?”

“இருக்கிறது ஐயா” என்ற புத்தபிக்கு பவ்யமாக
அதைத் தேடி எடுத்துக் காண்பித்தார். அதைக் குறித்துக்
கொண்ட வாங் சாவொ “அவன் அப்படி கழுத்து திருகி
விழுந்த போது பக்கத்தில் யாரெல்லாம் இருந்தார்கள்”

“பல சுற்றுலாப் பயணிகள் இருந்தார்கள் ஐயா.....
எங்கள் மடாலயத்து ஆட்கள் யாரும் பக்கத்தில்
இருக்கவில்லை....”

“எவ்வளவு வசதியாகப் போய் விட்டது...” என்று
கடுமையும் ஏளனமுமாக வாங் சாவொ சொன்னதற்கு
புத்த பிக்கு ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

“எனக்கு உங்கள் மடாலயத்து ஆள்களை விசாரிக்க
வேண்டும்” என்றான் வாங் சாவொ.

“அவசரமாய் பேச வேண்டும்” என்ற குறுந்தகவல்
மாராவின் அலைபேசியில் வந்த போது அவன் பல
கோடி டாலர்கள் மதிப்புள்ள பன்னாட்டு ஒப்பந்தப் பேச்சு
வார்த்தையில் இருந்தான். குறுந்தகவலைப் பார்த்தவுடன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உடன் இருந்தவர்களை ஐந்து நிமிடங்கள் பொறுக்கச் சொல்லி விட்டுத் தன் தனியறைக்குச் சென்று, தகவல் அனுப்பியவனிடம் பேசினான். “என்ன விஷயம்”

“வாங் சாவொ நம் ஆளை இங்கேயுள்ள மருத்துவமனைகளில் தேடிக் கிடைக்காததால் இப்போது சமீபம் மடாலயம் வந்திருக்கிறான். இங்கு எல்லோரிடமும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்..... சம்பவம் நடந்த போது யார் இருந்தார்கள், என்ன நடந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறான்.....”

எது நடந்து விடுமோ என்று மாரா பயந்தானோ அது நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் ஆளின் ஒரு முட்டாள்தனம் வேறு பல பிரச்னைகளை உருவாக்க ஆரம்பித்து விட்டது. மாரா அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையைப் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

வாங் சாவொ அங்கிருந்தவர்களை விசாரித்து அந்த கண்சிமிட்டி மனிதனுக்கு கோங்காங் மண்டபத்தில் என்ன ஆயிற்று என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவர்களில் யாருமே அந்த நேரத்தில் கோங்காங் மண்டபத்தில் இருந்திருக்கவில்லை என்றாலும் என்ன நடந்தது என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள் அல்லவா?. அதை அனைவரிடமும் கேட்டான். அந்த மனிதன் திடீரென்று கழுத்து திருகி விழுந்தான் என்றும் யாரோ பிடித்துக்

என்.கணேசன்

கொண்டதாகப் பார்த்தவர்கள் சொன்னதாகவும் பலர் சொன்னார்கள். அவனைப் பிடித்துக் கொண்ட ஆள் ஒரு புத்த பிக்கு என்று கேள்விப்பட்டதாகச் சிலர் சொன்னார்கள். வாங் சாவொ மூளையில் ஒரு பொறி தட்டியது.

அக்ஷயின் புத்தபிக்கு வேடப் புகைப்படத்தைக் காட்டி, பிடித்துக் கொண்ட புத்த பிக்கு இந்த ஆளாக இருக்குமா என்று கேட்க ஆரம்பித்தான். சிலர் அந்த புத்த பிக்குவை இந்த மடாலயத்தில் அன்று பார்த்ததை நினைவு கூர்ந்தார்கள். ஆனால் கோங்காங் மண்டபத்தில் அந்த சமயத்தில் அங்கே அந்த பிக்கு இருந்தாரா, அந்த மனிதனைப் பிடித்துக் கொண்டது அந்த பிக்கு தானா என்று அவர்களால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

அந்த நேரத்தில் அங்கிருந்த சுற்றுலாப் பயணிகளுடன் வழிகாட்டி யாராவது இருந்தானா என்று வாங் சாவொ கேட்டான். சுற்றுலாப்பயணிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து விசாரிப்பது முடியாத காரியம். ஆனால் சுற்றுலா வழிகாட்டி அங்கேயே இருக்கக் கூடியவன். அவனை விசாரித்தால் உண்மை விளங்கும்.

அந்த நேரத்தில் சுற்றுலா வழிகாட்டியும் இருந்ததாகப் பதில் வந்தது. ஆனால் எந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி என்று யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இங்கு மொத்தம் எத்தனை சுற்றுலா வழிகாட்டி இருக்கிறார்கள்.?” என்று வாங் சாவொ கேட்டான்.

“நான்கு பேர்” என்ற பதில் வந்தது. அந்த நான்கு பேரையும் உடனடியாக

அழைத்து வர வாங் சாவொ கட்டளை இட்டான்.

அத்தியாயம் 53

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் மூன்று சுற்றுலா வழிகாட்டிகள் ஒவ்வொருவராக வாங் சாவொ முன் வந்து நின்றார்கள். புத்த பிக்குவை வெளியே நிற்க வைத்து விட்டு ரகசியமாக அவர்களைத் தனித்தனியாக விசாரித்த போது கண்சிமிட்டி மனிதன் கழுத்து திருகி விழுந்த போது கூட இருந்த ஆள் அவர்களில் ஒருவரும் அல்ல என்பது தெரிந்தது. அவர்களை வாங் சாவொ அனுப்பி விட்டான். அப்படியானால் நான்காவது ஆள் தான் தங்களுக்கு வேண்டப்பட்ட ஆள் என்பது வாங் சாவொவுக்கு ஊர்ஜிதமாகியது. அடுத்தவனை அனுப்புங்கள் என்று வாங் சாவொ வெளியே இருந்த புத்த பிக்குவிடம் சத்தமாகச் சொன்னான்.

புத்தபிக்கு உள்ளே வந்து தயக்கத்துடன் சொன்னார். “அவன் வரவில்லை”

வாங் சாவொவின் முகம் இறுகியது. “ஏன்?” என்று கேட்டான்.

“அவனை மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கிறார்களாம்”

“என்ன ஆயிற்று?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அவனை பாம்பு கடித்து விட்டதாம்”

வாங் சாவொவுக்கு திகைப்பும் கோபமும் ஏக காலத்தில் வந்தன. எழுந்து நின்றான். “பா..ம்பு.... கடித்து விட்டதா? எப்போது”

“சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு தான்....”

“எந்த மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கிறார்கள்?”

“சேடாங் நகரின் அரசு மருத்துவமனையில் தான்.”

வாங் சாவொவுக்கு சந்தேகம் வலுத்தது. ‘பாம்பு கடித்திருப்பது உண்மை தானா இல்லை கட்டுக்கதையா? உண்மையாக இருந்தால் இவனையாவது மருத்துவமனையில் சேர்த்திருப்பார்களா, இல்லை இவனும் மாயமாய் மறைந்திருப்பானா?”

வாங் சாவொ தன் அலைபேசியை எடுத்தான். “சேடாங் நகர அரசு மருத்துவமனையில் பாம்பு கடிபட்டவனை இன்று காலை சேர்த்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டுச் சொல்.” என்று ஒரு எண்ணில் தொடர்பு கொண்டு சொன்னான்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் “ஆம் சேர்த்திருக்கிறார்கள்” என்று பதில் வந்தது.

“மருத்துவமனையில் நம் ஆட்களை நிறுத்து. அந்த ஆளைக் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய். அவனை நான் சந்தித்துப் பேசியாக வேண்டும்.”

பேசியவன் தயக்கத்துடன் சொன்னான். “... ஆனால் அவனை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு வரும் முன்பே அவன் இறந்து விட்டிருக்கிறான்.”

வாங் சாவொ திகைத்தான். அவனை ஒருவித கையாலாகாத கோபம் ஆட்கொண்டது. சில வினாடிகளில் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு கண்டிப்பான குரலில் சொன்னான். “பரவாயில்லை. நான் பிணத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அந்த மருத்துவர்களிடமும் பேச வேண்டும். உடனே வருகிறேன் என்று சொல்”

வாங் சாவொ உடனே கிளம்பினான். போகின்ற அவனையே புத்தபிக்கு யோசனையோடு பார்த்து நின்றார். மருத்துவமனைக்குப் போகும் இவன் அப்படியே போய் விடுவானா, இல்லை திரும்பவும் இங்கே வருவானா?

சேடாங் நகர அரசு மருத்துவமனைக்குப் போன வாங் சாவொ இறந்து போயிருந்த சுற்றுலா வழிகாட்டியின் பிணத்தை ஆராய்ந்தான். பிணம் கருநீல நிறமாகி விட்டிருந்தது. காலில் பாம்பு கடித்த காயம் இருந்தது. வாங் சாவொ மருத்துவரிடம் கேட்டான். “இது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உண்மையாகவே பாம்பு கடித்த காயம் தானா. இதில் தில்லு முல்லு நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லையே”

“இல்லை பாம்பு கடித்த காயம் தான். ஆனால்....”

“என்ன?”

“இந்த வகை விஷப்பாம்புகள் இந்தப் பகுதியில் அபூர்வம் தான். நான் கடந்த ஐந்து வருடங்களில் இந்தப் பாம்பு தீண்டி இறந்தவர்களை இந்தப் பகுதியில் பார்த்ததில்லை. இந்தப் பகுதியில் இருக்கும் பாம்புகள் இந்த அளவு விஷத்தன்மை கொண்டவையும் அல்ல. அந்தப் பாம்புகள் கடித்தால் இந்தப் பகுதி மக்களே பச்சிலைகள் போட்டு குணப்படுத்திக் கொள்கிற அளவு தான் விஷத்தன்மை இருக்கும்.....”

வாங் சாவொ அங்கிருந்த அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டியின் மகனிடம் விசாரித்தான். காலையில் ஏதோ வேலையாக வெளியே போன தந்தை நீண்ட நேரமாய் வரவில்லை என்பதால் தேடிப் போனதாகவும் சுமார் அரை கிலோமீட்டர் தூரத்தில் அவன் பாம்பு கடிப்பட்டு விஷமேறி மயங்கி விழுந்திருப்பதைப் பார்த்து அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு சேடாங் வந்ததாகவும் சொன்னான். ஆனால் வழியிலேயே தந்தை இறந்து விட்டார் என்பதைச் சொல்லும் போது அவன் கண்கள் நிறைந்தன.

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ அந்த மகனின் துக்கத்தில் பங்கு கொள்ளும் மனநிலையில் இல்லை. அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி இடையில் நினைவு திரும்பி ஏதாவது தெரிவித்தானா என்று கேட்டான்.

மகன் சொன்னான். “வீட்டருகே மயங்கி விழுந்திருந்த அவரை நான் தூக்கிய போது அரை மயக்க நிலையில் இருந்தபடியே அடர்த்தியாக மரங்கள் நிறைந்திருந்த பகுதியை நோக்கிக் கை மட்டும் காண்பித்தார். அவரைத் தீண்டிய பாம்பு அந்தப் பக்கம் போயிருப்பதைக் காட்டி இருக்கலாம்.... அப்புறம் அவர் நினைவு திரும்பவே இல்லை.”

வாங் சாவொவுக்கு சந்தேகம் இன்னும் தீரவில்லை. மனதினுள் சொல்லிக் கொண்டான். “அவனைத் தீர்த்துக்கட்டிய ஆள் போன பக்கம் இது என்றும் காட்டி இருக்கலாம்....” வாய் விட்டுக் கேட்டான். “உன் அப்பா காட்டிய பக்கம் போய்ப் பார்த்தாயா?”

“இல்லை.... அந்தப் பாம்பைப் பார்ப்பதை விட முக்கியம் அப்பாவைக் காப்பாற்றுவது அல்லவா?”

வாங் சாவொவுக்கு அந்தப் பதில் ஏனோ எரிச்சலைத் தந்தது. ஆனால் அதை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டான். “உன் அப்பா இரண்டு நாள் முன்பு சம்யே மடாலயத்தின் கோங்காங் மண்டபத்தில் கழுத்து திருகி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விழுந்தவனைப் பற்றி உங்களிடம் சொல்லி இருக்கிறாரா?”

“ஆமாம். அங்கு துஷ்ட சக்திகள் மறுபடியும் பலம் பெற்று வருவதைத் தான் அது காட்டுகிறது என்று சொன்னார்....”

“அந்த நேரத்தில் என்ன நடந்தது என்று விவரித்தாரா?”

“கோங்காங் மண்டபத்தில் இருந்த துஷ்ட சக்தி தேவதைகள் பற்றி அப்பா விளக்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அந்த ஆள் உள்ளே வந்தாராம். வந்தவர் திடீரென்று என்று மயங்கி விழப்போனதாகவும், அங்கிருந்த புத்த பிக்கு ஒருவர் கீழே விழுந்து விடாதபடி அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டதாகவும் சொன்னார்.”

புத்தபிக்கு அந்த ஆளைப் பிடித்துக் கொண்டது இப்போது நூறு சதம் உண்மை என்று வாங் சாவொவிற்கு ஊர்ஜிதம் ஆனது. “அந்த புத்த பிக்கு பற்றி உன் அப்பா ஏதாவது சொல்லி இருக்கிறாரா? யார் அவர், பார்க்க எப்படி இருப்பார் என்றெல்லாம்...”

“இல்லை”

“அந்த புத்த பிக்குவுடன் ஒரு சிறுவன் இருந்தான் என்கிற மாதிரி ஏதாவது சொல்லி இருக்கிறாரா?”

“இல்லையே”

அப்போது வாங் சாவொவின் அலைபேசி அடித்தது. சேடாங் வரும் வழியிலேயே தன் ஆள் ஒருவனுக்குப் போன் செய்து சம்யே மடாலயத்தில் குறித்துக் கொண்டிருந்த கண்சிமிட்டி மனிதனின் விலாசத்தைத் தந்து அவனைப் பற்றி விசாரிக்கச் சொல்லி இருந்தான். இப்போது அந்த ஆள் தான் போன் செய்கிறான். சற்று தள்ளி வந்து ஆர்வத்துடன் வாங் சாவொ பேசினான். “சொல். என்ன தகவல்?”

“அந்த விலாசம் போலியானது. அந்தப் பெயரில் அந்த விலாசத்தில் யாருமில்லை.”

வாங் சாவொ திகைத்தான். என்ன தான் நடக்கிறது? புத்த பிக்கு மற்ற விதங்களில் சந்தேகத்தைக் கிளப்பிய போதும் அந்த விலாசத்தை மடாலயக் குறிப்பேடுகளில் இருந்து எடுத்துத் தந்த போது யதார்த்தமாகத் தான் அதைச் செய்தார். வாங் சாவொவே அந்தக் குறிப்பேட்டில் இருந்த விலாசத்தைத் தன் கண்ணால் பார்த்திருந்தான். அதில் வரிசையாக மற்ற ஊழியர்களின் விலாசங்களும் கூட இருந்தன.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன், பாதுகாவலன் என்ற இரண்டு பேரைக் கண்டுபிடிக்கும் வேலையில் வேறென்னென்னவோ வந்து இப்படிப் புகுந்து கொண்டு குழப்பம் என்று அவன் எண்ணிப்பார்த்திருக்கவில்லை. தலை சுற்றுவது போல இருந்தது.

லீ க்யாங்குக்கு வாங் சாவொ போன் செய்து நடந்ததை எல்லாம் சொன்னான். சொல்லும் போது இதை எல்லாம் கட்டுப்படுத்த தன்னால் முடியவில்லையே என்கிற ஆதங்கம் வாங் சாவொவுக்கு பலமாக இருந்தது. கடைசியில் சொன்னான். “அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் அப்படி ஆன போது அங்கிருந்த பிக்கு மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் தானா என்பதை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சமீபம் போன்ற பிரசித்தி பெற்ற புத்த மடாலயத்திற்கு எத்தனையோ புத்த பிக்குகள் தினசரி வருகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவராக அந்த புத்த பிக்கு இருக்கவும் கூடும். அந்த நேரத்தில் மைத்ரேயன் வயதை ஒத்த ஒரு சிறுவன் அங்கு இருந்தான் என்பதை, புத்த பிக்கு இருந்தார் என்று சொன்னவர்கள் உட்பட, யாருமே சொல்லவில்லை...”

லீ க்யாங்க் அமைதியாகச் சொன்னான். “அந்தப் பையனின் தனித்தன்மையே எந்த இடத்திலும் யாரும் கவனிக்காதபடி இருப்பது தான்... இத்தனை காலம் நம் கவனத்திற்கே அவன் வராமல் இருந்தவனாயிற்றே!”

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அப்படியானால் நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள். அங்கே மைத்ரேயன் இருந்திருக்கக்கூடுமா? அந்த கண்சிமிட்டி மனிதனைப் பிடித்த புத்தபிக்கு மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனாக இருந்திருப்பானா?”

லீ க்யாங் சொன்னான். “முழுத் தகவல்களும் கிடைக்காமல் எந்த முடிவுக்கும் வருவது சரியல்ல. ஆனால் நீ சொன்னபடி அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் காணாமல் போனதும், அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி பாம்பு கடித்து செத்ததும் தற்செயல் என்று என்னால் ஒதுக்க முடியவில்லை. இதில் நிறைய மர்மம் இருக்கிறது. மைத்ரேயன் சம்பந்தப்பட்டதாகவும் இது இருக்குமானால் இன்னும் நம் உளவுத்துறை கவனத்துக்கு வராத முக்கியமான ரகசியங்கள் இருக்கின்றன என்று அர்த்தம். இதை இப்படியே விட்டுவிடக்கூடாது. எல்லா விதங்களிலும் விசாரி. ஆனால் மைத்ரேயனும், அவன் பாதுகாவலனும் தான் இப்போதைய முதல் குறி. அதை மறந்து விடாதே”

வாங் சாவொவிடம் பேசி முடித்த பின் லீ க்யாங் ஆழ்ந்து சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். வாங் சாவொ சொன்னதை எல்லாம் வைத்துப் பார்க்கையில் அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் பொய் விலாசம் கொடுத்து சம்யே மடாலயத்தில் தற்காலிக வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

காரணம் இல்லாமல் யாரும் திருட்டுத்தனமாக மடாலய வேலைக்குச் சேர மாட்டார்கள். அவன் கழுத்து திருகி பாதிக்கப்பட்ட விதமும், வாங் சாவொவிடம் கண்சிமிட்டி எதோ சொல்ல வந்ததும், பின் ஒரேயடியாகக் காணாமல் போன விதமும் சந்தேகப்பட வைக்கின்றன. அவனைப் பற்றி விசாரிக்கப் போன இடத்தில் தான் அவனைப் பிடித்துக் கொண்ட புத்த பிக்கு மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனாக இருக்கலாமோ என்று சந்தேகம் வாங் சாவொவிற்கு வந்திருக்கிறது. அது பற்றி உறுதியாகச் சொல்ல முடிந்த ஒரே ஆள் அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டி என்று எண்ணி அவனைத் தேடிய போது தான் அவன் பாம்பு கடிபட்டு செத்திருக்கிறான். எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளதான கோர்வையாகவே தெரிகிறது....

அந்த கண்சிமிட்டி மனிதனையும், மைத்ரேயனையும் தான் சம்பந்தப்படுத்தி யோசிக்க முடியவில்லை. என்ன சம்பந்தம் இருக்க முடியும்?... சரி எதற்கு அவன் கோங்காங் மண்டபத்தில் அந்த சமயத்தில் போனான். ஏதாவது வேலை இருந்து போயிருப்பானா, இல்லை மைத்ரேயனும் அந்த பாதுகாவலனும் அங்கு வந்திருப்பதைப் பார்த்து விட்டுப் போயிருப்பானா? ஏதாவது சம்பந்தம் இருந்து அப்படி அவன் போயிருந்தால்....?

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் தன் சிந்தனையிலேயே ஒரு கணம் சிலையானான். அவன் மனம் அங்கேயே அசையாமல் நின்றது. சம்பந்தம் என்ன என்று ஊகிக்க முடியா விட்டாலும், சம்பந்தம் இருக்குமானால் நடந்திருந்த நிகழ்வுகள் அனைத்துக்கும் இடையே ஒரு பிசிறில்லாத தொடர்பு இருக்கவே செய்கிறது....

அத்தியாயம் 54

திபெத்தில் சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த நிகழ்வுகள் அனைத்துக்கும் இடையே ஒரு பிசிறில்லாத தொடர்பு இருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு வந்த பின் லீ க்யாங் அந்தத் தொடர்பு என்னவாக இருக்கும் என்று முளையைக் கசக்கி யோசித்துப் பார்த்தான். ஆனால் அவனால் அது குறித்து மட்டும் தெளிவான முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. நடந்து முடிந்தவைகளில் அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டியின் மரணம் அவனை நீண்ட ஆலோசனையில் ஆழ்த்தியது.

வாங் சாவொ சம்யே மடாலயத்திற்கு இரண்டாவது நாள் விசாரிக்கப் போய் சில மணி நேரங்களில் அந்தச் சுற்றுலா வழிகாட்டி மரணத்தைத் தழுவி இருக்கிறான். வாங் சாவொ நான்கு சுற்றுலா வழிகாட்டிகளையும் அழைத்து வாருங்கள் என்று சொன்ன பிறகு சரியாக ஒன்றரை மணி நேரத்தில் அந்தச் சுற்றுலா வழிகாட்டியைப் பாம்பு கடித்திருக்கிறது. அந்தப் பாம்பும் பொதுவாக அந்தப் பகுதியில் காணப்படும் பாம்பல்ல. அந்த புத்தபிக்கு தான் மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் என்று தெரிவித்து விடுவானோ என்று பயந்தோ, இல்லை அந்த சமயத்தில் நடந்த வேறெதோ ஒரு சம்பவத்தை அவன் வெளியே தெரிவித்து விடுவானோ என்று பயந்தோ அவனைக் கொன்றிருக்கிறார்கள். அது கொலை என்று தெரிந்து விடாமல் இருக்க

என்.கணேசன்

மெனக்கெட்டிருக்கிறார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெளிவாக விளங்கியது.

இதில் லீ க்யாங்கிற்கு நெருடலாக இருந்த விஷயம் என்னவென்றால் அந்த சுற்றுலா வழிகாட்டியைக் கொல்ல அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட குறைவான நேரம் தான். முதலில் கொன்றது மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. ஆனால் இத்தனை வேகமாக தனியொரு மனிதன் செயல்பட்டிருக்க முடியுமா என்ற கேள்வியும் சேர்ந்தே எழுந்தது. ஒன்றுக்கு மேல்பட்ட ஆள்கள் இதில் சேர்ந்திருந்தாலும் தகவல் கிடைத்து, தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு அந்த ஆள் தனியாக வெளியே வரும் வரைக் காத்திருந்து, அபூர்வ பாம்பை வைத்துக் கொல்வது என்பது அந்தக் குறுகிய காலத்தில் சாதாரண மனிதர்களுக்கு சாத்தியம் அல்ல என்றும் தோன்றியது. இந்த அளவு சாமர்த்தியசாலிகள் அவன் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட திபெத்தில் அவனுக்கே தெரியாமல் இருப்பது நல்லதல்ல. யாரவர்கள் என்பது தெரிந்தேயாக வேண்டும்.....

மைத்ரேயனுக்கு ஏதாவது விதத்தில் சம்பந்தம் உள்ள ஆட்கள் என்றால் ஆசானுக்குத் தெரியாமல் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆசானைக் கண்டுபிடித்து விசாரித்தாலும் அவர் வாயில் இருந்து எதையும் சுலபமாக வரவழைக்க முடியாது. அதற்குப் பதிலாக

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவருக்கு நெருங்கி இருந்தவர்களிடம் விசாரிப்பது நல்லது என்று தோன்றியது.

உடனே லீ க்யாங் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து திபெத்தில் இருக்கும் ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குப் போன் செய்தான். ஒற்றைக் கண் பிக்குவின் குரல் லேசான நடுக்கத்துடன் கேட்டது. “ஹலோ”

“மைத்ரேயன் எப்படி இருக்கிறான்?” என்று வழக்கம் போல் முதல் கேள்வியை லீ க்யாங் கேட்டான். ஒற்றைக்கண் பிக்கு லேசான நடுக்கத்துடன் தன் அருகே நின்றிருந்த டோர்ஜேயைப் பார்த்தார். அவர் போனில் பேசுவதே லீ க்யாங்கிடம் தான் என்பதைப் புரிந்திருந்த டோர்ஜே அவர் நடுக்கத்தைப் பார்த்துத் தானும் நடுங்கினான். அந்தச் சிறுவனின் நடுக்கத்தைப் பார்த்த ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு மனம் பதறியது.

“நலமாகத்தான் இருக்கிறான் சார்” என்று சொன்னார்.

“நல்லது. நான் நாளை அங்கு வருகிறேன். அவனையும் பார்க்க வேண்டும். உங்களிடமும் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்”

லீ க்யாங் அதற்கு மேல் பேச்சை வளர்த்தவில்லை. இணைப்பைத் துண்டித்து விட்டான்.

என்.கணேசன்

“என்ன ஆசிரியரே?” டோர்ஜே பயத்துடன் கேட்டான்.

“லீ க்யாங் நாளைக்கு வருகிறான் டோர்ஜே”

டோர்ஜேயின் முகம் அனல் பட்ட பூவாய் வாடியது. அவர் காலை அவன் அணைத்துக் கொண்டான். “எதற்கு ஆசிரியரே?”

அவனை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டபடியே ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொன்னார். “அவனிடம் அதை நான் கேட்க முடியுமா டோர்ஜே. அவனாகச் சொன்னான். உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம். என்னிடம் பேச வேண்டுமாம்.....”

சிறிது நேரம் இருவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். பின் ஒற்றைக்கண் பிக்கு அவனிடம் சொன்னார். “அவன் என்னிடம் என்னவெல்லாம் படித்திருக்கிறாய் என்று கேட்பான். நான் சொல்லிக் கொடுத்த சூத்திரங்களை எல்லாம் சரியான உச்சரிப்புடன் நீ அவனிடம் சொல்லிக் காட்ட வேண்டும்.....”

டோர்ஜே பரிதாபமாகத் தலையசைத்தான். ஒற்றைக்கண் பிக்கு தனக்குள் சொல்வது போல் சொன்னார். “அவன் முன்னால் நானும் உன்னை மைத்ரேயன் என்று தான் அழைக்க வேண்டும்...” பின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனைப் பார்த்துச் சொன்னார். “தேவைப்பட்டால் நான் அவன் முன் உன்னிடம் கண்டிப்பு காட்டுவேன். நீ தவறாக நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. நீ அவன் முன் கம்பீரமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். பயத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. சரியா?”

டோர்ஜே மறுபடியும் தலையசைத்தான். ஆனால் அவன் முகத்தில் இப்போதும் பயம் நிறைந்திருந்தது. அவரால் அவனிடம் பயப்படாதே என்று சொல்லி தைரியப்படுத்த முடியவில்லை. அவருக்கே நடுக்கமாய் இருந்த போது என்ன சொல்லி அவர் அவனைத் தைரியப்படுத்துவார்?

திடீர் என்று நினைவு வந்தவராக அவர் சொன்னார். “நீ அன்றைக்கு விளையாடப் போய் ஆசானைப் பார்த்ததை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் உன் வாய் தவறியும் சொல்லி விடக்கூடாது. மறந்து விடாதே?”

டோர்ஜே குழப்பத்துடன் கேட்டான். “ஆசான் யார் ஆசிரியரே?”

“அன்று நீ தெருவில் விளையாடப்போன போது ஒரு தாத்தாவும் பையன்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாரே, பிறகு உன் பெயர் கூடக் கேட்டாரே அவர் தான்”

என்.கணேசன்

“ஓ. அவர் தான் ஆசானா? அவர் உங்களுக்குத் தெரிந்தவரா ஆசிரியரே”

“அவர் எனக்குத் தெரிந்தவர் மட்டுமல்ல. என் குருநாதரும் கூட” என்று வாய்விட்டு அவரால் அவனிடம் சொல்ல முடியவில்லை. “கொஞ்சம் தெரியும்....” என்று அவர் சமாளித்தார்.

டோர்ஜே அவன் வயதுக்கே உரிய வெகுளித்தனத்தோடு கேள்வியைக் கேட்டான். “ஒரு வேளை லீ க்யாங்குக்குத் தெரிந்து விட்டால் என்ன செய்வார் ஆசிரியரே”

ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் உடம்பு அவரை அறியாமல் நடுங்கியது. “அவன் எதுவும் செய்வான் டோர்ஜே. ஏனென்றால் அவன் இதயம் இல்லாதவன். பிரச்னை என்ன என்றால் இதயம் இருக்க வேண்டிய இடத்திலும் அதற்குப் பதிலாக கடவுள் அவனுக்கு முளையையே வைத்து விட்டிருக்கிறார்.”

வருணும் வந்தனாவும் சேர்ந்து பக்கத்தில் இருக்கும் டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோர்ஸுக்குப் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜானகிக்கு இருவருக்கும் நல்ல ஜோடிப் பொருத்தம் இருப்பதாகத் தோன்றியது. இருவருக்கும் இடையே மலர்ந்திருக்கும் காதலை அவர்கள் இருவரும் வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லையே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தவிர பார்ப்பவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் அந்தக் காதல் அப்பட்டமாகவே தெரிந்தது. அந்த அளவில் இருந்தது அவர்கள் சேர்ந்து இருக்கையில் தெரிந்த முகமலர்ச்சியும், நடவடிக்கைகளும்....

அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜானகி மாடியில் குடி இருக்கும் மனிதன் தலையைக் குனிந்து கொண்டே தெருவில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து விட்டாள். இருட்டானால் தான் அவன் வெளியேவே செல்கிறான், இல்லா விட்டால் அதிகாலையிலேயே சென்று இருட்டிய பின்பு தான் வருகிறான். இப்போதும் கூட இருட்டி விட்டிருக்கிறது. எப்போது வெளியே சென்றானோ தெரியவில்லை. இன்றைக்கு இந்த ஆளிடம் பேசாமல் விடுவதில்லை என்ற முடிவை ஜானகி எடுத்து விட்டாள். வெளி கேட்டில் இருந்து அவன் உள்ளே நுழையும் போதே வீட்டுக்கு அழைத்து அவனிடம் பேசலாமா, இல்லை அவன் மேலே போன பிறகு கதவைத் தட்டி அங்கேயே போய்ப் பேசலாமா என்று ஆலோசித்தவள் அவன் இருப்பிடத்திலேயே போய்ப் பேசுவது நல்லது என்கிற தீர்மானத்திற்கு வந்தாள். அப்போது தான் அவனைப் பற்றி கூடுதல் தகவல்கள் கிடைக்கும். ஒரு சினிமா கதாசிரியன் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் எப்படி எழுதுகிறான் என்பதை நேரடியாய் தெரிந்து கொள்ள உதவியாய் இருக்கும் என்று கணித்தாள். பின் வீட்டுக்குள்

என்.கணேசன்

வந்து அமர்ந்தவள் அவன் மாடி ஏறிப் போகும் வரை அமர்ந்திருந்து விட்டு, அவன் உடை மாற்ற ஒரு கால் மணி நேரம் அவகாசம் தந்து விட்டு போய் மாடிக்கதவைத் தட்டினாள்.

ஒரு கணம் திடுக்கிட்டாலும் வந்திருப்பது யாராய் இருக்கும் என்று யூகிக்க மாடி வீட்டு ஆசாமிக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. ஆனாலும் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்து விட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். கீழ்வீட்டு அம்மாளை அவன் இதற்கு முன்பே எதிர்பார்த்தான். அந்த அம்மாளுக்குப் பேசுவது என்பது மூச்சு விடுவது போல் இயல்பானது மட்டுமல்ல முக்கியமானதும் கூட என்பது அவனுக்கு இந்த சில நாட்களில் உறுதியாய் தெரிந்திருந்தது. அதனால் கண்டிப்பாக ஒரு நாள் அவனிடம் பேசி அறுத்துத் தள்ளாமல் விட மாட்டாள் என்று முன்பே கணித்திருந்தான். எதிர் வீட்டு ஆட்களுடன் வராமல் தனியாக வந்திருக்கும் வேளையிலேயே அவனிடம் பேசி முடித்து அனுப்பி விடுவது உத்தமம் என்று தோன்றியது. கதவைத் திறந்தான்.

“தொந்தரவுக்கு மன்னிக்க வேண்டும். நான் ஜானகி. கீழ் வீட்டில் தான் குடி இருக்கிறேன். சினிமா என்றால் உயிர். மாடியிலேயே ஒரு சினிமா கதாசிரியர் குடியிருக்கிறார் என்று தெரிந்த பிறகும் பேசாமல் இருந்தால் என் தலையே வெடித்து விடும். அதனால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தான் வந்தேன். உள்ளே வரலாமா?....” கடகடவென்று பேசிய ஜானகியைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கவே அவன் படாத பாடு பட்டான். அவனுக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை.

ஆனால் வேறு வழி இல்லாமல் “உள்ளே வாருங்கள்” என்று வரவேற்று உட்கார வைத்தான். ஜானகி உள்ளே நுழைந்து அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். உட்கார்ந்தபடியே நாலா பக்கமும் நோட்டமிட்டாள். உள்ளே அதிகமாய் பொருள்கள் இல்லாமல் வெற்றிடமாய் தான் இருந்தது. அவள் பார்வையில் பேனா பேப்பர் கூடத் தென்படவில்லை. இக்காலத்தில் பேப்பரில் யார் எழுதுகிறார்கள், எல்லாரும் கம்ப்யூட்டரில் தான் எழுதுகிறார்கள் என்று அவளாகவே நினைத்துக் கொண்டாள். அலமாரியில் ஒரு பைனாகுலரைத் தவிர வேறு பொருள் இருக்கவில்லை. அவள் கண்கள் பைனாகுலரில் தங்கிய போது அவனுக்கு திக்கென்றது. ஆனால் அவள் அதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரவில்லை.

“நீங்கள் எத்தனை படங்களுக்குக் கதைவசனம் எழுதி இருக்கிறீர்கள்?”

“இப்போது எழுதுவது தான் முதல் படம். இதற்கு முன் நான்கைந்து நாடகங்களுக்கு கதை வசனம் எழுதி இருக்கிறேன்.”

“இப்போது எழுதுவது என்ன மாதிரியான கதை...”

“எல்லாம் கலந்த கலவை....”

அவள் கேட்டுக் கொண்டே போனாள். அவன் பொய்யான பதில்களைக் கூசாமல் சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். ஆனால் பதில் சொல்லியே அவனுக்கு வாய் வலித்தது. ஒரு கட்டத்தில் அவளே பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பேசியதை எல்லாம் வைத்துப் பார்க்கையில் அவளை ஏமாற்றுவது பெரிய விஷயமல்ல என்று அவனுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. எதிர் வீட்டாருடன் நெருக்கமாகி விட்டிருக்கும் அவளைப் புத்திசாலித்தனமாகக் கையாண்டால் வேண்டியபடி உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றியது.

அவனையும் மீறி அவன் புன்னகைத்தான். அந்தப் புன்னகையின் அர்த்தம் புரியாத ஜானகி “அப்பாடா இப்போது தான் புன்னகை செய்கிறான் இந்த ஆள். இவ்வளவு தூரம் பேசிய பிறகு தான் இறுக்கம் தளர்ந்திருக்கிறது” என்று மனதிற்குள் சந்தோஷப்பட்டாள்.

அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவன் மனதினுள் புதியதோர் திட்டம் வடிவம் பெற ஆரம்பித்தது. மறுபடியும் புன்னகைத்தான்.

அத்தியாயம் 55

லீ க்யாங் லாஸா விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய போது வாங் சாவொ அங்கு அவனுக்காகத் காத்திருந்தான். அவனிடம் பேசுவதற்கு முன் லீ க்யாங் விமான நிலையத்தில் இருந்த முன்னெச்சரிக்கை ஏற்பாடுகளைத் தன் பார்வையால் அளந்தான். எந்த நேரத்திலும் மைத்ரேயனும் அவனுடைய பாதுகாவலனும் அங்கு வந்து சேரலாம் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் சுறுசுறுப்பிலேயே அவனுடைய ஆட்கள் இருந்ததை ஒரு சுற்றுப் பார்வையிலேயே அவனால் காண முடிந்தது. திருப்தியடைந்தவனாய் அவன் வாங் சாவொவை நெருங்கினான். “என்ன செய்தி?”

“மைத்ரேயனும், அவன் பாதுகாவலனும் சம்யே மடாலயத்தை விட்டு எப்படி எங்கே போனார்கள் என்பது தெரியவில்லை சார். அதைத் தாண்டிய பிரதேசங்களில் அவர்களைப் பார்த்தவர்கள் யாருமில்லை....”

“இருட்டிய பிறகு தங்கள் பயணத்தை அவர்கள் தொடர்ந்திருக்கலாம். பின் எங்கேயாவது ஒளிந்து கொண்டிருக்கலாம். நாம் அவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருப்பது தெரிய வந்திருந்தால் அவர்கள் வேறு வேடத்திற்கும் மாறி இருக்கலாம்...” உடனடியாக வந்தது பதில்.

என்.கணேசன்

வாங் சாவொவுக்கு வழக்கம் போல் பிரமிப்பு தான் ஏற்பட்டது. முடிவுகளை எட்ட லீ க்யாங்குக்கு எப்போதுமே அதிக நேரம் தேவைப்பட்டதில்லை. மற்றவர்கள் மணிக்கணக்கில் யோசித்து எட்டும் முடிவுகளை லீ க்யாங் சில நிமிடங்களிலோ, நொடிகளிலோ எட்டி விடுவான்.

வாங் சாவொ மரியாதையுடன் தலையசைத்து விட்டுச் சொன்னான். “சம்யே மடாலயம் மறுபடியும் போய் அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் சேர்ந்த போதே கூட வேறு யாராவது சேர்ந்திருக்கிறார்களா என்பதை மடாலயக் குறிப்பேடுகளில் பார்த்தேன். ஒரே ஒருவன் ஒரு வாரம் கழித்துச் சேர்ந்தவன். அவன் தந்திருக்கும் விலாசம் உண்மையானது. அவனுக்கு இவனுடன் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்பது விசாரிக்கையில் தெரிந்து விட்டது. கண்சிமிட்டி மனிதன் அங்கு வேலை பார்த்த போது யாருடன் நெருக்கமாய் இருந்திருக்கிறான் என்று விசாரித்துப் பார்த்தேன். யாரிடமும் நெருக்கமாய் இருந்ததாய் தெரியவில்லை. அதனால் அவன் கூட்டாளிகள் யாராவது அங்கு இருந்தாலும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதபடி தான் இருந்திருக்கிறார்கள். அவன் சில சமயங்களில் அலைபேசியில் பேசுவதை சிலர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த அலைபேசி நம் கையில் சிக்கவில்லை. அந்த எண்ணாவது கிடைக்குமா என்று பார்த்தேன். அவன் யாருடன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எல்லாம் பேசி இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்று நினைத்தேன். அந்த எண்ணும் கிடைக்கவில்லை”

“சமயே மடாலயக் குறிப்பேட்டில் விலாசத்துடன் அலைபேசி, தொலைபேசி எண்களைக் குறித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இல்லையா?”

“அந்த மடாலயத் தலைமை பிக்கு குறைவான சம்பளத்திற்கு வேலைக்கு வந்து சேரும் தற்காலிக வேலையாட்கள் பெரும்பாலானவர்களிடம் அலைபேசி இருப்பதில்லை என்றும் அதனால் அவர்களாகத் தந்தால் ஒழிய அவர்களிடம் இருந்து அந்த எண்களை வாங்கிக் குறித்து வைத்துக் கொள்வதில்லை என்றும் சொல்கிறார். அவன் கழுத்து திருகி விழுந்த போது அவனிடம் அந்த அலைபேசி இருந்ததா என்பது தெரியவில்லை. இருந்து அதுவும் கீழே விழுந்து யாராவது எடுத்து வைத்துக் கொண்டார்களா என்பது தெரியவில்லை”

வாங் சாவொ எல்லா கோணங்களிலும் சிந்தித்து செயல்பட்டிருக்கிறான் என்று லீ க்யாங் திருப்தியுடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

வாங் சாவொ சொன்னான். “அவனைப் பற்றி விசாரித்ததில் ஒரு தகவல் விசித்திரமாகப் பட்டது. அவன் சில சமயங்களில் நள்ளிரவு நேரங்களில்

என்.கணேசன்

கோங்காங் மண்டப வாயிலில் நின்று கொண்டிருப்பதைச் சிலர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஏன் நின்றான் என்பது தெரியவில்லை. பார்த்தவர்களும் அவனிடம் அதுபற்றிக் கேட்டதில்லை என்கிறார்கள். அப்படிக் கேட்கிற அளவு யாரும் அவனுடன் நெருக்கமாய் இருந்ததில்லை. அவன் அப்படி நிற்கக் காரணம் இருக்கிறதா என்று தலைமை பிக்குவிடம் கேட்டேன். இல்லை என்று அவர் சொன்னார். ஆனால் அந்த விஷயம் அவருக்கே அப்போது தான் தெரிகிறது என்று முகபாவனையை வைத்துப் புரிந்து கொண்டேன். அந்தத் தகவல் அவரைச் சங்கடப்படுத்தியதாகத் தோன்றியது.”

லீ க்யாங் சிறிது யோசித்து விட்டுக் கேட்டான். “நீ கோங்காங் மண்டபத்திற்குப் போய் நன்றாகச் சோதனை செய்ததாய் சொன்னாயே. அங்கே வேறு எதாவது விசித்திரமாய் உனக்குத் தோன்றியதா”

“அந்த கோங்காங் மண்டபத்தில் துஷ்ட சக்திகளின் சிலைகளே சற்று விசித்திரமாகத் தான் பார்வைக்குத் தோன்றுகின்றன. மற்றபடி எதுவும் சந்தேகப்படுகிற மாதிரி இருக்கவில்லை”

லீ க்யாங் மெல்லக் கேட்டான். “அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதனை கோங்காங் மண்டப வாயிலில் நிற்பதைப் பார்த்ததாய் சொன்னவர்கள் அவன் அதன் உள்ளே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போவதையோ, உள்ளே இருந்து வெளியே வருவதையோ எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறார்களா?”

வாங் சாவொ திகைத்தான். அந்தக் கேள்வியை அவனுக்குக் கேட்கத் தோன்றி இருக்கவில்லை. லீ க்யாங் அமைதியாகச் சொன்னான். “அதைக் கேட்டு எனக்குப் போனில் தெரிவி.”

லீ க்யாங் அதற்கு மேல் தாமதிக்காமல் ஒற்றைக்கண் பிக்குவையும் டோர்ஜேயையும் சந்திக்கக் கிளம்பி விட்டான்.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு லீ க்யாங் காரில் இருந்து இறங்குவதை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தார். அவருடைய இதயம் அதிகப்படியாய் படபடக்க ஆரம்பித்தது.

“லீ க்யாங் வந்து விட்டார்” என்று சத்தமாகச் சொன்னார். டோர்ஜே நிலைமையும் அவருடையதாகத் தான் இருந்தது. சமையல்காரன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு லீ க்யாங்கை வரவேற்க வெளியே ஓடினான்.

லீ க்யாங் விமானநிலையத்தில் பார்த்தது போலவே அங்கும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சந்தேகப்படும்படியான சூழ்நிலைகள் ஏதாவது தென்படுகின்றனவா என்று பார்த்தவனுக்கு அப்படி எதுவும் தென்படவில்லை. தூரத்தில் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் மட்டும் அவனை

என்.கணேசன்

சிந்திக்க வைத்தனர். மேலே இருந்து படிகளில் ஓடி வரும் சமையல்காரன் அருகில் வரும் வரைக் காத்திருந்து விட்டு பின் கேட்டான். “அந்தப் பையன்கள் இந்தப்பக்கம் வந்து விளையாடுவதில்லை அல்லவா?”

“சில சமயங்களில் வருவதுண்டு. பார்த்தால் நான் துரத்தி விடுவேன்....” ஆனால் போதையில் இருக்கையில் எதுவும் என் கண்களுக்குத் தெரியாது, அந்த நேரங்களில் கண்டு கொள்ள மாட்டேன் என்று அவன் சொல்லவில்லை.

லீ க்யாங்குக்கு அவன் சொன்ன அந்த சில சமயங்களே அதிருப்தியை ஏற்படுத்தின. “எதுவும் ஒரு தடவையிலேயே முடித்து விட வேண்டும். அடிக்கடி அது நிகழ்கிற மாதிரி வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. உனக்கு அவர்கள் இந்தப்பக்கம் வருவதைத் தடுக்க முடியாமல் போனால் என்னிடம் சொல்ல வேண்டியது தானே” என்று கடுமையான குரலில் சொன்னான். அந்தச் சிறுவர்கள் இங்கே விளையாடுவதை டோர்ஜே பார்த்து அவன் மனமும் விளையாட்டில் திரும்புவதை லீ க்யாங் விரும்பவில்லை.

சமையல்காரன் அவசரமாகச் சொன்னான். “இல்லை சார். நான் போன மாதம் திட்டிய திட்டில் அவர்கள் இப்போது எல்லாம் இந்தப் பக்கம் வருவதில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்கள் அதற்கு முன்பு வந்ததைத் தான் சொன்னேன்...”

அதற்கு லீ க்யாங் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. அந்தச் சிறுவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றான். அந்தத் தொலைவில் அவர்கள் விளையாடினால் அது டோர்ஜே பார்வையில் விழ வாய்ப்பில்லை. இந்தப் பக்கம் வந்து விளையாடினால் தான் பிரச்னை.... விளையாடும் சிறுவர்களைப் பார்க்கையில் ஆசானும் அவன் நினைவில் வந்து போனார். அவன் முகத்தில் சின்னதாய் ஒரு புன்னகை தோன்றி வந்த வேகத்தில் போனது. கிழவர் இப்போது எங்கே இருக்கிறாரோ?

லீ க்யாங் படியேற ஆரம்பிக்கையில் வாங் சாவொவின் போன் வந்தது. “சார். நள்ளிரவில் கண்சிமிட்டி மனிதனை கோங்காங் மண்டப வாயிலில் பார்த்தவர்களை விசாரித்தேன். அவர்கள் ஒவ்வொரு தடவையும் அவன் வாசலில் நிற்பதைத் தான் பார்த்திருக்கிறார்கள். அவன் அதன் உள்ளே போவதையோ உள்ளே இருந்து வெளியே வருவதையோ பார்த்ததில்லை என்று சொல்கிறார்கள்.....”

லீ க்யாங் சந்தேகப்பட்டது உறுதியாகி விட்டது. சிந்தனையுடன் படியேறினான்.

என்.கணேசன்

மாராவுக்கு அந்த அவசர அழைப்பு வந்த போது உறங்கி விட்டிருந்தான். தூக்கம் முழுவதும் கலையாமலேயே அலைபேசியை எடுத்துப் பேசினான். “ஹலோ...”

திபெத்தில் இருந்த ஓடிசல் இளைஞன் தான் அவனுக்குப் போன் செய்திருந்தான். “இந்த நேரத்தில் தொந்தரவு செய்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்.....”

மாரா தன் தனிப்பட்ட சௌகரிய அசௌகரியங்களுக்கு என்றுமே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தவன் அல்ல. தலைவன் என்பவன் எல்லா முக்கிய சமயங்களிலும் தொடர்பு கொள்ளக்கூடியவனாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவனுடைய உறுதியான கொள்கை. கிடைக்கின்ற தகவல்களை வைத்து மிக முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டியவன், அந்தத் தகவல்கள் சொல்பவர்களுக்கு அந்த நேரத்தில் கிடைக்கா விட்டால் எல்லாமே தாமதப்படும். சில நேரங்களில் அந்தத் தாமதமே ஒரு வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகி விடலாம். எனவே சிறிதும் முகம் சுளிக்காமல் முழுமையாக விழித்துக் கொண்டவனாக மாரா சொன்னான். “பரவாயில்லை சொல்”

வாங் சாவொ சம்யே மடாலயம் வந்து சிலரிடம் கேட்ட அந்த விசித்திரக் கேள்வியைத் தெரிவித்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விட்டுச் சொன்னான். “நம் ஆட்கள் இதை உங்களிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்....”

மாராவுக்கு அந்தக் கேள்விக்குப் பின்னணியில் லீ க்யாங் தெரிந்தான். லீ க்யாங்கின் கவனத்துக்கு வந்தாகி விட்டது என்பது நல்ல செய்தி அல்ல. கழுத்து திருகிய முட்டாளின் முட்டாள்தனமான கோபத்திற்கு கிடைத்திருக்கும் பரிசு இது.... மாரா அமைதியாகச் சொன்னான். “இன்னும் சில நாட்களுக்கு கோங்காங் மண்டபத்திற்கு நடுநிசி பூஜைக்குப் போக வேண்டாம் என்பதை நம் ஆட்களிடம் தெரிவித்து விடு.”

“சரி”

“மைத்ரேயன் சமயே மடாலயத்தில் இருந்து கிளம்பியாகி விட்டதா?”

“இன்னும் இல்லை. நான் வெளியே மறைவில் இருந்து கண்காணித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன்....”

மாரா தெளிவாக அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான். “இனி மைத்ரேயனை வைத்துக் கொண்டு அந்த ஆள் அங்கேயே இருக்க மாட்டான். அது அவனுக்கு ஆபத்து என்று புரிந்திருப்பான். அதனால் அவன் இன்றைக்கு இரவே அங்கிருந்து தப்பித்துப் போகும் வாய்ப்பு அதிகம். அதனால் தயாராக இரு. அவனைப் பின் தொடர்ந்து போ. ஆனால் ஒரு

என்.கணேசன்

இடைவெளியை எப்போதும் வைத்துக் கொள்.
இப்போதைக்கு அவர்கள் எங்கே என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது நமக்கு ஒவ்வொரு
கணமும் தெரிந்து கொண்டிருந்தால் போதும்....”

“சரி” என்றான் ஓடிசல் இளைஞன். மாரா
அனாவசியமான யூகங்களைச் சொல்பவன் அல்ல. மிக
உறுதியாகத் தெரிந்தால் ஒழிய இன்றே அவர்கள்
தப்பித்துச் செல்ல முயல்வார்கள் என்று சொல்ல
மாட்டான். அதனால் இன்று அவர்கள் தப்பிப்பது உறுதி
என்று நம்பிய ஓடிசல் இளைஞன் அன்றைய இரவுக்காகக்
காத்திருந்தான்.

அத்தியாயம் 56

லீ க்யாங் ராணுவ மிடுக்குடன் வேகமாகப் படியேறி வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு மனம் திக் திக் என்றது. என்ன கேட்பானோ? என்ன சொல்வானோ? பின்னால் திரும்பி டோர்ஜேயைப் பார்த்தார். டோர்ஜே தன் இருக்கையில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். லீ க்யாங் அவனை மைத்ரேயனாகவே, அதாவது - கம்பீரமாக, புன்முறுவல் பூத்த முகம் கொண்டவனாக, யாருக்கும் தலை வணங்காதவனாக, தியானம், ஆன்மிகம், புத்தரின் போதனைகள் ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் உள்ளவனாக- வாழச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தி இருந்தான். தன்னிடமே கூட அப்படியே நடந்து காட்டி அசத்த வேண்டும் என்று சென்ற முறை சொல்லி இருந்தான். அதனால் ஒற்றைக் கண் பிக்கு நேற்று பல முறை ஒத்திகை செய்து டோர்ஜேயை தயார்ப்படுத்தி இருந்தார். பின்னால் திரும்பியவர் டோர்ஜேயை “தயார் தானே” என்று பார்வையால் கேட்டார். டோர்ஜே தலையசைத்தான்.

லீ க்யாங் ஒற்றைக்கண் பிக்குவிடம் வாசலிலேயே கேட்டான். “எல்லாம் எப்படிப் போகிறது?”

என்.கணேசன்

“நன்றாகப் போகிறது” என்று ஒற்றைக்கண் பிக்கு பதில் அளித்தார்.

லீ க்யாங் உள்ளே நுழைந்தான். இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த டோர்ஜேயைப் பார்த்து தலை வணங்கினான். “வணங்குகிறேன் மைத்ரேயரே!”

லீ க்யாங்கைப் பார்த்தவுடனே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போனாலும் பின் டோர்ஜே சமாளித்துக் கொண்டு புன்முறுவலுடன் வலது கையை ஆசி வழங்கும் பாவனையில் உயர்த்தி “நலம் உண்டாகட்டும்” என்று சொன்னான். கண்களில் தெரிந்த பயத்தைத் தவிர வேறெந்த குறையையும் லீ க்யாங்கால் காண முடியவில்லை. அவனுக்கு அந்தப் பயம் பிடித்திருந்தது. உலக அரங்கில் இவனை மைத்ரேயனாக அறிமுகப்படுத்தி பிரபலமாக்கினாலும் என்றும் அடங்கி இருப்பான் என்று தோன்றியது. தோற்றத்திலும் டோர்ஜே மெருகு ஏறி இருந்தான். நேரா நேரத்திற்குக் கிடைக்கும் சத்தான உயர் வகை உணவு நன்றாகவே வேலை செய்திருக்கிறது....

டோர்ஜேவுக்கு எதிரே இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்த லீ க்யாங் அவனிடம் பணிவான குரலில் சொன்னான். “மைத்ரேயரே, மனதுக்கு இதம் அளிக்கும் ஆன்மீக ஞானத்தை எனக்கு சில நிமிடங்கள் சொல்லி அருள்வீர்களா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

டோர்ஜே ஒற்றைக்கண் பிக்குவைப் பார்த்தான். கற்றுத் தந்தவைகளில் எதைச் சொல்வது என்கிற கேள்வி அவன் பார்வையில் தெரிந்தது. ஏதாவது சொல் என்பது போல் ஒற்றைக்கண் பிக்கு பார்த்தார். டோர்ஜே லீ க்யாங் பக்கம் திரும்பி தம்மபதத்தில் இருந்தும், புத்த மத பிரதான சூத்திரங்களில் இருந்தும் மேற்கோள்கள் சொல்லி விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். சுமார் பத்து நிமிடங்கள் கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டு வந்த லீ க்யாங்குக்கு நிறுத்தி நிதானமாக நல்ல குரல் வளத்துடனும் உச்சரிப்புடனும் டோர்ஜே சொன்ன விதம் திருப்தியாக இருந்தது. மனப்பாடம் செய்து தான் சொல்கின்றான் என்ற போதும் கேட்பவர்கள் அதைச் சுலபமாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. எல்லாம் புரிந்து சொல்வது போல் இருந்தது அவனது முகபாவனை. ஆனால் அவனுக்கு உண்மையில் எத்தனை புரிந்திருக்கும் என்று லீ க்யாங்குக்கு சந்தேகமாக இருந்தது.

லீ க்யாங் முகத்தையே ஒற்றைக்கண் பிக்கு கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். லீ க்யாங் ஓரளவு புத்த மத நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவன் என்று அவர் முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்தார். அதை அவர் டோர்ஜேயிடமும் சொல்லி இருந்தார். தவறாகவோ, முரண்பாடாகவோ அவன் ஏதாவது சொல்லி விட்டால் லீ க்யாங் கண்டுபிடித்து விடுவான் என்று எச்சரித்து இருந்தார்.

என்.கணேசன்

நல்ல வேளையாக டோர்ஜே தவறிழைக்கவில்லை. லீ க்யாங் முகத்தில் திருப்தி தெரிந்ததைப் பார்த்த பிறகு தான் அவருக்கு நிம்மதி வந்தது.

லீ க்யாங்கால் உண்மையான மைத்ரேயனை இந்தக் கணத்தில் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவன் ஒரு சூத்திரமாவது சொல்லி அதற்கு விளக்கம் சொல்வானா? இப்படி கம்பீரமாய் அமர்ந்திருப்பானா? அழகாய் புன்னகை செய்வானா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன. இதெல்லாம் அவனால் முடியாது என்ற பதிலும் திருப்திகரமாக மனதில் கிடைத்தது. ஆனால் அந்தத் திருப்தியைக் குலைக்கும்படியாக வாங் சாவொ அனுப்பி இருந்த ஒரு தகவலும் அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. உண்மையான மைத்ரேயன் மணிக்கணக்கில் ஓரிடத்தில் தியானத்தில் உட்கார்ந்திருப்பானாம். அந்த நேரத்தில் சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறது என்றே அவனுக்குத் தெரியாதாம். ஆனால் இந்தச் சிறுவன் தியானம் என்ன என்பதைப் பல சூத்திரங்களில் விளக்க முடிந்தாலும் இன்னமும் அதை அனுபவத்தில் அறியாதவன்....

லீ க்யாங் முகத்தில் ஒரு சுருக்கம் வந்து போனது. ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஒரு கணம் பயந்தார். ஆனால் லீ க்யாங் தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

'உண்மையில் தியானம் செய்வதாய்ச் சொல்பவர்களில் 99 சதவீதம் தியானத்தை அறியாதவர்களே. சொல்லிக் கொடுத்த ஏதோ ஒரு மனப்பயிற்சியைச் செய்தபடி ஒரு இடத்தில் அமைதியாக அமர்ந்து இருப்பதையே அவர்கள் தியானம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி தியானம் என்பதைத் தாங்களே அனுபவித்திராதவர்கள் இவனை எப்படிக் கண்டுபிடிக்க முடியும்?'

தன் சிந்தனைகளில் இருந்து மீண்டு டோர்ஜேயின் சூத்திரங்களைச் சிறிது கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு லீ க்யாங் திடீரென்று சைகையால் டோர்ஜேயை நிறுத்தினான். டோர்ஜே மனதில் கலவரம் படர லீ க்யாங்கைப் பார்த்தான். லீ க்யாங் சொன்னான். “தங்கள் நேரத்தை நான் அதிகம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டேன். தாங்கள் செல்லலாம். நான் தங்கள் ஆசிரியரிடம் சிறிது பேச வேண்டி இருக்கிறது...”

டோர்ஜே தலையசைத்து விட்டு எழுந்து உள்ளே சென்று விட்டான். லீ க்யாங் ஒற்றைக்கண் பிக்குவை அமரச் சொன்னான். அவர் அடக்க ஒடுக்கமாக அவன் அதிரில் அமர்ந்தார்.

“சாதாரண ஆள்களின் பார்வைக்கு இந்த அளவு முன்னேற்றம் போதும் என்றாலும் புத்தரின் மறு அவதாரம் என்ற நோக்கில் பார்க்கிறவர்களுக்கு இது

என்.கணேசன்

போதாது பிக்குவே” லீ க்யாங் சொன்ன போது ஒற்றைக்கண் பிக்கு தயக்கத்துடன் சொன்னார். “இவன் வயதிற்கு இவன் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றம் மிக அதிகம் தான் சார்”

லீ க்யாங் ஒற்றைக்கண் பிக்குவைக் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி சொன்னான். “ஆசிரியர் திருப்தி அடைந்து விட்டால் அதற்குப் பிறகு மாணவன் முன்னேறுவதில்லை பிக்குவே”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார். “என் திருப்தியை நான் அவனுக்குத் தெரியப்படுத்துவதில்லை சார். நான் என் அனுபவத்தில் ஏராளமான மாணவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த அளவு சூட்டிப்பான, புத்திசாலி மாணவனை இது வரை நான் பார்த்ததில்லை. அதைத் தான் சொன்னேன்”

“நீங்கள் அவதார புருஷர்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா பிக்குவே?”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு விழித்தார். லீ க்யாங் கடுமையாகச் சொன்னான். “சமுத்திரத்தைப் பற்றி நான் சொல்கிறேன். நீங்கள் ஏரியைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். மைத்ரேயனாக இவனை அறிவித்தவுடன் வேலை முடிந்து விடப் போவதில்லை. உலக நாடுகளும், புத்த மத மேதைகளும் இவனை மைத்ரேயன் என்று நம்ப

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேண்டும். யாருடைய கருத்துக்கெல்லாம் உலகில் மதிப்பிருக்கிறதோ அவர்கள் பார்வையில் இவன் தேற வேண்டும். அதற்கு இது போதாது என்று சொன்னேன்....”

அவன் சொல்வது அவருக்குப் புரிந்தது. புரியாதது ஒன்றே ஒன்று தான். சற்று முன் இவன் முகத்தில் திருப்தி தெரிந்தது போல் இருந்ததே அது என் பார்வைக் கோளாறோ? அவனைப் பார்த்து அவர் தலை அசைத்தார்.

லீ க்யாங் மெல்ல சொன்னான். “இன்னொருவனும் மைத்ரேயன் என்று கிளம்பி இருக்கிறான். அதனால் தான் இவன் எல்லாவற்றிலும் அவனை முந்தி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்”

ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் பலத்த சந்தேகம் உறுதியாகி விட்டது. அவர் அதிர்ச்சியுடன் லீ க்யாங்கைப் பார்த்தார். அந்த இன்னொருவன் உண்மையான மைத்ரேயனாகவே இருக்க வேண்டும். போலி என்றால் லீ க்யாங் அதை முளையிலேயே கிள்ளி வீசி எறிந்திருப்பான்.

லீ க்யாங் மைத்ரேயனின் ஒரு புகைப்படத்தை ஒற்றைக்கண் பிக்குவிடம் நீட்டினான். “இவனைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

என்.கணேசன்

கை நடுங்க ஒற்றைக்கண் பிக்கு அந்தப்
புகைப்படத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். அந்தப்
புகைப்படத்தில் ஒரு கிராமத்து மந்த புத்திச் சிறுவன்
எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.
ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஆச்சரியத்துடன் லீ க்யாங்கைப்
பார்த்தார். “இவன் தன்னை மைத்ரேயன் என்று சொல்லிக்
கொள்கிறானா என்ன?”

“இவன் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.
உங்கள் குருவான ஆசான் தான் அப்படிச் சொல்கிறார்”

ஆசான் அவனை மைத்ரேயன் என்கிறார் என்றால்
அவன் மைத்ரேயனாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.
ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குச் சந்தேகமே இல்லை. ஆசான்
கணிப்பு பொய்க்காது....

லீ க்யாங் அவரையே உற்றுப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான். அவரது எண்ண ஓட்டத்தை அவனால்
படிக்க முடிந்தது. ஆரம்பத்தில் அவன் மைத்ரேயனாக
இருக்கவே முடியாது என்று நினைத்த மனிதர் பிறகு
ஆசான் சொன்னால் சரியாகத் தான் இருக்க வேண்டும்
என்று நினைக்க ஆரம்பித்தது ஆசானின் மேல் அவர்
சீடன் வைத்திருந்த அசாத்திய நம்பிக்கையை அவனுக்கு
உணர்த்தியது.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு அந்தப் புகைப்படத்தைக்
கூர்மையாகப் பார்த்தார். பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் அவரிடம் மறுபடியும் கேட்டான். “இவனைப் பற்றி இப்போது என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“ஆசான் கணிப்பில் தவறு இருக்க வாய்ப்பில்லை” என்று பலவீனமான குரலில் ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொன்னார். சில வினாடிகள் யோசனைக்குப் பின் அதே பலவீனமான குரலில் மெல்ல லீ க்யாங்கைக் கேட்டார். “இவன்... இவன்.... பத்மசாம்பவாவின் ஓலையில் குறிப்பிட்ட காலத்திலேயே ...தான் பிறந்திருக்கிறானா?”

லீ க்யாங் ஆமென்று தலையசைத்தான். ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் சந்தேகம் முற்றிலுமாகத் தீர்ந்தது. அவர் திகைப்புடன் லீ க்யாங்கைக் கேட்டார். “நிஜ மைத்ரேயன் இருக்கிறான் என்றால் நாம் எப்படி டோர்ஜேயை மைத்ரேயனாக அரங்கேற்ற முடியும்?”

“நிஜத்தை மக்கள் எந்தக் காலத்தில் தேடிக் கண்டுபிடிக்க சிரமப்பட்டிருக்கிறார்கள் பிக்குவே. தோற்றத்தில் எப்படி, பேசுவதில் எப்படி, தெரிந்தவர்களும், வேண்டியவர்களும் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் வைத்துத் தானே எதையும் நம்புகிறார்கள் அல்லது நம்ப மறுக்கிறார்கள். அவன் புகைப்படத்தைப் பார்த்தவுடனே உங்களுக்கே என்ன தோன்றியது. ஆசான் சொன்னதையும்,

என்.கணேசன்

பத்மசாம்பவா சொன்னதையும் வைத்துத் தானே நீங்களே அவன் மைத்ரேயன் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள்?”

ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு அவன் வாதத்தில் தவறு காணத் தோன்றவில்லை. ஆனால்.... ஆனால்.... கடைசியில் வாய் விட்டே அவர் சொல்லியே விட்டார். “அசல் இருக்கிற வரை நகல் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது அல்லவா?”

லீ க்யாங் மெலிதான புன்னகையுடன் கேட்டான். “அப்படியானால் அசலை அப்புறப்படுத்தி விட வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்களா பிக்குவே?”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லத் தயங்கினார். பின் சாதுர்யமாகச் சொன்னார். “பத்மசாம்பவாவின் ஓலைக்குறிப்புகளில் மைத்ரேயனுக்கு பத்தாண்டுகளுக்குப் பின் ஒரு ஆண்டு காலம் கண்டம் என்றும் எழுதி இருந்ததாக ரகசியமாய் சிலர் பேசிக்கொண்டது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. கண்டம் என்று பத்மசாம்பவாவே எழுதி வைத்திருக்கிறார் என்றால் மைத்ரேயன் மரணத்திற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று அர்த்தம். அப்படி ஆகி விட்டால் நமக்குப் பிரச்னை இல்லை.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சில சமயங்களில் ஆன்மீகவாதிகள்
அரசியல்வாதிகளை மிஞ்சி விடுகிறார்கள் என்று
எண்ணிய லீ க்யாங் புன்னகைத்தான்.

அத்தியாயம் 57

லீ க்யாங் தான் முக்கியமாய் அறிய வந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்க ஆரம்பித்தான். “பிக்குவே, மைத்ரேயன் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதால் மைத்ரேயனைக் காப்பாற்ற ஏதாவது ஒரு பாதுகாப்புக் குழுவை ஆசான்-தலாய் லாமா கோஷ்டி உருவாக்கி இருக்கிறதா?”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொன்னார். “இல்லை.... எனக்குத் தெரிந்து இல்லை”

லீ க்யாங் அந்தப் பதிலை அறிந்திருந்தான் என்றாலும் அவர் வாயில் இருந்து அந்தப் பதில் வந்த பிறகு முழுத் திருப்தி அடைந்தான். அப்படி ஒரு பாதுகாப்புக் குழு இருந்திருந்தால் இந்தியாவில் இருந்து ஒருவனை திபெத்துக்கு இறக்குமதி செய்திருக்க வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு இல்லை.

அடுத்ததாக லீ க்யாங் கேட்டான். “சம்யே மடாலயத்திற்குச் சென்றிருக்கிறீர்களா பிக்குவே?”

“பல முறை சென்றிருக்கிறேன் சார்”

“அந்த மடாலயத்திற்கும் மைத்ரேயனுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

யோசித்து விட்டு ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொன்னார்.
“இல்லையே”

“அங்கிருக்கும் கோங்காங் மண்டபம் பற்றி என்ன
நினைக்கிறீர்கள் பிக்குவே”

லீ க்யாங் என்ன உத்தேசத்தில் இதை எல்லாம்
கேட்கிறான் என்பது ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குப்
புரியவில்லை. “ஒரு காலத்தில் துஷ்ட சக்திகளாக
இருந்தவைகளைப் பத்மசாம்பவா அடக்கி ஒடுக்கி
பாதுகாப்பு தேவதைகளாக மாற்றி அவற்றை கோங்காங்
மண்டபத்தில் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் சமீப
மடாலயத்தின் பிரம்மாண்டமான மண்டல அமைப்பும்,
அங்கிருக்கும் பத்மசாம்பவாவின் தலைமுடி, கைத்தடி,
பேசும் தாரா சிலை, சாந்தரக்ஷிதாவின் மண்டை ஓடு
ஆகியவையும் தான் அங்கு பிரபலமே தவிர கோங்காங்
மண்டபம் அல்ல”

“கோங்காங் மண்டபத்தில் இருக்கும் துஷ்டசக்தி
சிலைகள் சிலரைத் தாக்குவதுண்டு என்று
சொல்கிறார்களே அதுபற்றி நீங்கள் என்ன
நினைக்கிறீர்கள்....”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு லேசாய் சிரித்தார். “பல முறை
சமீப மடாலயம் அழிந்து திரும்பத் திரும்ப
கட்டப்பட்டதால் பத்மசாம்பவாவின் மந்திரக்கட்டு

என்.கணேசன்

தளர்ந்து வருகிறது என்றும் அந்த துஷ்ட சக்திகள் பலம் பெற்று வருகின்றன என்றும் சிலர் நம்புகிறார்கள். அதை உறுதிப்படுத்த இது போன்ற கட்டுக்கதைகள் உருவாக்குகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்....”

லீ க்யாங் மெல்ல கேட்டான். “மைத்ரேயனுக்கு வேறு எதிரிகள் யாராவது இருக்கிறார்களா?”

ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு சம்யே மடாலயம், துஷ்ட சக்திகள், மைத்ரேயனுக்கு எதிரிகள் என்ற வரிசையில் லீ க்யாங் கேள்வி கேட்டதால் ஒரு பெயர் நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் லீ க்யாங் போன்ற புத்திசாலியிடம் அதைச் சொல்வது பரிசாசத்துக்கு உள்ளாக்கலாம் என்று தோன்றியதால் தயங்கினார். அவரையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த லீ க்யாங் சொன்னான். “எதுவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை தயங்காமல் சொல்லுங்கள்”

“பல காலமாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் தீயசக்திகளின் ரகசியக்குழு....” ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொல்லி விட்டு நிறுத்தினார்.

லீ க்யாங் சொன்னான். “விளக்கமாகவே சொல்லுங்கள்....”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு முழு நம்பிக்கை தனக்கில்லை என்பதை தொனியிலேயே தெளிவுபடுத்தியபடி சொன்னார். “கௌதம புத்தர் மகாநிர்வாணம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அடைவதற்கு சிறிது முன்பு கூட தீய சக்திகளின் கடவுளான மாரா அதைத் தடுக்க அவரிடம் தன் எல்லா அஸ்திரங்களையும் பயன்படுத்தினான். ஆனால் போதி மரத்தடியில் அதற்கெல்லாம் அசராத மன உறுதியுடன் அமர்ந்த புத்தர் மகாநிர்வாணம் அடைந்ததும் அல்லாமல் தான் உணர்ந்த தர்ம வழியை உபதேசித்து மனிதகுலத்திற்கு துக்கத்திலிருந்து கடைத்தேறும் மார்க்கத்தைக் காட்டினார். அன்று அவரிடம் தோற்றுப் போன மாரா அவரின் மறு அவதாரம் வரை காத்திருக்கிறான் எனவும் அவரின் மறு அவதாரம் நிகழும் போது அவரை வீழ்த்தாமல் விட மாட்டான் என்றும் சொல்கிறார்கள். புத்தரின் மறு அவதாரத்திற்குப் பல காலம் முன்பே மாராவின் ஆசியால் ஒரு ரகசியக்குழு உருவாக ஆரம்பித்திருக்கிறது என்றும் குழுவினர் அனைவரும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் மைத்ரேயன் உலகில் தோன்றும் போது அவனை எதிர்க்கத் தயாராயிருப்பார்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள்.....”

மிகவும் கவனமாக அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த லீ க்யாங் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். இது போன்ற ரகசியக்குழு ஒன்று பற்றிய வதந்தி அவன் காதையும் முன்பே எட்டி இருந்தது. அதை வதந்தி என்ற அளவிலேயே அவன் இது வரை விட்டிருந்தான். காரணம் உலக அளவில் இது போன்ற ரகசியக்குழுக்கள்

என்.கணேசன்

பற்றிய வதந்திகளுக்குக் குறைவில்லை. ஹிட்லரின் நாசிகளின் ரகசியக்குழு இப்போதும் ரகசியமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நம்புபவர்களும், இல்லுமினாட்டி என்ற இன்னொரு ரகசியக்குழு உலகையே தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவர மறைவாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் நம்புபவர்களும் இன்றும் ஏராளமாக உள்ளார்கள். அவர்களில் பலர் அறிவாளிகள் என்பது தான் ஆச்சரியம்.

இப்படி பல ரகசியக்குழுக்கள் பற்றிய வதந்திகள் உலா வந்து கொண்டிருந்ததால் சைத்தானின் இந்த ரகசியக்குழுவுக்கு அவன் அதிக முக்கியத்துவம் தந்திருக்கவில்லை....

லீ க்யாங் கேட்டான். “அந்த ரகசியக்குழு திபெத்தில் இயங்குகிறது என்றா சொல்கிறார்கள்.”

“பல நாட்டு உறுப்பினர்கள் அதில் இருக்கிறார்களாம். உலகம் முழுவதும் விரிந்திருக்கிறார்களாம். அவர்கள் அபூர்வ சக்திகள் படைத்தவர்களாம்.... இப்படி எத்தனையோ கற்பனைக் கதைகள்....”

“அதன் உறுப்பினர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் யாரையாவது இது வரை சந்தித்திருக்கிறீர்களா பிக்குவே....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இல்லை. அதிலும் ஒரு அமானுஷ்யத்தை உருவாக்கிச் சொல்கிறார்கள். அவர்களை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாம்....” சொல்லி விட்டு ஒற்றைக்கண் பிக்கு சிரித்தார். ஆனால் லீ க்யாங் சிரிக்கவில்லை.

“இன்று இரவு போயே தான் ஆக வேண்டுமா அன்பரே” சம்யே மடாலயத் தலைமை பிக்கு அக்ஷயிடம் கடைசியாக ஒரு முறை ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

“ஆம் புனிதரே. இந்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் இங்கு தங்கியதே பெரிய விஷயம். அப்படித் தங்கியதில் உங்களுக்கும் பெரிய ஆபத்தை வரவழைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையும் உருவாகி விட்டது. இனியும் நாங்கள் இங்கே இருப்பது எங்களுக்கும் பாதுகாப்பல்ல, உங்களுக்கும் நல்லதல்ல”

புத்தபிக்கு கலக்கத்துடன் தலை அசைத்தார். கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி இரவு பத்து. இனி சிறிது நேரத்தில் வண்டி வந்து விடும்..... எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மைத்ரேயனை பிக்கு கவலையுடன் பார்த்தார். இனி போகும் பயணத்தில் படுக்கையில் உறக்கம் என்பது இருக்கப் போவதில்லை என்பதால் “படுத்து உறங்கிக் கொள்” என்று அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொல்லி இருந்தான். சரியென்று ஒன்பது

என்.கணேசன்

மணிக்கே மைத்ரேயன் படுத்து உறங்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான்.

புத்தபிக்கு மறுபடியும் அக்ஷயைப் பார்த்தார். அக்ஷய் ஒரு பெரிய திபெத்திய வரைபடத்தை விரித்து வைத்து அதை முழுக்கவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திபெத்தின் எல்லா எல்லைப் பகுதிகளையும் அவன் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான்.....

மைத்ரேயன் புரண்டு படுத்தான். அவன் போர்வை சிறிது விலகியது. அவன் கால் போர்வையில் இருந்து வெளிப்பட்டு அவனுடைய அடிப்பாதத்தில் ஏதோ மின்னியது. புத்த பிக்கு கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தார். தர்மசக்கரம். ஒரு கணம் அந்த தர்மசக்கரம் பொன்னிறத்தில் மின்னியதில் அவருடைய உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது போலிருந்தது. மேலான பரவச நிலை அவரை ஆட்கொண்டது. ஆனால் வார்த்தைகள் வாயில் இருந்து எழ மறுத்தன.

மைத்ரேயன் உறங்குவதைப் பார்த்து நானும் உறங்கி விட்டுக் கனவு காண்கிறேனா என்ற சந்தேகம் அவருக்கு வந்தது. கண்களை நன்றாகவே விரித்துப் பார்த்தார். இது கனவு அல்ல என்பது புரிந்தது. பரவசம் பல மடங்காகி அக்ஷயை அழைக்க நாக்கு எழாமல், அக்ஷய் அருகில் சென்று தோளில் தட்டினார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் அவர் பக்கம் திரும்பினான். அவர் மைத்ரேயனின் பாதத்தைக் காட்டினார். அக்ஷய் பார்க்கையிலும் அந்தப் பாதத்தில் தர்மசக்கரம் பொன்னிறத்தில் மின்னி ஒரு சுழல் சுழன்று நின்றது. மின்னுவது நின்ற போதும் தர்மசக்கரம் தெளிவாகவே தொடர்ந்து தெரிந்தது. அக்ஷயும் பிரமித்தான்.

சம்யே மடாலயத்தின் வெளியே ஒரு லாரி வந்து நிற்கும் சத்தம் இரவின் அமைதியைத் துளைத்துக் கொண்டு கேட்டது.

புத்தபிக்கு கரகரத்த குரலில் மெல்ல சொன்னார். “வண்டி வந்து விட்டது அன்பரே”

ஒடிசல் இளைஞன் ஒரு லாரி வந்து சம்யே மடாலயம் முன் நின்றதைப் பார்த்து சுறுசுறுப்படைந்தான். கிட்டதட்ட ஒன்றரை நாளாக ஒரு பாறையின் பின்னால் ஒளிந்து சம்யே மடாலயத்தைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த அவன் இரவு நேரத்தில் நன்றாகப் பார்க்கக் கூடிய உயர் தர பைனாகுலரை எடுத்து அதன் மூலம் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

லாரியிலிருந்து டிரைவரும் மற்றொருவனும் இறங்கினார்கள். பின் பிறத்தில் இருந்து ஏதோ பொருள்களை இறக்கிக் கீழே வைக்க ஆரம்பிப்பது தெரிந்தது.

என்.கணேசன்

ஒடிசல் இளைஞன் அலைபேசியை எடுத்து எண்களை அழுத்தினான். இரண்டு முறை எதிர்ப்பக்கம் மணி அடித்த பின் நிறுத்தி விட்டுக் காத்திருந்தான். மேலும் இரண்டு நிமிடங்கள் பொறுத்து அவன் அலைபேசி மெல்லிய ஓசை எழுப்பியது. மடாலயத்தில் இருக்கும் தங்கள் ஆளிடம் பேசினான். “மடாலயத்திற்கு முன் இந்த நேரத்தில் லாரி வந்து நிற்கிறது. ஏதோ பொருள்களை எடுத்து வைக்கிறார்கள். என்ன விஷயம்”

“மடாலயத்திற்கு வரும் மளிகைச்சாமான்கள், மற்ற பூஜைப் பொருள்கள் எல்லாம் தான்....”

“வழக்கமாய் வரும் லாரி தானா இது?”

“ஆமாம். ஆனால் வழக்கமாய் வரும் நேரம் இது அல்ல. எப்போதும் இருட்டுவதற்குள் வந்து விடும். இந்த முறை தான் இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கிறது”

ஒடிசல் இளைஞனுக்குப் புரிந்தது. இதில் தான் மைத்ரேயனும் பாதுகாவலனும் தப்பிக்கப் போகிறார்கள். இன்றிரவே அவர்கள் தப்பிக்க முயலலாம் என்று மாரா எத்தனை சரியாக கணித்து முன்பே சொல்லி இருக்கிறான் என்ற வியப்பு எழுந்தது.

அவனும் தயாரானான்.

அத்தியாயம் 58

லாரியில் இருந்து இறக்கிய பெட்டிகளை சமீபே மடாலய பிக்குகளும், வேலையாட்களும் உள்ளே கொண்டு போக ஆரம்பித்ததை ஓடிசல் இளைஞன் பைனாகுலரில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லாம் உள்ளே எடுத்துச் செல்லப்பட்ட பிறகு லாரியின் டிரைவரும் அவன் உடனே இருந்தவனும் உள்ளே சென்றார்கள். வெளியே இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அவர்கள் வண்டிக் கூலி வாங்கப் போகிறார்கள் என்று தோன்றலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு உள்ளே வேறு கட்டளைகள் காத்திருக்கலாம் என்று அவன் சந்தேகப்பட்டான்.

ஓடிசல் இளைஞன் இன்னொரு எண்ணிற்கு போன் செய்தான். “இப்போது வந்திருக்கும் லாரி மூலமாகத் தான் அவர்கள் தப்பிக்கும் வாய்ப்பிருக்கிறது. அதனால் நீ வண்டியோடு இங்கே வந்து விடலாம். விளக்கைப் போடாமல், சத்தம் செய்யாமல் வா”

இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் மறைவான இடத்தில் நிறுத்தி வைத்து இருந்த ஜீப்பை ஓட்டிக் கொண்டு இன்னொருவன் சத்தமில்லாமல் இருட்டிலேயே வந்தான். வாங் சாவொ அடிக்கடி சமீபே மடாலயம் வந்து கொண்டிருந்ததால் அவனுக்கு சந்தேகம் ஏற்படுத்த

என்.கணேசன்

வேண்டாம் என்று தொலைவிலேயே அந்த ஜீப்பை மறைவாக நிறுத்த ஓடிசல் இளைஞன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். ஜீப் வந்து பாறைக்குப் பின்புறம் மறைந்து நின்றது. தயாராக இரு என்று ஜீப்பை ஓட்டி வந்தவனுக்கு சைகை செய்து விட்டு பாறையில் இருந்தபடியே மறுபடி சமீப மடாலயத்தை பைனாகுலர் மூலம் ஓடிசல் இளைஞன் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். சமீப மடாலயத்தின் முன் எந்த இயக்கமும் இல்லை.

பொறுமையாக காத்திருந்தார்கள்.

சமீப மடாலயத்தின் உள்ளே அக்ஷயம், தலைமை பிக்குவும் தாங்கள் கண்ட காட்சியின் தாக்கத்தில் இருந்து மீண்டு வர முடியாமல் சிறிது நேரம் அப்படி நின்றிருந்தார்கள். லாரி வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டு முதலில் மீண்டவன் அக்ஷய் தான். தலைமை பிக்குவை அவன் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தான். அவர் அக்ஷயிடம் கரகரத்த குரலில் மெல்லச் சொன்னார். “நம் வண்டி தான் அன்பரே”

அக்ஷய் மைத்ரேயனை மெல்லத் தட்டி எழுப்பினான். “நாம் கிளம்பும் நேரமாகி விட்டது. எழுந்திரு”

மைத்ரேயன் உடனே விழித்துக் கொண்டான். எழுந்து அமர்ந்த அவனைப் பார்க்கையில் தலைமை பிக்குவுக்கு ஒரு புறம் பக்தி மேலிட்டது. மைத்ரேயன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தான் அது என்று தர்மசக்கரம் வேறு உறுதிமொழி அளித்து விட்ட நிலையில், இவரை நேரில் பார்த்துப் பழகிய பாக்கியம் கிடைத்துள்ளதே என்று சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. இன்னொரு புறம் அவருக்கு பெருங்கவலையும் ஆட்கொண்டது. எல்லா பக்கங்களிலும் ஆபத்து சூழ்ந்துள்ளதால் அக்ஷயம் மைத்ரேயனும் எத்தனை தூரம் தாக்குப் பிடிப்பார்கள் என்று சந்தேகமாக இருந்தது.

அக்ஷய் மைத்ரேயன் அருகில் வந்தமர்ந்தான். “போகத் தயார் தானே?”

மைத்ரேயன் முகமலர்ச்சியுடன் தயாரென்று தலையசைத்த போது அவன் மனம் நெகிழ்ந்தது. புத்தரின் மறு அவதாரம் என்பதாலேயே எத்தனையோ கஷ்டங்களைச் சந்திக்கப் போகிறானே இந்தச் சிறுவன் என்று மனம் சங்கடப்பட்டது. சற்று முன் ஜொலிப்புடன் அவன் காலில் சுழன்ற தர்மசக்கரத்தை நினைத்துக் கொண்டான். தர்மம் நிறைய சோதனைகளைச் சந்திப்பது யுக யுகங்களாக பூமியில் நடக்கின்ற சமாச்சாரம் அல்லவா?

ஆட்டிடையன் அணியும் உடையை மைத்ரேயனிடம் எடுத்துக் கொடுத்த அக்ஷய் சற்று சங்கடத்துடனேயே சொன்னான். “இதை அணிந்து

என்.கணேசன்

கொள்ள வேண்டும். நான் போட்டிருக்கும் திட்டத்திற்கு இது தேவையாக இருக்கிறது.”

மைத்ரேயன் முக மலர்ச்சியில் சிறிதும் மாற்றமில்லை. அதை வாங்கிப் பார்த்து சின்ன குதூகலத்துடன் “நன்றாய் இருக்கிறது” என்றவன் புத்தபிக்கு உடையைக் கழற்றி விட்டு அந்த உடையை அணிந்து கொண்டான்.

தலைமை பிக்குவுக்கு அதைப் பார்க்கையில் துக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கதறி அழுதார். புனித ஆடையில் இருந்து ஆட்டிடையன் அணியும் ஆடையா?

மைத்ரேயன் தலைமை பிக்குவிடம் கேட்டான். “ஏன் எனக்கு நன்றாக இல்லையா?” அந்தக் கேள்வி அவரை மட்டுமல்லாமல் அப்போது தான் அந்த அறைக்குள் நுழைந்திருந்த அவரது பிரதான சீடனையும் துக்கப்படுத்தி விசம்பலை அவனிடம் ஏற்படுத்தியது. தலைமை பிக்கு குமுறிக் குமுறி அழுதார். அவர்களது துக்கத்தைப் பார்க்கையில் அக்ஷய்க்குக் கஷ்டமாய் இருந்தது. அவனும் மௌனமாக இடையர்கள் அணியும் ஆடைக்கு மாறினான்.

பிரதான சீடன் மெல்லச் சொன்னான். “லாரி டிரைவர் அறைக்கு வெளியே காத்திருக்கிறான் குருவே”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலைமை பிக்கு பெரும் சிரமத்துடன் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டார். “வரச்சொல்”

லாரி டிரைவர் உள்ளே நுழைந்தான். அவனுக்கு சுமார் 28 வயதிருக்கும். நல்ல ஆஜானுபாகுவாக இருந்தான். “நாங்கள் சொன்னபடியே செய்துவிட்டுத் தானே வந்திருக்கிறாய்” என்று அவனிடம் தலைமை பிக்கு கேட்டார். அவன் ஆமாம் என்றான்.

அக்ஷய் முன்னால் வந்தான். “நீ என்ன செய்தாய் என்பதை விவரித்துச் சொல்ல முடியுமா?”

பெரும்பாலான ஆபத்துகள் கிடைத்திருக்கும் தகவல்களை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளாததால் அல்லது தவறாகப் புரிந்து கொள்வதால் தான் ஏற்படுகின்றன என்பது அவனுடைய அசைக்க முடியாத அபிப்பிராயம். அவன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை தலைமை பிக்கு மூலமாக முன்பே தெரிவித்திருந்தான். இப்போது அதைச் செய்திருக்கிறேன் என்று லாரி டிரைவர் சொன்னாலும் நடந்ததை அனுமானத்தினால் அல்லாமல் தெளிவாக அவன் வாய்வழியாகவே எதை எப்படிச் செய்திருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று நினைத்தான்.

என்.கணேசன்

லாரி டிரைவர் சொன்னான். “நீங்கள் சொல்லி இருந்தபடி இருட்டிய பிறகு தாமதமாகவே லாரியோடு கிளம்பினோம். நீங்கள் சொன்னபடியே போலீசார் வழிமடக்கி லாரியை நிறுத்தினார்கள் எங்கு போகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். சமீப மடாலயத்திற்கு என்றேன். ஏன் இந்த இருட்டும் வேளையில் போகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். வண்டி வழியில் பழுதாகி விட்டதால் சரி செய்ய இவ்வளவு நேரமாகி விட்டது என்று சொன்னேன். லாரியில் என்னவெல்லாம் கொண்டு செல்கிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். மளிகை சாமான்கள், துணிமணிகள், பூஜா சாமான்கள் என்றேன். நம்பிக்கை வராமல் முழுவதும் சோதனை இட்டார்கள். பிறகு திருப்தி அடைந்து எங்களை அனுப்பினார்கள்.”

திருப்தியுடன் அக்ஷய் தலையசைத்தான். தலைமை பிக்கு லாரி டிரைவரிடம் சொன்னார். “நல்லது. நீ வெளியே காத்திரு. இவர்கள் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள்.”

லாரி டிரைவர் போய் விட்டான். தலைமை பிக்கு மைத்ரேயன் பக்கம் திரும்பினார். அவர் கண்கள் மறுபடியும் நிறைந்தன. அவர் அப்படியே மண்டியிட்டு மைத்ரேயனைத் தொழுதார். “எத்தனையோ ஜென்மங்களின் நல்வினைப் பயனால் உங்களைச் சந்தித்தேன் மைத்ரேயரே! இந்த நாட்களை நான் என்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

இறுதி மூச்சு வரை நினைவு வைத்துக் கொள்வேன். கிளம்புவதற்கு முன் உங்கள் வாயால் எனக்கு ஏதாவது உபதேசம் செய்வீர்களா?” சொல்லும் போதே ஆட்டிடையனின் உடையில் மைத்ரேயனைப் பார்க்க நேர்ந்த துக்கம் மறுபடி அவரை ஆட்கொண்டது. பொங்கும் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றார். முடியவில்லை. பிரதான சீடனும் தான் இருந்த இடத்திலிருந்தே மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

மைத்ரேயன் அதிசயமாகத் தொலைதூரப் பார்வையோ, மந்தமான பார்வையோ பார்த்து, பேசுவதைத் தவிர்க்காமல் தலைமை பிக்குவைப் புன்னகையுடன் பார்த்துச் சொன்னான். “வெளியே எப்படித் தெரிகிறோம் என்பதை விட உள்ளே எப்படி இருக்கிறோம் என்பது தானே முக்கியமானது புனிதரே. அதுவல்லவா நம்மைக் காப்பாற்றுவதும் வீழ்த்துவதும்.”

தலைமை பிக்கு கைகள் இரண்டையும் கூப்பித் தலை வணங்கினார். மைத்ரேயனின் வார்த்தைகள் அவர் அந்தராத்மாவைத் தொட்டு நின்றன. புறத்தில் இருந்து அகத்துக்கு கவனத்தைத் திருப்புவதன் முக்கியத்துவத்தை எவ்வளவு அழகாய் மைத்ரேயர் சொல்கிறார் என்று வியந்தார்.

அக்ஷய் மைத்ரேயனை பிரமிப்புடன் பார்த்தான். ஆட்டிடையன் தோற்றத்தில் இருப்பதால் வருத்தப்பட்ட

என்.கணேசன்

பிக்குவுக்கு சொல்கின்ற ஆறுதலாயும், உள்ளே மனிதன் என்னவாக இருக்கிறான் என்பது தான் அவனைக் காப்பாற்றவோ, வீழ்த்தவோ செய்யும் என்ற உபதேசமாயும் சொன்ன விதம் மாறுபட்ட மைத்ரேயனை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது.

ஆச்சரியப்படவும் நேரமில்லை என்று உணர்ந்தவனாக அக்ஷய் தலைமை பிக்குவிடம் சொன்னான். “நாங்கள் கிளம்புகிறோம் புனிதரே. உங்கள் உதவிக்கு நன்றி”

தலைமை பிக்கு உடைந்த குரலில் சொன்னார். “உங்களுக்கு நாங்கள் தான் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம் அன்பரே. இந்தப் பிறவியில் அந்தக் கடனைத் தீர்க்கமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. ஒரே ஒரு வேண்டுதல் மட்டும் உள்ளது. மைத்ரேயரை இனியும் நீங்கள் தான் காக்க வேண்டும்.”

“அதை நீங்கள் நினைவுபடுத்த வேண்டியதில்லை புனிதரே. நான் முன்பே ஏற்றுக் கொண்ட வேலை அது. மைத்ரேயனை என் உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றுவேன். பயப்பட வேண்டாம்”

தலைமை பிக்கு பேச வார்த்தைகள் இல்லாமல் அவன் முன்னும் மண்டி இட்டு வணங்கினார். உடனே பின் வாங்கிய அக்ஷய் “என்ன இது புனிதரே” என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பதறினான். தலைமை பிக்கு மனதாரச் சொன்னார். “இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல எத்தனை பிறவியிலும் நீங்கள் என் வணக்கத்திற்கு உரியவரே அன்பரே”

அக்ஷய் மனம் லேசானது. மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் ஒரு மௌன சாட்சியின் பாவனையோடு நின்றிருந்தான். அவன் முகத்தில் அமைதியைத் தவிர வேறு எந்த உணர்ச்சியும் தென்படவில்லை. முன்பே தயார்ப்படுத்தி வைத்திருந்த தோலான ஒரு பையை எடுத்துக் கொண்டு அவன் மைத்ரேயனைப் பார்த்துத் தலையசைத்தான். மைத்ரேயன் அவனருகில் வந்து நின்றான். இருவரும் கிளம்பினார்கள்.

திபெத்தின் வரைபடம் அங்கேயே விழுந்திருந்ததைக் கண்ட தலைமை பிக்கு அதை எடுத்துக் கொண்டு அக்ஷய் அருகில் வந்தார். “அன்பரே இதை மறந்து இங்கேயே விட்டு விட்டுப் போகிறீர்களே”

அக்ஷய் சொன்னான். “இது எங்களிடம் இருந்தால் ஆபத்து என்று தான் விட்டு விட்டுப் போகிறேன். ஆட்டிடையர்களிடம் இது இருந்தால் அது சந்தேகத்துக்கு வழி வகுக்கும். இதை என் மனதில் பதித்திருக்கிறேன். அதனால் இது தேவையும் இல்லை”

தலைமை பிக்குவுக்கு மனதினுள் அவனை மெச்சாமல் இருக்க முடியவில்லை. எல்லாம் முன்

என்.கணேசன்

கூட்டியே யோசித்து வைத்திருக்கும் இவன் போல ஒரு பாதுகாவலன் மைத்ரேயருக்கு கிடைக்க முடியாது. ஆனால் ஆபத்தின் உயரமும் அளவும் இவனை விஞ்சி இருப்பது தான் அவருக்கு அச்சமாக இருந்தது.

தலைமை பிக்கு தன் பிரதான சீடனைப் பார்த்து சமிக்ஞை செய்தார். அவன் போய் சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தான். “வாசலில் வேறு யாரும் இல்லை குருவே”

அக்ஷயம் மைத்ரேயனும் கிளம்பினார்கள்.

அத்தியாயம் 59

சமயே மடாலயத்தை ரகசியமாய் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த ஓடிசல் இளைஞனுக்கு உள்ளே சென்ற லாரி டிரைவரும், உடன் சென்றவனும் நீண்ட நேரம் வெளியே வராததால் மடாலயத்துக்குள்ளேயே உறங்கத் தீர்மானித்து விட்டார்களோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஆனால் பைனாகுலரை அவன் கீழே வைக்கவில்லை. ஒரு கணமும் கண்காணிப்பைத் தளர்த்த விரும்பவில்லை. ஜீப்பை ஓட்டி வந்து பாறைக்குப் பின் நிறுத்தியவனுக்கு அவனளவு பொறுமை இல்லாததால் அவன் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கி சோம்பல் முறித்து விட்டு ஜீப்பில் சாய்ந்து நின்று கொண்டான். “நான் வேண்டுமானால் சிறிது நேரம் பார்க்கட்டுமா?” என்று ஓடிசல் இளைஞனிடம் கேட்டான்.

‘ஒரு இடத்தில் தொடர்ந்தாற்போல சில நிமிடங்கள் உட்கார முடியாதவனுக்கு பாறை உடலை உறுத்த சாய்ந்து கொண்டு, வைத்த கண் எடுக்காமல் பைனாகுலரில் கண்காணிப்பது முடிகிற காரியமா என்று நினைத்த ஓடிசல் இளைஞன் “வேண்டாம்” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லி தன் கண்காணிப்பைத் தொடர்ந்தான். ஜீப்பில் வந்தவன் அவர்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்ல. திபெத்திய மலைப்பகுதிகளில்

என்.கணேசன்

அனாயாசமாகவும், அதிக வேகத்துடனும் ஜீப்பை ஓட்ட வல்லவன் என்ற காரணத்திற்காக தற்காலிக வேலைகளுக்கு அவனை ஒடிசல் இளைஞன் பயன்படுத்தி வருகிறான். அவனிடம் உள்ள மிக நல்ல பழக்கம் அவன் கேட்கிற பணத்தைக் கொடுத்து விட்டால் அனாவசியக் கேள்விகள் கேட்க மாட்டான், என்ன வேலையைக் கொடுத்தாலும் செய்வான். இந்த வேலைக்கே சமீப மடாலயத்தில் இருந்து ரகசியமாய் வெளியே வரும் ஒரு இளைஞனையும் ஒரு சிறுவனையும் பின் தொடர்ந்து அவர்கள் போகும் இடத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இருந்தானே ஒழிய மற்ற விஷயங்களை அவனிடம் தெரிவித்திருக்கவில்லை....

திடீரென்று சமீப மடாலய வாயிலில் லாரி டிரைவரும் அவனுடன் சென்றவனும் தெரிந்தார்கள். ஒடிசல் இளைஞன் முழுக் கவனமானான். லாரி டிரைவரும் மற்றவனும் உள்ளே இருந்து திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு வந்தக் காலி பெட்டிகளை லாரியில் கொண்டு வந்து ஏற்ற ஆரம்பித்தார்கள். ஒடிசல் இளைஞன் அவர்களுடன் திடீர் என்று மைத்ரேயனும், அவனுடைய பாதுகாவலனும் ஏறுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான். மாரா கணிப்பு பொய்க்காது.....

தலைமை பிக்குவும், அவரது பிரதான சீடனும் திடீரென்று வாசலில் தெரிந்தார்கள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு தலைமை பிக்கு தலையசைக்க மின்னல்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேகத்தில் ஒரு உருவம் சமயே மடாலயத்தில் இருந்து
லாரிக்குள் போய்ச் சேர்ந்தது. ஓடிசல் இளைஞன் அசந்து
போனான். என்ன வேகம் இது. போனது ஒருவன்
மட்டுமா? அவனால் தீர்மானமாகச் சொல்ல
முடியவில்லை.

லாரிக்குள் சென்றது மைத்ரேயனின்
பாதுகாவலனாகத் தான் இருக்க வேண்டும். கழுத்து
திருகி இறந்த அவர்கள் இயக்க ஆள் நினைவுக்கு
வந்தான். அவனை இவன் இப்படித் தான் நெருங்கி
இருக்க வேண்டும். என்ன நடக்கின்றது என்று
உணர்வதற்குள் கழுத்து திருகி விழுந்திருக்கிறான் அவன்.

ஓடிசல் இளைஞன் மெல்ல சொன்னான். “தயாராகிக்
கொள்”

ஜீப்பில் சாய்ந்திருந்தவன் உடனடியாக ஜீப்பில்
ஏறினான். ஓடிசல் இளைஞன் தலைமை பிக்கு
கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்தான்.
பிரதான சீடனும் சோகமாகவே பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.
சந்தேகமில்லாமல் பாதுகாவலன் மைத்ரேயனையும்
தூக்கிக் கொண்டே லாரிக்குள் ஏறி இருக்க வேண்டும்
என்பதை ஓடிசல் இளைஞன் ஊகித்தான்.

லாரி டிரைவர் கடைசியில் தலைமை பிக்குவிடம்
ஏதோ பேசி தலையசைத்து விடை பெற்றான். தலைமை
பிக்குவும் தலையசைத்தார். லாரியில் ஏறி டிரைவர்

என்.கணேசன்

அமர்ந்தவுடன் ஓடிசல் இளைஞன் சொன்னான்.
“அவர்கள் கிளம்பப் போகிறார்கள்.” அப்போதும் அவன்
பைனாகுலரில் இருந்து கண்களை எடுக்கவில்லை.
கடைசி நிமிடத்தில் ஏதாவது நடந்து அதைக் காணாமல்
இருந்து விட அவன் விரும்பவில்லை.

லாரி கிளம்பியது. ஓடிசல் இளைஞன் பாதையில்
இருந்து குதித்து ஜீப்பில் வேகமாக ஏறிக் கொண்டான்.
லாரி அந்தப் பகுதியினைக் கடக்க அவர்கள்
காத்திருந்தார்கள்.

லாரி கிளம்பியவுடன் கனத்த மனத்துடன் தலைமை
பிக்குவும் பிரதான சீடனும் உள்ளே திரும்பினார்கள்.
தனதறைக்கு வந்த பின் தலைமை பிக்கு மைத்ரேயன்
கழற்றிப் போட்டிருந்த காவி ஆடையை கையில்
எடுத்தார். இதுவும் ஒரு புனிதப் பொருளே அல்லவா
என்று அவருக்குத் தோன்றியது. பத்மசாம்பவாவின்
தலைமுடியும், கைத்தடியும் இருக்கும் இடத்தில் ஒரு நாள்
இதுவும் இருக்கப்போகிறது. மைத்ரேயர் பிழைத்திருந்து
உலகம் அவரை அறியும் பாக்கியம் செய்திருந்தால்....

அன்று அவர் நீண்ட நேரம் உறங்கவில்லை.

அவரைப் போலவே ஒற்றைக்கண் பிக்குவும்
அன்றிரவு உறக்கம் வராமல் தவித்தார். அவருடைய
உறக்கம் லீ க்யாங்கோடு விடை பெற்றுப் போயிருந்தது.
அவன் செல்வதற்கு முன் எந்தெந்த வகையில் எல்லாம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

டோர்ஜே இன்னும் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டி இருக்கிறது என்று பாடம் நடத்தி விட்டுப் போய் இருந்தான். நிஜ மைத்ரேயனோடு போட்டி இட வேண்டி இருக்கும் என்பதால் இப்போதிருக்கும் திறமைகள் போதவே போதாது என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி இருந்தான். இத்தனைக்கும் தோற்றத்தில் டோர்ஜேயைத் தான் மைத்ரேயனாக உலகம் நம்பும் என்று ஆரம்பத்திலேயே சொன்னவன் அவன் தான். ஆனால் கிளம்புவதற்கு முன்னால் உண்மையான மைத்ரேயனிடம் இருக்கும் சரக்கு என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியாமல் இருப்பதால் அலட்சியமாய் இருந்து விடக்கூடாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தான்.

கடைசி வரை அவன் உண்மையான மைத்ரேயனை அப்புறப்படுத்தி விடுவேன் என்ற வகையில் ஒரு உத்திரவாதம் தராமல் இருந்தது அவருக்கு உள்ளுக்குள் ஒரு பிரத்தியேக கிலியை ஏற்படுத்தி இருந்தது. மைத்ரேயனாக இருக்கலாம் என்று நம்பி பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே சில குழந்தைகளைக் கொண்டு விட ஆணை இட்டவன் இப்போது கண்டிப்பாக சும்மா இருக்க மாட்டான் என்பது அவருடைய அறிவுக்குப் புரிந்தாலும் கடைசி வரை அவன் டோர்ஜேயுடன் போட்டியில் இருப்பான் என்கிற வகையிலேயே லீ க்யாங் பேசி விட்டுப் போனது நெருடலாக இருந்தது.....

“உறக்கம் வரவில்லையா ஆசிரியரே?”
டோர்ஜேயின் குரல் கேட்டது. பக்கத்துப் படுக்கையைப் பார்த்தார். டோர்ஜே எழுந்து அமர்ந்திருந்தான்.

“இல்லை டோர்ஜே. ஏதேதோ யோசனைகள்....”

“நீங்கள் கவலைப்படுவது போல் தெரிகிறது. ஏன் ஆசிரியரே?”

“நாம் செய்ய வேண்டியது இன்னும் நிறைய இருக்கிறது டோர்ஜே. இது வரை சாதித்திருப்பது எதுவும் போதாது என்று லீ க்யாங் சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிறான்.... நீ ஜெயிக்க வேண்டுமானால் இன்னும் கடுமையாக பயிற்சிகள் செய்ய வேண்டும். ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது நீ ஜொலிக்க வேண்டும்”

“யாருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது ஆசிரியரே”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஒரு கணம் தயங்கினார். இன்றில்லா விட்டாலும் பின் என்றாவது அவன் தெரிந்து கொள்ளப் போகும் உண்மை தான் என்பதால் இப்போதே தெரிவித்து அவனைத் தயார்ப்படுத்தி விடுவது நல்லது என்று தோன்றியது. மெல்லச் சொன்னார். “இன்னொரு மைத்ரேயன் இருக்கிறான் டோர்ஜே”

டோர்ஜேயின் முகம் போன போக்கைப் பார்க்கவே ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. தாங்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முடியாத அதிர்ச்சியில் அந்தச் சிறுவன் உறைந்து போனான். பலவீனமான குரலில் மெல்லக் கேட்டான். “யாரவன் ஆசிரியரே?”

லீ க்யாங் காட்டிய மைத்ரேயன் புகைப்படத்தை ஒற்றைக்கண் பிக்கு தன்னிடமேயே வைத்திருந்தார் என்ற போதும் அதை அவனிடம் காட்ட அவர் விரும்பவில்லை. “யாரென்று தெரியவில்லை. இருக்கிறான் என்று மட்டும் லீ க்யாங் சொல்லித் தெரியும்”

“அந்த இன்னொரு மைத்ரேயனுக்கு என்னை விட அதிகம் தெரியுமா ஆசிரியரே?” வெகுளித்தனமாய் கேட்ட டோர்ஜேயைப் பாசத்துடன் ஒற்றைக்கண் பிக்கு பார்த்தார். என்னவென்று அவர் சொல்வார். மெல்ல சொன்னார். “அவனுக்கு என்னவெல்லாம் தெரியும், எவ்வளவு தெரியும் என்பதெல்லாம் இன்னும் லீ க்யாங்குக்கே தெரியவில்லை....”

லீ க்யாங்குக்குத் தெரியாத விஷயங்களும் உலகத்தில் இருக்கும் என்பதை டோர்ஜேயால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் லீ க்யாங் முக்கியத்துவம் தரும் ஆள் ஒன்றுமில்லாதவனாய் இருப்பான் என்று மட்டும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தன் மனதில் ஆழமாய் எழுந்த சந்தேகத்தை டோர்ஜே தன் ஆசிரியரிடம் கேட்டான்.

என்.கணேசன்

“அவன்.... அவன்.... நிஜமான மைத்ரேயனா
ஆசிரியரே?

ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு என்ன பதில்
சொல்வதென்று தெரியவில்லை. “தெரியவில்லை” என்று
மட்டும் சொன்னார்.

அந்தச் சிறுவனும் அன்று தூக்கத்தைத்
தொலைத்தான்.

லாரி அவர்கள் இருந்த பாறைப்பகுதியைக் கடந்து
சில அடிகள் போனதும் ஓடிசல் இளைஞன் ஏற்பாடு
செய்திருந்த ஜீப்பும் அவர்களைப் பின் தொடர
ஆரம்பித்தது. லாரிக்காரன் பின்னால் வரும் ஜீப்
தாண்டிப் போக இடைவெளி விட்டபடி மெல்லப்
போனான். ஜீப் லாரியைத் தாண்டிப் போவதற்குப்
பதிலாக வேகம் குறைந்து அதே இடைவெளியில் பின்
தொடர்ந்தது.

அது லாரிக்காரனை கோபப்படுத்தி இருக்க
வேண்டும். லாரியைப் படுவேகமாக ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.
ஜீப்பை ஓட்டுபவனும் அதே வேகத்தில் பின்
தொடர்ந்தான். சில இடங்களில் ஜீப்பை அவன் ஓட்டிய
லாவகம் ஓடிசல் இளைஞனைப் பிரமிக்க வைத்தது.

பல மைல் தூரம் அப்படியே இரு வாகனங்களும்
சென்றன. கடுங்குளிர் நிறைந்த அந்த இரவு நேரத்தில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த மலைப்பகுதியில் வேறு எந்த வாகனங்களும் இருக்கவில்லை. லாரிக்காரன் வேண்டுமென்றே வேகத்தைக் கூட்டியும், குறைத்தும் சென்றதோடு மலை வளைவுகளில் சாகசம் செய்தபடி ஓட்டினான். சற்று ஏமாந்தாலும் பின் தொடரும் வாகனம் பாதாளத்தில் விழும் வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் ஜீப்பை ஓட்டியவன் அதற்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்தே பாதுகாப்பாக ஓட்டிப் பின் தொடர்ந்தான்.

சிறிது தூரத்தில் வாங் சாவொவின் ஆட்கள் அமைத்திருந்த பரிசோதனைச் சாவடி தெரிந்தது. லாரி தானாக வேகம் குறைத்துக் கொண்டு பரிசோதனைச் சாவடியை நெருங்கியது. ஓடிசல் இளைஞன் ஜீப்பை ஓட்டுபவனிடம் சொன்னான். “இப்போது அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். நீ எதற்கும் ஜாக்கிரதையாக பின்னாலேயே இரு”

பரிசோதனைச் சாவடி ஆட்கள் கையைக் காட்டி முன்னால் வரும் லாரியை நிறுத்தினார்கள்.

அத்தியாயம் 60

லாரிக்காரன் எந்த விதமான தயக்கமும் இல்லாமல் பரிசோதனைச் சாவடியில் லாரியை நிறுத்தியது ஓடிசல் இளைஞனை ஆச்சரியப்படுத்தியது. என்ன நடக்கிறது என்பதை ஜீப்பைப் பின்னால் நெருக்கமாகவே நிறுத்த வைத்து கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

பரிசோதனை அதிகாரிகளைப் பார்த்து மிகுந்த மரியாதையுடன் சல்யூட் அடித்தபடியே லாரியை நிறுத்திய டிரைவர் கதவைத் திறந்து அவர்கள் முன் கீழே குதிக்கவும் செய்தான்.

“வணக்கம் சார்... நான் தான்....”

பரிசோதனைச் சாவடி அதிகாரி அவனை உற்றுப் பார்த்தார். அவருக்கு அவனை இப்போது அடையாளம் தெரிந்தது. சில மணி நேரங்களுக்கு முன் சம்யே மடாலயம் போன லாரிக்காரன்...

“என்னப்பா சம்யே போய் வந்து விட்டாயா?”

“ஆமாம் சார்”

“வழியில் இவர்களை எங்காவது பார்த்தாயா?”

அவர் அக்ஷய், மைத்ரேயன் புகைப்படங்களை மறுபடியும் காட்டினார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இல்லை சார்....”

பரிசோதனைச் சாவடி ஆட்களில் ஒருவன் லாரியின் முன்புறம் ஏறி எட்டிப் பார்த்தான். லாரி டிரைவரின் உடன் இருந்தவன் அவனைப் பார்த்து சல்யூட் அடித்தான்.

இரண்டு ஆட்கள் லாரியின் பின் பக்கம் போய் கதவைத் திறந்து பார்த்தார்கள். உள்ளே பெட்டிகள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால் ஏறும் இடத்திலும் பெட்டிகள் இல்லாத காலி பகுதிகளிலும் எண்ணை முழுவதுமாகச் சிந்தியிருந்தது.

பின்பக்கம் வந்த பரிசோதனைச் சாவடி அதிகாரியும் அதைப் பார்த்தார். “என்ன இது....”

லாரி டிரைவர் சொன்னான். “மடாலயத்துக்குக் கொண்டு போன தீப எண்ணெய் பாக்கெட்டுகளில் இரண்டு ஓட்டையாகி இப்படிக் கொட்டி இருக்கிறது. அந்த லட்சணத்தில் எண்ணெய் தயாரிப்பாளர்களின் ‘பேக்கிங்’ இருக்கிறதா இல்லை, நாங்கள் போகும் போது உங்கள் ஆட்கள் பரிசோதனை செய்தார்களே அப்போது அந்தப் பாக்கெட்கள் ஓட்டையாகி விட்டதா என்று தெரியவில்லை சார்..... பொருள்களை எல்லாம் மடாலயத்திற்குள் இறக்கி வைப்பதற்குள் எனக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது. இரண்டு தடவை

என்.கணேசன்

வழுக்கி விழுந்து விட்டேன்.... என் ஆள் முன்று தடவை விழுந்தான்.....”

தாங்களும் வழுக்கி விழப் பிரியப்படாத பரிசோதனை ஆட்கள் அதிகாரியைப் பார்த்தார்கள். “சிறிது முன்பு தானே முழுவதாய் பரிசோதனை செய்து அனுப்பி வைத்தோம். மறுபடி பார்க்க என்ன இருக்கிறது” என்று சொன்ன அதிகாரியின் கவனம் லாரிக்குப் பின்னால் இருந்த ஜீப் மீது போய் விட்டது.

பரிசோதனை ஆட்கள் லாரியின் பின் கதவை மூடினார்கள். அதிகாரி லாரி டிரைவரிடம் “போகலாம்” என்று சைகை காட்டி விட்டு பின்னால் இருந்த ஜீப்புக்கு வந்தார். பார்த்துக் கொண்டே இருந்த ஓடிசல் இளைஞனுக்கு இக்கட்டான நிலைமையை எதிரிகள் சமாளித்திருக்கும் விதம் மிகவும் பிடித்திருந்தது. இந்தப் புத்திசாலித்தனம் மைத்ரேயனுடைய பாதுகாவலனுடையதாக இருக்க வேண்டும்!

ஓடிசல் இளைஞன் கண்கள் லாரி மீதே பதிந்திருந்தது. பரிசோதனை அதிகாரிக்குப் பதில் சொல்லும் பொறுப்பை அவன் முன்பே ஜீப் டிரைவரிடம் ஒப்படைத்திருந்தான்.

“எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” அதிகாரி கேட்டார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன் ஊரின் பெயரையே ஜீப் டிரைவர் சொன்னான்.

“எங்கே போகிறீர்கள்?”

சுமார் இருபது மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஊரைச் சொன்னான்.

“ஏன் இந்த நேரத்தில் பயணிக்கிறீர்கள்”

“அந்த ஊரில் என் மாமாவுக்குப் பக்கவாதம் வந்து விட்டது. எங்கள் ஊரில் ஒரு கைராசிக்கார வைத்தியர் இருக்கிறார். 24 மணி நேரத்தில் இந்த மருந்தைத் தந்தால் அவர் குணமடைந்து விடுவார் என்று சொன்னார். அதனால் தான் நேரம் பார்க்காமல் என் நண்பனுடன் கிளம்பி விட்டேன்...” என்று ஒரு பாட்டில் மருந்தையும் காண்பித்தான். முன்பே அவர்களும் தயாராகி இருந்தார்கள்.

லாரி கிளம்பி விட்டது. ஓடிசல் இளைஞன் உள்ளுக்குள் பதறினான். இவர்கள் எப்போது விடுவார்கள்?

பரிசோதனை ஆட்கள் ஜீப்பின் பின் புற இருக்கைகளின் அடியில் கம்பை விட்டுப் பார்த்தார்கள். எல்லாம் காலியாகவே இருந்தன. வேறு பொருள்கள் எதுவும் ஜீப்பினுள் இருக்கவில்லை.

என்.கணேசன்

அதிகாரி அவர்களிடமும் இரண்டு
புகைப்படங்களைக் காண்பித்தார். “இவர்களை வழியில்
எங்காவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

டிரைவர் பார்க்கும் போது ஓடிசல் இளைஞன்
தானும் சேர்ந்து கூர்ந்து பார்த்தான். இல்லா விட்டால்
அவனிடம் தனியாகக் கேட்பார்கள். அதற்குக் கூடுதல்
நேரம் ஆகும்..

இருவரும் சேர்ந்து “இல்லை” என்றார்கள். அதிகாரி
'போகலாம்' என்று தலையசைத்தார். அதற்குள் லாரி
அவர்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்திருந்தது.

சாதாரண வேகத்தில் ஜீப்பைக் கிளப்பிய டிரைவர்
பரிசோதனைச் சாவடி கண் பார்வையில் இருந்து
மறைந்தவுடன் வேகத்தைப் பல மடங்காய் கூட்டினான்.
எதிரில் ஒரே சாலையாக இருந்ததால் ஐந்தே
நிமிடங்களில் லாரிக்குப் பின்னால் வந்து விட்டார்கள்.

இந்த ஐந்து நிமிடங்களில் மைத்ரேயனும்
அவனுடைய பாதுகாவலனும் வழியில் எங்காவது இறங்கி
விட்டிருப்பார்களா என்ற சந்தேகம் ஓடிசல் இளைஞனுக்கு
வந்தது. பரிசோதனைச் சாவடியை அடுத்திருக்கும்
பகுதியில் மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் இறங்கி
விட்டிருக்க மாட்டான் என்று அறிவு சொன்னது. 'அவன்
மகா புத்திசாலி. இந்தக் கடுங்குளிரில் இந்த வெட்ட
வெளியில் அவன் இறங்கி இருந்தால் விரைவில் வாங்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சாவொவின் ஆட்களின் கண்களில் படாமல் இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. அதனால் இறங்கி விட்டிருக்க மாட்டான்.....'

ஆனாலும் மனம் அமைதி அடையாமல் அவன் இருபக்கமும் பார்த்தான். ஒருபக்கம் மலைப் பகுதி. இன்னொரு பக்கம் பள்ளத்தாக்கு.....

அவன் சந்தேகத்துடனேயே எதிரில் செல்லும் லாரியைப் பார்த்தான். லாரி முன்பு போலவே ஊர்ந்தும், பறந்தும், கண்டபடி வளைந்தும் போனது. கண்டிப்பாக மைத்ரேயனும் அவன் பாதுகாவலனும் உள்ளேயே தான் இருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் லாரிக்காரன் இந்த அளவு வித்தை காண்பிக்க மாட்டான்.

இரு வாகனங்களும் ஒரே சீரான இடைவெளியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தன.

லீ க்யாங் திபெத்தில் இருந்து சீனா வந்து சேரும் வரை ஒற்றைக்கண் பிக்கு சொல்லி இருந்த தகவல்களை பல விதங்களில் அலசிக் கொண்டே வந்தான். மைத்ரேயன் அல்லாத ஒரு புதிய தலைவலி வந்து சேர்ந்திருப்பதை அவனால் ரசிக்க முடியவில்லை.

பீஜிங் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கியவன் தன் வீட்டுக்கோ, அலுவலகத்திற்கோ போகவில்லை. தன் காரில் பீஜிங்கின் புறநகர்ப் பகுதியில் இருக்கும் சீன

என்.கணேசன்

உளவுத் துறையின் முந்தைய தலைவர் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அவன் மதிக்கும் மிகச்சில மனிதர்களில் சீன உளவுத் துறையின் அந்த முந்தைய தலைவரும் ஒருவர். மிக நேர்மையானவர், அதி புத்திசாலி, யாருக்கும் தலைவணங்காதவர், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உண்மையான தேச பக்தர். இதெல்லாமே அவன் மிகவும் மதிக்கும் விஷயங்கள். உண்மையை உரத்துச் சொல்லத் தயங்காதவர், தலை வணங்காதவர் போன்ற அவருடைய குணங்கள் இன்றைய சீனத் தலைவர்களுக்கு பல சமயங்களில் அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தியதால் பதவிக்காலம் முடிந்தவுடன் உடனடியாக வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

பொதுவாக அவரைப் போன்ற அனுபவமும், கூர்மையான அறிவும் உள்ளவர்களுக்குப் பல முறை பதவி நீட்டிப்பு செய்யப்படுவது வழக்கம். உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டு அவர்களாக விலக விரும்பும் வரை நிர்வாகம் விடுவதில்லை. ஆனால் அவரால் ஏற்படும் நன்மைகளை விடத் தலைவலிகள் அதிகம் என்பதால் அவர் செல்ல அனுமதித்ததை லீ க்யாங் நாட்டுக்கே ஏற்படும் நஷ்டம் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவர் ஒரு முறை கூட யாரிடமும் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தவில்லை. தாவோயிஸம், ஜென் பெளத்தம் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உள்ளவரான அவர் அந்த வழிகளில் ஆழமாய் படித்துக் கொண்டு அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறார்.

லீ க்யாங் அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்தவுடன் கதவைத் திறந்த அவர் அவனைப் பார்த்து முகம் சுளித்தார்.

“ஒருவரைப் பார்க்கப் போவதற்கு முன் அனுமதி பெற வேண்டும் என்ற அடிப்படை நாகரிகம் கூட சீன உளவுத் துறையின் உபதலைவனுக்கு இல்லாமல் போனது வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம்” கடுமையாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர் சொன்னார்.

“போன் செய்து கேட்டிருப்பேன். இப்போது இரவு பத்தரை மணி ஆகி விட்டது, நாளைக்கு வா என்று சொல்லி இருப்பீர்கள். வர வேண்டாம் என்று சொன்ன பின் வந்தால் நன்றாக இருக்காது. அதனால் தான் கேட்காமல் விமான நிலையத்தில் இருந்து அப்படியே நேராக உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன்.” என்று லீ க்யாங் புன்னகையுடன் சொன்னான்.

அவரும் புன்னகைத்தார். “உள்ளே வா. உட்கார். விமான நிலையத்தில் இருந்து நேராக வருவதாகச் சொல்கிறாயே எங்கே போயிருந்தாய்?”

“லாஸா....” என்றபடியே லீ க்யாங் அமர்ந்தான்.

என்.கணேசன்

“சரி வந்த விஷயத்தைச் சொல். சீக்கிரம் முடித்து விட்டுக் கிளம்பு. நான் உறங்க வேண்டும்” என்று சொல்லியபடியே அவரும் அவன் எதிரில் அமர்ந்தார். அவனிடம் அவ்வளவு கறாராக சீனக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளரும் பேசியதில்லை.

அவன் அவருடைய கறார்ப் பேச்சுக்குப் பழக்கப்பட்டவன். அதனால் சற்றும் சங்கடப்படாமல் புன்னகையுடன் கேட்டான். “திபெத்தில் மாராவை வணங்கும் ரகசியக்குழு ஒன்று இருக்கிறது என்கிற வதந்தி உண்மையா?”

அவரை அந்தக் கேள்வி ஆச்சரியப்படுத்தியது போல் இருந்தது. அவனைக் குறும்பாகப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னார். “உன் கேள்வியிலேயே முரண்பாடு உள்ளது. வதந்தி எப்போதும் உண்மையாக முடியாது. உண்மையானால் அது வதந்தியாக இருக்க முடியாது”

“சரி முரண்பாட்டைத் தவிர்க்க வழி காட்டுங்கள். அது வதந்தியா, உண்மையா?”

உடனடியாக அவர் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் ஏதோ பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்த அவர் ஒரு நிமிடம் கழித்துச் சொன்னார். “அது வெறும் வதந்தி அல்ல”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அப்படி ஒரு குழு இருந்தால் அது ஏன் நம் கவனத்துக்கு வரவில்லை... அது குறித்த எந்த ஆதாரபூர்வமான குறிப்புகளும் நம்மிடம் ஏன் இல்லை”

“இது போன்ற ரகசிய குழுக்கள் பற்றி நமக்கு அவ்வப்போது தகவல்கள் வருவதுண்டு அல்லவா? அவற்றில் நீயே சந்தேகப்பட்டது போல வதந்திகளே அதிகம். அவர்கள் ஏதாவது வகையில் நம் கவனத்தைக் கவரும் வகையில் இயங்கினால் ஒழிய அவர்கள் நம் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. எல்லாத் தகவல்களையும் விரல் நுனியில் வைத்திருக்கும் நீயே அது இருக்கிறதா என்று சந்தேகத்தில் கேட்கிறாய் என்பதில் இருந்தே தெரிகிறது — அவர்கள் நேற்று வரை நம் கவனத்தைக் கவரும் வரை இயங்கவில்லை.”

லீ க்யாங் கேட்டான். “அது என்ன 'நேற்று வரை' இயங்கவில்லை?”

“இன்று அவர்கள் உன் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் இப்போது இயங்கி இருக்கிறார்கள் என்பது உறுதியாகத் தெரிகிறது. சரி தானே!”

லீ க்யாங் அசந்து போனான்.

அத்தியாயம் 61

லீ க்யாங் அசந்து போனாலும் பிடிக்கொடுக்காமல் சொன்னான். “அந்தக் குழு தான் இயங்கி இருக்கிறதா இல்லை வேறு யாராவது செய்தார்களா, இல்லை தற்செயலாக நடந்ததா என்று தெரியவில்லை. அதனால் தான் உங்களிடம் வந்தேன்....”

“நம் துறையில் நாம் தற்செயல் என்கிற வார்த்தையையே நம்புவதில்லையே லீ க்யாங்.... “ என்று அவர் சொல்லி விட்டுப் புன்னகைத்தார்.

அவனும் புன்னகைத்தான். ஆனால் நடந்தது என்ன என்பதை அவரிடம் தெரிவித்து விளக்க அவன் முற்படவில்லை. அவரை அவன் நூறு சதவீதம் நம்பினான். அவரிடம் சொல்லும் விஷயங்களை அவர் கண்டிப்பாக வெளியே சொல்லி விடப்போவதில்லை. ஆனாலும் அவன் தெரிவிக்கப் போவதில்லை. அவரிடம் அவன் கேட்டான். “அந்தக் குழு பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னால் உதவியாக இருக்கும் சார்”

“என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரிவிக்க நீ தயக்கம் காட்டுகையில் நான் மட்டும் எனக்குத் தெரிந்ததை உன்னிடம் சொல்வேன் என்று நீ எப்படி லீ

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

க்யாங் எதிர்பார்க்கிறாய்?” அவர் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

அவனும் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “நாட்டில் வேருன்றி இருக்கும் தீய சக்தியாக அந்தக் குழு இருக்கலாம் என்று உளவுத் துறையின் இப்போதைய உபதலைவன் சந்தேகப்படுவதாய் சொன்னால் தேசபக்தி மிகுந்த அதன் பழைய தலைவர் கண்டிப்பாக அந்தக்குழு பற்றித் தனக்குத் தெரிந்த தகவல்களை அளிப்பார் என்று நம்புகிறேன் சார்”

அவர் வாய் விட்டுச் சிரித்தார். அவன் வேலையில் சேர்ந்த நாளில் இருந்து அவர் பார்த்து வருகிறார். அவன் புத்திசாலித்தனம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டே தான் வருகிறது.... அவர் சொன்னார். “எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் தகவல் மிகப் பழையது. அது அந்தக்குழு இருப்பது உண்மையே என்பதையும், ரகசியமானது என்பதையும் தவிர வேறெதையும் ஆணித்தரமாகச் சொல்லவில்லை.....”

“பரவாயில்லை சார். சொல்லுங்கள்.....”

அவர் மேஜையில் வைத்திருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்து விட்டுக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். ‘இன்று சீக்கிரம் உறங்க இவன் விடமாட்டான் போலிருக்கிறதே’ என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் ஓடியது.

என்.கணேசன்

அதை அவர் அவனிடமிருந்து மறைக்க முயற்சிக்கவில்லை. அவன் அது தெரியாதது போல் நடித்து அவரையே ஆர்வத்துடன் பார்த்தான்.

அவர் பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்தபடி சொல்ல ஆரம்பித்தார். “நான் சொல்லப் போவது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்தைய சம்பவம். என் நண்பரின் மகன் ஒருவன் மலையேற்றத்திலும் மலைக்காடுகளில் பயணிப்பதிலும் அதிக ஆர்வம் கொண்டவன். வீடு விட்டுப் போனால் வாரக்கணக்கில் திரும்பி வர மாட்டான். பல நாடுகளுக்குப் போய் காடு மலை என்று சுற்றி விட்டு வருவான். அப்படி அந்த ஆண்டு திபெத் போயிருந்தான்....”

திபெத் என்றதுமே லீ க்யாங்கின் ஆர்வம் அதிகமாகியது. அவர் சொல்வதைக் கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

“....திபெத்திலும் மலைப்பகுதியில் அப்படிச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு குகையை அவன் பார்த்திருக்கிறான். படிகள் கூட இருந்திருக்கின்றன. அதில் இறங்கிப் போனவன் ஒரு பெரிய மண்டபம் போன்ற இடத்தைப் பார்த்திருக்கிறான். சுமார் நூறு ஆட்கள் தாராளமாக அமர்ந்திருக்க முடிந்த இடம். மண்டப ஓரத்தில் ஒரு சிறிய அறையும் அதில் ஒரு சிலையும் இருந்திருக்கிறது. அது ஏதோ பழங்காலக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

கோயில் என்று மட்டும் அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அந்தச் சிலை இவனுக்குத் தெரிந்த எந்தத் தெய்வத்தின் சிலையும் அல்ல..... வெளியே இருக்கும் குளிர் சிறிதும் தெரியாதபடி கதகதப்பு இருந்ததால் அங்கு அப்படியே இளைப்பாறி இருக்கிறான். திடீரென்று யாரோ பேசிக்கொண்டு வரும் சத்தம் கேட்டதும் ஏதோ ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வு அவனை அங்கே ஒளிந்து கொள்ளச் சொல்லி இருக்கிறது. வேகமாக அந்தச் சிலையின் பின்னால் போய் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறான்....”

“இரண்டு பேர் பேசிக் கொண்டே குகையின் படிகளில் இறங்கி வந்தார்களாம். அவர்கள் கையில் கம்பளம், புலித்தோல் எல்லாம் இருந்திருக்கிறது. அதை இறக்கி ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு, பேசிக் கொண்டே அந்த மண்டபத்தைச் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இரண்டு பேரும் பார்க்க நாகரிகமாகவும், படித்தவர்களாகவும் தெரிந்திருக்கிறார்கள். ஒளிந்து கொள்வதற்குப் பதிலாக அவர்களை எதிர் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கோயில் பற்றிய விவரங்களை அவர்களிடம் இருந்து பெற்றிருக்கலாமே என்று கூட அவனுக்குத் தோன்றி இருக்கிறது. என்ன செய்வது என்று அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் ஏதோ ஒரு ரகசியக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் என்பது அவர்கள் பேச்சில் இருந்து அவனுக்குப் புலனாகி இருக்கிறது....

என்.கணேசன்

அவர்கள் பேச்சு அவர்கள் குழுவில் இருக்கிற ஒரு சிறுவனின் அசாதாரணமான அமானுஷ்ய சக்திகள் பற்றித் திரும்பியதாம்.... அவன் அளவுக்கு அறிவுகூர்மையான ஆள் அந்தக் குழுவிலேயே இல்லை என்று அவர்களின் தலைவரே சொல்லி இருக்கிறாராம்.... அடுத்தவர் மனதை அவனால் படிக்க முடியுமாம், காற்றாக அவனால் இயங்க முடியுமாம்.... அவன் பார்வைக்கு கொடிய விலங்குகள் கூட பயப்பட்டுப் பின் வாங்குமாம்.... இப்படியெல்லாம் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். கடைசியில் ஒருவன்

இன்னொருவனிடம் சொன்னானாம். “நாம் வணங்கும் மாராவே அவதாரம் எடுத்து இப்படி வந்திருக்கிறார் என்று தலைவரே நம்புகிறார்”. அதைக் கேட்ட பின்பு தான் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் இந்த சிலை மாராவினுடையதாக இருக்கலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது...”

லீ க்யாங்குக்குத் தலை சுற்றுவது போல் இருந்தது. இது என்ன அவதாரக் காலமா? முதலிலேயே புத்தரின் அவதாரம் ஒன்று வந்து குடைச்சலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதில் மாரா என்ற சைத்தானும் அவதாரம் எடுத்து வந்திருக்கிறானா?

அவர் தொடர்ந்தார். “.....அப்போது அவர்கள் புத்தரின் மறு அவதாரமான மைத்ரேயன் பிறந்தால் அவனைச் சந்திக்க மாராவின் இந்த அவதாரம் சகல

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சக்திகளை ஏற்படுத்தி மைத்ரேயனை வீழ்த்தக் காத்திருக்கிறது என்பது போல் பேசி இருக்கிறார்கள். என் நண்பரின் மகனுக்கு இது போன்ற அவதாரங்களில் எல்லாம் நம்பிக்கை கிடையாது. வேறு வழி இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் பேசிய பேச்சில் அன்றிரவு அங்கு அந்த ரகசியக்குழுவின் உயர்மட்ட உறுப்பினர்கள் கூடுகிறார்கள் என்றும் அதற்காகத் தான் அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய இந்த இருவரும் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிந்திருக்கிறது.”

“அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்து விட்டு அவர்கள் அந்தச் சிலை இருக்கும் சிறிய அறையையும் சுத்தம் செய்ய வந்தால் என்ன செய்வது என்று என் நண்பரின் மகன் பயந்திருக்கிறான்.... நல்ல வேளையாக அந்தச் சிலையை அவர்கள் மண்டபத்தில் இருந்தே தொழுது விட்டுக் கிளம்பி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் போன பின் சுமார் கால் மணி நேரம் காத்திருந்து விட்டு இவனும் கிளம்பி இருக்கிறான்.”

“அவன் ஏழு மைல் தள்ளி இருந்த ஒரு சிறிய கிராமத்தில் அப்போது தங்கி இருந்தானாம். மாலை நெருங்க நெருங்க அந்த ரகசியக்குழுவின் உயர்மட்ட உறுப்பினர்கள் எப்படி இருப்பார்கள், என்ன பேசுவார்கள், முக்கியமாக மாராவின் அவதாரம் என்று சொல்லப்படுகிற

என்.கணேசன்

சக்தி வாய்ந்த சிறுவனும் வருவானா என்றெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் அதிகமாகியிருக்கிறது. அதையும் ரகசியமாய் ஒளிந்து பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்து என் நண்பனின் மகன் இரவு அந்தக் குகை இருக்கும் இடத்திற்குப் போயிருக்கிறான்....”

லீ க்யாங்கின் ஆர்வம் கூடியது. அவரை அவன் ஆர்வத்துடன் பார்க்க அவர் அவனிடம் சொன்னார். “இதே ஆர்வம் தான் எனக்கும் அன்று இருந்தது. ஆனால் ஆச்சரியம் என்ன என்றால் என் நண்பரின் மகனால் அந்தக் குகையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சுற்றி சுற்றி வந்து பார்த்திருக்கிறான். குகையைக் காணோம். அந்தக் குகைக் கோயிலுக்கு ரகசியமாய் வர வேண்டிய ஆட்களையும் அந்தப் பகுதியில் அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. அதிகாலை மூன்று மணி வரை சுற்றிப் பார்த்து சலித்து விட்டு அவன் திரும்பி இருக்கிறான்....”

லீ க்யாங் சொன்னான். “அவன் இடம் மாறிப்போயிருக்கலாம்... நகரத்தில் இருக்கும் மனிதர்களுக்கு மலைக்காடுகளில் இடங்கள் எல்லாம் ஒரே போலத் தான் தோன்றும்.”

அவர் சொன்னார். “அவனுக்கு காடுகளும் மலைகளும் நன்றாகப் பரிச்சயமானவை. சிறு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வயதிலிருந்தே அது போன்ற பகுதிகளில் பயணித்து பழகியவன். ஒரு இடத்தை ஒரு முறை பார்த்தால் அடுத்த முறை அங்கு எந்த விதமான சிரமமும் இல்லாமல் போகக் கூடியவன். அதனால் அவனுக்கு அன்றிரவு கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திரும்பியது அவமானமாக இருந்திருக்கிறது. மறுநாள் காலையில் எழுந்தவுடன் மறுபடி அந்த இடத்தைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறான்.”

லீ க்யாங் கேட்டான். “மறுநாள் காலை போன போது அந்தக் குகையை மறுபடி பார்க்க முடிந்திருக்குமே?”

அவர் அமைதியாகச் சொன்னார். “அது தான் இல்லை. மறு நாளும் அவனால் அதைப் பார்க்க முடியவில்லையாம். காலையில் இருந்து மாலை வரை அங்கேயே சுற்றி வந்திருக்கிறான். அவனால் அந்தக் குகையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவே இல்லை”

லீ க்யாங்கால் நம்ப முடியவில்லை. அவருடைய நண்பரின் மகன் போதைப் பழக்கம் உடையவனாக இருந்திருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு வந்தது. போன இடம் வேறாகவும், தேடிய இடம் வேறாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

என்.கணேசன்

அவர் தொடர்ந்தார். “...ஏமாற்றத்துடன் அவன் தங்கி இருந்த இடத்தில் அக்கம் பக்கம் விசாரித்திருக்கிறான். அவர்கள் யாருக்கும் அப்படி ஒரு குகை இருப்பதே தெரிந்திருக்கவில்லை. ஒரே ஒரு கிழவர் மட்டும் இவன் அந்தக் குகை பற்றி விசாரித்த போது சொல்லி இருக்கிறார். “உன் உயிர் மேல் ஆசை இருந்தால் இது போல் விசாரிக்காதே. கண்கட்டு வித்தையில் மாத்திரமே அவர்கள் வல்லவர்கள் என்று நினைத்து விடாதே. உயிரை எடுப்பதிலும் அவர்கள் வேகமானவர்கள்”. அந்தக் கிழவர் அதைச் சொன்ன விதமும், குகையைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் போனதும் அவனுக்கு இதில் ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்தி தான் விட்டிருக்கிறது. பீஜிங் திரும்பியவுடன் என்னைச் சந்தித்து நடந்ததை எல்லாம் சொன்னான். எனக்கு அவனை எந்த அளவு நம்புவது என்று தெரியவில்லை. அவன் அந்த ரகசியக்குழு பற்றி எனக்கு ஏதாவது தெரியுமா என்று கேட்டான். வதந்திகளைத் தவிர எங்களிடம் ஆதாரபூர்வமான தகவல் இல்லை என்று சொன்னேன். ஏமாற்றத்துடன் போய் விட்டான்..... “

“ஒன்றரை வருடம் கழித்து அவன் பரபரப்புடன் எனக்குப் போன் செய்தான். அவன் திபெத்தில் குகைக் கோயிலில் பார்த்த இருவரில் ஒருவனை மறுபடி பீஜிங்கில் பார்க்க நேர்ந்ததாகச் சொன்னான்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

அத்தியாயம் 62

சீன உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவர் தொடர்ந்து சொன்னார். “அவன் எனக்குப் போன் செய்த போது மணி இரவு ஒன்பது. எங்கே அவனைப் பார்த்தாய் என்று நான் கேட்டதற்கு அவன் வீட்டருகே இருக்கும் ஒரு அடுக்கு மாடிக்கட்டிடத்தில் பார்த்ததாகப் பரபரப்புடன் பதில் சொன்னான். அது பற்றிய முழு விவரங்கள் சொல்லும்படி நான் சொன்னதற்கு மறுநாள் காலை நேரில் வந்து சொல்வதாகச் சொன்னான். அது மட்டுமல்லாமல் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய் ஆளையும் காண்பித்துத் தருவதாகச் சொன்னான். மறுநாள் காலையில் அவன் வரவில்லை. அவன் இறந்து விட்டதாகச் செய்தி மட்டும் தான் எனக்கு வந்தது”

லீ க்யாங் நெற்றி சுருங்கக் கேட்டான். “எப்படி இறந்தான்?”

“விபத்து. அதிகாலை நடைப்பயிற்சிக்குப் போனவனை ஏதோ வாகனம் இடித்து விட்டுப் போயிருக்கிறது. விபத்தைப் பார்த்தவர்கள் யாரும் இல்லை. பிணத்தைப் பார்த்து விட்டு யாரோ போன் செய்திருக்கிறார்கள். அன்று இடிந்து போன என் நண்பர் இன்று வரை மீளவில்லை. ஒரு நடைப்பிணமாகத் தான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்....” சொல்லும் போது அவர் குரலில் வருத்தம் இருந்தது.

லீ க்யாங் கேட்டான். “விசாரணையில் துப்பு எதுவும் கிடைக்கவில்லையா?”

“என்னிடம் இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவன் பரபரப்போடு போன் செய்ததால் அவன் மாலைக்கு மேல் தான் அந்த ஆளைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி முந்தைய நாள் மாலையில் இருந்து அவனுடன் இருந்தவர்கள் எல்லாம் யார் என்று ஆரம்பித்து மறுநாள் காலையில் அவனை பார்த்த ஆட்கள் யார் என்பது வரைக்கும் ஆழமாகவே விசாரித்துப் பார்த்து விட்டேன். பயன் இருக்கவில்லை.... சாயங்காலம் ஆறு மணி வரை அவனுடன் அவன் நண்பன் ஒருவன் இருந்திருக்கிறான். அதற்குப் பின் அவன் வீடு திரும்பி இருக்கிறான். அப்படி வீட்டுக்கு வரும் போது அவன் அந்த ஆளைப் பார்த்திருக்க வேண்டும்.... ஆனால் அவன் அதற்குப் பின் போனில் பேசிய ஒரே ஆள் நான் தான். அவன் வீட்டில் அன்று யாரும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லாம் ஒரு சுற்றுலாவுக்குப் போயிருந்ததால் வீட்டில் இவன் தனியாகவே இருந்திருக்கிறான். வீட்டில் ஆட்கள் இருந்திருந்தால் அவர்களிடம் இவன் கூடுதலாக ஏதாவது சொல்லி இருக்கலாம். எந்த அடுக்கு மாடி என்று சொல்லி இருந்திருக்கலாம். அவன் வீட்டைச் சுற்றி சுமார் இருபது

என்.கணேசன்

அடுக்குமாடிகள் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் யாராவது புதிதாகக் குடி வந்திருக்கிறார்களா என்று கூட விசாரித்துப் பார்த்து விட்டேன்.... சந்தேகப்படுகிற மாதிரி ஒருவர் கூடக் கிடைக்கவில்லை. அவன் வீட்டில் அவன் அறையிலும் போய் ஏதாவது தடயம் சிக்குகிறதா என்று தேடிப்பார்த்தோம். எதுவும் கிடைக்கவில்லை... தீர்க்க முடியாத வழக்குகளில் அதுவும் ஒன்றாகி விட்டது. அன்று உளவுத்துறையின் தலைவனாக நான் இருந்தும் கூட என் நண்பனின் மகன் கொலையாளியை என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியாதது இன்று வரை எனக்கு உறுத்தலாகவே இருக்கிறது.....” கடைசி வாக்கியத்தைச் சொல்கையில் அவர் குரல் கரகரத்தது.

லீ க்யாங் சொன்னான். “அவனிடம் அந்தக் கிழவர் சொன்னது போல அவர்கள் உயிரை எடுப்பதில் மிக வேகமாக இருந்திருக்கிறார்கள்....”

அவர் ஆமென்று தலையசைத்தார். லீ க்யாங் சொன்னான். “ஆனால் எனக்கு அந்தக் கிழவர் அவர்கள் கண்கட்டு வித்தை பயன்படுத்தி இருக்க வேண்டும் என்பது போல் சொன்னதில் உடன்பாடில்லை....”

அவர் அவனைக் கேள்விக்குறியோடு பார்த்தார். அவன் சொன்னான். “அந்தக் குகை வாசலில் ஒரு பாறையை உருட்டி வைத்து மறைத்திருந்தாலோ, அடர்த்தியான செடி கொடிகளை வைத்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மறைத்திருந்தாலோ யாரும் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம் தான்....”

அவன் அனுமானம் புத்திசாலித்தனமாகவே அவருக்குப் பட்டாலும் அவர் சொன்னார். “நான் முன்பே சொன்னது போல அவன் மலைகளுக்கும் காடுகளுக்கும் நன்றாகப் பழக்கமானவன். புத்திசாலியும் கூட. அதனால் அது போன்ற சின்னத் தந்திரங்களால் அவன் ஏமாந்து போயிருப்பான் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி இரவில் ஏமாந்து போயிருந்தாலும் அவன் மறுநாள் பகலில் போகையில் கண்டுபிடித்திருப்பான்.....”

அவர் சொல்வதை மறுக்க முடியா விட்டாலும் கூட லீ க்யாங்குக்கு இது போன்ற கண்கட்டு வித்தைகளை ஜீரணிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்து கொண்டு இது போன்ற சம்பவங்களை எப்படித் தான் நம்புவது?

அவர் அவன் ஆரம்பித்த விஷயத்திற்கு வந்தார். “நீ ஆரம்பத்தில் சொன்ன சம்பவமும், நான் சொன்னதைப் போல தடயம் எதுவும் கிடைக்காத ஒன்றாக இருந்தால் அதற்குப் பின்னால் அந்தக் குழு இருக்கிறது என்று தாராளமாக நீ முடிவெடுத்துக் கொள்ளலாம்.”

அவன் என்ன முடிவெடுத்தான் என்பதை அவன் முகபாவனை மூலம் அவரால் கண்டுபிடிக்க

என்.கணேசன்

முடியவில்லை. மகா அழுத்தக்காரன் என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டார். அவன் அமைதியாக யோசிக்கையில் அவர் மனதிலும் பல யூகங்கள் வந்து போயின. திடீரென்று அவர் மனதில் ஒரு சந்தேகம் உதித்து அது விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

'அந்தக் குகைக் கோயிலில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டதை யோசித்துப் பார்க்கையில் அவர்கள் சொன்ன மாராவின் அவதாரம் முன்பே பிறந்து பல வித்தைகள் கற்று புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேயனை வீழ்த்துவதற்காக காத்திருக்கிறது என்றால் பிற்காலத்தில் மைத்ரேயன் பிறப்பும் நிச்சயமாகவே இருக்க வேண்டும்..... அப்படியானால் பத்து வருடங்களுக்கு முன் மைத்ரேயன் பிறப்பு பற்றி எழுந்த பேச்சுகள் நிஜமாகவே இருக்க வேண்டும். அப்படியானால் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு இறந்த சில குழந்தைகள் மைத்ரேயனாக இருக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது உண்மையல்ல. இப்போது மைத்ரேயன் உயிரோடு இருப்பதால் அந்த ரகசியக்குழுவின் இயக்கம் லீ க்யாங் கவனம் வரை வந்திருக்கிறதோ?'

அவர் மெல்ல அவனிடம் கேட்டார். “அப்படியானால் மைத்ரேயன் பிறப்பு பற்றி பத்மசாம்பவா சொன்னதாக அன்று எழுந்த பேச்சு கற்பனை அல்ல. சரி தானே”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் ஆமோதிக்கவோ மறுக்கவோ செய்யாமல் வெற்றுப் பார்வை பார்த்தான். அவன் மறுக்காததே ஆமோதிப்பது போலத்தான் என்று நிச்சயித்த அவர் தொடர்ந்தார். “மைத்ரேயன் இருப்பது உண்மை தான். இல்லையா?”

லீ க்யாங் கவனமாக வார்த்தைகளைக் கையாண்டான். “இப்போது மைத்ரேயன் என்று ஒருவனை ஆசான், தலாய் லாமா போன்றவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று பேச்சு ரகசியமாய் அடிபடுகிறது. அவன் நிஜமானவனா, நம்மைத் திசை திருப்ப அப்படி வதந்திகளைக் கிளப்புகிறார்களா என்பது தெரியாது...”

அவர் ஆசான் பெயரைக் கேட்டவுடனே ஒரு புன்னகை பூத்தார். “அந்தக் கிழவர் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறாரா?”

அவனும் புன்னகை செய்து விட்டு ஆமாம் என்று தலையசைத்தான். ஆசான் பற்றிப் பேசும் போது யாருக்குமே முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை என்று எண்ணிய போது அவன் புன்னகை விரிந்தது. கிட்டத்தட்ட குறும்புக்காரச் செல்லப் பிள்ளையைப் பற்றி பெரியவர்கள் பேசும் போது ஏற்படும் உணர்வுக்கு இணையான உணர்வை ஆசான் ஏற்படுத்தி விடுகிறார்....

என்.கணேசன்

“ஆசான் இப்போது எங்கே இருக்கிறார் லீ க்யாங்?”

“யாருக்குத் தெரியும். அடிக்கடி காணாமல் போய் விடுவார்.....”

“நீ... நீ பார்த்திருக்கிறாயா அந்த மைத்ரேயனை?”

“இது வரை இல்லை...”

“அவன் இப்போது எங்கிருக்கிறான்?”

“தெரியவில்லை.... எங்கேயோ மறைந்திருக்கிறான். ஆனால் கண்டிப்பாக ஒரு நாள் அவனைக் கண்டுபிடிப்பேன்....” லீ க்யாங்கின் குரலில் அசாதாரண உறுதி இருந்தது.

அவர் பார்வை ஜன்னல் வெளியே தெரிந்த இருட்டில் சிறிது நேரம் தங்கியது. ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவர் பின் லீ க்யாங் பக்கம் திரும்பினார். “லீ க்யாங், எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா?”

“சொல்லுங்கள் சார். என்னால் முடிந்ததாய் இருந்தால் செய்கிறேன்”

“என்றாவது ஒரு நாள் நீ மைத்ரேயனைக் கண்டுபிடித்தால் எனக்கு அவனைக் காண்பிப்பாயா? எனக்கு அவனை ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும்.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

‘அந்த மைத்ரேயன் பற்றி நிறைய எதிர்பார்க்காதீர்கள். நேரில் பார்க்கையில் நிச்சயம் ஏமாந்து போவீர்கள்’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்ட லீ க்யாங் அவரிடம் வெளிப்படையாகச் சொன்னான். “காண்பிக்கிறேன். ஆனால் அந்த மைத்ரேயன் நீங்கள் நினைப்பது போல புத்தரின் அவதாரம் தானா என்றெல்லாம் என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது.’

“அது பரவாயில்லை. ஆசானும், தலாய் லாமாவும் மைத்ரேயன் என்று சொல்கிறவனைக் காண்பித்தால் போதும்....”

லீ க்யாங் அவரிடம் மறைக்காமல் தன் வெறுப்பைத் தெரிவித்தான். “ஆசானும், தலாய் லாமாவும் என் எதிரிகள். அவர்கள் பூஜிக்கிற மைத்ரேயனையும் நான் அந்தப் பட்டியலிலேயே தான் சேர்ப்பேன். அதனால் நீங்கள் அவனைப் பார்க்கும் போது அவன் என் கைதியாகத் தான் இருப்பான் சார். அதுவும் பரவாயில்லையா?”

அவனைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்த அவருக்கு அவன் சொன்னது திகைப்பையோ ஆச்சரியத்தையோ ஏற்படுத்தவில்லை. அவர் அமைதி மாறாமல் “பரவாயில்லை” என்று சொல்லி விட்டு சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

என்.கணேசன்

அவன்

விளையாட்டாகக்

கேட்டான்.

“மைத்ரேயனை மட்டுமல்ல மாராவின் அவதாரம் என்று சொல்லப்படுபவனையும் நான் கண்டுபிடித்து சிறைப்படுத்துவேன். அவனையும் பார்க்க உங்களுக்கு ஆர்வமாய் இருக்கிறதா?...”

“சுத்தமாக இல்லை”

“ஏன்?”

“சாகும் வரை நான் நிம்மதியாக இருந்து விட விரும்புகிறேன் லீ க்யாங். அதனால் சைத்தானின் பார்வையில் படுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. சரி நீ கிளம்புகிறாயா” கேட்டு விட்டு அவர் எழுந்து நின்றார்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான். “சைத்தான் என்றால் பயமா? ஏன் சார்?”

அவர் சொன்னார். “கடவுளிடமும், அவதார புருஷர்களிடமும் நாம் எப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால் சைத்தானிடமும், அவன் வாரிசுகளிடமும் அதிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். உனக்கும் சேர்த்துத் தான் சொல்கிறேன்”

ஒடிசல் இளைஞன் உறக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கஷ்டப்பட்டான். எதிரில் செல்லும் லாரி போய்க் கொண்டே இருந்தது. மைத்ரேயனும், அவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பாதுகாவலனும் லாரியின் பின் கதவு இடுக்கு வழியாக அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிரமை அடிக்கடி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற நினைப்பே லேசாய் கிலியை ஏற்படுத்தியது. அவன் என்னேரமும் லாரியின் பின் கதவைத் திறந்து ஜீப்புக்குள் குதித்து அவர்கள் கழுத்தையும் திருகி விடுவானோ என்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. அவன் விஷ ஊசியைக் குத்திக் கொன்ற அவர்கள் இயக்க ஆளின் பரிதாப முகமும் நினைவுக்கு வர அவன் தன்னை அறியாமல் நெளிந்தான்.

அதை ஜீப் டிரைவர் கவனித்தான். அவனுக்கும் தொடர்ந்து வண்டி ஓட்டி சலிப்பேற்பட்டு விட்டது. அவன் ஓடிசல் இளைஞனிடம் சொன்னான். “அவர்களைப் பிடிக்க நான் ஒரு வழி சொல்லட்டுமா?”

“என்ன?”

“பேசாமல் எதிரில் போகும் லாரியின் டயரைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு ஓட்டையாக்கி லாரியை நிறுத்தி விட்டால் என்ன?”

அத்தியாயம் 63

ஒடிசல் இளைஞன் சொன்னான். “சாதாரண மனிதர்களைச் சமாளிக்க நீ சொல்லும் வழி சரியானது தான். அந்த லாரிக்குள் பதுங்கி இருப்பவர்களில் ஒருவன் அசாதாரணவன். வாயு வேகம் மின்னல் வேகம் என்றெல்லாம் சொல்வார்களே அது போல இயங்குகிறவன். அவன் ஓடும் லாரியிலிருந்தே நம் ஜீப்பில் குதித்து ஏதாவது செய்து விடுவானோ என்று நானே பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். நீ சொல்கிறபடி லாரியை நிறுத்தி விட்டால் அவனுக்கும் வேறு வழி இல்லை. கண்டிப்பாய் நம் மீது பாய்வான்.... வேறு வினையே வேண்டாம்....”

ஜீப் டிரைவர் கேட்டான். “பாய்ந்து என்ன செய்வான்?”

“அவன் வர்மக்கலை நிபுணன். வர்மத்திலும் உடலின் நரம்புகளைத் தாக்குவதில் வல்லவன். ஏதாவது நரம்பைச் சுண்டி விட்டான் என்றால் அதோடு நம் கதை முடிந்தது. பிறகு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாலும் அதைச் சரி செய்ய முடியாது. அந்த நரம்பு சம்பந்தமான வேலைகள் அதற்குப் பின் நம் உடலில் நடக்காது”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஜீப் டிரைவர் பயந்து போனான். அவனை அறியாமல் ஜீப்பின் வேகம் குறைந்தது. அதைக் கவனித்த ஓடிசல் இளைஞன் எரிச்சலுடன் சொன்னான். “பயப்படாமல் ஒழுங்காக ஓட்டு. அவன் அப்படி ஏதாவது செய்து விடக்கூடாது என்று தான் இந்த அளவு இடைவெளி விட்டே ஓட்ட உன்னைச் சொன்னேன். அவன் இருக்கும் இடம் நம் கண்பார்வையிலேயே இருக்க வேண்டும். அது தான் இப்போது நாம் செய்ய வேண்டியது”

ஜீப் டிரைவருக்கு சிறிது நிம்மதி வந்தது. பழைய வேகத்துக்கு உடனடியாக வந்தான். அவன் ஒரு நிமிடம் யோசித்து விட்டுக் கேட்டான். “இன்னொருவன் எப்படி?”

“எந்த இன்னொருவன்?”

“லாரிக்குள் இன்னொரு சிறுவன் இருக்கிறதாய் சொன்னாயே. அவனைக் கேட்கிறேன்”

“அவன் எப்படி என்று இனி மேல் தான் தெரிய வேண்டும்.....”

அதற்கு மேல் ஜீப் டிரைவர் எதுவும் கேட்கவில்லை. மௌனமாக அந்த லாரியை அவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். ஓடிசல் இளைஞனுக்குப் புதியதொரு பயம் வந்தது. இந்த ஜீப் டிரைவர் சொன்ன திட்டத்தை அந்த லாரியில் போகிறவர்கள் பின்பற்றினால் என்ன

என்.கணேசன்

செய்வது? திடீரென்று மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் லாரியின் பின் கதவைத் திறந்து துப்பாக்கியால் பின்னால் வரும் ஜீப் டயரைச் சுட்டால்....? ஜீப் நின்று போகும். அவர்கள் நிம்மதியாக எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்க் கொள்ளலாம்.... அந்த எண்ணமே அவனுக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த யோசனை லாரியில் இருப்பவர்களுக்கு வந்து விடக்கூடாது என்று அவன் மாராவை வேண்டிக் கொண்டான்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அவன் பயந்தது போல நடந்து விடவில்லை. ஆனால் லாரிக்காரன் அடிக்கடி லாரியை எசகு பிசகாக ஓட்டினான். முன்பு ஓட்டியது போலவே படுவேகமாகவும், நிதானமாகவும் ஓட்டி அவர்களை அடிக்கடி சோதித்தான். ஜீப் டிரைவர் அதற்கெல்லாம் அசரவில்லை. அதற்கேற்றபடியே தானும் ஜீப்பை ஓட்டினான். இடையே சில வாகனங்கள் வந்த போதும் லாரியை ஓட்டினாற் போலவே இருந்து ஜீப்பும் முந்தியது.

ஆனால் ஒரு இடத்தில் மட்டும் லாரிக்காரன் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு வேளை முந்தினாலும் வேன்காரன் ஜீப்பை முந்த விடவில்லை. இப்போது அந்த வேன் லாரிக்கும் ஜீப்பிற்கும் நடுவில் இருந்தது. முந்தைய லாரி காற்றாய் பறக்க வேன் தன் பழைய வேகத்திலேயே போனது. ஜீப் முந்தவும் இடம் தராமல் வேன் போய் கொண்டிருக்கவே ஓடிசல் இளைஞன் ஜீப் டிரைவரிடம் பரபரப்புடன் சொன்னான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“ஏதாவது செய்து வேனை முந்து..... லாரியை நம் கண் பார்வையில் இருந்து தவற விட்டு விடக்கூடாது.”

ஜீப் டிரைவர் ஒலி எழுப்பியும் வேன்காரன் வழி விடவில்லை. சாலையின் நடுவிலேயே வேனை ஓட்டினான். இடது புறம் பள்ளத்தாக்கு, வலது புறம் மலை. ஓடிசல் இளைஞன் ஜீப் டிரைவரிடம் பதற்றத்துடன் சொன்னான். “இவனை மட்டும் இப்போது நீ கடந்து லாரிக்குப் பின்னால் தொடர்ந்தால் சொன்ன பணத்தில் ஒன்றரை மடங்கு தருகிறேன்....”

கூடுதல் பணம் என்றதும் ஜீப் டிரைவருக்கு அசாதாரண உற்சாகம் வந்து விட்டது. “கவலையை விடுங்கள்” என்றவன் வலது புறம் இருந்த குறுகிய இடைவெளியிலும் வேனை முந்த முற்பட்டான். “நீங்கள் மட்டும் கெட்டியாக கைப்பிடியைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டால் சரி” என்றவன் ஜீப்பை ஓட்டிய விதத்தில் இடது புற சக்கரங்கள் மட்டும் சாலையில் செல்ல வலதுபுற சக்கரங்கள் மலை அடித்தள மேட்டில் செல்ல ஆரம்பித்தன.

வேன்காரன் வாயைப் பிளந்தான். எந்த வேளையிலும் ஜீப் கவிழ்ந்து தங்கள் வேனின் மேல் விழலாம் என்கிற பயம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. உடனே அவன் தானாக ஒதுங்க ஆரம்பித்தான். ஜீப் சில வினாடிகளில் வேனைக் கடந்து லாரியின் பின்னால்

என்.கணேசன்

இருந்தது. ஓடிசல் இளைஞன் நிம்மதிப் பெருமூச்சு இட ஜீப் டிரைவர் சந்தோஷமாய் சிரித்தான்.

கண்ணாடியில் ஜீப் ஓட்டியின் சாகசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த லாரி டிரைவர் அங்கலாய்த்தான். “சைத்தானுக்கு வாய்க்கிற ஆள்களும் சைத்தானாகவே இருக்கிறார்கள்.”

அதே நேரத்தில் லீ க்யாங் உறங்காமல் சைத்தானை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தான். இணையத்தில் ஆராய்ச்சி செய்ததில் ஏராளமான தகவல்கள் கிடைத்தன. அவற்றில் எத்தனை நிஜம், எத்தனை கற்பனை என்பதை அவனால் கணிக்க முடியவில்லை. ஒரு பாதி தகவல்களுக்கு எதிர்மறைய் மறு பாதி தகவல்கள் இருந்தால் எத்தனை தகவல்கள் கிடைத்தாலும் அவை வீணாகவே அல்லவா இருக்கும்.

அந்த வீண் தகவல்களில் கூட மாராவின் அவதாரம் பற்றிய தகவல் ஒன்று கூட இருக்கவில்லை. புத்தரின் அவதாரம் மைத்ரேயன் பற்றி நிறைய இருந்தன. சில பேரை மைத்ரேயன் என்று சில காலக்கட்டங்களில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த ஆட்கள் யாரும் புத்தர் இடத்தை வரலாற்றில் பிடிக்கவில்லை. அதனாலேயே அவர்கள் மைத்ரேயனாக இருந்திருக்க முடியாது என்று பிற்காலம் முடிவு செய்திருக்கிறது. இன்றைய மைத்ரேயன் உண்மையா என்று எதிர்காலம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முடிவு செய்யும்... இல்லை... இல்லை.... லீ க்யாங் முடிவு செய்வான். அவன் அறிமுகப்படுத்துபவனே எதிர்காலத்திற்கு மைத்ரேயனாக அறிமுகமாவான். அதில் லீ க்யாங்குக்கு கடுகளவும் சந்தேகம் இல்லை.... இப்போதைக்கு அவன் யோசனை எல்லாம் மாராவின் அவதாரம் பற்றியதாக இருந்தது. அவன் பின்னால் இருக்கும் ரகசியக்குழு பற்றியதாக இருந்தது. மைத்ரேயனையாவது புகைப்படத்தில் பார்த்திருக்கிறான். முழுமையாக இல்லா விட்டாலும் ஓரளவாவது அவனைப் பற்றிய தகவல்கள் தெரியும். ஆனால் மாராவின் அவதாரம் மறைவிலேயே இருக்கிறான். மறைவாகவே இயங்கியும் வருகிறான். அதனால் அவனைப் பற்றி எதுவுமே தெரியவில்லை.

சீன உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவர் சொன்னதை எல்லாம் யோசித்துப் பார்க்கையில் அவை ஈசாப் கதைகள் போல அவனுக்குப் பட்டது. கண்கட்டு வித்தை, காணாமல் போகும் குகை, அங்கு மாராவின் கோயில், அங்கு இரவில் கூடும் ரகசியக்கூட்டம் இதெல்லாம் அறிவுக்கு எட்டும் விஷயமாக இல்லை. ஆனால் ஒருவன் அந்தக் குகையைப் பார்த்திருக்கிறான். அதைக் காணாமல் இரவிலும் பகலிலும் தேடி இருக்கிறான். மறுபடி காண முடியாமல் அதிசயித்திருக்கிறான். இதெல்லாம் கூட போதையில் இருந்த போது அந்த இளைஞன் ஏற்படுத்திக்

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்த கற்பனையாக இருக்கலாம் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவன் சில வருடங்கள் கழித்து முன்பு பார்த்தவனை மறுபடி பார்த்ததும், பார்த்ததின் விளைவாக மர்மமான முறையில் இறந்து போனதும் கற்பனை அல்ல. நிஜம். இது நிஜமாக இருந்தால் முன்பு அவன் சொன்ன அனுபவம் பொய்யாய் இருக்க முடியாது.....

இப்போதும் கழுத்து திருகிய அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் என்ன ஆனான் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவன் விழும் போது இருந்த சாட்சியாக இருந்த மனிதன் பாம்பு கடித்து இறந்து போனதும் இயல்பாக இல்லை.... முந்தைய சம்பவமும், இன்றைய சம்பவமும் கச்சிதமாகவே கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. முன்பு நடந்தது பீஜிங்கில், இப்போது நடந்தது திபெத்தில். இரண்டுமே அவன் தேச எல்லைக்குள் தான்.... இதை எண்ணும் போது அவனுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. உளவுத் துறையின் கவனத்திற்கு வராமலே அவன் தேசத்திலேயே என்னென்னவோ நடக்கிறது....

சமீபம் மடாலயத்தில் அந்தக் கண்சிமிட்டி மனிதன் கோங்காங் மண்டப வாயிலில் பல இரவுகளில் இருந்தது காவல் காக்கத் தான் என்பதை அவனால் அனுமானிக்க முடிந்தது. அந்த இரவுகளில் மண்டபத்திற்குள்ளே போனதையும் யாரும் பார்க்கவில்லை, வெளியே வருவதையும் யாரும் பார்க்கவில்லை என்பதை வைத்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதை அனுமானித்தவன், அப்படியானால் உள்ளே யாரோ அந்த வேளைகளில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அனுமானித்தான். வெறும் சிலைகளைக் காவல் காக்க என்ன இருக்கிறது. அந்த வேளைகளில் உள்ளே இருப்பவர்கள் ஏதாவது வழிபாட்டில் இருந்திருக்கலாம். தீயசக்திகளின் பூஜைகள் நள்ளிரவிலேயே அதிகம் நடக்கின்றன.... அந்தப் பூஜை செய்யும் ஆட்கள் மடாலயத்திலேயே இருப்பவர்கள் ஒரு முறை கூட யார் கண்ணிலும் படவில்லை.... அந்த அளவு மிக கவனமாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

சமீபம் மடாலயத்தில் இரவு நேரங்களில் கோங்காங் மண்டபத்தை வேவு பார்க்க ஏற்பாடு செய்ய அவன் வாங் சாவொவிடம் சொல்லி இருக்கிறான். ஆனால் இது வரை அந்தக்குழு காட்டிய சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்கும் போது சில காலமாவது அந்த ஆட்கள் கோங்காங் மண்டபத்திற்கு வந்து செய்யும் நள்ளிரவுச் சடங்குகளை நிறுத்தி வைப்பார்கள் என்று அவனுக்குத் தோன்றுகிறது....

லீ க்யாங் சிந்தனை ஓட்டத்தை நிறுத்தி கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். காலை மணி ஐந்தரை. வாங் சாவொவுக்குப் போன் செய்தான். திபெத்தில் அடிக்கடி மலையேற்றப் பயிற்சியில் ஈடுபடுபவர்களை எல்லாம் தேடிப் பிடித்து உள்ளே ஏதாவது சிலையும், விஸ்தாரமான இடமும் உள்ள (ரகசியக்) குகையை யாராவது எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறார்களா, அங்கு ஆட்களைப்

என்.கணேசன்

பார்த்திருக்கிறார்களா, அங்கேயே வாழும் மக்களுக்கு அது போன்ற ஒரு குகையைத் தெரியுமா, அவர்கள் அங்கு வந்து போகும் ஆட்களைப் பார்த்திருக்கிறார்களா என்றெல்லாம் விசாரிக்கச் சொன்னான். அமானுஷ்யமான அனுபவங்கள் யாருக்காவது ஏற்பட்டிருந்தால் உடனடியாகத் தெரிவிக்கச் சொன்னான். இருக்கின்ற வேலைகளை எல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு முதல் வேலையாக இதைக் கவனிக்கச் சொல்லி விட்டு ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தான்.

வெளியே விடிய ஆரம்பித்திருந்தது.

அந்த விடியல் நேரத்தில் லாரி டிரைவரும், ஜீப் டிரைவரும் களைப்பை உணர ஆரம்பித்தார்கள். ஒடிசல் இளைஞன் மூன்று முறை முகத்தில் தண்ணீரை இறைத்து உறக்கத்தை விரட்டி இருந்தான். லாரிக்காரன் சாகசம் செய்வதை நிறுத்தி ஒரே வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தான். அந்த ஜீப் டிரைவர் சில வினாடிகளானாலும் இரண்டு சக்கரங்களில் பயணம் செய்து லாரியைத் தொடர்ந்தது இவனிடம் எந்த வித்தையும் பலிக்காது என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தி இருந்தது.

அவர்களது நீண்ட நேரப் பயணத்தில் ஒரு போலீஸ் வாகனம் அவர்களைக் கடந்தது. லாரிக்காரன் முதலிலேயே அவர்கள் கண்ணில் பட்டு சோதனைக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உட்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால் போலீஸ் அந்த லாரியைச் சோதனை இடவில்லை. ஜீப்பை நிறுத்தி ஒரு நிமிடத்தில் சோதித்து விட்டு விட்டார்கள். மறுபடியும் முன்பு போலவே அவர்கள் பயணம் தொடர்ந்தது.

சில நிமிடங்களில் தூரத்தில் ஒரு உணவகம் தெரிந்தது. அங்கே சில வாகனங்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. லாரிக்காரன் வேகத்தைக் குறைக்க ஆரம்பித்து அங்கே நிறுத்தத் தீர்மானித்தது போல் இருந்தது.

“என்ன செய்வது?” என்று ஜீப் ஓட்டி கேட்டான்.

“அவன் நிறுத்தினால் நீயும் நிறுத்து. ஆனால் லாரி நம் பார்வையில் இருந்து விலகி விடக்கூடாது” என்று ஓடிசல் இளைஞன் சொன்னான். அங்கு ஏதாவது நடக்கலாம் என்று உள்ளுணர்வு அவனை எச்சரித்தது. கவனத்தைச் சிறிதும் சிதற விடக்கூடாது என்று ஜாக்கிரதையானான்.

அத்தியாயம் 64

அந்த உணவகத்தை நெருங்க நெருங்க லாரியின் வேகம் குறைந்தது போலவே பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ஜீப்பின் வேகமும் குறைந்தது. அங்கே முன்பே மூன்று வாகனங்கள் நின்றிருந்தன. ஒரு லாரியும் ஒரு வேனும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இவர்கள் போகின்ற திசை நோக்கி நின்றிருந்தன. அவற்றிற்குப் பின்னால் சிறிது இடைவெளி விட்டு ஒரு லாரி இவர்கள் வந்த பாதை நோக்கிச் செல்ல நின்றிருந்தது. லாரிக்காரன் வேண்டுமென்றே அந்த இடைவெளியில் தன் லாரியை நிறுத்தினான். அதுவும் முன்னால் நிறைய இடம் காலியாக விட்டு விட்டு பின்னால் இருந்த லாரிக்கு நாலெந்து அங்குலமே இடைவெளியை விட்டு நிறுத்தினான். ஒருவேளை பின்னால் ஜீப்பில் வருபவர்கள் திடீரென்று லாரியின் பின் கதவைத் திறந்து பார்த்து விடுவார்களோ என்று அவன் பயந்தது போல் இருந்தது.

அவன் அப்படி லாரியை நிறுத்தியதால் அதன் நேர் பின்னால் ஜீப்பை நிறுத்த முடியாமல் ஜீப் டிரைவர் ஓடிசல் இளைஞனைப் பார்த்தான். “என்ன செய்வது?”

“பொறு என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். அவனும், அவன் உதவியாளும் முதலில் லாரியில் இருந்து இறங்கட்டும்” என்று ஓடிசல் இளைஞன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்னான். நிறுத்துவது போல் நடித்து பின்னால் வருபவர்களை நம்ப வைத்து இறங்க வைத்து பின் திடீரென்று அவர்கள் கிளம்பிச் சென்று விடலாம் என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு இருந்தது.

ஆனால் லாரிக்காரனும் அவன் உதவியாளனும் லாரியில் இருந்து இறங்கி அவனுடைய சந்தேகத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்கள். அவர்கள் உணவகம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். உணவகம் சிறியதாகத் தான் இருந்தது. உள்ளே பெரிய மரபெஞ்ச் ஒன்றும் இரண்டு மேஜைகளும் இருந்தன. வெளியே மூன்று மேஜைகளும் சில நாற்காலிகளும் போட்டிருந்தார்கள். உள்ளே சற்று கதகதப்பாக இருந்ததால் அங்கு ஆட்கள் நிறைந்திருந்தார்கள்.

வெளியே ஒரு மேஜையில் மட்டும் தான் இரண்டு பேர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். லாரிக்காரனும் அவன் உதவியாளனும் காலியாக இருந்த ஒரு மேஜையை ஆக்கிரமிக்க ஜீப் டிரைவர் ஓடிசல் இளைஞனிடம் சொன்னான். “நாமும் சாப்பிடலாம். பசிக்கிறது.”

ஓடிசல் இளைஞன் தாங்கள் தொடர்ந்து வந்த லாரியைப் பார்த்தான். இவர்கள் வந்த வழியில் செல்லவிருந்த லாரியை கிட்டத்தட்ட ஓட்டியது போலவே

என்.கணேசன்

அதை நிறுத்தி இருந்ததால் அந்தப் பின் கதவுகளைத் திறக்கவே வாய்ப்பில்லை....

ஒடிசல் இளைஞன் சொன்னான். “சரி நீ வண்டியை முன்னால் நிற்கிற லாரிக்கும் முன்னால் கொண்டு போய் நிறுத்து. நம் லாரிக்காரன் வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு போனால் உடனே கிளம்ப அது வசதியாக இருக்கும். இடையில் எந்த வண்டியும் குறுக்கே வரவும் வாய்ப்பில்லை.”

ஜீப் டிரைவர் அப்படியே செய்தான். இருவரும் இறங்கி உணவகத்தின் வெளியே காலியாக இருந்த மேஜைக்குப் போனார்கள். அங்கு உட்கார்ந்து பார்த்தால் மைத்ரேயன் ஒளிந்திருந்த லாரியின் முன்பகுதி தெரிந்ததே ஒழிய பின் பகுதி தெரியவில்லை. அது ஒடிசல் இளைஞனுக்கு நெருடலாக இருந்தது. மைத்ரேயன் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் லாரியின் பின் கதவைத் திறக்க வழியில்லாமல் பின்னால் நிற்கும் லாரி கிளம்பிப் போனால் மைத்ரேயனும் அவனுடைய பாதுகாவலனும் இங்கேயே இறங்கி எங்காவது ஒளிந்து கொண்டால் என்ன செய்வது என்று யோசித்தான்.

உடனே அவன் இருப்பு கொள்ளாமல் எழுந்தான். “நீ என்ன சாப்பிடுகிறாயோ அதையே எனக்கும் வாங்கி வை” என்று ஜீப் டிரைவரிடம் சொல்லி விட்டு மறுபடியும் லாரிகளின் அருகிலேயே போய்ப் பார்த்தான். அவை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இரண்டுமே சாலையின் இடது கோடியில் தான் நின்றிருந்தன. அதைத் தாண்டி முள் வேலி, அதையும் தாண்டினால் செங்குத்தான பள்ளத்தாக்கு. அவர்கள் லாரியில் இருந்து இறங்கினால் கூட அந்தப் பக்கம் போய் ஒளிய எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. இந்தப் பக்கம் வந்தால் கண்டிப்பாக அனைவருடைய பார்வையிலும் அவர்கள் படுவார்கள். அது புரிந்த பின் அவனுக்கு நிம்மதி வந்தது.

திரும்பவும் வந்த போது சுடச்சுட உணவு தயாராக இருந்தது. இருவருக்கும் நன்றாகப் பசித்திருந்ததால் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டார்கள். ஜீப் டிரைவர் சுற்றுப்புறத்தையே மறந்து சாப்பிட்டான். ஆனால் ஒடிசல் இளைஞனின் முழுக்கவனமும் பக்கத்து மேஜையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் லாரிக்காரன் மீதும், அவன் லாரி மீதும் இருந்தது. சீக்கிரமே சாப்பிட்டு முடித்து அவன் காத்திருந்தான்.

உணவகத்தின் உள்ளே சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு இரண்டு பேர் வெளியே வந்தார்கள். இவர்கள் எந்த வாகன ஓட்டிகள் என்று ஒடிசல் இளைஞன் பார்த்தான். அவர்கள் இருவரும் மைத்ரேயன் ஒளிந்திருந்த லாரியின் பின்பக்கம் இருந்த லாரியில் ஏறினார்கள். அவர்களில் ஒருவன் ஏறியவுடன் ஒரு காலிபாட்டிலோடு கீழே இறங்கினான். அதை எடுத்துக் கொண்டு உணவகத்துக்கு உள்ளே அவன் சென்றான்.

என்.கணேசன்

பக்கத்து மேஜையில் சாப்பிட்டு முடித்த லாரிக்காரன் எழுந்தான். வேகமாக சாப்பிட்டு முடித்திருந்த ஓடிசல் இளைஞனும் எழுந்தான். ஜீப் டிரைவர் இன்னும் சாப்பிட்டு முடித்திருக்கவில்லை. ஆனால் ஓடிசல் இளைஞன் அவனைத் தன் பார்வையாலேயே எழுப்பினான்.

லாரிக்காரனும் அவன் உதவியாளனும் கூட லாரியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். லாரிக்காரன் லாரியை கிளப்பினான். பின்னால் இருந்த லாரியும் கிளம்பத் தயாராகியது. உணவகத்தில் இருந்து பாட்டிலில் வெந்நீர் பிடித்துக் கொண்டு அந்த ஆள் ஓடி வந்தான். ஓடிசல் இளைஞனும் ஜீப் டிரைவரும் முன்னால் நிறுத்தியிருந்த தங்கள் ஜீப்பிற்கு விரைந்தார்கள். ஜீப் டிரைவர் ஜீப்பைக் கிளப்பி தயாராகக் காத்திருந்தான். ஓடிசல் இளைஞனின் பார்வை பின்னாலேயே இருந்தது.

லாரிக்காரன் மெல்ல அவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு முன்னால் செல்ல ஜீப்பும் அவர்களைப் பின் தொடர ஆரம்பித்தது. அந்த இடத்தைக் கடந்தவுடன் ஓடிசல் இளைஞன் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த இன்னொரு லாரியும் அவர்கள் வந்த பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தது. இப்போது ஒரு லாரியும் வேனும் மட்டுமே உணவகத்தின் முன்னால் இருந்தன. ஓடிசல் இளைஞன் கண்களைக் கூர்மையாக்கி அந்தப் பகுதியை அலசிப் பார்த்து விட்டுத் திருப்தி அடைந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பழையபடி இரு வாகனங்களும் ஒரே சீரான வேகத்தில் போக ஆரம்பித்தன. சிறிது தூரம் போன பிறகு சாலை அகலமாக ஆரம்பித்தது. சுமார் ஒரு மணி நேரப் பயணத்திற்குப் பிறகு தடாலென்று லாரியின் பின் கதவுகள் திறந்து கொண்டன. ஓடிசல் இளைஞனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவன் வலது கை தானாக துப்பாக்கியைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டது. ஜீப் டிரைவர் முகத்தில் பீதி தெளிவாகத் தெரிந்தது. லாரியின் பின்பகுதியில் அடுக்கி வைத்திருந்த அந்தக் காலிப் பெட்டிகளைத் தாண்டி ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த நரம்பு வர்மம் தெரிந்தவன் என்னேரமும் தங்கள் மீது தாவிக் குதிக்கலாம் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். எந்த நரம்பை எப்படிச் சுண்டுவானோ? பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவன் தரும் ஒன்றரை மடங்குப் பணத்தைச் செலவு செய்ய உயிரோடாவது இருப்போமா? என்றெல்லாம் நினைத்து வண்டியின் வேகத்தைக் குறைக்க ஆரம்பித்தான்.

திடீரென்று எதிரில் சென்று கொண்டிருந்த லாரி நின்றது. படபடக்கும் இதயத்துடன் தன் ஜீப்பையும் டிரைவர் நிறுத்தினான். ஓடிசல் இளைஞன் துப்பாக்கியைத் தயாராக வைத்திருந்தானே ஒழிய மற்றபடி எந்த உணர்ச்சியும் காண்பிக்காமல் சிலை போல உட்கார்ந்து இருந்தான். கதவுகள் உள்ளே இருந்து திறந்து விடப்பட்டனவா இல்லை தற்செயலாகத் தானாகத் திறந்து

என்.கணேசன்

கொண்டனவா என்ற சந்தேகம் அவனுக்குள் முதலில் எழுந்தது. பின் தான் வெளியிலிருந்து தானே தாள் போடப்பட்டிருந்தது என்ற பிரக்ஞை வந்தது. வெளியே இடப்பட்டிருந்த தாழ்ப்பாள் வண்டி ஓட்டத்தின் குலுக்கலில் தானாக விடுபட்டுத் திறந்திருக்கலாம் என்று எண்ணிய ஓடிசல் இளைஞன் லாரியில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த காலி பெட்டிகளை மிகவும் கூர்மையாக ஆராய்ந்தான்.

லாரி டிரைவர் கீழே இறங்கி பின்னால் வந்தான். லாரியின் திறந்திருந்த கதவுகளை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு கோபத்துடன் ஜீப்பில் அமர்ந்திருந்த இருவரையும் பார்த்தான். அவர்கள் தான் ஏதோ செய்து அந்தக் கதவுகள் திறந்து விட்டன என்று அவன் நினைத்த மாதிரி இருந்தது. பின் வேகமாக அவர்கள் அருகே வந்தான். “என்ன தான் வேண்டும் உங்களுக்கு?” என்று சலிப்புடன் கேட்டான்.

ஓடிசல் இளைஞன் பார்வை லாரியின் பின்பகுதியிலேயே இருந்தது. கதவுகளைத் திறந்து விட்டு, இந்த டிரைவரைப் பேச விட்டு விட்டு, அவன் கவனம் டிரைவர் மேலிருக்கையில் அந்தப் பாதுகாவலன் வேகமாக மேலே பாயக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்தது அவன் எச்சரிக்கை உணர்வு. கூடவே இன்னொரு சந்தேகமும் அவனுக்குள் எழ ஆரம்பித்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயனும், அவன் பாதுகாவலனும் உள்ளே தான் இருக்கிறார்களா?

தன் சந்தேகத்தை உடனே நிவர்த்தி செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்த ஒடிசல் இளைஞன் வலது கையில் துப்பாக்கியை உயர்த்திக் காட்டி இடது கையால் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு அடையாள அட்டையை லாரி டிரைவரிடம் நீட்டினான். “போதைத் தடுப்புத் துறை.... உன் லாரியில் நீ போதை மருந்து கடத்திக் கொண்டு போவதாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது..”

லாரி டிரைவர் பதறினான். “ஐயா இது அபாண்டம். நீங்கள் இப்போதே வேண்டுமானாலும் என் லாரியைப் பரிசோதித்துக் கொள்ளலாம்.... “

ஒடிசல் இளைஞன் உடனடியாக எதுவும் சொல்லாமல் அவனை ஆழ்ந்த யோசனையுடன் பார்த்தான். பின் மெல்ல கேட்டான். “சம்யே மடாலயத்தில் இருந்து உன் லாரியைப் பின் தொடர்ந்து வருகிறோம். எங்களிடமிருந்து தப்பிக்க நீ பல விதமான ஜகஜாலம் செய்தது எதற்கு?”

“நான்.... நான்.... உங்களைக் கொள்ளையர்கள் என்று நினைத்து விட்டேன்....”

“கொள்ளையடிக்க உன்னிடம் என்ன இருக்கிறது?”

“ஏழைக்கு இருக்கும் கொஞ்சமே பெரிய சொத்து தானே.... இந்தக் காலிப் பெட்டிகளுக்குக் கூட இப்போது விலை அதிகம்....”

“நீ இப்போது எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறாய்?”

அவன் இருபது கிலோமீட்டர் தொலைவில் இருக்கும் பக்கத்து நகரத்தின் பெயரைச் சொன்னான். அங்கே உள்ள பெரிய கடையில் இருந்து தான் சம்யே மடாலயத்திற்குப் பொருள்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டன என்றும் மறுபடி இந்தப் பெட்டிகளை அங்கு கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் என்றான்

“இத்தனை தொலைவில் இருக்கும் ஒரு கடையில் இருந்து சம்யே மடாலயம் பொருள்கள் வாங்குவது ஏன்?” ஓடிசல் இளைஞன் சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

“அந்தக்கடைக்காரர் புத்தபிரானின் பக்தர். லாபமே வைத்துக் கொள்ளாமல் பொருள்களை அந்த மடாலயத்துக்குத் தருகிறார்....”

ஓடிசல் இளைஞன் சொன்னான். “உன் ஆளைக் கூப்பிடு. நீயும் உன் ஆளுமாய் சேர்ந்து அந்தக் காலிப் பெட்டிகளை எடுத்துக் கீழே வையுங்கள்.”

லாரிக்காரன் சிறிது தயங்கினான். ஓடிசல் இளைஞன் அவனை கண்டிப்பான பார்வை பார்க்கவே வேறு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வழியில்லாமல் தன் உதவியாளனை கூவி அழைத்தான். அவனும் வந்தான். அவன் லாரிக்குள் ஏறி இரண்டு முறை அந்த எண்ணெய்ப் பசை வழுக்கலில் வழுக்கி விழுந்தான். பின் ஒருவழியாக சமாளித்து நின்றான். பின் அவன் அந்தக் காலிப் பெட்டிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துத் தர லாரி டிரைவர் அவற்றைக் கீழே வைத்தான்.... கடைசி சில பெட்டிகள் இருக்கும் போதே உள்ளே யாரும் ஒளிந்திருக்கவில்லை என்பது ஒடிசல் இளைஞனுக்குத் தெரிந்து விட்டது.

கடைசிப் பெட்டியையும் இறக்கி வைத்து விட்டு லாரி டிரைவர் ஒடிசல் இளைஞனைப் பார்த்தான். 'திருப்தி தானே' என்று அவன் பார்வை கேட்டது.

துப்பாக்கி முனையில் இவனிடம் உண்மையை வரவழைத்தால் என்ன என்று ஒடிசல் இளைஞன் யோசித்தான்.

அத்தியாயம் 65

ஆத்திரம் தன் சகாவின் கண்களை மறைத்து அவன் எடுத்த முடிவு அவன் உயிருக்கே உலை வைத்தது ஓடிசல் இளைஞனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அதே முடிவைத் தானும் தேடிக் கொள்ள விரும்பாமல் மாராவிற்குப் போன் செய்து அவன் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்பினான். துப்பாக்கியை லாரி டிரைவரைக் குறி பார்த்து வைத்துக் கொண்டு சொன்னான். “என் மேலதிகாரியிடம் கேட்டு விட்டுத் தான் நான் எதையும் முடிவு செய்ய முடியும்”

லாரி டிரைவர் முகத்தில் படர்ந்த அச்சத்தை ரசித்தபடியே சற்றுப் பின் நகர்ந்த ஓடிசல் இளைஞன் மாராவுக்குப் போன் செய்து கொண்டே துப்பாக்கியை ஜீப் டிரைவரிடம் தந்தான். “அவர்கள் கொஞ்சம் அசைந்தால் கூட சுட்டு விடு”

ஜீப் டிரைவர் துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொள்ள, ஓடிசல் இளைஞன் சற்றுத் தள்ளிப் போய் அவர்களுக்கு முதுகு காட்டி நின்று கொண்டு மாராவுக்குப் போன் செய்து தாழ்ந்த குரலில் நடந்ததைத் தெரிவித்தான்.

பின் ஆதங்கத்துடன் சொன்னான். “... அவன் மின்னல் வேகத்தில் லாரிக்குள் போனதை நானே பார்த்தேன். உளவுத்துறை ஆட்கள் எங்களை விசாரிக்கும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போது லாரி என் பார்வையில் சுமார் ஐந்து நிமிடம் மட்டும் இருந்திருக்காது. அந்த சமயத்தில் மைத்ரேயனோடு அந்தப் பாதுகாவலன் இறங்கி இருக்கிறானா இல்லை, அந்த உணவகம் இருக்கும் இடத்தில் நாங்கள் கிளம்புகையில் ஒன்று அல்லது இரண்டு நிமிடங்கள் என் பார்வை அந்த லாரியிலிருந்து விலகி இருந்திருக்கும் சமயத்தில் இறங்கி இருக்கிறானா என்று தெரியவில்லை...”

மாரா அமைதியாகச் சொன்னான். “அந்த உணவகத்தில் நீங்கள் கிளம்புகையில் தான் அவன் லாரியிலிருந்து இறங்கி இருக்க வேண்டும்”

ஒடிசல் இளைஞன் திகைத்தான். மாரா சொன்னான். “நீங்கள் வந்த பாதையில் போக ஒரு லாரி கிளம்பி இருந்ததே அதில் தான் அவர்கள் தப்பித்துப் போயிருக்க வேண்டும். பாட்டிலில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வந்தானே அவன் தான் நேராகப் போய் லாரியின் பின் கதவைத் திறந்து விட்டிருப்பான். அந்த நேரத்தில் மைத்ரேயன் இருந்த லாரியைக் கிளப்பி நீ அதைப் பார்க்காதபடி லாரிக்காரன் மறைத்திருக்கிறான். இந்த லாரியின் பின்னால் இருந்து இறங்கி இருவரும் அந்த லாரியின் பின்புறம் ஏறிய பிறகு இரண்டு லாரிகளின் பின் கதவுகளையும் தாள் போட்டு விட்டு பாட்டிலோடு போய் தன் லாரியில் அந்த ஆள் ஏறி இருக்கிறான். இதெல்லாம் ஒரு நிமிடத்தில் நடந்திருக்கும். அப்போது அவசரத்தில்

என்.கணேசன்

அந்தக் கதவை அந்த ஆள் முழுவதுமாய் தாளிட்டிருக்க மாட்டான்... அது சிறிது தூரம் போன பின் தானாய் கழன்று போயிருக்கிறது...”

ஒடிசல் இளைஞனுக்கு ஆத்திரமாய் வந்தது. அப்படியானால் அந்தப் பக்கம் போன லாரிக்காரனும் இவன் ஆள் தானா? இப்படி ஏமாற்றி முட்டாளாக்கியவன், சாமான்களை இறக்கி வைத்து விட்டு “திருப்தி தானே” என்கிற மாதிரி என்னைப் பார்த்தானே பாவி!

“அவனைப் பிடித்து வைத்து மிரட்டினால் எல்லா உண்மையையும் கக்கி விடுவான். அப்படிச் சுண்டுபிடித்து உங்களுக்குச் சொல்லட்டுமா”

மாரா அமைதியாகவே சொன்னான். “இது வரை நாம் லீ க்யாங்கின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது போதும். இனி எதுவும் செய்ய வேண்டாம். நீ அவனை மிரட்டிக் கொண்டிருப்பதை யாராவது பார்த்து உளவுத்துறைக்குத் தகவல் சொன்னால் கூட நமக்குப் பிரச்னை தான். அதனால் சத்தமில்லாமல் அங்கிருந்து வந்து விடு.....”

ஒடிசல் இளைஞனுக்கு லாரிக்காரனின் அதிர்ஷ்டம் ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்தியது. அதை அடக்கிக் கொண்டு அவன் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டான். “ஏன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வந்த வழியே அந்தப் பாதுகாவலன் திரும்பப் போகிறான்...”

“அந்த சாலையிலிருந்து எத்தனையோ சாலைகள் பிரிந்து செல்கின்றன. அப்படி ஒரு சாலையில் அவன் எத்தனையோ தூரம் போயிருப்பான்.... அதை விடு..... நீ அவனும் மைத்ரேயனும் எந்த உடைகளில் இருந்தார்கள் என்பதைப் பார்த்தாயா? கண்டிப்பாக அவர்கள் புத்தமத உடையில் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை”

“மைத்ரேயனை அவன் பிடித்துக் கொண்டு தான் தாவி இருக்க வேண்டும்..... மின்னல் வேகத்தில் சமீப மடாலய வாசலில் இருந்து லாரிக்குள் அவன் பாய்ந்தான். ஒரு அசைவு மட்டும் தான் எனக்குத் தெரிந்தது. ஆளையோ அவன் உடையையோ பார்க்க முடியவில்லை.....”

மாராவுக்கு அந்த அமானுஷ்யன் மேல் ஒரு தனி மரியாதை தோன்றியது. “யாரும் பார்த்து சந்தேகப்படுவதற்கு முன் நீ அங்கிருந்து கிளம்பி விடு....” என்று சொல்லி விட்டு மாரா பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

ஒடிசல் இளைஞன் வேகமாகச் சென்று ஜீப் டிரைவரிடமிருந்து துப்பாக்கியை வாங்கி மறைத்துக் கொண்டான். லாரி டிரைவரிடம் சொன்னான். “இப்போதைக்கு நீ போகலாம். எப்போது

என்.கணேசன்

வேண்டுமானாலும் வந்து மறுபடி விசாரணை
செய்வோம்.... அப்போது பார்க்கலாம்.....”

ஜீப் டிரைவர் அப்போதே தனக்கு எழுந்த
சந்தேகத்தைக் கேட்க வாயைத் திறந்தான். ஒடிசல்
இளைஞனின் முகத்தில் தெரிந்த கடுமை அப்படியே
அவன் வாயை முடியது.

லாரிக்குள் காலிப் பெட்டிகளை லாரி டிரைவரும்
அவன் உதவியாளனும் திரும்ப வைக்க
ஆரம்பிக்கையிலேயே ஜீப்பில் இவர்கள்
இருவரும்வேகமாகக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

அக்ஷயின் எதிர்வீட்டு மாடியில் குடிவந்திருக்கும்
ஆசாமி தன் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த தகுந்த நேரம்
நிகழ்காலம் தான் என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தான். அவன்
இது வரை நேரில் பார்க்காத எதிர் வீட்டுக் குடும்பத்
தலைவன் மீது அந்தக் குடும்பமே பெருமதிப்பும்,
பேரன்பும் வைத்திருந்ததை அந்த வீட்டில் இருந்து கீழ்
வீட்டுக்கு வந்து போனவர்கள் பேசிய பேச்சில் இருந்து
அவனால் யூகிக்க முடிந்தது. இந்த சில நாட்களில்
சஹானா ஒரு முறை கீழ் வீட்டுக்கு வந்து சுமார் ஒரு
மணி நேரம் இருந்து போனாள். அவள் தன் கணவனைப்
பற்றிப் பேசிய போதெல்லாம் பேச்சில் ஒரு பெருமிதம்
கொப்பளித்தது. ஒவ்வொரு நாளும் காலை ஒரு
முறையும் மாலை ஒரு முறையும் வந்து தன் காதலியிடம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிக நேரமும், அவள் பெற்றோரிடம் சிறிது நேரமும் அளவளாவி விட்டுப் போகும் வருண் எல்லோரையும் விட அதிகமாய் அவன் அப்பாவைப் பற்றி சலிப்பில்லாமல் பேசினான். அந்தப் பேச்சுகளில் இருந்து பார்த்தால் பழகுகிற மனிதர்கள் அனைவரிடமும் சீக்கிரமாக நல்ல பெயரையும் அன்பையும் சம்பாதிக்க முடிந்தவன் என்றே தோன்றியது. அப்படி இருக்கையில் வெளியூர் சென்றிருந்த அந்த மனிதன் வந்தால் திட்டத்தை அமல்படுத்துவதில் சிக்கல் அதிகமாகும் என்பது புரிந்தது. அந்த ஆள் பயணத்தில் மர்மம் இருந்தது. அவன் திரும்பி வரும் நாள் பற்றியும் நிச்சயமாக வீட்டாரால் சொல்ல முடியவில்லை. பரவாயில்லை, அவன் எக்கேடோ கெட்டுப் போகட்டும். அவன் வருவதற்குள் எதிர் வீட்டுக்குள் பிரளயத்தை ஏற்படுத்தி விட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருந்தான்.

கீழ் வீட்டு ஜானகி மூலம் அவன் நடத்த தீர்மானித்திருந்தத் திட்டத்தில் வருணின் காதலி வந்தனாவின் பங்கு தான் மிக முக்கியமானது. ஆனால் அந்தப் பெண்ணை நேரில் சந்தித்துப் பேச அவன் விரும்பவில்லை. அந்தப் பெண் புத்திசாலியாகத் தெரிந்தாள். அதே போல் அவள் தந்தையையும் அவன் சந்தித்துப் பேச அவன் விரும்பவில்லை. காரணம் அவனிடம் பேசி விட்டுப் போன ஜானகி அன்று தன்

என்.கணேசன்

கணவரிடம் அவனைப் பற்றிப் பேசியதை அவன் கேட்டிருந்தான்.

“நம்ம மேல் வீட்டு சினிமா கதாசிரியரிடம் நான் இன்று போய் பேசி விட்டு வந்தேன். ஆள் நல்லவராய் தான் தெரிகிறார். கூச்ச சுபாவக்காரர். அவ்வளவு தான். பேச ஆரம்பித்தால் நன்றாகத் தான் பேசுகிறார்”

கேட்டு விட்டு ‘எங்கே நீ என்னைப் பேச விட்டாய். இடைவெளியே இல்லாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தது நீ தானே?’ என்று மனதில் அவன் அங்கலாய்த்தான்.

மனைவி சொன்னதைக் கேட்டு விட்டு மாதவன் “ம்... என்ன கதை எழுதுகிறாராம்? என்று கேட்டார்.

“எல்லாம் கலந்த கலவையாம்.... இது வரை நாடகங்களுக்குத் தான் கதை வசனம் எழுதி இருக்கிறாராம்?”

“எந்தெந்த நாடகங்களுக்குக் கதை வசனம் எழுதி இருக்கிறாராம்?”

அதை ஜானகி கேட்டிருக்கவில்லை. “அதைக் கேட்கவில்லை.....” என்றாள்.

ஒருவேளை அவரைச் சந்தித்து பேச நேர்ந்தால் அது போன்ற கேள்விகளை அவர் கண்டிப்பாகக் கேட்பார். சந்தேகப்படாதது போல் பொய் சொல்ல

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேண்டும். அது கஷ்டம் தான். அதுவுமல்லாமல் அந்த அம்மாளைப் போல் தானே பேசிக் கொண்டிருக்க மாட்டார். கேள்வி-பதில் ரீதியாகத் தான் சம்பாஷணை இருக்கும். அதுவும் கஷ்டம். அதனால் அந்த ஆளிடம் பேச அவன் பிரியப்படவில்லை. அதனால் திட்டத்திற்குப் பிள்ளையார் சுழி போட அந்த அம்மாள் தனியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று காத்திருந்தான்.

அப்படிச் காத்திருக்கும் சமயங்களில் கையில் பைனாகுலர் பெரும்பாலும் இருந்தது. எதிர் வீட்டைக் கண்காணித்துக் கொண்டே இருந்த அவனுக்கு எதிர் வீட்டு பழக்க வழக்கங்களும், தினசரி வாழ்க்கை போகும் விதமும் அத்துபடியாகி இருந்தது. மாமியாரும் மருமகளும் அன்பாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கையிலும், வருணும், கௌதமும் பாசத்தோடு பேசி சண்டையிட்டு மறுபடி அதிக நெருக்கத்துடன் பழகுவதைப் பார்க்கையிலும் வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது.

ஜானகி தனியாக இருக்கையில் போய்ப் பேசலாமா என்று சில சமயங்களில் தோன்றிய போதும் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் யாராவது இடையில் வருவதை அவன் விரும்பவில்லை. அவளாக மறுபடியும் மாடிக்கு வரவில்லை. ஒரு நாள் மதியம் அவள் அப்படித் தனியாக அமர்ந்திருக்கையில் அவளை வரவழைக்க அவன் நாற்காலியை எடுத்துக் கீழே தடாலெனப் போட்டான். துணிமணிகள் நிறைந்த ஒரு சூட்கேஸைத்

திறந்து துணிமணிகளைச் சிதற விட்டான். அவனிடம் இருந்த ஒரு பழைய புகைப்படத்தையும் வாசலருகே போட்டான். அவசரமாக ஜண்டு பாமைத் தன் இரு கைவிரல்களிலும் தடவி எடுத்துக் கொண்டான்.

ஜானகி அவன் எதிர்பார்த்தது போல் பதறிப் போய் மேலே வந்தாள். அவள் வரும் போது கீழே விழுந்தவன் கஷ்டப்பட்டு எழுவது போல அவன் எழுந்து கொண்டிருந்தான். “என்ன சத்தம்.... விழுந்து விட்டீர்களா?” என்று ஜானகி கவலையுடன் கேட்டாள்.

“மேலே வைத்திருந்த சூட்கேஸை எடுக்கப் போனேன். நாற்காலி வழக்கி விழுந்து விட்டேன்.....” என்று சொன்னவன் துணிமணிகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் அக்கறையுடன் கேட்டாள். “அடி பலமாய் படவில்லையே?”

“இல்லை....”

அவள் பார்வையில் அவன் வாசலருகே போட்டிருந்த புகைப்படம் பட்டது. குனிந்து அவள் அதை எடுத்தவள் திகைத்துப் போனாள். அதில் வருணும், சஹானாவும், அந்த சினிமா கதாசிரியனும் இருந்தார்கள். அவள் வருணின் சின்ன வயதுப் புகைப்படத்தை எதிர் வீட்டு ஆல்பத்தில் பார்த்திருந்தாள்....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இது.... இது.... வருண், சஹானா தானே”

அவன் பதறிப்போவது போல நடித்து அவனைப் பார்த்தான்.

அவள் திகைப்புடன் கேட்டாள். “நீங்கள் அவர்களுக்கு உறவா?”

அவன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு சொன்னான். “வருண்... வருண்.... என் மகன்....”

அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.... “அப்படியானால் அவன் அப்பா என்று சொல்வது யாரை?”

அவன் பதில் சொல்லாமல் தலையைக் கவிழ்த்தான். இரு கைகளாலும் முகத்தை மூடிக் கொண்டபடி விரல்களில் தடவி எடுத்திருந்த ஜண்டு பாமை கண்ணிமைகளில் பூசிக்கொண்டான். அடுத்த கணம் அவன் கண்களிலிருந்து நீர் வெள்ளமாகப் பொங்கி வழிய ஆரம்பித்தது.

ஜானகி ஒன்றும் புரியாமல் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அழுகையினுடே சொன்னான். “சஹானாவின் முதல் கணவன் நான் தான்..... வருண் என் மகன்..... சந்தோஷமாகத் தான் வாழ்ந்தோம்.... இல்லை, அப்படித் தான் நான் நம்பி ஏமாந்தேன்..... ஒரு நாள்... ஒரு நாள்..... என் குழந்தையோடு அவள் தலைமறைவாகி

என்.கணேசன்

விட்டாள்..... உங்களோடு வாழப்பிடிக்கவில்லை. தேட வேண்டாம் என்று வெறும் ஒரு வரிக்கடிதம் மட்டும் நான் வீட்டுக்கு வரும் போது இருந்தது. பிறகு அக்கம் பக்கம் விசாரிக்கையில் தான் நான் இல்லாத நேரங்களில் வேறொருவன் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்த விஷயம் எனக்குத் தெரிந்தது.....”

பெருமதிப்பில் ஜானகி மனதில் இருந்த சஹானா அந்தக் கணத்தில் அதள பாதாளத்திற்குச் சரிய ஆரம்பித்தாள்.

அத்தியாயம் 66

அக்ஷய் எப்படித் தப்பித்திருக்க வேண்டும் என்று மாரா அனுமானித்தது கிட்டத்தட்ட சரியாகவே இருந்தது.

சமயே மடாலயத்தில் இருந்து கிளம்பிய போது அக்ஷய் மடாலயத்தின் உள்ளே இருந்த எதிரிகள் பார்வையில் பட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணினானே ஒழிய வெளியே ஜீப்பில் எதிரிகள் காத்துக் கொண்டு இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அந்த எதிரிகள் லீ க்யாங்கின் ஆட்களா அல்லது இன்னொரு கோஷ்டி ஆட்களா என்று ஆரம்பத்தில் புரியா விட்டாலும் பின் யோசித்த போது லீ க்யாங்கின் ஆட்களாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பது புரிந்தது. லீ க்யாங்கின் ஆட்களாக இருந்தால் போன் செய்து லாரியைச் சுற்றி வளைக்க அதிக நேரம் ஆகியிருக்காது. அப்படி நடக்காததால் பின் தொடர்வது இன்னொரு கோஷ்டி ஆட்கள் என்பது தெரிந்தது.

பின்னால் ஜீப்பை ஓட்டியவன் ஓட்டும் திறமையில் அசகாய சூரனாக இருந்ததால் ஜீப்பை விட்டு அவர்களால் அதிக தூரம் போய் விட முடியவில்லை. அதனால் அக்ஷயின் திட்டப்படி அவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்தில் இறங்க முடியவில்லை. அவர்கள் திட்டப்படி பிரதான சாலையிலிருந்து ஒரு இடத்தில்

என்.கணேசன்

குறுக்கே செல்லும் ஒரு சாலையில் சுமார் இரண்டு கிலோமீட்டர் போய் இறங்க வேண்டி இருந்தது. அந்தத் திருப்பம் வருவதற்கு சிறிது நேரம் முன்பே லாரி டிரைவர் பின்னால் இருந்த சின்னத் துளை வழியாகக் கேட்டான். “என்ன செய்வது?”

அக்ஷய் சொன்னான். “இப்போதைக்கு நேராகப் போய்க் கொண்டே இருங்கள்”

லாரி டிரைவர் அவன் சொன்னபடி அந்தத் திருப்பத்தில் திரும்பாமல் நேராகவே போக ஆரம்பித்தான். இரண்டு நிமிட யோசனைக்குப் பிறகு திரும்பி வர ஒரு வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா என்று அக்ஷய் கேட்ட போது லாரி டிரைவர் சொன்னான். “அது ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை. ஆனால் பின்னால் ஒரு சைத்தான் வருகிறானே அவன் பார்வையில் படாமல் எப்படித் திரும்பி வருவீர்கள்?”

“பலர் வண்டியை நிறுத்தக்கூடிய ஒரு பொது இடத்தில் நாம் அந்த சைத்தான் கண்ணில் ஓரிரு நிமிடங்கள் படாமல் இருப்பது பெரிய விஷயமல்ல.....” என்ற அக்ஷய் தன் திட்டத்தைச் சொன்னான். லாரி டிரைவர் உடனடியாகப் போன் செய்து தன் நண்பன் ஒருவனிடம் பேசினான். அதன்பின் அக்ஷயின் ஆலோசனைப்படியே அந்தத் திட்டம் மிகவும் கச்சிதமாக நடந்தேறியது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மிக யதார்த்தமாக வெந்நீர் கொண்டு வரப்போவது போல் போன ஆள் திரும்பி வந்த நேரத்தில் அவர்கள் லாரி டிரைவர் வண்டியைக் கிளப்பி சற்று குறுக்காக நிறுத்த அந்த மறைவில் அந்த ஆள் இரு லாரிகளின் பின் கதவுகளின் தாழ்ப்பாள்களையும் திறந்து விட்டான். அதனால் அந்த லாரியில் இருந்து இந்த லாரிக்கு மைத்ரேயனுடன் வருவது அக்ஷய்க்குச் சுலபமாக இருந்தது. இரு லாரிகளின் பின் கதவுகளின் தாழ்ப்பாள்களைப் போட்டு விட்டு அந்த ஆள் வேகமாக டிரைவர் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொள்ள இரண்டு லாரிகளும் கிளம்பின.....

அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். இப்போது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்ததால் கதவிடுக்கில் புகுந்த வெளிச்சத்தில் அவனைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. அவன் அக்ஷயையே பார்த்தபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். நேற்று இரவு அந்த லாரியில் மைத்ரேயன் நன்றாக உறங்கி விட்டிருந்தான். உணவகத்தின் முன்னால் லாரியை நிறுத்திய போது அக்ஷய் அவனை எழுப்பிய பிறகு தான் அவன் கண் விழித்தான். அவன் இந்த லாரிக்குள் வந்த கணம் முதல் அசையாமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் காலில் தர்மசக்கரத்தைப் பார்த்த கணத்தில் இருந்து இந்தக் கணம் வரை அக்ஷயின் பிரமிப்பு அகலவில்லை.

என்.கணேசன்

அவனுடைய மகன் கௌதம் ஐந்து நிமிடம் கூட ஒரே இடத்தில் சேர்ந்தாற்போல் உட்கார்ந்திருக்க மாட்டான்....

“உங்கள் மகன் பெயர் என்ன?” மைத்ரேயன் திடீரென்று கேட்டான்.

அக்ஷய்க்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. தன் மகனை அவன் நினைக்க நினைக்க, அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மைத்ரேயன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டது அவன் எண்ணங்களைப் படித்து விட்டுத் தான் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. “உங்களுக்கு எப்படி என் மகன் பற்றித் தெரியும்?” என்று கேட்டான்.

“என்ன திடீர் மரியாதை?” மைத்ரேயன் கேட்டவுடன் அக்ஷய்க்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. மைத்ரேயன் காலில் தர்மச்சக்கரம் இருந்ததும், அது பொன்னிறத்தில் சுழல்வது போல் தெரிந்ததும், அவனை இனியும் மரியாதைக் குறைவாய் ஒருமையில் அழைக்க விடாமல் அக்ஷயைத் தடுத்தன.

“எனக்கு நீங்கள் என்னை முன்பு போலவே ஒருமையில் அழைப்பது தான் பிடித்திருக்கிறது” சொல்லியபடி அக்ஷய் மீது மைத்ரேயன் உரிமையுடன் சாய்ந்து கொண்டான். சில நேரங்களில் புத்தரின் அவதாரம் போல் தெரிந்தாலும், சில நேரங்களில் அவன் மகன் கௌதம் போல சுவாதீனத்துடன் நடந்து கொள்கிற

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயனின் முகத்தை அக்ஷய் கூர்ந்து பார்த்தான். இப்போது அந்த முகத்தில் மந்த பாவனை இல்லை, மந்தகாசம் தெரிந்தது. சின்னதாய் ஒரு கெஞ்சலும் தெரியவே அவனை ஒருமையிலேயே அழைப்பது என்று அக்ஷய் முடிவு செய்தான். ‘இறைவனையே ஒருமையில் அல்லவா நாம் உரிமையுடன் அழைக்கிறோம்!’ என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“சரி.... உனக்கு எப்படி என் மகனைப் பற்றித் தெரியும்?” என்று அக்ஷய் கேட்டான். கண்டிப்பாக உங்கள் மனதில் அவனைப் பற்றி நினைத்தீர்கள், அதைத் தெரிந்து தான் கேட்டேன் என்று இவன் சொல்ல மாட்டான் என்பது தெரியும். என்றாலும் என்ன தான் சொல்கிறான் பார்ப்போமே என்று தான் அவன் கேட்டான்.

“நீங்கள் தானே என் அம்மாவிடம் என் வயதில் உங்களுக்கு ஒரு மகன் இருப்பதாய் அன்றைக்குச் சொன்னீர்கள்” என்று மைத்ரேயன் சொல்ல அக்ஷயால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அந்த நேரத்தில் லாரி நின்றது.

ஜானகி வாயடைத்துப் போகும் சந்தர்ப்பம் அவள் வாழ்வில் இது வரை வந்ததே இல்லை. முதல் தடவையாக வாயடைத்துப் போன அவள் அவன் கண்களில் பெருகிய கண்ணீர் விடாமல் வழிந்து

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்ததை மிகுந்த பச்சாதாபத்துடன் பார்த்தாள். லேசாய் ஜண்டு பாம் வாசனை வந்தது. பாவம் ஜலதோஷமோ, தலைவலியோ கூட அவனைப் படுத்துகிறது போல் இருக்கிறது என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“இது... இது.... எப்போது நடந்தது?” என்று அவள் மெல்லக் கேட்டாள்.

“பன்னிரண்டு பதிமூன்று வருஷங்களுக்கு முன்....” என்று சொன்னவன் அந்தப் பழைய நாட்களின் நினைவே தன்னைக் கொல்வது போலக் காட்டிக் கொண்டான். பொய் பித்தலாட்டம் அனாயாசமாக வந்த அளவுக்கு அவனுக்கு நடிப்பு வரவில்லை. அதனால் தன் முகத்தை கைகளால் மூடிக்கொண்டான். பின் கஷ்டப்பட்டு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பேசுவது போல அவள் முகத்தை நேரடியாகப் பார்க்காமல் வேறெங்கோ பார்த்துப் பேசினான்.

“அப்போதே செத்து விடலாம் என்று நினைத்தேன்..... சில முறை முயற்சியும் செய்தேன்.... எமனுக்கு என் மேல் கருணை இருக்கவில்லை..... அக்கம் பக்கம் இருந்தவர்கள் பிழைக்க வைத்து விட்டார்கள். என் அப்பா போல் நான் மதித்த என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் சொன்னார். “நீ உனக்காக இல்லா விட்டாலும் உன் மகனுக்காகவாவது வாழ வேண்டும்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உன் மனைவிக்கு இன்னொரு கணவன் கிடைப்பான். ஆனால் உன் மகனுக்கு இன்னொரு தகப்பன் கிடைக்க மாட்டான்... அதை மறக்காதே.... அவர்களைத் தேடிக்கண்டுபிடி. உன் மகனையாவது மீட்டுக்கொள்”. அவர் சொன்னதும் எனக்கு உண்மையாகப்பட்டது. அந்த நாளில் இருந்து என் குடும்பத்தை, இல்லை என் மகனை நான் தேடி அலைந்து கொண்டே இருக்கிறேன். சில நாட்கள் முன் கோயமுத்தூர் வந்த போது தான் ஒரு தெருவில் தற்செயலாக என் மனைவியைப் பார்த்தேன்.... அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்து அவர்கள் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தேன்....”

ஜானகிக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. ‘பாவம் இந்த ஆளுக்கு என் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசக்கூட முடியவில்லை. கூனிக்குறுகிப் போய் எங்கேயோ பார்த்துப் பேசுகிறார்’. அந்த எண்ணத்துடனேயே சேர்ந்து இன்னொரு சந்தேகம் எழ, அவள் கேட்டாள். “அப்படியானால் நீங்கள் சினிமா கதாசிரியர் இல்லையா?”

அவன் ஜாக்கிரதையாகச் சொன்னான். “நான் சினிமா கதாசிரியன் தான். நான் பல நாடகங்களுக்குக் கதை வசனம் எழுதியதாகச் சொன்னதும் உண்மை தான். எனக்குப் பொய் பேச வராது.... ஆனால் இந்த வீட்டில் குடி வந்தது மட்டும் சினிமா கதை வசனம் எழுத அல்ல.

என்.கணேசன்

அது நான் ஊட்டிக்குப் போய் எழுதத் தான் தீர்மானித்திருந்தேன். போகும் வழியில் கோயமுத்தூரில் சஹானாவைப் பார்த்து விட்டுத் தான் இங்கேயே தங்கி விட்டேன்.....”

“இனி என்ன செய்வதாக உத்தேசம்...” ஜானகி கேட்டாள்.

“எனக்கு என் மகனைப் பார்த்துப் பேசி அவனை அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும்..... அவள் எக்கேடோ கெட்டுப் போகட்டும்..... அவளுக்கு வருண் இல்லா விட்டாலும் இன்னொரு மகன் இருக்கிறான்.... எனக்கு.... எனக்கு...” அவன் வாயடைத்தது போல், அதற்கு மேல் பேச வராதது போல் நிறுத்திக் கொண்டான்.

“வருண் வேறொரு ஆளைத் தான் அப்பா என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறான். அவன் அந்த ஆளைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசாத நாளே இல்லை. அந்த அளவு பாசம் வைத்திருக்கிறான்.....” ஜானகிக்கு அதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“அவள் என்னைப் பற்றி என்னவெல்லாம் மோசமாகச் சொல்லி அவனை மூளைச்சலவை செய்திருக்கிறாளோ எனக்குத் தெரியவில்லை..... அவளைப் பற்றி அவன் தவறாக நினைத்துக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காக என்னைப் பற்றி
கண்டபடியெல்லாம் சொல்லி இருக்கலாம்.... அதனால்
அவனைத் தவறு சொல்ல முடியாது.....”

“பின் எப்படி அவனை உங்களோடு அழைத்துப்
போவீர்கள்?”

அவன் கண்களுக்கு மறுபடியும் ஜண்டு பாம்
தடவிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டான். “எனக்கு அது
தான் புரியவில்லை. எதற்கும் முதலில் அவனைச்
சந்தித்து மனம் விட்டுப் பேச வேண்டும் என்று
நினைக்கிறேன்.... அதற்கு நீங்கள்... நீங்கள் உதவி
செய்வீர்களா?”

அத்தியாயம் 67

அவன் அழகையினுடே உதவி கேட்டதும் ஜானகிக்கு மறுக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவனுக்குத் தன்னால் எப்படி உதவி செய்ய முடியும் என்பது அவளுக்கு விளங்கவில்லை.”நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

அவன் சொன்னான். “வருண் உங்கள் குடும்பத்தோடு நெருக்கமாய் இருக்கிறான். உங்கள் மகளிடம் நல்ல நண்பனாகவே பழகுகிறான் என்பதையும் கவனித்திருக்கிறேன். அதனால் அவனுடைய அப்பா உயிரோடு இருப்பது அவனுக்குத் தெரியுமா, உண்மையான தந்தையைப் பற்றி அவன் மனதில் என்ன எண்ணங்கள் இருக்கின்றன என்பதை உங்கள் மகள் நாசுக்காகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.....”

ஜானகி உடனடியாக எதுவும் சொல்லாமல் யோசித்தாள். அடுத்தவர் வீட்டு விவகாரங்களில் அதிகமாய் முக்கை நுழைக்கக் கூடாது என்று உறுதியாக இருப்பவள் வந்தனா. அவளிடம் இதைச் சொன்னால் என்ன சொல்வாளோ? மேலும் இது போன்ற விஷயங்களை ஒருவர் நேரடியாகவே கையாள்வது தானே முறை!

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் சொன்னான். “அவர்கள் என்னை விட்டுப் போன போது என் மகனுக்கு ஐந்து வயது தான் இருக்கும். அவனிடம் சஹானா என்ன சொல்லி வைத்திருக்கிறாள் என்பது தெரியவில்லை. நான் தான் அவர்களைக் கைவிட்டு விட்டேன் என்று சொல்லி இருக்கிறாளா, இல்லை நான் செத்தே விட்டேன் என்று கூடச் சொல்லி இருக்கிறாளா என்பது தெரியவில்லை. இன்னும் எத்தனையோ சொல்லி இருக்கலாம். நான் மகா மோசமானவன் என்றெல்லாம் கூடச் சொல்லி இருக்கலாம். அவனுக்கு என்னைப் பற்றிய நினைவுகள் அந்த வயதில் அதிகம் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அதனால் தெளிவாக ஒரு அபிப்பிராயத்தை அவன் எட்டி இருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. அந்த வயதில் அம்மா சொல்வது அத்தனையும் நிஜம் என்று அவன் நம்பி இருந்தால் அதை நான் தவறு என்று சொல்ல மாட்டேன்...”

இதை அவன் இரண்டாம் முறையாகச் சொல்கிறான் என்பதை ஜானகி கவனித்தாள். அவனைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பாவமாக இருந்தது. தன்னைப் பற்றித் தவறாக மகன் நினைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது, அவன் அப்படி நினைத்தால் அது தவறல்ல என்று நினைப்பது ஒரு பாசம் நிறைந்த, புரிதல் உள்ள தந்தையின் உயர்ந்த மனமாக அவளுக்குத் தோன்றியது. இந்த நிலைமை யாருக்கும் வரக்கூடாது என்று எண்ணினாள். சொந்த

என்.கணேசன்

மகனிடம் பேசக்கூட இந்த ஆள் தயங்க வேண்டி இருக்கிறதே... பாவம்!

அவன் தொடர்ந்தான். “திடீரென்று நான் நேரடியாக அவனைச் சந்தித்துப் பேசினால் அந்த அதிர்ச்சியை அவன் எப்படித் தாங்குவான் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் அப்பா இருக்கிறேன், இத்தனை காலமாய் அவனைத் தேடிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறேன், உயிருக்கு உயிராக நேசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை எல்லாம் அவன் தெரிந்து கொண்டபின், இந்த உண்மையை அவன் ஓரளவு ஜீரணித்த பிறகு நான் அவனிடம் பேசினால் பிறகு எந்த முடிவையும் எடுப்பது அவனுக்குச் சுலபமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்....”

அவள் யோசித்தாள். ஏதோ சொல்ல முற்பட்டவள் அதற்கும் முன் அவன் பெயரைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று நினைத்தவளாய் “உங்கள் பெயரை நீங்கள் சொல்லவில்லையே” என்றாள்.

“சேகர்” என்று அவன் தன் சொந்தப் பெயரையே சொன்னான்.

“சேகர் நீங்களே சொல்லுங்கள், வந்தனா எப்படி வருணிடம் இந்தப் பேச்சை ஆரம்பிக்க முடியும்? எத்தனை நெருங்கிய நட்பாக இருந்தாலும் இது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திடீரென்று எடுத்துப் பேச முடிகிற விஷயம் இல்லையே....?” ஜானகி இழுத்தாள்.

அவன் அவள் பார்த்து விட்டுக் கீழே வைத்திருந்த புகைப்படத்தைக் காட்டிச் சொன்னான். “இந்தப் புகைப்படம் கிடைத்தது. உங்களுடன் இருக்கிற ஆள் யார் என்று உங்கள் மகள் வருணிதம் கேட்கலாம் அல்லவா...?”

யோசித்து விட்டு அவள் சம்மதித்தாள். இது யதார்த்தமாக யாரும் கேட்க முடிந்த கேள்வி தானே!

மாரா திபெத்தின் இந்திய மற்றும் நேபாள எல்லைப் பகுதிகளின் வரைபடங்களில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான். அமானுஷ்யன் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வரும் ஆட்களின் கண்களில் எப்படி மண்ணைத் தூவி இருப்பான் என்பதைக் கணிக்க முடிந்த அவனுக்கு அவன் இப்போது எங்கிருப்பான்? என்ன செய்து கொண்டிருப்பான், அவன் திட்டம் என்ன என்பதை எல்லாம் சிறிதும் யூகிக்க முடியவில்லை.

லாஸாவிலிருந்து விமானம் வழியாக அமானுஷ்யன் தப்பிச் செல்ல வழியே இல்லை. லீ க்யாங் எடுத்துக் கொண்டு இருக்கும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் அந்த அளவில் இருந்தன. அமானுஷ்யன் தனியாகவாவது ஏதேனும் சாகசம் புரியலாம். ஆனால்

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் என்ற சிறுவனையும் கூட அழைத்துப் போவது நடக்காத காரியமே.

இந்தியாவுக்கும் திபெத்துக்கும் இடையே சாலைகளே கிடையாது என்பதால் சாலைப் போக்குவரத்தும் இல்லை. மற்றபடி மூன்று முக்கிய கணவாய்கள் இந்தியாவையும் திபெத்தையும் இணைக்கின்றன. இந்த மூன்று கணவாய்களும் 1962 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையே நடந்த போருக்குப்பின் பல ஆண்டுகள் மூடப்பட்டே இருந்தன.

ஷிப்கி கணவாய் இந்தியாவின் ஹிமாசலப்பிரதேச மாநில எல்லையில் திபெத்தை இணைக்கிறது. இந்தக் கணவாய் 1994 ஆம் ஆண்டு தான் திறந்து விடப்பட்டது. இருபக்க சிறு வணிகர்களும் பிரத்தியேக அனுமதி பெற்று தங்களுக்குள் வர்த்தகம் செய்து கொள்ளலாம். அதுவும் ஒவ்வொரு வருடமும் அனுமதிக்கப்பட்ட காலங்களில் மட்டுமே வர்த்தகம் செய்ய முடியும். அதனால் அந்த எல்லையில் வாழும் மனிதர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அந்தக் கணவாய் அருகில் கூட வர முடியாது.

லிபுலேக் கணவாய் இந்தியாவின் உத்தரகண்ட் மாநில எல்லையில் திபெத்தை இணைக்கிறது. இந்தக் கணவாய் 1992 ஆம் ஆண்டு தான் திறந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விடப்பட்டது. இந்த வழியாகப் பயணிக்க சீனாவின் சிறப்பு அனுமதி வேண்டும். கைலாச மலைக்கு யாத்திரை போகும் யாத்திரீகர்கள் சில சமயங்களில் அனுமதிக்கப்படுவதுண்டு.

நாதுலா கணவாய் இந்தியாவின் சிக்கிம் மாநில எல்லையில் திபெத்தை இணைக்கிறது. இந்தக் கணவாய் 2006ல் தான் திறந்து விடப்பட்டது. இங்கும் இரு தரப்பு சிறு வர்த்தகர்களும் கோடை காலத்தில் மட்டும் தங்களுக்குள் வர்த்தகம் செய்து கொள்ளலாம். அதுவும் சில குறிப்பிட்ட நாள்களில் தான் வர்த்தகம் செய்து கொள்ள அனுமதி உண்டு.

இந்த மூன்று கணவாய்களிலும் பொதுவாகவே சீனாவின் கண்காணிப்பு தீவிரமாக இருக்கும். லிபுலேக் கணவாய் வழியாக பிரத்தியேக அனுமதியில்லாமல் யாரும் செல்ல முடியாது. மற்ற இரண்டு கணவாய்களில் அனுமதிச்சீட்டு வாங்கி வைத்திருக்கும் எல்லை வாழ் வர்த்தகர்களே எல்லா சமயங்களிலும் போய் வர முடியாது. குறிப்பிட்ட காலம், குறிப்பிட்ட நாட்கள் என்று அங்கும் கடுமையான கட்டுப்பாடு இருக்கிறது.

இந்தக் காரணங்களினால் பொதுவாகவே இந்தியா திபெத் இடையே தரைவழிப் போக்குவரத்து நேபாளம் வழியாகவே நடக்கிறது. லாஸாவில் இருந்து நேபாளம் வரை செல்லும் 830 கிலோமீட்டர் நெடுஞ்சாலை சீன-

என்.கணேசன்

நேபாள நட்பு நெடுஞ்சாலை என்று அழைக்கப்படுகிறது. சீன தேசிய நெடுஞ்சாலை எண் 318 குறிக்கப்பட்ட அந்த நெடுஞ்சாலை மூலமாகவே தினந்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் வாகனங்களுடன் சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நெடுஞ்சாலை நேபாள எல்லையைக் கடந்து நேபாளத் தலைநகர் காத்மண்டு வரை நீள்கிறது. அந்த எல்லையில் பொதுவாகவே சோதனைகள் தீவிரமாக இருக்கும். ஆட்களையும் பொருட்களையும் தீவிர சோதனைகள் செய்யாமல் நகர அனுமதிப்பதில்லை. சோதனைகள் போடும் போது வரைபடங்களோ, தலாய் லாமா புகைப்படமோ கிடைத்தால் அவற்றைக்கூட எடுத்து வைத்துக் கொண்டே திபெத்தைக் கடக்க அனுமதிப்பார்கள். சாதாரண காலங்களிலேயே அப்படி என்றால் மைத்ரேயனைத் தேடும் இந்த சமயங்களில் சோதனையின் தீவிரம் எந்த அளவில் இருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதே இல்லை.

இருக்கும் இந்த வழிகளில் அந்தக் கணவாய்கள் வழியாகவோ, நட்பு நெடுஞ்சாலை வழியாகவோ திபெத்திய எல்லையைக் கடப்பது கிட்டத்தட்ட முடியாத காரியமே. அப்படி இருக்கையில் அமானுஷ்யனால் மட்டும் இது முடியுமா என்று மாரா யோசித்தான். முடியாது என்றே தோன்றியது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மற்ற வழிகளில் தப்பிக்க இயற்கை
வழிவகுத்திருக்கவில்லை. பனிக்காலம் வேறு
நெருங்குகிறது. இமயமலையின் பனி மிகவும்
அபாயகரமானது. பார்க்க மிக அழகாக ரம்யமாகக்
காட்சி அளித்தாலும் பனிப்புயல், பனிப்பாறைச் சரிவுகள்,
நிலச்சரிவுகள் என்று திடீர் அபாயங்களை இமயமலை
தனக்குள் ஒளித்தே வைத்திருக்கிறது.

இப்படி இருக்கையில் அமானுஷ்யனும்,
மைத்ரேயனும் எப்படித் தப்பிக்கப் போகிறார்கள் என்று
மாரா யோசித்தான். அமானுஷ்யன் திட்டம் அவனுக்குப்
பிடிபடவில்லை.

அதே சிந்தனையில் தான் லீ க்யாங்கும் இருந்தான்.
திபெத்தின் எல்லா எல்லைகளிலும் பாதுகாவலைப்
பலப்படுத்தி இருந்தான். கூடுதலான திறமையான
ஆள்களை இந்திய எல்லைக் கணவாய்களிலும், சீன-
நேபாள நட்பு நெடுஞ்சாலையின் நேபாள எல்லையிலும்
நிறுத்தி இருந்தான். சம்யே மடாலயப் பகுதியில் இருந்து
தலைமறைவான மைத்ரேயனும் பாதுகாவலனும்
திபெத்தில் மற்ற இடங்களில் இது வரை சிக்கவில்லை.
அவன் உள்ளுணர்வு அவர்கள் கண்டிப்பாக
விரைவிலேயே திபெத்திய எல்லையைக் கடக்க
முயல்வார்கள் என்று தெரிவித்தது. அவர்கள்
இருவரையும் எல்லையில் கையும் களவுமாய் பிடிக்க லீ
க்யாங் ஆவலோடு காத்திருந்தான்.

அத்தியாயம் 68

லாரி நின்றவுடன் அக்ஷயம் மைத்ரேயனும் இறங்கினார்கள். லாரியின் பின் கதவை அக்ஷய் சாத்தி தாளிட்டு விட்டு லாரி டிரைவரைப் பார்த்துக் கையசைத்தான். லாரி டிரைவரும் கையசைத்தான். பாட்டில் ஒன்றும் டிரைவர் கையுடன் சேர்ந்து அசைந்தது. அவர்களுக்காக உணவகத்தின் முன்பு கதவைத் திறந்து விட்டவன் தான் பாட்டிலை ஆட்டுகிறான். அக்ஷய் புன்னகைத்தான். லாரி கிளம்பிப் போனது.

அவர்கள் இறங்கிய இடம் ஆள் நடமாட்டமே இல்லாமல் இருந்த சாலை. சூரியன் வானில் தெரிந்த போதும் அதன் கிரணங்கள் வெளியே நிலவிய குளிரைப் பெரிதாகக் குறைத்து விடவில்லை. இருவரும் அந்த சாலையில் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். தூரத்து மலை முகடுகளில் பனி உறைய ஆரம்பித்து இருந்தது.

“இனி நாம் வாகனங்களில் பயணம் செய்வதும், எங்காவது விடுதிகளில் தங்குவதும் அபாயம் என்று நினைக்கிறேன். அதனால் நாம் நிறையவே நடக்க வேண்டி இருக்கும். வெளி இடங்களிலேயே தங்க வேண்டி இருக்கும்....” என்று அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் தெரிவித்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். மலைப்பாதைகளில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருப்பதும், இமயமலைக் கடுங்குளிரில் வெளியே தங்குவதும் அவனைப் போன்ற சிறுவனுக்கு மிகவும் கஷ்டமான அனுபவம் தான் என்றாலும் அதை அவன் உணர்ந்ததாகவோ அதற்கு வருத்தப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் சிறிது தூரம் சாலையில் நடந்தார்கள். சாலையில் எந்த வாகனமும், ஆட்களும் அவர்கள் நடந்த வரை அவர்களுக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை. அங்கிருந்து ஒரு ஒற்றையடிப் பாதையில் அக்ஷய் திரும்பிய போது மைத்ரேயன் கேட்டான். “நீங்கள் இந்த இடங்களுக்கெல்லாம் முன்பே வந்திருக்கிறீர்களா?”

“ம்... ஒரு முறை வந்திருக்கிறேன்.....” என்றான் அக்ஷய்.

“ஒரு முறை வந்ததிலேயே இந்த இடங்களை நீங்கள் நன்றாக ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

அக்ஷய்க்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்த சிறுவனாக இது வரை தனிப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்டதோ, தன்னுடைய கருத்தைத் தெரிவித்ததோ இல்லை. முதல் முறையாக அந்த அதிசயம் நடந்திருக்கிறது....

என்.கணேசன்

அக்ஷய் புன்னகைத்தபடி சொன்னான். “அதற்கு என் குருவைத் தான் பாராட்ட வேண்டும். பயிற்சிகள் செய்ய சில சமயங்களில் வெளியிடங்களுக்கு அனுப்புவார். எங்கு போய் வந்தாலும் பத்து கேள்விகள் கேட்பார். நீ வருகிற வழியில் எத்தனை ஆடுகள் பார்த்தாய், நீ தியானம் செய்த இடத்தில் உன் எதிரில் எத்தனை பைன் மரங்கள் இருந்தன, நீ நடந்து வந்த போது உன்னைக் கடந்து போன மனிதர்கள் எத்தனை என்கிற மாதிரி கேள்விகள் எல்லாம் கேட்பார். ஆரம்பத்தில் பத்தில் இரண்டு கேள்விகளுக்குக் கூடப் பதில் தெரியாது. சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் கவனிப்பது முக்கியம் என்று அடிக்கடி சொல்வார். பெரும்பாலானவர்கள் அரைத்துக்கத்தில் தான் வாழ்கிறார்கள் என்றும் அந்த வரிசையில் சேர்ந்து விடாதே என்றும் சொல்வார்.....”

அவன் தன் திபெத்திய குருவை நினைவு கூர்ந்த போது தானாக அவன் முகம் மென்மையானது.

மைத்ரேயன் கேட்டான். “ஆரம்பத்தில் பத்தில் இரண்டு கேள்விகளுக்குக்கூட பதில் தெரியாத நீங்கள் கடைசியில் எத்தனை கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்கிற அளவு முன்னேறினீர்கள்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அடுத்த கேள்வியும் கேட்கும் அளவு அவன்
ஆர்வம் காட்டியது அக்ஷயை மறுபடியும்
ஆச்சரியப்படுத்தியது.

“ஐந்து அல்லது ஆறு வரைக்கும் தான் போக முடிந்தது” என்று அக்ஷய் உண்மையைச் சொன்னான். ஆனால் அவனோடு அந்தக் குருவிடம் அந்தக் காலக்கட்டத்தில் படித்தவர்கள் யாரும் அதிகபட்சம் மூன்றைத் தாண்டியதில்லை. அவர்களில் பலரும் அவனை விட அதிக காலம் அங்கு படித்தவர்கள். இதைக் கேட்பார் என்று எண்ணி கவனித்து மனதில் குறித்துக் கொண்டதை என்றுமே அவனது குரு கேட்டதில்லை. அதை எல்லாம் அவன் மைத்ரேயனிடம் சொல்ல முற்படவில்லை...

இருவரும் சிறிது நேரம் பேசாமல் நடந்தார்கள். ஒற்றையடிப் பாதை நடக்க சுலபமாக இல்லை. சில இடங்களில் பாதை கரடு முரடாக இருந்தது. மைத்ரேயன் களைத்துப் போனாலும் சின்னதாய் ஒரு முகச்சுளிப்பு கூட இல்லாமல் நடப்பதைப் பார்க்கையில் அக்ஷய்க்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அவன் மகன் கௌதம் இதில் கால் வாசி தூரம் கூட நடந்திருக்க மாட்டான்.

“உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கவா?” என்று அக்ஷய் கேட்டான்.

என்.கணேசன்

“பரவாயில்லை. வேண்டாம்....” என்றான்
மைத்ரேயன். அக்ஷயை அவன் சிரமப்படுத்த
விரும்பவில்லை. அக்ஷய் அவன் மறுத்ததைப்
பொருட்படுத்தாமல் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க
ஆரம்பித்தான். மைத்ரேயன் சின்னதாய் ஒரு
புன்னகையுடன் அவனையே பார்த்தான். அக்ஷயும்
புன்னகைத்து விட்டு பாதையில் கவனமாக நடக்க
ஆரம்பித்தான். அரை மணி நேரம் நடந்த பிறகு ஒரு
சிறிய கிராமத்தை அடைந்தார்கள். அதன் பிறகே
மைத்ரேயனை அக்ஷய் இறக்கி விட்டான்.

கிராமத்திற்குள் செல்லும் போது இருவரும் சேர்ந்து
தெரிய வேண்டாம் என்று நினைத்த அக்ஷய் “நீ சற்று
மறைவாகவே இரு. நான் சென்று வருகிறேன்” என்று
அக்ஷய் ஒரு புதரைக் காட்டிச் சொல்லவே
தலையசைத்த மைத்ரேயன் அந்தப் புதரின் பின்பறம்
சென்று மறைவாக அமர்ந்து கொண்டான்.

அக்ஷய் தனியாக கிராமத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.
அந்தக் கிராமத்தில் சிறிது தூரம் சென்ற பின் ஒரு கிழவர்
தான் முதலில் அவனுக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தார். சில
ஆடுகள் சுற்று வட்டாரத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருக்க
அவர் ஒரு கல்லில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்.
முகமெல்லாம் சுருக்கமாக, நாலைந்து பற்களே
மிஞ்சியவராக, பல கிழிசல்களை ஒட்டுப் போட்டிருந்த
ஒரு சால்வையைப் போர்த்தியிருந்த அவர் அவனை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். அன்னியர்கள் அங்கு வருவது மிக அபூர்வம்....

அவரை நோக்கி நடந்த போது அக்ஷய் ஆடு மேய்க்கும் ஆளாகவே மாறி இருந்தான். நடையில் நளினமோ, அமைதியோ இல்லை. வணக்கம் தெரிவிக்க முனையவில்லை. புன்னகைக்கவோ, சினேகமாய் சிரிக்கவோ அவன் முனையவில்லை. அவரை நெருங்கிய பிறகு நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான். “நான் ஆடுகள் வாங்க வந்திருக்கிறேன்.... இந்த ஆடுகள் எல்லாம் உங்களுடையது தானா?” அவன் குரலும் தடித்திருந்தது.

கிழவர் சுறுசுறுப்பானார். இப்போதெல்லாம் அந்தப் பகுதியில் நேரடியாக ஆடுகள் வாங்க அதிக ஆட்கள் வருவதில்லை. ஓரிரண்டு இடைத்தரகர்களே அதிகம் வருகிறார்கள். அந்தக் கிராமத்தில் இருந்து தரைமட்ட விலையில் சுமார் 30 சதவீதம் மட்டுமே முன்பணம் கொடுத்து விட்டு ஆடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போய், நேபாளத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு அதிக விலையில் விற்று பிறகு தான் திரும்ப வந்து ஆடுகளுக்கான மீதமுள்ள 70 சதவீதத் தொகையைத் தருவார்கள். அப்படித் தந்து பழைய கணக்கை முடித்த கையோடு மறுபடியும் 30 சதவீத பணம் தந்து விட்டு மேலும் ஆடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள். அதனால் எப்போதுமே 70 சதவீதத் தொகை அந்த இடைத்தரகர்களிடமே இருக்கும். இடைத்தரகர்கள் இந்த

என்.கணேசன்

ஏற்பாட்டினால் நல்ல லாபத்தில் கொழுத்தார்கள். அதனால் அக்கிராமத்து ஜனங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பை மட்டுமே கவனிக்க முடிந்த ஏழைகளாகவே தங்கிப் போனார்கள். அதனால் தரகர் அல்லாத ஒருவன் ஆடுகளை நேரடியாக விலைக்கு வாங்க வந்ததில் மகிழ்ச்சி அடைந்த கிழவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். “ஆமாம்.... நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?”

அக்ஷய் அறுபது கிலோமீட்டர் தூரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்திலிருந்து தான் வருவதாகச் சொன்னான். பக்கத்து கிராம எல்லையில் உள்ள ஒரு மடாலயத்திற்கு வழிபாட்டுக்காக வந்ததாகவும், போகும் போது இங்கிருந்து ஆடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம் என்று எண்ணியதாகவும் சொன்னான்.

“நல்ல யோசனை..... திபெத்தில் இப்பகுதி ஆடுகளே உயர்ந்தவை. எத்தனை ஆடுகள் வேண்டும்?”

“இப்போதைக்கு இரண்டு ஆடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போகிறேன். விலை நியாயமாக இருந்து, ஆடுகள் என் தந்தைக்குத் திருப்தி அளித்தால் மேலும் அதிக ஆடுகள் வாங்க வருவேன்...”

கிழவர் தலையசைத்தார். வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்கிற வகையில் பேசும் இந்த இளைஞனை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. “ஆடுகளைப் பொருத்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விலை அமையும். இங்கு மேயும் ஆடுகளில் இரண்டை நீங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.... பிறகு விலை சொல்கிறேன்.....”

அக்ஷய் அங்கு மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஆடுகளை ஆராய்ந்தான். கடைசியில் தனியாக ஓரிடத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த இரண்டு ஆடுகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். ஒரு ஆடும், அதன் குட்டியும்...

அந்த ஆடுகளுக்கு நியாயமான விலையைச் சொன்ன கிழவர் பொக்கை வாயால் புன்முறுவல் செய்தபடி தொடர்ந்து சொன்னார். “குட்டி சாதுவானது. ஆனால் அந்த தாய் ஆடு சாமர்த்தியமானது. சுறுசுறுப்பானது. மற்ற ஆடுகள் போகாத இடத்திற்கெல்லாம் அது போய் விடும்...”

அக்ஷய் யோசித்தபடி சொன்னான். “அதை என் ஊர் வரை நான் கொண்டு போக வேண்டுமே... போக எனக்கு ஒரே வாகனம் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. இரண்டு மூன்று வாகனங்கள் மாறி மாறிப் போக வேண்டி இருக்கும். சில தூரம் நடந்தும் போக வேண்டி இருக்கலாம். அப்படியானால் அதைச் சமாளிப்பது கஷ்டமாக இருக்குமே!”

“இல்லை சுலபம் தான். அது இந்த வகைப் புல்லை விரும்பி சாப்பிடும்” என்றவர் ஒரு சாக்கில் கட்டி

வைத்திருந்த ஒரு புல்கட்டை வெளியே எடுத்தார். “இதை எடுத்துக் காட்டி சத்தம் செய்தால் போதும். பார்த்து விட்டால் எங்கிருந்தாலும் ஓடோடி வந்து விடும்”

சொன்னதோடு நிற்காமல் ஒரு பிரத்தியேக ஒலி எழுப்ப அந்த ஆடு திரும்பிப் பார்த்தது. உடனே அங்கிருந்து அது பெரிய தாவலில் ஓடி வர அதன் குட்டியும் பின் தொடர்ந்தது. மேலும் மூன்று ஆடுகள் மெல்ல வர ஆரம்பித்தன. அந்தக் கட்டில் இருந்து சிறிது புல்லை மட்டும் அழைத்த ஆட்டுக்குச் சாப்பிடப் போட்டு விட்டு மீதியை சாக்கில் மறுபடி போட்டு பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட அவர் “வேண்டுமானால் இந்தப் புல்கட்டு ஒன்றையும் உங்களுக்குத் தருகிறேன்” என்றார்.

புல்லைச் சாப்பிட்டு விட்டு அவனையே அந்த துடிப்பான ஆடு பார்த்தது. அவன் போகிற இடத்துக்கும், போட்டிருக்கும் திட்டத்திற்கும் இந்த ஆடு பொருத்தமாக இருக்கும் என்று அக்ஷயக்குத் தோன்றியது. பணத்தை எண்ணிப் பெரியவரிடம் அக்ஷய நீட்டினான். அவன் பேரம் பேசாமல் பணத்தைத் தந்தது அவருக்கு நிறைவாக இருந்தது. வாங்கிக் கொண்டார்.

அக்ஷய அவரிடம் கேட்டான். “உங்கள் வியாபாரம் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறது”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சொல்கிற அளவுக்கு இல்லை. எங்களிடம் வியாபாரம் செய்வது அதிகம் தரகர்கள் தான். அவர்களும் சில நாட்களாக நேபாள எல்லையில் இருக்கும் கெடுபிடியால் தற்காலிகமாக எங்களிடம் ஆடுகள் வாங்குவதை நிறுத்தி இருக்கிறார்கள்....”

“என்ன கெடுபிடி?”

“சீன நேபாள நெடுஞ்சாலை வழியாகச் செல்கிற ஒவ்வொரு வாகனமும், மனிதனும், கடுமையான சோதனைக்குப் பின்னே தான் திபெத்திய எல்லையைக் கடக்க முடிகிறது. ஏதோ தீவிரவாதியைத் தேடுகிறார்களாம். அதனால் எல்லையில் மைல்கணக்கில் வாகனங்களும் மனிதர்களும் வரிசையில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்... லஞ்சம் கொடுத்தால் கூட சோதனையில் இருந்து தப்ப முடிவதில்லையாம்....”

அக்ஷய் அப்படியா என்பது போல் ஆச்சரியத்தை முகத்தில் காட்டினான்.

கிழவர் சொன்னார். “இந்தப் பகுதிகளில் கூட ரோந்து வாகனம் ஒன்று அந்த தீவிரவாதிகளைத் தேடி அவ்வப்போது வருகிறது....”

அதற்கு மேல் காலம் தாழ்த்த விரும்பாத அக்ஷய் இரண்டு ஆடுகளோடு அங்கிருந்து கிளம்பினான். இத்தனை நேரம் ரோந்து வாகனத்தைக் காணாமல்

என்.கணேசன்

தப்பித்தது பெரும் புண்ணியம் என்று தோன்றியது. வேகமாகச் சென்று மைத்ரேயனை அவன் அடைந்த போது தூரத்தில் வாகனம் வரும் சத்தம் கேட்டது. கண்டிப்பாக அது ரோந்து வாகனமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். புண்ணியம் போதவில்லையோ?

ரோந்து வாகனத்தைத் தவிர்க்க முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அக்ஷய் என்ன செய்வது என்று அவசரமாக யோசித்தான்.

அத்தியாயம் 69

ரோந்து வாகனத்தைத் தவிர்க்க வழி இல்லை என்பது புரிந்தவுடன் அக்ஷயின் முளை முழு வீச்சில் வேலை செய்தது. மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து அந்த வாகனத்தில் இருப்பவர்கள் கண்களில் படுவது ஆபத்து என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. என்ன உடைகளில் இருந்தாலும் மைத்ரேயனின் வயதும், அவனுடன் இருக்கின்ற ஆளின் வயதும் ரோந்து போலீஸை சந்தேகத்திற்குட்படுத்தாமல் இருக்காது....

அக்ஷய் அவசரமாக மைத்ரேயனைக் கேட்டான். “அவர்கள் நம் இருவரையும் சேர்ந்து பார்ப்பது ஆபத்து. சிறிது நேரம் உன்னால் தனியாகச் சமாளிக்க முடியுமா?” கேட்கும் போதே மனம் சங்கடப்பட்டது. ஆசானோ, தலைமை பிக்குவோ இங்கிருந்தால் கண்டிப்பாக இதை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றுகிறேன் என்று சொன்னவன் சில நிமிடங்கள் அவனை எதிரிகள் மத்தியில் தனியாக அனுப்புவதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் வேறு வழியில்லை....

மைத்ரேயன் அமைதியாகக் கேட்டான். “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

என்.கணேசன்

“இந்த இரண்டு ஆடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு போய்க் கொண்டே இரு.....” என்று சொன்ன அக்ஷய் “பயப்படாதே. அவர்களைப் பயத்துடன் பார்க்காதே” என்றெல்லாம் சொல்ல நினைத்து சொல்லாமல் விட்டான். காரணம் இந்தச் சிறுவன் இப்போது கூட பயந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய அசராத அமைதி அக்ஷயையே அசர வைத்தது. ஆனாலும் அக்ஷய் சொன்னான். “ஆபத்து என்றால் மட்டும் எனக்கு குரல் கொடு.....”

சொல்லி விட்டு தாமதிக்கிற நேரம் இல்லாததால் இரண்டு ஆடுகளை மைத்ரேயனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அக்ஷய் மின்னல் வேகத்தில் எதிர் திசையில் ஓட்டம் எடுத்தான்.

மைத்ரேயனுக்கு அடங்காமல் தாய் ஆடு ஓட ஆரம்பித்தது. தாய் பின்னாலேயே குட்டியும் ஓட மைத்ரேயன் “நில் நில்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மெல்ல பின்னால் ஓடினான்.

ரோந்து போலீஸ் முதலில் பார்த்தது தங்கள் வாகனத்தை நோக்கி ஓடி வரும் தாய் ஆட்டைத் தான். பின்னால் குட்டி ஆடும் அதற்கும் பின்னால் ஆடு மேய்க்கும் சிறுவனும் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிறுவன் சிரித்துக் கொண்டே “நில் நில்” என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொல்லிக் கொண்டே வர குட்டி ஆடாவது திரும்பிப் பார்த்தது. தாய் ஆடு ரோந்து வாகனத்தைப் பக்கவாட்டில் தாண்டிக் கொண்டு போனது. அதே போல் குட்டியும் போனது. ஆடுகள் அந்த வாகனத்தைப் பொருட்டாக நினைக்காதது போலவே சிரித்துக் கொண்டே தாண்டிய ஆடு மேய்க்கும் சிறுவனை தாங்கள் தேடும் சிறுவனாக நினைக்க அவர்களுக்குத் தோன்றவேயில்லை.

ரோந்து போலீஸ்காரர்களில் ஒருவன் அருகில் இருந்த சகாவிடம் கேட்டான். “நாம் இந்தப் பையனிடம் கேட்டால் என்ன? பல சமயங்களில் பெரியவர்கள் பார்க்காத பலதும் இது போன்ற சிறுவர்கள் கண்ணுக்குத் தப்பாது. நாம் தேடுபவர்கள் இந்தப்பகுதியில் இருந்தால் இவன் கண்ணில் பட்டிருக்கலாம்...”

அந்த சகா சிரித்தான். “அவன் அந்த ஆட்டைப் பிடிக்காமல் நிற்க மாட்டான். ஆட்டைப் பிடித்த பிறகு வேண்டுமானால் அவன் ஏதாவது சொல்லலாம்.”

வாகனத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த போலீஸ்காரன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துச் சொன்னான். “நாம் பைத்தியக்காரத்தனமாக இங்கே தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றே தோன்றுகிறது. அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஏதாவது காட்டிலோ, குகையிலோ ஒளிந்து கொண்டிருப்பார்கள்..... வாங் சாவொ பேசாமல்

என்.கணேசன்

அது போன்ற இடங்களில் தேட தீவிரம் காட்டி இருக்க வேண்டும்.....”

முதல் போலீஸ்காரன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆடு மேய்க்கும் சிறுவன் குட்டி ஆட்டைப் பிடித்திருந்தான். ஆனால் தாய் ஆடு வெகுதூரம் போயிருந்தது... ரோந்து வாகனம் மெல்ல முன்னேறியது.

முதல் போலீஸ்காரன் சொன்னான். “வாங் சாவொ முக்கியமாய் நெடுஞ்சாலை வழியாக நேபாளத்தில் அவர்கள் நுழைவார்கள் என்று நினைக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிறது. அதனால் முக்கியமாக அங்கு தான் ஆட்களைக் குவித்திருக்கிறார்கள். எல்லையில் இருக்கும் இந்தக் கிராமங்கள் பக்கமும் ஒரு கண் வைத்திருப்பது நல்லது என்று தான் ரோந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.....”

அவன் சகா சொன்னான். “எல்லையைக் கடப்பது இப்போது யாருக்குமே சுலபமாய் இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த போலீஸ்காரன் ஒருவனே தன் பதினோரு வயது மகனுடன் நேபாளம் போக இரண்டு நாள் காத்திருந்து வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டான். கடைசியில் அவனையும் அவன் மகனையும் மூன்று அதிகாரிகள் அரை மணி நேரம் சோதனை செய்து பிறகு தான் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ரோந்து வாகனம் பக்கத்து புல்வெளியில் தூரத்தில் ஒரு கிழவரைப் பார்த்து விட்டு நின்றது. கிழவரின் பின் புறம் தான் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. வளைந்த முதுகுடன் கிழவர் மிக நிதானமாக புல்களைப் பிடுங்கிப் போட்டுக் கட்டுகளாகக் கட்டிக் கொண்டு இருந்தார். வாகனத்தை ஓட்டிய போலீஸ்காரன் ஹாரன் ஒலியை எழுப்பினான். கிழவர் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

முத்த போலீஸ்காரன் ”டமாரச் செவிடு போல இருக்கிறது” என்று சொன்னான்.

அவன் சகா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “அந்த ஆளிடம் ஒரு பையனையும் அவன் கூட ஒரு இளைஞனையும் சமீபத்தில் பார்த்திருக்கிறீர்களா, பார்த்தால் எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள் என்று சொல்லிப் புரிய வைப்பதற்குள் நாம் ஒரு வழி ஆகி விடுவோம். அப்படி அவர்களை நேரில் பார்த்தால் கூட கிழவனுக்குப் பார்வை தெளிவாகத் தெரியுமா என்று தெரியவில்லை....”

மற்ற இருவரும் கூட சிரித்தார்கள். ரோந்து வாகனம் மறுபடி கிளம்பி சற்று முன்னேறி கிராமத்திற்குள் நுழைந்தது.

காதுகளைக் கூர்மையாக்கி வைத்திருந்த அக்ஷய் கூன் முதுகுடனேயே நிதானமாகத் திரும்பினான். ரோந்து வாகனம் போயாகி விட்டிருந்தது. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை ஆட்கள் இல்லை. நிமிர்ந்தான். பின்

என்.கணேசன்

மின்னல் வேகத்தில் மைத்ரேயன் போன பக்கம் ஓட ஆரம்பித்தான்.

ஜானகிக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. மாடி வீட்டு ஆசாமி சொன்ன விஷயம் அவள் மனநிலையைக் கடுமையாகப் பாதித்திருந்தது. அன்று என்று பார்த்து மகள் வந்தனாவும், கணவர் மாதவனும் தாமதமாக வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வந்தவுடன் அந்த விஷயத்தைச் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை. சற்று நிதானமாக ஆலோசித்து செய்ய வேண்டிய விஷயம் என்பதால் இரவு எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடியும் வரைக் காத்திருந்து விட்டுப் பின் மெள்ள மாடி வீட்டு ஆசாமி தந்த புகைப்படத்தை மகளிடம் நீட்டினாள்.

“யாருடையது...?” என்று கேட்டபடியே புகைப்படத்தை வாங்கிய வந்தனா “அட நம் வருணுடையது..... அவன், அவன் அம்மா, இன்னொருத்தர் யார் அவன் மாமாவா?....” என்று கேட்டதுடன் நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து கேட்டாள். “யார் இதைக் கொடுத்தது அவன் அம்மாவா?... ”

இரண்டு கேள்விகளுக்கும் சேர்ந்த பதிலாக “அவன் அப்பா” என்றாள் ஜானகி.

அதை இரண்டாம் கேள்விக்கு மட்டுமான பதிலாக எடுத்துக் கொண்ட வந்தனா ”அவன் அப்பா வந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விட்டாரா. எப்போது வந்தார்? அவரிடம் பேசினீர்களா?”
ஆவலுடன் கேட்டாள். எப்போதுமே வருண் மிகப்
பெருமையாகப் பேசும் அந்த மனிதரைப் பார்த்துப் பேச
அவளுக்கு ஆர்வம் வந்திருந்தது.

“இது அந்த அப்பா அல்ல, வேறு அப்பா...”
என்றாள் ஜானகி.

வந்தனா எரிச்சலடைந்தாள். “என்னம்மா
உளறுகிறாய்...”

“உளறவில்லை....” என்ற ஜானகி மாடி வீட்டு
ஆசாமி சொன்ன உருக்கமான கதையை அப்படியே
மகளிடமும் கணவரிடமும் ஒப்பித்தாள். இருவர்
முகத்திலும் ஈயாடவில்லை. அவர்களுக்கு அவள்
சொன்னதை ஜீரணம் செய்யக் கஷ்டமாக இருந்தது.
வருணின் குடும்பம் ஒரு எடுத்துக்காட்டான குடும்பம்
என்று நினைத்திருந்த அவர்கள் ஜானகியைத்
திகைப்புடன் பார்த்தார்கள்.

மாடி வீட்டிலிருந்து சேகர் காதுகளைக்
கூர்மையாக்கி தந்தை மகள் இருவரின் எதிர்வினை
எப்படி இருக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ளக்
காத்திருந்தான்.

மாதவன் சொன்னார். “மாடி வீட்டு ஆள்
சொன்னதை அப்படியே நம்ப வேண்டாம். அந்த ஆள்

என்.கணேசன்

மீது எனக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே சந்தேகமாய் இருக்கிறது. யார் கண்ணிலும் படாமலும், யாரிடமும் பேசாமலும் அந்த ஆள் மர்மமாகவே நடந்து கொள்வதை எல்லாம் பார்க்கையில் நேர்மையான ஆள் மாதிரித் தெரியவில்லை.... இந்த ஆள் வருணின் உண்மையான அப்பாவாக இருந்தால் நேரடியாகப் போய் பேச வேண்டியது தானே. நாம் எதற்கு இடையில்...”

சேகருக்கு அவர் வார்த்தைகள் காதில் நாராசமாய் விழுந்தன.

நல்ல வேளையாக ஜானகி அவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசினாள். “அந்த ஆள் நிலைமையில் இருந்து யோசித்துப் பாருங்கள். அவர் மகனிடம் சஹானா என்ன சொல்லி இருக்கிறாள், அவன் அதை எந்த அளவு நம்பி இருக்கிறான் என்று தெரியாமல் அவர் வருணிடம் பேசப் போனால் அவன் எப்படி எடுத்துக் கொள்வான், எப்படி நடந்து கொள்வான் என்று அவர் பயப்படுகிறார். நியாயம் தானே?”

“தவறு செய்தவள் சஹானாவாக இருந்தால் சஹானா தானே பயப்பட வேண்டும். ஓடி ஒளிய வேண்டும். இந்த ஆள் ஏன் அந்த இரண்டையும் செய்கின்றான்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“தவறு செய்தவர்கள் பயப்படுவதும் ஒளிவதும் அந்தக் காலம். இந்தக் காலத்தில் அவர்கள் தான் தைரியமாக தவறாக எதுவும் நடக்காத மாதிரி இருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் தான் பயப்பட வேண்டி இருக்கிறது, கூச்சப்பட வேண்டி இருக்கிறது இந்தக் கலிகாலத்தில்”

வந்தனா மௌனமாகவே இருந்தாள். அவளுக்கு யாரை நம்புவது என்று புரியவில்லை. அடுத்தவர் அந்தரங்க விஷயங்களில் தலையிடுவது அநாகரிகம் என்று உறுதியாக நம்புவள் அவள். வருண் சம்பந்தப்பட்டதாக அல்லாமல் இருந்திருந்தால் இதன் உள்ளே புகவே அவள் மறுத்திருப்பாள். அவள் அம்மாவோ அப்பாவோ தலையிட்டால் கூடத் தடுத்திருப்பாள். ஆனால் வருணை அவள் மிக நேசிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள். உண்மையில் அவன் அப்பா மாடி வீட்டு ஆசாமியாக இருந்து, அந்த ஆள் சொன்னதெல்லாமும் கூட உண்மையாக இருந்து, அது வருணுக்குத் தெரியாமல் இருந்திருந்தால் அது தந்தை மகன் இருவருக்கும் இழைக்கப்படும் அநியாயம் என்று அவள் நினைத்தாள்.

வருணின் தாய் அப்படிப்பட்டவளாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் காரணம் இல்லாமல் யாரோ ஒருவன் அப்படி ஒரு புகைப்படத்தைக் கொண்டு வந்து அவன் தான் அவளுடைய கணவன் என்று சொல்ல

என்.கணேசன்

முடியுமா? அது பொய்யாக இருக்குமானால் அந்த ஆளை யாராவது சும்மா விடுவார்களா? அடி உதையுடன் சிறைவாசமும் அல்லவா பரிசாகக் கிடைக்கும். அப்படி இருக்கையில் ஏன் மாடி வீட்டு ஆசாமி அப்படிச் சொல்கிறான்.

மகள் யோசிப்பதைப் பார்த்த ஜானகி சொன்னாள். “எதற்கும் சும்மா இந்தப் புகைப்படத்தை வருணிதம் காட்டி அந்த ஆள் யார் என்று கேட்டு தான் பாரேன். உண்மை என்ன என்று தெரிந்து விடப்போகிறது”

வந்தனாவுக்கும் அது சரி என்றே தோன்றியது. அவள் சரியென்று தலையசைத்தாள். நாளை விடுமுறை நாள். காலை அவன் வருண் வரும் போது கேட்டு விடுவதென்று வந்தனா முடிவெடுத்தாள்.

அன்றிரவு சேகருக்குச் சரியாக உறக்கம் வரவில்லை. அவன் உயிரோடு இருப்பது தெரிந்தால் அவன் மகன் எப்படி அதை எடுத்துக் கொள்வான், என்ன செய்வான் என்பதை அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை. மகனிடம் பேசும் போது அவனைத் தன்பக்கம் இழுக்க என்னவெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று ஒத்திகை பார்க்க ஆரம்பித்தான். இத்தனை நாட்களில் ஒட்டுக் கேட்டும் வேவு பார்த்தும் மகனை ஓரளவு நன்றாகவே எடை போட்டிருந்தான். எந்த மாதிரியான பொய்யை எப்படிச் சொன்னால் வருண்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிர்வான், தன் பக்கம் சாய்வான் என்றெல்லாம் ஓரளவு
திருப்தியுடன் அவன் யோசித்து முடிக்கையில் அதிகாலை
ஆகி இருந்தது.

அத்தியாயம் 70

அதிகாலையில் இருந்தும் சேகருக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. அவன் போட்டிருந்த பல திட்டங்களும் வந்தனா அந்தப் புகைப்படத்தைக் காட்டிக் கேட்கும் போது வருணின் எதிர்வினை எந்த விதமாய் இருக்கும் என்பதைப் பொருத்தே இருந்தன. வருண் எப்படி எடுத்துக் கொண்டால் எப்படி அணுக வேண்டும் என்று பல விதமாய் யோசித்து வைத்திருந்த அவன் அதைச் செயல்படுத்தும் அந்த முக்கிய நேரத்திற்காகப் பேராவலுடன் காத்திருந்தான். “அப்பா உயிரோடிருக்கிறாரா” என்ற ஆச்சரியம், “எப்படி?” என்ற திகைப்பு, “என்ன நடந்தது?” என்று அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் மாத்திரமல்லாமல் அப்பா மீது அவநம்பிக்கை அல்லது வெறுப்பு ஆகியவற்றையும் அவன் எதிர்பார்க்காமல் இல்லை. எவனையோ அப்பாவாக ஏற்றுக் கொண்டு புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவன் இவனை முழுவதுமாய் ஏற்றுக் கொள்வது அவ்வளவு சுலபமாக இருக்காது என்பதையும் சேகர் உணர்ந்தே இருந்தான். ஆனால் அதை எல்லாம் எப்படி மாற்ற வேண்டும் என்பதையும் அவன் நன்றாக அறிவான்....

சேகர் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். காலை மணி ஏழு. விடுமுறை நாட்களில் வருண் வந்தனாவைப் பார்க்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வரும் நேரம் காலை எட்டு. அவர்கள் இருவரும் பெரும்பாலும் வராந்தா அல்லது ஹாலில் அமர்ந்து தான் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அங்கு பேசுவதை ஒட்டுக்கேட்க சேகர் தயாராக இருந்தான். அவன் அவசரத்திற்கு அசராத கடிகார முள்கள் படுமந்தமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அவனைப் போலவே வந்தனாவும் படபடப்பில் இருந்தாள். நேரமாக நேரமாக இந்த விஷயத்தில் முக்கை நுழைப்பது சரிதானா என்ற சந்தேகம் அவ்வப்போது அவள் மனதில் வந்து போனது. ஜானகியும் காலை சமையலை வேகமாக முடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள். மாதவன் மட்டுமே காலை தினசரிப் பத்திரிக்கையில் மூழ்கிப் போயிருந்தார்.

எதிர் வீட்டில் இருந்து வருண் வெளியே வருவதைப் பார்த்த சேகர் பரபரப்பானான். வருண் உற்சாகத்துடன் வந்தனா வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். வராந்தாவில் அமர்ந்திருந்த வந்தனாவைப் பார்த்தவுடன் அதீத முகமலர்ச்சியுடன் சொன்னான். “ஹாய்”

பதிலுக்கு வந்தனா சொன்ன ஹாயில் உற்சாகத்தை விட படபடப்பு அதிகம் இருந்தது. டீப்பாயில் வைத்திருந்த அந்தப் புகைப்படத்தை வந்தனா ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

என்.கணேசன்

அந்தப் புகைப்படத்தைக் கவனிக்காமல் வருண் கரிசனத்துடன் கேட்டான். “ஏன் வந்தனா என்னவோ மாதிரி இருக்கிறாய். உடம்பு சரியில்லையா?”

“உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை. உட்கார்” என்று வந்தனா சொன்னாள்.

தள்ளி இருந்த நாற்காலியை மிகுந்த உரிமையுடன் அவள் அருகே இழுத்துப் போட்டு வருண் அமர்ந்தான். அமர்ந்தவன் அவர்கள் கல்லூரித் தோழி ஒருத்தியின் அக்கா திருமணத்திற்கு அவர்கள் வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லாருமாய் சேர்ந்து எப்படிப் போகலாம், கல்யாணப்பரிசு என்ன தரலாம் என்றெல்லாம் முடிவெடுத்திருப்பது பற்றி உற்சாகமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். வந்தனாவுக்கு அவன் சொன்ன விஷயங்களில் கவனம் சுத்தமாக இருக்கவில்லை. வெறுமனே தலையசைத்து வந்த அவள் அவன் முடித்து விட்டு சிறிது நிறுத்திய போது லேசான நடுக்கத்துடன் டீப்பாயில் வைத்திருந்த அந்தப் புகைப்படத்தை எடுத்தாள். ஒன்றுமே சொல்லாமல் அவனிடம் நீட்டினாள்.

உற்சாகத்துடனேயே தான் வருண் அந்தப் புகைப்படத்தை வாங்கினான். ஆனால் அந்தப் புகைப்படத்தைப் பார்த்தவுடன் அவன் முகம் வெளிறியது. அவன் கைகளிலிருந்து நழுவி அந்தப் புகைப்படம் கீழே விழுந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உள்ளே எழுந்த எரிமலையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள அவன் முயன்றான். அவளைத் திகைப்புடன் பார்த்துக் கேட்டான். “இது.... இது.... உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?”

“அதை அப்புறம் சொல்கிறேன். இதில் உன்னுடன் இருப்பது யார் வருண்?”

உள்ளே எழுந்த கொந்தளிப்பில் அவன் கைகள் நடுங்க ஆரம்பித்தன. அவளையே அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தான்.

வந்தனா மெல்லக் கேட்டாள். “இதில் இருப்பது உன் அப்பாவா வருண்?”

அந்த வார்த்தைகளில் அவர்களுக்கு இடையே இருந்த அனைத்துமே அறுந்து போனது. அவளையே அவன் அதிர்ச்சியுடனும், வலியுடனும் வெறித்துப் பார்த்தான். அவன் முகம் சிறுத்துப் போனது. சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாக அவள் அவனை அவமானப்படுத்தி விட்டது போல், உயிரே போகிற மாதிரி காயப்படுத்தி விட்டது போல் அவளை வெறித்துப் பார்த்தான். இந்தப் பார்வையில் பழைய வருணை அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. ஒரு அன்னியன் போல அவளைப் பார்த்தவன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் மெல்ல எழுந்தான். கடைசியாக ஒரு முறை தீராத வலியுடன்

என்.கணேசன்

அவளைப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து வேகமாகப் போய் விட்டான்.

அந்த வலியை அவள் உணர்ந்தாள். ஏன் என்னைக் காயப்படுத்துகிறாய் என்று அவன் கண்கள் அவளைக் குற்றம் சாட்டியதை உணர்ந்தாள். நெருங்கிய நண்பனாய், அதற்கும் மேலானவனாய் உள்ளே நுழைந்தவன் ஒரு அன்னியனாய் வெளியேறியதை உணர்ந்தாள். மனம் கனத்தது. வாய் விட்டு அழத்தோன்றியது. ஆனால் மறுகணம் கோபம் வந்தது. கேட்டதற்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் போனது அவளை அவமானப்படுத்தியது போலிருந்தது. அவளை அலட்சியப்படுத்தி விலகியது அவன் திமிர் என்று தோன்றியது. உன் தரப்பு பதிலைச் சொல்ல வேண்டியது தானே, உண்மையை நேருக்கு நேர் சந்திப்பது தானே ஆண்மை என்று கத்திக் கேட்கத் தோன்றியது....

ஒட்டிக் கேட்க காதுகளை சுவரோடு ஒட்ட வைத்திருந்த சேகர் எந்த சத்தமும் கீழே இருந்து வராததில் ஏமாற்றமடைந்தான். என்ன தான் கீழே நடக்கிறது என்று புரியாமல் விழித்தவனுக்கு ஜானகி “என்னடி, எதுவுமே சொல்லாமல் போய் விட்டான்” என்று கேட்ட போது தான் அவன் போய் விட்டான் என்பது புரிந்தது. வருண் எப்படி எல்லாம் எதிர்கொள்வான் என்று பல அனுமானங்களைச் செய்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வைத்திருந்த சேகர் இதை மட்டும் யோசித்து
வைத்திருக்கவில்லை.....

அக்ஷய் மைத்ரேயனை அடைந்த போது
மைத்ரேயன் அந்த இரண்டு ஆடுகளுடன் விளையாடிக்
கொண்டு இருந்தான். சற்று நேரத்திற்கு முன் ஆபத்தில்
இருந்து தப்பியதன் அறிகுறியே அவனிடம் இல்லை.
அவன் ஓடி ஓரிடத்தில் நிற்க அந்த இரண்டு ஆடுகளும்
பின் தொடர்ந்து ஓடிப் போய் அவனருகே நின்றன.
அடுத்ததாய் தாய் ஆடு ஓடிப் போய் ஓரிடத்தில் நிற்க
மைத்ரேயனும் குட்டி ஆடும் ஓடிப்போய் அந்தத் தாய்
ஆட்டை உரசி நின்றார்கள். அக்ஷய் திகைப்புடன்
அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து நின்றான். ஒருசில
நிமிடங்களில் அந்த விலங்குகள் மைத்ரேயனுக்கு
நட்பானது அவனை வியக்க வைத்தது.

அக்ஷயைப் பார்த்தவுடன் மைத்ரேயன்
புன்னகைத்தான். அவன் அக்ஷயை நோக்கி நடந்து வர
ஆடுகளும் அவனுடனேயே வந்தன.

அக்ஷய் புன்னகையுடன் கேட்டான். “அதற்குள்
இந்த இரண்டு ஆடுகளும் உனக்கு நட்பாகி
விட்டனவா?”

மைத்ரேயன் அன்பாக அந்த ஆடுகளைப் பார்த்து
விட்டுத் தலையசைத்தான். அக்ஷய் சொன்னான். “இனி
நம்மைச் சேர்ந்து யார் பார்த்தாலும் ஆபத்தே.

என்.கணேசன்

பார்த்தவர்கள் வாயிலிருந்து தகவல் எதிரிகளிடம் எப்படியாவது போய்ச் சேர்ந்து விடும். இது வரை இந்தப் பகுதியில் நாம் சேர்ந்து யார் கண்ணிலும் படாமல் இருந்ததே நம் அதிர்ஷ்டம் தான். அதனால் சாதாரணமாக மனிதர்கள் நடமாடும் பாதைகளில் நாம் இனி செல்ல வேண்டாம்.”

மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். அந்தப் பாதையிலிருந்து மலைப்பகுதியில் செல்லும் கால்வழித்தடத்தில் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆடுகளும் பின் தொடர்ந்தன. இனி மலை மீது ஏற ஏற முச்சு எடுப்பது சாதாரணமானவர்களுக்கு சிரமமாகவே இருக்கும். இவன் சமாளிப்பானா என்று எண்ணியபடி மைத்ரேயனை அக்ஷய் பார்த்தான். அவனுக்கு இவனால் எது முடியும் எது முடியாது என்பதை இன்னமும் சரியாகத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

செல்லும் போது இரண்டு ஆடுகளும் மைத்ரேயனை அடிக்கடி முட்டியும் உரசியும் விளையாடிக் கொண்டே வந்தன. இடையிடையே புல் சாப்பிடக் கிடைக்கும் போது தங்கி சாப்பிட்டாலும் சிறிது நேரத்திற்குள் வேகமாய் அவனை வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தன. நடந்து நடந்து மைத்ரேயன் களைப்பாய் உணர் ஆரம்பித்ததால் அவர்கள் ஒரு இடத்தில் களைப்பாறத் தங்கினார்கள். அங்கு சின்னதாய் ஒரு நீரோடை ஓடிக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டிருந்தது. தண்ணீரைக் குடித்ததோடு தங்களிடம் இருந்த பாட்டில்களிலும் நிரப்பிக் கொண்டார்கள்.

மைத்ரேயனுக்கு அருகிலேயே அந்த ஆடுகளும் இளைப்பாறின. அக்ஷய் சொன்னான். “நீ மனிதர்களை விட விலங்குகளிடம் சீக்கிரம் நெருங்கி விடுகிறாய். மனிதர்களை விட அதிகமாய் நீ எதையோ விலங்குகளிடம் பார்ப்பது போல் தோன்றுகிறது.”

மைத்ரேயன் மெலிதாய் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னான். “விலங்குகளிடம் இருந்து நாம் கற்க எத்தனையோ இருக்கிறது. இவை இந்தக் கணத்தில் வாழ்கின்றன. இருக்கின்ற சூழ்நிலையை வெறுப்பதோ, வேறு விதமாய் இருக்கலாமே என்று நினைப்பதோ இல்லை. வாழ்க்கை எப்படி அமைகின்றதோ அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு கிடைப்பதை முழுமையாக அனுபவிக்கின்றன. தங்களுக்கு ஏதாவது ஆகி விடுமோ என்று ஒவ்வொரு கணமும் பயப்படுவது இல்லை. மற்ற உயிரினங்களோடு தங்களை ஒப்பிட்டு கர்வம் அடைவதோ, வருத்தமடைவதோ இல்லை. மொத்தத்தில் தங்கள் வாழ்க்கையை விலங்குகள் ஒரு பாரமாக ஆக்கிக் கொள்வதில்லை. கூடுதல் அறிவு கொண்டவர்களாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் மனிதர்கள் மட்டும் ஏன் வாழ்க்கையைப் பாரமாக்கிக் கொள்கிறார்கள்?....”

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் சொன்ன வார்த்தைகளும், மிக நிதானமாய் ஆழமாய் உணர்ந்து மென்மையாய் சொன்ன விதமும் அக்ஷய் மனதை ஆழமாய் தொட்டன. சிறிது சிறிதாக இவன் யார் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறான் என்று தோன்றியது. சிறிது நேரமாவது அடுத்தது என்ன என்று யோசிக்காமல், திட்டங்கள் போடாமல், பயப்படாமல், கவலைப்படாமல் இருந்து விடவும் அமைதியாக அந்தக் கணத்தில் லயிக்கவும் தோன்றியது. அந்த நீரோடையையும், சுற்றி இருக்கும் மரம், செடி, கொடிகளையும் ரசிக்க ஆரம்பித்த போது அக்ஷய்க்கு எல்லாமே புதிதாகவும், பேரழகாகவும் தோன்றியது.

அந்த அமைதியான மனநிலையில் சுமார் அரை மணி நேரம் கடந்து விட அக்ஷய் மெல்ல எழுந்தான். “போகலாமா?”

மைத்ரேயன் உடனே எழுந்தான். மறுபடி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆடுகள் மைத்ரேயனுடன் பிணைக்கப்பட்டவை போலவே மறுபடியும் தொடர்ந்தன. மலைப் பாதையில் மேலே ஏறுவது அந்த ஆடுகளுக்கு மிக எளிதாக இருந்தது. அக்ஷய் அதிக சிரமம் இல்லாமல் நடந்தான். மைத்ரேயன் சற்று சிரமப்படுவது போல் தோன்றவே அவன் மறுப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் அக்ஷய் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சுற்றிலும் உள்ள இயற்கை அழகை ரசித்துக் கொண்டே நடந்த போது திடீரென்று மைத்ரேயன் பக்கவாட்டில் ஓரிடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். சாதாரண பாறைப்பகுதியாய் தோன்றிய அந்த இடம் மைத்ரேயனின் பார்வையின் கூர்மையால் அறுபட்டது போல் இருந்து இடையே ஒரு குகை தெரிந்தது. குகையின் வாசலிலேயே உள்ளே இறங்க ஒரு படியும் தெரிந்தது. மைத்ரேயன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான். அந்தக் குகையும் மறைந்தது. மைத்ரேயன் பார்வை போன வழியிலேயே அவனுடனே சேர்ந்து பார்த்த காட்சி அவன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டவுடனேயே காணாமல் போனது அக்ஷயைத் திகைக்க வைத்தது. அந்த இடத்தையே மறுபடி அக்ஷய் கூர்ந்து பார்த்தான். இப்போது தெளிவாக பாறை மட்டும் தான் தெரிந்தது.

அத்தியாயம் 71

ஒரு கணம் கண்ணுக்குத் தெரிந்த குகை மறுகணம் தெரியாமல் போனதால் திகைத்த அக்ஷய் மைத்ரேயனைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தான். மைத்ரேயன் முகம் வித்தியாசமாய் எதையும் பார்த்த பாவனையையே காட்டாமல் சாதாரணமாய் இருந்தது.

“உனக்கு அங்கே ஒரு குகை தெரிந்ததா?” என்று அக்ஷய் கேட்டான்.

“எங்கே?”

“அங்கே” என்று அக்ஷய் கையை அந்தப் பக்கம் காட்டினான்.

அந்தப் பக்கம் மைத்ரேயன் பார்வை திரும்ப அக்ஷய் உடனே அவன் பார்வை போன கோணத்திலேயே தன் பார்வையையும் போக விட்டான். சென்ற முறை அவன் குகையைப் பார்த்தது மைத்ரேயனின் பார்வை அந்தப் பக்கத்தை ஊடுருவிய போது, அவனோடு சேர்ந்து பார்த்த வேளையில் தான். இந்த முறை அப்படிப் பார்த்தும் அந்தக் குகை தெரியவில்லை. கணநேரத்தில் தெரிந்தது காட்சிப்பிழையோ?

வாஷிங்டனில் ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மாரா உலுக்கியதைப் போல் உணர்ந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விழித்தான். இரவு நேர விளக்கின் மெல்லிருட்டில் சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். இரவு மணி ஒன்று. மறுபடி கண்களை மூடிக்கொண்டு உலுக்கி எழுப்பிய காட்சியை திரும்பவும் மனத்திரைக்குக் கொண்டு வந்தான். முதலில் இரண்டு விழிகள் மட்டும் தெரிந்தன. அந்த விழிகளின் தீட்சண்யம் அவனை அசௌகரியப்படுத்தியது. காட்சியை மேலும் விரித்தான். மலைப்பகுதி தெரிந்தது. மலைப்பகுதியில் அந்த இடம் என்ன என்பதை உணர அவனுக்கு வினாடி நேரமும் தேவைப்படவில்லை. அந்த இரண்டு விழிகளும் குகைக்கோயிலின் வாசலைப் பார்த்தன. மைத்ரேயன்...!

உடனடியாக ஆழ்மனதின் சகல சக்திகளையும் சேர்த்துக் குவித்து மாரா அந்தக் காட்சிக்கு மானசீகமாகப் போனான். அந்தக் கண்களைக் காணவில்லை. அந்தக் குகைக் கோயில் மட்டும் தெரிந்தது. மைத்ரேயனை அந்த இடத்தில் உணர முயன்றான். லேசாக அவன் அலைகளை மாராவால் உணர முடிந்தது. அந்த அலைகள் சிறிது சிறிதாக மெலிந்து கொண்டே போய் கடைசியில் விடுபட்டன. மைத்ரேயன் அந்த இடத்திலிருந்து போய் விட்டான்....

முன்பு உணர்ந்த மைத்ரேயனின் அலைகளை வைத்து மைத்ரேயனைத் தன் கவனத்தில் மையப்படுத்த மாரா முயன்றான். ஆனால் அந்த அலைகள் சிக்கவில்லை....

என்.கணேசன்

மாராவுக்கு மைத்ரேயனும், அவன் பாதுகாவலனும் இருக்கிற இடம் என்ன என்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் தெரிந்து விட்டாலும் ஏன் அந்த இடத்தை மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் தேர்ந்தெடுத்து அந்த வழியில் பயணிக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நேபாள எல்லையில் இருக்கும் அந்த மலை மிக ஆபத்தானது. மலையில் முன்றில் ஒரு பங்கு தூரம் மட்டுமே மனிதர்கள் செல்ல முடிந்த பகுதி. மீதிப் பகுதி நீலக்கரடிகளும், ஆடுகளும், மற்ற விலங்குகளும் மட்டுமே போய் வர முடிந்த பகுதி. மனிதர்களின் தொந்தரவில்லாமல் அந்த விலங்குகள் சுதந்திரமாக இருக்கும் அந்த எல்லைப் பகுதியில் சீன இராணுவ இருப்பு கூட இல்லை. காரணம் நேபாளத்தில் இருந்து அந்த எல்லை வழியாக எவரும் திபெத்துக்குள்ளே நுழைய முடியாது. மலையின் அமைப்பு அப்பகுதியில் அனுகூலமாக இல்லாதது மட்டுமல்ல அப்படி அசாதாரண முயற்சியோடும், துணிச்சலோடும் நுழைபவர்கள் கூட நீலக்கரடிகளுக்கு உணவாக வேண்டி இருக்கும்.

அப்படி இருக்கையில் அந்த மலைக்கு மைத்ரேயனை அவன் பாதுகாவலன் ஏன் அழைத்துக் கொண்டு போகிறான். நட்பு நெடுஞ்சாலையில் கடுமையான கண்காணிப்பு இருப்பதால் அந்த வழியில் அவர்கள் இப்போதைக்குத் தப்பிக்க வழியில்லை. அதனால் ஒரு வேளை தற்போதைக்கு ரகசியமாய் தங்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த இடம் சிறந்தது என்று அந்த அமானுஷ்யன் முடிவு செய்திருக்கிறானா இல்லை வேறு ஏதாவது திட்டம் வைத்திருக்கிறானா?

மாராவின் எண்ண ஓட்டங்கள் மறுபடி மைத்ரேயனை மையம் கொண்டன. அந்தச் சிறுவனால் குகைக் கோயிலைக் காண முடிந்ததை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. குகைக் கோயிலைப் பார்த்தவனுக்கு உள்ளே சென்று பார்க்கும் ஆர்வம் கூட எழவில்லை, அலட்சியமாய் கடந்து போய் இருக்கிறான் என்பதோ சகிக்க முடியாததாய் இருந்தது. அவர்கள் இயக்கத்தின் திபெத்தியக் கிழவர் இதே ஆத்திரத்தை அன்று உணர்ந்தார் என்பது நினைவுக்கு வந்தது...

திபெத்திற்கும் வாஷிங்டனுக்கும் இடையே உள்ள கால அளவு சரியாக பன்னிரண்டு மணி நேரம். இப்போது இங்கே இரவு மணி 1.10... அப்படியானால் அங்கே பகல் மணி 1.10. பகல் பொழுதைக் கழித்து முடித்து விட்டு இரவுப் பொழுதை அவர்களால் நீலக்கரடிகளுக்கு இரையாகாமல் கழிக்க முடிகிறதா என்று முதலில் பார்ப்போம்! பொதுவாக நீலக்கரடிகள் இரவு நேரங்களில் தங்கள் எல்லையைக் கடந்து கீழே வரக்கூடியவை. அப்படி வந்தால் அவர்கள் இருவரும் எப்படி எதிர் கொள்வார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள ஆவலாக இருந்தது. 'அந்தப் பாதுகாவலனாவது ஏதாவது சாகசம் ஓரிரண்டு கரடிகளிடமாவது காட்டலாம்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் என்ன செய்வான்? ரகசிய குகைக்கோயிலை ஊடுருவிப் பார்க்க முடிந்தவன் தன் பார்வையால் அப்படியே நீலக்கரடியை நிறுத்தி பின் வாங்க வைக்கும் சக்தியோ, தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் சக்தியோ பெற்றிருப்பானா?

அவர்கள் இருவரும் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்வதை மிக முக்கியமாய் உணர்ந்த மாரா ஒரு எண்ணிற்குப் போன் செய்து அந்த இடத்திற்கு உடனடியாகப் போகச் சொன்னான்.

வந்தனா வீட்டில் இருந்து வேகமாக வெளியேறிய வருண் உடனடியாகத் தன் வீட்டுக்குப் போய் விடவில்லை. அவனுக்குத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவும், யோசிக்கவும் சற்று நேரமும், தனிமையும் தேவைப்பட்டது. காலார ஆள் நடமாட்டம் அதிகமில்லாத வீதிகளில் நடந்தான். மனம் கொதிப்பது அடங்க நேரமாகியது. அந்தப் புகைப்படம் அவள் கையில் எப்படிச் கிடைத்திருக்க முடியும் என்று அவன் யோசித்தான். அம்மா கண்டிப்பாக அந்தப் புகைப்படத்தை வைத்திருக்க மாட்டாள். அந்த ஆளை மறக்க நினைப்பதில் அவளும் அவனைப் போலத் தான். பாட்டி மேல் தான் சந்தேகம் வந்தது. பெற்ற பாசம் அந்தப் புகைப்படத்தை வைத்திருக்கத் தூண்டி இருக்கலாம். அந்தப் புகைப்படம் வந்தனா வீட்டார் கண்களில் பட்டிருக்கலாம். யாரந்த ஆள் என்று அவர்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கேட்க அவள் உண்மையை உளறி இருக்கலாம். இது அத்தனையும் அம்மா இல்லாத நேரத்தில் நடந்திருக்க வேண்டும். அம்மாவும் இருந்திருந்தால் கண்டிப்பாக நேற்று இரவு இந்த விஷயம் வெடித்திருக்கும். அவனுக்குத் தெரிய வந்திருக்கும்.... இதைத் தவிர அவர்களுக்கு அந்தப் புகைப்படம் கிடைத்திருக்க வேறு வழியே இல்லை....

பாட்டியைத் தனியாக விசாரித்தால் எல்லா உண்மையும் தெரிய வரும் என்று நினைத்துக் கொண்ட அவன் வீடு திரும்பினான். நல்ல வேளையாக அவன் வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது கௌதமுக்கு ஏதோ புத்தகம் வாங்க வேண்டும் என்று சஹானாவும், கௌதமும் வெளியே கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனைப் பார்த்தவுடன் சஹானா கேட்டாள். “ஏன் என்னவோ மாதிரி இருக்கிறாய்? உடம்பு சரியில்லையா?”

“திடீர் என்று தலைவலி” என்று சொல்லி வருண் சமாளித்தான். அவர்கள் வெளியே போகிற வரை காத்திருந்து விட்டு கடைசியில் சமையலறையில் வேளையாக இருந்த பாட்டியிடம் ஆத்திரத்தோடு கேட்டான். “உங்களுக்கு அறிவே இல்லையா?”

மரகதத்திற்கு பேரனின் திடீர்க் கோபத்திற்குக் காரணம் புரியவில்லை. திருதிருவென விழித்தபடி கேட்டாள். “என்னடா திடீர்னு...”

என்.கணேசன்

“அந்தப் புகைப்படம் வந்தனா கையில் எப்படிக்கிடைத்தது?...”

“எந்தப் புகைப்படம்?” புரியாமல் கேட்டாள்.

“நான், அம்மா, உங்கள் அருமை மகன் இருக்கிற புகைப்படம்...”

“எப்போது எடுத்தது? எங்கிருந்தது?....”

பாட்டியின் குழப்பம் அவனையும் குழப்பியது. ஆனால் கோபம் அடங்காமல் சொன்னான். “நானும், அம்மாவும் அந்த ஆளை ஞாபகப்படுத்துகிற எதையும் எங்களிடம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. உங்களிடமிருந்து தான் வந்தனாவிற்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.”

“என்னடா உளறுகிறாய்? தலையில் அடி எதாவது பட்டு விட்டதா?” என்று கேட்டதோடு பேரன் தலையில் காயம் எதாவது இருக்கிறதா என்று அவள் ஆராயப்போன போது அவன் கோபம் அதிகரித்தது. “நீங்கள் தான் அந்த ஆள் மேல் இருக்கும் பாசத்தில் எங்கேயாவது அந்தப் புகைப்படத்தை வைத்திருந்திருப்பீர்கள். அது அவள் கையில் கிடைத்திருக்கும்.... அது கூடப் பரவாயில்லை. அந்த ஆளை என் அப்பா என்று அவளிடம் யார் சொன்னது?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“எனக்கு நீ பேசுவது எதுவுமே புரியலையேடா”
மரகதம் புலம்பினாள்.

பாட்டியை வருண் கூர்ந்து பார்த்தான். அவள் சொல்வது உண்மை என்பது நிதர்சனமாகத் தெரிந்தது. அப்படியானால் வந்தனா கையில் எப்படி அந்தப் புகைப்படம் கிடைத்தது?.... தளர்ந்து போய் ஹாலுக்கு வந்த வருண் இரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்தபடி சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

இப்போது தான் வருண் சேகரின் பைனாகுலரில் தெளிவாகத் தெரிந்தான். வருணைப் பின் தொடர்ந்து வந்து மரகதமும் அருகில் அமர்ந்து கொள்ள சேகருக்குப் பெற்றவளும் தெளிவாகத் தெரிந்தாள்.

சேகர் சுறுசுறுப்பாக அவர்களைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்..

லீ க்யாங்குக்கு வாங் சாவொ போன் செய்தான். “நான் விசாரித்த 58 மலையேற்ற வீரர்களில் இரண்டு பழைய மலை ஏற்ற வீரர்கள் அந்த ரகசியக் குகைக்கோயில் கற்பனை அல்ல என்று அந்த மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் கிராமத்தில் இருக்கும் ஓரிரண்டு ஆட்கள் சொன்னதாகச் சொல்கிறார்கள் சார். மற்ற 56 பேருக்கு அது பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை”

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் கேட்டான். “அந்த இரண்டு பேரும் சேர்ந்து போனவர்களா என்ன?”

“இல்லை சார். அவர்கள் இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவர் தெரியாது. தனித்தனியாகப் போய் கேள்விப்பட்டவர்கள் தான்”

“அவர்கள் சொன்ன இடம் ஒன்றே தானா?”

“ஆமாம் சார்....”

“வாங் சாவொ. நீ உடனடியாக அங்கே போ.....”

அத்தியாயம் 72

பேரன் இந்த அளவு மனம் உடைந்து போய்
என்றுமே பார்த்திராத மரகதம் கவலையுடன் பேரனின்
முதுகை வருடி விட்டு பாசத்தோடு கேட்டான். “என்னடா
நடந்தது?”

முகத்தில் இருந்து கைகளை எடுக்காமலேயே
வருண் நடந்ததைச் சொன்னான். திகைத்துப் போன
மரகதம் மெல்லக் கேட்டான். “அந்தப் புகைப்படம்
எப்படிச் கிடைத்தது என்று இன்னொரு தடவை
அவளிடம் கேட்டிருக்கலாமேடா.”

“முதலில் இவன் தான் உன் அப்பனா என்று சொல்,
பிறகு எப்படி கிடைத்தது என்று சொல்கிறேன் என்கிற
மாதிரி பேசுகிறவளிடம் இன்னொரு தடவை எப்படிச்
கேட்பது...”

அக்ஷயின் மகன் அல்ல என்று சுட்டிக் காட்டுகிற
எதையுமே தாங்க முடியாத பேரனை மரகதம்
வருத்தத்துடன் பார்த்தான்.

“இன்றைக்குப் பதில் சொல்லாமல் வந்து விட்டாய்
சரி. நாளைக்கு அவளிடம் பேசப் போகும் போதாவது
பதில் சொல்லித்தானேடா ஆக வேண்டும்”

என்.கணேசன்

“இனி மேல் பேசப் போனால் தானே?” சொல்லும் போது குரலில் சகிக்க முடியாத வலி தெரிந்தாலும் சொன்ன விதத்தில் உறுதி இருந்தது.

‘ஆமாம் அது என் அப்பா தான். இறந்து போய் விட்டார்’ என்று உண்மையைச் சொல்வதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும் என்று தோன்றினாலும் அவளுக்கு அதை வாய்விட்டுக் கேட்கும் தைரியம் வரவில்லை.

வருண் மெல்ல பாட்டியிடம் சொன்னான். “இந்த விஷயம் அம்மாவுக்குத் தெரிய வேண்டாம் பாட்டி.... நமக்குள்ளேயே இருக்கட்டும்.....”.

மரகதம் தலையசைத்தாள்.

சேகருக்கு மகன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு தலையைக் கவிழ்த்து அமர்ந்திருந்ததால் அவன் பேசியது என்ன என்று தெரியவில்லை. மரகதம் பேசியதையும் தெளிவாக இது தான் என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் மரகதம் முகத்தில் வருத்தம் தெரிந்ததைக் கவனித்தான்.

இத்தனை வருடங்களில் சஹானாவும், அவன் அம்மாவும் நிறையவே மாறி விட்டிருந்தார்கள். சஹானா ஆரம்பத்திலேயே கர்வம் பிடித்தவள். இப்போதும் அது குறையவில்லை என்பதை இத்தனை நாட்களில் கணித்திருந்தான். அவன் தாய் அந்தக் காலத்தில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருக்கும் இடம் தெரியாமல் முடங்கி இருப்பாள். ஆனால் இப்போது தன்னம்பிக்கையும் தைரியமும் அவளிடம் கூடுதலாகத் தெரிந்தது. இருவருமே இப்போது மிகவும் சந்தோஷமாகத் தெரிந்தார்கள். அது தான் அவனுக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது. சஹானாவின் இப்போதைய கணவன் அதிகமாய் சுதந்திரம் கொடுப்பான் போல் இருக்கிறது. பெண்டாட்டி தாசனாக இருக்கலாம்....

எல்லாவற்றையும் விட அவனுக்கு ஆத்திரத்தை வரவழைத்தது “இது தான் உன் அப்பாவா வருண்” என்ற ஒரு கேள்வியைக் கேட்டதற்குப் பதில் கூடச் சொல்லாமல் மகன் ஓடிய விதம். அந்தக் கேள்வியே கேட்கக் கூடாத கேள்வி போல் வருண் கூசியது போலத் தான் கீழ் வீட்டில் பேசிக் கொண்டார்கள். அப்படி வெறுக்கும் அளவு அத்தனை சின்ன வயதில் அவனிடம் நடந்து கொண்டதாக அவனுக்கு நினைவில்லை. சஹானா தான் அப்படி வெறுப்பு விதைகளை வருண் மனதில் விதைத்திருக்க வேண்டும்....

சேகர் மனதில் ஆத்திரம் பொங்கி வந்தது. எப்பாடுபட்டாவது வருணைத் தன் பக்கம் இழுத்து விட வேண்டும் அல்லது அந்தக் குடும்பம் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாதபடி நிரந்தரமான ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விட வேண்டும் என்று அவன் உறுதியாகத் தீர்மானித்தான்.

என்.கணேசன்

வாங் சாவொவின் ஜீப் அந்தக் கிராமத்தில் நுழைந்தது. ஜீப்பில் வாங் சாவொவின் அருகில் அமர்ந்திருந்த உள்ளூர் போலீஸ்காரன் அந்தக் கிழவரின் வீட்டை அடையாளம் காட்டினான். வாங் சாவொ அந்தப் போலீஸ்காரனையும், தன் ஆட்களையும் ஜீப்பிலேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு இறங்கினான். வீட்டின் வெளியே ஒரு மர பெஞ்சில் அரைத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அந்தக் கிழவர் விழித்துக் கொண்டு ஜீப்பில் இருந்து மிடுக்குடன் இறங்கி வரும் ஆளைக் கூர்ந்து பார்த்தார். 'இன்றென்ன புதுப்புது ஆளாய் இந்தக் கிராமத்துக்கு வருகிறார்கள்?' என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

ஜீப்பில் உள்ளூர் போலீஸ்காரனும் தெரியவே வந்திருப்பவன் போலீஸ் அதிகாரியாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று அனுமானித்தார். இந்த ஆள் அந்தத் தீவிரவாதிகளைத் தேடி வருபவனோ என்னவோ? அது பற்றிக் கேள்வி கேட்பானோ...?

வாங் சாவொ அருகில் வந்தவுடன் கிழவர் மரியாதையுடன் எழுந்து குனிந்து வணக்கம் தெரிவித்தார். வாங் சாவொ தன் வழக்கமான இறுக்கமான முகத்துடன் கிழவரை ஆராய்ந்தான். முதுமையுடன் வறுமையும் தன் அடையாளங்களை அந்தக் கிழவரிடம் எல்லா விதங்களிலும் பதித்திருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இந்தக் கிராமத்திலேயே நீங்கள் தான் அதிக வயதானவரா?” என்று கேட்கவே வந்திருக்கும் ஆள் சென்சஸ் அதிகாரி என்று நினைத்து கிழவர் சற்று நிம்மதி அடைந்தார். “ஆமாம் ஐயா” என்று பணிவாகப் பதில் சொன்னார்.

“எத்தனை வயதாகிறது?”

“சென்ற மாதம் தான் 92 முடிந்தது...”

“உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்? அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள்?”

“மூன்று பிள்ளைகள்.... மூத்தவன் இங்கு தான் இருக்கிறான்.... இரண்டாவது மகன் இறந்து விட்டான்... மூன்றாவது மகன் சீனாவில் இருக்கிறான்....”

வீட்டின் உள்ளே இருந்து சுமார் எழுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு மனிதர் வெளியே வந்தார். ஜீப்பில் இருந்த உள்ளூர் போலீஸ்காரனும், புதிதாக வந்து இருந்த பெரிய அதிகாரியின் தோற்றத்தில் இருந்த மனிதனும் அவர் மனதில் பயத்தைக் கிளப்பினார்கள். அவரைக் காண்பித்த கிழவர் “இவன் தான் என் மூத்த மகன்....” என்று சொன்னார்.

என்.கணேசன்

கிழவரின் மூத்த மகன் வாங் சாவொவிடம் “என்ன விஷயமாக வந்திருக்கிறீர்கள் ஐயா?” என்று மெல்லக் கேட்டார்.

வாங் சாவொ இறுக்கமான முகத்துடனேயே பதில் சொன்னான். “உங்கள் அப்பாவிடம் சிறிது பேச வேண்டும். நீங்கள் போய் உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்”

அப்படிச் சொல்லியும் கிழவரின் மூத்த மகன் தயக்கத்துடன் அங்கேயே நிற்கவே வாங் சாவொ முறைத்தான். அவர் அதற்கு மேல் அங்கே நிற்க பயந்து போய் நகர்ந்தார். போன வேகத்திலேயே ஒரு மர நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து மரியாதையுடன் வைத்து விட்டுப் போனார்.

வாங் சாவொ அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தபடியே கிழவரிடம் கேட்டான். “உங்கள் இரண்டாம் மகன் எப்போது எப்படி இறந்து போனார்?”

கிழவர் அந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. வந்திருக்கும் ஆள் சென்சஸ் அதிகாரி அல்ல என்பது புரிந்தது. “பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பாம்பு கடித்து இறந்து போனான்...” சொல்லும் போது அவர் குரல் கரகரத்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர் தளர்ச்சியுடன் அந்த மர பெஞ்சில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“இந்தப் பகுதியில் விஷ நாகங்கள் இருக்கின்றனவா?” வாங் சாவொ கூர்ந்து அவரைப் பார்த்தபடியே கேட்டான்.

“பொதுவாக இல்லை.... ஆனால் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஏதாவது பக்கத்து மலையில் இருந்திருக்கலாம். மரணம் ஒரு மனிதனை எடுத்துப் போக நிச்சயித்து விட்டால் அதற்கு எத்தனையோ வழிகள்...!”

“சிலர் பக்கத்து மலையில் இருக்கும் ஒரு ரகசிய குகைக் கோயிலைப் பற்றி உங்கள் மகன் அதிகம் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் கொல்லப்பட்டார் என்று சொல்கிறார்களே?”

கிழவர் கண்ணை மூடிக்கொண்டார். “உண்மை என்ன என்பது அந்த இறைவனுக்குத் தான் தெரியும்”

“நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

கிழவர் பதில் சொல்லவில்லை.

“அந்த ரகசியக்குகைக் கோயில் உண்மையாகவே அந்த மலையில் இருக்கிறதா? நீங்கள் பார்த்ததுண்டா?”

என்.கணேசன்

கிழவர் அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை.

வாங் சாவொ அமைதியாகச் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு காவல் நிலையத்தில் பதில் சொல்வது வசதியாக இருக்குமானால் நாம் அங்கேயே கூடப் போய்ப் பேசலாம்”

ஆயாசத்துடன் கிழவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

“பக்கத்து மலையில் நீலக்கரடிகளின் நடமாட்டம் இருப்பதால் பொதுவாக நாங்கள் யாரும் அதிகமாக அங்கே போவதில்லை. சில சமயங்களில் எங்கள் ஆடுகள் அங்கு போய் விடும். அந்த ஆடுகளைப் பிடித்து வரக்கூட ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை தான் போவோம். கிடைத்தால் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுவோம். கிடைக்கா விட்டால் அதற்கு மேல் போவதில்லை. ஆடுகள் தானாகத் திரும்பி வருவதுண்டு, வராமலும் இருப்பதுண்டு. வந்தால் எங்கள் அதிர்ஷ்டம் என்று எண்ணிக் கொள்வோம். வராவிட்டால் விட்டு விடுவோம்.... ஆனால் எல்லாரும் இந்த பொது வகையில் சேர்வதில்லை. என் இரண்டாம் மகன் அந்த மாதிரி. அவன் நீலக்கரடிக்குக் கூட பயப்படுவதில்லை. நீலக்கரடிகள் தீப்பந்தங்களுக்குப் பயப்படும். அதனால் தீப்பந்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு மலையில் நிறைய தூரம் போவான்.... அப்படிப் போன போது அவன் கண்ணில் ஏதோ ஒரு சமயம் ரகசியக் குகைக்கோயில் இருப்பதைப் பார்த்ததாகச் சொன்னான். அடுத்த முறை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போன போது அப்படி ஒரு குகைக் கோயில் இருந்த
சுவடே அங்கில்லை. ஆனாலும் அது பற்றி விடாமல்
பேசி அடிக்கடி போய் வந்தான். ஒருநாள் இறந்து
விட்டான்.... அவன் மரணத்திற்கும் அந்தக்
குகைக்கோயிலுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா
என்பது எனக்குத் தெரியாது....”

“உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? அங்கே அப்படி
ஒரு குகைக்கோயில் இருக்கிறதா?”

“நான் பார்த்தது இல்லை”

“சில நேரங்களில் சில வித்தியாசமான மனிதர்கள்
இந்த மலைக்கு வருவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன்.
நீங்கள் பார்த்ததுண்டா”

“என் சிறு வயதில் நீங்கள் சொன்னது போல
ஆட்கள் இங்கே வருவதுண்டு. யாரையும் நேராக
அவர்கள் பார்க்க மாட்டார்கள். பேச மாட்டார்கள்.
துறவிகள் போலவோ, சாதுக்கள் போலவோ
இருப்பார்கள். என் தந்தை எங்களிடம் அது போன்ற
ஆட்களிடமிருந்து எப்போதுமே விலகி இருக்கச்
சொல்வார். அதே போலத் தான் ஊர்ப் பெரியவர்கள்
தங்கள் வீட்டார்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்.
ஏன் எதற்கு என்று கேட்கிற பழக்கம் அந்தக் காலத்தில்

என்.கணேசன்

எங்களிடம் இல்லை. அவர்களைப் பார்த்தாலே நாங்கள் தூரப் போய் விடுவோம்....”

“அவர்கள் வருவது அந்த ரகசிய குகைக்கோயிலுக்கா?”

“அது தெரியாது. ஆனால் காலப் போக்கில் அது மாதிரியான ஆட்கள் வருவது குறைந்து விட்டது. இப்போதெல்லாம் மலை ஏற்றத்தில் ஆர்வம் இருப்பவர்கள் பல நாடுகளில் இருந்து வருவார்கள். அவர்களில் பல தரப்பட்டவர்கள் வருவதைப் பார்க்கிறோம்....”

“அவர்களில் யாராவது அந்தக் குகைக் கோயில் பற்றி பேசியதோ, விசாரித்ததோ உண்டா?”

“இல்லை”

வாங் சாவொ தன் பலத்த சந்தேகத்தைக் கேட்டான். “அவர்கள் மட்டும் நீலக்கரடிகளால் தாக்கப்படாமல் இருப்பது எப்படி?”

“நீலக்கரடிகள் எல்லா காலங்களிலும் இந்த மலையில் இருப்பதில்லை. குறிப்பிட்ட சில காலங்களில் வேறு சீதோஷ்ணம் தேடிப் போய் விடும். அந்தக் காலங்களில் தான் மலையேற்ற ஆட்கள் வருவார்கள்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அது போன்ற காலங்களில் உங்கள் கிராமத்தவர்களும் மேலே போய்ப் பார்க்கலாமே. அப்படி நீங்கள் போனதுண்டா?”

கிழவர் தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார். “முன்பெல்லாம் போய்க் கொண்டிருந்தோம். என் மகன் இறந்த பிறகு இந்தக் கிராமத்தில் இருந்து யாரும் போவதில்லை.....”

அதை அந்த உள்ளூர் போலீஸ்காரன் முன்பே சொல்லி இருந்தான். அந்த மலையை அந்தக் கிராமத்து மக்கள் சைத்தான் மலை என்றழைப்பதாகவும் சொல்லி இருந்தான்...

“இப்போதைய காலம் நீலக்கரடிகள் மலையில் இருக்கும் காலமா?” வாங் சாவொ கேட்டான்.

“ஆமாம்.....”

“நீலக்கரடிகள் மலையின் மேற்பகுதியில் தான் இருக்கின்றன என்கிறார்களே. அது உண்மையா?”

“ஆமாம். ஆனால் இரவு நேரங்களில் கீழ்ப்பகுதிக்கு வருவதுண்டு.....”

வாங் சாவொ எழுந்தான். இன்று என்ன ஆனாலும் சரி இந்த மலையில் ஒரு ரகசிய குகைக்கோயில் இருக்கிறதா இல்லையா என்று அறிந்து கொள்ளாமல்

என்.கணேசன்

அவன் திரும்பப் போவதில்லை. அதற்கான முழு ஏற்பாட்டுடன் தான் அவன் வந்திருக்கிறான்.

போவதற்கு முன் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கத் தோன்றியது. “இந்த இரண்டு நாட்களில் யாராவது புது ஆட்கள் இந்தப் பக்கம் வந்திருந்தார்களா?”

கிழவர் சொன்னார். “ஆமாம். ஒரு ஆட்டிடையன் வந்திருந்தான்.....”

அத்தியாயம் 73

புதிய ஆள் அந்தக் கிராமத்திற்கு இந்த இரண்டு நாட்களில் வந்திருந்தான் என்கிற செய்தி வாங் சாவொவை உஷார்ப்படுத்தியது. ஆட்டிடையன் என்ற கூடுதல் அடையாளம் அவனது எச்சரிக்கை உணர்வைக் குறைக்கவில்லை. அந்தப் பாதுகாவலன் எந்த வேடத்தையும் அனாயாசமாகப் போட முடிந்தவன். அதனால் கிழவரைக் கூர்ந்து பார்த்தபடியே கேட்டான். “எப்போது?”

“இன்று தான். சுமார் மூன்று மணி நேரத்திற்கு முன்னால். ஆடு வாங்க வந்திருந்தான்”

“எங்கிருந்து வந்தவனாம்?”

கிழவர் அக்ஷய் சொல்லி இருந்த கிராமத்தின் பெயரைச் சொன்னார்.

வாங் சாவொவின் சந்தேகம் குறையவில்லை. “ஆடு நிஜமாகவே வாங்கினானா? இல்லை விலை விசாரித்து மட்டும் போனானா?”

“இரண்டு ஆடுகள் வாங்கினான்”

“அவனுடன் சிறுவன் யாராவது இருந்தானா?”

என்.கணேசன்

“இல்லை ஐயா. அவன் தனியாகத் தான் வந்திருந்தான்.”

வாங் சாவொவின் சந்தேகம் தீர்ந்தது. அந்த ஆளுடன் சிறுவன் இல்லாததும், அந்த ஆள் உண்மையாகவே ஆடு வாங்கிப் போனதும், வந்தவன் பாதுகாவலனாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. அவர்களே ஓடி ஒளிந்து கொள்ள வேண்டி இருக்கும் சூழ்நிலையில் ஆடுகளையும் வாங்கிக் கொண்டு போவார்களா என்ன!

வாங் சாவொ கேட்டான். “அந்தக் குகைக்கோயில், மலையில் எந்தப்பகுதியில் பார்த்ததாக உங்கள் மகன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்?”

கிழவர் அந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும் என்பது போல பார்த்தார். வாங் சாவொ எரிச்சலுடன் விளக்கினான். “மலையில் அந்தக் குகைக்கோயிலை உச்சியில் பார்த்தாரா? மத்தியில் பார்த்தாரா? கால்வாசிப் பகுதியிலேயே பார்த்தாரா?”

“கால்வாசிப்பகுதியிலேயே தான் பார்த்ததாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.... சிறு வயதில் நான் எத்தனையோ முறை மலை ஏறி இருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு முறை கூட நான் பார்த்ததில்லை....” என்றவர் ஒரு சிறிய மௌனத்திற்குப் பிறகு குரலடைக்கச் சொன்னார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சாகும் காலம் நெருங்கி விட்டதால் மட்டுமே அவன் கண்ணில் அந்தக் குகைக் கோயில் பட்டதோ என்னவோ!”

வாங் சாவொவுக்கு அந்த பீஜிங் இளைஞன் நினைவுக்கு வந்தான். அவன் கண்ணிலும் அந்த சைத்தான் கோயில் பட்டு அதுவே அவனுடைய அகால மரணத்திற்குக் காரணமானதும் நினைவுக்கு வந்தது....

வாங் சாவொ கேட்டான். “உண்மையாகவே உங்கள் மகன் அந்த ரகசியக் கும்பலால் கொல்லப்பட்டிருந்தார் என்றால் அதற்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று எப்போதாவது உங்களுக்குத் தோன்றி இருக்கிறதா?” அப்படி இருந்தால் இந்த ஆளை எதாவது விதத்தில் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பது அவன் எண்ணமாய் இருந்தது.

கிழவர் முகம் சோகத்தில் ஆழ்ந்தாலும் கூடவே வறண்ட சிரிப்பொன்று அவரிடம் எழுந்தது. “கோபம், பழி வாங்கும் எண்ணம் எல்லாம் என்னை விட்டுப் போய் பல காலம் ஆகி விட்டது ஐயா. விதியுடன் போராட திராணி இல்லை.... இருக்கும் பிள்ளைகளாவது நல்லபடியாக இருந்தால் போதும் என்று மட்டுமே இறைவனிடமே வேண்டுகிறேன்.....”

என்.கணேசன்

வாங் சாவொ கிளம்பினான். “அப்படி ஒரு குகைக்கோயில் இருந்தால் நாங்கள் அதைக் கண்டு பிடிக்காமல் விடமாட்டோம்....” என்று அவன் கிழவரிடம் கடைசியாகத் தெரிவித்த போது கிழவர் ‘அட பைத்தியக்காரா’ என்பது போல் பார்த்தார். வாங் சாவொ அதை ரசிக்கவில்லை. அவன் வேகமாக நகர்ந்தான்.

அவன் ஜீப் அருகே வந்த போது உள்ளூர் போலீஸ்காரன் அவன் முகபாவனையைப் படிக்க முயன்றான். கண்டிப்பாக மலையேறச் சொல்வானா என்ற பயம் அவனுக்கு இருந்தது. நீலக்கரடிகள் அதிகம் இருக்கும் அந்த சைத்தான் மலையில் ஏற அவனுக்குச் சிறிதும் விருப்பம் இல்லை. ஆனால் வாங் சாவொவின் முகம் கல்லைப் போல இருந்தது.

“அடுத்தது என்ன சார்?” என்று மெல்ல போலீஸ்காரன் கேட்டான்.

“மலை ஏறலாம். அந்த ரகசிய குகை இருப்பது உண்மை என்றால் அதைக் கண்டு பிடிக்காமல் இன்று திரும்பப் போவதில்லை.....”

உள்ளூர் போலீஸ்காரன் மனம் நொந்தான். “நீலக்கரடிகள் அதிகம் இருக்கிற மலை சார் இது....” என்று மெல்ல இழுத்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வாங் சாவொ பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு
சொன்னான். “மலையின் மேல் பகுதியில் தான்
நீலக்கரடிகள் பகலில் இருக்கின்றன. நாம் அந்த
அளவுக்குப் போகப் போவதில்லை. அப்படி ஒன்றிரண்டு
நீலக்கரடிகள் கீழே வந்தால் நம் ஆறு பேரிடமும்
துப்பாக்கி இருக்கிறது. இதில் பயப்பட என்ன
இருக்கிறது?”

உள்ளூர் போலீஸ்காரன் தலையை அசைத்தான்.
அவன் அந்த மலையைப் பற்றி எத்தனையோ வதந்திகள்
கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். நீலக்கரடிகள் பற்றி
வெளிப்படையாகச் சொன்னது போல அதை எல்லாம்
வாங் சாவொவிடம் சொல்ல முடியாது. சீனாவில் இருந்து
வந்த வாங் சாவொவுக்கு திபெத்தின் ஆபத்தான சில
விஷயங்களைச் சொன்னாலும் புரியாது. கூட இருக்கும்
மற்ற நான்கு ஆட்களும் உள்ளூர் ஆட்கள் அல்ல.
அவர்களுக்கும் புரியாது. விதி வலிது, நடக்கிற படி
நடக்கட்டும் என்று அவன் நினைத்தான்.

அவர்கள் ஜீப்பில் மலையடிவாரத்திற்குக்
கிளம்பினார்கள்.

மாராவின் போன் இசைத்தது. உடனடியாகப்
பேசினான். “ஹலோ”

“நான் போவதற்கு முன்பே அங்கே வாங் சாவொ
தன் ஆட்களுடன் இருக்கிறான்.....”

என்.கணேசன்

மாரா ஆச்சரியப்பட்டான். “மைத்ரேயனும் அவன் பாதுகாவலனும் அங்கிருப்பதை வாங் சாவொவும் கண்டுபிடித்து விட்டானா?...”

“வாங் சாவொ அங்கே மைத்ரேயனைத் தேடி வரவில்லை. அந்த மலையில் இருக்கும் ரகசியக் குகையைக் கண்டு பிடிக்க வந்திருக்கிறான்....”

மாரா சாதாரணமாக எதற்கும் அசந்து போகிறவன் அல்ல. ஆனால் அந்தக் கணத்தில் அவன் அசந்து போனான். லீ க்யாங்கின் வேகம் அவனைப் பிரமிக்க வைத்தது. எத்தனை வேகமாக நெருங்கி விட்டான்....

மெல்ல மாரா கேட்டான். “அங்கே நடப்பதை ஒன்று விடாமல் சொல்...”

“வாங் சாவொ அந்தக் கிராமத்துக் கிழவன் ஒருவனிடம் தனியாக விசாரித்து விட்டு இப்போது அந்த மலையில் ஏறப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடன் உள்ளூர் போலீஸ்காரனும், வேறு நான்கு ஆட்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிரடிப்படை ஆட்கள் போல் தெரிகிறார்கள். மலைஏற்றத்திலும் நல்ல தேர்ச்சி உடையவர்கள் என்பது பார்த்தாலே தெரிகிறது.....”

“உன்னை அவர்கள் யாராவது பார்த்தார்களா?”

“இல்லை, நான் அவர்கள் கண்ணில் படவில்லை....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நல்லது. உடனடியாக அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விடு. மலைக்குப் போக வேண்டாம். அந்தக் கிராம எல்லையில் மறைவாய் இரு. வாங் சாவொவும் அவன் ஆட்களும் எப்போது அங்கிருந்து போகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவி...”

பேசி முடித்து மாரா யோசித்தான். அந்த மலையும், குகைக் கோயிலும் லீ க்யாங் கவனத்துக்கு இவ்வளவு சீக்கிரம் வரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை என்றாலும் கூட மைத்ரேயன் இருக்கும் இடத்திற்கு வாங் சாவொ போய்க் கொண்டிருப்பது ஒரு நல்ல செய்தியாகத் தான் தோன்றியது. நீலக்கரடிகள் ஒரு பக்கம், வாங் சாவொ இன்னொரு பக்கம் நெருங்கும் போது அந்த மைத்ரேயனும், அவன் பாதுகாவலனும் என்ன செய்வார்கள் என்று யோசிக்கையில் சின்னதாய் புன்னகை அவன் இதழ்களில் தவழ்ந்தது.

வாங் சாவொவின் வரவை அக்ஷய் விரைவிலேயே உணர்ந்தான். வந்திருப்பது வாங் சாவொவும், அவன் ஆட்களும் தான் என்பது ஆரம்பத்தில் அக்ஷய்க்குத் தெரியவில்லை. மலையில் தங்களைத் தவிர வேறு ஆட்கள் பிரவேசித்து விட்டார்கள் என்பதை சிறு சிறு சத்தங்களால் அவன் அறிந்தான். அந்த சமயத்தில் மைத்ரேயன் ஆட்டுக்குட்டிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அக்ஷய் உதட்டில் விரல் வைத்து அமைதி காக்கச் சொல்லி அவனை எச்சரித்தான். அந்தக்

என்.கணேசன்

கணமே மைத்ரேயன் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு அவன் அருகே வந்து நின்றான். அவன் பின்னாலேயே அந்த ஆட்டுக்குட்டிகளும் வந்தன.

விளையாட்டை அப்படி உடனடியாக நிறுத்த முடிந்த சிறுவர்களை அக்ஷய் அது வரை கண்டதில்லை. கௌதம் விளையாட்டை நிறுத்த குறைந்த பட்சம் மூன்று தடவையாவது சொல்ல வேண்டி இருக்கும்.... அக்ஷய் தன் பள்ளியிலும் எத்தனையோ பிள்ளைகளைப் பார்த்திருக்கிறான். அவர்களும் அப்படித்தான். சொன்ன கணமே ஒன்றை விட்டு விலகி வருவது பெரியவர்களுக்கே கூட சுலபமல்ல. வியப்புடன் மைத்ரேயனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு தன்னுடனேயே நெருங்கி வருமாறு சைகையால் தெரிவித்து விட்டு அக்ஷய் தாங்கள் இருந்த இடத்தில் இருந்து மெல்ல கீழே இறங்கி வர ஆரம்பித்தான். மைத்ரேயனும் பின்தொடர்ந்தான். ஆடுகளும் மைத்ரேயனுடனேயே சத்தமில்லாமல் வந்தன.

சத்தம் வந்த இடத்தைப் பார்க்கும் வசதியான ஒரு பாறைக்குப் பின்னால் நின்று கொண்ட அக்ஷய் தன் தோல்பையில் இருந்து ஒரு உயர்தர பைனாகுலரை எடுத்துக் கொண்டு பாறை இடுக்கில் இருந்து பார்த்தான். வாங் சாவொவைப் பார்த்தவுடன் அவன் இதயத்துடிப்பு ஒரு கணம் நின்றது. இவன் எப்படி அறிந்தான் என்ற திகைப்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆனால் வாங் சாவொவின் நடவடிக்கையை மேலே இருந்து கவனிக்க கவனிக்க அவனது திகைப்பு வேறு மாதிரியாக மாறியது. வாங் சாவொ அவர்களைத் தேடி வரவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏன் ஆட்களையே தேடுவதாகத் தெரியவில்லை. அங்கங்கே பாறைகளில் தட்டினார்கள். சில செடிகொடிகளை வெட்டினார்கள். அடர்த்தியாக தாவரங்கள் படர்ந்திருந்த பகுதிகளிலும் மறைவாய் இருக்கும் பகுதிகளிலும் மிகவும் கவனமாக அவர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். என்ன தேடுகிறார்கள்? மைத்ரேயனைத் தேடுவதை விட்டு விட்டு வேறெதையோ தேடுகிறார்கள் என்பதே அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கேள்விப்பட்ட வரையில் லீ க்யாங்கின் கவனம் அப்படி எல்லாம் திசை திரும்பாதே என்று யோசித்தபடியே அக்ஷய் அவர்களைக் கண்காணித்தான்.

ஒரு இடத்தில் அடர்த்தியாக இருந்த தாவரங்களை வாங் சாவொவின் ஆட்கள் வெட்டிய போது ஒரு பள்ளம் தெரிய அவர்கள் சற்று தள்ளி வேறு பக்கத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த வாங் சாவொவை அழைத்தார்கள். “சார் இங்கே பாருங்கள்”

ஆர்வத்துடன் விரைந்து வந்த வாங் சாவொ அந்தப் பள்ளத்தை சந்தேகத்துடன் பார்த்து விட்டு “எதற்கும் இங்கே கொஞ்சம் தோண்டிப் பாருங்கள். குகையை மண் போட்டு அவர்கள் மறைத்து வைத்திருந்தாலும்

என்.கணேசன்

இருக்கலாம்” என்று சொல்ல அவர்கள் தோண்ட ஆரம்பித்தார்கள். சிறிது நேரத்திலேயே குகை அங்கே இல்லை என்பது தெரிந்து வேறு பக்கம் அவர்கள் நகர்ந்தார்கள்.

அக்ஷய்க்கு அவர்கள் மெல்ல பேசிக் கொண்டது காதில் விழவில்லை என்றாலும் கூட அவர்கள் தேடிய விதத்தைப் பார்க்கையில் அவர்கள் தேடுவது அவன் பார்வையில் ஒரு முறை பட்டு மறைந்த குகையாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழ ஆரம்பித்தது. அப்படி இருக்குமானால் பார்த்த காட்சியில் பிழை இல்லையா?....

பைனாகுலரை கண்களிலிருந்து எடுத்து விட்டு சந்தேகத்தோடு அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான்.

அத்தியாயம் 74

அக்ஷயின் சந்தேகப்பார்வையை மைத்ரேயன் பார்க்கவில்லை. அவன் அமைதியாக தூரத்தில் தெரிந்த பனிபடர்ந்த மலைமுகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அக்ஷய் என்ன பார்க்கிறான், கீழே ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் யார், என்ன செய்கிறார்கள் என்ற கேள்விகள் எல்லாம் அது போன்றதொரு சூழ்நிலையில் இயல்பாக ஒருவன் மனதில் எழ வேண்டியவை. அவை எதுவும் மைத்ரேயன் மனதில் எழுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “சமீப மடாலயத்தில் உன்னைத் தேடி வந்தவர்கள் இங்கேயும் வந்திருக்கிறார்கள்...”

அந்தத் தகவல் மைத்ரேயனைத் திடுக்கிட வைக்கவில்லை. எங்கேயோ மழை பெய்கிறது என்று அக்ஷய் சொல்லி இருந்தால் எப்படிப் பார்த்திருப்பானோ அப்படித்தான் பார்த்தான்.

அக்ஷய் தொடர்ந்து சொன்னான். “ஆனால் இந்தத் தடவை உன்னைத் தேடுவது போல தெரியவில்லை. ஏதோ குகையைத் தேடுவது போல் இருக்கிறது.. நான் எனக்குத் தெரிந்ததாய் அப்போது சொன்னேனே அந்தக்

என்.கணேசன்

குகையாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று
தோன்றுகிறது....”

மைத்ரேயன் முகத்தில் சலனமேயில்லை. ஒரு
பெருமூச்சு விட்ட அக்ஷய் மறுபடி அந்த பைனாகுலர்
மூலம் வாங் சாவொ கோஷ்டியைக் கவனிக்க
ஆரம்பித்தான். அவர்கள் மும்முரமாக சந்தேகப்படும்
இடங்களை எல்லாம் சோதித்துப் பார்த்திக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்ஷய்க்கு ஒரு இடத்தை ஒரு முறை பார்த்தால்,
அதுவும் முக்கிய அனுபவம் ஏற்பட்ட இடமாக அது
இருந்தால் அந்த இடத்தின் அமைப்பும், அதன்
சூழ்நிலைகளும் அவன் மனதில் நன்றாகவே பதிந்து
விடும். அந்த வகையில் அவன் குகையைப் பார்த்த
இடம் வாங் சாவொ குழு சோதித்துக் கொண்டிருந்த
இடத்திற்கு சுமார் ஐநூறு அடிகள் மேலே இருந்தது.
இப்போதும் அந்த இடத்தில் குகை எதுவும் தெரியா
விட்டாலும் அந்த இடம் எது என்பதில் அவனுக்கு
சந்தேகமே இல்லை.

அவர்கள் அந்த இடத்தைச் சோதிக்கும் போது
அவர்களுக்கு குகை அகப்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்க
வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்குள்ளே எழுந்தது.
ஆனால் லேசாக இருட்டிக் கொண்டு வரவே என்ன
செய்வார்கள் என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அதே நேரத்தில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மலை மேல் இருந்து நீலக்கரடிகளின் வரவு நிகழ்ந்து விடுவோமா என்று பயந்தான். அவற்றுக்காக சில தற்காப்பு சாதனங்கள் முன்பே கொண்டு வந்திருந்தான் என்றாலும் வாங் சாவொவும் அவன் குழுவும் அந்த மலையில் இருக்கும் வரை, அவற்றை உபயோகப்படுத்துகிற சூழ்நிலை இல்லை. அக்ஷய் என்ன செய்வது என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

நல்ல வேளையாக வாங் சாவொவும் நீலக்கரடிகளிடம் இருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டி முன்பே தயாராக வந்திருந்தான். அதே போல் இரவு நேர சோதனைக்காகவும் தயாராகவே வந்திருந்தான். இருட்ட ஆரம்பித்தவுடன் தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த சில ஒளிவிளக்குகளை அவர்கள் பிரகாசிக்க விட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் ஒரு பெரிய மூட்டையுடன் மேலே வர ஆரம்பித்தான். அக்ஷய் மைத்ரேயனைத் தொட்டு ஜாக்கிரதை என்று சைகை செய்ய மைத்ரேயன் அக்ஷயை ஓட்டி ஒளிந்து நின்று கொண்டான். ஆடுகள் அதையும் அவன் விளையாட்டாய் எண்ணி அவனை ஓட்டிக் கொண்டன.

அக்ஷயும் மைத்ரேயனும் இருக்கும் இடத்தையும் தாண்டி முன்னேறி சுமார் இருபது அடிகள் போன அந்த நபர் மூட்டையை அவிழ்த்து நன்றாக உலர்ந்த மரக்கட்டைகளைக் கொட்டினான். அவற்றை நான்கு பிரிவுகளாய் பிரித்து சில அடிகள் இடைவெளியில்

என்.கணேசன்

வைத்து அவற்றின் மீது மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிப் பற்ற வைத்தான். பெரும் நெருப்பு ஜுவாலைகள் எரிய ஆரம்பித்தன. நீலக்கரடிகள் நெருப்பு இருக்கும் இடங்களுக்கு அருகில் வருவதில்லை.... அக்ஷய் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

மறுபடி கீழே இறங்கிப் போய் அந்த ஆள் தன் சகாக்களுடன் சேர்ந்து கொள்ள சோதனைகள் தொடர்ந்தன. அக்ஷய் குகை பார்த்த இடத்திற்கு அவர்கள் வந்து சேர மேலும் ஒன்றரை மணி நேரம் தேவைப்பட்டது. அவர்கள் நெருங்க நெருங்க அக்ஷய் ஆவல் அதிகரித்தது. என்ன ஆகும்? அவர்கள் குகையைக் கண்டுபிடிப்பார்களா, மாட்டார்களா?

ஒருவழியாக அந்த இடத்தை அவர்கள் நெருங்கினார்கள். அந்த இடத்திலும் குகை இருந்த சரியான பகுதி எது? அக்ஷய் தன் முந்தைய அனுபவத்தை மனத்திரையில் மறுபடி ஓட விட்டான். அந்தக்குகை தெரிந்த இடத்திற்கு வலதுபுறம் சற்றே பழுப்பேறிய ஒரு பாறை இருந்ததும் இடது புறம் வித்தியாசமாய் வளைந்து போய் இருந்த மரம் இருந்ததும் மனத்திரையில் தெரிந்தது. இப்போது ஆர்வத்துடன் அந்தப் பாறையையும், வித்தியாசமாய் வளைந்த மரத்தையும் பார்த்தான். அவை அப்படியே தான் இருந்தன. ஆனால் இடையே வெற்றிடம் தான் தெரிந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வாங் சாவொ தான் அந்த இடத்தைச் சோதித்தவன். பழுப்பேறிய பாதையைத் தட்டிப் பார்த்தான். அதன் இடுக்கில் ஏதாவது துளை உள்ளதா என்று விளக்கின் ஒளியில் பரிசோதித்தான். வித்தியாசமாய் வளைந்த மரத்தின் வேரைக் கூட கையிலிருந்த இருப்புக்கழியால் தட்டினான். ஆனால் வெற்றிடத்தைத் தட்டிப் பார்க்க என்ன இருக்கிறது.... அவன் நகர்ந்தான்.

மேலும் இரண்டு மணி நேரம் அந்த மலையில் அவர்கள் இருந்தார்கள். அக்ஷய் மறைந்திருந்த பகுதி வரை கிட்டத்தட்ட வந்து விட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் வாங் சாவொ தன் மனதில் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டான். அவன் முன்பே சேகரித்த தகவல்களின் படியும், கீழே கிராமத்துக் கிழவர் சொன்ன தகவலின் படியும் அந்த ரகசியக்குகை இந்த இடத்திற்கு முன்பாகவே அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். இது வரை கிடைக்கவில்லை என்றால் இனி மேல் கிடைக்க வாய்ப்பில்லை.

வாங் சாவொ வறண்ட குரலில் சொன்னான்.
“போதும். போகலாம்”

முதலில் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டவன் உள்ளூர் போலீஸ்காரன் தான். அவன் தங்களில் ஓரிருவர் அல்லது அனைவரும் ஏதாவது விஷப்பாம்பு கடித்து சாகலாம் என்றும் அல்லது வேறெதாவது விபத்துக்குள்ளாகலாம்

என்.கணேசன்

என்றும் எதிர்பார்த்திருந்தான். சைத்தான் மலை என்று சும்மாவா சொன்னார்கள். அதுவும் இவர்கள் சைத்தானின் குகைக் கோயிலையே தேடிப் போகிறார்கள் என்றால் சைத்தான் சும்மா இருக்குமா? இப்படியெல்லாம் பயந்து போனவன் ஓட்டமும் நடையுமாக அவர்களுக்கும் முன்பாக கீழிறங்க ஆரம்பித்தான்.

வாங் சாவொவிடம் பேசி முடித்த பின் லீ க்யாங் அபூர்வமான களைப்பை உணர்ந்தான். அறிவுக்கும் எட்டாத சக்திகளிடம் எப்படி மோதுவது என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. வாங் சாவொ போகாமல் வேறு ஆட்கள் அந்த மலைக்குப் போயிருந்தால் கூட, தேடிய விதம் சரியில்லை என்று அவன் எண்ணி இருப்பான். இப்போது அப்படி நினைக்கவும் வழியில்லை. “மைத்ரேயனை மட்டுமல்ல மாராவின் அவதாரம் என்று சொல்லப்படுபவனையும் நான் கண்டுபிடித்து சிறைப்படுத்துவேன்” என்று உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவரிடம் சூளுரைத்தது நினைவுக்கு வந்தது. ‘இடம் மாற வழி இல்லாத அந்தக் குகைக்கோயிலையே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை, பின் எப்படி எங்கிருக்கிறான் என்றே தெரியாத, எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்ல முடிந்த என் அவதாரத்தைக் கண்டுபிடிப்பாய்’ என்று சைத்தான் சிரிப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. புத்தரின் அவதாரமும், சைத்தானின் அவதாரமும் ஒரே சமயத்தில் மறைவாய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருப்பதும், மறைந்திருந்தே இயங்குவதும் பெரிய சவாலாகவே அவனுக்கு இருந்தன.

ஆனால் அவன் கடக்க முடியாத தடைகள் உலகத்தில் இல்லை. எதுவும் தெரியாதென்று அவன் இதுவரை வெட்கப்பட்டதில்லை. தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவசியமாய் அவன் உணர்ந்ததை இது வரையில் எப்பாடு பட்டாவது அவன் தெரிந்து கொள்ளாமல் விட்டதில்லை. அது அவன் வாழ்வின் இறுதி மூச்சு உள்ள வரை நடக்கும். மனதில் உறுதியோடு அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த போது அவன் அலைபேசி இசைத்தது. எடுத்துப் பேசினான். “ஹலோ”

“சார். ஆசான் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டோம்”. இந்தியாவில் அவன் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஆள் பரபரப்பாய் சொன்னான்.

லீ க்யாங் புன்னகைத்தான். சின்னதாய் அந்தச் செய்தி அப்போதைய மனநிலைக்கு ஆறுதல் தந்தது. “எங்கே இருக்கிறார்?”

“கர்னாடகாவில் குடகு மலையில் இருக்கும் ஒரு புத்தமடாலயத்தில் இருக்கிறார்.”

“நல்லது. அவர் உங்கள் பார்வையில் இருந்து தப்பாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவரைச் சாதாரணமாக நினைத்து குறைவான ஆட்களை வைத்துக்

என்.கணேசன்

கண்காணிக்காதே. தேவை என்று நினைப்பதற்கு இரண்டு மடங்கு ஆட்களை வைத்துக் கண்காணி. அவரை யார் சந்திக்கிறார்கள், யாரிடம் அவர் பேசுகிறார், என்ன பேசுகிறார், என்ன செய்கிறார், எங்கே போகிறார் என்கிற எல்லாத் தகவல்களும் நமக்கு வேண்டும். சொல்வது நினைவிருக்கட்டும். கிழவர் தானே என்று அலட்சியமாய் இருந்து விடாதே. அதிகமான ஆட்களை வைத்துக் கண்காணி”

கட்டளையிட்டு விட்டு லீ க்யாங் யோசிக்க ஆரம்பித்தான். மைத்ரேயனுடன் அந்தப் பாதுகாவலன் திபெத்தைக் கடக்க வாய்ப்பே இல்லை. அப்படி ஒரு அதிசயம் நடந்தாலும் பின் அவன் அந்தச் சிறுவனை ஆசானிடம் தான் ஒப்படைப்பான். அப்படி நடக்கும் பட்சத்தில் ஆசான் இருக்கும் இடம் தெரிந்து விட்டதால் மைத்ரேயனைப் பிடிப்பது கஷ்டமான காரியம் அல்ல...

எதிர் வீட்டை சலிப்பில்லாமல் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த சேகரின் அலைபேசி பாடியது. சேகர் அலைபேசியில் தெரிந்த எண்ணைப் பார்த்தான். பரிச்சயம் இல்லாத எண். எச்சரிக்கையுடன் எடுத்துப் பேசினான். “ஹலோ”

“எஸ். நான் தான் பேசுகிறேன்” பெயர் தெரிவிக்கா விட்டாலும் குரல் பேசுவது யார் என்று சொன்னது.

சேகர் நட்புடன் சொன்னான். “சொல்லுங்கள்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“எங்கிருக்கிறாய்?”

“கோயமுத்தூரில்”

“வேலையாகவா...”

“இல்லை. இது என் தனிப்பட்ட வேலை. என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்?”

“கர்னாடகாவில் மைசூர் அருகே ஒரு வேலை இருக்கிறது. வருகிறாயா என்று கேட்கத்தான் போன் செய்தேன்.....”

“என்ன வேலை....”

“ஒரு திபெத்தியக்கிழவரைக் கண்காணிக்கும் வேலை... பணம் நிறைய கிடைக்கும்....”

“எப்போது வரை வேலை இருக்கும்?”

“தெரியவில்லை.... குறைந்த பட்சம் இருபது நாளாவது இருக்கும் என்று தலைவர் சொல்கிறார்”

“இங்கே என் வேலை ஒரு வாரத்திற்குள் முடிந்து விடும் என்று நினைக்கிறேன்..... அதன் பிறகு வரவா?”

“சரி. ஒரு வாரம் கழித்து நானே உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன்”

என்.கணேசன்

அலைபேசியைக் கீழே வைத்த போது சேகருக்கு எதிர் வீட்டுக்கும், கர்னாடகாவில் இருக்கும் வேலைக்கும் சம்பந்தம் இருக்கும் என்று சத்தியமாய் தெரியவில்லை.

அத்தியாயம் 75

வாங் சாவொவின் ஆட்கள் போவதையே அக்ஷய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் எழுப்பி விட்டு நெருப்புகள் இன்னும் சற்று தள்ளி எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவர்களில் கடைசி ஆளும் பார்வையில் இருந்து மறைந்த பின் மைத்ரேயனுடன் அந்த பாறைக்குக் கீழேயே அமர்ந்து கொண்டான். அந்த ஆடுகள் அவர்களுக்கு முன்பே அங்கே இளைப்பாற ஆரம்பித்திருந்தன. நெருப்புகள் காலை வரை தொடர்ந்து எரியும் போல இருந்தது. அதனால் காலை வரை நீலக்கரடிகள் வரும் அபாயம் இல்லை. மைத்ரேயன் அவன் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டான். பாறையில் சாய்ந்து கொண்ட அக்ஷய்க்கும் களைப்பின் மிகுதி காரணமாக சீக்கிரமே உறக்கம் வந்து விட்டது.

எத்தனை நேரம் அவன் உறங்கி இருப்பானோ, அவனுக்கே தெரியவில்லை. ஒரு விசித்திர சத்தம் கேட்டு கண்விழித்த போது அவன் இதயம் துடிக்க மறந்தது. காரணம் சில அடிகள் தள்ளி ஒரு நீலக்கரடி நின்று கொண்டிருந்தது. அவனை எழுப்பியது அதன் உறுமல் தான். மைத்ரேயன் மெல்லிய புன்னகையுடன் அந்த நீலக்கரடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆடுகள் இரண்டும் பெரும் பயத்துடன் மைத்ரேயனுக்குப் பின்னால் ஒடுங்கி இருந்தன. அக்ஷய் எரிந்து

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்த நெருப்புகளை திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு ஓரமாய் எரிந்து கொண்டிருந்த ஒன்றைத் தவிர மற்றவை அணைய ஆரம்பித்திருந்தன. ஆனாலும் அவற்றின் அக்னித் துண்டங்கள் இப்போதும் கனன்று கொண்டு தான் இருந்தன. அக்ஷய் மெல்ல தன் தோள்பையில் இருந்து மெல்லிய கத்தியை வெளியே எடுத்தான். வேகமாக அதை எடுத்து நீலக்கரடியின் மீது அவன் வீச யத்தனித்த போது அதிசயமாய் மைத்ரேயனின் கை அவன் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தது.

நீலக்கரடி எத்தனை அபாயமான விலங்கு என்பது இவனுக்குத் தெரியுமா என்று சந்தேகத்துடன் அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயனின் பார்வை அந்த நீலக்கரடி மீதிருந்து விலகாததும், அவன் புன்னகை மங்காததும், நீலக்கரடியுடன் அவன் மௌன மொழியில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியதும் அந்த நிலவொளியில் ஒரு அசாதாரணக் காட்சியாய் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அக்ஷய் மெல்ல முணுமுணுத்தான். “அது மிக அபாயமான விலங்கு...”

மைத்ரேயன் நீலக்கரடி மேல் வைத்திருந்த பார்வையை விலக்காமல் சொன்னான். “அது ஒன்றும் செய்யாது.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“விஷப்பரிட்சை வேண்டாம் மைத்ரேயா”

“நீங்கள் பயப்படாதீர்கள்.... அதுவும் உங்களைப் பார்த்துத் தான் பயப்படுகிறது... நீங்கள் கத்தியை பைக்குள்ளேயே போட்டு கையை வெளியே எடுங்கள்....”

அவன் புத்தனின் மறு அவதாரமாகவே இருந்தாலும் கூட இந்த விஷயத்தில் அவன் சொல்வதைக் கேட்க அக்ஷயுக்கு சிரமம் இருந்தது. ஆனாலும் கஷ்டப்பட்டு கத்தியைப் பையிலேயே போட்டு விட்டுக் கையை வெளியே எடுத்தான். மைத்ரேயன் மனிதரிடம் பேசுவது போல நீலக்கரடியிடம் செல்லக் குழந்தையிடம் பேசும் தாயின் அன்பான குரலில் பேசினான்.

“நீ பயப்படாமல் வா. இவர் ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்... நல்லவர்.”

இரண்டடி முன் வைத்த நீலக்கரடி அக்ஷயைப் பார்த்தபடி அப்படியே நின்றது. அவனைப் போலவே அதுவும் சந்தேகப்பட்டது போலத் தெரிந்தது.

மைத்ரேயனே எழுந்து அதன் அருகில் போனான். அக்ஷய் இதயம் வேகம் எடுக்க ஆரம்பித்தது. மைத்ரேயன் அந்த நீலக்கரடியைத் தடவிக் கொடுத்தான். அவன் ஆடுகளிடம் நெருக்கமாய் இருந்தது போலவே நீலக்கரடியிடமும் நெருங்கிப் பழகியது இப்போதும் அக்ஷயுக்குத் திகைப்பாய் தான் இருந்தது. நீலக்கரடி

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனின் கைபட்டு மெல்லியதாய் சிலிர்த்தது. அவன் அதன் காதுகளில் மிகத் தாழ்ந்த குரலில் ஏதோ பேசினான். நீலக்கரடியிடம் பெரும் மாறுதல் தெரிய ஆரம்பித்தது. அது அவனை நட்புடன் பார்த்தது. இரண்டே நிமிடங்களில் மைத்ரேயன் அதை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அக்ஷய்க்கு எல்லாம் கனவில் நடப்பது போல் இருந்தது. அது வரை கிலியுடன் இருந்த ஆடுகளும் அமைதியடைய ஆரம்பித்தன. அக்ஷய் பிரமிப்புடன் பார்த்தான். ஆனால் நீலக்கரடி நெருங்கிய போது மனம் தானாக அலறியது. மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான். “இது ஒன்றும் செய்யாது. பயப்பட வேண்டாம்”

ராட்சஸ நாய்கள் வளர்த்துபவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தாளிகளைத் தைரியப்படுத்துவது போலத் தான் அவனும் பேசினான். அந்த நீலக்கரடியும் எஜமானுக்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் நாய் போலத் தான் அவன் அருகில் சாதுவாக நின்றது. கண்ணில் கண்டது கருத்திலும் பதிய சிறிது நேரம் அக்ஷய்க்குத் தேவைப்பட்டது. அவர்களுடன் நீலக்கரடியும் அமர்ந்து கொண்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் அதைத் தடவியபடியே சொன்னான். “இது தைரியமானது. அந்த நெருப்புகளைத் தாண்டிக்கூட வந்து விட்டது பாருங்கள்”

சிறிது நேரத்தில் மைத்ரேயனும் கண்ணயர்ந்தான். அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நீலக்கரடியும் கண்ணயர்ந்தது. அக்ஷயக்கு உறக்கம் வரவில்லை. அந்தக் காட்சியையே அவன் அதிசயித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மெள்ள மெள்ள அவனையும் அமைதி சூழ ஆரம்பித்தது.

இரண்டு மணி நேரத்தில் விடியல் வந்தது. நீலக்கரடி மெல்ல கண் விழித்தது. அதை உணர்ந்தது போல மைத்ரேயனும் கண் விழித்தான். நீலக்கரடி மெல்ல எழுந்து மலை உச்சியைப் பார்த்தது.

“போகிறாயா?” என்று மைத்ரேயன் கேட்டான். அதன் லேசான உறுமலில் ஏதோ பதில் பெற்றவன் போல அவன் நட்புடன் வழியனுப்பினான். “சரி போ”

நீலக்கரடி சில அடிகள் போய் பின் திரும்பி அவனை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு வேகமாகப் போய் பார்வையில் இருந்து மறைந்தது.

நீலக்கரடி விஷயத்தில் இன்னமும் பிரமிப்பு விலகாத போதும் உடனடியாகச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றின் மீது அக்ஷயின் ஆர்வம் வந்து நிலைத்தது.

என்.கணேசன்

அங்கிருந்து போவதற்கு முன் அந்த ரகசியக்குகை பற்றிய விவகாரத்தில் நேரடியாக உண்மையை அறிந்து கொள்ள அக்ஷய் விரும்பினான். உடனே எழுந்தான்

மகனின் திடீர் மாற்றம் சஹானாவை ஆச்சரியப்படுத்தியது. என்ன தலை போகிற வேலையாக இருந்தாலும் ஒரு முறையாவது எதிர்வீட்டுக்குப் போகாமல் இருக்காத வருண் இரண்டு நாளாக அங்கு போகாமல் இருந்ததும், தன் அறையிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்ததும், யாரிடமும் சரியாகப் பேசாமல் இருந்ததும் அவளுக்கு ஏதோ சரியில்லை என்பதைப் புரிய வைத்தது.

“என்னடா எதாவது ப்ரச்னையா?” என்று அவனிடம் வாய் விட்டுக் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை” என்றவன் அவள் அடுத்த கேள்வி எதாவது கேட்டு விடுவாளோ என்று பயந்து அறைக்குள் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டான்.

சஹானா மாமியாரிடம் கேட்டாள். “எதிர் வீட்டுப் பெண்ணிடம் ஏதாவது சண்டை போட்டு விட்டானா என்ன?”

மரகதம் ”அப்படித்தான் போல் இருக்கிறது” என்று பட்டும் படாமலும் சொன்னாள். அவளுக்குத் தன் பேரன் சின்ன விஷயத்தை அனாவசியமாகப் பூதாகரமாக்குவது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போலத் தோன்றியது. அப்பா என்று சொல்ல சங்கடமாக இருந்தால் மாமன் என்றோ, உறவுக்காரன் என்றோ கூடச் சொல்லி சமாளிப்பதை விட்டு விட்டு நிஜமாக சேகரே நேரில் வந்தது போல் வருண் ஏன் பதற்றமடைகிறான் என்பது புரியவில்லை.

ஒரு விபத்தில் சிக்கி மருத்துவமனையில் மூன்று நாட்கள் படுத்திருந்த மகனை மரகதம் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தாள். அந்தக் கடைசி மூன்று நாட்களில் கூட அவனுக்கு அவளிடம் சொல்ல எதுவும் இருக்கவில்லை. அவன் அருகிலேயே கவலையோடு அமர்ந்திருந்த அவளிடம் அவன் கடைசியாக அவன் பேசியது கூட அன்பானதல்ல. “சும்மா என் பக்கத்திலேயே இப்படி சோகமாய் உட்கார்ந்து என் உயிரை எடுக்காதீர்கள், வீட்டுக்குத் தான் போங்களேன்”

இப்போதும் அந்த வார்த்தைகள் மரகதத்தைக் குத்தின. அவன் சொன்னதில் இருந்து அவள் அவன் கண்ணில் படாமல் தள்ளியே ஒதுங்கி இருந்தாள். ஆனால் அவன் கடைசியாக சஹானாவிடம் பேசிய வார்த்தைகளோ மிகவும் கொடூரமானவை. ”நான் செத்த அடுத்த நாளே யார் கூடவாவது படுக்கப் போய் விடாதே. என் மகனை நன்றாக வளர்க்கப் பார்” அவன் அதைச் சொன்ன போது மரகதம் சில அடிகள் தள்ளி மறைவில் தான் இருந்தாள். அவளுக்கே மனம் பதறியது.

என்.கணேசன்

வயிறு எரிந்தது. குடும்பத்தினர் நல்லபடியாக நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வாழ்க்கையின் கடைசி நாட்களையும் அவன் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அந்தப் பாவம் தானோ என்னவோ மருத்துவமனை தீ விபத்துக்குள்ளாகி அவன் தீக்கிரையாகிப் போனான். கரிக்கட்டையாகிப் போன உடல் தான் அந்திமச் சடங்குகள் செய்ய அவர்களுக்குக் கிடைத்தது....

சாவதற்கு முன்னால் அவன் அக்கறை காட்டிய ஒரே நபர் வருண் தான். மகனை நன்றாக வளர்க்கப் பார் என்று மனைவியிடம் சொன்னானே! சஹானாவும் பாவம் நன்றாகவே வளர்த்தாள். அக்ஷய் வந்த பின் குடும்பம் சொர்க்கமாகவே மாறியது.... அக்ஷயை நினைக்கையில் மரகதத்தின் முகம் மென்மையாகியது. அவன் அவள் பெறாத மகன். பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்.... வருணை அவன் சொந்த மகனை விட மேலாகத் தான் பார்க்கிறான். வருண் அவன் மேல் உயிராய் இருப்பது காரணமில்லாமல் அல்ல....

தீமையை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமலும், மன்னிக்க முடியாமலும் போவது அதன் பின் வருவதைப் பொறுத்தது. வருவது மிக மேன்மையான நன்மையாக இருக்குமானால் முன்பு இழந்தது என்னவெல்லாம் என்பதை ஆழமாகப் புரிய வைக்கும். அப்போது மன்னிப்பது பல சமயங்களில் முடியாமல் போய் விடுகிறது. அக்ஷய் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வந்த பின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தான், அவனுடைய தூய்மையான அன்பைக் கண்ட பின்
தான், அந்த வித்தியாசத்தில் முன்பு நடத்தப்பட்ட
விதங்களின் கொடுமையை முழுமையாக அவர்களால்
புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. வருணால் மன்னிக்க
முடியவில்லை. சஹானாவின் நிலையும் அப்படித்தான்
இருக்க வேண்டும். ஆனால் பெற்றவளுக்கு மன்னிக்க
முடிந்தது.

மரகதத்தின் சிந்தனை மறுபடி நிகழ்காலத்திற்கு
வந்தது. வருண் சொன்ன புகைப்படம் எப்படி வந்தனா
கையில் கிடைத்திருக்கும் என்பது அவளுக்கு
விளங்கவில்லை. அவளே கூட மகனின் புகைப்படம்
எதையும் தன்னிடம் வைத்திருக்கவில்லை. வீட்டில்
இருந்த சேகரின் ஒன்றிரண்டு புகைப்படங்களைக் கூட
அக்ஷய் அப்பா என்றான பிறகு வருண் எரித்து
விட்டதை அவளே கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறாள்.
என்ன தான் மகன் நல்லவன் அல்ல என்ற போதும்
வருண் அப்படிச் செய்தது அவளுக்கு வருத்தமாகத் தான்
இருந்தது. வருண் அக்ஷயின் மகன் அல்ல என்று சாட்சி
சொல்லும் சிறிய பழைய அடையாளங்கள் கூட
வேண்டாம் என்று அவன் நினைத்தது பத்து
வருடங்களுக்கு முன்பே நிகழ்ந்து விட்ட மாற்றம்.
அதனால் பழைய புகைப்படங்கள் எதுவும் அந்த வீட்டில்
இருக்கவில்லை. அப்படி இருக்கையில் வந்தனா கையில்

என்.கணேசன்

எப்படி பழைய புகைப்படம் கிடைத்திருக்க முடியும் என்று ஹாலில் அமர்ந்தபடி யோசித்தாள்.

அவள் மகன் உயிரோடு தான் இருக்கிறான் என்பதையும், அவன் அந்தக் கணத்தில் எதிர் வீட்டில் இருந்து கொண்டு பைனாகுலர் வழியாக அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும், சொர்க்கமாக இருக்கும் அவர்களது குடும்பத்தில் வீச ஒரு புயல் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அவள் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

இத்தியாயம் 76

என்.கணேசன்

ரகசியக்குகை பற்றி அறிந்து கொண்டு தான் அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வது என்று அக்ஷய் முடிவெடுத்துக் கிளம்பியதைப் பார்த்த மைத்ரேயன் அவனிடம் எங்கு செல்கிறீர்கள் என்று கேட்கவில்லை. அக்ஷயே செல்வதற்கு முன் அவனிடம் கேட்டான். “நான் ஒரு குகையைப் பார்த்ததாய் சொன்னேனே அந்த இடத்திற்குப் போய் நானும் சோதிக்கப் போகிறேன். நீ வருகிறாயா?”

மைத்ரேயன் வரவில்லை என்று தலையை மட்டும் அசைத்தான். அக்ஷய்க்கு மைத்ரேயன் அந்தக் குகை விஷயத்தில் புதிராக நடந்து கொள்வது போலத் தோன்றியது. ஆனாலும் அவனை வற்புறுத்தாமல் அக்ஷய் “சரி நீ இங்கேயே இரு. நான் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு நகர்ந்தான். அவனுடன் சேர்ந்து அந்த ஆடுகளும் அவன் பின்னால் சென்றன. அவை கூட களைப்பாறி அலுத்து விட்டதாகத் தோன்றியது.

ஆனால் அவனோடு சிறிது தூரம் வரை கூடவே சென்ற ஆடுகள் இரண்டும், அவன் அந்த இடத்தை நெருங்க ஆரம்பித்ததும் மெள்ள பின்வாங்க ஆரம்பித்தன. அக்ஷய்க்கு அது வினோதமாய் தோன்றியது. இரண்டு ஆடுகளையும் கூர்ந்து கவனித்தான். நீலக்கரடியைப் பார்த்து நடுங்கியதை விட

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவை இரண்டு மடங்கு பயப்பட்டது போல அக்ஷயக்குத் தோன்றியது. அவை தள்ளிப் போய் நின்று கொண்டு அவனைப் பார்த்தன.

அக்ஷய முன்னேறினான். அவன் அடையாளம் குறித்து வைத்திருந்த பழுப்பு நிறப்பாறையும், வித்தியாசமாய் வளைந்த மரமும் இருக்கும் இடத்தை அவன் நெருங்கிய போது அவன் உள்ளுணர்வு 'போதும். இனியும் அதிகமாய் நெருங்கி விடாதே' என்று எச்சரித்தது. அவன் தன் கழுத்தின் பின்புறம் இருக்கும் நாக மச்சத்தில் ஒரு உஷ்ணத்தையும் லேசாக உணர்ந்தான்.

அந்த நாக மச்சத்தில் சமீப காலமாகத் தான், அதுவும் மைத்ரேயன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மட்டும் தான், அவன் ஏதாவது உணர்கிறான். அவனுக்குத் திகைப்பாய் இருந்தது. பின்னால் திரும்பி மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் முன்பு அமர்ந்திருந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை என்றாலும் அவன் பார்வை அக்ஷய மேலேயே இருந்தது.

அக்ஷய மறுபடி அந்த குகை இருந்த இடத்தைப் பார்த்தான். பழுப்பு நிறப் பாறைக்கும், வித்தியாசமாய் வளைந்து சென்றிருந்த மரத்திற்கும் இடையே அவன் பார்த்த குகை இப்போதும் காணவில்லை. வெற்றிடம் தான் இப்போதும் தெரிந்தது. அது வெற்றிடம் தானா

என்.கணேசன்

என்று தொட்டுப் பார்க்க அவனுக்கு ஆவலாக இருந்தது. ஆனால் அவன் உள்ளுணர்வின் வழிகாட்டுதலை என்றும் மீறிப் போகாதவன். ஆவலை அப்படியே விழுங்கிக் கொண்டு அந்த வெற்றிடத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான். ஏதோ ஒன்று அவனை அந்த வெற்றிடத்தை நோக்கி இழுப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. விரைவாக அவனும் பின் வாங்கினான்.

அவன் வேகமாகத் திரும்பிச் செல்ல, ஆடுகள் அவனை முந்திக் கொண்டு சென்று மைத்ரேயனை அடைந்தன. மைத்ரேயன் குட்டி ஆட்டைத் தடவிக் கொடுத்தான். அவன் அப்போதாவது ஏதாவது சொல்வானா என்று அக்ஷய் பார்த்தான். மைத்ரேயன் அவனைப் பார்க்கவே இல்லை. மகா அழுத்தக்காரன் என்று அக்ஷய் நினைத்துக் கொண்டான். அந்த குகை சமாச்சாரம் ஒரு புதிராகவே தங்கி விட்டது அவனுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

மைத்ரேயனிடம் அவன் சொன்னான். “சரி எழுந்திரு. போகலாம்”

உடனே மைத்ரேயன் எழுந்தான். மலையின் மேல்பகுதியை நோக்கி அவர்கள் பயணம் தொடர்ந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் அந்தக் குகை இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்ற நேரத்தில் மாரா காரில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தான். அக்ஷய் அந்தக் குகையை நெருங்க ஆரம்பித்த போது அவன் அந்த வருகையை உள்ளுணர்வில் உணர்ந்தான். மைத்ரேயனின் பார்வையை எப்போது அவன் உணர்ந்தானோ அந்தக் கணத்தில் இருந்தே அவன் அந்த குகைக் கோயில் இடத்தின் அலைகளுக்கு தன் சக்திகளை இசைவுபடுத்தி இருந்தான். அதனால் சில மணி நேரங்களில் நடந்த வாங் சாவோ குழுவின் சோதனைகளையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான். அவர்கள் அங்கிருந்து விலகிய பின் இனி யாரும் அங்கு வருவதற்கில்லை என்று நினைத்த போதும் உள் மனதில் மைத்ரேயன் ஒரு முறை வந்தாலும் வருவானோ என்ற எண்ணம் வந்து தங்கியது. அதனால் அந்த இடத்தின் அலைகளோடிருந்த தொடர்பை அவன் துண்டிக்காமல் அப்படியே வைத்திருந்தான். ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராமல் வேறொரு மனிதனின் வருகையை மாரா உணர்ந்தான். வருவது மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

மாரா காரை சாலை ஓரமாக நிறுத்தினான். பின் கவனத்தைக் குவித்து தன் அலைகளுக்குள் வருபவனை இழுக்கப் பார்த்தான். அப்போது தான் அவனது பிரதான சக்தி எல்லைக்குள் காலை வைத்த அந்த 'அமானுஷ்யன்' உடனே பின் வாங்கி விட்டதால்

என்.கணேசன்

விடுபட்டுப் போனான். விடுபடும் முன்னர் ஒரு நாகத்தின் சின்னத்தை மாரா பார்த்தான். பின் எந்த ஊடுருவலும் அந்தப் பகுதியில் இல்லை. ஐந்து நிமிடம் தாமதித்துப் பார்த்து விட்டு மாரா காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு போனான்.

ஒரு மணி நேரப் பயணத்திற்குப் பின் அவன் கார் ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய கலைப்பொருள் அங்காடி முன் நின்றது. அந்தக் கடையை மூட ஒரு வெண்தாடிக்கார முதியவர் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். காரில் இருந்து இறங்கிய மாராவைப் பார்த்தவுடன் சின்னதாய் ஒரு ஆச்சரியம் அவர் முகத்தில் தோன்றி மறைந்தது.

அவனை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்று விட்டு அவர் சொன்னார். “ஐந்து நிமிடம் தாமதமாகி இருந்தால் நான் வீட்டுக்குப் போயிருப்பேன்”

மாரா புன்னகைத்தான். அவன் அதை அறிந்தே இருந்தான். அவரை வீட்டில் அவன் சந்திக்க விரும்பவில்லை. அவருடைய மனைவி முன் அவரிடம் மனம் விட்டு அவனால் பேச முடியாது. இன்னும் சீக்கிரமாகவே வந்திருந்தால் அந்தக் கடையின் வாடிக்கையாளர்கள் யாராவது இருந்திருப்பார்கள். அப்போதும் பேசும் சந்தர்ப்பம் இல்லை. அதனால் தான் இந்த நேரம் பார்த்து அவன் வந்திருக்கிறான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கடை மூடப்பட்டுள்ளது என்ற பெயர்ப்பலகையை வெளியே தொங்கவிட்டு கண்ணாடிக் கதவைச் சாத்திய வெண்தாடி முதியவர் அவனைக் கடையின் உள்ளறைக்கு அழைத்துப் போய் அமர வைத்து தானும் அவன் எதிரில் அமர்ந்தார். அவர் அவர்கள் இயக்கத்தின் மிக மூத்த உறுப்பினர். அவருக்கு வயது 90க்கு மேல் இருக்கும் என்றாலும் இன்னும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர் அவர். ஒரு பிரபல பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் அவர். அவர்களது இயக்கத்தின் உள் வட்டத்தில் இருக்கும் அவரது அறிவு பல்முனை கூர்மை கொண்டது. அவரிடம் மாராவால் மனம் விட்டுப் பேச முடியும்....

சிறிது நேரம் இருவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். பின் அவர் மெல்லக் கேட்டார். “மைத்ரேயன்?”

மாரா தலையசைத்தான். அவர் கேட்டார். “என்ன புதிய தகவல்?”

“அவன் நம் குகைக்கோயில் மலையில் தான் இப்போது இருக்கிறான். அவனால் நம் குகைக்கோயிலைப் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது”

அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். “உள்ளே வந்தானா?” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

“இல்லை.....”

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

அவன் தன் முந்தைய இரவு அனுபவத்தைச் சொன்னான். பின் வாங் சாவொவின் வரவையும் சற்று முன் அமானுஷ்யன் வரவை உணர்ந்ததையும் தெரிவித்தான்.

அவருக்கு அவனுடைய சற்று முந்தைய அனுபவம் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது. “மைத்ரேயன் நம் கோயிலைப் பார்க்க முடிந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை. ஆனால் அவனுடைய பாதுகாவலன் எப்படி?”

“பாதுகாவலன் பார்த்தானா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் இன்று அந்த இடத்திற்கு வந்து பார்க்கும் அளவு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது மைத்ரேயனா, இல்லை வாங் சாவொ குழு முந்தைய நாள் தேடியதைப் பார்த்தா என்பது தெரியவில்லை. இதிலும் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம் அவன் நெருங்கப் பார்த்தானே ஒழிய நெருங்கி விடவில்லை. பின் வாங்கி விட்டான்..... சற்று முன்பும் என்னால் அவனைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் என் சக்தி எல்லைக்குள் நுழையவில்லை. எல்லையில் கால் வைத்தவன் விலகும் முன் அவனுடைய நாக மச்ச சின்னத்தைத் தான் பார்த்தேன்.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இயக்கத்தின் உள் வட்ட ஆட்களுக்கு
மைத்ரேயனின் தற்போதைய வரலாறு மட்டுமல்லாமல்
அமானுஷ்யனின் பழைய வரலாறும் இரண்டு
நாட்களுக்கு முன்பே அனுப்பப்பட்டிருந்ததால் அக்ஷயின்
நாக மச்சமும் அவர்களிடம் பிரபலமாகி விட்டிருந்தது.

அமானுஷ்யனை மாராவின் சக்தி நாக
அம்சமாகவே அவனுக்கு அடையாளம் காட்டி இருப்பது
பற்றி அவரை யோசிக்க வைத்தது. அதே போல
மைத்ரேயனின் கண்களை மட்டுமே மாரா
உணர்ந்திருக்கிறான். அது எல்லாவற்றையும் பார்க்க
முடிந்த மைத்ரேயனின் தன்மையை உணர்த்தி
இருக்கிறதோ? அவர் மைத்ரேயனைப் பற்றிப் படித்ததை
எல்லாம் மறுபடி ஒரு முறை நினைவுபடுத்திப் பார்த்து
விட்டுத் தன் ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“மாரா. நம் குகைக்கோயிலைப் பார்க்க
முடிந்ததைத் தவிர இது வரை மைத்ரேயன் எந்த
சக்தியையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. சொல்லப் போனால்
அவனாக இது வரை எதையும் செய்ததில்லை. இப்போது
நடக்கும் எதிலுமே கூட அவனுக்குப் பங்கில்லை.
அவனைக் காப்பாற்ற முயற்சி எடுத்தது கூட ஆசானும்,
தலாய் லாமாவும் தான். சமீபே மடாலயத்தில் அவனைக்
காப்பாற்றியது கூட அந்தப் பாதுகாவலன் தான்.....”

என்.கணேசன்

மாரா ஆழ்ந்த ஆலோசனையுடன் சொன்னான். “நான் பல முறை யோசித்திருக்கிறேன். கோங்காங் மண்டபத்தில் ஒருவேளை அந்தப் பாதுகாவலன் அதிவேகமாகச் செயல்பட்டு அவனைக் காப்பாற்றியிருக்கா விட்டால் அவன் என்ன செய்திருப்பான்? அப்போதாவது அவனாக எதாவது செய்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பானா, இல்லை செத்துத் தொலைந்திருப்பானா? எனக்கு இது வரை அதற்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை....”

அவர் யோசித்துப் பார்த்தார். அவருக்கும் பதில் கிடைக்கவில்லை.” அவனுடன் அந்தப் பாதுகாவலன் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் தான் நமக்கு பதில் கிடைத்திருக்கும். மொத்தத்தில் விதி அவனுக்கு அன்று அனுகூலமாக இருந்திருக்கிறது...” என்று மட்டும் தான் அவரால் சொல்ல முடிந்தது.

சிறிது நேரம் மைத்ரேயனைப் பற்றி சிந்தித்து விட்டு அவர் அவனிடம் சொன்னார். “அவன் பற்றி நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்கள்படி அவன் இது வரை எதற்கும் சண்டை போட்டதில்லை. யாரையும் எதிர்த்ததில்லை....” சொல்லி நிறுத்தி விட்டு அவனை அர்த்தத்துடன் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார். “சண்டையே போடாதவனை ஜெயிப்பது கஷ்டம் மாரா...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மாரா புன்னகைத்தான். “அவன் வாழ்க்கையில் நாம் நுழைந்த பின்னும் அவனால் சண்டை போடாமல் இருக்க முடியுமா?”

அவரும் புன்னகைத்தார்.

அவன் தொடர்ந்து சொன்னான். “நான் இங்கே வந்ததே, இப்போதே அந்த மலையில் அவனை சந்தித்து, நேரடியாகவே அவனை சோதித்துப் பார்த்து விட்டுமா என்று உங்கள் ஆலோசனையைக் கேட்கத்தான்.”

சொல்லும் போதே அவனிடம் மைத்ரேயனை நேரில் சந்தித்து அவனை ஒழித்துக்கட்டி விட்டு வரும் வேகம் தெரிந்தது.

அத்தியாயம் 77

தன் வெண்தாடியை வருடிக் கொண்டே மாராவை அந்த முதியவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். “அவன் நம் குகைக்கோயிலைப் பார்த்த பின்னும் எந்த ஆர்வத்தையும் காட்டாமல் நகர்ந்து போனது உன்னை நிறையவே பாதித்து விட்டது போல் இருக்கிறது மாரா”

மாரா புன்னகை மாறாமல் சொன்னான். “உண்மை தான். எதிரியின் அலட்சியத்தை விட வேறெதுவும் ஒருவனை அதிகம் அவமானப்படுத்தி விட முடியாது....”

அவனால் உண்மையை ஒத்துக் கொள்ள முடிந்தது அவர் அவன் மேல் வைத்திருக்கும் மதிப்பை இன்னும் உயர்த்தியது. வலிமையானவர்களுக்கே தங்கள் பலவீனமான சமயங்களையும் ஒத்துக் கொள்ள முடியும்.

அவர் தொடர்ந்து சொன்னார். “அது தான் மைத்ரேயனை சந்தித்து இரண்டில் ஒன்று இப்போதே பார்த்து விட வேண்டும் என்று உன்னைத் தூண்டுகிறது. அந்த முடிவு உசிதமானதல்ல என்று உனக்கே தெரியும். அதனால் தான் என் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்க வந்திருக்கிறாய். உசிதமானது என்று உனக்கு உறுதியாகத் தோன்றி இருந்தால் இன்னேரம் நீ மைத்ரேயனை சந்திக்கப் பாதி தூரம் சென்றிருப்பாய்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் அவர் சொன்னதை உடனடியாக
ஆமோதிக்கவோ மறுக்கவோ செய்யாமல் “ஏன்
உசிதமானதல்ல என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் என்பதைச்
சொல்லுங்கள்” என்றான்.

“அவமானப்படுத்தப்பட்டதாய் எண்ணி கோபத்தில்
எடுக்கும் முடிவுகள் எப்போதுமே நம்மை கட்டுப்பாட்டை
இழக்கவே செய்கின்றன மாரா. அது நீ அறியாததல்ல....”

“கோபம் கூட ஒரு மகாசக்தியே. அது
எப்பேர்ப்பட்டவனையும் செயல்படத் தூண்டி விடும்.
கோபத்தில் எல்லோருமே தன்னிலையை இழந்து
விடுவதில்லை. கோபத்தை புத்திசாலித்தனமாய்
பயன்படுத்தி எதிரிகளை அழித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்....
ஏன் நானே அப்படி தன்னிலை இழக்காமல் இருப்பதால்
தான் உடனே செயலில் இறங்கி விடாமல் உங்களைச்
சந்திக்க இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறேன்....”

அவருக்கு அது புரிந்தே இருந்தது. ஆனால்
மைத்ரேயனைக் குறைவாக மதிப்பிட்டு
செயல்படத்துணிவது புத்திசாலித்தனம் அல்ல என்று
அவர் நினைத்தவராய் சொன்னார்.

“எதிரியின் பலம், பலவீனம் இரண்டையும்
தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல் சந்திப்பது
புத்திசாலித்தனம் அல்ல. மைத்ரேயன் நம்மைப் பொருத்த

என்.கணேசன்

வரையில் ஒரு முடிய புத்தகமாகவே இருக்கிறான். அவனுடைய மந்தபுத்திக்காரத் தோற்றத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சமீப மடாலயத்தின் சுற்றுப்புறங்களில் முன்பு சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன் ஒருமுறை கூட அதன் உட்புறத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லை. அவனைக் காப்பாற்ற முடிந்த ஒருவன் வந்த பிறகு தான் அவன் அந்த ஆளையும் கூட்டிக் கொண்டு சமீப மடாலயம் நுழைந்திருக்கிறான். நம்முடைய இரவு நேர வழிபாடுகள் ரகசியமாய் அங்கு சில காலமாய் நடந்து வருகிறது. நாம் சற்று அதிக சக்திகளை நம் வசமாக்கிக் கொள்ளும்படியான ஒரு சூழ்நிலை உருவாகும் போது உள்ளே நுழைந்ததும் அல்லாமல் அந்த சக்தி அலைகளை முழுமையாக இல்லா விட்டாலும் கூட ஓரளவு கலைத்தும் விட்டிருக்கிறான். அடுத்தபடியாக போக எத்தனையோ இடம் இருக்க சரியாக நம் குகைக்கோயில் இருக்கும் இடத்திற்கே இப்போது போயும் விட்டிருக்கிறான். அங்கும் நம் சக்தி மையத்தில் அவன் பார்வையின் தாக்கம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பதை நாம் அங்கு சென்று தான் முழுமையாகக் கணிக்க முடியும்.....”

மாரா தலையசைத்தான். மைத்ரேயன் சில நாட்களுக்கு முன் சமீப மடாலயம் போனதும், இப்போது அவர்களது குகைக் கோயில் மலைக்குப் போயிருப்பதும் மைத்ரேயனின் தீர்மானமாக இருந்திருக்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முடியாது என்பதை மாரா உணர்ந்தே இருந்தான். அதைத் தீர்மானித்திருப்பது மைத்ரேயனின் பாதுகாவலனாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இவர் சொல்வது போல் அதன் விளைவுகள் தங்களுக்கு அனுகூலமாய் இல்லை என்பதை மாராவால் மறுக்க முடியவில்லை. சமீப மடாலய நிகழ்வுகள் லீ க்யாங்கின் சந்தேகத்தைக் கிளப்பி பின் அந்த சந்தேகம் அதிகரித்து அதன் பலனாக அவர்கள் இயக்கம் அவன் கவனத்தை எட்டி விட்டது. கடைசியில் வாங் சாவொ அவர்களுடைய குகைக்கோயிலைத் தேடி வரும் அளவுக்குச் செய்து விட்டது. இப்போது அவன் குகைக்கோயில் இருக்கும் மலைக்குப் போனதன் விளைவுகள் எதாவது இருக்குமா என்பதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு யதார்த்த உண்மை எல்லாவற்றையும் விட மேலாக நின்று அவனை அவசரப்படுத்துகிறது.

அதை அவன் வாய் விட்டே சொன்னான். “இப்போது மைத்ரேயன் எங்கிருக்கிறான் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அவன் ஒரு வேளை திபெத்தில் இருந்து தப்பித்துச் சென்று விட்டான் என்றால் பரந்த இந்தியாவில் அவனைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். தும்பை விட்டு வலைப் பிடிக்கப் பாடுபடுவது போல் ஆகி விடக் கூடாது. அவனைப் பின் தொடர்ந்தவனிடம் தப்பி விட்டுச் சென்றவன் அந்த மலைக்கே போய் என் கவனத்திற்கும் வந்திருப்பது நம் அதிர்ஷ்டம் என்றே

என்.கணேசன்

எனக்குத் தோன்றுகிறது.... அதை உபயோகப்படுத்தாமல் விட்டு விடுவது முட்டாள்தனம் அல்லவா”?

அவன் சொல்வதில் இருக்கும் உண்மையையும் அவரால் அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை. அவரும் குழம்பினார். அசட்டுத் துணிச்சலாகவும் இருந்து விடக்கூடாது, அதே சமயம் அலட்சியமாகவும் போய் விடக்கூடாது என்கிற இந்த எதிர்மறை நிலைகளில் எந்த நிலையை மேற்கொள்வது என்பதை அவராலும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

கடைசியில் மாரா சொன்னான். “நம் மகாசக்தியிடமே கேட்டு அதன்படியே நடப்பது நல்லது.....”

அவர் திகைப்புடன் கேட்டார். “எப்போது?”

“இப்போதே...”

“எங்கே?”

“இங்கேயே தான்”

முதியவர் திகைத்தார். அவர்கள் தெய்வமான மாராவை வரவழைத்து ஆலோசனை கேட்கும் அபூர்வ ரகசியச் சடங்கு ஒன்று அவர்கள் இயக்கத்தில் இருக்கிறது. அது அவர்களது குகைக் கோயிலிலோ, அவர்கள் கூடும் குறிப்பிட்ட இடங்களிலோ மட்டும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

நடக்கும். இயக்கத்தின் தலைவனும், உள்வட்டத்து உறுப்பினர் ஒருவராவதும் அந்த சடங்கிற்குக் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். உள்வட்ட உறுப்பினர்கள் ஐந்து பேர் வரை கலந்து கொள்வது உண்டு. அந்த முதியவர் இதற்கு முன் இரு முறை தான் இந்த வகை ரகசிய சடங்குகளில் கலந்து கொண்டிருக்கிறார். இரண்டும் முந்தைய தலைவருடன் நடந்தவை. அந்த இரண்டாவது முறையில் தான் இந்த மாராவின் பிறப்பு முன்கூட்டியே அறிவிக்கப்பட்டது.

அந்த அளவு மிக முக்கியமான சடங்கு இது போன்ற ஒரு கலைப்பொருள் அங்காடியில் எப்படி நடக்க முடியும்? புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவன் போல இவன் பேசுகிறானே என்ற திகைப்போடு அவர் சொன்னார். “இது போன்ற இடத்தில் அந்த சடங்கு இது வரை நடந்ததில்லை மாரா”

அவன் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னான். “நேற்றைய எல்லையை இன்று தாண்டாமல் இருந்தால் இன்று வாழ்வதற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?”

“எல்லையைத் தாண்டுவது மட்டுமே சாதனை அல்லவே மாரா. வேண்டிய விளைவையும் பெற்றால் மட்டுமே அல்லவா அது சாதனையாகிறது!”

என்.கணேசன்

அவன் சின்னச் சிரிப்புடன் கேட்டான். “என்னால் முடியாதென்றா சொல்கிறீர்கள்?”

அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. சடங்கு முறைகளைத் திடீரென்று தலைகீழாக மாற்றுவதில் அசௌகரியத்தை உணரும் தலைமுறையைச் சேர்ந்த அவர் சாதுரியமாகச் சொன்னார். “அப்படி சொல்லவில்லை. உன்னால் இந்த சடங்கில்லாமலேயே ஆழ்மன நிலைக்குச் சென்று எது சரியான முடிவு என்று கண்டுபிடிக்க முடியுமே என்று தான் நினைக்கிறேன்”

அவன் சொன்னான். “மைத்ரேயன் சம்பந்தமில்லாத எந்த விஷயத்தில் வேண்டுமானாலும் நான் அப்படி முடிவெடுக்க முடியும். ஆனால் அவன் விஷயத்தில் என் விருப்பு வெறுப்புகள் என் முடிவுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தி விடுமோ என்று பயப்படுகிறேன்.”

அவரால் அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவன் மேல் இருந்த மரியாதையும் கூடியது. “அப்படியானால் இங்கே வரும் போது அதற்கும் தயாராகவே வந்திருக்கிறாயா?”

“ஆமாம் ஏனென்றால் காலம் நம் வசமில்லை. நமக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் இப்போது மிக முக்கியமானது....” மாரா அமைதியாகச் சொல்லி விட்டு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வெளியே சென்றான். காரில் இருந்து ஒரு பழங்கால மரப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அந்த ரகசியச் சடங்கு பல மணி நேரம் நீளக்கூடியது என்பதால் இன்று இரவு வீட்டுக்குச் செல்ல முடியாது என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. மெல்ல எழுந்து மனைவிக்குப் போன் செய்து அன்றிரவு வீட்டுக்கு வர முடியாதென்றும் முக்கிய வேலை ஒன்று வந்து விட்டிருக்கிறது என்றும் தெரிவித்து விட்டு கடையின் வெளிக்கதவை பூட்டியே விட்டு, கடையின் பிரதான வெளியறை விளக்குகளை அணைத்து விட்டுத் திரும்ப உள்ளே வந்தார்.

மாரா அந்த உள் அறை மேசையை ஒரு துணியால் துடைத்து விட்டு அந்த மரப்பெட்டியை அந்த மேசை மேல் வைத்தான். ஒரு தங்கச்சாவியை எடுத்து மரப்பெட்டியைத் திறந்து அதன் உள்ளே இருந்து ஒரு கருப்புத்துணி, அவர்கள் வணங்கும் மாராவின் சிறிய சிலை, ஒரு பழங்கால ஓலைச்சுவடி, ஒரு மிகத்தடிமனான நீளமான கயிறு ஆகியவற்றை எடுத்து மேசையில் வைத்தான். அந்தச் சிலை மிகப் புராதனமானது. அவர்கள் குகைக்கோயில் சிலையின் சிறிய நகல் அது. எப்போதும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பவனிடமே இருக்கக்கூடியது. அந்தக் கருப்புத் துணி அந்தத் தலைவன் மட்டுமே புனிதச்சடங்குகளின் போது உடுக்கக்கூடியது.....

என்.கணேசன்

மாரா மண்டியிட்டு அந்த சிலையை வணங்கினான். முதியவரும் அவனுடன் சேர்ந்து மண்டியிட்டு வணங்கினார்.

பிறகு மாரா அருகில் இருந்த நாற்காலியை இழுத்து மேசைக்கு முன் இருத்தி விட்டு அதில் சாய்ந்து அமர்ந்து கண்களை மூடினான். சரியாக இரண்டரை நிமிடங்கள் கழித்துக் கேட்டான். “என்ன இங்கே சோக அலைகள்....”

“இன்று காலை என்னுடைய நீண்ட கால நண்பர் ஒருவர் இங்கு வந்திருந்தார். இங்கு தான் அமர்ந்து கொண்டு, விபத்தில் சம்பீபத்தில் பறிகொடுத்த தன் மகளின் நினைவுகளை என்னோடு பகிர்ந்து விட்டுப் போனார்.”

அதற்கு அவன் அதிக முக்கியத்துவம் தரவில்லை. கண்களை மெல்லத் திறந்து அவன் கேட்டான். “ஆரம்பிக்கலாமா?”

அவர் தலையசைத்தார். அவன் பின் மெல்ல எழுந்து தன் ஆடைகளைக் களைந்து அந்தக் கருப்புத் துணியை எடுத்து இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டு மறுபடி அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான். பின் அவரிடம் சொன்னான். “எனக்கு என்ன உத்தரவு வருகிறதோ அது முழுமையாகத் தெரிய வேண்டும். சின்ன வார்த்தை கூட விடுபட்டு விடக்கூடாது.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர் சரியென்று தலையசைத்து விட்டுக் கேட்டார்.
“உன்னைத் திரும்ப வரவழைக்க என்ன குறிச்சொல்
சொல்லட்டும்?”

அவன் யோசித்து விட்டுப் புன்னகையுடன்
சொன்னான். “அமானுஷ்யன்” அவரும் புன்னகைத்தார்.

அத்தியாயம் 78

அந்த ரகசியச் சடங்கை ஆரம்பிக்கலாம் என்று மாரா சமிக்ஞை செய்தான்.

முதியவர் மேசையில் இருந்த அந்த தடிமனான கயிறை எடுத்து அந்த நாற்காலியோடு அவனைக் கட்டிப் போட ஆரம்பித்தார். அவர் முடிச்சு போடுவதற்கு முன் அவன் சற்று அசைந்து பார்த்து விட்டு மேலும் இறுக்கமாகக் கட்டச் சொன்னான். அவன் சொன்னபடியே அவர் இறுக்கமாகக் கட்டிப்போட்டார். அவருடைய முதுமை அவர் உடல்பலத்தை அதிகமாகக் குறைத்து விடவில்லை என்பதை அவன் புன்னகையுடன் கவனித்தான். அவர் அந்தச் சிலையை எடுத்து மாராவின் மடியில் வைத்தார். அவன் கைகள் அந்தச் சிலையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டன.

பின் அந்த பழங்கால ஓலைச்சுவடியைத் தன் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அந்த உள் அறை மின் விளக்குகளையும் அணைத்தார். கும்மிருட்டு அங்கு சூழ்ந்தது. அந்த ஓலைச்சுவடிகளை இறுக்கப்பிடித்தபடியே அவனுக்குப் பக்கத்து நாற்காலியைத் தட்டுத் தடுமாறி அடைந்து அதில் அமர்ந்தார்.

மாரா ஆழ்நிலைத் தியானத்தில் மூழ்க ஆரம்பித்தான். அவர் அவர்களது அந்தப் புனிதச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சுவடியை கையில் வைத்தபடியே பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இருபது நிமிடங்களில் மெல்லிய நீல நிறத்தில் அந்தச் சிலை ஒளிர ஆரம்பித்து அதன் ஒளி அறையெல்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது. பழைய தலைமையுடனான அவருடைய முந்தைய அனுபவங்களில் இது நிகழ் மூன்று மணி நேரம் ஆகி இருந்திருக்கிறது. அவர் பிரமிப்புடன் அவனைப் பார்த்தார். மெல்ல அவனுள்ளும் அந்த நீல நிற ஒளி பரவ ஆரம்பித்தது...

இது முந்தைய தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தவரிடம் நிகழ்ந்திருக்கவில்லை. ஒப்பீடுகள் அவசியமில்லை, அதில் அர்த்தமுமில்லை என்ற போதும் அவரால் ஒப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. இன்றைய அனுபவம் வித்தியாசமாக இருக்கப் போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்பு அவரை ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. பிரமிப்புடன் அவர் பார்த்தார்.

அவன் சிறிது சிறிதாக அதிர ஆரம்பித்தான். அவன் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியும் அதிர ஆரம்பித்தது. சிறிது நேரத்தில் அவன் உடல் முழுவதும் மின்சாரத்தால் தாக்கப்பட்டது போல் துடிக்க ஆரம்பித்தது. மெல்ல மெல்ல அவன் உடல் முழுவதும் மாற ஆரம்பித்தது. முகம் கோரமாக மாற ஆரம்பித்தது. அவனது கை

என்.கணேசன்

கால்கள் தடிக்க ஆரம்பித்தன. அவன் கைகள் அந்தத் தடிமனான கயிறை மீறி பிதுங்க ஆரம்பித்தன. அவன் நாற்காலி வேகமாக ஆட ஆரம்பித்தது. சில நிமிடங்கள் கழிந்த பின் பேரழகனும், கவர்ச்சிகரமானவனுமான ஒரு இளைஞன் தான் அவன் என்பதற்கு எந்த அறிகுறியும் அந்த உடலில் இல்லை. சென்ற மாதம் அமெரிக்காவின் பிரபலப் பத்திரிக்கை ஒன்று உலகின் மிக அழகான, கல்யாணம் ஆகாத, பணக்கார இளைஞர்களில் ஒருவனாக அவனை அறிவித்திருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

மனம் தற்போதைய இந்த சடங்கின் நோக்கத்தில் இருந்து விலகுவதை உணர்ந்த அவர் உடனடியாக எண்ணங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். முதியவரின் கைப்பிடி அந்த ஓலைச்சுவடியில் தானாக இறுகியது. அவர் பிரார்த்தனையில் ஆழம் கூடியது.

அவன் மிக ஆழமாக முச்சுவிட ஆரம்பித்தான். சிறிது சிறிதாக அவன் அதிர்வது நின்று போனது. அவன் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியின் ஆட்டமும் நின்று விட்டது. அவன் முச்சும் இயல்பாக மாற ஆரம்பித்தது. ஆனால் பழைய தோற்றத்தின் சுவடே அந்த உடலில் இப்போது இல்லை. மாறாக அவன் கையிலிருந்த சிலையின் நகலாய் அவன் முகம் மாறி விட்டிருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பழைய தலைமையுடனான அனுபவத்தில் அவரது முகம் கோரமாக ஆகி இருந்ததே ஒழிய இப்படி சிலையின் நகலாய் அவர் முகம் மாறி இருக்கவில்லை. மற்றபடி அதிர்வது, பின் அடங்குவது எல்லாம் கிட்டத்தட்ட இதே போலத் தான்..... மனதை திரும்ப நிகழ்காலத்திற்கு இழுத்து வந்த முதியவர் மண்டியிட்டு மாராவிடம் பிரசன்னமாகி இருந்த கடவுள் மாராவை வணங்கினார்.

சிறிது நேர அசாதாரண அமைதிக்குப் பின்னால் “எதற்காக என்னை வரவழைத்தீர்கள்?” கேள்வி மெல்லிய கரகரத்த குரலில் எழுந்தது. அது அவர்களுடைய தலைவன் மாராவின் குரலே அல்ல. அது இரத்தத்தை உறைய வைக்கும் மிக அமானுஷ்யமான குரல். ஆனால் அதே குரலைத் தான் அவர் அதற்கு முந்தைய இரு சடங்குகளிலும் கேட்டிருந்தார்.

முதியவர் பயபக்தியுடன் சொன்னார். “மைத்ரேயன் விஷயத்தில் எங்களால் ஒரு தீர்மானத்தை எட்ட முடியவில்லை. அவன் இப்போது நம் குகைக்கோயில் மலையில் தான் இருக்கிறான். மாரா இப்போதே சென்று அவனை அழித்து விட எண்ணுகிறான். அது உசிதமா? இது விஷயத்தில் தங்கள் வழிகாட்டுதல் என்ன?”

என்.கணேசன்

“மைத்ரேயன்.....” குரல் கிறீச்சிட்டது. முதியவரின் நாடி நரம்பெல்லாம் நடுங்கியது. யாரும் ஒரு பெயர் உச்சரிப்பிலேயே அவ்வளவு வெறுப்பை வெளிப்படுத்த முடியுமா என்று முதியவர் வியந்தார்.

அந்தக் குரல் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டது போல அடுத்த வார்த்தைகளை கிறீச்சிடாமல் மிக அழுத்தமாக நிறுத்தி நிறுத்திச் சொன்னது. “சமீப மடாலயத்தில்..... நம் சக்தியை பலப்படுத்தி..... நிறுவுவதற்கு முன் அவனை நெருங்க வேண்டாம்.....”

“இந்த சந்தர்ப்பம் விட்டால் இனி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா என்று மாரா சந்தேகப்படுகிறான்.....”

சில்லிட வைக்கும் ஒரு அமானுஷ்யமான சிரிப்பு எழுந்தது. “இனி பதினொரு மாதங்கள்..... மைத்ரேயனுக்கு ஆபத்துக் காலம் தான்..... அவன் எங்கும் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியாது..... அவனை அழிக்க நினைக்கும் எவருக்கும்..... சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போகாது..... அந்தக்காலத்தை கோட்டை விட வேண்டாம்.....”

முதியவருக்கு அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு தெம்பு வந்தாலும் இன்னொரு சந்தேகம் கூடவே எழுந்தது. நாக அம்சம் கொண்ட ஒருவன் மைத்ரேயனை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் காக்க வருவான் என்று பத்மசாம்பவாவின் ஓலைச்சுவடி சொன்னபடி அமானுஷ்யன் வந்திருக்கிறானே. மைத்ரேயனை அழிக்க நினைப்பவர்களுக்கு எல்லாம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்றால் இந்தக் காலக்கட்டத்தில் அமானுஷ்யன் பங்கு என்னவாக இருக்கும்?

அந்த சந்தேகத்தை முதியவர் வாய் விட்டே கேட்டார். “அப்படியானால் அமானுஷ்யன்....?”

உடனடியாக மாராவின் உடல் பலமாய் ஒரு முறை அதிர்ந்தது. மறு கணம் அந்தச் சிலையில் இருந்தும் மாராவின் உடலில் இருந்தும் அந்த மெல்லிய நீல ஒளி மங்க ஆரம்பித்த போது தான் முதியவருக்குத் தன் தவறு புரிந்தது. அமானுஷ்யன் என்ற சொல் மாராவை சுயநிலைக்கு வரவழைக்கும் குறிச்சொல். அவருடைய கேள்வியில் அந்தக் குறிச்சொல் ஒரு பகுதியாக வந்திருக்கக்கூடாது..... அவருக்குள் குற்ற உணர்ச்சி பலமாக எழுந்தது. என்னவொரு முட்டாள்தனம் என்று தன்னையே திட்டிக் கொண்டார்.

அவன் உடல் முந்தைய அழகிய தோற்றத்தை எட்ட ஐந்து நிமிடம் தேவைப்பட்டது. ஆனால் பழைய வலிமை அந்த உடலில் இருக்கவில்லை. அவன் உடலில் அனைத்து சக்திகளையும் அந்த சக்தி எடுத்துச் சென்று விட்டது போல் இருந்தது. கஷ்டப்பட்டு மாரா

என்.கணேசன்

கண்களைத் திறந்து பார்த்து அவரைக் கேட்டான். “உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது எதாவது இருக்கிறதா?”. அவன் குரல் கூட பலவீனமாக இருந்தது. உடனடியாக இயங்க ஏதாவது உத்தரவு கிடைத்திருந்தால் அந்த பலவீனமான நேரத்தில் கூட அவன் கிளம்பி இருப்பான் என்பதில் அவருக்குச் சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

அவர் எழுந்து அவன் கட்டுகளை அவிழ்த்தபடியே சொன்னார். “இல்லை”

“அப்படியானால் நான் தூங்குகிறேன்....” என்று சொன்னவன் அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு உறங்க ஆரம்பித்தான். சில நிமிடங்களில் அவரும் தன்னை அறியாமல் கண்ணயர்ந்தார்.

நாற்காலி நகர்த்தப்படும் ஓசை கேட்டு அவர் கண்விழித்தார். அவன் தான். “நல்ல உறக்கமா?” என்று கேட்டான். வெளியே விடிய ஆரம்பித்திருந்தது ஜன்னல் வழியே தெரிந்தது. அவர் புன்முறுவலுடன் தலையசைத்தார்.

அவன் சக்தி வாய்ந்த, சுறுசுறுப்பான பழைய மாராவாக மாறி இருந்தான். அவன் அவரை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான். அவர் குற்ற உணர்ச்சியுடன் நடந்ததைச் சொன்னார். மிகவும் கவனமாகக் கேட்டுக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டே வந்தவன் முடிவில் ஏமாற்றம் அடைந்தது
அவருக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஆனால்
சீக்கிரமாகவே சுதாரித்துக் கொண்டவன் கலகலவென
சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவர் வருத்தத்துடன் சொன்னார். “நான்
மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் என்று சொல்லி இருக்க
வேண்டும்....”

“இல்லை உங்கள் மேல் தவறில்லை. நான் தான்
வேறு குறிச்சொல்லை வைத்திருக்க வேண்டும்.
காண்டாமிருகம் என்று வைத்திருக்கலாம்..... அவன்
நிஜமாகவே அமானுஷ்யன் தான். அவன் பெயர் கூட
நமக்குப் பிரச்சனையைத் தந்து விடுகிறது.....” சிரித்துக்
கொண்டே சொன்னான்.

அவன் விளையாட்டாய் எடுத்துக் கொண்டு
சொன்னது அவர் குற்ற உணர்ச்சியைக் குறைத்தது.

அவன் மேலும் சொன்னான். “நமக்கு முக்கியமாய்
தெரிந்து கொள்ள வேண்டி இருந்தது இப்போது அங்கே
போகலாமா என்பது தான். அதற்கு நமக்குப் பதில்
கிடைத்து விட்டது. மைத்ரேயன் இனியும் பதினோரு
மாதங்கள் பலவீனமானவன் தான், அவனை வீழ்த்த
சந்தர்ப்பங்கள் கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும் என்பதும்

என்.கணேசன்

உறுதியாகத் தெரிந்து விட்டது. மற்றவை எல்லாம் அவ்வளவு முக்கியமல்ல.....”

அவன் மனம் உடனடியாக அடுத்து நடக்க வேண்டியது என்ன என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தது. சமீபம் மடாலயத்தில் தங்கள் சக்தியைப் பலப்படுத்துவதற்கு முன் அவனை எதிர்கொள்வது உசிதம் அல்ல என்ற ஆணை சமீபம் மடாலயத்தில் நடத்தி வந்த இரவு ரகசிய வழிபாட்டைத் தொடர்வதும், சீக்கிரமே அங்கு சாதிப்பதும் அவ்வளவு முக்கியம் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தியது. வாங் சாவொ மடாலயத்திற்குள் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இவ்வேளையில் என்ன செய்வது என்று யோசித்தவன் உடனடியாக ஒரு எண்ணிற்குப் போன் செய்தான்.

“ஹலோ” ஒரு தாழ்ந்த குரல் மிகவும் எச்சரிக்கையாக ஒலித்தது.

“சமீபம் மடாலயத்தில் உள்ளே கண்காணிக்க வாங் சாவொ ஏற்பாடு செய்திருக்கும் ஆட்களைப் பற்றி எனக்கு உடனடியாகத் தெரிய வேண்டும். நாம் விசாரிப்பதும் அவர்களைக் கையாளப் போவதும் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் லீ க்யாங், வாங் சாவொ கவனத்தை எட்டக்கூடாது....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அரை மணி நேரத்தில் உங்களைத் தொடர்பு
கொள்கிறேன் சார்”

அத்தியாயம் 79

சரியாக 29 நிமிடம் 12 வினாடிகளில் மாராவுக்கு போனில் தகவல் வந்தது.

“சார். வாங் சாவொ சம்யே மடாலயத்தில் வேவு பார்த்திருக்க நியமித்திருக்கும் ஆட்கள் இரண்டு பேர். இருவரும் லாஸா நகரைச் சேர்ந்தவர்கள். போலீஸில் தற்காலிக வேலை நியமனத்தில் இருக்கிறார்கள். இருவரும் நண்பர்கள்..... மற்ற இடங்களில் முக்கியமாக, ரோந்திலும், நேபாள எல்லை நட்பு நெடுஞ்சாலையிலும் நியமித்திருக்கும் ஒவ்வொரு குழுவிலும் வாங் சாவொவின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒன்றிரண்டு ஆட்களாவது இருக்கிறார்கள். ஆனால் சம்யேவில் அப்படி நிறுத்த அவனுக்கு ஆள் மிஞ்சவில்லை போல் இருக்கிறது..... “

மாரா நினைத்தான். ‘அப்படியும் இருக்கலாம். கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விட்டது தெரிந்து விட்டதால் இரவில் நடத்தும் ரகசிய வழிபாட்டுச் சடங்குகளை சில நாட்களாவது நிறுத்தி வைப்பார்கள் என்று கூட வாங் சாவொ கணக்குப் போட்டிருக்கலாம்.....’

மாரா கேட்டான். “அந்த இரண்டு பேரும் எப்படி?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“கண்டுபிடிக்கப்பட மாட்டோம் என்பது உறுதியாகத் தெரிந்தால் விலை போகிற ரகம் தான்.....”

“அப்படியானால் விலை பேசி விடு. அவர்கள் நள்ளிரவில் இருந்து அதிகாலை வரை கோங்காங் மண்டப அருகில் இருக்கக்கூடாது. பணத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு வாங் சாவொவுக்குத் தகவலும் தர நினைத்தால் குடும்பத்திற்குப் பிணம் கூடக் கிடைக்காது என்பதைப் புரிய வைத்து விடு”

“சரி சார்”

“எல்லாம் உறுதியானவுடன் எனக்குத் தெரிவி....”

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த முதியவருக்கு அவன் விரைவில் சமீபே மடாலயத்தில் இருந்த அவர்களது வேலையை முடிக்கத் துடிக்கிறான் என்பதை உணர முடிந்தது. மைத்ரேயன் கதையை சீக்கிரம் முடிக்க என்ன எல்லாம் ஆக வேண்டுமோ அதை எல்லாம் செய்து முடிக்காமல் இவன் ஓய மாட்டான்..... அவனிடம் வாய் விட்டுச் சொன்னார். “எனக்கு உன் வெற்றியைக் காணும் வரையாவது ஆயுள் கெட்டியாக இருக்க வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனை இருக்கிறது மாரா....”

மாரா சொன்னான். “நீங்கள் அதைப் பார்க்காமல் சாக மாட்டீர்கள். உங்கள் ஆரோக்கியத்தைப் பார்த்தால் குறைந்தது பத்து வருடங்களாவது வாழ்வீர்கள் என்று

என்.கணேசன்

எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படி இருக்கையில் அதிக பட்சமாய் பதினோரு மாதங்களுக்குள் நாம் அவனை வென்று காட்டுவதைப் பார்க்க இருக்க மாட்டீர்களா என்ன?”

அவனுக்குத் தன் வெற்றியில் சின்னதொரு சந்தேகம் கூட இல்லை என்பதை முதியவர் கவனித்தார். அவனைப் பார்க்கையில் அவருக்கும் அதில் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. இவன் அடைந்திருக்கும் உயரங்கள் என்னவெல்லாம் என்பதை அறியக் கூட மைத்ரேயனின் ஆயுள் போதாது..... ச்சே! அந்த மைத்ரேயன் பற்றியும் அமானுஷ்யன் பற்றியும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தால் இன்னும் கூடத் தைரியமாக இருக்கலாம்.

மாராவிடம் அவர் கேட்டார். “அமானுஷ்யனும், மைத்ரேயனும் எதற்கு அந்த மலைக்குப் போயிருக்கிறார்கள். ஒளிந்து கொள்ளவா, அங்கிருந்து தப்பித்து நேபாளத்திற்குள் நுழையவா? அந்த மலையைத் தாண்டினால் நேபாளம் தானே?”

மாரா யோசனையுடன் சொன்னான். “அந்த மலையைத் தாண்டினால் நேபாள் எல்லை தான். என்றாலும் அது வரை அவர்களால் கண்டிப்பாகப் போக முடியாது. நான் நம் குகைக் கோயிலுக்குப் பல முறை போயிருக்கிறேன் என்றாலும் அதைத்தாண்டி அந்த மலை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உச்சி வரை ஒரே முறை தான் போயிருக்கிறேன். மலை உச்சியில் இப்போது அதிகமாய் நீலக்கரடிகள் இருக்கும் என்பது மட்டுமல்லாமல் அந்த மலை உச்சியில் சிகரங்கள் கூர்மையான முட்கள் போல் இருப்பவை. எந்த உச்சியை அடைந்தாலும் அதன் மறுபக்கம் மிக ஆபத்தான, செங்குத்தான பள்ளத்தாக்கு தான். நீலக்கரடிகளைத் தாண்டி ஏதாவது உச்சியை அடைந்தாலும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் அமானுஷ்யன் அல்ல வேறு யாருமே இறங்க முடியாது. அதனால் தான் திபெத்தின் அந்தப் பகுதியில் எந்தக் காவலையும் சீனா வைத்திருக்கவில்லை. அந்த மிக ஆழமான பள்ளத்தாக்கு தாண்டி இன்னொரு மலை ஆரம்பமாகிறது அது தான் நேபாள் எல்லை. அந்த மலை இது போல செங்குத்தானதல்ல. அந்த மலை உச்சியில் நேபாள நாட்டின் எல்லைக்காவல் பலமாக இருக்கிறது. அப்படி இருக்கையில் அமானுஷ்யன் அங்கு பயணித்திருப்பதன் உத்தேசம் என்ன என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஒருவேளை யாரும் அங்கு வந்து தேட மாட்டார்கள், அதனால் ஒளிந்து கொள்ள வசதி என்று அவன் நினைத்தான் என்றால் அவன் மீது வைத்திருக்கும் மதிப்பை நாம் குறைத்துக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்....”

வெளியே நன்றாகவே வெளிச்சமாகி விட்டிருந்தது. மாரா அவரிடம் விடை பெற்றுக் கிளம்பினான்.

என்.கணேசன்

அவன் காரில் பயணிக்கும் போது போனில் தகவல் வந்தது. சமீப மடாலயத்தில் இருக்கும் இரண்டு கண்காணிப்பு போலீஸ்காரர்களையும் விலைக்கு வாங்கி விட்டாயிற்று என்றும் அவர்கள் காவலுக்கு உள்ள வரை அங்கு நடப்பதைக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. உடனே சமீப மடாலயத்தில் இருக்கும் தன் ஆட்களுக்குப் போன் செய்து இரவு நேர ரகசிய வழிபாட்டைத் தொடர்ச் சொன்னவன் விளைவுகளை வேகமாக எட்ட வேண்டிய அவசரத்தையும் வலியுறுத்திச் சொன்னான்.

மறுபடி பயணத்தைத் தொடர்ந்த அவன் மனதில் அமானுஷ்யனின் திட்டம் பற்றிய யூகங்களே நிறைந்திருந்தன. எந்த யூகமும் அவனுக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. வாய் விட்டு முணுமுணுத்தான். “அமானுஷ்யா!. உன் மனதில் என்ன தான் திட்டம் இருக்கிறது?”

மலையில் மேலும் சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு அக்ஷய் நின்று தன் பையில் இருந்து ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் டப்பாவை எடுத்துத் திறந்தான். அதன் வாடை ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. மைத்ரேயன் அது என்ன என்பது போல அக்ஷயைப் பார்த்தான்.

அக்ஷய் சொன்னான். “இது ஒரு செடி இலைகளின் சாறு. நீலக்கரடிகளுக்கு இதன் வாடை சிறிதும் ஆகாது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதனால் இதைப் பூசிக் கொண்டால் நம்மை
நீலக்கரடிகள் நெருங்காது....”

ஒரு நீலக்கரடியின் நட்பைப் பெற்றுக் காட்டிய
பிறகும் இந்த தற்காப்பு நடவடிக்கை தேவை தானா
என்பது போல் மைத்ரேயன் பார்த்தான். அக்ஷய்
நீலக்கரடிகள் விஷயத்தில் எந்த ஆபத்தையும்
எதிர்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஒரு நீலக்கரடி போல்
எல்லாமே இருக்கும் என்பதற்கு உத்தரவாதம் என்ன
இருக்கிறது. ஒரு நீலக்கரடி எதிர்த்து நின்றாலும் கூட
அவன் ஏதோ செய்து அதை வென்று விடலாம் என்கிற
நம்பிக்கை அவனிடம் இருக்கிறது. ஆனால் கும்பலாக
நீலக்கரடிகள் வந்தால் - அவை மைத்ரேயனின் அன்புக்கு
மசியாமல் போனால்- அவர்கள் இருவரும், இரண்டு
ஆடுகளும் சில நிமிடங்கள் கூடத் தாக்குப்பிடிக்க
முடியாது.

அவன் அமைதியாக மைத்ரேயனிடம் சொன்னான்.
“நீலக்கரடிகளைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க நமக்கு
நேரமில்லை மைத்ரேயா! தேவையில்லாமல் ஆபத்தில்
நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை”

மைத்ரேயன் முகத்தில் சின்னதாய் ஒரு சுளிப்போ,
தயக்கமோ கூட வரவில்லை. அமைதியாகத்
தலையசைத்தான்.

என்.கணேசன்

அக்ஷய் முதலில் மைத்ரேயனின் முகம்,
கைகாலுக்கு அதைப் பூசினான். நெடி முக்கை
அதிகமாகவே துளைத்தது. அப்போதும் அந்தச் சிறுவன்
எந்த வெறுப்பையும் காட்டவில்லை. அக்ஷய்க்கு அதை
நினைக்கையில் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க
முடியவில்லை.

அக்ஷய் தானும் பூசிக் கொண்டான். ஆடுகளுக்கும்
சிறிது பூச அக்ஷய் நினைத்தான். தப்பிக்கும் திட்டத்தில்
அவற்றிற்கும் முக்கிய பங்கு உண்டு. அது வரை அவை
உயிருடன் இருப்பது மிக அவசியம்.... ஆனால் அவன்
அந்த சாறோடு நெருங்கிய போது ஆடுகள்
ஓட்டமெடுத்து தூரப் போய் நின்று பார்த்தன. என்ன
செய்வது என்று அக்ஷய் யோசித்த போது மைத்ரேயன்
அவனிடம் இருந்து அந்த பிளாஸ்டிக் டப்பாவை வாங்கி
அந்த ஆடுகளுக்கு புன்னகையுடன் சைகை
காண்பித்தான். இரண்டும் வேண்டா வெறுப்பாக வர
ஆரம்பித்தன. அக்ஷய் வியப்புடன் பார்த்தான்.

மைத்ரேயனை நெருங்கி வந்த ஆட்டுக்குட்டிகள்
அவன் பூச வரும் போது விலகி ஓடி விளையாட்டு
காட்டி கடைசியில் ஒத்துழைத்தன. அவன் இரண்டு
ஆடுகளுக்கும் அந்த சாறைப் பூசினான். அவை
இரண்டும் அவனை உரசிக் கொண்டே நின்றன.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மறுபடி மேலே ஏற ஆரம்பித்தார்கள். தூரத்தில் ஒரு நீலக்கரடி அவர்களைப் பார்த்தது. ஆனால் அவர்கள் நெருங்க நெருங்க அது ஓடிப்போனது. மறுபடி தூரத்தில் நின்று அவர்களைப் பார்த்தபடி நின்றது. மைத்ரேயன் கையசைத்தான். அது ஒருவிதமாய் உறுமியது. அது அன்று காலையில் அவன் அருகே வந்த நீலக்கரடி போலத் தான் தெரிந்தது. மைத்ரேயன் சாந்தமாக அந்த நீலக்கரடியைப் பார்த்தான். அது ஓடிப் போய் மறைந்தது.

அக்ஷய் அந்த மலையில் ஒரு இடத்தை அடைந்தவுடன் நின்றான். மைத்ரேயனையும் ஆடுகளையும் ஒரு பாதையில் மறைவாக நிறுத்தி விட்டுத் தன் பையில் இருந்து ஒரு பைனாகுலரை எடுத்து அதன் வழியே பார்த்தான். நேபாள எல்லை மலை தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சேகர் அன்று தன் மகனை நேரில் சந்தித்துப் பேசி விடுவது என்ற ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்திருந்தான். தானாடா விட்டாலும் சதை ஆடும் என்பார்கள். நீரடித்து நீர் விலகாது என்பார்கள். இந்தப் பழமொழிகள் எல்லாம் எந்த அளவு உண்மை என்பதை இன்று சோதித்துப் பார்த்து விடுவது என்று எண்ணினான். கர்னாடகாவில் குடகு மலையில் இருக்கும் வேலையும், எந்த நேரத்திலும் சஹானாவின் இரண்டாம் கணவன் திரும்பி வந்து விடலாம் என்கிற எண்ணமும் அவனை அந்த முடிவுக்கு அவசரப்படுத்தியது.

என்.கணேசன்

வருண் அன்று இருட்டிய பின் வெளியே கிளம்பியதைப் பார்த்தான். அவன் தெருக்கோடியில் இருக்கும் மளிகைக் கடைக்குத் தான் போகிறான் என்பது அவன் எடுத்துக் கொண்ட வழக்கமான மஞ்சள் நிற பெரிய பையைப் பார்த்தவுடன் தெரிந்தது.

இந்த இருட்டும், தனியாக மகன் கிடைப்பதும் தன் நோக்கத்திற்கு அனுகூலமாக இருக்கும் என்று கணக்குப் போட்ட சேகர் மகனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். மகன் தெருக்கோடியை அடைந்து அந்தக்கடையில் பொருள்கள் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பும் வரை பொறுமையாக ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத பகுதியில் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த அவன் மகன் அருகில் வந்ததும் மறைவில் இருந்து வெளியே வந்து அழைத்தான். “வருண்”

அத்தியாயம் 80

திடீரென்று மறைவில் இருந்து வந்து எதிரில் நின்று தன் பெயரை ஒரு ஆள் அழைத்ததும் வருண் திடுக்கிட்டான். ஆள் முகம் அரையிருட்டில் சரியாகத் தெரியவில்லை. குரல் மட்டும் பரிச்சயமான குரலாய் தோன்றியது. ஒரு காலத்தில் அதிகமாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குரல்.....

“யாரது?” வருண் இதயம் படபடத்தது.

“அப்பா....டா” என்று சொன்னபடியே சேகர் மேலும் அதிக வெளிச்சத்திற்கு வந்தான்.

வருணின் இதயம் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது. பேய் இல்லை என்று அறிவியல் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் இப்படி 'அந்த ஆளின்' ஆவியை ஒரு நாள் நேரில் பார்க்க வேண்டி வரும் என்று கற்பனை கூடக் கண்டிருக்கவில்லை. பாட்டி அவனது சிறுவயதில் அடிக்கடி சொல்வாள். 'கந்தர் சஷ்டி கவசம் சொன்னால் எந்தப்பேய் பிசாசும் நெருங்காது'. அது நினைவுக்கு வர மனம் தானாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தது. “துதிப்போர்க்கு வல்வினை போம் துன்பம் போம்....”

வருண் அங்கிருந்து ஓடிப்போக நினைத்தான். ஆனால் கால்கள் நகர மறுத்தன. சத்தமாகவே அவன்

என்.கணேசன்

கந்தர் சஷ்டி கவசம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “சஷ்டியை நோக்க சரவண பவனார் சிஷ்டருக்குதவும் செங்கதிர் வேலோன்....”

சேகருக்கு மகன் தன்னைப் பேய் என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டான் என்பது அப்போது தான் புரிந்தது.

பிள்ளையை தைரியமான ஆண்மகனாக
வளர்ப்பதை விட்டு விட்டு பயந்தாங்கொல்லியாய்
வளர்த்திருக்கிறாள் சஹானா என்று மனதிற்குள் நகைத்துக்
கொண்ட அவன் வாய் விட்டு மகனுக்குத் தைரியம்
சொன்னான். “வருண். நான் பேய் அல்ல.
உயிரோடிருக்கும் அப்பா தான். நான் சாகவில்லை”

வருண் சப்தநாடியும் ஒடுங்கிப் போய் ஒரு கணம்
அதிர்ச்சியுடன் சேகரைப் பார்த்தான். இந்த ஆள்
உயிரோடிருப்பதற்குப் பதில் அந்த ஆவியே
பரவாயில்லை என்று அவனுக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.
எதிரே இருந்த ஆளை மிகவும் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.
தலைமுடி குறைந்து வழுக்கை விழ ஆரம்பித்ததைத்
தவிர தோற்றத்தில் பெரிய வித்தியாசம் ஏதுமில்லை.
அப்படி என்றால் இந்த ஆள் மருத்துவமனையில் நடந்த
தீவிபத்தில் கருகிச் சாகவில்லையா?... இவன் மூலமாகத்
தான் வந்தனாவுக்கு அந்தப் புகைப்படம் கிடைத்திருக்க
வேண்டும்.... அவன் பயம் குறைய ஆரம்பித்து
ஆத்திரம் அதிகமாகியது. அக்ஷய் தான் அவனுடைய

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அப்பா.... அந்த இடத்திற்கு இந்தப் பொருத்தமில்லாத ஆள் என்றுமே வர முடியாது. வருண் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான்.

அத்தனை ஆத்திரத்தையும் குவித்து “ஏன் சாகவில்லை?” வருண் என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான்.

சேகருக்குத் தன் காதில் விழுந்தது சரியாக இருக்காது என்று தோன்றியது. யாரும் இப்படிக் கேட்க மாட்டார்கள். வருண் அதிர்ச்சியில் ஏதோ கேட்க நினைத்து எதையோ கேட்கிறான். சிரித்துக் கொண்டே சேகர் கேட்டான். “என்ன கேட்டாய்?”

சிரிக்காமல் வருண் தன் கேள்வியை மறுபடி கேட்டான். “ஏன் சாகவில்லை.”

“அன்று தீ விபத்தில் சாகாமல் எப்படி தப்பித்தீர்கள் என்று தானே கேட்கிறாய்” என்று கேட்ட சேகர் சாமர்த்தியமாகச் சொன்னான். “அது ஒரு பெரிய கதை.....” அந்த ரகசியத்தை அவன் இப்போது மகனிடம் சொல்ல விரும்பவில்லை.

வருண் சொன்னான். “கதை எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். என்றாவது போலீஸ் உன்னைத் தேடி வரும் போது அவர்களே விவரமாய் கேட்டுக் கொள்வார்கள். அன்றைக்கு ஏன் போனாய்? இன்றைக்கு ஏன்

என்.கணேசன்

வந்திருக்கிறாய்? அதை மட்டும் சுருக்கமாய் சொல் போதும்....”

‘கிராதகி மகனையும் தன்னைப் போலவே அகங்காரமாய் வளர்த்திருக்கிறாள். போலீஸ் தேடி வரும் என்று பயமுறுத்தி ஒருமையில் கறாராய் வேறு பேசுகிறானே...’ என்று மனதினுள் சஹானாவையும் மகனையும் சேர்ந்து கரித்துக் கொட்டிய சேகர் சுருக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் சொன்னான். “உனக்கு நம்பக் கஷ்டமாக இருக்கலாம். அன்றைக்கு உன் அம்மாவின் சித்திரவதை தாங்க முடியாமல் போனேன். ஆனால் உன்னை மட்டும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை. பாசம் இழுத்ததால் உன்னைத் தேடி அலைந்து இன்றைக்கு வந்திருக்கிறேன்....”

“என் அம்மாவா, சித்திரவதையா?....” வருணின் குரலில் உஷ்ணம் தெரிந்தது.

சேகர் மிகவும் பொறுமையுடன் புரிய வைக்க முயலும் தொனியில் சொன்னான். “உன் அம்மா உன்னிடம் காட்டும் முகம் வேறு, என்னிடம் காட்டி இருந்த முகம் வேறு.... அந்தக் கேவலங்களை எல்லாம் சொல்ல எனக்கே வாய் கூசுகிறது.”

வாய் கூசுகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே கூசாமல் பேசுகிற அந்த ஆளைப் பார்க்கவே வருணுக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அருவருப்பாக இருந்தது. வார்த்தைகளை வளர்த்து விவாதித்துக் கொண்டிருக்காமல் இந்த ஆளை சீக்கிரமாய் கத்தரித்து விலகி விட வேண்டும் என்று எண்ணிய அவன் “சரி என்ன வேண்டும் சொல். பணம் ஏதாவது வேண்டுமா?”

சேகருக்கு அவன் அப்படிக் கேட்டது பெருந்த அவமானமாக இருந்தது. எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னான். “வருண். பணம் என்னிடம் லட்சக்கணக்கில் இருக்கிறது. உன் வளர்ப்பு அப்பன் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கும் பழைய பைக்கை நீ ஓட்டிச் செல்வதைப் பார்க்கும் போது என் இதயத்தில் ரத்தம் கசிகிறது. உனக்குப் புதிய மாடல் கார்களில் எதை வேண்டுமானாலும் வாங்கித் தர என்னால் முடியும். எந்தக் கார் வேண்டும் கேள்.....!”

“எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று இப்படி வந்து தொந்தரவு செய்கிறாய் அதைச் சொல்....”

“மகனே எனக்கு நீ மட்டும் தான் வேண்டும்....” சேகர் முன்பே ஒத்திகை பார்த்து வைத்திருந்த உடைந்த குரலில் சோகமாகச் சொன்னான்.

வருண் உடல் கோப மிகுதியில் லேசாக நடுங்கியது. கடும் வெறுப்புடன் சொன்னான். “எங்களுக்கு உன்னிடம்

என்.கணேசன்

நல்லதாக நினைக்க இருந்த ஒரே விஷயம் நீ செத்தது தான். இப்போது அதுவும் பொய் என்றாகி விட்டது... நாங்கள் என்றைக்கோ உனக்குத் தலைமுழுகியாகி விட்டது. இப்போது உனக்கும் எங்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை. என் அப்பா ஊரில் இருந்து வருவதற்கு முன் ஓடிப் போய் விடு.... அவர் கையில் நீ சிக்கினால் சாவே பரவாயில்லை என்று நினைக்க வேண்டி வரும்.... சத்தியமாய் தான் சொல்கிறேன்....”

சொன்னவன் அதற்கு மேல் அங்கே நிற்கவில்லை. அங்கிருந்து வீடு நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான். சேகர் முகம் சிவக்க அவனை வன்மத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.... வருண் எவனோ ஒருவனை என் அப்பா என்று பெருமையுடன் அவனிடமே சொன்னது தான் அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் விட அதிக அவமானத்தைத் தந்தது. 'அந்தக் குடும்பத்திற்கே பெரிதாக வலிக்கிற மாதிரி ஏதாவது செய்யாமல் கோயமுத்தூரை விட்டுப் போக மாட்டேன்' என்று அவன் உறுதி பூண்டான்.

அன்று பிற்பகல் தொடங்கி நள்ளிரவு வரையும் அக்ஷய் பைனாகுலர் வழியாக பக்கத்து மலையான நேபாள எல்லையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மலை உச்சி எல்லையில் கம்பி வேலி போடப்பட்டிருந்தது. சரியாக இருபது நிமிடத்திற்கு ஒரு முறை துப்பாக்கி ஏந்திய எல்லைக்காவல் படை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வீரர்களில் ஒருவன், அக்ஷய் குறி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து கண்காணித்து விட்டுப் போனான். இரவு பத்து மணிக்கு மேல் கண்காணிப்பு வீரன் வருவது அரை மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறையாக மாறியது.

பகலில் அவன் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் சிறிது நேரம் தியானத்திலும், சிறிது நேரம் ஆட்டுக்குட்டிகளுடன் ஆன விளையாட்டிலும் கழித்த மைத்ரேயன் பின் அக்ஷயிடம் பேச்சு கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

“உங்கள் வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்?”

அக்ஷயை அவன் திடீர்க் கேள்வி ஆச்சரியப்படுத்தியது. முன்பு கௌதம் பற்றி அவன் கேட்ட போது அக்ஷய் பிடிபெற்று எதையும் தெரிவித்திருக்கவில்லை. அதன் பின் இப்போது மறுபடியும் மைத்ரேயன் அவன் குடும்பம் பற்றிக் கேட்கிறான். பைனாகுலரில் இருந்து கண்ணை எடுக்காமலேயே பதில் சொன்னான். “என் பெரியம்மா, என் மனைவி, என் இரண்டு மகன்கள்...”

“உங்கள் பிள்ளைகள் என்ன படிக்கிறார்கள்?”

என்.கணேசன்

“பெரியவன் மருத்துவப்படிப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சிறியவன் நான்காம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.”

“உங்கள் பிள்ளைகள் பெயர்கள் என்ன?”

“பெரியவன் வருண். சின்னவன் கௌதம்....”

“உங்கள் சின்னப் பெயர் எப்படி?”

அக்ஷயக்கு மகனின் நினைவு சின்ன புன்முறுவலை வரவழைத்தது. “என்னேரமும் விளையாட்டு.... விளையாட்டு.... விளையாட்டு....! விளையாடும் நேரங்களில் அவனுக்குப் பசியே தெரியாது. படிக்க ஆரம்பிக்கிற நேரங்களில் தான் அவனுக்கு அடிக்கடி பசிக்க ஆரம்பிக்கும். ஏதாவது சாப்பிடக் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பான்.....”

சொல்லி விட்டு பார்வையை பைனாகுலரிலிருந்து திருப்பி மைத்ரேயனை அக்ஷய் பார்த்தான். மைத்ரேயன் அவன் சொன்னதை வைத்து மனதில் கற்பனை செய்து கௌதமைப் பார்க்கிறானா, இல்லை நேராகவே ஞான திருஷ்டியில் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் மைத்ரேயன் முகத்தில் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போலவே புன்னகை தவழ்ந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அங்கு போனவுடன் எனக்கு அவனுடன் விளையாட வேண்டும்” என்று மைத்ரேயன் சொன்ன போது அக்ஷய்க்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. இவனை அவன் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதாக நினைத்து விட்டானா என்ன?

“உன்னை என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போக ஆசான் விட மாட்டார்....” என்று அக்ஷய் மெல்லச் சொன்னான். மைத்ரேயனை எந்த மடாலயத்துக்கு அழைத்துப் போக ஆசான் நிச்சயித்திருக்கிறாரோ?

மைத்ரேயன் சொன்னான். “யார் எங்கு எவ்வளவு காலம் இருக்க வேண்டும் என்பதை மனிதர்கள் நிச்சயிப்பதில்லை....”

சமீப மடாலயம்.

ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்து தன்னை எழுப்பிய பிரதான சீடனை தலைமை பிக்கு தூக்கக்கலக்கத்துடனும் கேள்விக்குறியுடனும் பார்த்தார்.

பிரதான சீடன் சொன்னான். “கோங்காங் மண்டபத்தில் இன்று இரவுக் கண்காணிப்பு இல்லை.... முக்காடு போட்டுக் கொண்டு இரண்டு பேர் மண்டபத்திற்குள் நுழைவதை இப்போது தான் பார்த்தேன்.....”

என்.கணேசன்

தலைமை பிக்கு கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி பன்னிரண்டே கால். லீ க்யாங் எதிரியானாலும் கோங்காங் மண்டபத்தை இரவு வேளையில் வேவு பார்க்க ஏற்பாடு செய்திருந்தது பெரிய உபகாரமாகவே அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் அந்த கண்காணிப்பு இல்லாமல் போனது தீய சக்திகளின் பிடி இறுக ஆரம்பிப்பதற்கு அறிகுறி தான் என்பதை உணர்ந்த அவர் பெருமூச்சு விட்டார். 'அவர்கள் எந்தப் பயமும் இல்லாமல் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்!'

அத்தியாயம் 81

அக்ஷயக்கு மைத்ரேயன் புதிராய் பேசியது குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. மைத்ரேயனின் வலது பாதத்தில் பொன்னிறத்தில் ஒளிர்ந்து சுழன்றதை சம்யே மடாலயத்தில் கண்கூடாகப் பார்த்தவன் அவன். அவன் புத்தரின் அவதாரமாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதை அக்ஷயின் உள்மனம் இப்போது நம்ப ஆரம்பித்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட மைத்ரேயன் ஒரு சாதாரண சிறுவன் போல உங்கள் மகனுடன் விளையாட வேண்டும் என்று சொல்வது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.... ‘இந்தச் சிறுவன் ஏன் திடீர் திடீர் என்று நேர் எதிர்மாறாக மாறுகிறான். ஏன் முரணாக நடந்து கொள்கிறான்’ என்று நினைத்தவனாய் அக்ஷய் மைத்ரேயனையே கூர்ந்து பார்த்தான்.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று மைத்ரேயன் புன்னகையுடன் கேட்டான்.

அக்ஷய் புன்னகைத்தபடி சொன்னான். “உன்னை ஆசானும், தலாய் லாமாவும் புத்தரின் அவதாரம் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ ஏன் மகனுடன் விளையாட வேண்டும் என்கிறாய். முரண்பாடாக இருக்கிறதே”

என்.கணேசன்

“என்னை யார் என்னவாக நினைக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு அனாவசியம். என் வயதுப் பையன் விளையாட நினைப்பதில் என்ன முரண்பாடு இருக்கிறது...”

அக்ஷய்க்கு அதற்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவன் சொல்வது சாதாரண மனிதர்களுக்குப் பொருந்தும் தான். ஆனால் அவதார புருஷர்கள், தெய்வீகப்பிறவிகள்.....! இது போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான விளையாட்டுகளைக் கடந்தவர்கள் அல்லவா அவர்கள்?

அக்ஷயின் மனதில் ஓடிய எண்ணங்களுக்குப் பதில் சொல்வது போல் மைத்ரேயன் புன்னகை மாறாமல் சொன்னான். “இந்த உலகத்திற்குள் நுழையும் போது எதையும் எடுத்து வர நமக்கு அனுமதியில்லை. இங்கிருந்து போகும் போது எதையும் எடுத்துச் செல்லவும் கூட நமக்கு அனுமதியில்லை. இப்படி எல்லாக்கணக்குமே பூஜ்ஜியமாகத் தான் முடியும் என்கிற போது இங்கு இருக்கிற காலத்தில் எல்லாவற்றையுமே விளையாட்டாய் எடுத்துக் கொள்வதல்லவா புத்திசாலித்தனம்”

அக்ஷய் அசந்து போனான். அவன் மனம் மைத்ரேயன் சொன்னதை அசைபோட்டது. இவ்வளவு ஆழமாகப் போக முடிந்தவன் சமயங்களில் மந்தமான சிறுவனைப் போன்ற முகமுடியைப் போட்டுக் கொள்வது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன்னை மற்றவர்களிடமிருந்து மறைத்துக் கொள்ளத் தான் போலிருக்கிறது.... அக்ஷய்க்கு அவனை சீண்டத் தோன்றியது. மெல்லக் கேட்டான். “நம் உயிருக்கே எந்த நேரமும் ஆபத்து இப்போது காத்திருக்கிறதே. இதை எப்படி விளையாட்டாய் எடுத்துக் கொள்வது?”

“வாழ்க்கை விளையாட்டு எந்த நேரமும் முடியலாம் என்று நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும் போது, அதற்கு நாம் எப்போதுமே தயாராகவும் இருக்கிற போது கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது. நீங்களே என்னைக் காப்பாற்ற ஒத்துக் கொண்டது அந்த மனநிலையுடன் தானே....”

“அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?” அக்ஷய் உடனடியாகக் கேட்டான்.

“யூகம் தான்” என்று மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்ன போது வாய் விட்டுச் சிரித்த அக்ஷய் அவனைச் செல்லமாய் அடிக்க கை ஓங்க, மைத்ரேயன் சற்று பின்னுக்கு நகர்ந்து புன்னகைத்தான்.

அக்ஷய் மறுபடி பைனாகுலரில் தன் கண்காணிப்பைத் தொடர ஆரம்பிக்க, மைத்ரேயனும் உறங்க ஆரம்பித்தான். குளிர் கடுமையாக மாற ஆரம்பித்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அக்ஷய் எதிர் மலையில் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எந்திரத்தனமான துல்லியத்துடன் நடப்பதை கவனித்தான். அரை மணி

நேரத்திற்கு ஒரு முறை இரவு நேரத்தில் நேபாள எல்லை வீரர்கள், அக்ஷய் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து போனார்கள். முதல் முறை வந்தவன் மறுபடி நான்காவது முறை வந்தான். இரண்டாவது முறை வந்தவன் ஐந்தாவது முறை வந்தான். இப்படி மூன்று ஆட்கள் மாறி மாறி வந்தார்கள். இந்தக் கண்காணிப்பு இரவு பத்து மணி வரை இருபது நிமிட இடைவெளி-நான்கு வீரர்கள் என்கிற அளவில் இருந்தது. இந்த அளவீடுகள் சில சமயங்களில் அதிக பட்சமாய் இரண்டு நிமிட அளவுக்குள் வித்தியாசப்பட்டன. பெரும்பாலான சமயங்களில் எதிர் மலை வீரர்களின் கவனம் இந்த மலையின் உச்சியிலேயே இருந்தன. அங்கே நடமாடிக் கொண்டிருந்த நீலக்கரடிகளை அவர்கள் சுவாரசியத்துடன் கவனித்தது தெரிந்தது. அவர்கள் இந்த மலையில் ஆட்களை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. ஒருவேளை ஆட்கள் இருந்தால் கூட அவர்கள் இந்த மலையைத் தாண்டி அந்த மலைக்கு வர வாய்ப்பிருப்பதாய் அந்த வீரர்கள் நினைக்கவில்லை என்பது அவர்கள் கண்காணிக்கும் விதத்திலேயே தெரிந்தது....

சுமார் நான்கு மணிக்கு மைத்ரேயன் விழித்துக் கொண்டான். எழுந்து அமர்ந்தவன் அந்தக் கடுங்குளிரில் நடுங்கியபடியே அக்ஷயிடம் சொன்னான். “இனி நீங்கள் சிறிது தூங்குங்கள். நான் பார்க்கிறேன்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் தயங்கினான். மைத்ரேயன் நிறுத்தி நிதானமாகச் சொன்னான். “என்ன பார்க்க வேண்டும், எப்படிப் பார்க்க வேண்டும், எதையெல்லாம் குறித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள். நான் கவனமாகவே கண்காணிப்பேன்....” சொல்லி விட்டு பைனாகுலருக்காக கையை நீட்டினான்.

அக்ஷய்க்கு உறக்கம் தேவையாக இருந்தது. இன்னொரு தடித்த கம்பளியை மைத்ரேயனுக்கு போர்த்தி விட்டு, பைனாகுலரை அவனிடம் தந்த அக்ஷய் எப்படிக்கண்காணிக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கினான். கடைசியில் சொன்னான். “ஏதாவது ஆபத்து என்று தோன்றினால் வாய் விட்டு சத்தமாக எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்னை நீ லேசாகத் தொட்டால் போதும். நான் எழுந்து கொள்வேன்.....”

மைத்ரேயன் புன்னகையுடன் தலையசைத்தான். மைத்ரேயன் இரவு நேரக் கண்காணிப்பைத் தொடர அக்ஷய் உறங்க ஆரம்பித்தான்.

அந்த நேரத்தில் தான் லீ க்யாங் விழித்தான். அவன் உறங்கி முன்று மணி நேரம் தான் ஆகி இருந்தது. இந்த மைத்ரேயன் விஷயம் சுமுகமாகக் கையாளப்பட்டு முடியும் வரை நிம்மதியான முழு உறக்கம் முடியாத காரியம் என்றே அவனுக்கு ஆகி இருந்தது. மைத்ரேயன் விவகாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த

என்.கணேசன்

ஒற்றர்கள், அதிகாரிகளின் அலைபேசி அழைப்புகள் வரும் போதெல்லாம் மைத்ரேயனும், அவனது பாதுகாவலனும் பிடிபட்டார்கள் என்ற செய்தியை அவன் எதிர்பார்த்தான். அப்படி எதுவும் நடந்து விடவில்லை. சந்தேகத்தின் பேரில் சிக்கிம் அருகே நாதுலா கணவாயிலும், நேபாள நட்பு நெடுஞ்சாலையிலும் பிடிபட்டிருந்த இரண்டிரண்டு நபர்களும் தந்தை-மகன் யாத்திரீகர்கள் ஆக இருந்தது பின்பு தான் தெரிந்தது.....

லீ க்யாங் மறுபடி திபெத் இந்திய நேபாள எல்லைப் பகுதிகளை ஆராய்ந்தான். கடைசியாக அவன் பார்வை வாங் சாவொ சொன்ன சைத்தான் மலையில் நிலைத்தது. இந்த மலையில் இது வரை அவர்கள் எல்லைப் பாதுகாப்பு வீரர்கள் நிறுத்தவில்லை. மலை அமைப்பும், நீலக்கரடிகளுமே அவர்கள் வேலையைச் செய்வதால் அதற்கான அவசியமும் இது வரை வந்ததில்லை...

ஆனாலும் எந்த அஜாக்கிரதையும் எதிலும் இருந்து விடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வால் உந்தப்பட்டவனாய் லீ க்யாங் நேபாள உளவுத்துறைத் தலைவனை உடனடியாக அலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான்.

நல்ல உறக்கத்தில் இருந்த நேபாள உளவுத்துறைத் தலைவன் எரிச்சலோடு அலைபேசியைப் பார்த்தான். லீ க்யாங்கின் அலைபேசி எண் என்பதைக் கண்டவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மனதில் அங்கலாய்த்தான். ‘இந்த ஆளுக்குத் தூக்கமே கிடையாதா?’ நேபாளம் போன்ற மிகச்சிறிய நாட்டின் உளவுத்துறை தலைவனான அவன் அண்டையில் இருக்கும் பெரிய நாடுகளான இந்தியா மற்றும் சீனாவின் உளவுத்துறைகளிடம் பல விஷயங்களுக்கு உதவி கேட்க வேண்டி இருப்பதால் அந்தப் பக்கங்களில் இருந்து வரும் அபூர்வமான ஓரிரு உதவிகளை உடனடியாகச் செய்து அவர்கள் நல்லபிப்பிராயத்தில் இருக்க வேண்டி வருகிறது. அதனால் பலவந்தமாக குரலில் இனிமையையும் மரியாதையையும் வரவழைத்துக் கொண்டு பேசினான். “ஹலோ”

லீ க்யாங் திபெத்தில் இருக்கும் அந்த சைத்தான் மலையைத் தாண்டி யார் நேபாள எல்லைக்குள் நுழைந்தாலும் அவர்களைக் கைது செய்து பிடித்து வைக்கும்படியும், தன் அனுமதி இல்லாமல் அவர்களை விடுவிக்கக் கூடாதென்றும் சொன்னான். நுழையும் ஆட்கள் குறித்த தோற்றக்குறிப்புகள் கூட அவன் எடுத்துரைக்கவில்லை. எவன் அந்த வழியாக நுழைந்தாலும் அவன் மைத்ரேயன் சம்பந்தப்பட்டவனாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று லீ க்யாங் நினைத்தான்.

‘சைத்தான் மலையைத் தாண்டி ஒருவன் நேபாள எல்லைக்கு வந்தால்’ என்றதற்கே நேபாள உளவுத்துறைத் தலைவன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். “என் இத்தனை கால

என்.கணேசன்

அனுபவத்தில் அந்த மலையைத் தாண்டி அபூர்வமாய் ஓரிரு நீலக்கரடிகளும், ஆடுகளும் வந்திருக்கின்றனவே தவிர மனிதர்கள் யாரும் வந்ததில்லை.... எங்கள் எல்லை வீரர்கள் அங்கு நிற்பதே மற்ற பகுதிகளில் இருந்து மலை அடிவாரம் வந்து எங்கள் எல்லைக்குள் யாரும் நுழைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவும், நீலக்கரடிகள் உள்ளே நுழைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவும் தான்.”

“தெரியும். ஆனாலும் கூட எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது தானே?”

“அது சரி தான். ஆனால் அந்த மலை தாண்டி யாரும் அமானுஷ்யர்களாக இருந்தால் மட்டுமே வரமுடியும்....”

ஆங்கிலத்தில் பேசிய நேபாள உளவுத்துறைத் தலைவன் அமானுஷ்யர்கள் என்ற சொல்லை மட்டும் அப்படியே சொன்னது லீ க்யாங்கின் முளையில் பொறிதட்ட வைத்தது. “என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்?”

“அமானுஷ்யர்கள்”

“அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்?”

“மனித சக்திக்கு மீறிய சக்தி உடையவர்கள் என்று அர்த்தம்.... அது சம்ஸ்கிருதச் சொல்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சரி நான் சொன்னது நினைவிருக்கட்டும். அந்த எல்லைப்பகுதியில் கூட அலட்சியம் வேண்டாம்.” என்று சொல்லி பேச்சை முடித்துக் கொண்ட லீ க்யாங் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். வித்தியாசமான பெயருடைய ஒருவன் உதவியைத் தான் தலாய்லாமா இந்தியாவில் கேட்டிருந்தார். அந்த வித்தியாசமான பெயர் அமானுஷ்யர் என்பதாக இருக்கலாமோ?

லீ க்யாங் உடனடியாக இன்னொரு எண்ணைத் தொடர்பு கொண்டான்....

அத்தியாயம் 82

அக்ஷய் கண்விழித்த போது மைத்ரேயன்
பைனாகுலரில் கவனமாகவே கண்காணித்துக்
கொண்டிருந்தான். அந்தக் கடுங்குளிரில் அக்ஷய்
அவனுக்குப் போர்த்தி விட்டிருந்த கம்பளி இப்போது
அவன் உடலில் இல்லை. திரும்பிப் பார்த்த போது
அந்தக் கம்பளியை மைத்ரேயன் இரண்டு ஆடுகளுக்கும்
போர்த்தி விட்டிருப்பது தெரிந்தது. அக்ஷய்
புன்னகைத்தபடி எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“உனக்குக் குளிரவில்லையா? அந்தக் கம்பளியை
ஆடுகளுக்குப் போர்த்தி இருக்கிறாய்?”

மைத்ரேயன் அக்ஷயைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.
“பாவம் இரண்டும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை
நமக்காகத் தான் இந்த அதிகக் குளிரிலும் இங்கே
இருக்கின்றன. இல்லா விட்டால் இரவு நேரத்தில்
குறைவான குளிர் தேடி மலையின் கீழ்ப்பகுதிக்குப்
போயிருக்கும். கம்பளியைப் போர்த்திய பிறகு தான்
நிம்மதியாகத் தூங்கின....”

அவன் தனக்குக் குளிர்வதைப் பற்றிப் பேசாததை
அக்ஷய் கவனிக்கத் தவறவில்லை. விடிய
ஆரம்பித்திருந்தது. அக்ஷய் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மணி ஆறரை. மைத்ரேயன் தான் கண்காணித்து குறித்து வைத்திருந்ததைத் தெரிவித்தான். முந்தைய கால அளவுகளில் பெரிய வித்தியாசம் இல்லை.

இராணுவ வேலை ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டுமே வீரர்களை திடீர் திடீர் மாறுதல்களுக்குத் தயார்ப்படுத்தி வைக்கிறது. மற்ற சாதாரண சமயங்களில் இராணுவ ஒழுங்குடன், அதாவது மாறாத இயந்திரத்தனத்துடன் தான் எல்லா வேலைகளும் சீராக நடக்கும். அதை இதுவரை நடந்த கண்காணிப்பு உறுதிப்படுத்தி விட்டது. அக்ஷய் திருப்தி அடைந்தான்.

காலை ஏழு மணிக்கு புதிய வீரர்கள் வந்து பழைய வீரர்கள் செல்லும் நேரத்தில் மட்டும் சில நிமிட இடைவெளி அதிகமாக இருந்தது. அந்த நேரம் தான் சரியாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நேரம் என்று அக்ஷய் முடிவெடுத்தான்.

பின் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நீ இங்கேயே இரு. நான் சிறிது தூரம் போய் நம் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைக்குத் தயார்ப்படுத்த வேண்டும். ஏதாவது ஆபத்து வந்தால் குரல் கொடு”. மைத்ரேயன் தலையசைத்தான்.

நீலக்கரடிகளுக்குப் பிடிக்காத நெடி உடைய சாறை மீண்டும் தன் உடலில் பூசிக் கொண்டு அக்ஷய் மலையில் இன்னும் மேலே ஏற ஆரம்பித்தான். மேலே

என்.கணேசன்

ஏறுவது இது வரை இருந்தது போல சுலபமாக இருக்கவில்லை. இது வரை மனிதர்கள் அடிக்கடி நடந்த தடமாவது இருந்தது. இப்போது அவன் போகும் பாதையில் தடத்தின் தடயம் கூடத் தெரியவில்லை. காலை ஆகியிருந்த போதும் கடுங்குளிரின் தாக்கம் போகின்ற வழியில் அதிகமாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது. சில இடங்களில் வழக்கியது. சுதாரித்துக் கொண்டு கவனமாக நடந்தான். மைத்ரேயனை இங்கு அழைத்து வரும் போது கூடுதல் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்றெண்ணிக் கொண்டவன் அந்த இடங்களை மனதில் குறித்துக் கொண்டான். அரை மணி நேரப் பயணத்திற்குப் பின் அவன் ஒரு இடத்தை அடைந்தான். மலையில் சற்றே பள்ளமான இடம் என்பதைத் தவிர வேறெந்த வித்தியாசமும் பார்ப்பவர்களுக்கு அங்கு தெரிய வாய்ப்பில்லை. ஆனால் அது தான் அவன் தேடி வந்த வித்தியாசமான இடம். அந்த இடம் தானா என்பதை அவன் ஒரு கணம் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அந்த இடம் பெரிய மாற்றத்தைச் சந்தித்து விடவில்லை.....

சுமார் 25 அடிகள் தள்ளி இருந்த மலைப்பாறையில் அமர்ந்து தான் அவன் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஒரு கோடை காலத்தில் தியானம் செய்ய வந்திருந்தான். அந்த இடம் அந்த மலையின்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கிட்டத்தட்ட மையப்பகுதியில் இருந்தது. அப்போது அதையும் தாண்டிப் போக முயற்சித்தும் அவனால் முடியவில்லை. அதனால் தன்னால் போக முடிந்த அதிகபட்ச உயரமான அந்த இடத்திலேயே தியானம் செய்ய முடிவு செய்து அங்கே இரண்டு நாள்கள் அவன் அந்த சமயத்தில் தங்கி இருந்தான்.

இரண்டாவது நாள் தான் அந்த அதிசய நிகழ்வு நடந்தது. அப்போது அவன் தியானத்தில் இருக்கவில்லை. தன் சுற்றுப்புறத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய குரு என்னவெல்லாம் கேள்விகள் கேட்கலாம் என்று எதிர்பார்த்து அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களை மனதில் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான். எத்தனையோ விஷயங்கள் கவனம் அதிகமாய் தர தரத்தான் விளங்க ஆரம்பிக்கின்றன என்பதை அவன் அந்த குருவிடம் வந்த பிறகு தான் சிலாகிக்க ஆரம்பித்திருந்தான். உலகில் எத்தனையோ அதிசயங்களை கவனிக்காமலேயே மனிதன் தன் கவனக்குறைவால் கடந்து போய் விடுகிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் தான் ஒரு ஆடு சற்று தள்ளி பாதைகள் பெரிய பெரிய கற்களாய் உடைந்து போயிருந்த பகுதிக்கு வந்தது.

அந்த ஆடு சற்று தள்ளி பெரிய பாதை ஒன்றில் அமர்ந்திருந்த அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தது. அவன் நண்பனா, பகைவனா என்று அது எடை போட்டுக்

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்தது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. தியானத்தில் இருந்தவர்கள் எப்போதும் தங்களைச் சுற்றி அமைதி அலைகளையே பரப்புபவர்கள் என்பதால் அந்த அலைகளை அந்த ஆடும் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அதன் பிறகு அந்த ஆடு அவனை லட்சியம் செய்யவில்லை. கற்களின் இடையில் இருந்த புற்களை மேய ஆரம்பித்தது. அப்படியே சற்று நகர்ந்து சற்று பள்ளமான பகுதிக்கு வந்த ஆடு பள்ளத்தில் படர்ந்திருந்த ஒரு செடியின் இலைகளை சாப்பிட ஆரம்பித்தது. ஒரு பக்கத்து இலைகளைச் சாப்பிட்டு விட்டு மறுபக்கத்து இலைகளை சாப்பிட யத்தனித்த போது கால் தடுக்கி தடுமாறி விழுந்த ஆடு அடுத்த கணம் காணவில்லை. சின்னதாய் ஒரு சறுக்கல் சத்தம் மட்டுமே அவனுக்கே கேட்டது.

மலை ஆடுகள் தடுக்கி விழுவது அபூர்வம். அதன் கால்கள் மற்றும் பாதங்களின் அமைப்பு சமவெளி ஆடுகளிடம் இருந்து பெரிதும் வித்தியாசப்படுபவை. அப்படியே தடுக்கி விழுந்தாலும் சுதாரித்து பாறைகளைப் பற்றிக் கொண்டு விடுபவை. அதனால் அது அப்படி சுதாரித்து வந்து விடும் என்று கணக்குப் போட்ட அக்ஷயுக்கு அது உடனடியாக அப்படி வராதது ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஏதாவது பாறை இடுக்கில் சிக்கி இருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டு அதைக் காப்பாற்ற எண்ணி அவன் பாறையின் மீது எழுந்து நின்று கிளம்ப

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

யத்தனித்த போது மலையின் அந்தப் பக்கத்து
அடிவாரத்தில் ஆடு நிலைகுலைந்து விழுந்து தடுமாறி
எழுந்து நிற்பது தெரிந்தது. அது வேறு ஆடாக
இருக்குமோ என்று ஆரம்பத்தில் அவன்
சந்தேகப்பட்டான். ஆனால் அல்ல என்பது கூர்ந்து
பார்த்த போது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

திகைத்துப் போன அக்ஷய் மெள்ள கவனமாக
வந்து ஆடு சறுக்கிய இடத்தை ஆராய்ந்தான். மெள்ள
ஆடு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த செடியின் கொடிகளை
விலக்கிப் பார்த்த போது அங்கே சுமார் மூன்றரை அடி
அகலத்தில் பெரியதாய் ஒரு துவாரம் தெரிந்தது. பார்க்க
ஒரு குகையின் துவாரம் போலத் தெரிந்தாலும் அது
குகையல்ல, மலையடிவாரம் வரை செல்லும் இயற்கைத்
துவாரம் என்பது புரிந்தது. அதனால் தான் அதில்
தடுமாறி விழுந்த ஆடு அடித்தளம் வரை
போயிருக்கிறது. கவனமாக மேலும் அந்த துவாரத்தை
ஆராய்ந்தான். அதன் அடிப்பகுதி கரடுமுரடாய்
இல்லாமல் வழுவழுவென்று இருந்தது. மேலும்
ஆராய்ந்து சிந்தித்த போது விளங்கியது. மலையின்
பனிப்பகுதி உருகும் போது நீர் பள்ளப்பகுதியில்
இருக்கும் அந்த துவாரத்தின் வழியாகவே சென்று சென்று
காலப்போக்கில் அந்த அடிப்பகுதி மென்மையாகி
விட்டிருக்க வேண்டும். இயற்கையாக ஏற்படுத்தி
இருக்கும் ஒரு அபூர்வ சுரங்கப் பாதை....

என்.கணேசன்

மேலே இருந்து அந்த ஆட்டைக் கவனித்தான். ஆடு மேலே செங்குத்தாய் தெரிந்த மலையில் மீண்டும் ஏறவில்லை. சறுக்கிய பாதையில் மீண்டும் மேலே ஏறி வருவதும் அதற்கு முடிகிற விஷயமில்லை. ஆடு மேலும் கீழே பயணித்து குறுக்கே ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒரு ஓடையை ஒரே எட்டில் கடந்து நேபாளப் பகுதியில் இருக்கும் மலையில் ஏற ஆரம்பித்தது. அரை மணி நேரத்தில் நேபாள எல்லை வேலியைத் தாண்டி உள்ளே சென்றது. அன்று அக்ஷய் அந்தக் காட்சியை பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தன் குருவிடம் திரும்பிச் சென்ற போது அந்த சம்பவம் பற்றிய ஏதாவது ஒரு கேள்வியை அவரிடமிருந்து எதிர்பார்த்தான். வேறுபல கேள்விகளைக் கேட்டாரே ஒழிய இது பற்றிக் கேட்கவில்லை. அவரிடம் அவனாகவே அந்த சம்பவத்தைச் சொன்னான். அவர் அவனை ஊடுருவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு சொன்னார். “எதுவுமே உலகில் தற்செயலாக நடப்பதில்லை....!”

அது அவர் அடிக்கடி சொல்லும் வாசகம் என்பதால் அவன் அதற்கு தனி அர்த்தம் எதையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் நிகழ்காலத்தில் வாங் சாவொவின் தீவிரத் தேடுதல் ஆரம்பித்தவுடன், எல்லா எல்லைப் பகுதிகளும் தீவிர சோதனைகளுக்கு உட்படுத்தப்படுவது தெரிந்தவுடன், அவனுக்கு அன்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவன் குரு சொன்ன வாசகத்தின் உள்ளர்த்தம் தெரிய ஆரம்பித்தது.

குருவுக்கு இன்று மானசீகமாக வணக்கம் தெரிவித்த அக்ஷய் அந்தப் பள்ளப்பகுதியில் மிகவும் எச்சரிக்கையாக அந்த துவாரத்தைத் தேட ஆரம்பித்தான். அந்த ஆட்டைப் போல தடுமாறி சறுக்கி இப்போது கீழே போய் விடக்கூடாது என்பதில் அவன் கவனமாக இருந்தான். சறுக்கி கீழே போவது சுலபம். அத்தனை உயரத்திற்கு அந்த வழியில் மேலே வருவது அவனுக்கே கூடச் சுலபமல்ல. இன்றும் அந்த துவாரத்தைப் பல தாவரங்கள் மறைத்திருந்தன. அந்தத் தாவரங்களை அப்புறப்படுத்தி ஒரு வழியாக துவாரத்தைக் கண்டுபிடித்தான். ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கி அந்த துவாரத்தில் வீசினான். உடனடியாக தள்ளி இருந்த பாறை ஏறி அந்தப் பக்கத்து அடிவாரத்தைக் கவனித்தான். சிறிது நேரத்தில் அந்தக் கல் கீழே சென்று விழுந்தது சின்னதாகத் தெரிந்தது. துவாரத்தில் எந்த அடைப்பும் இல்லை.

திருப்தி அடைந்த அக்ஷய் திரும்பினான். சிறிது தூரம் தள்ளி நின்று கொண்டு ஒரு நீலக்கரடி அவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது அவன் நடக்க ஆரம்பித்தவுடன் அது அந்த நெடி தாளாமல் ஓடிப் போனது.

என்.கணேசன்

கீழே இறங்க ஆரம்பித்த அக்ஷய் மனதில் பிரதானமாய் இப்போது இருந்தது பக்கத்து மலையில் இருந்த நேபாள எல்லை வீரர்கள்.....!

மாரா எல்லா அலுவல்களையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு கடுமையான தொடர் பூஜையில் இருந்தான். அவன் இந்த கடந்த 12 மணி நேரமாக தண்ணீர் குடிக்கவில்லை, எதுவும் சாப்பிடவில்லை, யாரிடமும் பேசவில்லை. பூஜை முடிந்த பின்னும் அரை மணி நேரம் கண்களை முடியபடி தன் சக்திகளைக் குவித்து யோசித்து விட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் சமீப மடாலயத்தில் இருக்கும் தன் ஆளுக்குப் போன் செய்து கேட்டான்.

“சமீப மடாலயத்தில் மைத்ரேயன் உபயோகித்த பொருள் எதாவது இன்னமும் அங்கே இருக்கிறதா?”

“தலைமை பிக்கு தனதறையில் புத்தனின் சிலையருகே ஒரு காவியுடையை மடித்து வைத்திருக்கிறார். அதற்கும் பூஜை செய்கிறார். அது மைத்ரேயன் உடுத்திய உடையாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.....”

“உடுத்திய உடையாக இருந்தால் மிக நல்லது.....” என்று மெல்ல சொன்ன மாராவின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது. 'மைத்ரேயன் தவறு செய்து விட்டான்.....!'

அத்தியாயம் 83

அக்ஷய் திரும்பி வந்த போது மைத்ரேயன் ஆழ்ந்த தியானத்தில் லயித்திருந்தான். அவன் முகத்தில் பேரமைதி தெரிந்தது. உதடுகள் லேசாக விரிந்து ஏதோ ஒரு தெய்வீகக் காட்சியை அவன் மானசீகமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. அவனருகே அந்த இரண்டு ஆடுகளும் கூட அமைதியாக அமர்ந்திருந்தன. அவை இரண்டும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அக்ஷய்க்கு அந்த இடமே ஏதோ தெய்வீக அலைகளில் திளைப்பது போலத் தெரிந்தது. மைத்ரேயனை நெருங்க நெருங்க அவனுள்ளும் அந்த அலைகள் பரவியது போலத் தோன்றியது. மனமே லேசானதாக அவன் உணர்ந்தான்.

அக்ஷயின் வருகையை உணர்ந்தவனாய் மைத்ரேயன் திரும்பினான். ஏதோ ஒரு இழை விடுபட்டது போல அக்ஷய் உணர்ந்தான். அப்படி உணர்ந்தது அவன் மட்டுமல்ல போலிருந்தது. ஆடுகள் மெல்ல எழுந்து மேயக்கிளம்பின. மைத்ரேயனின் நட்பு மட்டும் இல்லாமல் இருந்தால் இந்த ஆடுகளைக் கட்டிப் போட்டுத் தான் தங்களுடனேயே தொடர்ந்து வைத்திருக்க முடியும் என்று அக்ஷய் நினைத்தான்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனை நெருங்கியவுடன் அக்ஷய் சொன்னான். “இனி நம் முக்கிய வேலை நாளை அதிகாலையில் தான். நீ சிறிது நேரம் தூங்குவதானால் தூங்கலாம்....”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. நீங்கள் உங்கள் சின்ன மகன் கௌதம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...”

அவனருகே அமர்ந்தபடி அக்ஷய் சொன்னான். “அது தான் சொன்னேனே. எப்போது பார்த்தாலும் விளையாட்டில் தான் ஆர்வமாக இருப்பான்.”

அவன் மீது சாய்ந்து கொண்டபடியே மைத்ரேயன் ஆர்வத்துடன் கேட்டான். “என்னவெல்லாம் விளையாடுவான்”

“வெளியே விளையாடினால் கிரிக்கெட்.... வீட்டுக்குள்ளே கேரம் போர்டு, செஸ், வீடியோ கேம்ஸ்.....”

“அவனுடன் விளையாட அங்கே யாரெல்லாம் இருக்கிறார்கள்....”

“அந்த வீதியிலேயே நாலைந்து பையன்கள் இருக்கிறார்கள். பக்கத்து வீதியில் இருந்தும் ஐந்தாறு பேர் வருவார்கள்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நீங்கள் அங்கு என்ன மொழி பேசுவீர்கள்?”

“தமிழ்”

“எனக்கும் தமிழ் பேசச் சொல்லித் தருகிறீர்களா?”

“எப்போது?”

“இப்போது தான்”

அக்ஷய் சிரித்து விட்டான். உயிருக்கே ஆபத்து என்கிற சூழ்நிலையில் மைத்ரேயனால் தியானம் செய்ய முடிந்தது மட்டுமல்ல, தியானம் முடிந்தவுடன் புதிய மொழியை கற்றுக் கொள்ள ஆர்வம் கொள்ளவும் முடிகிறது. அக்ஷய் புன்னகையோடு கேட்டான். “நாம் என்ன மாதிரியான சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம், தெரியுமா?”

“எந்த சூழ்நிலையும் புதியதாக ஒன்றை கற்றுக் கொள்ள முடியாத சூழ்நிலை அல்ல” மைத்ரேயன் சளைக்காமல் சொன்னான்.

அந்த பதிலை அக்ஷய் ரசித்தான். நன்றாகப் பேசத் தெரிகிறது. ஆனால் சமயங்களில் எதுவுமே புரியாதவன் போல் மந்தபுத்திக்காரன் போல் பேசாமல் விழிக்கவும் தெரிகிறது என்று நினத்தபடியே மெல்ல சொன்னான். “காகிதம் பென்சில் பேனா எதுவுமே இங்கில்லையே”

என்.கணேசன்

“எனக்கு தமிழ் பேச மட்டும் சொல்லிக் கொடுங்கள். எழுதப்படிக்க சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை...”

அக்ஷய் சரியென்றான். எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது என்று அவன் யோசிப்பதற்குள் மைத்ரேயனே தான் அறிந்து கொள்ள நினைக்கும் வாசகங்களைக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டான். “நாம் விளையாடலாமா?”, “என்ன விளையாடலாம்?” , “இந்த விளையாட்டை விளையாடுவது எப்படி?” , “இதை நீ எனக்குக் கற்றுத் தருகிறாயா?”.....

அக்ஷய் சற்று திகைத்து தான் போனான். ஏதோ ஒரு மடாலயத்தில் புத்தரின் அவதாரமாக நுழையப் போகும் மைத்ரேயன் அறிய வேண்டியதல்ல அவை எதுவும். ஆனாலும் தன் திகைப்பை வெளியே காட்டாமல் அந்த வாசகங்களைத் தமிழில் சொல்லித் தந்தான். அவன் சொல்லும் போது மிகவும் கூர்மையாக கவனித்துக் கொண்ட மைத்ரேயன் கச்சிதமாக அதே உச்சரிப்பில் சொல்ல வரும் வரை சலிக்காமல் திரும்பத் திரும்ப சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

விளையாட்டு சம்பந்தமானவை முடிந்தவுடன் “எனக்குப் பசிக்கிறது”, “போதும்”, “வேண்டும்”, “தேவையில்லை” போன்ற வார்த்தைகளைத் தமிழில் கற்றுக் கொண்ட மைத்ரேயன் “கவலைப்படாதே”,

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“கோபப்படாதே”, “மன்னித்து விடு”, “சந்தோஷமாக இரு” என்ற வார்த்தைகளுக்கு வந்தான். ஒருமையில் பேசுவது எப்படி, பன்மையில் பேசுவது எப்படி என்பதையும் சேர்ந்தே அவன் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். வேகமாக கற்றுக் கொண்ட போதும் மைத்ரேயனிடம் அவசரம் என்பதே துளியும் இருக்கவில்லை. ஒன்றை சரியாக அறிந்து, பேசவும் முடிந்த திருப்தி வராத வரை அடுத்ததற்கு அவன் செல்லவில்லை.

சுமார் இருபது வாசகங்கள், வார்த்தைகள் முடிந்த பிறகு நிறுத்தி “இது வரை சொல்லிக் கொடுத்தவற்றில் ஏதாவது கேளுங்கள். சரியாகச் சொல்கிறேனா என்று பாருங்கள்” என்று அவனாகவே தன்னைச் சோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டான். அப்படி அக்ஷய் சோதித்துப் பார்த்த போது அபூர்வமாகத்தான் மைத்ரேயன் தவறு செய்தான்.

மதியம் வரை கற்றுக் கொள்வது தொடர்ந்தது. பின் அவன் கற்றுக் கொள்ள அந்த ஆடுகள் அவனை விடவில்லை. அவனை வந்து முட்டி விளையாட அழைத்தன. அவற்றோடு அவன் விளையாடப் போனான். அக்ஷய் அவன் விளையாடுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காலையில் அவனது தியானம், பின் தமிழில் கற்ற விதம், தற்போது

என்.கணேசன்

ஆடுகளுடன் ஆனந்தமாக விளையாடும் விதம் மூன்று வித்தியாசமான செயல்பாடுகளிலும் அவன் முழுமையாக ஈடுபட்டதை அக்ஷயால் கவனிக்க முடிந்தது. ஒன்றைச் செய்யும் போது அதைத் தவிர உலகில் வேறெதுவும் இல்லை என்பது போல அவன் இருந்தான். அது எத்தனை கஷ்டமான விஷயம் என்பதை அறிந்திருந்த அக்ஷயால் மைத்ரேயனை மெச்சாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அக்ஷய் இடையிடையே பைனாகுலரில் எதிரே இருந்த மலையையும் கண்காணித்தான். நேபாள வீரர்களின் காவல் அதே இராணுவ ஒழுங்குடன் தான் இருந்தது. அவர்கள் அந்தப் பகுதிக்கு வருவதில் அதிகபட்சமாய் ஒரு நிமிடம் 40 வினாடிகளுக்கு மேல் வித்தியாசம் இருக்கவில்லை.

மறுநாள் அதிகாலை விடிவதற்கும் முன்பே கிளம்பிய அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நாம் இனி அந்த மலைக்குப் போகப் போகிறோம். யார் கண்ணிலாவது நாம் பட்டு அவர்கள் ஏதாவது கேள்வி கேட்டால் நீ வாயையே திறக்காதே. நானே பேசி சமாளித்துக் கொள்கிறேன்....”

மைத்ரேயன் சரியெனத் தலையசைத்தான். ஆனால் நாம் எப்படி இந்த மலையிலிருந்து அந்த மலைக்குப் போகப் போகிறோம் என்கிற கேள்வி அவனிடமிருந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வரவில்லை. தமிழ் கற்கும் ஆர்வத்தில் ஒரு சதவீதம் கூட தப்பிப்பது எப்படி என்பதில் அவனுக்கு இல்லை....!

அந்த சாறை உடல் முழுவதும் பூசிக் கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். மேல் நோக்கிச் செல்லும் வழியில் வழக்கும் இடம் ஆரம்பித்தவுடன் மைத்ரேயனை அக்ஷய் தூக்கிக் கொண்டான். எத்தனையோ கடுமையாக ஒரு காலத்தில் செய்திருந்த பயிற்சிகளைப் பிற்காலத்திலும் அவன் முழுமையாக அலட்சியப்படுத்தி விடாமல் தொடர்ந்து செய்து வந்தது இன்றும் அவனுக்கு மைத்ரேயனைச் சுமந்து கொண்டு நடக்கும் போதும் வழக்கி விடாமல் காத்தது. அவன் தனக்கு பயிற்சிகள் அளித்த ஆசிரியர்களுக்கு இந்தக் கணத்தில் மானசீகமாக நன்றி சொல்லத் தோன்றியது. ஆடுகள் இரண்டும் அனாயாசமாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தன.

அந்தத் துவாரத்தை அடைந்தார்கள். அக்ஷய் மைத்ரேயனின் முதுகிலும், கைகளின் பின்பகுதிகளிலும் கூடுதல் துணிகள் வைத்துக் கட்டினான். “இந்த சுரங்கப்பாதையின் கீழ்பக்கம் மட்டும் தான் கரடுமுரடாக இல்லாமல் வழுவழுவென்று இருக்கும். மேல் பாகம் அப்படி இருக்காது. அதனால் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கையையோ காலையோ மேலே தூக்காதே”

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். அக்ஷய் அந்த ஆடுகளுக்குப் பிடித்த பூல்கட்டில் இருந்து சிறிது எடுத்து மைத்ரேயன் கையில் தந்தான். ஆடுகள் அவர்களைத் தொடர்ந்து வரும் என்று நினைத்தாலும் கூட அவை தயங்கி மேலேயே நின்று விடும் வாய்ப்பு இருப்பதால் அவன் அதற்கு வழி வகுக்க விரும்பவில்லை.

“முதலில் நான் போகிறேன். இந்தப் பூல்கட்டையும் பிடித்துக் கொண்டு என் பின்னாலேயே நீயும் வா.....”

அக்ஷய் முதலில் சுரங்கத்தில் சறுக்க ஆரம்பிக்க மைத்ரேயன் பின் தொடர்ந்தான். பெரிய ஆடு அவன் கையில் இருந்த பூலை ருசித்தபடியே பின் தொடர்ந்தது. அவர்களைப் போல் அது சறுக்கவில்லை. குட்டி பின் தொடர அது கவனமாக நடந்தது. சில இடங்களில் குழிகளும் இருந்தன. அந்த இடங்களில் ஏதாவது ஒரு கல்லில் காலை நிறுத்தி மைத்ரேயன் அந்தக் குழியைத் தாண்ட உதவி விட்டு மறுபடி அக்ஷய் சறுக்க ஆரம்பித்தான். சீக்கிரமாகவே அவர்கள் கீழே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அக்ஷயின் கை கால்களில் சின்ன சிராய்ப்புகள் இருந்தாலும் அவன் அதை பொருட்படுத்தவில்லை. மைத்ரேயன் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் வந்ததில் திருப்தி அடைந்த அவன் அங்கிருந்த ஒரு புதரின் பின் மைத்ரேயனுடன் ஒதுங்கினான். அவன் கையில்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

கடிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான். இன்னும் ஐந்து அல்லது ஆறு நிமிடங்களில் மலை உச்சியில் நேபாள எல்லைப்படை வீரன் வருவான். பெரும்பாலும் அந்த வீரன் பக்கத்து மலையின் மேல் பகுதியைப் பார்ப்பானே ஒழிய மலை அடிவாரத்தை எட்டிப் பார்ப்பதில்லை. என்றாலும் அக்ஷய் கவனக்குறைவாக இருக்க விரும்பவில்லை.

அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரம் முடிந்தவுடன் அவர்கள் கிளம்பினார்கள். குளிரின் கடுமையை அவர்கள் நன்றாகவே உணர்ந்தார்கள். அந்த ஓடையில் தண்ணீர் சில இடங்களில் ஐஸ்கட்டியாக ஆரம்பித்திருந்தது. மைத்ரேயனைத் தூக்கியபடியே தாவிக் குதித்துக் கடக்க முடிந்ததை விட ஓடையின் அகலம் அதிகம் இருந்தது.

அக்ஷய் மைத்ரேயனைத் தோளில் வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடையை நடந்து கடந்தான். அவன் இடுப்பு வரை தண்ணீர் இருந்தது. இடுப்பில் இருந்து கால் வரை சில்லிட்டுப் போனது. ஆனாலும் அவன் வேகமாகக் கடந்தான். ஆடுகள் ஒரே தாவலில் ஓடையைக் கடந்தன. அந்த மலையில் பயணிக்க ஆரம்பித்தார்கள். மூன்று முறை நேரம் பார்த்து மரம், புதர், பாறை ஆகியவற்றின் பின் அவர்கள் ஒதுங்க வேண்டி வந்தது.

என்.கணேசன்

விடிய ஆரம்பிக்கின்ற வேளையில் அவர்கள் மலை உச்சியில் இருந்த கம்பி வேலியை அடைந்தார்கள். மைத்ரேயனை ஓரிடத்தில் மறைவில் நிறுத்தி விட்டு அக்ஷய் வேலியோரம் நடந்தபடியே அந்த வேலியை ஆராய்ந்தான். ஓரிடத்தில் குறுக்குக் கம்பி அறுபட்டு இருந்தது. அந்தக் கம்பியை மேலே இழுத்து விலக்கி நிறுத்திய போது ஏற்பட்ட அகலம் அவர்கள் போக முடிந்த அளவு தாராளமாகவே இருந்தது. அதை முன்பு போலவே இருத்தி விட்டு அக்ஷய் மைத்ரேயனை நிறுத்தி இருந்த மறைவிடத்திற்குப் போனான்.

மணி ஏழானவுடன் அங்கிருந்து கிளம்பி வேகமாக அவர்கள் இயங்கினார்கள். அந்த அறுபட்ட கம்பியை வளைத்து விலக்கி மைத்ரேயனை முதலில் உள்ளே போக விட்டு அக்ஷய் பின் தானும் நுழைந்தான். தான் உள்ளே போன பிறகு ஆடுகளை ஒவ்வொன்றாக உள்ளே தூக்கி வைத்தான். உள்ளே நுழைந்தவுடன் முதல் வேலையாக அந்த அறுந்த கம்பியை நீட்டி முந்தைய நிலையிலேயே அக்ஷய் நிறுத்தி வைத்தான். பின் வேகமாக அவர்கள் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் தான் வேறொரு காலடி ஓசை கேட்டது. இராணுவ வீரனின் பூட்ஸ் காலடி ஓசை. எதிர்பார்த்த குறைந்த பட்ச நேரத்தையும் விட சுமார் இரண்டு நிமிடங்கள் முன்பாகவே அந்த வீரன் வந்திருக்கிறான். ஒளியக் கூட அருகே தகுந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

இடமில்லை.... அவன் பார்வையில் படாமல் இருக்க
வாய்ப்பே இல்லை....

அத்தியாயம் 84

அக்ஷய் மின்னல் வேகத்தில் இயங்கினான். தன் தோள்பையில் வைத்திருந்த கடைசி புல்கட்டை வேகமாக வேலிப்பக்கம் வீசினான். அந்த வேலியைத் தாண்டிப் போய் புல்கட்டு விழுந்தது. பெரிய ஆடு பெரும் தாவலுடன் அந்தப் புல்கட்டை நோக்கி ஓடியது. பின்னாலேயே குட்டியும் ஓடியது.

மைத்ரேயனைப் பார்த்து ரகசிய சமிக்ஞை செய்த அக்ஷய் நேபாள மொழியில் “பிடி... பிடி.... ஆட்டைப் பிடி” என்று கத்திக் கொண்டே ஓட மைத்ரேயனும் அவன் பின்னால் ஓடினான். திடீரென்று எதிர்பாராமல் வந்த சத்தமும் களேபரமும் அந்த துப்பாக்கி வீரனை அதிரச் செய்து விட்டது.

துப்பாக்கியை அக்ஷயை நோக்கிக் குறிபார்த்தபடியே அந்த துப்பாக்கி வீரன் ஆணையிட்டான். “அப்படியே நில். கைகளை மேலே உயர்த்து. நகர்ந்தால் சுட்டு விடுவேன்....”

அக்ஷய் கைகளை மேலே உயர்த்தி திரும்பியபடி நேபாள மொழியில் சொன்னான். “என் ஆட்டைப் பிடியுங்கள்.... ஆட்டைப் பிடியுங்கள்.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன்னிடமே ஆட்டைப் பிடிக்கச் சொல்லும் அந்தப் படிப்பறிவில்லா ஆட்டிடையனை எரிச்சலோடு பார்த்துக் கொண்டே துப்பாக்கி வீரன் நெருங்கினான். அவர்களிடமிருந்து குமட்டும் ஒரு நெடி வந்தது. குளித்து எத்தனை நாள் ஆயிற்றோ?

அக்ஷய் ஆடுகள் வேலி நோக்கி ஓடுவதை முகத்தில் சகல கவலையையும் தேக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு மைத்ரேயனை நோக்கிக் கத்தினான். “டேய் நீயாவது ஓடிப் போய்ப் பிடி. ஆடு வேலி தாண்டி விடப்போகின்றது”

மைத்ரேயன் இரண்டடி எடுத்து வைத்திருப்பான். துப்பாக்கி வீரன் அவனிடமும் ஆணையிட்டான். “நில் சிறுவனே. நகர்ந்தால் உன்னையும் சுட்டு விடுவேன்...”

மைத்ரேயன் அப்படியே நின்று விட்டான். அக்ஷய் அந்தத் துப்பாக்கி வீரனைக் கோபித்துக் கொண்டான். “நீங்களும் எங்கள் ஆட்டைப் பிடிக்க மாட்டேன்கிறீர்கள். எங்களையும் பிடிக்க விட மாட்டேன் என்கிறீர்கள். என்ன ஆள் நீங்கள்?”

படிப்பறிவில்லாத அறிவிலியால் மட்டுமே இப்படிப் படைவீரனிடம் ஆட்டைப் பிடிக்கச் சொல்லிக் கோபித்துக் கொள்ளவும் முடியும். அந்த வீரனுக்கு ஒரே நேரத்தில் கோபமும், சிரிப்பும் வந்தன.

என்.கணேசன்

அந்த நேரத்தில் பெரிய ஆடு பெரும் தாவலில் வேலியைத் தாண்டியது. தாண்டிப் போய் அந்த புல்கட்டைச் சாப்பிட ஆரம்பித்தது. குட்டியும் அதே போல் தாவித் தாயைச் சேர்ந்து கொண்டது. உள்ளே நுழையும் போது அவை இரண்டையும் கஷ்டப்பட்டு உள்ளே எடுத்து வைத்ததை அக்ஷய் நினைத்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

துப்பாக்கி வீரன் அக்ஷயிடம் கடுமையான குரலில் கேட்டான். “இது தடை செய்யப்பட்ட பகுதி. எப்படி நீங்கள் இங்கு வந்தீர்கள்?”

“எங்கள் கிராமத்தில் இருந்து ஆடு மேய்த்துக் கொண்டு வந்தோம். திடீரென்று அந்தப் பெரிய ஆடு இந்தப்பக்கமாய் ஓடி வர ஆரம்பித்து விட்டது. அதைப் பிடிக்க பின்னால் ஓடி வந்தோம்.....”

“எது உங்கள் கிராமம்?”

எல்லையில் இருக்கும் கிராமத்தின் பெயரை அக்ஷய் சரியாகச் சொன்னான். அவன் பேசிய நேபாள மொழியும் அந்த எல்லைப் பகுதி மக்களின் சொல்லாடலிலேயே இருந்தது. அந்த வீரன் யோசித்தான். அவனுக்கு சில மணி நேரங்கள் முன்பு தான் இந்த எல்லை வழியாகவும் திபெத்தில் இருந்து ஊடுருவல் நிகழலாம் என்கிற சந்தேகம் தெரிவிக்கப்பட்டு, நுழைபவர்களைப் பிடித்து ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கண்டிப்புடன் சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இவர்கள் எல்லையில் இருந்து உள்ளே வரவில்லை. உள்ளே இருந்து வந்து எல்லை வேலியை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.....

அவன் யோசிப்பது அக்ஷய்க்கு ஆபத்தை உணர்த்தியது. “கொஞ்சம் அனுமதித்தால் என் ஆடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்...”

“வேலி தாண்டியா?” படைவீரன் அந்த முட்டாளை திகைப்புடன் பார்த்து விட்டுக் கடுமையான குரலில் சொன்னான். “உன்னைப் பார்த்தவுடனே சுட்டுத் தள்ளி இருக்க வேண்டும். தடை செய்யப்பட்ட பகுதிக்கு வந்தது மட்டுமல்லாமல் எல்லை தாண்டிப் போகிறேன் என்று வேறு சொல்கிறாயா?”

“சரி நான் போகவில்லை. நீங்களே ஆடுகளைப் பிடித்துக் கொடுங்கள்” என்று அக்ஷய் சொல்ல அவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

“நாட்டைக் காப்பாற்ற நிற்கிற வீரனிடம் ஆட்டைப் பிடிக்கச் சொல்கிறாயா அல்பனே” என்று அவன் கோபத்துடன் கேட்டான். அவன் பார்வை அவர்கள் இருவரின் தோள்களில் இருந்த பைகள் மீது தங்கியது. “ஆடு மேய்க்கிறவர்கள் ஏன் பைகளை சுமந்து வந்திருக்கிறீர்கள்...”

என்.கணேசன்

அக்ஷய் உடனடியாகச் சொன்னான். “நாங்கள் ஆடுகளை பக்கத்து கிராமங்களில் விற்கக் கிளம்பினோம். அதனால் தான் பைகள் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பி இருக்கிறோம்....”

“பின் ஏன் இந்தப்பக்கம் வந்தீர்கள்”

“இப்போதெல்லாம் ஆடுகளையும் எடை போட்டு தான் வாங்குகிறார்கள். இந்த செழிப்பான மலைப்பகுதியில் நன்றாக மேய்ந்தால் ஆடுகளின் எடை கூடும், கிடைக்கின்ற பணமும் அதிகமாக கிடைக்கும் என்கிற ஆசையில் தான் மலையின் கீழ்ப்பகுதிக்கு வந்தோம். ஆனால் அந்த ஆடுகள் திடீரென்று இந்தப்பக்கம் ஓடி வர ஆரம்பித்து விட்டன....”

எல்லை வீரன் முகத்தில் இருந்து அதை அவன் நம்பினானா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை.

அக்ஷய் பரிதாபமாய் அந்த ஆடுகளை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு மைத்ரேயனைக் கோபத்துடன் பார்த்துச் சொன்னான். “எல்லாவற்றுக்கும் உன் அலட்சியம் தான் காரணம். மந்தபுத்திக்காரனே. அந்தப் பெரிய ஆட்டை உன் பொறுப்பில் தானே விட்டிருந்தேன்.”

மைத்ரேயன் இப்போது கச்சிதமாக மந்தபுத்திப் பார்வையுடனேயே நின்றிருந்தான். படைவீரன் அவனை ஒருவித வாத்தசல்லையோடு பார்த்தான். ஆனால் கூடவே

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சின்ன சந்தேகத்தோடே அவர்களைப் பார்ப்பதை அக்ஷய் கவனித்தான். இவனை அதிகம் யோசிக்க விடுவது ஆபத்து என்று உள்ளுணர்வு அவனை எச்சரித்தது. வேறு விதமாக அவனை சிந்திக்க விடாமல் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்....

அக்ஷய் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு மைத்ரேயனை ஓங்கி ஒரு அறை அறைந்தான். அவனது அறையால் மைத்ரேயன் இரண்டடி பின்னால் போனான். அவன் கன்னம் சிவந்து விட்டது. அக்ஷயின் கைவிரல்களின் அச்ச அந்தக் கன்னத்தில் நன்றாகத் தெரிந்தது.

அந்தப் படைவீரனுக்கு மைத்ரேயன் வயதில் ஒரு மகன் இருந்தான். அவனும் இந்த சிறுவனைப் போலவே மூளை வளர்ச்சி சற்று குன்றியவன் தான். எதுவும் உடனடியாக அவனுக்கு விளங்காது. கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தச் சிறுவன் பரிதாபமாக நின்றது அவன் மனதை உருக்கியே விட்டது. மீண்டும் கையை ஓங்கிய அக்ஷயை அவன் முறைத்துப் பார்த்தபடி சொன்னான். “முர்க்கனே. விளையாட்டுப் பையனை இந்த அதிகாலை நேரத்தில் ஆடு மேய்க்க வைத்து விட்டு இப்படிக் காட்டுத்தனமாகவும் அடிக்கவும் செய்கிறாயே. இன்னும் அவனை அடித்தால் உன்னை சுட்டே விடுவேன்...”

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனை முகம் பார்க்கிற தைரியம் கூட அக்ஷய்க்கு வரவில்லை. அவன் வேலி தாண்டி புல்கட்டு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆடுகளையே கவலையோடு பார்த்தான். அந்தச் சிறுவனை விட ஆடுகளையே முக்கியமாய் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் முட்டாள் கிராமவாசியை இகழ்ச்சியோடு பார்த்த படைவீரன் கேட்டான். “நீங்கள் இந்தப் பக்கம் வந்ததை வழியில் எந்தக் காவல் வீரரும் பார்க்கவில்லையா?”

“அவர்கள் எங்களைப் பார்த்தார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆடுகள் பின்னாலேயே வந்து கொண்டிருந்த நான் யாரையும் பார்க்கவில்லை.....”

அவன் அப்போதும் அந்த ஆடுகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த படைவீரன் எரிச்சலோடு சொன்னான். “நீ ஆடுகளைத் தவிர யாரையும் பார்க்க மாட்டாய் முட்டாளே. மற்ற காவல் வீரர்கள் உங்களைப் பார்த்திருந்தால் சுட்டிருந்தாலும் சுட்டிருப்பார்கள். எங்கள் எல்லை வீரர்களின் வேலை மாற்ற நேரம் இது, இந்த இடைவெளி நேரத்தில் நீ வந்ததால் தப்பித்தாய்...”

அந்த கிராமத்தான் காதில் அவன் சொன்னது விழுந்த மாதிரியே தெரியவில்லை. இவன் இப்போது திரும்பப் போகையில் மற்ற வீரர்கள் பார்த்தால் எதிரிகள் என்று நினைத்து சுட்டாலும் சுட்டு விடுவார்கள்.... அந்த காட்டான் சாவதில் அந்த எல்லை வீரனுக்கு எள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அளவும் வருத்தமில்லை. ஆனால் அவன் மகனைப் போன்ற மந்தமான அந்த சிறுவன் பலியாவதை மனம் ஏற்கவில்லை. முதலிலேயே கன்னம் வீங்க பரிதாபமாய் நிற்கும் சிறுவனை இப்போது பார்க்கவே பாவமாய் இருக்கிறது. திடீர் என்று அந்த வீரனுக்கு ஒரு ஆலோசனை தோன்றியது. வீரர்களை இந்த வேலை மாற்ற நேரத்தில் எல்லையின் இந்தப் பகுதிக்கு அழைத்து வந்த இராணுவ வாகனம் இன்னும் போயிருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்த டிரைவர் வாகனத்தில் இருந்து இறங்கி புகைபிடித்துக் கொண்டு இருந்ததை சற்று முன் தான் அவன் பார்த்தான்.... அந்த டிரைவர் அவனுடைய நண்பனும் கூட....

உடனடியாக தன் அலைபேசி மூலமாக அவனைத் தொடர்பு கொண்டான். “கிளம்பி விட்டாயா? நம் எல்லைக் கிராமத்து ஆட்டிடைபர்கள் இரண்டு பேர் ஆடுகளோடு இந்த வேலி வரை வந்து விட்டார்கள்..... அவர்களை நம் காவல் எல்லை தாண்டி விட்டு விடுகிறாயா..... இல்லையெனில்..... ஆடுகள் வேலி தாண்டிப் போய் விட்டன..... ஆட்களைக் கொண்டு போய் விட்டால் போதும்.... சரி வா”

இரண்டே நிமிடங்களில் இராணுவ வாகனம் வந்தது. அந்த எல்லைப்படைவீரன் அக்ஷையையும், மைத்ரேயனையும் அந்த வாகனத்தில் ஏறச் சொன்னான். அக்ஷய் “ஆடு....” என்று பரிதாபமாகச் சொன்னான்.

என்.கணேசன்

துப்பாக்கியை அவன் முன் நீட்டியபடி அந்த வீரன் சொன்னான். “உடனடியாக வண்டி ஏறுகிறாயா இல்லை., உன் கால் பாதத்தில் சுட்டு உன்னை உள்ளே தூக்கிப் போட்டுமா?”

அக்ஷய் பயந்து போனது போல் நடித்துக் கொண்டே வண்டி ஏறினான். மைத்ரேயன் வண்டி ஏறும் முன் அவனிடம் தாழ்ந்த குரலில் நேபாள மொழியில் அந்த வீரன் கேட்டான். “யார் இந்த ஆள்”

அக்ஷய் உடனே ஆபத்தை உணர்ந்தான். நேபாள மொழியில் அந்த வீரன் என்ன கேட்கிறான் என்பதாவது மைத்ரேயனுக்குத் தெரியுமா?

லீ க்யாங் அலை பேசி இசைத்தது. எடுத்துப் பேசிய லீ க்யாங் கேட்டான். “என்ன?”

“அமானுஷ்யன் என்ற பெயரில் இந்தியாவில் ஒரு சுவாரசியமானவன் இருந்திருக்கிறான். அவன் அரசாங்க ஒற்றனாக இல்லா விட்டாலும் அரசாங்கத்திற்கு தலீபான் தீவிரவாதிகளை ஒடுக்க பல வருடங்களுக்கு முன் உதவியாக இருந்திருக்கிறான். அந்தத் தகவல்கள் நம் நாட்டின் காஷ்மீர் தரப்பு ரகசிய ஃபைல்களில் அதிரகசியப் பிரிவில் இருக்கின்றன.....”

லீ க்யாங் பரபரப்புடன் சொன்னான். “உடனடியாக அவனைப் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும் அனுப்பு”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இதோ அனுப்புகிறேன்.... அப்புறம் இன்னொரு தகவல்”

“என்ன?”

“நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு தான் அந்த ரகசிய ஃபைலை வேறு யாரோ பார்வையிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் பார்வையிட்டவர் தகவல்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன”

லீ க்யாங் அதிர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 85

“யார் அந்த ஆள்?” என்று மைத்ரேயனிடம் அந்த வீரன் தாழ்ந்த குரலில் கேட்ட போது அக்ஷய் தானே அதற்குப் பதில் சொல்லி நிலைமையைச் சமாளிக்கத் தான் உடனடியாக நினைத்தான். ஆனால் அது அந்த வீரனின் வீண் சந்தேகத்தைத் தூண்ட வாய்ப்பு இருப்பதாக அவன் உள்ளுணர்வு எச்சரித்தது. அந்த வீரன் நேபாள மொழியில் கேட்டது என்ன என்றாவது மைத்ரேயனுக்குப் புரிந்திருக்குமா என்பது தெரியவில்லை.

ஆனால் மைத்ரேயன் குழம்பவில்லை. அந்த வீரனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டே “அப்பா” என்று நேபாள மொழியிலேயே பதில் அளித்தான். அந்த வீரன் மைத்ரேயனின் வீங்கிய கன்னத்தை கனிவுடன் வருடி விட்டு அவனை வண்டிக்குள் ஏற விட்டான்.

பின் அவன் அக்ஷயிடம் கஷ்டப்பட்டு பொறுமையை வரவழைத்துக் கொண்டு அறிவுரை சொன்னான். “பிள்ளையைப் பாசத்தோடு வளர்க்கப் பார். உனக்கு வயதாகும் காலத்தில் அவன் உன்னைப் பற்றி நினைக்க நல்லது நிறைய இருந்தால் தான் அப்போது உன்னை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வான்.....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் லேசான குற்ற உணர்ச்சியை முகத்தில் காட்டித் தலையசைத்தான். அடுத்த கணமே தூரத்தில் தெரிந்த ஆடுகளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துத் தன் பற்றி அந்த வீரன் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை உறுதிப்படுத்தினான். அவர்கள் வண்டி ஏறியதைக் கண்ட குட்டி ஆடு புல்லைத் தின்பதை விட்டு வேலி அருகே வந்து நின்று கொண்டு மைத்ரேயனையே பார்த்தது. அவனைப் பார்த்து ஒரு வித்தியாசக்குரலில் ஓலமிட்டது. அதைக் கேட்ட பெரிய ஆடும் தனக்குப் பிடித்தமான புல்லை சாப்பிடுவதையும் விட்டு வேலியோரம் வந்து நின்று அவர்களையே பார்த்து நின்றது. மைத்ரேயன் அந்த ஆடுகளை அமைதியாகப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டான்.

வாகனத்தின் கதவை அந்த வீரன் சாத்தி விட்டு டிரைவருக்குக் குரல் கொடுத்தான். “போகலாம்”

வாகனம் கிளம்பியது. போகும் போது கம்பியிட்ட ஜன்னல் வழியே அக்ஷய் அந்த ஆடுகளைப் பார்த்தான். இப்போது இரண்டு ஆடுகளுமே சேர்ந்து ஓலமிட்டன. முதலில் வேலியைக் கடந்த வேகத்தில் திரும்பிக் கடந்து வர முடியவில்லை போல் இருந்தது. சிறிது தூரம் வேலியோரமாகவே இரண்டும் ஓடி வந்தன. ஆக்ஷய்க்கு மனம் என்னவோ செய்தது. அவன் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் வேறெங்கோ பார்த்துக்

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்தான். அவன் அந்தப் பக்கமே
திரும்பவில்லை.....

சில வினாடிகளில் அவை இரண்டும் பார்வையில்
இருந்து மறைய கனத்த மனதுடன் அக்ஷய் திரும்பி
உட்கார்ந்தான். எல்லையிலேயே அந்த ஆடுகளை
விட்டுப் பிரிவது தான் திட்டமே என்றாலும் கூட இந்த
இரண்டு நாட்களில் அவை நெருக்கமாக விளையாடிப்
பழகியதை நினைக்கையில் சின்னதாய் ஒரு சோகத்தை
அவனால் உணராமல் இருக்க முடியவில்லை.
மைத்ரேயன் தான் அந்த ஆடுகளுடன் அதிக நட்பாய்
இருந்தவன் என்றாலும் பிரிவில் பாதிக்கப்படாமல் அவன்
இருக்க முடிந்தது, யோசித்துப் பார்க்கையில்
ஆச்சரியமாக இல்லை. பெற்ற தாயை விட்டுப் பிரிந்து
வரும் போதும் அவன் பாதிக்கப்படவில்லை.....
மைத்ரேயன் திரும்பிய போது அவனுடைய வீங்கிய
கன்னம் பார்வைக்கு வர அக்ஷய் மீண்டும் கடுமையான
குற்ற உணர்ச்சிக்கு உள்ளானான். அவன் தன்
மகன்களையே இது வரை ஒரு முறை கூட அடித்தவன்
அல்ல. வேறு வீட்டுப் பிள்ளை, வேறு நாட்டுப் பிள்ளை,
அதுவும் புத்தனின் அவதாரமாகக் கருதப்படுபவன்...
மைத்ரேயனின் தாயின் கண்ணீர் மல்கிய முகம்
நினைவுக்கு வந்தது. மனம் ரணமாகியது....

செல்லும் வழியில் இரண்டு இடங்களில் வாகனத்தை
நிறுத்தி அந்த டிரைவரிடம் சில வீரர்கள் சில

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வார்த்தைகள் பேசினார்கள். நல்ல வேளையாக உள்ளே இவர்கள் இருப்பதை அந்த டிரைவர் பேச்சினூடே சொல்லவில்லை...

ராணுவ கட்டுப்பாட்டு எல்லைப் பகுதியை நெருங்கிய பின் அந்த வாகனத்தை பிரதான கதவு அருகே நிறுத்தி விட்டு அந்த டிரைவர் அலுவலக அறைக்குக் கையெழுத்திடச் சென்றான். அவன் அங்கு போய் வரும் வரை அக்ஷய் மிக எச்சரிக்கையாகவே இருந்தான். ஆனால் டிரைவர் போன வேகத்திலேயே வந்து வாகனத்தைக் கிளப்பினான். சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு ஓரிடத்தில் வாகனத்தை நிறுத்தி விட்டு வந்து பின் கதவைத் திறந்து விட்டான். “இறங்குங்கள்”

இருவரும் இறங்கினார்கள். அவர்களிடமிருந்து வந்த நெடி அவன் முக்கைத் துளைத்தது. அவன் முக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே அக்ஷயிடம் வறண்ட குரலில் சொன்னான். “இனி இது போல் முட்டாள்தனமாய் போய் விடாதீர்கள். என்ன ஏது என்று விசாரிக்காமலேயே சுட்டு விடுவார்கள். இப்போது நிலைமை மிக மோசமாக இருக்கிறது. உங்கள் அதிர்ஷ்டம் என் நண்பன் கண்ணில் மட்டும் பட்டது....”

அக்ஷய் தலையசைத்தான்.

“தயவு செய்து வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது குளியுங்கள்”

என்.கணேசன்

சொல்லி விட்டு அவன் வாகனத்தில் ஏறிப் போய் விட்டான். வாகனம் கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அக்ஷய் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். ஒரு பக்கம் அடர்ந்த மரங்களும் மறுபக்கம் யாரும் இல்லாத பொட்டல்வெளியுமாகத் தான் அந்த இடம் இருந்தது. கண்கள் கலங்க அவன் மைத்ரேயனை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டு உடைந்த குரலில் சொன்னான். “என்னை மன்னித்து விடு மைத்ரேயா!...”

அவன் விரல்கள் மைத்ரேயனின் வீங்கிய கன்னத்தை மென்மையாக வருடின. மைத்ரேயன் புன்னகைத்தபடி தன் கையால் அக்ஷயின் வாயைப் பொத்தி விட்டுச் சொன்னான். “என் கன்னம் வீங்காமல் இருந்திருந்தால் அந்த வீரனுக்கு என் மேல் கருணை பிறந்திருக்காது”

அக்ஷய்க்கு அவன் புரிந்து கொண்டது குற்ற உணர்ச்சியை ஓரளவு குறைத்தது. அவன் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டான். “அந்த ஆள் நேபாள மொழியில் என்னை யார் என்று கேட்ட போது உனக்குப் புரியுமா என்பது சந்தேகமாய் இருந்தது...”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “என் வீட்டுப்பக்கம் ஒரு நேபாளி நண்பன் இருக்கிறான். அவன் வீட்டுக்கு நான் போவதுண்டு. அதனால் நேபாள மொழி ஓரளவு தெரியும்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நீ தடுமாறி இருந்தால் அவன் கண்டிப்பாக சந்தேகப்பட்டிருப்பான்..... நல்ல வேளை...”

“முக்கியமாக நீங்கள் எல்லையிலிருந்து உள்ளே வருவது போல் காட்டிக் கொள்ளாமல் உள்ளே இருந்து எல்லை நோக்கிப் போவது போல் காட்டியது நல்ல திட்டம். அதற்கு அந்த ஆடுகளும் உதவியாக இருந்தன....”

அவனாக அந்த ஆடுகள் பேச்சை எடுத்ததால் அக்ஷய் சொன்னான். “பாவம் அந்த ஆடுகள் நம்மைப் பார்த்து ஓலமிட்டன. சிறிது தூரம் வேலியோரமாகவே ஓடியும் வந்தன... நீ தான் கவனிக்கவில்லை... உன்னுடன் மிக நெருக்கமாக இருந்தனவே, விட்டு வருகையில் உனக்கு வருத்தமாகவில்லையா?”

மைத்ரேயன் சாந்தமாகப் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னான். “நம் வாழ்க்கையில் யார் எத்தனை காலம் நம்முடன் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பது விதி தான். அவ்வப்போது சில பேரைச் சேர்க்கும், சில பேரை விலக்கும். இதில் விதி நம் அபிப்பிராயங்களை லட்சியம் செய்வதில்லை. வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படித் தான் என்று இருக்கையில் யார் நம் வாழ்க்கையில் வந்தாலும் அவர்கள் இருக்கும் வரை அன்பாகவும், இணக்கமாகவும் இருந்து விட்டு, அவர்கள் போகும் போது புரிதலோடு விடை கொடுப்பது தானே புத்திசாலித்தனம்....”

என்.கணேசன்

அக்ஷய்க்கு அவன் சொன்ன விதம் பிடித்திருந்தது. அறிவுக்கு எட்டும் எத்தனையோ விஷயங்கள் இதயத்தை எட்டுவதில்லை. இவனைப் பொருத்த வரை அறிவும் இதயமும் இணைந்தே செயல்படுவது போலத்தான் தெரிகிறது. அக்ஷயே கூட பொதுவான செயல்பாடுகளில் அப்படித்தான் என்றாலும் அன்பு, பாசம், குடும்பம் என்று வரும் போது சிறிது பலவீனமாகி விடுவதை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை.....

மைத்ரேயன் தொடர்ந்து சொன்னான். “உங்கள் திட்டமே கூட ஆடுகளை ஒரு கட்டத்தில் விட்டுப் போக வேண்டும் என்பதாக அல்லவா இருந்திருக்கும்....”

ஆம் என்று ஒத்துக் கொண்டான் அக்ஷய். மைத்ரேயன் சொன்னான். “அந்த ஆடுகள் நாளையே என்னை மறந்து விடும்.....”

“ஆடுகள் சரி.... உன் தாய்?” அக்ஷயால் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“உடன் இல்லா விட்டாலும் எங்கோ மகன் பாதுகாப்பாக இருக்கிறான் என்று என்று நினைத்து ஆறுதல் அடையலாம்....” மைத்ரேயன் அமைதி மாறாமல் சொன்னான்.

எந்தத் தாய்க்குமே அது எல்லா நேரங்களிலும் சாத்தியம் அல்ல என்பது அக்ஷய்க்குத் தெரியும்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஏனென்றால் அவனே சிறிய வயதில் காணமால் போனவன் தான். அவன் தாய் அந்தப் பிரிவினால் எப்படி நடைப்பிணமாய் வாழ்ந்தாள் என்பதை அறிவான். எங்கிருந்தாலும் அவன் நலமாய் இருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தனைகளிலும், விரதங்களிலும் அவள் கழித்த விதத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். இவன் தாயும் அப்படித் தான் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பாள் என்று தோன்றியது.....

மைத்ரேயன் கேட்டான் “அந்த வீரன் நம்மை இப்படி வண்டியில் ஏற்றி அனுப்புவான் என்று நீங்கள் எதிர்பார்த்தீர்களா?”

அவன் எண்ண ஓட்டத்தை திசை திருப்பத்தான் இந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்பதாக அக்ஷயக்குத் தோன்றியது. அக்ஷய சொன்னான். “இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வித்தைகளையாவது காட்ட வேண்டி இருக்கும் என்று நினைத்திருந்தேன்.....”

தூரத்தில் ஏதோ வாகனம் வரும் சத்தம் கேட்டது. மைத்ரேயனுக்கு சமிக்ஞை செய்த அக்ஷய பாதையிலிருந்து வேகமாக விலகி அருகே மரங்கள் அதிகம் இருந்த பகுதிக்கு ஓட மைத்ரேயனும் அதே வேகத்தில் பின் தொடர்ந்தான். மரங்களின் பின்னால்

என்.கணேசன்

இருந்து பார்த்தார்கள். இராணுவ வாகனம் ஒன்று எல்லைக் காவல் பகுதிக்கு நிதானமாகச் சென்றது.

அக்ஷயம் மைத்ரேயனின் ஒரு அகலமான மரத்தின் கீழே அமர்ந்து கொண்டார்கள். அக்ஷய் தன் தோளில் சுமந்து கொண்டிருந்த பையில் ஒரு பகுதியை கத்தியால் அறுத்து ஒளித்து வைத்திருந்த ஒரு அலைபேசியை வெளியே எடுத்தான். மைத்ரேயனின் பையை வாங்கி அதிலும் ரகசியமாய் ஒளித்து வைத்திருந்த 'சிம்'மை எடுத்து அலைபேசியில் பொருத்தி விட்டு ஆசானுக்குப் போன் செய்தான்.

ஆசான் சில மாதங்களுக்கு முன் தான் இந்த ரகசிய எண்ணை உபயோகிக்க ஆரம்பித்திருந்தார். அதுவும் மிக முக்கியமான விஷயங்களுக்கு மட்டுமே அதை அவர் பயன்படுத்தி வந்தார். சொல்லப்போனால் இந்த மூன்று மாதங்களில் அவர் அதை எட்டு முறை தான் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். ஆனால் லீ க்யாங் நியமித்திருந்த ஒற்றர் படை அந்த எட்டாவது முறையில் அவர் எண்ணைக் கண்டுபிடித்து விட்டது. நவீன உபகரணங்களுடன் அவர் பேசும் அனைத்தையும் ஒட்டுக் கேட்க ஏற்பாடு செய்திருந்த அந்த ஒற்றர் கூட்டம் 24 மணி நேரமும் அதன் கண்காணிப்பில் இருந்தது.

அக்ஷய் ஆசானின் எண்ணுக்குப் போன் செய்தவுடனேயே சின்ன அதிர்வுடன் ஒரு சிவப்பு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விளக்கு அந்த உபகரணத்தில் எரிய, ஒரு ஒற்றன்
விரைந்து ஒட்டுக் கேட்கத் தயாரானான்.

அத்தியாயம் 86

சீன உளவுத்துறையில் லீ க்யாங் உபதலைவனாக இருக்கும் போது அவர்களது ரகசியக் கோப்பு ஒன்று திருட்டுத்தனமாகப் பார்வையிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதும், அதைப் பார்வை இட்டவர்கள் தகவல்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் சகிக்க முடியாத அவமானமாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட லீ க்யாங் அந்த கோப்பின் வரலாறைத் தனக்கு அனுப்பி வைக்கச் சொன்னான்.

உளவுத்துறையில் ஒரு அதிரகசியமான கோப்பு உருவாக்கப்பட்ட பின் அதைப் பார்வையிடும் ஒவ்வொரு நபரின் தகவலும் தானாக அந்தக் கோப்போடு சேர்ந்து விடும். மிக மேல்மட்ட அதிகாரிகளே தங்கள் பணியாளர் எண்ணும், ரகசியக் கடவுச்சொல்லையும் போட்டு அந்தக் கோப்பைத் திறந்து படிக்க முடியும். அப்படிப் படிக்கும் போதே அது பற்றிய குறிப்பு அந்தக் கோப்போடு சேர்ந்து பதிவாகி விடும். இந்த ஆள் இந்த தேதியில் இந்த நேரத்தில் இருந்து இந்த நேரம் வரை இந்தக் கோப்பைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது பின் எப்போது அதன் வரலாற்றைப் பார்த்தாலும் தெரிந்து விடும். யாருமே அதை அழிக்க முடியாது. அந்த அளவுக்கு மிக உயர்ந்த தொழில் நுட்பத்துடன் உருவாக்கி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருந்தார்கள். அதை யாரோ ஊடுருவி இருக்கிறார்கள். தடயத்தை அழித்தும் இருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் சீன உளவுத் துறையையே பரிகசித்திருக்கிறார்கள்.

கண்களை முடி சிறிது நேரம் யோசித்து முடித்த லீ க்யாங் ஒரு எண்ணுக்குப் போன் செய்தான். “உன்னிடம் பேச வேண்டும். உடனே வா”

“இப்போது நான் வெளியே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நாளை வந்தால் பரவாயில்லையா?”

“நாளை வெளியே போய்க் கொள். இப்போது இங்கே வா.”

லீ க்யாங் இணைப்பைத் துண்டித்தான். அப்போது அமானுஷ்யனின் கோப்பும், அந்தக் கோப்பின் வரலாறும் அவனுக்கு ஃபேக்ஸில் வந்து சேர்ந்தன.

அந்தக் கோப்பின் வரலாற்றுப் பக்கத்தைத் தள்ளி வைத்து விட்டு அமானுஷ்யனை லீ க்யாங் படிக்க ஆரம்பித்தான். படிக்கும் போது அவன் தன்னை மறந்து போனான். முடிக்கும் போது இப்படியும் ஒரு மனிதனா என்று அவனால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. என் தேசத்தில் இவன் பிறக்காமல் போனானே என்று மனதிற்குள் அங்கலாய்க்காமல் இருக்க அவனால் முடியவில்லை. தலிபான் தீவிரவாதிகளைத் தனியொருவனாக அவன் சமாளித்த விதம் அவனை

என்.கணேசன்

பிரமிக்கவே வைத்தது. மைத்ரேயனுக்கு இவனை விட மேலான ஒரு பாதுகாவலன் கிடைக்க முடியாது என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது.

லீ க்யாங் தீவிரவாதிகளை தன் முதல் எதிரிகள் பட்டியலிலேயே தான் வைத்திருந்தான். அழிக்க மட்டுமே முடிந்த கோழைகளை அவனால் எப்போதுமே ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்ததில்லை. அவர்கள் தங்களையே மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிவதைக் கூட அவனால் வீரமாகக் கருத முடியவில்லை. சாவது வீரமல்ல. வாழ்வது தான் வீரம். யாரையும் அழிப்பது சாக்சம் அல்ல. நல்லதாக எதையாவது உருவாக்குவதும் பாதுகாப்பதும் தான் சாக்சம். இது அவனது ஆணித்தரமான கருத்து. அதனாலேயே தீவிரவாதிகளை எந்த நாட்டுக்கு எதிராகவும் ஊக்குவிப்பதை அவன் ஆதரித்ததில்லை. அந்த நாட்டை முடித்து விட்டு இந்த நாட்டுக்கும் அந்தத் தீவிரவாதிகள் வரத்தான் செய்வார்கள் என்பது நிச்சயம் என்று அவன் நினைத்தான்..... அந்த அழிக்கும் சக்தியால் எதையும் அழிக்காமல் சும்மா இருக்கவே முடியாது..... வேறெதற்காவது கோபப்படும்... வீறுகொண்டு எழும்.... காரணம் நியாயமாக இருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை....

அவன் அறையில் ஒரு வித்தியாச தோற்றம் கொண்ட இளைஞன் எட்டிப் பார்த்தான். தலை முடியில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

நான்கைந்து சாயங்களைப் பூசி இருந்தான். குறுந்தாடி வைத்திருந்தான். வெளிறி சற்று கிழிந்து போன நீல நிற ஜீன்ஸையும் “நான் வாழப் பிறந்தவன்” என்ற வாசகம் பதித்த ஒரு பனியனையும் அவன் அணிந்திருந்தான். நவீன நாகரிகத்தின் பல மாறுதல்களை லீ க்யாங் அவனைப் பார்த்தே அறிந்திருக்கிறான். ஆனால் அவனிடம் மாறாத ஒன்று அவன் கணினி, இணையம் இரண்டின் பயன்பாட்டிலும் கொண்டிருந்த மேதைமை. அதில் ஏதாவது யாராவது கண்டுபிடித்தார்கள் என்றால் உடனடியாக அவன் கவனத்திற்கு வராமல் போகாது. அதை ஆழமாகப் படித்து முழுமையாகப் பயன்படுத்திப் பார்க்காமல் அவன் ஓய மாட்டான்.

மற்ற நேரங்களில் கேளிக்கைகளிலும், விதவிதமான பைக்குகளை வேகமாக ஓட்டுவதிலும் கழிக்கும் அவன் லீ க்யாங்கின் கவனத்திற்கு வந்த பின் அவனிடம் உளவுத்துறைக்கே தெரிவிக்காத சில ரகசியப் பணிகளை லீ க்யாங் ஒப்படைத்து வந்தான். அந்தப் பணிகளை அவன் மிகக் கச்சிதமாக முடித்தும் தந்தான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ரகசியத்தைக் காப்பதில் லீ க்யாங்குக்கே திருப்தி ஏற்படுத்தினான். பல முறை பல விதங்களில் பரிசோதித்து விட்டுத் தான் அவனை லீ க்யாங் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தான். அவன் செய்து கொடுத்த வேலைகளுக்கு லீ க்யாங் தாராளமாக பணமும் தந்து வந்தான்.

என்.கணேசன்

அந்த இளைஞனின் நடை உடை பாவனை எல்லாமே அவன் அறிவுக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் கோமாளித்தனமாக இருந்ததால் அவனை லீ க்யாங் கோமாளி என்றே அழைத்தான். அந்தப் பட்டப்பெயர் அவனை பாதித்ததில்லை. அதை விட மோசமான பட்டப்பெயர்களில் சிலர் அழைத்திருக்கிறார்கள். எதையும் லட்சியம் செய்யாத நவநாகரிக இளைஞனாக அவன் இருந்தான்.

“வா கோமாளி” என்று லீ க்யாங் உள்ளே அழைத்தான்.

“உங்களால் என்னுடைய முக்கிய வேலை ஒன்றை முடிக்க முடியாமல் போய் விட்டது” என்று சொன்னபடியே வந்து எதிரே அமர்ந்தான். லீ க்யாங்கைப் பார்த்து பயக்காத வெகுசிலரில் அவன் ஒருவன்.

“நாட்டை விட வேறெதுவும் அவ்வளவு முக்கியமில்லை. உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் கேளிக்கைகளில் காட்டும் ஈடுபாட்டில் கால் பாகத்தைத் தேசத்தின் மீது காண்பித்தால் நம் நாடு இன்னும் எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கும்....”

“என் அப்பா மாதிரியே பேசுகிறீர்கள். அவர் வீடு என்கிறார். நீங்கள் நாடு என்கிறீர்கள். அது தான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வித்தியாசம். சரி எதற்காகக் கூப்பிட்டீர்கள். அதைச் சொல்லுங்கள்”

லீ க்யாங் சொன்னான். அந்தக் கோப்பின் வரலாற்றுப் பக்கங்களையும் தந்தான். கோமாளி மேலோட்டமாகப் பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டே வந்து கடைசி பக்கத்தில் கடைசி பதிவை மட்டும் கவனமாகப் பார்த்தான். நான்கு நாட்களுக்கு முந்தைய தேதி மட்டுமே இருந்ததே தவிர யார் அதைத் திறந்து பார்த்தார்கள் என்ற தகவலோ எந்த நேரத்தில் இருந்து எந்த நேரம் வரை பார்த்தார்கள் என்ற தகவலோ இல்லை.

லீ க்யாங் சொன்னான். “கம்ப்யூட்டரில் பார்த்தால் கூடுதல் தெளிவு உனக்கு கிடைக்கும் என்றால் அதற்கும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்”

கோமாளி யோசிக்காமல் சொன்னான். “தேவையில்லை. உங்களுக்கு என்னால் என்ன ஆக வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்.”

“எனக்கு இதைத் திறந்து பார்த்தது எங்கள் ஆட்கள் தானா இல்லை வெளியாளா என்பது தெரிய வேண்டும். அடுத்ததாக யார் இதைச் செய்தார்கள் என்று கண்டுபிடிப்பதெப்படி என்று தெரிய வேண்டும். சென்ற

என்.கணேசன்

வருடம் தான் எங்கள் பாதுகாப்பு முறையை புதிய தொழில் நுட்பத்தை வைத்துப் புதுப்பித்தோம்.....”

“விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் போன வாரம் என்பதே பழையது தான்.... ஆனால் இதை வெளியாள் திறந்து பார்க்க முடிகிற அளவில் நாம் பலவீனமாக இல்லை. இதைத் திறந்து பார்க்கும் அதிகாரமுள்ள உங்கள் உளவுத்துறை ஆள் யாரோ தான் இதைத் திறந்து பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் அதை அவர் பார்த்தது தெரிய வேண்டாம் என்று நினைத்து அழித்திருக்கிறார். அதற்கு அவருக்கு யாராவது நிபுணர்கள் உதவி இருக்கலாம். வந்த சுவட்டை அழித்து விடுவது இப்போதைய தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியில் கஷ்டமானதல்ல.....”

‘வெளியாள்’ தங்கள் இரகசியக்கோப்பை திறந்திருக்க முடியாது என்பது ஒரு பக்கத்தில் ஆறுதல் அளிக்கும் விஷயமாக இருந்தாலும், அதிகாரம் இருந்து உபயோகித்த நபர் அந்த விஷயம் வெளியே தெரிய வேண்டாம் என்று நினைத்து அதை அழித்திருப்பது இன்னொரு பக்கத்தில் பேராபத்தை லீ க்யாங்குக்கு உணர்த்தியது. கிடைத்த தகவலைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகிறவன் மட்டுமே அதை மறைக்க முயற்சிக்க முடியும்.....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அந்த ஆள் யார் என்று தெரிந்து கொள்ள என்ன வழி?”

“இப்போதைக்கு வழி இல்லை. எதிர்காலத்தில் அப்படி அந்த ஆள் இன்னொரு விஷயத்தில் முயற்சி செய்தால் வேண்டுமானால் கையும் களவுமாகப் பிடிக்கலாம்.”

“எப்படி?”

“யாராவது அப்படி தகவல்களை அழிக்க முயன்றால் அது வெற்றிகரமாக முடிந்தாலும், உடனேயே அந்தப் பயனாளி குறித்த தகவல் உங்களுக்கும், உங்கள் தலைவருக்கும் வந்து சேரும்படி புதிய “ப்ரோகிராமை” ரகசியமாய் இணைக்கலாம்.....”

“அப்படி ஒரு “ப்ரோகிராமை” உருவாக்க உனக்கு எவ்வளவு காலம் தேவைப்படும்?”

“வெளிப்பார்வைக்கு எந்த மாறுதலும் தெரியாதபடி இணைக்கிற ப்ரோகிராமை உருவாக்க எனக்கு குறைந்த பட்சம் 15 நாள் வேண்டும்”

“இன்றே அந்த வேலையை ஆரம்பி”

ஆசான் சர்வ ஜாக்கிரதையாக ஹலோ சொன்னார். அந்த எண் அவருக்குத் தெரிந்த எண் அல்ல.

என்.கணேசன்

அக்ஷய் ஒரு கணம் தாமதித்து விட்டுச் சொன்னான். “ஐயா தாங்கள் கேட்ட பூஜைப் பொருளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்....”

ஆசான் அவன் குரலை அறிவார். ஆனால் அவன் மிக ஜாக்கிரதையாக அந்தத் தகவலை சங்கேத மொழியில் சொல்லக் காரணம் அவன் பக்கம் இருந்த சூழ்நிலையா, அவர் பக்கம் அவன் சந்தேகிக்கும் சூழ்நிலையா என்பதை அவரால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

“மகிழ்ச்சி அன்பரே” அவர் மனம் உண்மையாகவே நிறைந்து போயிருந்தது.

“தங்களிடம் எப்படிச் சேர்ப்பது?”

அவரை ஆட்கள் வெளியே கண்காணிப்பதை இரண்டு நாளாக அவர் அறிவார். எச்சரிக்கையுடன் சொன்னார். “தாங்களே தங்களிடம் வைத்திருங்கள் அன்பரே., நானே நேரில் வந்து பெற்றுக் கொள்கிறேன்”

அவன் மறுபடி சற்று தாமதித்து விட்டு “சரி ஐயா” என்றான். இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

லீ க்யாங்குக்கு இந்தப் பேச்சின் நகல் உடனடியாகப் போய் சேர்ந்தது. அமானுஷ்யனின் சரித்திரத்தைப் படித்திருந்த அவனுக்கு அவன் மைத்ரேயனைக் கொண்டு போய் சேர்த்தது இப்போது பிரமிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. யாரும் யோசித்துப் பார்க்காத ஏதோ

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒன்றை அவன் செய்திருக்க வெண்டும்.... அவன் அதை எப்படி சாதித்திருப்பான் என்கிற தகவல் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் மட்டுமே லீ க்யாங்கிடம் பெரிதாகத் தங்கியது.

லீ க்யாங் அமைதியாக ஆணையிட்டான்.

“ஆசானை உங்கள் பார்வையில் இருந்து ஒரு கணமும் நழுவ விடாதீர்கள். அந்த ஆளைக் குறைத்து எடைபோட்டு விடாதீர்கள். அடுத்ததாக ஆசானிற்கு வந்த போன் எண் உங்களிடம் இருக்கிறதல்லவா? அந்த போன் எண்ணில் இருந்து வேறெந்த எண்களுக்கு எல்லாம் அழைப்பு போகிறது என்பதைக் கண்காணித்து உடனடியாக எனக்குத் தெரிவியுங்கள்”

அத்தியாயம் 87

ஆசானிடம் பேசும் போதே அக்ஷய் ஆபத்தை உணர்ந்தான். காரணம் அலைபேசியில் அவன் காதில் மிக மெல்லியதாய் கேட்ட கூடுதல் ஒலி. கிட்டத்தட்ட காற்றின் மெல்லிய 'ஸ்..ஸ்...ஸ்' இரைச்சலில் பத்தில் ஒரு மடங்காய் கேட்ட அந்த ஒலி மிக நுட்பமான காதுகளுக்கே எட்டக்கூடியது. அவனது முந்தைய அனுபவங்களில் தொலைபேசி ஒட்டுக் கேட்கப்படும் போதெல்லாம் அந்தக் கூடுதல் ஒலி அவன் காதுகளுக்குக் கேட்டிருக்கிறது. அதனாலேயே அவன் ஆசானிடம் பேசும் போது தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. மைத்ரேயன் பெயரைச் சொல்லாமல் பூஜைப் பொருள் என்றே குறிப்பிட்டான். சூட்சும புத்தி கொண்ட ஆசான் அதைப் புரிந்து கொண்டு அதே வழியில் பதில் பேசியது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஒட்டுக் கேட்கும் அளவு உஷாராய் இருப்பவர்கள் அவர்கள் பேச்சைப் புரிந்து கொள்ளாமல் போய் விடப்போவதில்லை என்ற போதும் முழுமையாக உறுதிப்படுத்தி விடுவதும் இல்லை அல்லவா?

பேசி முடித்த பின் அந்த அலைபேசியில் இருந்து 'சிம்'மை அகற்றி ஒரு மரத்தடியில் கையால் சின்னதாய் பள்ளம் செய்து அதில் போட்டு மறுபடி மண்ணால் மூடி,

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அருகில் பரவி இருந்த உலர்ந்த இலைகளை காலால் இழுத்து இங்கும் பரப்பி விட்ட அக்ஷய் தன் பையில் இருந்து வேறொரு 'சிம்'மை எடுத்து அலைபேசியில் பொருத்தினான்.

மைத்ரேயனை அழைத்துக் கொண்டு மரங்கள் உள்ள பகுதியிலேயே ஓரமாக நடந்தபடியே அலைபேசி மூலம் இன்னொரு எண்ணை அக்ஷய் அழைத்தான். அலைபேசி எடுக்கப்பட்டு சுமார் முப்பது வினாடிகள் வரை எந்த சத்தமும் எதிர்ப்புறத்தில் இருந்து இல்லை.

அக்ஷயாகப் பேசினான். “நேபாளம் வந்து சேர்ந்து விட்டோம்.....”

உடனடியாக எதிர்தரப்பு கேட்டது. “எங்கே?”. குரல் அவனுக்குப் பரிச்சயமான குரல். இந்திய உளவுத்துறை மைத்ரேயன் விவகாரத்தில் அக்ஷய்க்கு உதவி செய்ய ஏற்பாடு செய்திருந்த அதே மனிதனின் குரல் தான்.

அக்ஷய் அந்த இடத்தைச் சொன்னான்.

“இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் நம் ஆள் ஜீப் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அங்கே வந்து சேர்வான். அவன் வரும் போது உங்களுக்கு வேறெதாவது கொண்டு வர வேண்டுமா?”

“முதலில் நாங்கள் குளிக்க வேண்டும். நாங்கள் ஆட்டிடையர்கள் உடையில் இருக்கிறோம்.... எங்களுக்கு

என்.கணேசன்

சாதாரண உடைகள் வேண்டும்.... முதலில் நாங்கள் புத்தகயாவுக்குப் போக வேண்டும்....”

அவன் அதற்கு மேல் எதுவும் கேட்கவில்லை..... அக்ஷய் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “உன்னை பத்திரமாக திபெத்தில் இருந்து அழைத்துக் கொண்டு வந்தால் முதலில் புத்தகயாவுக்கு அழைத்து வருவதாக வேண்டி இருக்கிறேன்....”

மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். அக்ஷய் தொடர்ந்து சொன்னான். “புத்த கயாவில் இருந்து என் வீட்டுக்கே போகப் போகிறோம்....”

மைத்ரேயன் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். அக்ஷய்க்கு அவன் முன்பு சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. “நான் உங்கள் வீட்டுக்கே வருகிறேனே.... எனக்கு எந்த மடாலயமும் வேண்டாம்.....” .

எல்லாம் அவன் நினைக்கிறபடியே நடக்கிறது. இனி என்ன நினைத்து வைத்திருக்கிறானோ!

சேகரைச் சந்தித்து வந்ததில் இருந்து வருண் தனதறையில் தான் அதிகம் இருக்கிறான். யாரிடமும் பேசுவதைத் தவிர்த்தான். யாராவது அவனிடம் பேசினால் அவர்களிடம் எரிந்து விழுந்தான். அவனைப் புரிந்து கொள்ள வீட்டில் யாருக்கும் முடியவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆரம்பத்தில் எதிர் வீட்டுப் பெண்ணிடம் சண்டை போட்டு விட்டு மனநிலை சரியில்லாமல் இருக்கிறான் என்று சஹானா நினைத்தாள். ஆனால் ஒரு இரவு நேரத்தில் பேயைப் பார்த்தது போல அவன் ஓடி வந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்து கதவை சாத்திய போது ப்ரச்னை வேறு ஏதோ என்பதை உணர்ந்தாள்.

“என்னடா? யாரைப் பார்த்து இப்படி ஓடி வருகிறாய்?” என்று மகனைக் கேட்டாள்.

சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வரும் அம்மாவிடம் அவன் கண்டிப்பாக அதைச் சொல்லி விடக்கூடாது என்பதை மட்டுமே எல்லாவற்றிலும் அதிமுக்கியமாக அவன் அந்தக் கணம் நினைத்தான். சேகர் என்ற அந்த மனிதனுடன் வாழ்ந்த போது அம்மா எப்படி இருந்தாள் என்பது இப்போதும் நன்றாக அவனுக்கு நினைவிருக்கிறது. அவளை இனி ஒரு கணமும் அப்படி அவன் பார்க்க விரும்பவில்லை.

“ஒரு தெரு நாய்.....” என்று மட்டுமே சொல்லி விட்டுத் தன் அறைக்குள் அடைக்கலம் புகுந்த வருண் அன்றிரவு உறங்கவில்லை. இதை எப்படி இனி சமாளிப்பது என்று பல விதங்களிலும் யோசித்தான். நடந்ததை எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்த போது அந்தத் ‘தெரு நாய்’ வந்தனா வீட்டு மாடியில் தான் குடியிருக்க வேண்டும் என்பதை அவனால் யூகிக்க முடிந்தது.

என்.கணேசன்

வந்தனாவிடம் அந்த நாய் தான் அந்தப்
புகைப்படத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்...

முடிந்து போனதாகவே இருந்த போது கூட
அவனால் அந்த மனிதனை தகப்பன் ஸ்தானத்தில் நிறுத்த
முடியவில்லை. அக்ஷயை அப்பா என்று அழைக்க
ஆரம்பித்த பின் அவன் மனதில் இருந்து அந்த ஆள்
பலவந்தமாய் அழிக்கப்பட்டு விட்டான். முந்தைய
தந்தையாகக் கூட அவனால் அந்த ஆளை நினைக்க
முடியவில்லை. அப்படி இருக்கையில் இப்போது திரும்பி
உயிரோடு வந்து உரிமை கொண்டாடுவதை அவன்
எப்படி ஏற்க முடியும்?

மறு நாள் மாலை அவன் கல்லூரியில் இருந்து வீடு
திரும்பிய போது 'ஒரு மாமா இந்தக் கடிதத்தை
உங்களிடம் தரச் சொன்னார்' என்று சொல்லி ஒரு
சிறுவன் கொடுத்து விட்டுப் போனான். அறைக்குள் வந்து
பிரித்துப் படித்தான்.

“என்னிடம் இன்று நிறைய பணம், நிலங்கள், வசதி
எல்லாம் இருக்கிறது. இல்லாமல் இருப்பது உறவு மட்டும்
தான். உரிமையோடு வீட்டுக்கு வந்து உன்னை அழைக்க
முடியாத சூழ்நிலை என்றாலும் உலகில் எனக்கு
உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்பதால்
கடைசியாக ஒரு முறை உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்
கொள்கிறேன். என்னுடன் வருகிறாயா? வந்தால் ஒரு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ராஜகுமாரனைப் போல் உன்னை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்.... நீ காதலிக்கும் வந்தனாவை உனக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பேன்.... என் மகன், மருமகள், பேரக்குழந்தைகள் என்று இனி வாழ ஆசைப்படுகிறேன்.

நீ என்னுடன் வருவதாக இருந்தால் நாளை காலை ஏழு மணிக்கு விமான நிலையத்துக்கு வா. வரவில்லை என்றால் எனக்கு விதித்தது இவ்வளவு தான் என்று போய் விடுவேன். இனி எந்தக் காரணம் கொண்டும் உன்னை வந்து தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்.....”

கடிதத்தில் கையெழுத்து கூட இல்லை. வருண் மறு நாள் நான்கு மணியில் இருந்தே எதிர்வீட்டை ரகசியமாய் கண்காணித்தான். காலை ஆறு மணிக்கு எதிர்வீட்டு முன் கால் டாக்சி வந்து நின்றது. கையில் ஒரு சூட்கேஸோடு வெளியே வந்த சேகர் ஒரு கணம் எதிர் வீட்டைப் பார்த்தான். வருணின் இதயத்துடிப்பு அந்தக் கணம் நின்று போனது. சேகர் கால் டாக்சியில் ஏறினான். கால் டாக்சி போன பிறகு கூட சிறிது நேரம் ஜன்னல் அருகே நின்று கொண்டே இருந்தான். போன கார் திரும்பி வந்து விடுமோ என்ற பயம். நல்ல வேளையாக அப்படி அது திரும்பி வரவில்லை. இரவு எதிர் வீட்டைக் கண்காணித்தான். கீழே வந்தனா வீட்டில் தான் நடமாட்டம் தெரிந்ததே ஒழிய மாடியில் இல்லை. ஆனாலும் கூட அவனால் நிம்மதியாக இருக்க

என்.கணேசன்

முடியவில்லை. எல்லாரிடமும் சகஜமாய் பழக முடியவில்லை.....

திடீர் என்று பாட்டி ஓட்டமும் நடையுமாய் அவன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். “வருண் உன் அப்பா கிட்ட இருந்து தகவல் வந்திருக்குடா”. அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

வருணின் குழப்பமான மனநிலை சேகரிடமிருந்து தகவல் வந்திருப்பதாக அந்தச் செய்தியை எடுத்துக் கொண்டது. எழுந்து நின்று மரகதத்தின் கைகளை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கடுமையாகச் சொன்னான். “அந்த ஆளை என் அப்பா என்று சொல்லாதீர்கள் என்று எத்தனை தடவை சொல்வது.....”

மரகதம் திகைத்துப் போனாள். “டேய். அக்ஷயை சொன்னேன்....”

அவன் கைகளின் இறுக்கம் தானாகத் தளர்ந்தது. மரகதம் சொன்னாள். “அவன் இந்தியா வந்து விட்டானாம். நாளை வீட்டுக்கு வரப் போகிறான்.....”

பாட்டியின் கைகளை வருண் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டான். அவன் கண்கள் ஆனந்தமாய் கலங்கின.

புத்தகயா மண்ணில் மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து கால் வைத்தது முதல் மனம் லேசானது போல் அக்ஷய்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உணர்ந்தான். மைத்ரேயன் புத்தரின் அவதாரம்
என்பதாலோ? மைத்ரேயன் உணர்வுகள் எப்படி
இருக்கின்றன என்று அறிய அவனைக் கூர்ந்து
பார்த்தான்.

மைத்ரேயன் ஏதோ நினைவுகளில்
ஆழ்ந்திருந்ததாகத் தோன்றியது. மகாபோதி ஆலயத்தில்
கூட்டம் அதிகம் இருந்தது. அக்ஷய் மைத்ரேயன்
கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டான். உள்ளே
அவனுடன் நடக்கும் போதும் மனம் மிதப்பதைப் போல
அக்ஷய் உணர்ந்தான்...

மகாபோதி மரத்தருகே வந்த போது காலம்
அறுபட்டது. சுற்றிலும் இருந்த ஆட்கள் மறைந்தார்கள்.
அந்த மரத்தைத் தவிர எல்லாமே மறைந்தன. உற்றுப்
பார்த்தால் முன்னால் தெரிந்த போதி மரம் கூட மாறித்
தெரிந்தது. அந்த மரத்தின் கிளைகளினூடே சூரியனின்
பிரகாசம் தங்கமென மின்னியது. இயற்கை அந்தக்
கணத்தைக் கொண்டாடியது போல் எல்லாமே பேரழகாய்
மாறின. திடீரென மைத்ரேயன் அந்த மரத்திற்குக் கீழே
தனியாகத் தெரிந்தான். அடுத்த சில கணங்கள் எல்லாமே
வெறுமையாயின. நிகழ்காலக் காட்சியும் இல்லை. கனவுக்
காட்சி போல தெரிந்த அந்தக் காட்சியும் இல்லை. ஏதோ
மாயத்திரையைப் போட்டு யாரோ மறைத்தது போல்
இருந்தது. திடீரென்று திரை விலகியது போல்
நிகழ்காலத்தில் இருந்தான். பிரமிப்புடன் சுற்றும் முற்றும்

என்.கணேசன்

பார்த்தான். நின்ற இடத்திலேயே தான் அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சுற்றி இருந்த யாரும் எந்த வித்தியாசமும் பார்த்திராதது போல தான் இருந்தது. இன்னும் மைத்ரேயன் கை அவன் கைப்பிடிக்குள் தான் இருந்தது. எதுவுமே அங்கே ஆகி இராதது போலத் தான் இருந்தது. காலமும் ஓரிரு வினாடிகளைத் தாண்டி இருக்க வழியில்லை. ஆனால்.... ஆனால்....

அத்தியாயம் 88

“நீ வரவில்லை என்றால் எனக்கு விதித்தது இவ்வளவு தான் என்று போய் விடுவேன். இனி எந்தக் காரணம் கொண்டும் உன்னை வந்து தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்.....” என்று சேகர் வருணுக்குக் கடிதம் அனுப்பி இருந்தானே ஒழிய அப்படி நடந்து கொள்ளும் உத்தேசம் அவனிடம் சுத்தமாக இருக்கவில்லை. என்ன தான் அன்று திடீர் என்று அவனை சந்தித்ததில் நிலை தடுமாறி வருண் கடுமையாகப் பேசி இருந்தாலும் பின் யோசித்து மனம் மாறி விட வாய்ப்பு உண்டு என்று சேகர் எதிர்பார்த்தான். வசதியான வாழ்க்கைக்கு வருண் ஆசைப்பட்டால் 'என்னிடம் நிறைய பணம், நிலம், வசதி இருக்கிறது என்று' எழுதியதைப் படித்து விட்டு அவனுடன் வந்து விடுவான் என்று சேகர் நினைத்தான். காதலுக்குப் பணிகிறவனாக இருந்தால் 'வந்தனாவை உனக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பேன்' என்பதைப் படித்து விட்டு இசைவான் என்று நினைத்தான். அந்த இரண்டுக்குமே ஒத்து வராவிட்டால் 'எனக்கு விதித்தது இவ்வளவு தான் என்று போய் விடுவேன், இனி எந்தக்காரணம் கொண்டும் உன்னை வந்து தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்.....' என்று கடைசியாக உருக்கமாய் எழுதியதைப் படித்து விட்டு இரத்த பாசத்தினால் வருவான் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவன்

என்.கணேசன்

எதிர்பார்ப்புகளைப் பொய்யாக்கி விட்டு வருண் வராமல் இருந்தது சேகருக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாகத் தான் இருந்தது.

நன்றாக யோசிக்கையில் வருண் பேசும் போது 'என்றாவது போலீஸ் உன்னைத் தேடி வரும்' என்று சொன்னதும், 'என் அப்பா கையில் நீ சிக்கினால் சாவே பரவாயில்லை என்று நினைக்க வேண்டி வரும்' என்று சொன்னதும் எச்சரிக்கை உணர்வை அவனுக்குள் ஏற்படுத்தி விட்டது. பையன் அதிகமாய் நெருக்கினால் போலீஸை அணுகவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. வருண் அப்பா என்று சொல்லும் நபர் கொஞ்சம் விவகாரமான நபராகவே அவனுக்கும் தோன்றியது. அதனால் தான் அவன் போய் விட்டான் என்கிற எண்ணத்தை வருணிதம் ஏற்படுத்தி விட்டு அவ்வப்போது போய் கண்காணிக்க சேகர் முடிவு செய்தான். எனவே தான் விமான நிலையத்திற்கு வருண் வராமல் போகவே சேகர் கோயமுத்தூரில் வேறு ஒரு பகுதியில் ஒரு லாட்ஜில் அறை எடுத்துத் தங்கினான்.

ஜானகியிடம் சேகர் முன்பே வருணைப் பார்த்துப் பேச முற்பட்டதையும், மகன் மனதில் சஹானா வளர்த்து வைத்திருந்த வெறுப்பின் காரணமாக அவன் தந்தையை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததையும் தனக்கேற்ற விதமாகத் துக்கத்துடன் தெரிவித்து அவளது பூரண இரக்கத்தை சம்பாதித்து விட்டிருந்தான். அவன் இந்த விவகாரம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முடியும் வரை அவளுடைய நல்லபிப்பிராயத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வது என்று முடிவு செய்திருந்தான். அதனால் கிளம்புவதற்கு முன் ஜானகியிடம் ஒரு வேலையாக சில நாட்கள் வெளியூர் போக வேண்டி இருக்கிறது என்று மட்டும் தெரிவித்தான். அவளும் இடமாற்றம் உங்களுக்கு சற்று ஆறுதலாக இருக்கும் என்று சொல்லி இளகிய மனதுடன் வழியனுப்பி இருந்தாள்.....

சேகர் ஆணாதிக்கமே சரி என்று நினைக்கும் தந்தையாலும், அதைச் சிறிதும் எதிர்க்காமல் அடங்கி ஒடுங்கியே வாழ்ந்த தாயாலும் வளர்க்கப்பட்டவன். அவன் தன் தாயைப் போலவே அடங்கி ஒடுங்கிப் போகும் ஒரு மனைவியையே தனக்கும் எதிர்பார்த்தான். கல்வியறிவு இல்லாத ஒரு பெண்ணை மனைவியாக அவன் ஏற்றிருந்தால் ஒருவேளை எதிர்பார்த்தபடியே எல்லாம் நடந்திருக்கலாம். ஆனால் நன்றாகப் படித்த, தைரியமான, தொலைக்காட்சி ஒன்றில் வேலைக்குப் போகிற ஒரு பெண்ணை மண்ந்து கொண்டது அவன் செய்த பெரிய தவறு என்பதை திருமணத்திற்குப் பின் அவன் புரிந்து கொண்டான். அவளுடன் அவன் சந்தோஷமாக வாழ்ந்ததே சுமார் ஆறுமாத காலம் தான். அவனுடைய ஆதிக்கத்திற்கு அடங்க மறுத்த அவளுடைய சுதந்திரப் போக்கு அவனுக்கு சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. அவன் குளவியாய்

என்.கணேசன்

வார்த்தைகளில் கொட்டினாலும் அதில் அதிகம் பாதிக்கப்படாமல், சண்டையும் போடாமல்., புழுவைப் போல் அவள் அலட்சியப்படுத்தி விட்டு கண்டு கொள்ளாமல் போகும் விதம் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்தியது. படுக்கையில் கூட அவனை சகித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படும் ஜடம் போல் அவள் நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்தது வாழ்க்கையை நரகமாகவே ஆக்கியது.

மகன் வருண் மீதும் அவனுக்கு அதீத பாசம் ஒன்றும் இருந்து விடவில்லை. அவன் தாயைப் போலவே ஒரு அடங்காப்பிடாரியாகத் தான் வருவான் என்பது சேகரின் கணிப்பாக இருந்தது. அதனாலேயே மகனிடமும் சேகர் மிகவும் கண்டிப்பாக இருந்தான். அந்தச் சிறுவனும் தன் நன்மைக்குத் தான் தந்தை இப்படி நடந்து கொள்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டது போல் தெரியவில்லை. அதனால் மகன் மேலும் வெறுப்பாய் தான் இருந்தது. தாய் மரகதத்தை அவன் ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கவில்லை.

இந்தக் காரணங்களால் ஒரு கட்டத்தில் குடும்பத்தையே கை கழுவி விட அவன் முடிவு செய்தான். விவாகரத்து வாங்கினால் மனைவிக்கு ஒரு பெரிய தொகை தர வேண்டி இருக்கும். மகன் செலவுக்கும் பணம் தர வேண்டி இருக்கும். மனைவி மகனை அப்படி விலக்கி விட்டாலும் கூட மரகதம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனை ஒட்டிக் கொண்டு தான் இருப்பான். எப்போதும் பரிதாபமாக வெறித்த பார்வை பார்த்தபடி இருக்கும் அவளை வாழ்நாள் எல்லாம் தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வது நித்திய நரகம் என்று தோன்றியது.

அந்த சமயத்தில் தான் ஒரு பிரபல துப்பறியும் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் நண்பன் ஒருவன் சுலபமாகத் தப்பிக்கும் வழியைச் சொன்னான். செத்தது போல் நடித்து கழன்று கொள்ளும்படி சொன்ன அவன் வழியையும் சொல்லிக் கொடுத்தான். ஒரு தனியார் மருத்துவமனை டாக்டரும், அங்கு பணி புரியும் ஒரு நர்ஸும் ஒரு பெரிய தொகைக்காக அவனுக்கு உதவ முன் வந்தார்கள். ஒரு விபத்திற்கு உள்ளாகி சிகிச்சைக்காக அந்த மருத்துவமனையில் சேர்ந்தான். ஐந்தாவது நாளில் ஒரு சின்ன தீ விபத்து அங்கு கச்சிதமாக அரங்கேறியது. ஒரு அனாதைப் பிணத்தை எரிக்க வைத்து அதை சேகர் தான் என்று சேகரின் வாட்ச் மற்றும் மோதிரத்தை வைத்து சஹானாவை நம்ப வைப்பது கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. வேறொரு வேடம் போட்டுக் கொண்டு வந்து தூரத்தில் இருந்தே தனக்கு நடந்த ஈமக்கடன்களை கவனித்து ரசித்தான். அவன் மரணத்திற்கு மரகதம் அழுதான். புரிந்தோ புரியாமலோ வருண் கூட சிறிது அழுதான். ஆனால் சஹானாவின் கண்களில் ஈரத்தைக் கூட அவனால் பார்க்க முடியவில்லை.

என்.கணேசன்

'தனியாக வாழ்ந்து கஷ்டப்படும் போது தான் நீ அழுவாய்' என்று சேகர் மனதில் கறுவிக் கொண்டான். அவன் தன் மரணத்தை அரங்கேற்றுவதற்கு முன்பே இன்கூரன்ஸ் பாலிசி முதற்கொண்டு முடித்து பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு விட்டான். அவன் ஆபிசில் பி.எஃப். பணத்தில் கூட கடன் வாங்கி மிகக்குறைந்த பணமே அவளுக்குக் கிடைக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டான். அவள் கஷ்டப்பட்டு உடைந்து போவதைப் பார்த்து ஆறுதல் அடைய அவன் ஆசைப்பட்டான். ஆனால் உத்தியோகத்தில் இருந்த அவள் கணவனின் பணம் எதுவும் கையில் கிடைக்காததை ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கவில்லை. காலம் போகப் போக அவள் கஷ்டப்பட்டாமல் தப்ப முடியாது என்று கணித்து அவன் காத்திருந்தான்.

தன் நண்பன் வேலை செய்யும் அந்தத் துப்பறியும் நிறுவனத்திலேயே வேலைக்குச் சேர்ந்து புதிதான ஒரு வாழ்க்கையை அவன் ஆரம்பித்தான். விபத்தில் மரணத்தை அரங்கேற்றிய அந்த நர்ஸை அடுத்த மாதமே திருமணம் செய்து கொண்டான். அவள் சஹானா அளவுக்குப் படிக்காதவள், எனவே அடங்கி நடப்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் ஆறே மாதங்களில் அவன் ஆதிக்க மனப்பான்மையைப் பொறுக்க முடியாமல் அவள் பணம், நகை எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போனாள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவன் மிரட்டிய போது
அவனுடைய தில்லுமுல்லுகளைப் போலீஸில்
தெரிவிப்பதாகச் சொல்லி அவளும் பதிலுக்கு
மிரட்டினாள். அவன் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யக்
கூடியவன் என்பதால் அவன் பற்றிய அனைத்து
உண்மைகளையும் விவரமாக எழுதி ஒரு தோழியிடம்
கொடுத்து வைத்திருப்பதாகவும், தனக்கு
சந்தேகப்படும்படியாக மரணம் சம்பவிக்கும் பட்சத்தில்
அது போலீஸ் கைக்குப் போய்ச் சேரும் என்றும் கூடத்
தெரிவித்தாள். அவள் உண்மையாகவே சொல்கிறாள்
என்பது விளங்கிய பிறகு வேறு வழியில்லாமல்
அவனுக்கு அவளிடமிருந்து அமைதியாக விலக வேண்டி
வந்தது.

ஆனால் தன் புதிய வேலை அவனுக்கு மிகவும்
பிடித்திருந்தது. அடுத்தவர்களை வேவு பார்க்கிற,
அவர்களது ரகசியங்களை அறிகிற அந்த வேலையை
ஈடுபாட்டுடன் செய்தான். பணமும் நன்றாகக் கிடைத்தது.
வேலை இல்லாத நேரங்களில் அவ்வப்போது போய்
சஹானாவை வேவு பார்த்தான். அவள் அவன்
எதிர்பார்த்தபடி உடைந்து போகாமல் நிம்மதியாகவே
இருந்தது அவனுக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது.

ஒரு முறை ஒரு வேலையாக இரண்டு மாதங்கள்
அவன் கான்பூரில் தங்க வேண்டி வந்தது. அவன் திரும்பி
வந்த போது சஹானா வீடு காலி செய்து போயிருந்தாள்.

என்.கணேசன்

தன் ஆட்களை அனுப்பி அவள் பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்த ஜெய்பால்சிங் என்ற பஞ்சாபிக்காரரை விசாரிக்க வைத்தான். சஹானா ஒரு மிகநல்ல மனிதனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வெளிநாட்டுக்குச் சென்று விட்டதாக அவர் சொன்னார். அவனை சஹானாவும், வருணும், மரகதமும் மிகவும் நேசிக்கிறார்கள் என்றும் அவன் சக்தி வாய்ந்த வித்தியாசமான மனிதன் என்றும் அவர் சந்தோஷமாகச் சொன்னார். அவருமே அந்த மனிதனை மிகவும் நேசித்துப் பெருமையாகப் பேசியதாக சேகரின் ஆட்கள் அவனிடம் தெரிவித்த போது அவனுக்கு வயிறெரிந்தது. ஏதோ ஒரு முட்டாள் சஹானாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அவள் மகனையும், மாமியாரையும் கூட ஏற்றுக் கொள்வான் என்று அவன் சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. பல விதங்களில் அந்த ஆள் பற்றிய தகவல்களையும், அவர்கள் இருப்பிடத்தையும் அறிந்து கொள்ள அவன் முயற்சி செய்தான். அவனுடைய துப்பறியும் நிறுவன ஆட்கள் கூட அவன் முயற்சியில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை.

வருடங்கள் பல கழிந்தபின் தற்செயலாக அவன் தன் தாயைப் பார்க்க நேர்ந்து, அவள் மூலமாக அவர்கள் இருப்பிடத்தையும் பார்க்க முடிந்த போது அது தன் அதிர்ஷ்டமே என்று சேகர் நினைத்தான். நடுத்தர

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வயதை அடைந்து விட்டிருந்த அவனுக்கு இனி எதிர்காலத்தில் ஒரு நிலையான குடும்பம் வேண்டும் என்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. அடக்கி ஆள ஒரு ஜீவனாவது வேண்டும் என்று ஆசை அரும்பு விட ஆரம்பித்தது. சந்தோஷமாகத் தெரிந்த சஹானாவிடம் இருந்து மகன் வருணைப் பிரித்து தன்னுடன் அழைத்துப் போக அவன் எண்ணினான். சஹானா சந்தோஷத்தைக் கெடுத்தது போலவும் ஆகும், வருணைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்வது போலவும் ஆகுமென்று எண்ணி முயற்சித்தான்.

மகன் அவனை அப்பா என்று ஒருமுறை கூட அழைக்காதது மட்டுமல்லாமல் ஏன் சாகவில்லை என்று ஆத்மார்த்தமாகவே கேட்டது வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியது போல இருந்தது. ஆரம்பத்தில் வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு பணம், பாசம், காதல் என்று பல விதமாய் ஆசை காட்டியும் வருண் அதில் மசியாமல் போன போது அவனும் சஹானாவுடன் சேகரின் எதிரியின் பட்டியலில் இணைந்து கொண்டான்.

அடிக்கடி இரவு நேரங்களில் மாறுவேடத்திலேயே சஹானாவின் வீட்டருகே உலாவி அங்கிருந்த நிலவரத்தைக் கூர்ந்து கண்காணித்து வந்த சேகருக்கு கௌதம் மூலமாக ஒரு நாள் ஒரு புதிய தகவல் கிடைத்தது. கௌதம் தன் நண்பனைத் தொலைவில் பார்த்து தன் தந்தை நாளை காலை வந்து விடுவார்

என்று சந்தோஷமாக கத்தித் தெரிவித்தது சேகர் காதில் விழுந்தது.

அந்த சக்தி வாய்ந்த வித்தியாசமான மனிதனைப் பார்த்து எடைபோடவும், அவனைத் தக்க முறையில் கையாளவும் சேகர் தயாரானான்.

புத்தகயாவில் இருந்து புதுடெல்லிக்கு விமானத்தில் சென்று கொண்டிருந்த போதும் போதி மரத்தருகில் கண நேரமே கண்ட அந்தக் காட்சியே அக்ஷய் மனதில் திரும்பத் திரும்ப ஓடியது. ஏதோ அதிநுட்பமான நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது என்பது மட்டும் உறுதியாக விளங்கியது. மைத்ரேயனோ ஒன்றும் நடக்காதது போல் இப்போதும் அமர்ந்திருந்தான்.

அக்ஷய் நேரடியாகவே அவனிடம் கேட்டான். “மகாபோதி மரத்தருகில் என்ன நடந்தது?”

மைத்ரேயன் புரியாதது போல் விழித்து விட்டு “நாம் தான் நடந்தோம்” என்றான்.

அக்ஷய் அவனை முறைத்தான். ‘நேபாள எல்லையில் இவனை அறைந்ததில் தப்பே இல்லை’ என்று தோன்றியது.

மைத்ரேயன் புன்னகைத்தான்.

அத்தியாயம் 89

சஹானா வெளியே சென்றிருந்தாள். கௌதம் விளையாடப் போயிருந்தான். பாட்டியிடம் பேச இது தான் நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று நினைத்த வருண் மரகதத்தைத் தேடிப் போனான். மரகதம் கந்தர் சஷ்டி கவசம் சொன்னபடி முருகனுக்கு மாலை சார்த்திக் கொண்டிருந்தாள். முருகனிடம் வேண்டியபடி அக்ஷய் எந்த ஆபத்தும் இல்லாமல் திரும்பி வரப் போகிறான் என்கிற திருப்தி கலந்த சந்தோஷம் அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது. பேரனைப் பார்த்தவுடன் புன்னகைத்தாள்.

“உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டி இருக்கிறது. வருகிறீர்களா?” அவன் புன்னகைக்காமல் கூப்பிட்டான்.

சஹானா இல்லாத போது பேரன் பேசக்கூப்பிடுகிறான் என்றால் அது சேகரைப் பற்றிப் பேசத்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மரகதம் பெருமூச்சு விட்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஹாலுக்கு வந்தாள்.

“உட்காருங்கள்” என்றான். அவள் உட்கார்ந்தாள். “என்னடா?”

“உங்கள் மகன் சாகவில்லை....”

என்.கணேசன்

“என்னடா உளறுகிறாய்?” மரகதம் சலிப்புடன் கேட்டாள்.

வருண் அமைதியாக மூன்று நாளுக்கு முன் சேகரைச் சந்தித்து பேசியதை விவரித்தான். மரகதம் திகைப்பில் சிலையாய் சமைந்தாள். அவன் அவன் மூச்சிறைக்க ஓடி வந்து தெருநாய் துரத்தி வந்ததாகச் சொன்னதும், அவன் வெளிறிய முகமும் நினைவுக்கு வந்தது.

“அப்படியானால் அன்றைக்குச் செத்துப் போனது யார்?”

“தெரியவில்லை. உங்கள் மகன் ஏதோ சதித்திட்டம் தீட்டி செத்துப் போனதாய் நாடகம் போட்டிருக்கிறான்.....”

“ஏன்...?” இப்படியெல்லாம் கூட யாராவது செய்வார்களா என்கிற திகைப்பிலிருந்து மரகதத்தால் விடுபட முடியவில்லை.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் வருண் சேகர் அனுப்பி இருந்த கடிதத்தை அவளிடம் படிக்கக் கொடுத்தான். “இதை ஒரு பையன் மூலம் கொடுத்தனுப்பினான்...”

வாங்கிப்படித்த மரகதத்திற்கு இதையெல்லாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது என்பதே விளங்கவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அதிர்ச்சியுடன் பேரனைப் பார்த்து மெல்ல கேட்டாள்.

“அவன் எங்கே குடியிருந்தான்....?”

“வந்தனா வீட்டின் மேல் மாடியில்....”

“அப்படியானால் அவன் மூலமாகத் தான் அவர்களுக்கு அந்தப் புகைப்படம் கிடைத்ததா?”

வருண் தலையசைத்தான்.

“இப்போது போய் விட்டானா....?”

“அப்படித்தான் போல இருக்கிறது. ஆனால் விசாரித்த போது வீட்டைக் காலி செய்து விடவில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். அப்படி காலி செய்ய வீட்டில் பொருள்களும் எதுவுமில்லை.....”

மரகதம் அந்தக் கடிதத்தையே வெறித்துப் பார்த்தாள். பின் மெல்ல சொன்னாள். “உன் மேலாவது பாசம் வைத்திருக்கிறானே!”

வருண் பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு சொன்னான். “ஒரு கில்லாடிக்குத் தாயாக இருந்தாலும் கூட உங்களுக்கு முளை வேலை செய்ய மாட்டேன்கிறதே பாட்டி. மகன் மேல் பாசம் இருப்பவன் இப்படி நம்மை அனாதரவாய் விட்டு விட்டு செத்தது போல நாடகமாடிக் காணாமல் போவானா? அப்பா மட்டும் நம்

என்.கணேசன்

வாழ்க்கையில் வராமல் இருந்திருந்தால் நாம்
சந்தோஷமாக இருந்திருப்போமா பாட்டி”

மரகதம் கண்கள் தானாகத் தாழ்ந்தன. யோசிக்க
யோசிக்க மகனின் அயோக்கியத்தனம் அவளைக்
கூனிக்குறுக வைத்தது.

வருணுக்குப் பாட்டியைப் பார்க்கப் பாவமாக
இருந்தது. இந்த அப்பாவி வயிற்றில் எப்படி அந்த ஆள்
பிறந்தான்....! பாட்டியிடம் அவன் ஆணித்தரமாய்
சொன்னான். “இந்த விஷயம் நமக்குள்ளேயே
இருக்கட்டும். அம்மாவுக்கோ அப்பாவுக்கோ தெரிய
வேண்டாம்....”

மரகதம் மெல்ல கேட்டாள். “அக்ஷயிடம் சொல்வது
நல்லது தானேடா....”

“அப்பாவுக்கும் தெரிய வேண்டாம் என்று நான்
சொல்ல இரண்டு காரணம். ஒன்று இந்த ஆள் நான்
கண்டிப்பாக கூடப்போக மாட்டேன் என்பது புரிந்து இனி
வராமலேயே இருக்கலாம்.... அப்படி ஆனால்
அப்பாவிடம் சொல்லி அவர் நிம்மதியையும் கெடுப்பது
வீண். இன்னொன்று அப்பா அநியாயத்துக்கு நல்லவர்.
இந்த ஆள் அவரிடம் அழுது புலம்பி தன் பழைய
நடவடிக்கைக்கு ஏதாவது கதை சொல்லி என் மகனை
என்னோடு அனுப்பி வையுங்கள் என்று கெஞ்சிக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கேட்டால் மனம் இளகி என்னிடம் “என்ன இருந்தாலும் அவர் உனக்கு அப்பா. பாவம் அவருக்கு யாருமில்லை. நீ அவர் கூடப்போ..... எங்களைப் பார்க்கத் தோன்றும் போது வந்து பார்த்து விட்டுப் போ” என்கிற மாதிரி சொல்லவும் செய்யலாம்...”

அதைச் சொல்லும் போது அவன் அழுகிற மனநிலைக்குப் போனது போல் இருந்தது. மரகதத்திற்கு அக்ஷய் அப்படி எல்லாம் சொல்வான் என்று தோன்றவில்லை என்ற போதும் பேரனின் திருப்திக்காக சரியெனத் தலை அசைத்தாள்.

வருண் மிக உறுதியாகச் சொன்னான். “அந்த ஆள் கூடப் போகிறதை விட நான் செத்துப் போவது நல்லது பாட்டி. நான் என் அப்பாவை விட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன் பாட்டி.....”

மரகதம் கண்கள் கலங்கின. “சாவைப் பற்றி பேசாதேடா”.

வருண் எழுந்து நின்றான். மரகதம் மெல்லக் கேட்டாள். “அவன்... அவன்... என்னைப் பற்றிக் கேட்டானா?

“இல்லை பாட்டி.... “ என்று இரக்கத்துடன் சொல்லி விட்டு வருண் தனதறைக்குப் போய் விட மரகதம் தளர்ச்சியுடன் எழுந்தாள்.

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் தொலைபேசி மூலமாக அதிகாரிகளைத் தொடர்பு கொண்டு மைத்ரேயனையும், அவன் பாதுகாவலனையும் திபெத்-நேபாள எல்லைப் பகுதிகளில் தேடுவதைக் கைவிடச் சொன்னான். வாங் சாவொவிடமும் அதைச் சொன்ன போது வாங் சாவொ திகைப்புடன் கேட்டான். “தப்பித்துப் போய் விட்டார்களா?”

“ம்”

“எந்த வழியாக?”

“அந்த சைத்தான் மலை வழியாகத் தான்.....”

“அவனே ஒரு சைத்தான் தான் போலிருக்கிறது.....” வாங் சாவொ அங்கலாய்த்தான்.

“அவனை தலீபான் தீவிரவாதிகள் அப்படித்தான் அழைத்தார்களாம்...” லீ க்யாங் அமைதியாகச் சொன்னான்.

“நேபாளத்தில் அவர்களைப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்தீர்களா சார்”

“அது வீண். நேபாளத்தில் இந்திய உளவுத் துறை ஆட்கள் அவர்களுக்கு உதவக்காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.... அங்கு அவர்கள் நமக்கு அகப்பட மாட்டார்கள்.... இனி நாம் ஆசான் மூலமாகத் தான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்கள் இருப்பிடம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்..... வேறு வழியில்லை...”

மிக அமைதியாக லீ க்யாங் சொன்னாலும் கூட அவன் அவர்களைத் தப்பிக்க விட்டதை எந்த அளவு அவமானகரமாக நினைப்பான் என்பதை வாங் சாவொ நன்றாக அறிவான். இந்த அமைதி அபாயகரமான அமைதி. அடுத்த முறை புயலாக இயங்க வைக்க ஆயத்தமாகும் அமைதி.....!

மாராவின் அலைபேசி இசைத்தது. மாரா அழைத்தது யார் எனப் பார்த்தான். அவர்கள் இயக்கத்தின் உள்வட்டத்து உறுப்பினர். இந்தியாவில் இருப்பவர். உள்ளுணர்வு மைத்ரேயன் சம்பந்தமாகத் தான் அவர் அழைக்கிறார் என்றது. அனாவசியமாக அழைப்பவர் அல்ல அவர். தற்போது பேசும்படியான அவசியமான விஷயங்களும் அவரைப் பொருத்த வரை இல்லை.

மாரா பேசினான். “ஹலோ...”

“மைத்ரேயன் புதுடெல்லி விமான நிலையத்தில் இருக்கிறான்....”

மனதில் எழுந்த உற்சாகத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மாரா கேட்டான். “அவன் தானா அது?”

என்.கணேசன்

“அவனது அலைகளை நான் தீயாக உணர்கிறேன். அவனே தான்...”

“அவன் உங்களைப் பார்த்தானா?”

“ஒருமுறை பார்த்தான்.... பிறகு என் பக்கம் திரும்பவில்லை....”

“எந்த உடையில் இருக்கிறான்?”

“சாதாரண சிறுவனின் உடையில் தான். ஆனால் எந்த உடையில் அவன் இருந்தாலும் என் அகக் கண்ணிற்கு அவன் காவி உடை புத்தனாகவே தெரிகிறான்....”

மாரா புன்னகைத்தான். அந்த மனிதர் கவிஞர். அதனால் அவர் உணர்வுகள் கூடுதல் தீட்சண்யம் கொண்டவை.

“அவன் பக்கத்தில் இருப்பவன்?”

“அவன் கண்கள் நடனக்காரியின் கண்கள் போல எல்லா பக்கமும் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன.... மிகவும் ஜாக்கிரதையானவன் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.....”

“அவன் அலைகளை எப்படி உணர்கிறீர்கள்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அபாயமாகவே உணர்கிறேன். அவன் அருகில் இருக்கையில் யாரும் எந்தக் காலத்திலும் மைத்ரேயனை நெருங்கி விட முடியாது.....”

சின்ன சந்தேகமும் இல்லாமல் வந்தது பதில். மெல்லிய புன்னகை உதடுகளில் படர மாரா அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டான்.

“அவர்கள் எங்கு போகிறவர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிந்ததா?”

“உம்... கோயமுத்தூர் போகிறார்கள். நானும் அங்கு போகத் தான் அதே விமானத்திற்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....”

மாரா தன் வழக்கமான கட்டுப்பாட்டையும் மீறி விசில் அடித்தான். அவர்கள் கடவுள் மாரா தெரிவித்தபடி இது மைத்ரேயனுக்கு பெரிய சோதனைக் காலம் தான். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் இயக்கத்து ஆள் அதே விமானத்தில் போக விதி வழி வகுத்திருக்குமா?!

“கோயமுத்தூரில் அவர்கள் எங்கே போகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரிய வேண்டும். ஆனால் எந்தக் காரணத்தினாலும் நீங்கள் அவர்கள் விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டுவது அவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாது....”

என்.கணேசன்

“மைத்ரேயனுக்கு நான் யார் என்பது தெரியும் என்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் அவன் அந்த பாதுகாவலனிடம் சொல்லும் சிரமத்தைக்கூட எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அந்தப் பாதுகாவலனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.... நாளை அதிகாலை விமானம் கோயமுத்தூர் சேர்கிறது. அவர்கள் போகுமிடம் தெரிந்தவுடன் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.....”

அலைபேசியை தன் சட்டைப்பையினுள் வைத்த பின் அந்தக் கவிஞர் மைத்ரேயன் இருக்கும் பக்கம் விமானம் வந்து சேர்ந்த அறிவிப்பு வரும் வரை திரும்பவேயில்லை. தன் கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்த அவர் அறிவிப்பு வந்தவுடன் எழுந்து சோம்பல் முறித்தார். மைத்ரேயனும் பாதுகாவலனும் முன்னால் செல்ல சில ஆட்களுக்குப் பின் அவரும் நடந்தார்.

விமானத்தின் உள்ளும் அனாவசியமாக அவர்கள் இருக்கும் பக்கம் அவர் அதிகம் பார்க்கவில்லை. விமானத்தில் இருந்து இறங்கும் வரை அமானுஷ்யனுக்கு சந்தேகம் எழாமல் பார்த்துக் கொண்டார்.

கோயமுத்தூர் சென்று சேர்ந்த பிறகும் கூட அவர்களை அவர் பின் தொடரவில்லை. மாறாக அவர்கள் ஏறிய கால்டாக்சி எண்ணை மட்டும் குறித்துக்

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

கொண்டார். இரண்டரை மணி நேரம் கழித்து
அவருடைய ஆட்கள் அந்த கால்டாக்கி கோவையில்
எந்த இடத்தில் எந்த வீட்டின் முன் போய் அந்தப்
பயணிகளை இறக்கி விட்டது என்கிற தகவலை
அவருக்குத் தெரிவித்தனர்.

உடனடியாக மாராவுக்கு அந்தத் தகவலை அவர்
அனுப்பி வைத்தார்.

அத்தியாயம் 90

அக்ஷயைப் பார்த்தவுடன் முதலில் ஓடிப்போய் அணைத்துக் கொண்டவன் வருண் தான். அணைத்துக் கொண்டவுடன் அவனையும் மீறிக் கண்ணீர் பொங்கியது. மகனின் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீர் மட்டுமல்ல, அதில் வேறு ஏதோ ஆழமான துக்கமும் இருக்கிறது என்பதை உடனேயே அக்ஷயால் உணர முடிந்தது. அப்போதே என்ன என்று ஆராயும் சூழல் இல்லாததால் அது பற்றி எதுவும் கேட்காமல் மகனைப் பாசத்தோடு இறுக்கி அணைத்து தட்டிக் கொடுத்த அக்ஷய் “அழாதே.... அப்பா தான் வந்து விட்டேனே...” என்று மட்டும் சொன்னான்.

சஹானாவும், மரகதமும் நிறைந்த மனதுடன் முன் வந்து நிற்க கௌதம் “அப்பா” என்று ஓடி வந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டான். இளைய மகனைத் தூக்கி முத்தமிட்ட அக்ஷய் அவனை மைத்ரேயனிடம் அறிமுகப்படுத்த பின்னால் திரும்பினான். மைத்ரேயன் இங்கு வந்து சேரும் வரை அதிகம் கேட்டது கௌதமைப் பற்றித்தான்....

அது வரை அக்ஷய் பின்னால் மறைவில் இருந்த மைத்ரேயன் முன்னால் வந்து நின்றான். அக்ஷயின் வரவில் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அந்தக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

குடும்பத்தினருக்கு அப்போது தான் மைத்ரேயனும் வந்திருக்கிறான் என்பது உறைத்தது. அனைவரும் அவனையே ஆர்வத்துடன் பார்த்தனர். புத்தரின் அவதாரம் என்று சொல்லப்படும் அவனை மரகதம் கைகூப்பிக் கொண்டே பார்த்தாள். சஹானாவுக்கு அவன் தோற்றத்தில் புத்தரின் அவதாரமாகத் தெரியவில்லை. சாதாரணமாகவே தெரிந்தான். வருண் அவனை ஒரு பிரச்சனையாகவே பார்த்தான். 'அப்பா இவனை ஏன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வர வேண்டும்?' என்ற கேள்வியே அவனிடம் பிரதானமாகத் தங்கியது. கௌதம் தான் மைத்ரேயனைப் பார்த்து முதலில் புன்னகைத்தவன்.

மைத்ரேயன் எல்லோரையும் ஒரு முறை அமைதியாகப் பார்த்தான் என்றாலும் அவன் பார்வை கௌதம் மீது தான் கடைசியாகத் தங்கியது. “நீ தான் கௌதமா?” என்று புன்னகையுடன் கேட்டான். கௌதம் “ஆமாம்” என்றான். எல்லோரையும் மைத்ரேயனுக்குப் புன்னகையுடன் அக்ஷய் அறிமுகப்படுத்திய போது மைத்ரேயன் மரியாதையுடன் தலையைத் தாழ்த்தி வணக்கம் சொன்னான். பிறகு அக்ஷய் அவனை உள்ளே அழைத்துப் போக கௌதமிடம் சொன்னான்.

மைத்ரேயனைத் தன் அறைக்கு அழைத்துப் போன கௌதம் “நீ கடவுளா?” என்று வெகுளித்தனமாகக் கேட்டான்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் அதே கேள்வியைப் புன்னகையுடன் கேட்டான். “நீ கடவுளா?”

கௌதமுக்கு சிரிப்பு வந்தது. “நானா.... நான் கடவுள் இல்லை”

மைத்ரேயனும் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “நானும் கடவுள் இல்லை....”

கௌதம் நிம்மதி அடைந்தான். ‘கடவுள் இல்லை என்றால் இவனையும் விளையாடச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.....’ என்கிற எண்ணம் அவன் மனதில் ஓடியது.

மைத்ரேயன் அவனிடம் கேட்டான். “நீ என்னையும் விளையாட்டில் சேர்த்துக் கொள்வாயா?....”

கௌதம் அதை விட இனிமையான வாக்கியத்தை அவனிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. “உனக்கும் விளையாட்டு என்றால் மிகவும் பிடிக்குமா?” என்று மகிழ்ச்சி பொங்க கேட்டான்.

மைத்ரேயன் புன்னகையுடன் ஆமென்று தலையசைத்தான். கௌதமுக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. தன் விளையாட்டுப் பொருள்களை எல்லாம் ஆர்வத்துடன் மைத்ரேயனுக்குக் காட்ட ஆரம்பித்தான்....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சஹானா தாழ்ந்த குரலில் அக்ஷயிடம் கேட்டாள்.
“இந்தப் பையன் புத்தரின் அவதாரம் தானா?”

“அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.....”

“இங்கே ஏன் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு
வந்தீர்கள் அப்பா?” வருண் கேட்டான்.

மைத்ரேயனை ஆசானிடம் ஒப்படைக்க அங்கே
நிலைமை சரியில்லை என்றும் அவனைப் பாதுகாப்பாக
வைக்க ஒரு இடத்தை அவர்கள் தயார்ப்படுத்தும் வரை
அவனை இங்கேயே தங்க வைக்க வேண்டியிருக்கிறது
என்றும் அக்ஷய் தாழ்ந்த குரலிலேயே தெரிவித்தான்.

“இவரை எங்கே தங்க வைப்பது?...” மரகதம்
கேட்டாள். தெய்வாம்சம் பொருந்திய ஒரு அவதார
புருஷர் தங்க ஏதாவது சிறப்பு ஏற்பாட்டை வீட்டில்
செய்ய வேண்டுமா என்கிற கேள்வி அவள் மனதில்...

“கௌதமுடனேயே தங்குவதைத் தான் மைத்ரேயன்
விரும்புகிறான். அவனுடன் நன்றாக விளையாட
வேண்டுமாம்.....”

மூவரும் அவனைத் திகைப்புடன் பார்த்தார்கள்.
வருண் வாய் விட்டே கேட்டான். “புத்தரின்
உண்மையான அவதாரம் இப்படி ஆசைப்படுமா?”

என்.கணேசன்

“அவதார புருஷர்கள் நம் சராசரி அறிவுக்குள்ளும், எதிர்பார்ப்புகளுக்குள்ளும் அடங்குவதில்லை வருண்.....” என்ற அக்ஷய் சம்யே மடாலயத்தில் மைத்ரேயன் காலில் தர்மசக்கரம் ஒளிர்ந்ததையும், சைத்தான் மலையில் ஆபத்தான நீலக்கரடி அவனுக்கு அடங்கி அவனுடன் தங்கியதையும் சுருக்கமாகச் சொன்னான். ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் அவன் கடைசியில் சொன்னான். “அவன் இருக்கையில் நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் சரி, அதைச் சொல்லாமலேயே தெரிந்து கொண்டு விடுவான்.... அவன் தோற்றத்தை வைத்து குறைவாக எடை போட்டு விடாதீர்கள்...!”

அவர்கள் திகைத்தார்கள். வருண் முகத்தில் ஈயாடவில்லை....

“தாங்கள் கேட்டிருந்த பூஜைப்பொருள் சம்பந்தமாக உங்களிடம் பேச ஒருவர் வந்திருக்கிறார்.....” என்று புத்தபிக்கு ஒருவர் ஆசானிடம் வந்து சொன்னார்.

ஒரு தனியறையில் பிரார்த்தனையில் இருந்த ஆசானுக்கு அக்ஷயே வந்து விட்டானோ என்கிற சந்தேகம் ஒரு கணம் வந்தது. “அழைத்து வாருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு இருப்பு கொள்ளாமல் காத்திருந்தார். ஆனால் வந்த மனிதனை அவர் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. உயரமாக, வாட்டசாட்டமாக இருந்த அந்த மனிதன் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்து அவர் ஆசான்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

தானா என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது போல இருந்தது. பின் ஆசானிடம் வணக்கம் தெரிவித்த அவன் தன் அலைபேசியை எடுத்து ஒரு எண்ணை அழுத்தி விட்டுப் பேசினான். “ஆசானுடன் இருக்கிறேன்” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி விட்டு மறுபக்கம் சொன்னதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். பின் அவன் ஆசானிடம் மிகத் தாழ்ந்த குரலில் சொன்னான்.

“இந்திய உளவுத்துறையில் இருந்து வருகிறேன். தங்களை சில ஒற்றர்கள் வெளியே இருந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் அலைபேசியும் ஒட்டுக் கேட்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில் மைத்ரேயரைத் தங்களிடம் ஆபத்தில்லாமல் சேர்க்க முடியாது என்றே எங்களுக்குப் படுகிறது. எங்கள் ஆள் ஒருவர் இரண்டு நிமிடத்தில் தலாய் லாமாவைச் சந்திப்பார். அவர் அலைபேசியில் இருந்து தலாய் லாமா என் அலைபேசிக்குத் தொடர்பு கொண்டு உங்களிடம் பேசுவார். இருவரும் சேர்ந்து மைத்ரேயர் விஷயத்தில் ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.... நான் வெளியே காத்திருக்கிறேன்....”

சொல்லி விட்டு பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் அவரிடம் தன் அலைபேசியை அவரிடம் தந்து விட்டு அவன் வெளியேறினான். ஆசானுக்கு அந்த ஏற்பாடு மலைப்பைத் தந்தது. என்னமாய் யோசிக்கிறார்கள்! வெளியே இந்த புத்த மடாலயத்தை ஒற்றர்கள்

என்.கணேசன்

கண்காணிப்பதை அவர் அறிவார். அவருடைய அலைபேசி எண் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஒட்டுக் கேட்கப்படும் என்று தான் அவர் எண்ணி இருக்கவில்லை. ஆனால் அக்ஷய் அன்று அவரிடம் கவனமாகப் பேசிய விதம் பிறகு ஒரு சந்தேகத்தை எழுப்பித் தான் விட்டிருந்தது. மைசூரின் அருகில் குஷால்நகர் என்ற ஊரை அடுத்திருந்த பைல்குப்பா என்ற இடத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய திபெத்திய மடாலயத்தில் தங்கி இருந்த அவருக்கு அங்கிருந்த பொதுத் தொலைபேசியிலோ, மற்றவர்களின் அலைபேசியிலோ தலாய்லாமாவிடம் அடுத்த கட்ட ஆலோசனை பற்றி பேசவும் தைரியம் வரவில்லை. அதனால் அமைதியாகக் காத்திருந்த அவருக்கு இந்திய உளவுத்துறை தலாய் லாமாவுடன் பேச ஏற்படுத்தித் தந்திருந்த இந்த வாய்ப்பு பெரிய ஆசுவாசத்தை ஏற்படுத்தியது....

அந்த அலைபேசி இசைத்தது. ஆசான் பேசினார். “ஹலோ...”

“வணங்குகிறேன் ஆசானே!” தலாய் லாமாவின் குரல் மெல்ல கேட்டது.

“சொல் டென்சின். புத்தரின் அருளால் மைத்ரேயர் பத்திரமாய் இந்தியா வந்து விட்டார். அடுத்தது என்ன என்பதை நீ தான் முடிவு செய்ய வேண்டும்.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“ஆசானே நேற்று அவர் பத்திரமாய் வந்து சேர்ந்த செய்தியைக் கேட்டு நிம்மதி அடைந்தேன். ஆனால் நேற்றிரவு நான் கண்ட துர்சொப்பனம் அந்த நிம்மதியைப் போக்கடித்து விட்டது. மைத்ரேயர் பெரும் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்வது போல் கனவு கண்டேன். மிகவும் தத்ருபமான கனவு... அது போன்ற கனவுகள் மெய்யாகாமல் போனதில்லை என்பது என் கடந்த கால அனுபவம்..... நம் குருநாதர் ஓலைச்சுவடிகளின்படி மைத்ரேயருக்கு இன்னும் பதினோரு மாத காலம் ஆபத்துக்காலம் என்பதும் நினைவில் வந்து என்னை பயமுறுத்துகிறது. சமீப மடாலயத்தில் அவர் உயிருக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்து போல் இந்தியாவில் கூட எப்போது வேண்டுமானாலும் நேரலாம்...” தலாய் லாமாவின் குரல் கவலையுடன் ஒலித்தது.

ஆசான் திகைத்தார். தலாய் லாமா போன்றவர்களுக்கு வரும் கனவுகள் விண் உலகத்திலிருந்து வரும் செய்திகள் அல்லது எச்சரிக்கைகள் என்பதில் அவருக்கும் மாற்றுக்கருத்து இல்லை.....

“சரி என்ன செய்யலாம்.....?” ஆசான் கேட்டார்.

“அப்பா, நான் இவனையும் விளையாடக் கூட்டிக் கொண்டு போகட்டுமா?”...” கௌதம் மைத்ரேயனுடன் வந்து கேட்டான். அவன் முகத்தில் உற்சாகம் பொங்கி

என்.கணேசன்

இருந்தது. அவனைப் பொருத்த வரை விளையாட ஒரு நண்பன் கூடுதலாய் கிடைத்து விட்டான். இருவரும் கைகோத்து தான் நின்றிருந்தார்கள்.

“எங்கே என்ன விளையாடப் போகிறீர்கள்?” அக்ஷய் மகனைக் கேட்டான்.

“மைதானத்தில் கிரிக்கெட் விளையாடப் போகிறோம். இவனுக்கு கிரிக்கெட் விளையாடத் தெரியாதாம்... சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்கிறான்.....”

அக்ஷய் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் முகத்தில் ஒரு மந்தகாசப் புன்னகை தவழ்ந்தது. இவன் நம் மனதைப் படிப்பது போல் இவன் மனதையும் படிக்க முடிந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று அக்ஷய்க்குத் தோன்றியது.....

திபெத்திலிருந்து நீண்ட தூரம் வந்து விட்ட போதும் மைத்ரேயனுக்கு ஆபத்து முழுமையாக விலகி விடவில்லை என்பதை அவன் அறிவான். அதனால் அவன் தன் எச்சரிக்கை உணர்வை இந்தியா வந்து சேர்ந்த பிறகும் சிறிதும் தளர்த்தவில்லை. புதுடெல்லி விமான நிலையத்தில் கூட மைத்ரேயன் ஒரு ஆளை ஒரே ஒரு கணம் பார்த்த விதம் அவனுக்கு அபாயச்சங்கை ஊதியது. ஆனால் நல்ல வேளையாக அந்த ஆள் ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தவர் அவர்கள் பக்கம் திரும்பக்கூட இல்லை. விமானத்திலும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கூட அப்படித்தான் இருந்தார். கோயமுத்தூரில் கால்டாக்கியில் வரும் போது கூட தங்களை ஏதாவது வாகனம் பின் தொடர்கிறதா என்று அவன் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். இல்லை. உணர்ந்த ஆபத்து பிரமை என்று வீடு வந்து சேர்ந்த பின் தான் நிச்சயமாகியது.

“அப்பா நாங்கள் போகட்டுமா?” கௌதம் பொறுமை இழந்தான்.

அக்ஷய் “சரி போங்கள்” என்றான்.

அத்தியாயம் 91

கௌதமும், மைத்ரேயனும் விளையாட சேர்ந்து போக, அவர்கள் பின்னாலேயே அக்ஷய் புறப்பட்டான்.

வருண் கேட்டான். “நீங்கள் ஏன் அப்பா அவர்கள் பின்னாலேயே போகிறீர்கள்?”

அக்ஷய் சொன்னான். “மைத்ரேயனை பாதுகாப்பில்லாமல் வெளியே அனுப்ப முடியாது வருண். அவனை ஆசானிடம் சேர்க்கும் வரை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது.”

பிரயாணக்களைப்புக்கு அப்பா ஓய்வு கூட எடுக்க முடியாத நிலையை இந்த மைத்ரேயன் உருவாக்கி விட்டானே என்று வருணுக்குக் கோபம் வந்தது.

அக்ஷய் சொன்னான். “கூட நீயும் வாயேன். அவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நாம் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்”

வருணின் வருத்தம் உடனே குறைந்தது. தானும் கூடக்கிளம்பினான். வெளியே வந்த போது எதிர் வீட்டில் இருந்து வந்தனா ஸ்கூட்டியுடன் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். அக்ஷய்க்கு அவளைப் பார்த்தவுடன் வருண் முன்பு சொல்லி இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வந்தனாவைக் கூர்ந்து பார்த்தான். நல்ல லட்சணமான பெண். “வருண். இது தானே நீ சொன்ன பெண்” என்று முகம் மலரக் கேட்டான்.

வருண் பரிதாபமாகத் தலையசைத்தான். அக்ஷய் அவனிடம் பரபரப்போடு கேட்டான். “என்ன வருண், அறிமுகம் செய்து வைக்க மாட்டாயா?”

வருண் மெல்லக் கேட்டான். “அப்பா, எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீர்களா?”

“சொல்லு வருண்”

“தயவு செய்து அந்தப் பெண் பற்றி என்னிடம் இனி எதுவும் கேட்காதீர்கள் அப்பா”

மகனின் முகத்தில் தாங்க முடியாத வலியைப் பார்த்த அக்ஷய் அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தை கூட அது பற்றிப் பேச முற்படவில்லை. “சரி வருண் வா போகலாம்” . போகும் போது வந்தனாவை அக்ஷய் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தப் பெண் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்தப்பக்கம் திரும்பவில்லை. இருவருக்கும் இடையே காதல் பிணக்கோ?

நடந்து போகும் போது வருண் மனம் மிகவும் கனத்திருந்தது. அவன் இது வரை அப்பாவிடம் இது போல் பேசியதில்லை. இன்று அப்படி அவன் பேசிய

என்.கணேசன்

பின் கூட “ஏன்?” என்ற சின்னக் கேள்வி கூட கேட்காமல், கோபப்படாமல், அவனுடன் இயல்பாக அக்ஷய் நடக்க முடிந்தது அவனை பிரமிக்க வைத்தது. இது போல் ஒரு தந்தையைப் பெற அவன் முற்பிறவியில் பெரும் தவம் செய்திருக்க வேண்டும்!

மைதானத்தை நெருங்குவதற்கு முன் முன்னால் மைத்ரேயனுடன் சென்று கொண்டிருந்த கௌதமை அக்ஷய் அழைத்துச் சொன்னான். “யார் கேட்டாலும் இது அப்பாவின் நேபாள நண்பரின் மகன், விடுமுறையைக் கழிக்க இங்கு வந்திருக்கிறான் என்று சொல்ல வேண்டும், புரிந்ததா?”. பலமாகத் தலையசைத்த கௌதம் மைதானம் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததும் மைத்ரேயன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடினான். அங்கே அவன் நண்பர்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மைதானத்தில் கௌதம் மைத்ரேயனை தன் மற்ற நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க அக்ஷயும், வருணும் ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். கௌதமும், அவன் நண்பர்களுமாகச் சேர்ந்து மைத்ரேயனுக்கு கிரிக்கெட் விளையாடச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.....

“அப்பா நீங்கள் திபெத்தில் இருந்து எப்படித் தப்பித்து வந்தீர்கள்? அதை விவரமாகச் சொல்லுங்கள்” வருண் ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பார்வையை அதிகமாக மைதானத்தை விட்டு எடுக்காமல் அக்ஷய் சொல்ல ஆரம்பித்தான். வருண் பிரமிப்புடன் கேட்டான். கடைசியில் “தயவு செய்து வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது குளியுங்கள்” என்று நேபாள ராணுவ வாகன ஓட்டி சொன்னதைச் சொன்ன போது வருண் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தான். சற்று முன் துக்கமாக இருந்த மகன் இப்போது இப்படிச் சிரிப்பது அக்ஷய்க்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. வருணின் தோளில் கை போட்டு தன்னோடு இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் சிறிது நேரம் அமைதியாக சிறுவர்கள் கிரிக்கெட் விளையாடுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மைத்ரேயன் அவர்களுக்கு இணையாகவே ஆடினான். கௌதமுக்குத் தன் புதிய நண்பன் இவ்வளவு வேகமாக கற்றுக் கொண்டு நன்றாக விளையாடுவதில் பரம சந்தோஷம். மைத்ரேயன் நன்றாக ஆடும் போதெல்லாம் அவனும் அவன் நண்பர்களும் ஆரவாரம் செய்து பாராட்டினார்கள். மைத்ரேயன் அப்போதெல்லாம் சின்னதாய் புன்னகை மட்டும் செய்தான்.

வருண் திடீரென்று கேட்டான். “இனி இவன் இங்கே இருக்கும் வரை இப்படிக் காவலுக்கு நீங்கள் இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டுமா?”

என்.கணேசன்

“ரகசியமாய் காவல் காக்க ஆட்களை அனுப்பச் சொல்லி இருக்கிறேன்” என்றான் அக்ஷய்.

“இங்கே கூட இவன் உயிருக்கு ஆபத்து வரும் என்று சந்தேகப்படுகிறீர்களா?”

“இல்லை. ஆனால் அலட்சியமாக இருக்க விரும்பவில்லை”

சேகர் இருட்டிய பிறகு தான் அக்ஷய் வீட்டுப்பக்கம் வந்தான். வரும் போதே அந்த வீட்டுக்கு ரகசியக்காவல் இருப்பதை மோப்பம் பிடித்து விட்டான். அவனையே ஒருவன் சந்தேகக்கண்ணோடு பார்ப்பதையும் கவனித்தான். மிக இயல்பாக நடந்து தன் வாடகை வீட்டை அடைந்தவன் இந்த நேரமாகப் பார்த்து கீழ் வீட்டு அம்மாள் கண்களில் பட்டுவிடுவோமோ என்று பயந்து கொண்டே வெளிக்கதவைத் திறந்து உள்ளே போனான். நல்ல வேளையாக உள்ளே ஜானகி தனக்குப் பிடித்த சீரியலில் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். சத்தம் இல்லாமல் மெல்ல மாடி ஏறி உள்ளே போனான். அவன் உள்ளே போன பிறகு தான் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் சந்தேகம் தெளிந்தான்.

உள்ளே போனவன் விளக்கைக் கூடப் போடாமல், சத்தமில்லாமல் நடந்து ஜன்னல் அருகே வந்து எதிர் வீட்டை பைனாகுலர் வழியாகப் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஹாலில் சஹானாவின் இரண்டாம் கணவன் நீண்ட சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வலது புறம் ஒரு அன்னியச் சிறுவன் அமர்ந்திருக்க, இடது புறம் கௌதம் அமர்ந்திருந்தான். அவன் காலருகே தரையில் வருண் அமர்ந்திருந்தான். வலது புற இடது புற தனி சோபாக்களில் சஹானாவும், மரகதமும் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லார் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி..... சிறுவர்கள் அவனை ஒட்டி அமர்ந்திருந்தபடியே காலருகே வருணும் ஒட்டி அமர்ந்திருந்தது அவனுக்கு ஆத்திரத்தைத் தந்தது. “நாய்” என்று முணுமுணுத்தான்.

வருணும், சஹானாவும் அளவு கடந்து கீழ் வீட்டில் புகழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த ஆளை எல்லையில்லாத வெறுப்போடு சேகர் பார்த்தான். அவர்கள் எல்லாரும் சந்தோஷமாக எதையோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.... இடை இடையே சஹானாவும், அவள் இரண்டாம் கணவனும் பார்த்துக் கொண்ட பார்வைகள் காதலர்களின் பார்வையாக இருந்தது. அவள் ஒரு முறை கூட அவனை அப்படிப் பார்த்ததாக சேகருக்கு நினைவில்லை. அப்படிப்பட்டவள் திருமணமாகி பன்னிரண்டு வருடம் முடிந்து கூட இப்போதைய கணவனை அப்படிப் பார்ப்பதும் அவனும் அவளை அப்படிப் பார்ப்பதும் சேகருக்குள் வெறுப்பு கலந்த பொறாமைத் தீயை மூட்டியது. மரகதம் பெருமிதத்துடன் எல்லோரையும்

என்.கணேசன்

பார்ப்பது எரிச்சலைக் கிளப்பியது. 'இவளெல்லாம் ஒரு தாய்'

திடீரென்று சேகருக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. இந்த வீட்டுக்கு எதற்கு ரகசியக் காவல்? காவல் காப்பவர்கள் யார்? யாரைக் காக்கிறார்கள்? காவலுக்குக் காரணம் அக்ஷயுக்கு வலது புறம் அமர்ந்திருக்கும் அந்த அன்னியச் சிறுவனாக இருக்குமோ? அந்தச் சிறுவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். நாகாலாந்து போன்ற வடகிழக்கு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவனா, இல்லை நேபாள், திபெத் போன்ற வெளிநாட்டைச் சேர்ந்தவனா? கீழ் வீட்டில் வருண் பேசிய போது அந்த ஆள் நேபாள் போயிருந்ததாய் சொன்னதாக நினைவு. நேபாளருக்குப் போனவன் அங்கிருந்து அந்தச் சிறுவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டானோ? அந்தச் சிறுவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த போது அந்தச் சிறுவனும் அவனைப் பார்த்தான்.

அந்தச் சிறுவனின் கூரிய ஊடுருவிய பார்வையில் சேகர் ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போனான். எதிர் வீட்டில் இருட்டில் நின்று கொண்டு இருக்கும் சேகரை அந்தச் சிறுவன் பார்க்க வழியே இல்லை. சேகரை பைனாகுலர் வைத்துக் கொண்டு தான் இரண்டு ஜன்னல்கள் தாண்டி வெளிச்சத்தில் இருக்கும் அவர்களையே தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது. அப்படி இருக்கையில் அந்தச் சிறுவன் எப்படி அவனைப் பார்க்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முடியும். ஆனாலும் அந்தச் சிறுவன் நேராகப் பார்த்ததை சேகர் மிகத் தெளிவாகவே உணர்ந்தான். குப்பென்று வியர்க்க சேகர் சுவரோரம் மறைந்து கொண்டான்.

மாரா டோக்கியோவில் இருக்கும் போது அவனுக்கு அந்த அலைபேசி அழைப்பு வந்தது. “மைத்ரேயன் தங்கி இருக்கும் வீட்டுக்கு ரக்சியப் போலீஸ் காவல் இருக்கிறது”

அந்தத் தகவல் மாராவை ஆச்சரியப்படுத்தவில்லை. அமானுஷ்யன் அப்படி அலட்சியமாய் இருக்கக் கூடியவன் அல்ல. “எத்தனை பேர் காவலுக்கு இருக்கிறார்கள்?”

“வீட்டருகே, தெருமுனை எல்லாம் சேர்ந்து ஐந்து பேர்....”

ஐந்து பேர் என்பதை மாரா குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஐந்து பேரில் ஒருவனிடமிருந்து ஒரு அழைப்பு போனால் போதும், அங்கு ஐம்பது பேர் உடனடியாகக் கூடிவிடும் ஏற்பாடு கண்டிப்பாக இருக்கும். மாரா கேட்டான். “அவர்கள் இருப்பதை நீங்கள் கண்டுபிடித்ததை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு விடவில்லையே....”

என்.கணேசன்

“இல்லை.... நாங்கள் மூன்று பேர் மூன்று நேரங்களில் ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே அங்கு போய் வந்து கலந்து பேசிக் கண்டு பிடித்த தகவல் இது.....”

“நல்லது.... இனி யாரும் அந்தப் பக்கம் எக்காரணம் வைத்தும் போய் உளவு பார்க்க வேண்டியதில்லை. அப்படிப் போனால் அவர்களுக்கு சந்தேகம் பிறந்து விடும். அதற்கு சிறிதும் இடம் தர வேண்டாம். ஆனால் அந்தப் பகுதியில் இருந்து மைத்ரேயன் வெளியேறினால் அது கண்டிப்பாக நமக்குத் தெரிய வேண்டும். அதனால் அப்பகுதி எல்லைகளில் எப்போதும் நம் ஆட்கள் இருக்கட்டும்....”

அலைபேசியைக் கீழே வைத்த மாரா தீவிரமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அத்தியாயம் 92

வருணின் காதல் பிரச்னை என்ன என்று சஹானாவிடம் அக்ஷய்க்கு இரவு உறங்கப் போகும் முன் தான் கேட்க முடிந்தது.

“தெரியவில்லை. வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டேன்கிறான். ஆரம்பத்தில் ஒரு நாளைக்கு மூன்று தடவையாவது வந்தனா வீட்டுக்குப் போவான். அந்தப் பெண்ணும் ஒரு தடவையாவது நம் வீட்டுக்கு வருவாள். திடீர் என்று எல்லாம் நின்று விட்டது. என்னடா பிரச்னை என்று கேட்டால் எரிந்து விழுகிறான்... உங்களிடம் ஏதாவது சொன்னானா?”

“அவளைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம் என்று மட்டும் சொன்னான்.”

அக்ஷய் சொன்னதை சஹானாவால் நம்ப முடியவில்லை. எந்த விஷயமானாலும் வருண் அக்ஷயிடம் சொல்லாமல் இருப்பவன் அல்ல. தந்தையாக மட்டுமல்லாமல் நெருங்கிய நண்பனாகவும் அக்ஷயை அவன் நினைத்தான். அக்ஷயிடமே சொல்ல முடியாத விஷயமாய் இருந்தால் அது சொல்ல முடியாத மிகப்பெரிய பிரச்சனையாகவே இருக்க வேண்டும்.... அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

என்.கணேசன்

கணவனிடம் வந்தனாவின் குடும்பத்தார்
ஆரம்பத்தில் எவ்வளவு அன்பாக அவர்களுடன்
பழகினார்கள் என்பதை வருத்தத்துடன் நினைவுகூர்ந்தாள்.
“அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது பேசுவது கூட இல்லை.
சின்ன வயதுக்காரர்கள் சண்டையில் பெரியவர்கள் ஏன்
சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவே
மாட்டேன்கிறது. வந்தனாவின் அம்மா என்னைப்
பார்த்தாலே முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு போகிறார்.
வந்தனா இந்தப்பக்கமே பார்ப்பதில்லை. அவள் அப்பா
கொஞ்சம் பரவாயில்லை. நேருக்கு நேர் பார்த்தால்
லேசாகவாவது புன்னகை செய்கிறார்.....”

“என்ன விஷயம் என்று நேரடியாக நீ
அவர்களிடமே போய்க் கேட்டிருக்கலாமே?” அக்ஷய்
கேட்டான்.

“பார்த்தவுடனே முகத்தைத் திருப்பிக்
கொள்கிறவர்களிடம் எப்படிப் போய் கேட்பது. ஒரே ஒரு
தடவை வந்தனாவிடம் பேசப்போனேன். அந்தப் பெண்
ஏதோ தொத்துவியாதிக்காரி நெருங்குவது போல ஓட்டம்
பிடித்தாள்... பிறகு நானும் விட்டு விட்டேன்....”

வருத்தப்பட்ட மனைவியை அணைத்துக் கொண்ட
அக்ஷய் அதற்கு மேல் அது பற்றிப் பேசவில்லை.
அவனுக்கு சஹானா கிடைத்தது போல் ஒரு நல்ல நேசம்
மிகுந்த மனைவி எதிர்காலத்தில் வருணுக்கும் வர

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான். அந்தக் காதல் உண்மையாக இருந்தால் காலம் போகப் போக காதல் தேய்வதற்குப் பதில் ஆழப்படும் என்பது அவன் சொந்த அனுபவம். சேகர் தன் கூரிய கவனிப்பில் உணர்ந்ததில் தவறிருக்கவில்லை. இன்றும் சஹானா அக்ஷயிடம் ஆரம்ப பாதிப்புகளையே ஏற்படுத்துகிறாள்....

மனைவியை முத்தமிட்ட அவன் அவளை வேறு உலகிற்கு அழைத்துச் சென்றான்....

வருணுக்கு மைத்ரேயன் பெருந்தொந்தரவாகத் தோன்றியது. இது நாள் வரையில் அந்த அறை அவனுடையதும், கௌதமுடையதுமாக மட்டும் இருந்தது. ஆனால் மைத்ரேயன் வரவுக்குப் பின் அந்த அறை மைத்ரேயனுடையதுமாக மாறி விட்டது. கௌதம் மிக மகிழ்ச்சியுடன் தன் கட்டிலை மைத்ரேயனுடன் பகிர்ந்து கொண்டான். கௌதம் படுத்தவுடன் உறங்கியும் விட்டான். ஆனால் மைத்ரேயன் உறங்காமல் கட்டிலில் பத்மாசனம் போட்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்து தியானத்தில் மூழ்கினான்.

எதிர் கட்டிலில் அவன் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது வருணுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. இது என்ன பூஜை அறையா? என்று மனதில் விமர்சித்தான். எப்போதுமே அப்பாவின் ஒரு பக்கத்தில் கௌதம் உட்கார்ந்தால் மறுபக்கம் வருண் உட்கார்வான்.

என்.கணேசன்

இப்போது அந்த இடத்தை மைத்ரேயன் பிடித்துக் கொண்டது வருணுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை. இப்போது அறையிலும் பங்கு....

அவனைப் பார்த்தாலே ஆத்திரமாக இருந்ததால் வருண் கண்களை முடிக் கொண்டு உறங்க பலவந்தமாக முயற்சித்தான். தூக்கத்திற்குப் பதிலாக அழைக்காமல் வந்தனா வந்தாள். புன்னகைத்தாள். பழைய நினைவுகளைக் கொண்டு வந்தாள். மனம் வலிக்க வைத்தாள். எல்லாம் அந்தக் கேவலமான மனிதன் உயிரோடு திரும்பி வந்ததால் தான்.... சேகரைப் பற்றி நினைத்ததுமே மனம் கொதித்தது. அப்பாவிடம் வாய் விட்டுச் சொல்லக்கூட முடியாத நிலைமைக்கு என்னைக் கொண்டு வந்து விட்டானே பாவி....

கோபத்துடன் கண்களைத் திறந்த போது மைத்ரேயன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது இரவு விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் தெரிந்தது. அவன் மனதில் ஓடியதை எல்லாம் படித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. சேகரைப் பற்றி, அதற்கு முன் வந்தனாவைப் பற்றி, அதற்கும் முன் மைத்ரேயனைப் பற்றி எண்ணியதெல்லாம் கூட....

“அவன் இருக்கையில் நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் சரி, அதைச் சொல்லாமலேயே தெரிந்து கொண்டு விடுவான்...” என்று அப்பா எச்சரித்தது இப்படித் தோன்ற

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வைக்கிறதா இல்லை, நிஜமாகவே இவனுக்குத் தெரிகிறதா என்று சந்தேகத்துடன் அந்த மெல்லிய ஒளியில் மைத்ரேயனை வருண் கூர்ந்து பார்த்தான். மைத்ரேயன் அவனைப் பார்த்து லேசாகப் புன்னகைத்தான். வருணுக்கு உடல் சில்லிட்டது.....

அதே நேரம் எதிர் வீட்டில் இருந்த சேகரும் உறக்கம் வராமல் மைத்ரேயன் நினைவிலேயே இருந்தான். அந்தக் கூரிய பார்வை அவன் நினைவில் இப்போதும் இருந்தது. 'அந்தப் பையன் சூனியக்காரனோ? கூடுதல் சக்தி படைத்தவனோ? இல்லை அவன் ஜன்னல் தாண்டி சாதாரணமாய் பார்த்தது அரண்டு போயிருந்த எனக்கு அப்படித் தோன்றி விட்டதா?' என்று கேட்டுக் கொண்டவன் மேலும் யோசித்து விட்டு 'நான் அரண்டு போனதே அவன் அப்படிப் பார்த்துத் தானே' என்று குழம்பினான். அந்த ஒரு கணம் பார்த்த அந்தச் சிறுவன் அப்புறம் அவன் பக்கமே பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் கூட சேகர் அந்தப் பார்வையை உணர்ந்த வண்ணமே இருந்தான். அந்தப் பார்வையே அவனை ஒட்டிக் கொண்டது போல இருந்தது. ஒரு சின்னப் பொடியனைப் பார்த்து ஏன் இப்படி பயப்படுகிறோம் என்று தன்னையே திட்டிக் கொண்டு தைரியமாய் பைனாகுலர் வழியாகப் பார்த்தான். அவர்கள் எல்லாரும் அந்த ஹாலில் இருந்து செல்லும்

என்.கணேசன்

வரை பார்த்தான். கடைசி வரை அந்தச் சிறுவன் அந்தப்பக்கமே பார்க்கவில்லை.

இரவு உறங்க முயற்சித்தாலும் அந்தப் பார்வையே அவன் மனதில் வந்து நின்றது. என்னக் கொடுமையிது என்று எழுந்து உட்கார்ந்த போது அவன் அலைபேசி அடித்தது. அழைத்தது அவனுடைய சகா தான்.

“எங்கே இருக்கிறாய்?” அவன் சகா கேட்டான்.

“கோயமுத்தூரில் தான். நீ?”

“நான் மைசூர் பக்கம் பைலகுப்பேயில் தான் இருக்கிறேன். எங்களுக்கு அந்தத் திபெத்தியக் கிழவர் இன்னும் வேலை வைத்திருக்கிறார்....”

சேகர் சின்ன எரிச்சலுடன் சொன்னான். “திபெத் நேபாளில் இருந்து எல்லாம் கிளம்பி இங்கே வந்து நம் உயிரை எடுக்கிறார்கள். இங்கே கூட ஒரு பொடியன் இருக்கிறான். நேபாளம் போல் இருக்கிறது. பார்க்க வித்தியாசமாய் இருக்கிறான். நம்மையும் வித்தியாசமாய் பார்க்கிறான்....”

அவன் சகா ஒரு கணம் தாமதித்து விட்டு மெல்லக் கேட்டான். “அந்தப் பையனுக்கு வயது எத்தனை இருக்கும்?”

“பத்து இருக்கும். ஏன் கேட்கிறாய்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அந்தத் திபெத்திய கிழவரோடு ஒரு பத்து வயதுப் பையனை சம்பந்தப்படுத்தி தான் இங்கே பேசிக் கொள்கிறார்கள். அந்தப் பையனைத் தேடித் தான் அந்தக் கிழவரை நாங்கள் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அது தான் கேட்டேன்....”

சேகர் மூளை வேகமாக வேலை செய்தது. இந்தப் பையன் அவர்கள் தேடும் பையனாக இருக்கலாமோ? பார்க்க நேபாளம் என்று நினைத்ததே வருண் அந்த ஆள் நேபாள் போயிருப்பதாய் ஆரம்பத்தில் வந்தனாவிடம் சொல்லி இருந்ததால் தான். சேகர் வாய்விட்டுச் சொன்னான். “அந்தப் பையன் நேபாளியாக இல்லாமல் திபெத்தியனாகக் கூட இருக்கலாம்... இங்கே அவனைக் காவல் காத்துக் கொண்டு கூட சிலர் நிற்கிறார்கள்.....”

சகா பரபரப்பாகச் சொன்னான். “காவல் காக்கிறார்களா? அந்தப் பையனின் புகைப்படத்தை அனுப்பி வைக்கிறேன்....”

“இப்போது கைவசம் இல்லை.... நாளை அனுப்பி வைக்கிறேன்..... அந்தப் பையனை எதற்காகத் தேடுகிறார்கள் தெரியுமா?”

“சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவனைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தால் நமக்கு லட்சக்கணக்கில்

என்.கணேசன்

கிடைக்கும் என்று தலைவர் சொல்கிறார். எதற்கும் நீ முடிந்தால் காலையிலேயே எனக்கு அவன் புகைப்படம் அனுப்பி வை..... அவன் தானா என்று பார்த்து விடுவோம்.”

லட்சக்கணக்கில் என்று கேள்விப்பட்ட பிறகு சேகரின் தூக்கம் முழுவதுமாகத் தொலைந்து போனது. மறுநாள் காலை வரை காலம் அங்குலம் அங்குலமாக நகர்ந்தது. அவ்வப்போது எழுந்து போய் ஜன்னல் வழியே எதிர் வீட்டு இருட்டைப் பார்த்தான். இருட்டில் அந்தக் கண்கள் தன்னைப் பார்ப்பது போல உணர்ந்தான். மெல்லப் பின்வாங்கினான். அந்தப் பையனும் அந்த இருட்டில் ஒளிந்து கொண்டு தன்னைக் கண்காணிக்கிறானோ?

ஒருவழியாக விடிந்தது. ஜன்னல் திரையைப் போட்டு விட்டு ஒரு இடுக்கில் இருந்து எதிர்வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். ஹாலில் போக்குவரத்து தெரிந்தது. மரகதமும், சஹானாவும் தான் அங்குமிங்கும் போனார்கள்.... அந்தச் சிறுவனும் கௌதமும் காலை எட்டு மணிக்கு ஹாலில் தென்பட்டார்கள். ஆனால் பையனை சரியாகப் படம் எடுக்க முடியவில்லை. காலை ஒன்பதரை மணிக்கு விளையாட அவன் கௌதமுடன் வெளியே வந்த போது சேகர் அவசரமாகவும் ரகசியமாயும் இரண்டு புகைப்படங்களை எடுத்தான். அவன் எடுத்த இரண்டு புகைப்படங்களில் ஒன்றில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்தச் சிறுவன் காமிராவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சேகருக்கு வியர்த்தது. அங்கிருந்து அவன் எதிர்வீட்டு மாடியைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லையே. ஏன் பார்க்கிறான்....

கௌதமுடன் அவன் போய் விட்டான். காவலில் இருந்த மூன்று பேர் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்ததை சேகர் கவனித்தான். அவசர அவசரமாய் அந்தச் சிறுவன் காமிராவையே பார்க்கும் புகைப்படத்தை அனுப்பி வைத்தான்.

இரண்டு மணி நேரத்தில் சீன உளவுத்துறைக்கு அந்தப் புகைப்படம் போய்ச் சேர்ந்தது. உளவுத்துறை அதிகாரி ஒருவன் அந்தப் புகைப்படத்தோடு லீ க்யாங்கை சந்தித்தான். “நாம் தேடும் சிறுவன் இவன் தானா என்று கேட்கிறார்கள்?

அந்தப் புகைப்படத்தைக் கையில் வாங்கிய லீ க்யாங்குக்குத் தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. அந்தப் புகைப்படத்தில் இருந்த மைத்ரேயன் அவனையே பார்த்தான். எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாத ஆழமான பார்வை! இது வரை பார்த்த புகைப்படங்களில் இருந்த மந்தப் பார்வை இதில் இல்லை.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த லீ க்யாங் கேட்டான். “இவன் இப்போது எங்கிருக்கிறான்?”

அத்தியாயம் 93

பெரிய மனது பண்ணி பேருதவி செய்த ஒருவரிடம் அதற்கு மேலும் உதவி செய்யக் கேட்டு நிற்பது போல் கூச வைக்கும் சூழ்நிலை கண்ணியமான மனிதர்களுக்கு வேறொன்று இருக்க முடியாது. மேலும் சிறிது நாட்கள் மைத்ரேயனைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும்படி அக்ஷயிடம் மறுபடியும் கேட்க நேர்ந்த போது ஆசான் அப்படியே தர்மசங்கடத்தை உணர்ந்தார். இந்திய உளவுத்துறை ஆளின் அலைபேசியில் அக்ஷயிடம் வேண்டிக் கொண்ட போது மிகுந்த பணிவுடன் சொன்னார். “அன்பரே, எங்களுடைய கஷ்டகாலம் உங்களைத் திரும்பத் திரும்ப உதவி கேட்க வைக்கிறது. எங்களைத் தவறாக நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. மைத்ரேயரைப் பத்திரமாகத் திபெத்தில் இருந்து அழைத்து வந்த நன்றிக்கடனுக்கே ஒரு பிறவி முழுவதும் உங்களுக்குச் சேவை செய்தாலும் போதாது. அப்படி இருக்கையில் இதையும் கேட்பது சரியல்ல என்றாலும் தற்போதைய நிலைமையில் வேறு வழி இல்லை....”

அக்ஷய் சொன்னான். “புனிதரே, எல்லோரும் அவரவருக்கு முடிந்ததையே செய்கிறார்கள். அதைச் செய்வதற்காகத் தான் இந்தப் பிறவியே என்று கூடச் சொல்லலாம். அப்படி இருக்கையில் நன்றிக்கடன் போன்ற

என்.கணேசன்

பெரிய வார்த்தைகள் எல்லாம் சொல்லாதீர்கள்.
மைத்ரேயன் இங்கிருப்பதில் எங்களுக்கு எந்தப்
பிரச்சனையும் இல்லை...”

சிறிய உதவிகள் செய்து விட்டே, அதற்கு உதவி
பெற்றவர்கள் வாழ் நாள் முழுவதும் தனக்கு அடிமையாக
இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் அதிகம்
இருக்கும் உலகில் தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து
பேருதவி செய்த அந்த மனிதன் பெருந்தன்மையாக
இப்படிச் சொன்னது ஆசானை உணர்ச்சி வசப்படுத்தி
ஒரு கணம் நாக்கைக் கட்டிப் போட்டது.

பேச முடிந்த போது அவர் கரகரத்த குரலில்
கேட்டார். “மைத்ரேயர் என்ன செய்கிறார் அன்பரே?”

“என் மகனுடன் விளையாடிக்
கொண்டிருக்கிறான்.....”

மைத்ரேயரை ஒருமையில் அக்ஷய் அழைத்தது
ஆசானுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. அதை
வெளியில் காட்டாமல் சொன்னார். “இங்கே ஒரு கிழவன்
அவருடன் விளையாடத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்
என்று மைத்ரேயரிடம் சொல்லுங்கள் அன்பரே.
இங்கிருக்கும் உளவாளிகளை ஏமாற்றி விட்டு
விரைவிலேயே அங்கு வந்து சேர்கிறேன். பின் அடுத்தது
என்ன என்று யோசிப்போம்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷயிடம் அவர் பேசி முடித்த பின்னர் இந்திய உளவுத்துறையின் ஆள் அவரிடம் சொன்னான். “தேவைப்பட்டால் இங்கிருக்கும் வெளி உளவாளிகளை சிறைப்படுத்தி அப்புறப்படுத்தவும் முடியும்.... நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும்....”

“தேவையில்லை அன்பரே.....” என்றார் ஆசான். “இது போன்ற ஆள்களை நான் நிறையவே பார்த்திருக்கிறேன்.... சமாளித்தும் இருக்கிறேன்....”

லீ க்யாங் சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாய் கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடக்கூடாது என்பதில் மிக உறுதியாக இருந்தான். அதிர்ஷ்டம் அடிக்கடி வந்து கதவைத் தட்டுவதில்லை....

மைத்ரேயனின் புகைப்படமும், அவனது பாதுகாவலனின் புகைப்படமும், அவர்கள் தங்கி இருந்த வீட்டின் புகைப்படமும் அவன் முன்னால் இருந்தன. பாதுகாவலனின் புகைப்படத்தை அவன் ஆர்வத்துடன் ஆராய்ந்தான். மைத்ரேயனின் பாதுகாவலன் மிக இளமையாக, துடிப்பாகத் தான் தெரிந்தான். “இவன் தான் லாஸா விமானநிலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்த புத்தபிக்கு என்று சொன்னால் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். எந்த நேரத்திலும் என்னவாகவும் முடிந்த சரியான பச்சோந்தி.....” என்று மனதுக்குள் சிலாகித்துக் கொண்ட லீ க்யாங் நிறைய நேரம் யோசித்தான்.

என்.கணேசன்

இப்போது ஆசானை வேவு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குழு மூலமாகத் தான் தற்போது மைத்ரேயன் இருக்கும் இடம் தெரிந்துள்ளது என்ற போதும் அவன் மனதில் உதித்த திட்டத்திற்கு அந்தக் குழுவின் திறமையும், பலமும் போதுமானதல்ல. அவர்களுக்கென்று ஒரு பொறுப்பு தந்து உதவிக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே தவிர முக்கிய வேலையை நிறைவேற்ற, அமானுஷ்யனைச் சமாளிக்க, தகுந்த ஒரு மனிதன் வேண்டும்..... அதுவும் இந்தியனாக இருந்தால் கச்சிதமாக இருக்கும்..... ஒரு பெயர் நினைவுக்கு வந்தது. அவனை நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்வது இருவருக்கும் நல்லதல்ல....

உடனே இந்தியாவில் இருக்கும் தங்கள் ஒற்றன் ஒருவனுக்குப் போன் செய்து அந்த ஆளைச் சந்தித்துப் பேசச் சொன்னான். சொல்லி விட்டு ஆசானைக் கண்காணிக்கும் ஒற்றர் குழுத் தலைவனைத் தொடர்பு கொண்டான்.....

சேகருக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அவன் அனுப்பிய புகைப்படங்களுக்கு வெகுமதியாக அவன் சேமிப்புக் கணக்கிற்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் அனுப்பி இருந்தார்கள். தொடர்ந்து எதிர் வீட்டைக் கண்காணிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டவர்கள், அதற்கு நல்ல முறையில் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் உறுதி அளித்தார்கள். எதிரியை அழிக்க பணமும் தருகிறார்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

என்பதற்கு இணையான இரட்டை மகிழ்ச்சி உலகில் வேறு எதாவது இருக்க முடியுமா என்ன!

சஹானாவின் இரண்டாம் கணவன் அழைத்து வந்த அந்த திபெத்தியச் சிறுவன் தனிப்பட்ட முறையில் அவனுக்கு எதிரி அல்ல. ஆனால் எதிரிகளின் வீட்டில் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்பவன் நண்பனும் அல்லவே. அந்தச் சிறுவனுக்கு ஆபத்து விளைவித்தால் அவனை அழைத்து வந்த அக்ஷய் தோற்றுப் போவான். வருணுக்கு உண்மையான கதாநாயகனும் சக்தி வாய்ந்தவனும் தன் சொந்தத் தகப்பன் தான் என்பது புரியும்.... நினைக்கும் போதே சேகருக்கு உடல் பூரித்தது.

தான் வந்திருப்பது கீழ் வீட்டாருக்கும் தெரியாமல் இருப்பது நல்லது என்று நினைத்த அவன் தன் வீட்டிலேயே பூனை போல் சத்தமில்லாமல் தான் இயங்கினான். தெரிந்து ஜானகி பேச மேலே வந்து விட்டால் எதிர் வீட்டைக் கண்காணிப்பது தடைப்படும். இல்லா விட்டாலும் அந்தப் பெண்மணி ஒரு தொந்தரவு தான்.

மேலிருந்து ரகசியமாய் வேவு பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு தன் மகனும், அக்ஷயும் வாசலில் நின்று கொண்டு நண்பர்கள் போல் அன்னியோன்னியமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தது வயிற்றெரிய

என்.கணேசன்

வைத்தது. ‘எல்லாம் சில நாட்கள் தான்...’ என்று மனதினுள் கறுவினான்.

கீழ்வீட்டு ஜன்னல் வழியாக ஜானகியும் அவன் பார்த்ததையே பார்த்து சத்தமாய் அங்கலாய்த்தாள். “வருண் அந்த ஆளிடம் எவ்வளவு பாசமாய் இருக்கிறான். இந்தப் பாசம் சொந்த அப்பாவிடம் இல்லாமல் போனது ஏன் என்று தான் தெரியவில்லை....”

மாதவன் சொன்னார். “அந்த ஆள் சொந்த மகன் மாதிரி பாசமாய் இருப்பதால் தான் வருணும் பாசமாய் இருக்கிறான். அன்பும் பாசமும் கொடுத்தால் தான் திருப்பிக் கிடைக்கும்....”

“சொந்த அப்பாவுக்கு அப்படிப் பாசம் காண்பிக்க ஒரு வாய்ப்பு கூட அவன் தரவில்லையே. சேகர் அவன் கிட்ட போய் அப்படிக் கெஞ்சினதாய் சொன்னாரே. என்ன வந்தனா நான் சொல்வது சரிதானே”

“தயவு செய்து எதிர் வீட்டைப் பற்றிப் பேசுவதை இரண்டு பேரும் நிறுத்துகிறீர்களா? நமக்கு சம்பந்தமில்லாததைப் பற்றி நாம் ஏன் பேச வேண்டும்?” வந்தனா கத்த இருவரும் அமைதியானார்கள்.

மாரா காத்மண்டுவில் ஒரு ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலுக்கு அவர்கள் ரகசிய இயக்கத்தின் ஆட்கள் ஏழு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பேரை அவசரமாக வரவழைத்திருந்தான். அதில் மூவர் சீனர்கள். நால்வர் இந்தியர்கள்.

மாரா அவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். “.... நாம் உலகம் எல்லாம் ஊடுருவி இருக்கிறோம். ஊடுருவிய இடங்களில் செல்வத்திலும் அதிகாரத்திலும் வேருன்றியும் இருக்கிறோம். இன்று எந்த நாட்டிலும் எதையும் நம்மால் சாதிக்க முடியும் என்பது தான் யதார்த்த நிலை. ஆனால் இது எதையுமே நான் ஒரு பெரிய சாதனையாக நினைக்கவில்லை.....” சொல்லி விட்டு மாரா ஒரு கணம் பேச்சை நிறுத்தினான். ஏழு பேரும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரையும் கூர்ந்து பார்த்து விட்டு மாரா சொன்னான். “மைத்ரேயனை வெல்வது ஒன்று தான் என்னைப் பொருத்த வரை சாதனை....”

சீனர்களில் மூத்தவர் கேட்டார். “உண்மையாகவே மைத்ரேயனை உனக்கு இணையாக நினைக்கிறாயா மாரா?”

“ஒருவனைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்தால் தான் உயர்ந்தவனா, இணையானவனா, தாழ்ந்தவனா என்பது தெரியும். தெரியாத புதிரை என்னவென்று நினைப்பது. உலகமே ஊடுருவ முடிந்த நமக்கு மைத்ரேயனை இன்னும் ஊடுருவ முடியவில்லை. அதற்கு அவன்

என்.கணேசன்

நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.. இப்போது கிட்டத்தட்ட கிடைத்திருக்கிறான். கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருக்கிறான். சீக்கிரமே அவனைச் சிறைப்படுத்தி விடுவோம்... “

ஏழு பேரும் உற்சாகமாகக் கைதட்டினார்கள். மாரா அதிகமாய் உணர்ச்சி வசப்படாதவன். ஆனால் அன்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினான். “மைத்ரேயன் திபெத்தில் நம் கோயில் இருக்கும் மலையில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தவுடனேயே அவனைப் பிடிக்க நினைத்தேன். நம் தெய்வத்திடம் ஆலோசனை கேட்ட போது முதலில் சமீப மடாலயத்தில் நம் சக்தி நிலையை மறுபடி ஸ்தாபித்துக் கொள்ள ஆணை வந்தது. அந்த நேரத்தில் எனக்கு அது ஏமாற்றமாகத் தான் இருந்தது. 'இப்போது விட்டால் பிறகு மைத்ரேயன் திரும்பவும் கிடைப்பானா' என்ற சந்தேகம் நிறையவே இருந்தது. ஆனால் சமீப மடாலயத்தில் நம் வேலை பூரண நிலையை எட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. நம் தெய்வத்தின் அருளால் மைத்ரேயன் இருக்கும் இடமும் தெரிந்து விட்டது. மைத்ரேயனை எப்படி நம் வசம் கொண்டு வருவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது அதிர்ஷ்டவசமாய் அதற்காகவே உதவ வந்தது போல் லீ க்யாங் களத்தில் நுழைந்திருக்கிறான். அவன் நம் வேலையை நமக்குச் செய்து தருவான்.....”

மாரா புன்னகை செய்தான். ஏழு பேரும் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு அவன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விளக்கப் போகவில்லை. மாறாக அவர்களை அழைத்த காரணத்தை விளக்க ஆரம்பித்தான்.

“இப்போது மிக முக்கியமான கட்டத்தை எட்டி இருக்கிறோம். இந்தியாவிலும், சீனாவிலும் உளவுத்துறையிலும், அதிகாரவர்க்கத்திலும் நம் செல்வாக்கை அதிகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதிகமாய் கவனத்திற்கு வராமல் நம் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில் நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் இது தான்.....”

அவன் சொல்லி முடித்த போது அவர்களால் அவன் அறிவு கூர்மையை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சம்யே மடாலயத்தில் அதிகாலையில் தலைமை பிக்கு பிரார்த்தனைக்கு வந்த போது அவர் பத்திரமாய் பூஜை பீடத்தில் வைத்திருந்த மைத்ரேயனின் காவியுடை காணாமல் போயிருந்தது.

அத்தியாயம் 94

வாசக அன்பர்களுக்கு இனிய தமிழ்ப் புத்தாண்டு நல்வாழ்த்துக்கள்!

சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆபத்தின் அறிகுறி அக்ஷயை சிறிதும் எட்டாதது போல் மாராவும், லீ க்யாங்கும் தனித்தனியாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். மைத்ரேயனின் வீட்டை எதிர் வீட்டு மாடியில் இருந்து கொண்டு சேகர் மட்டுமே ரகசியமாய் தகவல்கள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். அந்த வீதியிலும் இரு பக்கத்து வீதிகளிலும் இந்திய உளவுத்துறை ஆட்கள் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவர்கள் கவனத்தைக் கவராத தொலைவில் மட்டுமே லீ க்யாங்கின் ஆட்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கவனத்தையும் கவராத தூரத்தில் மாராவின் ஆட்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் யாரும் தப்பித்தவறி கூட அந்த மூன்று வீதிகளில் பிரவேசித்து விடவில்லை.

இரண்டு நாட்களாக அக்ஷய் எதிர் வீட்டு மனிதர்கள் பேசக் கிடைக்கிறார்களா என்று ஆர்வமாகப் பார்த்தான். வந்தனா எதிர்வீட்டைப் பார்ப்பதில்லை என்ற உறுதிமொழி எடுத்தவளைப் போல் நடந்து கொண்டாள். வந்தனாவின் தாய் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டைப் பார்த்தாலும் அக்ஷய் பார்த்த போதெல்லாம் முகத்தைக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கடுமையாக மாற்றி திருப்பிக் கொண்டாள். சஹானா சொன்னது போல் சிறிதாவது பார்த்ததும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளாதது வந்தனாவின் தந்தை தான். லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தாலும் அடுத்த கணம் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகிறவராக அவர் இருந்ததால் அவரிடமும் அக்ஷயால் பேச முடியவில்லை. காதலர்களின் பிரச்னையைத் தீர்த்து வைத்து வருணின் பழைய சந்தோஷத்தைக் காண அவன் ஆசைப்பட்டது நிறைவேறாமல் போனது.

மைத்ரேயனும், கௌதமும் இணை பிரியாத தோழர்களாய் மாறி விட்டிருந்தார்கள். கௌதமிற்கும் விடுமுறை நாட்கள் என்பதால் இருவரும் விளையாட்டிலேயே இருந்தார்கள். இவ்வளவு நெருக்கமாய் இருக்கும் மைத்ரேயனால் பிரியும் போது சிறிய பாதிப்பும் இல்லாமல் பிரிய முடியும் என்பதைச் சொல்லி இளைய மகனை எச்சரிக்க வேண்டும் என்று அக்ஷயுக்கு தோன்றியது. கௌதமால் அப்படி அந்தப் பிரிவைத் தாங்க முடியாது என்று அக்ஷயுக்குத் தெரியும். ஆனால் அதைச் சொல்லி கௌதமின் சந்தோஷத்தை இப்போதே கெடுத்து விட வேண்டாம் என்றும் கூடத் தோன்றியது.

அக்ஷயுக்கு மைத்ரேயன் தமிழ் பேசும் விதம் ஆச்சரியப்பட வைத்தது. அவன் சைத்தான் மலையில் கற்றுக் கொண்ட வார்த்தைகள் மட்டுமல்லாமல் மற்ற

என்.கணேசன்

வார்த்தைகளையும் சரளமாய் கௌதமிடம் பேசினான். அக்ஷயும் பல மொழிகளை சரளமாகப் பேசுவன் தான். ஆனால் அதற்கு காலமும், பயிற்சியும் நிறையவே தேவைப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டும் இல்லாமலேயே மைத்ரேயன் தமிழ் மிக நன்றாகப் பேசுகிறான். எப்படி? ஏதாவது அசாதாரண சக்தி பெற்று விட்டிருக்கிறானா? புரியவில்லை.....

கௌதம் காலை எழுவதற்கு ஒரு மணி நேரம் முன் எழுந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடும் மைத்ரேயன் இரவு அவன் உறங்கிய பின் ஒரு மணி நேரம் தியானத்தில் இருப்பதை வழக்கமாய் கொண்டிருந்தான். அவன் தியானம் வருணை ஏனோ அதிக எரிச்சல் அடையச் செய்தது. அவனுடைய தியான நேரத்தில் அவன் அடுத்தவர் மனதிற்குள் எல்லாம் உலா வருவது போல் ஏற்படும் பிரமையை வருணால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

ஒரு நாள் இரவு அவன் மைத்ரேயனிடம் கேட்டே விட்டான். “நீ ஏன் தினமும் தியானம் செய்கிறாய்?”

“தினமும் ஏன் சாப்பிடுகிறோம்?” என்று பதிலுக்கு மைத்ரேயன் கேட்டது வருணுக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்ன அதிகப்பிரசங்கித்தனமான கேள்வி என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

கௌதமைப் போலவே அக்ஷயிடம் நெருங்கி உரிமை பாராட்டி அந்த வீட்டில் மைத்ரேயன் இருப்பதும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. ஒரு நாள் மைத்ரேயன் குளிக்கப் போயிருக்கையில் வருண் அக்ஷயிடம் கேட்டே விட்டான். “இவன் எப்போது போவான்?”

அக்ஷய் வாய் திறப்பதற்குள் கௌதம் கேட்டான். “அவன் இங்கே இருந்தால் உனக்கென்ன?”

வருணுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. கௌதமே சொன்னான். “அவன் இங்கே அப்பாவிடம் பாசமாய் நெருங்கி இருப்பது உனக்குப் பொறாமையாய் இருக்கிறது...”

வருண் மறுக்கவில்லை. “யாரானாலும் அவரவர் இடத்திலேயே இருப்பது தான் சரி”

கௌதம் எப்போதும் இல்லாத கோபத்துடன் சொன்னான். “அவனுக்கு அப்பா இல்லை. அதனால் தான் நம் அப்பாவிடம் அப்படிப் பாசமாய் இருக்கிறான். உனக்கு அப்பா இல்லாமல் இருந்தால் அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கும்....”

வருண் தம்பியைக் கொலைவெறியுடன் பார்த்தான். சஹானாவும், மரகதமும் திகைப்புடன் கௌதமைப் பார்க்க, அக்ஷய் வருணை சமாதானப்படுத்த வாய் திறப்பதற்குள் மைத்ரேயன் குளியலறையில் இருந்து வந்தான். அது சம்பந்தமான பேச்சு நின்றது.

என்.கணேசன்

அன்று மைதானத்திற்கு விளையாடப் போகும் போது கௌதம் மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “உனக்கு என் அப்பாவைப் பிடிக்குமா?”

“பிடிக்கும்”

“என் அப்பாவை எல்லாருக்கும் மிகவும் பிடிக்கும்” என்று பெருமையாகச் சொல்லி விட்டு கௌதம் மெல்ல மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நான் ஒன்று சொன்னால் கோபித்துக் கொள்வாயா?”

“இல்லை. சொல்” என்று மைத்ரேயன் சொன்னான்.

கௌதம் தயக்கத்துடன் சொன்னான். “என் அண்ணா அப்பா செல்லம். அவனைத் தவிர யாரும் அப்பாவிடம் நெருக்கமாய் இருந்தால் சின்னக் குழந்தை போல் பொறாமைப்படுவான். அவன் இருக்கையில் நீயும் நானும் அப்பாவுடன் நெருக்கமாய் இருக்க வேண்டாம். சரியா?”

மைத்ரேயன் கௌதமைப் பார்த்துப் பெரியதாய் புன்னகைத்தான். “சரி” என்று சொன்னவன் மெல்லக் கேட்டான். “உனக்கு அப்படி பொறாமை இல்லையா?”

“சேச்சே. எனக்கெல்லாம் பொறாமை கிடையாது....” என்ற கௌதம் களங்கமில்லாமல் சிரித்ததை மைத்ரேயன் புன்னகையுடன் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அன்றிரவு வருணுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. கௌதம் காலையில் பேசினது பெரிய காயத்தை அவன் மனதில் ஏற்படுத்தி இருந்தது. உண்மையை அறியாமல், நண்பனுக்காக யதார்த்தமாகத் தான் தம்பி அப்படிப் பேசினான் என்பதை அவன் அறிவான். ஆனாலும் வலித்தது. புரண்டு புரண்டு படுத்தவன் அப்படியும் தூக்கம் வராமல் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

கௌதம் உறங்கி விட்டிருந்தான். வருணையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மைத்ரேயன் மெல்லச் சொன்னான். “உன்னை உன் அக்ஷய் அப்பா நிறையவே நேசிக்கிறார். இடையில் யார் வந்தாலும் சரி அந்த பாசம் சிறிதும் குறையாது.....”

வருண் திகைத்தான். இடையில் யார் வந்தாலும் என்று சொன்ன போது மைத்ரேயனின் ஒரு கை தன்னையே காண்பித்துக் கொண்டு இன்னொரு கை எதிர் வீட்டு மாடியையும் காண்பித்தது பொத்தாம் பொதுவாகக் காட்டியது போல் தோன்றவில்லை. மைத்ரேயனையே திகைப்பு மாறாமல் தொடர்ந்து பார்த்த வருணுக்கு அவன் வார்த்தைகள் மனக்காயத்துக்கு மருந்து தடவுவதாக இருந்தன. கண்கள் கலங்க எழுந்து போய் அந்த சிறுவனை அணைத்துக் கொண்டான். அணைத்துக் கொண்டு நிறைய நேரம் அழுதான்.....

என்.கணேசன்

அன்றைய இரவு சம்யே மடாலயத்தின் தலைமை பிக்குவும் உறக்கம் வராமல் தவித்தார். சில நாட்களாக நள்ளிரவு நேரங்களில் சம்யே மடாலயத்தில் பரவும் அலைகள் தீய சக்திகளின் ஆதிக்கத்தை அவருக்கு உணர்த்தி வருகிறது. அது போதாதென்று இன்று மைத்ரேயரின் காவி உடையும் காணாமல் போனது அவர் மன அமைதியைக் குலைத்தது. அவரால் அறிய முடியாத ஒரு சதித்திட்டம் அந்த மடாலயத்தில் நடப்பதாக அவர் உணர்ந்தார். ஆனால் கோங்காங் மண்டபத்தில் நடக்கும் ரகசிய நடவடிக்கைகள் அந்த சதித்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியே என்பது மட்டும் அவருக்குப் புரிந்தது. அதை நிறுத்த முடியாத கையாலாகாத்தனம் அவரை மிகவும் உறுத்தியது.

மெல்ல எழுந்து மடாலயத்தின் மூன்றாவது தளத்திற்குப் போனார். அங்கே பத்மசாம்பவாவின் தலைமுடி கைத்தடி ஆகியவற்றை வைத்திருந்த கண்ணாடிப் பேழையின் முன் தளர்ச்சியுடன் அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார். மனம் சிறிது அமைதியடைய ஆரம்பித்தது.

ஆனால் திடீரென்று அங்கிருந்த தாரா தேவதைச் சிலை பேசியது போல் உணர்ந்தார். “நாளை இங்கு தீமை மகுடம் சூடும்”. அதிர்ந்து போன தலைமை பிக்குவுக்குத் தான் உணர்ந்தது உண்மையா அல்லது கற்பனையா என்று உடனடியாகப் பிரித்தரிய முடியவில்லை. தாரா

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தேவதைச் சிலை பேசக்கூடியது என்று பலரும் சொல்லி அவர் சிறுவயதில் இருந்தே கேட்டிருக்கிறார். அவர் அதைப் பெரிதாய் நம்பி இருக்கவில்லை. ஆனால் யோசித்துப் பார்க்கையில் இன்று அவருக்குக் கிடைத்ததாய் உணர்ந்த செய்தி பயத்தில் எழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. பயம் குறைந்து மனம் அமைதியடைய ஆரம்பித்த சமயத்தில் கேட்டதால் அது தாரா சிலை சொன்னதாகவே இருக்க வேண்டும். பதற்றத்துடன் எழுந்த அவருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

மறு நாள் புதுடெல்லியில் இந்திய உளவுத்துறைக்கு வந்து சேர்ந்த எண்ணற்ற தகவல்களில் ஒரு தகவல் இருந்தது. “கோயமுத்தூரில் சில புகழ்பெற்ற தனியார் துப்பறியும் நிறுவனங்களின் ஒற்றர்கள் கணிசமான அளவில் கூடி இருக்கிறார்கள்....”

பொறுமையாக எல்லாத் தகவல்களையும் படித்துக் கொண்டு வந்த அதிகாரி கோயமுத்தூர் அலுவலகத்திற்கு அந்தச் செய்தியை மின் அஞ்சலில் உடனடியாக அனுப்பி வைத்தார்.

கோயமுத்தூர் அலுவலகத்தில் அந்தச் செய்தியை வாசித்த அதிகாரி முதல் வேலையாக அந்தச் செய்தியை நிரந்தரமாக அழித்து விட்டான். மைத்ரேயனின் பாதுகாப்புப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த அதிகாரி ஒரு மணி நேரத்தில் அங்கு வந்து “ஏதாவது

என்.கணேசன்

முக்கியமான செய்தி வந்திருக்கிறதா?” என்று கேட்ட போது, மாராவிடம் கூலி வாங்க ஆரம்பித்திருந்த அந்த அதிகாரி “ஒன்றுமில்லை” என்று கூசாமல் சொன்னான்.

அத்தியாயம் 95

மைத்ரேயனின் பாதுகாவலுக்காக நின்றிருந்த உளவுத்துறை ஆட்களில் ஒருவனுக்கு மைத்ரேயனின் எதிர்வீட்டு மாடியில் குடியிருக்கும் நபர் மீது சிறிய சந்தேகம் எழுந்தது. இருட்டில் மட்டுமே வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து போகிறான். வீட்டுக்குப் போன பிறகும் கூட வீட்டின் விளக்குகளைப் போட்டுக் கொள்வதில்லை. இருட்டிலேயே இருக்கிறான்.....

அந்த உளவுத்துறை ஆள் அக்கம் பக்கம் விசாரித்தான். அந்த மாடியில் குடியிருக்கும் நபர் சினிமாக் கதாசிரியர் என்று சொன்னார்கள். அவன் மைத்ரேயன் வருவதற்கு சில நாட்கள் முன்பே குடி வந்து விட்டதாகவும் சொன்னார்கள். 'மைத்ரேயன் அங்கு வந்து சேர்வான் என்பது உளவுத்துறை உட்பட யாருமே முன்பே அறிந்திராத செய்தி. அப்படி இருக்கையில் அந்த ஆள் தெரிந்து கொண்டு வந்து இங்கு குடிவந்திருக்க முடியாது. சினிமாவுக்குக் கதை எழுதுபவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சூழல் தேவைப்படும். இருட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு தன் 'லேப்டாப்'பில் கதை எழுதுபவராக இருக்கலாம். விளக்கு போட்டால் அக்கம்பக்கத்துக்காரர்கள் போய் சினிமா பற்றி வம்பளந்தோ, வாய்ப்பு கேட்டோ தொந்தரவு செய்வார்கள் என்று கூட அந்தக் கதாசிரியர் நினைத்திருக்கலாம்.....'

என்.கணேசன்

என்றெல்லாம் சிந்தித்த அந்த உளவுத்துறை ஆள் சந்தேகம் நீங்கினான்.

சேகரை அவன் நண்பன் அலைபேசியில் அழைத்துப் பேசினான். “அதிர்ஷ்டம் மறுபடி உன் கதவைத் தட்டியிருக்கிறது சேகர்....”

“என்ன விஷயம். முதலில் அதைச் சொல்லு”

“அந்த திபெத் பையனைக் கடத்தவோ அல்லது கொல்லவோ அவர்கள் திட்டம் போட்டிருக்கிற மாதிரி தெரிகிறது. அந்த வேலையை யாரோ ஒரு மர்மநபரிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். அவனுக்கு என்ன உதவி தேவையோ அதைச் செய்து தர நம்மிடம் சொல்லி இருந்தார்கள். அவனுக்கு உன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யார் உதவியும் வேண்டாமாம். உன்னை மட்டும் ரகசியமாய் சந்தித்துப் பேச அந்த ஆள் விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறான். உன் சேவைக்கு சரியான சன்மானம் தருவதாய் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.....”

சேகருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. நண்பன் சொன்னது போல் அதிர்ஷ்டம் அடுத்த தவணையைத் தரக் கதவைத் தட்டி இருக்கிறது. நண்பனைக் கேட்டான். “அந்த மர்ம நபரை எங்கு போய் சந்திக்க வேண்டுமாம்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நண்பன் ரேஸ்கோர்ஸில் உள்ள ஒரு மூன்று நட்சத்திர ஓட்டலின் பெயரைச் சொல்லி அங்கு சிவப்பு சட்டை அணிந்து கொண்டு மாலை ஏழரை மணிக்குச் சென்று வரவேற்பறையில் காத்திருக்கச் சொன்னான்.

மாராவுக்கு அந்த மர்ம நபர் குறித்த விவரங்கள் அனைத்தையும் இந்தியாவில் இருந்து ஒருவன் அலைபேசியில் தெரிவித்தான்.

“மைத்ரேயன் விஷயத்தில் லீ க்யாங் ஏற்பாடு செய்திருக்கும் ஆள் தேவராஜன். தேவ் என்ற பெயரில் தான் அவனைப் பலருக்குத் தெரியும். வயது 37. கடலுர்க்காரன். ஆனால் நிரந்தரவாசம் மும்பையில். தடயமே இல்லாமல் ஆள் கடத்துவது, கொல்வது, மாயமாக்குவது மூன்றிலும் நிபுணன். அவன் மேல் எத்தனையோ வழக்குகள் போடப்பட்டாலும் எல்லாமே நீதிமன்றங்களில் போதிய ஆதாரம் இல்லை என்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பத்து லட்சத்துக்கும் குறைவான கூலி தரும் வேலையை அவன் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதிகபட்சமாய் ஒரு கோடி கூட வாங்கி இருக்கிறான்....”

“மைத்ரேயன் வேலையில் எத்தனை கூலி கேட்டிருக்கிறான்....”

“ஆரம்பத்தில் எழுபது லட்சம் கேட்டிருக்கிறான். மைத்ரேயன் அமானுஷ்யனின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறான்

என்.கணேசன்

என்று தெரிந்தவுடன் கூலி ஒன்றரை கோடி வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டானாம்....”

“அப்படியானால் தேவுக்கும் அமானுஷ்யனைத் தெரியுமா?...”

“மும்பையில் தான் நிரந்தரவாசம், செய்யும் தொழிலும் இது போன்றது, என்பதால் அமானுஷ்யனை அவனுக்குத் தெரியாவிட்டால் தான் ஆச்சரியம்.... லீ க்யாங் மறு பேச்சு பேசாமல் ஒத்துக் கொண்டானாம்....”

“இப்போது லீ க்யாங் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வேலை தான் என்ன? கடத்தலா, கொலையா?... என்ன எதிர்பார்க்கிறான்....”

“அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.... “

சேகர் அந்த நட்சத்திர ஓட்டலின் வரவேற்பறையில் ஏழே கால் மணியில் இருந்தே காத்திருந்தான். ஆனால் யாரும் அவனை நெருங்கவில்லை. ஏன் என்று தெரியவில்லை. அங்கிருந்தவர்களில் யாருமே சிவப்பு சட்டை அணிந்தவர்கள் இல்லை. அப்படி வேறொருவர் கூட அங்கு இருந்திருந்தாலும் யார் தான் வரவழைத்த ஆள் என்ற குழப்பம் அந்த மர்மநபருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.... சேகர் ஓட்டலுக்குள் நுழைந்த ஆட்களையும், ஓட்டலிலிருந்து வெளியேறிய ஆட்களையும் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இந்த ஆளாக இருக்குமோ, அந்த ஆளாக இருக்குமோ என்று ஊகித்து சலித்துப் போய் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி எட்டு. போய் விடலாமா என்று அவன் யோசித்த வேளையில் கோட்டும் சூட்டுமாய் சுமார் 45 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு நபர் ஓட்டலுக்குள் நுழைந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் “ஹலோ சரவணன்..... வந்து நிறைய நேரமாயிற்றா...” என்று கேட்டபடி கை நீட்டிக் கொண்டே நெருங்கினான்.

சேகர் ஒரு கணம் தடுமாறினாலும் பின் சுதாரித்துக் கொண்டு “இல்லை.....சார்” என்றபடியே கைகுலுக்கினான். அவன் கண்கள் அந்த ஆளை எடைபோட்டன. மாநிறம், ஆறடி உயரம், கறுப்புக் கண்ணாடி, வெள்ளையும் கறுப்பும் கலந்த தாடி, செல்வச்செழிப்பான தோற்றம்.... குலுக்கிய கை இரும்பாய் இருந்தது. சேகர் அவனையும் அறியாமல் ஒரு பயத்தை உணர்ந்தான்.

“வாருங்கள் போவோம்” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு லிப்ஃடை நெருங்கினான். மூன்றாம் மாடியில் 317 ஆம் எண் அறையை அடையும் வரை அவனிடம் எதுவும் பேசவில்லை. உள்ளே நுழைந்த பிறகு கதவைத் தாளிட்டவன் அங்கிருந்த சோபாவில் அமரும்படி சேகருக்குக் கை காட்டினான். அவன் கறுப்புக் கண்ணாடியைக் கழட்டினால் பரவாயில்லை,

என்.கணேசன்

அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை கண்களை வைத்து ஊகிக்கவாவது முடியும் என்று சேகர் நினைத்தான். ஆனால் அந்த மனிதன் கண்ணாடியையும் கழற்றவில்லை. உடைகளையும் மாற்ற முனையவில்லை. சேகருக்கு எதிர் சோபாவில் அமர்ந்தவன் உடனே கேட்டான். “நீ எப்படி அந்தப் பையன் வீட்டுக்கு எதிரே குடிபோனாய்?”

சேகருக்கு அதற்குப் பதில் சொல்வதில் விருப்பமில்லை. அது அவன் தனிப்பட்ட விஷயம். அதை ஏன் இவன் கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தவனாய் தயங்கினான். அதுவும் மரியாதை இல்லாமல் ஒருமையில் கேட்கிறான்.

ஒரு நிமிடம் கழித்து தேவ் சொன்னான். “பரவாயில்லை. நீ போகலாம்.....”

சேகர் அதிர்ந்தான். தேவ் மிக அமைதியாகச் சொன்னான். “தேவையான முழுவதும் தெரிந்து கொள்ளாமல் நான் யாரையும் எந்த வேலையிலும் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை....”

இவனுடன் இந்த வேலையில் சேர்ந்து கொண்டால் பணமும் கிடைக்கும், பழி வாங்குவதில் பங்கெடுத்தது போலவும் இருக்கும். இரண்டையும் சேகர் இழக்க விரும்பவில்லை. அவன் மெல்லச் சொன்னான். “அந்த

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திபெத் பையன் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனால் அவன் இப்போது தங்கியிருக்கும் வீடு என் எதிரியின் வீடு..... அதனால் தான் அவர்களைக் கண்காணிக்க எதிர் வீட்டுக்குக் குடிபோனேன்.....”

தேவ் திகைத்தது போல் சேகருக்குத் தோன்றியது. அது உண்மை தான். தேவுக்குத் தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. அமானுஷ்யனுக்கு ஒரு எதிரி இருந்து அந்த எதிரி நடமாடிக் கொண்டிருக்கவோ, இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கவோ முடியும் என்பதை அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“எப்படி எதிரியானார்கள்?” தேவ் கேட்டான்.

சேகருக்கு அந்த மர்ம மனிதனைப் பிடிக்கவில்லை. தனிப்பட்ட விஷயங்களை இவன் ஏன் கேட்கிறான்? பணமும், பழிவாங்கும் எண்ணமும் அவனுக்கு ஏதாவது பதில் ஒன்றைச் சொல்லத் தூண்டியது. ஆனால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவ் சொன்னான். “உண்மையைச் சொல்ல முடிந்தால் சொல். இல்லாவிட்டால் நடையைக் கட்டு..... எனக்கு வேலை நிறைய இருக்கிறது...”

சேகருக்கு அந்த நேரத்தில் பொருத்தமான பொய்யைக் கற்பனை செய்யவும் முடியாததால் உண்மையையே சுருக்கமாய் சொன்னான். “எதிர் வீட்டு

என்.கணேசன்

ஆளின் மனைவியின் முதல் கணவன் நான். அவள் முதல் மகனுக்கும் நான் தான் தகப்பன்....”

உண்மையை மட்டுமே சொல்ல முடிந்த பழக்கம் இல்லாத அவனுக்கு கூடவே சொல்லத் தோன்றியது. “அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டு கைக்குழந்தையாக இருந்த என் மகனையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஆளோடு ஓடிப்போனாள்.....”

தேவ் கதை கேட்கும் மனநிலையில் இல்லை. இடைமறித்துச் சொன்னான். “எனக்கு அவர்கள் வீட்டையும் அவர்கள் வீட்டில் புழங்குவதையும் வீடியோ எடுத்துக் கொடு. அந்த திபெத் பையன் வீட்டை விட்டு வெளியில் எங்கெல்லாம் போகிறான், போன இடங்களில் எத்தனை நேரம் இருக்கிறான், அவனுடன் யாரெல்லாம் போகிறார்கள் என்பது மாதிரியான தகவல்கள் நாளை மாலைக்குள் வேண்டும். எனக்குத் திருப்தி தரும்படி நடந்து கொண்டால் உனக்கு மிக நல்ல தொகையை அவர்கள் தருவார்கள்....”

சேகர் உற்சாகமாய் தலையசைத்தான்.

அன்று இரவு மாரா சம்யே மடாலயம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 96

வருண் காலை கண்விழித்த போது மைத்ரேயன் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தான். ‘இவனுக்குத் தூக்கமே கிடையாதா?’ என்று வருண் ஆச்சரியப்பட்டான். ஆனால் முந்தைய நாளின் துக்கமும், வெறுப்பும் போய் அவன் மனம் அமைதியடைந்திருந்தது. அதனால் தான் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் இப்படி நிம்மதியாகத் தூங்க முடிந்ததோ என்று வருண் நினைத்தான். நேற்று இரவு மைத்ரேயன் சொன்னது இப்போதும் வருண் காதில் ரீங்காரம் செய்தது. ““உன்னை உன் அக்ஷய் அப்பா நிறையவே நேசிக்கிறார். இடையில் யார் வந்தாலும் சரி அந்த பாசம் சிறிதும் குறையாது.....”

அந்த வார்த்தைகளுக்காகவே மைத்ரேயன் மீது அவனுக்கு ஒருவித பாசம் பிறந்திருந்தது. இப்போது மைத்ரேயனுடைய தியானத்தில் அந்த அறையே சாந்தமாய் இருப்பது போல் வருண் உணர்ந்தான். மைத்ரேயன் தியானத்தில் இருந்து மீண்டு அவனைப் பார்த்த போது வருண் நட்புடன் புன்னகைத்தான். மைத்ரேயனும் புன்னகைத்தான்.

அன்று முழுவதும் வருணின் நடவடிக்கைகள் வீட்டாரை ஆச்சரியப்படுத்தின. வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்ததால் வெளியே எங்கேயும் போகாமல்

என்.கணேசன்

கௌதமும், மைத்ரேயனும் வீட்டுக்குள்ளேயே கேரம் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். “நானும் வருகிறேன்” என்று சொல்லி வருண் அவர்களுடன் ஆடச் சேர்ந்து கொண்டான். மைத்ரேயனுக்கு அந்த ஆட்டத்தில் சில புதிய ஆடுமுறைகளைச் சொல்லித் தந்தான். சிரித்துப் பேசினான்.

கௌதம் தண்ணீர் குடிக்கும் சாக்கில் சமையலறை வந்து அம்மாவிடம் கேட்டான். “அண்ணன் திடீர்னு திருந்திட்டானா? என்ன ஆச்சரியம்!”

சஹானா அவனிடம் சொன்னான். “அவன் இப்படியே இருக்கட்டும். நீ எதாவது சொல்லப் போகாதே. பழையபடி கோபப்பட்டாலும் படுவான்.”

கௌதம் புரிந்தவனாய் தலையாட்டி விட்டுப் போய் விளையாட்டைத் தொடர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து எல்லோரும் கார்ட்டூன் சேனல் பார்க்கையில் தூர உட்கார்ந்திருந்த மைத்ரேயனைத் தூக்கி அக்ஷய் பக்கத்தில் உட்கார வைத்து விட்டு வருண் அக்ஷயின் காலருகே உட்கார்ந்து கொண்டான். ‘அப்பாவின் காலருகே உட்கார்வதும் சுகமாய் தான் இருக்கிறது’ கௌதம் ஓடி வந்து அண்ணனுக்கு முத்தம் கொடுத்தான். அண்ணன் அவன் நண்பனை ஏற்றுக் கொண்டது. அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கார்ட்டூன் சேனலில் ஒரு ஐஸ்க்ரீம் விளம்பரம் போட்டார்கள். கௌதம் மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “உனக்கு என்ன ஐஸ்க்ரீம் பிடிக்கும்?”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “நான் ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட்டதேயில்லை”

கௌதம் ஆச்சரியத்தோடு நண்பனைப் பார்க்க, வருண் வெளியே பார்த்தான். மழை நின்றிருந்தது. வருண் எழுந்து மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “வா இப்போதே போய் சாப்பிடலாம்.”

மைத்ரேயன் எழுவதற்கு முன் கௌதம் எழுந்து நின்றான். “வா” என்று அவனும் மைத்ரேயனை அழைத்தான். மைத்ரேயன் மெல்ல எழுந்தான்.

அக்ஷய் எச்சரிக்கையுடன் வருணிடம் கேட்டான். “இவர்களை எங்கே கூட்டிக் கொண்டு போகிறாய்?”

“பயப்படாதீர்கள். தெருக்கோடியில் இருக்கிற ஐஸ்க்ரீம் பார்லருக்குத் தான். இந்தத் தெருவைத் தாண்ட மாட்டோம்.” என்ற வருண் கௌதமையும், மைத்ரேயனையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

வாசலில் நின்று கொண்டு அக்ஷயுடன், சஹானாவும், மரகதமும் கூட அவர்களைப் பார்த்தார்கள். இருவர் கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு அந்த ஈரத்

என்.கணேசன்

தெருவில் வருண் நடந்து போவதைக் கண்டு மரகதம் ஆச்சரியப்பட்டாள். “அந்தப் பையனிடம் நிஜமாகவே எதோ சக்தி இருக்கிறது. நம் வருணை இப்படி மாற்றி விட்டானே”

சஹானா சொன்னாள். “சொல்லப் போனால் பல நாள் கழித்து இன்று காலையில் இருந்து தான் வருண் சந்தோஷமாகவே இருக்கிறான்.”

அக்ஷய் எதுவும் சொல்லவில்லை. அன்று முழுவதும் வீடு சந்தோஷமாக இருந்தது. வருண் மைத்ரேயனுக்கும் கௌதமுக்கும் பட்டங்கள் தயாரித்துக் கொடுத்தான். மொட்டை மாடியில் மூவரும் பட்டம் விட்டார்கள். அவர்கள் போட்ட சத்தம் வீட்டையே அமர்க்களப்படுத்தியது.

இரவு மைத்ரேயன் தனியாகக் கிடைக்கையில் அக்ஷய் அவனிடம் தாழ்ந்த குரலில் சொன்னான். “என் பிள்ளைகள் இப்போது மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிரியும் போது நீ எந்த சலனமும் இல்லாமல் விட்டுப் பிரிந்து விடுவாய். அவர்களால் அப்படி இருக்க முடியாது.....”

மைத்ரேயன் அமைதியாகக் கேட்டான். “என்றோ ஒரு நாள் சாகப்போகிறோம் என்பதற்காக இன்று வாழ்ந்து விடாமல் இருந்து விடுகிறோமா என்ன?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் பேச்சிழந்து போய் அவனையே பார்த்தான். இப்போதும் கூட அவன் எந்த சலனமும் இல்லாமல் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுவான் என்பதை மறுக்கவில்லை.....

மாரா இரவு பத்தரை மணி நேரத்தில் சமீபே மடாலயத்திற்குள் நுழைந்தான். அவனுக்காக காத்திருந்து கதவைத் திறந்து விட்ட அவன் ஆட்கள் இருவரும் சத்தமில்லாமல் கதவை மறுபடியும் முடினார்கள். அவர்கள் கைகளில் இருந்த இரு விளக்குகளின் ஒளி மட்டுமே அந்த நுழைவாயிலின் உட்புறத்தின் இருளை ஓரளவு போக்கியது. அந்த அரைகுறை ஒளியில் மாரா அழகாக மட்டுமல்லாமல் ஆபத்தானவனாகவும் ஜொலித்தான். அவனிடம் இருந்து சக்தி வாய்ந்த அலைகளை உணர்ந்த அந்த ஆட்கள் அவனை வணங்கி நின்றார்கள். உள்ளே நுழைந்த அவன் தாழ்ந்த குரலில் தன் ஆட்களிடம் கேட்டான். “எல்லாம் தயார் தானே”

அவர்கள் பயபக்தியுடன் தலையசைத்தார்கள். மாரா கோங்காங் மண்டபத்தை நோக்கி கம்பீரமாக நடக்க அவனைப் பின் தொடர்ந்த அவர்களில் ஒருவன் மெல்லக் கேட்டான். “இன்று உங்கள் வருகையை இந்த மடாலயத்து புத்தபிக்குகள் உணராமல் இருக்க முடியாது போல் இருக்கிறதே. பரவாயில்லையா?”

என்.கணேசன்

மாரா புன்னகையுடன் சொன்னான். “இன்று அவர்களின் கடவுளே என்னை அறிந்து கொள்ளப் போகிறான். அதனால் இந்த பிக்குகளுக்குத் தெரிவது தப்பில்லை. யாராவது என்னை சந்திக்க வருவதானாலும் வரட்டும். எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை.....”

கோங்காங் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் கேட்டான். “எங்கே மைத்ரேயனின் காவி உடை?”

சம்யே மடாலயத்தின் தலைமை பிக்குவிடம் அவரது பிரதான சீடன் ஓடி வந்தான். “புதிதாக ஒருவன் வந்திருக்கிறான்.... கோங்காங் மண்டபம் நுழைந்திருக்கிறான்..... ஆபத்தானவனாய் தெரிகிறான்.....”

நேற்று தாரா தேவதை சொன்னது நினைவுக்கு வர தலைமை பிக்கு மெல்ல எழுந்தார். இது வரை மடாலயத்தில் மாறுவேடத்தில் இருந்தவர்கள் ஏதோ ரகசியப் பூஜைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது புதிதாயும் வேறு ஒருவன் வந்திருப்பதும், அவன் ஆபத்தானவனாய் தெரிவதும் அலட்சியப்படுத்தும் விஷயமல்ல. கோங்காங் மண்டபத்தில் இன்று புதிதாய் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று நினைத்தவராய் கிளம்பினார். பின்னாலேயே விளக்கோடு வர பிரதான சீடன் முற்பட அவனைப் பார்த்து விளக்கு வேண்டாம் என்று சைகை செய்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இந்த மடாலயத்தில் அவரால் இருட்டிலும் நடக்க முடியும். எல்லாம் அவர் பல்லாயிரம் முறை நடந்த தடங்களே! அவர் சத்தமில்லாமல் நடக்க பிரதான சீடனும் அப்படியே அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கோங்காங் மண்டபத்தைப் பார்க்க முடிந்த தொலைவில் இருட்டில் நின்று கொண்டு தலைமை பிக்கு பார்த்தார். கருப்பு உடை அணிந்த ஒரு அழகான இளைஞன் மண்டபத்தின் மையத்தில் வஜ்ராசனத்தில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு இருந்தான். அவன் பின்னால் இருவர் கருப்பாடைகள் அணிந்து கொண்டு சற்று தள்ளி இருபுறமும் தலைகவிழ்த்து கண்மூடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் புத்தபிக்குகள் வேடத்தில் சமயே மடாலயத்தில் இருப்பவர்கள் தான்....

திடீரென்று அந்த இளைஞன் கண்களைத் திறந்து இருட்டில் நின்று கொண்டிருந்த அவரை நேராக அமானுஷ்யமாகப் பார்த்தான். அவருக்கு ரத்தம் உறைவது போல் இருந்தது. இருட்டில் இருந்த போதும் அவரைப் பார்க்க முடிந்த அவனது தீட்சண்யமான பார்வை அவரை அவன் பக்கம் இழுப்பது போல் உணர்ந்தார். தன் சகல பலத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு தலைமை பிக்கு பின் வாங்கினார். இனி அங்கு நிற்பது ஆபத்து என்று அவர் உள்ளுணர்வு எச்சரித்தது. அந்த நேரத்தில் தான் அந்த இளைஞனின் மடியில் மைத்ரேயன்

என்.கணேசன்

உடுத்தி இருந்த காவி உடை இருந்ததை அவர் கவனித்தார். அவர் மனம் பதறியது.

அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காமல் அவர் தன்னறைக்கு விரைந்தார். “இனி என்ன செய்வது?” என்று பிரதான சீடன் அவரைப் பின் தொடர்ந்தபடியே கவலையுடன் கேட்டான். அவருக்கே தெரியாத ஒன்றை அவர் எப்படி சொல்வார்?

சிறிது யோசித்து விட்டு அவர் சேடாங் நகர புத்தமடாலயத்தில் இருக்கும் முத்தவருக்குப் போன் செய்தார். முத்தவர் அனுபவஸ்தர். மகா ஞானி. அவர் ஏதாவது வழி சொல்வார்....

“ஹலோ” முத்தவர் குரல் கம்பீரமாகக் கேட்டது.

பதற்றத்துடன் தற்போது சம்யே மடாலயத்தில் நடப்பதை தலைமை பிக்கு விவரித்தார்.

எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்ட முத்தவர் சில வினாடிகள் மௌனம் சாதித்து விட்டு “வந்திருப்பவன் மாரா....” என்று தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார். குரலில் முன்பு இருந்த கம்பீரம் இப்போது விடை பெற்றிருந்தது.

தலைமை பிக்கு தன் தலையில் இடி விழுந்தது போல் உணர்ந்தார். லேசாக குரல் நடுங்க நேற்றிரவு தாரா தேவதை சொன்னதையும் தெரிவித்து விட்டுக் கேட்டார். “இப்போது நான் என்ன செய்யட்டும்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“பிரார்த்தனையைத் தவிர நாம் செய்ய முடிந்தது ஒன்றுமில்லை. அதைச் செய்வோம்” என்று சொன்னதோடு மூத்தவர் பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

கவலையுடன் தலைமை பிக்கு திரும்பிய போது சமீப மடாலயத்து பிக்குகள் பலரும் கவலையுடன் அவருக்குப் பின்னால் நின்றிருந்தனர். மாரா தன் வருகையை அவர்களுக்கும் உணர்த்தி இருக்க வேண்டும்.... அவர்களிடம் தலைமை பிக்கு சொன்னார். “பிரார்த்திப்போம்”

அவர்கள் தலையசைத்தார்கள். பிரார்த்தனையில் அமர்ந்த போது தலைமை பிக்கு உட்பட யாருக்கும் மனம் ஒருமைப்படவில்லை. எல்லோர் மனதிலும் இனி என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற பீதி தான் பிரதானமாக இருந்தது.

அத்தியாயம் 97

மாராவுக்கு அந்தக் காவியுடை மூலமாக மைத்ரேயனின் அலைகளில் லயிக்க இரண்டு மணி நேரம் தேவைப்பட்டது. மைத்ரேயன் அந்த ஆடையைக் களைந்து சில நாட்கள் ஆகிவிட்டிருந்தபடியால் அவன் அலைகளின் சுவடுகள் மிக நுட்பமாகத்தான் அந்த ஆடையில் இருந்தன. ஆனால் மாரா அடைந்திருந்த சக்திகளுக்கு மைத்ரேயனின் அலைகள் அகப்படாமல் போகவில்லை. அந்த அலைகளில் லயித்து மாரா மைத்ரேயனை அந்த அலைகள் வழியாகவே நெருங்க ஆரம்பித்தான். சிறிது நேரத்தில் மைத்ரேயன் அவன் மனக்கண்ணில் தெரிந்தான். சிறிது சிறிதாக கவனத்தைக் குவித்து மைத்ரேயனின் இருப்பிடத்தையும் தன் அசாதாரண சக்தியால் மனத்திரைக்குக் கொண்டு வந்தான்.

மைத்ரேயன் ஒரு கட்டிலில் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவன் அருகே வேறொரு சிறுவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். சற்று தள்ளி இன்னொரு கட்டிலில் ஒரு இளைஞன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“மைத்ரேயா என்னைப் பார்” என்று மாரா மானசீகமாகக் கட்டளை பிறப்பித்தான். மைத்ரேயன் மூடியிருந்த கண்களைத் திறர் என்று திறந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

மாராவின் கண்களும் மைத்ரேயன் கண்களும் நேருக்கு நேராக சந்தித்துக் கொண்டன. மைத்ரேயன் கண்களில் சலனம் இல்லை. அதிர்ச்சி இல்லாவிட்டாலும் குறைந்த பட்சமாய் ஆச்சரியமாவது ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றாலும் அது கூட இல்லாமல் போனதை மாராவால் நம்ப முடியவில்லை. மைத்ரேயனின் கண்களில் பேரமைதி மட்டுமே தெரிந்தது.

மாராவின் கண்கள் அக்னி ஜுவாலைகளாக ஜொலிக்க ஆரம்பித்தன. கூர்மையாக அவை மைத்ரேயனை ஊடுருவின. மாரா பெரும் சக்தியைத் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டான். அவன் தன்னை மிக லேசாக்கிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். அவன் உடல் தானாக தரையில் இருந்து அரையடி உயர்ந்தது. அவன் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த அவனுடைய ஆட்கள் பிரமிப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்கள். சற்று தொலைவில் நின்று கொண்டு அவன் என்ன செய்கிறான் என்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு இளம் பிக்கு தலைசுற்றி அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து சறுக்கியபடி தரையில் சரிந்தார்.

ஆனால் மைத்ரேயன் கவனம் மாராவின் கண்களில் மட்டுமே நிலைத்தது. அவன் மாரா உட்கார்ந்திருந்த தரையில் இருந்து அரையடி உயர்ந்ததைப் பார்த்தானா, மாரா சமீப மடாலயத்தில் இருப்பதை அறிந்தானா என்பதெல்லாம் தெரியவில்லை. மாராவைப் பார்த்தும்

என்.கணேசன்

என்ன உணர்ந்தான் என்பதும் தெரியவில்லை. ஆனால் சலனமே இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

மாரா மைத்ரேயனை ஊடுருவி அவனை அறிய முயன்றான். என்ன விதமான மன அலைகளில் அவன் இருக்கிறான் என்பதை உணர முடிந்தால் அந்த இழைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவை தொடர்புடைய அனைத்தையும் அவனால் உணர்ந்து விட முடியும். ஆனால் மைத்ரேயனுக்குள் மாரா வெற்றிடத்தையே பார்த்தான். எதுவும் இல்லாத சூனியம்..... மாரா திகைத்தான். மைத்ரேயன் அமைதியாக மறுபடி கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தைத் தொடர்ந்தான்.

இப்போதும் கூட மைத்ரேயனின் வெளிப்புறத்தை மாராவால் பார்க்க முடிந்த போதும் அவன் அறிய நினைத்த முக்கியமான உட்புறத்தின் கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. இப்போது அந்த சூனியமும் காணக் கிடைக்கவில்லை....

மாரா தீப்பந்தங்களாக மின்னிய அவன் பார்வையால் கோபத்துடன் கையிலிருந்த காவியுடையைப் பார்க்க அந்தக் காவியுடை பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது. மாரா எரியும் உடையை வீசி எறிந்தான். மைத்ரேயனுடன் இருந்த அலைத்தொடர்பு அறுந்து போனது. மறுபடி தரைக்கு வந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மறு நாள் காலை பிக்குகள் வந்து பார்த்த போது கோங்காங் மண்டபத்தில் அரைகுறையாய் கருகிப் போயிருந்த ஒரு காவியைத் தவிர வேறெந்த வித்தியாசமும் வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியவில்லை. மாராவும், மாறுவேடத்தில் இருந்த அவனுடைய இரு ஆட்களும் மடாலயத்திலிருந்து அதிகாலைக்குள் வெளியேறி இருந்தார்கள்.....

ஆசானுக்கு சமீபம் மடாலயத்தின் தலைமை பிக்குவிடம் இருந்து அலைபேசி அழைப்பு வந்தது. “மன்னிக்க வேண்டுகிறேன் ஆசானே. அவசியமாக இருந்தால் மட்டும் அழைக்க உத்தரவிட்டிருந்தீர்கள். அவசியம் மட்டுமல்ல. ஆபத்தும் வந்திருக்கிறது. அதனால் வேறு வழி இல்லாமல் தான் இப்போது தங்களை அழைத்திருக்கிறேன்.....”

அலைபேசி ஒட்டுக் கேட்கப்படுகிறது என்று அறிந்து விட்டிருந்த ஆசான் யோசித்து விட்டுக் கேட்டார். “ஆபத்து எந்த ரூபத்தில்?”

“மாரா ரூபத்தில்”

பேசப்படுவது மைத்ரேயன் அல்ல மாரா என்று அறிந்தவுடன் ஆசான் சொன்னார். “சுருக்கமாகச் சொல்”. மாரா பற்றி லீ க்யாங்கும் அறியட்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. உன்னைத் தூக்கிச் சாப்பிடுகிறவனும்

என்.கணேசன்

இருக்கிறான் என்று அவனுக்குத் தெரிவிக்கத் தோன்றியது.

“நேற்றிரவு மாரா வந்திருந்தான். கோங்காங் மண்டபத்தில் ஏதோ ரகசிய வழிபாடு நடத்தினான். மைத்ரேயரின் காவி உடையை அக்னியால் கருக வைத்திருக்கிறான். இப்போது போய் விட்டான் என்றாலும் நாங்கள் தியானத்தில் லயிக்க முடியாத அளவு தீய சக்திகள் இந்த மடாலயம் முழுவதும் நிரம்பி இருக்கின்றன....”

“தியானம் செய்ய முடியா விட்டாலும் பிரார்த்தனை செய்ய முடியுமல்லவா. அதைச் செய்யுங்கள்.” என்ற ஆசான் இணைப்பைத் துண்டித்து விட்டார்.

லீ க்யாங் அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் வாங் சாவொவிற்குப் போன் செய்தான். “நேற்று சம்யே மடாலயத்திற்கு மாரா நேராகவே போயிருக்கிறான் என்ற தகவல் கிடைத்தது. நாம் அங்கே நிறுத்தி இருந்த ஒற்றர்களிடம் விசாரித்து விட்டு எனக்கு உடனே தகவல் அனுப்பு.....”

ஆசானுக்கு பைலகுப்பே மடாலயத்தில் இருப்பு கொள்ளவில்லை. சம்யேவில் மாரா பகிரங்கமாக பிரவேசித்தது அவன் கை ஓங்கி வருவதைத் தான் காட்டுகிறது. முன்னொரு காலத்தில் துஷ்டசக்திகளை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அடக்கி காவல் சக்திகளாய் மாற்றி விட்டிருந்த
பத்மசாம்பவாவின் வெற்றி இன்று
முறியடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதையும், அதோடு
மைத்ரேயரின் காவி எரிப்பையும் அவரால் சகிக்க
முடியவில்லை. மைத்ரேயருக்கு ஏதோ வகையில்
ஆபத்து நெருங்குவதை அவர் உள்மனம் உணர்ந்தது.
இந்த நேரத்தில் மைத்ரேயர் அருகில் இருக்க வேண்டும்
என்று அவர் மனம் விரும்பியது. லீ க்யாங் ஏற்பாடு
செய்திருக்கும் உளவாளிகளை ஏமாற்றி விட்டு எப்படிச்
செல்வது என்று தீவிரமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

சேகர் தேவை மறுபடி சந்தித்த போதும் தேவ்
கருப்புக் கண்ணாடியுடனும், கோட்டு சூட்டுடனும் தான்
இருந்தான். தான் எடுத்திருந்த வீடியோக்களையும்,
புகைப்படங்களையும் சேகர் தேவிடம் தந்தான். தேவ்
முதலில் அந்தப் புகைப்படங்களைப் பார்த்தான்.
எல்லாவற்றிலும் மைத்ரேயன் இருந்தான். சேகர் அந்தப்
புகைப்படங்களில் கூட இருக்கும் மற்றவர்களை தேவுக்கு
அறிமுகப்படுத்தினான். “இது கௌதம் அந்த வீட்டின்
சின்னப் பையன்..... இது வருண், என் மகன்..... இது
அக்ஷய்.... இது சஹானா... இது அந்த வீட்டுப்
பாட்டி.....”

பெரும்பாலான புகைப்படங்கள் வீட்டின் முதல் மாடி
ஹாலில் எடுக்கப்பட்டதாகவே இருந்தன. சில
புகைப்படங்கள் வீட்டு வாசலிலும், சில படங்கள் மற்ற

என்.கணேசன்

ஜன்னல்கள் அருகில் அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த போது எடுக்கப்பட்டவையாக இருந்தன. சேகர் தன் வீட்டு மாடிப் பகுதியில் இருந்து எடுக்க முடிந்தவை.... தேவ் தலையசைத்தான். அவன் மைத்ரேயனை விட அக்ஷயை நிறைய ஆராய்ந்தான்.

அதைக் கவனித்த சேகர் ஏளனமாகச் சொன்னான். “இவன் என்னேரமும் மனைவி, குழந்தைகள் கூடவே தான் இருப்பான். சமயத்தில் மனைவிக்கு சமையலுக்கு உதவுவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். பெண்டாட்டி தாசன்.... இவனுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தர வேண்டியதில்லை..... நீங்கள் அந்த திபெத் பையன் விஷயத்தில் நடவடிக்கை எடுத்த பிறகு எனக்கும் இவனிடம் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது.....” அவன் கடைசி வார்த்தைகளைச் சொன்ன போது வெறுப்பும் ஆத்திரமும் வெளிப்பட்டது.

தேவ் மெல்ல கேட்டான். “என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?”

“அவன் தன் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாதபடி ஏதாவது செய்ய வேண்டும். என் மனைவியும் மகனும் என் சக்தியை உணர வேண்டும்” சேகர் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

மனிதனின் முட்டாள்தனத்திற்கு எல்லையே இல்லையா என் தேவ் வியந்தான். அமானுஷ்யன் பாதுகாப்பில் அந்த திபெத்தியச் சிறுவன் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தவுடனேயே தொகையை இரட்டிப்பாக்கி கேட்க, லீ க்யாங்கும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒன்றரைக் கோடி கிடைத்தாலும் தப்பித்தவறி கூட அமானுஷ்யன் நெருங்க முடிந்த அளவு தூரத்தில் இருக்கும் உத்தேசம் தேவுக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஒருவன் மறக்க முடியாதபடி ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று இவன் ஆசைப்படுகிறான். அதீத வெறுப்பும் அதீத அன்பைப் போலவே முழுமையாக ஒருவனை சிந்திக்க விடுவதில்லை.

சேகரின் வெறுப்பைப் பற்றி யோசிக்கையில் தேவுக்கு முளையில் ஒரு பொறி தட்டியது. மெல்ல சேகரிடம் கேட்டான். “நீ நினைப்பது போல் செய்ய உனக்கு ஒரு உபாயம் சொல்கிறேன். அப்படிச் செய்தால் உன் விருப்பமும் நிறைவேறும். அதுமட்டுமல்லாமல் உனக்கு நான் ஐந்து லட்ச ரூபாயும் தருகிறேன். செய்வாயா?”

சேகருக்கு அதிர்ஷ்டம் இப்படி மறுபடி மறுபடி தன் கதவைத் தட்டுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஏற்கெனவே ஐந்து லட்சம் கிடைத்திருக்கிறது. இதுவும் சேர்ந்தால் பத்து லட்சம். ஆனாலும் மகிழ்ச்சியை வெளியே காண்பித்துக் கொள்ளாமல் கேட்டான். “அவர்கள்

என்.கணேசன்

கொடுப்பதாகச் சொல்லி இருப்பதில் நீங்கள் சொல்லும் ஐந்து லட்சம் சேராதே?”

“அது தனி. இது தனி. இது நான் கொடுப்பது”

சேகருக்குத் தன் அதிர்ஷ்டத்தை நம்ப முடியவில்லை. “சொல்லுங்கள். என்ன செய்ய வேண்டும்.....?”

“நான் சொல்கிற நாளில் நீ ஒரே ஒரு நாளுக்கு உன் மகனைக் கடத்திக் கொண்டு போய் எங்காவது ஒளித்து வைத்துக் கொள்கிறாயா?”

சேகர் உடனே சம்மதித்தான்.

அத்தியாயம் 98

“சம்யே மடாலயம் போயிருந்தேன். நாம் நியமித்திருந்த ஒற்றர்கள் இருவரும் அங்கில்லை. அங்கு மட்டுமல்ல, அவர்கள் வீடுகளிலும் இல்லை. எங்கே போயிருக்கிறார்கள் என்பது அவர்கள் வீட்டிலும் யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஒற்றர்கள் என்பதால் ஏதோ வேலையாய் எங்காவது போயிருக்கலாம் என்று வீட்டவர்கள் நினைக்கிறார்கள்....” வாங் சாவொ அலைபேசி மூலம் சொன்ன போது லீ க்யாங் திகைக்கக்கூட இல்லை. அந்த ஒற்றர்கள் பார்க்கக் கிடைத்திருந்தால் தான் ஆச்சரியம்....

சீன உளவுத்துறையையே ஊடுருவ முடிந்த மாராவுக்கு இரண்டு கடைநிலை தற்காலிக ஊழியம் செய்யும் ஒற்றர்களை விலைக்கு வாங்க முடியாமல் போகுமா? அதனால் தான் சம்யே மடாலயத்துக்கு அவன் தைரியமாகப் போயிருக்கிறான்.

“சம்யே மடாலயத்து பிக்குகள் என்ன சொல்கிறார்கள்?”

“அவர்கள் மிகவும் பயந்து போயிருக்கிறார்கள். மாராவைப் பற்றிக் கேட்டேன். அவனை யாரும் பார்த்ததாகச் சொல்ல மாட்டேன்கிறார்கள். அதிகாலையில்

என்.கணேசன்

பார்த்த போது கோங்காங் மண்டபத்தில் அரைகுறையாய் கருகிய ஒரு காவி உடை இருந்ததாகவும், அவர்கள் மடாலயத்து புத்தபிக்குகளில் இருவர் காணாமல் போயிருந்ததாகவும் சொல்கிறார்கள்....”

“அந்தக் காவியுடை மைத்ரேயனுடையது என்று ஆசானிடம் அந்த தலைமை பிக்கு பேசிய பேச்சில் இருந்து தெரிகிறது. இப்போது உன்னிடம் அந்த ஆள் அதற்கு என்ன சொல்கிறார்?”

“அந்த காவி உடை மைத்ரேயர் சிலைக்குக் கட்டி வைத்திருந்த புனித ஆடை என்று அவர் மழுப்புகிறார்.....”

லீ க்யாங் புத்த பிக்குகள் சமாளிக்கும் விதத்தை ரசித்தான். ஆனால் அந்த ரசனை வாங் சாவொவுக்கு இருக்கவில்லை. மாறாக அவன் கோபப்பட்டான். “அது மைத்ரேயன் அந்த மடாலயத்தில் இருந்து அவன் உடுத்தி இருந்த உடையாகத் தான் இருக்க வேண்டும்..... நான் போய் விசாரித்த போது அவன் வந்ததையே அந்த பிக்கு ஒரேயடியாக மறுத்தது தான் தாங்க முடியவில்லை....”

லீ க்யாங் மெல்லச் சொன்னான். “நீ அவர் சொன்னவுடன் திரும்பி வந்து விடவில்லை. உன் ஆட்களை விட்டு மடாலயம் முழுவதும் தீவிரமாகத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தேடியிருக்கிறாய்.

அப்போதும்

மைத்ரேயன்

கிடைக்கவில்லையே....”

வாங் சாவொ ஒத்துக் கொண்டான். “அது தான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது....”

“பரவாயில்லை விடு. மைத்ரேயன் தான் நம் கையில் சிக்கப் போகிறானே....” லீ க்யாங் சமாதானப்படுத்தினான்.

சொந்த மகனையே கடத்த ஒத்துக் கொண்ட முதல் தகப்பனாக இருப்பதில் சேகருக்கு எந்த விதக் கூச்சமும் இல்லை. அப்படி மகனைக் கடத்தி தன் வலிமையையும், அவனுடைய வளர்ப்பு அப்பனின் கையாலாகத்தனத்தையும் அவனுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும் என்கிற ஆவலே அவனிடம் மேலோங்கி நின்றது. அதற்கு இந்த ஆள் ஐந்து லட்சம் வேறு தருகிறேன் என்கிறான். கரும்பு தின்னக் கூலியும் கொடுக்கும் அந்த ஆளை அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

தேவ் சேகர் எடுத்திருந்த வீடியோக்களையும் மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்தான். பின் அவனிடம் அந்தச் சிறுவனின் தினசரி நடவடிக்கைகள் பற்றிக் கேட்டான். சேகர் சொன்னான். காலை ஒன்பதரை மணி முதல் மதியம் ஒன்றரை மணி வரையிலும், மாலை நான்கு முதல் ஏழு மணி வரையிலும் அருகில் இருக்கும்

என்.கணேசன்

மைதானத்தில் மற்ற சிறுவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவான் என்கிற தகவலை மனதில் குறித்துக் கொண்டான். இது தினமும் நடக்கிறது என்பதால் தன் திட்டத்தை நிறைவேற்ற மைதானமே சிறந்த இடம் என்பதை மீண்டும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

“அக்ஷய் மைதானத்துக்கு அவர்களுடன் போவானா?”

“ஆரம்ப நாள் போனான். இப்போதெல்லாம் போவதில்லை. ஆனால் காவலுக்கு இருக்கும் ஆட்களில் மூன்று பேர் கூடவே போகிறார்கள். அவர்கள் விளையாடி விட்டு வரும் வரை கூடவே இருக்கிறார்கள்....”

“உன்னால் உன் மகனை மாலை நான்கு மணிக்கு மேல் ஆறு மணிக்குள் கடத்த முடியுமா?”

“முடியும். அவன் மாலை நான்கு மணிக்கு டியூஷனுக்குப் போகிறான். ஆறு மணிக்கு டியூஷன் முடிகிறது. போகும் போதோ, வரும் போதோ அவனைக் கடத்த முடியும்”

தேவ் ஆயிர ரூபாய் கட்டொன்றை சேகரிடம் தந்தான். “இது அட்வான்ஸ். டியூஷனுக்கு அவன் போகும் போதே கடத்தி விடு. வேலையை முடித்தவுடன் மீதி தருகிறேன். ஆனால் வேலை கச்சிதமாய் முடிய

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேண்டும். கடத்தியவுடன் எனக்குப் போன் செய்து தகவலைச் சொல்ல வேண்டும்....”

மிக சந்தோஷமாகப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்ட சேகர் கேட்டான். “என்றைக்குச் செய்ய வேண்டும்?”

“நாளை.... இன்றே தயாராகிக் கொள். கவனமாக இரு.....”

சேகரை அனுப்பி விட்டு தேவ் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு ஒரு காகித உறையில் இருந்து சில தாள்களை எடுத்தான். நாளை கோயமுத்தூர் வரவிருக்கும் இந்தியப் பிரதமர் பங்கு பெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய விரிவான தகவல்கள் அந்தத் தாள்களில் இருந்தன. தொலைக்காட்சியிலும் செய்திகளைப் பார்த்தான். கிடைத்திருந்த தகவல்களில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. சாலைப் போக்குவரத்தில் செய்திருக்கும் மாற்றங்களை உயர் போலீஸ் அதிகாரி விவரித்தார். பிரதமரின் பாதுகாப்புக்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டுள்ளதாக அவர் தெரிவித்தார். மிகவும் கவனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட தேவ் அலைபேசியில் ஒரு ஆளை அழைத்தான்.

அரை மணி நேரத்தில் வந்த ஆள் இரண்டு காகித உறைகள் தந்தான். முதலாம் உறையில் மைத்ரேயன், கௌதம் இருவரும் மற்ற சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து ஆடும் அந்த விளையாட்டு மைதானத்தின் வரைபடம் இருந்தது.

என்.கணேசன்

தேவ் அந்த வரைபடத்தை ஆராய்ந்தான். மூன்று பக்கமும் சுவர், ஒரு பக்கம் பெரிய இரும்புக்கதவு. அந்த இரும்புக் கதவுக்கு எதிர்ப்புறம் தெருவைத் தாண்டி இரண்டு பெரிய பங்களாக்கள் இருந்தன.

அந்த ஆள் சொன்னான். “ஒரு பங்களாவில் மூன்று நாளைக்கு ஆள் இல்லை சார். வெளியூர் போயிருக்கிறார்கள். இரவு மட்டும் காவலுக்கு ஆள் வருவான். இன்னொரு பங்களாவில் வயதான தம்பதி மட்டும் இருக்கிறார்கள். அதிகம் வெளியே வர மாட்டார்கள்.....”

தேவ் கேட்டான். “விளையாட இந்தப் பையன்கள் மட்டும் வருவார்களா? இல்லை வேறு எதாவது பையன்களும் வருவார்களா?”

“இவர்களை விடப் பெரிய பையன்கள் குழு ஒன்று இருக்கிறது சார். சுமார் பத்து பையன்கள் இருப்பார்கள். அவர்களும் விளையாட வருவார்கள்.....”

“நாளை அந்தப் பையன்கள் வராமல் பார்த்துக் கொள். எதாவது புது சினிமாவுக்கு இலவசமாய் டிக்கெட் வாங்கிக் கொடு.....”

அந்த ஆள் தலையசைத்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இரண்டாம் உறையில் இருந்து இன்னொரு வரைபடத்தை தேவ் எடுத்தான். வருண் டியூஷன் போகும் இடத்தின் வரைபடம். அது ஒரு தெருக்கோடியில் இருந்தது. பக்கத்தில் சிறிது காலியிடம். அதற்கும் முன்னால் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை..... ஆள்நடமாட்டம் அதிகமாக தொழிற்சாலையின் வேலை மாற்ற நேரங்களில் மட்டுமே அந்த சாலையில் இருக்கும். மற்ற நேரங்களில் ஆள் நடமாட்டமே இருக்காது.

தேவிடம் அந்த ஆள் சொன்னான். “சேகர் அந்தப் பையனைக் கடத்துவதில் பெரிய பிரச்னை இருக்காது. டியூஷனுக்கு வரும் ஒன்றிரண்டு பையன்கள் தான் கூட இருக்கலாம்.....”

“ஒருவேளை அவன் சொதப்பி விட்டால் அந்தப் பையனை நீங்கள் கடத்திக் கொண்டு போகத் தயாராக இருக்கிறீர்கள் அல்லவா?”

அவன் தலையசைத்தான். அவனுக்குப் பணத்தைத் தந்து அனுப்பி விட்ட தேவ் அடுத்ததாக வெடிகுண்டு தயாரிக்கும் ஒருவனிடம் அலைபேசியில் பேசினான். “தயார் தானே?”

“தயார் தான் சார்.... ஆனால் பிரதமர் வருவதால் போலீஸ் சோதனை எல்லா தெருக்களிலும் பலமாய் இருக்கிறது.....”

என்.கணேசன்

“அது பிரச்னை இல்லை. எங்கள் ஆள்கள் நாளை காலை வந்து மீதி பணம் தந்து வாங்கிக் கொள்வார்கள்.....”

அன்று இரவு வரை தேவ் நான்கு ஆட்களைத் தனித்தனியாக தனதறையில் சந்தித்தான். ஒவ்வொருவரும் அரை மணி நேரத்திற்கு மேல் அவன் அறையில் தங்கவில்லை. ஒருவர் போய் வேறொருவர் வரவும் அதே இடைவெளி இருந்தது. வேறு இருவரிடம் அலைபேசியில் பேசினான்.

ஒவ்வொருவரும் அவன் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியில் இருந்தார்கள். அவர்கள் யாருக்கும் அடுத்தவர்கள் பங்கு என்ன, முழுமையான திட்டம் என்ன என்பது தெரியாது. அனைத்தும் அறிந்த, அவர்களை இயக்கும் தலைவனான தேவ் அன்றிரவு திருப்தியாக உறங்கினான்.

அன்றிரவு அக்ஷயம் திருப்தியாகத் தான் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான், அந்தக் கனவு வரும் வரை. அந்தக் கனவிலும் அவன் உறங்கிக் கொண்டு தான் இருந்தான் மைத்ரேயன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வரும் வரை. கனவிலும் கூட”தாளிட்டு விட்டு தானே உறங்க வந்தோம், இவன் எப்படி உள்ளே வருகிறான்” என்று அக்ஷய் ஆச்சரியப்பட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

மைத்ரேயன் திடீரென்று ஒளிமயமாய் தோன்றினான். அவனுக்குள் ஏதோ பிரம்மாண்ட விளக்கு ஒளிர ஆரம்பித்தது போல் இருந்தது. அக்ஷய் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மைத்ரேயன் அவனை நெருங்கினான். அக்ஷயின் கழுத்துக்கும் கீழ் முதுகுப் பகுதியில் உள்ள நாக மச்சத்தைத் தொட்டான். அந்த இடம் அக்னியால் தொட்டது போல எரிந்தது. அவன் முதுகுத்தண்டில் ஏதோ ஊர்ந்தது. நிஜமாகவே நாகம் போல இருந்தது. அந்த நாகம் விரிந்து சிலிர்த்தது. உடல் முழுவதும் மின்சாரம் தீண்டியது போல் அவன் உணர்ந்தான்.

மைத்ரேயன் அவனை ஒரு கணம் அமைதியாக, அன்பாகப் பார்த்தான். அவனிடம் இருந்து ஒரு ஒளிப்பிரவாகம் அக்ஷயை அடைந்தது. பின் மைத்ரேயன் திரும்பிப் போய் விட்டான். அக்ஷய் கண்விழித்த போது தொப்பலாக வியர்வையில் நனைந்திருந்தான். தன் நாகமச்சத்தை அக்ஷய் தொட்டுப் பார்த்தான். இன்னும் அங்கே தனிச்சூடு இருந்தது. அருகில் படுத்திருந்த சஹானாவைப் பார்த்தால் அவள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

எழுந்து கதவருகே வந்து பார்த்தான். கதவு தாளிடப்படாமல் வெறுமனே சாத்தப்பட்டிருந்தது. அவனும், சஹானாவும் என்றுமே கதவைத் தாளிடாமல் உறங்குவது இல்லை. பின் எப்படி?....

என்.கணேசன்

அக்ஷய்க்குக் குழப்பமாக இருந்தது. கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி இரவு மூன்று. யோசித்தபடி வெளியே வந்தவன் பிள்ளைகள் அறை ஜன்னலில் எட்டிப் பார்த்தான். மூவரும் உறக்கத்தில் இருந்தார்கள். மைத்ரேயன் உறக்கத்தை அவன் நம்பவில்லை.....

தண்ணீர் குடித்து விட்டுத் திரும்பவும் தன் அறைக்கு வந்த அக்ஷய்க்கு உறக்கம் வரவில்லை. நடந்தது கனவென்று அவனால் ஒதுக்கி விட முடியவில்லை. புத்த கயாவிலும் இப்படித்தான் புரியாத ஏதோ நிகழ்வு கனவு போல நடந்தது. இன்று இப்படியொரு புதிரான கனவு.... என்ன தான் நடக்கிறது?.....

அத்தியாயம் 99

ஆசான் பைலகுப்பே மடாலயத்திற்கு அன்று காலை வந்திருந்த முன்று வாகனங்களையும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார். இரண்டு பஸ்கள். ஒரு டெம்போ ட்ராவலர். பஸ்கள் தமிழ்நாட்டையும், கேரளாவையும் சேர்ந்தவை. டெம்போ ட்ராவலர் கர்நாடகா. பயணிகள் கிட்டத்தட்ட நூறு பேராவது இருப்பார்கள். இந்த சந்தடியில் இன்று தப்பித்து விட வேண்டும் என்று அவர் முடிவெடுத்தார். ஆனால் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றர்களும் அதை ஊகித்தது போல் இருந்தது. அவர்களில் ஒருவன் அங்கே கலைப் பொருள்கள் விற்கும் கடையில் வேலைக்கே சேர்ந்து விட்டிருந்தான். மற்ற இருவரில் ஒருவன் இளநீர் விற்பவனாகவும், இன்னொருவன் பிச்சைக்காரனாகவும் வேடத்தில் இருந்தார்கள். முன்று பேரும் கண்கொத்திப் பாம்பாக அந்த வண்டிகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்ற சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் அவர் துணிந்து தப்பிக்க முயற்சி எடுத்திருப்பார். ஆனால் மைத்ரேயரை அவர் மூலமாக யாரும் அடைந்து விடக்கூடாது என்கிற எச்சரிக்கை உணர்வு அவரைத் தடுத்தது.

பகல் ஒரு மணிக்கு முன் சுற்றுலாப்பயணிகள் கிளம்பினார்கள். கும்பலாக அவர்கள் வெளியே போய்

என்.கணேசன்

பஸ்களில் ஏறியதில் ஒற்றர்கள் சந்தேகம் கொண்டது போல் இருந்தது. ஏனென்றால் மூன்று வாகனங்களும் போன பிறகு அந்த மூன்று ஒற்றர்களையும் காணோம். அந்த மூன்றில் ஒன்றில் ஆசான் ஏறிப்போயிருக்கலாம் என்று அவர்கள் எண்ணி விட்டார்களோ என்னவோ? மெல்ல ஆசான் வெளியே வந்து பார்த்தார். சிறிது தூரம் காலார நடந்து பார்த்தார். யாரும் பின்னால் இல்லை. அவருக்கு இது போதிசத்துவரின் அருளாகவே தோன்றியது. பைலகுப்பே மடாலய பிக்குகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அவர் மைத்ரேயரைச் சந்திக்கக் கிளம்பி விட்டார்.

ஆனால் ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் ஏமாந்து போய் விட்டதாக ஆசான் நம்பும்படி செய்து விட்டு கிளம்பிப் போய்விடும்படி முன்பே லீ க்யாங் ஒற்றர்களிடம் உத்தரவிட்டிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. மைத்ரேயனையே கண்டுபிடித்து விட்ட பிறகு ஆசானைக் கண்காணிப்பது அர்த்தமற்றது என்றாலும் அந்தக் கண்காணிப்பைக் கைவிட்டு விட்டால் ஆசான், அக்ஷய் இருவருக்கும் சந்தேகம் பிறக்கலாம் என்பதால் பழையபடியே கண்காணிப்பைத் தொடர்ந்து தக்க சமயத்தில் போய்விட லீ க்யாங் சொன்னபடியே ஒற்றர்கள் போய் விட்டிருந்தார்கள். இது தெரியாத ஆசான் மைத்ரேயனை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆபத்தையும் அறியாமல் சந்தோஷமாக கோயமுத்தூர்
நோக்கிப் பயணமானார்.

அன்று மதியம் இரண்டரை மணிக்கு ஒரு
அனாமதேய அழைப்பு போலீசாருக்கு வந்தது.
கோயமுத்தூர் புறநகர் பகுதிகளில் பிரதமருக்கு எதிர்ப்பு
தெரிவிக்கும் விதமாக சில வெடிகுண்டுகள்
வைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் முடிந்தால் கண்டுபிடித்துக்
கொள்ளும்படியும் அழைத்தவன் சொல்லி விட்டு
இணைப்பைத் துண்டித்தான். போலீஸார்
சுறுசுறுப்பானார்கள். அந்த அழைப்பு ஒரு பொதுத்
தொலைபேசியில் இருந்து வந்தது என்பதைக்
கண்டுபிடித்த போலீசாருக்கு ஆள் நடமாட்டம்
அதிகமில்லாத அந்த இடத்தில் இருந்து அழைத்தவனைக்
கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு பூங்காவில் விழுந்து கிடந்த
ஒரு டிபன்பாக்ஸில் இருந்து மின்கம்பி நீட்டிக்
கொண்டிருப்பதாகவும், சந்தேகமாய் இருக்கிறதென்றும்
ஒருவர் போன் செய்து தெரிவித்தார். உடனே வெடிகுண்டு
நிபுணர்கள் அங்கே விரைந்தார்கள். அது
உண்மையாகவே வெடிகுண்டு தான் என்பதைக்
கண்டுபிடித்து அங்கேயே அதை அவர்கள் செயலிழக்க
வைத்தார்கள். சுமார் மூன்றரை மணிக்கு ஒரு
கோயிலுக்கு வெளியே கிடந்த பூக்கூடையில்
சந்தேகத்தைக் கிளப்பும் வகையில் ஏதோ ஒரு

என்.கணேசன்

உருண்டையான பொருள் இருக்கிறது என்ற தகவல் கிடைத்தது. அங்கும் விரைந்து சென்றவர்கள் அதுவும் ஒரு வெடிகுண்டு என்பதைக் கண்டுபிடித்து அதையும் செயல் இழக்க வைத்தார்கள்.

மணி மூன்றே முக்காலுக்கு வருண் வீட்டை விட்டு டியூஷனுக்கு பைக்கில் கிளம்பினான். டியூஷன் படிக்கும் இடத்தை அவன் அடைந்த போது வெள்ளை நிற இன்னோவா காரில் இருந்து இறங்கி ஒருவர் ஒரு சீட்டைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஏதோ விலாசம் தேடுகிறார் என்று நினைத்த வருண் பைக்கை நிறுத்தி “என்ன விலாசம் தேடுகிறீர்கள்” என்று கேட்டான்.

அந்த ஆள் அந்தச் சீட்டை நீட்டிக் கொண்டே அவனை நெருங்கினார். அருகில் வந்தவுடன் அந்தச் சீட்டை வாங்கி வருண் பார்த்தான். அது பக்கத்து தெருவில் உள்ள ஒரு கடையின் பெயர். “இது பக்கத்துத் தெருவில் தான் இருக்கிறது சார்” என்று புன்னகையுடன் கைகாட்டிய வருணுக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு அவர் திரும்பினார். வருண் தலையை ஆட்டி விட்டுத் திரும்பி பைக்கை நிறுத்துகையில் பின்னால் இருந்து மயக்கமருந்து தடவிய கைக்குட்டையுடன் ஒரு கை அவன் முகத்தை அடைந்தது. அடுத்த கணம் வருண் சுயநினைவை இழந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனை அப்படியே அள்ளிக் காரில் போட்டுக் கொண்டு அந்த ஆளும், சேகரும் அங்கிருந்து வேகமாகக் கிளம்பினார்கள். அந்த வெள்ளை நிற இன்னோவா கார் அந்தத் தெருக்கோடியை அடைந்த போது வருணின் நண்பன் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் அந்தத் தெருவில் திரும்பினான். அந்த இன்னோவா காரைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த அவனுக்கு காரினுள்ளே தன் நண்பனைப் போன்ற தோற்றம் உள்ள ஒருவனைப் பார்த்தது போல் தோன்றியது. கார் வேகமாக அவனைக் கடந்து விட்டது. டியூஷன் ஆசிரியர் வீட்டை அவன் அடைந்த போது வருணின் பைக் நின்று கொண்டிருந்தது. அப்போதும் அவனுக்கு அதில் அசாதாரணமான எதையும் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. தன் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்த அவன் உள்ளே வருண் இல்லாமல் போன போது தான் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்று சந்தேகப்பட்டான். உடனே வருணின் வீட்டுக்குப் போன் செய்தான்....

அக்ஷய்க்கு கேள்விப்பட்டதை ஜீரணிக்க சிறிது நேரம் தேவைப்பட்டது. பெரும் செல்வந்தர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகளைக் கடத்துவது எப்போதும் நடப்பது தான். ஆனால் கொடுக்கப் பெரிதாக எதுவுமே இல்லாத அவன் மகனை யாராவது கடத்துவார்களா? என்ன தான் நடக்கிறது.

என்.கணேசன்

கணவனின் முகத்தில் தெரிந்த அதிர்ச்சியைப் பார்த்த சஹானா திகைப்புடன் “என்னங்க” என்று கேட்டாள். அவன் சொன்னதும் அவளாலும் நம்ப முடியவில்லை. “ஆள் மாறிக் கடத்தி விட்டார்களா என்ன! “ என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

யார் கடத்தியிருப்பார்கள் என்று முதலில் யூகிக்க முடிந்தது மரகதத்திற்குத் தான். அவள் மகனைத் தவிர வேறு யாரும் இந்த ஈனச்செயலைச் செய்திருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தவளாய் சேகரின் வரவைப் பற்றியும், அவன் வருணைச் சந்தித்துப் பேசியது பற்றியும் அவர்களிடம் சொன்னாள்.

சஹானா வாயடைத்துப் போனாள். அக்ஷய் அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான். “இதை ஏன் நீங்கள் முதலிலேயே எங்களிடம் சொல்லவில்லை....”

“வருண் தான் சொல்ல வேண்டாம் என்று சொன்னான். எதிர் வீட்டிலிருந்து அவன் போய் விட்டதால் முடிந்து போன ஒன்றைச் சொல்லி ஏன் வீட்டு நிம்மதியைக் கெடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்.....” என்றவள் நடந்ததை எல்லாம் ஒன்று விடாமல் விரிவாக அப்படியே சொன்னாள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வருண் பயத்துடன் “அப்பா அநியாயத்துக்கு நல்லவர். இந்த ஆள் அவரிடம் அழுது புலம்பி தன் பழைய நடவடிக்கைக்கு ஏதாவது கதை சொல்லி என் மகனை என்னோடு அனுப்பி வையுங்கள் என்று கெஞ்சிக் கேட்டால் மனம் இளகி என்னிடம் “என்ன இருந்தாலும் அவர் உனக்கு அப்பா. பாவம் அவருக்கு யாருமில்லை. நீ அவர் கூடப்போ..... எங்களைப் பார்க்கத் தோன்றும் போது வந்து பார்த்து விட்டுப் போ” என்கிற மாதிரி சொல்லவும் செய்யலாம்...” என்று சொன்னதாக மரகதம் தெரிவித்த போது அக்ஷயின் கண்கள் கலங்கின. “வருண் என் மகன்.... அவனை நான் எவன் கூடவும் அனுப்ப மாட்டேன்.....” என்று குரல் உடைந்து சொன்னான்.

மரகதம் சொன்னாள். “எனக்கும் தெரியும். ஆனால் அவன் ரொம்பவே பயந்து போயிருந்தான். “அந்த ஆள் கூடப் போகிறதை விட நான் செத்துப் போவது நல்லது பாட்டி. நான் என் அப்பாவை விட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன் பாட்டி.....”ன்னு சொன்னான்...”

அக்ஷயிக்குத் தன் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சஹானா அதிர்ச்சி தாளாமல் சிலை போல அமர்ந்திருந்தாள்.

என்.கணேசன்

துக்கப்படும் நேரம் இதுவல்ல என்று உடனடியாக சுதாரித்துக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட அக்ஷய் “பெரியம்மா நீங்கள் இவளைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். பேச வையுங்கள்....” என்று மரகதத்திடம் சொல்லி விட்டு வெளியே விரைந்தான்.

மைத்ரேயனும், கௌதமும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் விளையாட்டு மைதானத்தில் உளவுத்துறை ஆட்கள் மூவர் இருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்காக பயப்பட வேண்டியதில்லை. இந்த கடத்தலையே சேகர் செய்யாமல் வேறு யாராவது செய்திருந்தால் மைத்ரேயனை மையம் வைத்து கூட செய்யப்பட்டதாக இருக்குமோ என்ற கோணத்தையும் யோசிக்க வேண்டி இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்ட அக்ஷய் அந்த வீதியிலும் பக்கத்து வீதியிலும் இருந்த மற்ற நான்கு உளவுத்துறை ஆட்களை அழைத்து வருண் கடத்தப்பட்டதைத் தெரிவித்தான்.

அடுத்த கால் மணி நேரத்தில் தேவுக்குச் செய்தி போய் சேர்ந்தது. “அக்ஷயும் நான்கு உளவுத்துறை ஆட்களும் இப்போது வருணைத் தேடும் வேலையில் நாலா பக்கமும் போயிருக்கிறார்கள். இப்போது தெருவில் போகும் எல்லா வெள்ளை நிற இன்னோவா கார்களையும் போலீசார் சோதனை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இப்போது மைதானத்தில் எத்தனை பேர் காவலுக்கு இருக்கிறார்கள்.”

“மூன்று பேர்”

தேவ் புன்னகைத்தான்.

இரண்டு வெடிகுண்டுகளுக்கு மேல் வெடிகுண்டுகளைக் கைப்பற்ற முடியாத கவலையில் காவல் துறை இருந்த போது ஏதோ ஒரு குப்பை மேட்டுப் பகுதியில் ஒரு வெடிகுண்டு வெடித்த செய்தி கிடைத்தது. பிரதமரின் போக்குவரத்து வழியில் முன்பே காவல்துறை சோதனைகள் செய்து விட்டிருந்ததும், தற்போதும் பலத்த காவல் இருப்பதும், அந்த தடங்களில் எந்த வெடிகுண்டும் வெடிக்க வாய்ப்பில்லை என்ற நம்பிக்கை தந்த போதும் அவர் நகரில் இருக்கையில் இது போன்ற நிகழ்வுகள் நடப்பது காவல்துறையின் கையாலாகாத்தனம் என்று ஊடகங்கள் பேசத் தொடங்கின. சென்னையில் இருந்து முதல்வரும் இனி எந்த வெடிகுண்டும் வெடிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கண்டிப்பான உத்தரவு போட்டார்.

வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த போலீசார் மற்றும் உளவுத்துறை ஆட்களை இந்தப் பணியில் ஈடுபடுத்த இரு துறைகளும் சேர்ந்து முடிவெடுத்தன.

“மைத்ரேயனுக்கு ஆபத்து என்கிற வகையில் இது வரை ஏதாவது தகவல் அல்லது ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறதா?” என்று ஒரு அதிகாரி கேட்க “இல்லை” என்ற பதில் வந்தது.

“அப்படியானால் அந்தக் கண்காணிப்பு ஆட்களிலும் சிலரை இந்த வேலைக்குத் திருப்பலாம்” என்ற உத்தரவு பிறந்தது.

அத்தியாயம் 100

மைத்ரேயன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த
மைதானத்தில் காவல் இருந்தவர்களில் ஒருவனுக்கு
அலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“அங்கே நிலவரம் எப்படி இருக்கிறது?”

“இங்கே ஒரு ப்ரச்னையும் இல்லை. ஏன் சார்?”

“சந்தேகப்படுகிற மாதிரி யாராவது சமீப
காலத்தில்...?”

“இல்லை சார்”

“நகரத்தில் பல இடங்களில் வெடிகுண்டு
வைத்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. ஒரு இடத்தில்
வெடிகுண்டு வெடித்திருக்கிறது. இரண்டு இடங்களில்
கண்டுபிடித்து செயல் இழக்க வைத்திருக்கிறோம்.
இன்னும் எங்கெங்கு இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை.
தேடுவதற்கு ஆட்கள் பற்றாக்குறை இருக்கிறது.....”

சிறிது நேரத்தில் மூவரில் இருவர் அங்கிருந்து
போய் விட்டார்கள். ஒருவன் மட்டும் மைத்ரேயனின்
காவலுக்கு இருந்தான். ஆறரை மணி ஆன போது
இருட்ட ஆரம்பித்தது. சிறுவர்கள் விளையாடி முடித்து
விட்டு மைதானத்தை விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனும், கௌதமும் தோள் மேல் தோளில் கைபோட்டு முன்னே செல்ல உளவுத்துறை ஆள் பின்னால் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

சத்தமில்லாமல் நீல நிற மாருதி ஆல்டோ கார் ஒன்று வர சிறுவர்கள் சாலையின் ஓரத்திற்கு நகர்ந்தார்கள். உளவுத்துறை ஆள் திரும்பிப் பார்த்தான். கார் நின்றது. டிரைவர் சீட்டருகே அமர்ந்திருந்த கண்ணியமாய் தெரிந்த ஒரு இளம் பெண் தலையை நீட்டிக் கேட்டாள். “இந்த விலாசம் எங்கே இருக்கிறது, சொல்ல முடியுமா?”

மைத்ரேயனையும், கௌதமையும் சற்று நிற்க சைகை செய்து விட்டு உளவுத்துறை ஆள் காரை நெருங்கினான். சில சிறுவர்கள் போய்க் கொண்டே இருந்தார்கள். மைத்ரேயனுக்கு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த இரு சிறுவர்கள் நண்பர்களுக்காக நின்றார்கள். சீட்டை நீட்டிய பெண் சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாய் மின்னல் வேகத்தில் இன்னொரு கையில் இருந்த கைக்குட்டையால் அவன் மூக்கை மூட அவன் திகைப்புடனேயே மயக்கம் ஆகி கீழே சரிந்தான். அதே நேரத்தில் மின்னல் வேகத்தில் தேவும், இன்னொருவனும் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு இறங்கினார்கள். இருவர் கைகளிலும் மயக்கமருந்து தடவிய கைக்குட்டைகள் இருந்தன. தேவ் மைத்ரேயனையும், மற்றவன் கௌதமையும் அப்படியே மயக்கம் அடையச் செய்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

காரில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டார்கள். எல்லாமே ஒரு நிமிடத்திற்குள் நடந்து முடிந்தது.

மைத்ரேயனுக்கு முன்னால் காத்து நின்றிருந்த சிறுவர்கள் இருவரும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து சிலையாய் நின்றனர். என்ன நடக்கிறது என்பது அவர்கள் மூளைக்குள் எட்டுவதற்கு முன்னால் கார் மிக வேகமாய் அங்கிருந்து பறந்தது....

மூன்று நிமிடங்கள் பயணித்த பின் நீலநிற ஆல்டோ கார் ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத ஒரு தெருவில் சற்று இருட்டிய பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்த சிவப்பு நிற மஹிந்திரா ஸ்கார்ப்பியோ காரை அடைந்தது. நீல நிற ஆல்டோ காரில் இருந்து சிவப்பு நிற ஸ்கார்ப்பியோ காருக்கு அனைவரும் மாறினர். அங்கிருந்து ஸ்கார்ப்பியோ கார் வேகமாகப் பறந்தது.

கால் மணி நேரம் கழித்து தான் அக்ஷய்க்குத் தகவல் கிடைத்தது. வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக அக்ஷய் பேரதிர்ச்சியை உணர்ந்தான். ஆனால் அந்தப் பேரதிர்ச்சியும் அவன் செயல்படுவதை நிறுத்தி விடவில்லை. அமைதியாக அலைபேசியை எடுத்தான். சிலரிடம் அவன் அலைபேசியில் அமைதியாகப் பேசியதைப் பார்த்து விட்டு அவனுடன் பயணித்த உளவுத்துறை ஆள் அசந்து போனான். “இவனால் எப்படி இவ்வளவு அமைதியாகப் பேச முடிகிறது.....”

என்.கணேசன்

அக்ஷய் சொல்லி போலீசாரிடமிருந்து தகவல் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்ல ஆரம்பித்த போது சிவப்பு ஸ்கார்பியோ கார் கோயமுத்தூர் தாண்டி வானையார் சோதனைச்சாவடியை அடைந்திருந்தது. சோதனைச்சாவடி ஆள் தனியார் வாகனங்களை சந்தேகம் வந்தால் ஒழிய சோதித்துப் பார்ப்பதில்லை. அவன் அந்தக் கார் கடந்து செல்லும் முன் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான். வயதான தம்பதியர் இருவர் பின் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவனுக்கு அவர்கள் காலடியில் மயங்கிய நிலையில் இருந்த இரண்டு சிறுவர்கள் தெரிய வழியே இல்லை.

பிரதமர் இன்னும் கோவையை விட்டுப் போகவில்லை. அவர் இப்போது ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பாதுகாப்புக்காக போலீஸார் குவிந்திருந்தார்கள். அடுத்ததாக வெடிகுண்டு தேடும் முயற்சியில் கூடுதல் படை நகரின் பலபகுதிகளில் தேடிக் கொண்டிருந்தது. அது போக எஞ்சிய மிகக்குறைவான ஆட்களையே மைத்ரேயனைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்த நிர்வாகத்தால் முடிந்தது.

எல்லா இடங்களுக்கும் கடத்தப்பட்ட சிறுவர்களின் புகைப்படங்களுடன் தகவல் போய்ச் சேர்ந்தது. கோவையில் அனைத்து இடங்களிலும் ஓரளவு கடுமையான சோதனை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் சிவப்பு ஸ்கார்பியோ கார் கோவையைத் தாண்டி கேரளாவில் நீண்ட தூரம் போய் இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வாளையார் சோதனைச்சாவடியில் உள்ள ஆள் தனக்குத் தகவல் கிடைத்த பின் தீவிர சோதனையை ஆரம்பித்தான். அவனிடம் ஒரு அதிகாரி இதற்கு முன் அப்படி இரு சிறுவர்களோடு எந்த வாகனமும் கடக்கவில்லை அல்லவா என்று கேட்ட போது சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல் “கடக்கவில்லை” என்று உறுதியளித்தான்.

வருணுக்கு நினைவு திரும்பிய போது முன்பின் தெரியாத இடத்தில் ஒரு படுக்கையில் படுத்துக் கிடந்தான். தலை மிக பாரமாக இருந்தது. அவன் கை கால்கள் கட்டப்பட்டு இருந்தன. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தான். அவன் அருகில் சேகர் அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்த போது அதிர்ச்சியாகவும், ஆத்திரமாகவும் இருந்தது.

சேகர் வஞ்சகமாகப் புன்னகை செய்தான். “உன் அப்பா...டா” என்றான்.

“என் அப்பா என் வீட்டில் இருக்கிறார்” என்றான் வருண். “நீ ஏன் என்னைத் திரும்பத் திரும்ப தொந்தரவு செய்கிறாய். நீ என்ன செய்தாலும் நான் உன்னை அப்பாவாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டேன். உன்னுடன் வரவும் மாட்டேன்....”

என்.கணேசன்

“நான் உன்னை என்னோடு வர இப்போது கூப்பிடவில்லையே!” “” என்று அலட்சியமாய் சேகர் சொன்னான்.

“பின் ஏன் என்னைக் கடத்தினாய்?” வருண் சலிப்போடு கேட்டான்.

“உன் அந்த அப்பன் என்னவோ பெரிய ஆள் என்று பெருமையாய் அன்றைக்குச் சொன்னாயே. அவன் அப்படி பெரிய ஆள் தானா என்று சோதித்துப் பார்த்தேன்... கையாலாகாத ஆள் போல இருக்கிறானே” சேகர் வெறுப்பைக் கக்கினான்.

“முட்டாளே. அவர் பற்றி உனக்குத் தெரியாது.....”

“அதான் தெரிந்து போய் விட்டதே. உன்னைக் கடத்தினேன். அவனால் தடுக்க முடியவில்லை. கண்டுபிடிக்கவும் முடியவில்லை. உன்னை அவன் தேடிக் கொண்டிருந்த போது உன் தம்பியும் அந்த திபெத் பையனும் கூடக் கடத்தப்பட்டு விட்டார்கள். அதையும் உன் அந்த அப்பனால் தடுக்கவோ, கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை....” இகழ்ச்சியாக சேகர் சொன்னான்.

வருண் நிலைகுலைந்து போனான். அவன் தம்பியும், மைத்ரேயனும் கூட கடத்தப்பட்டு விட்டார்களா? அவன் அப்பா அவனைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கும் போது அந்தக் காரியம் நடந்து விட்டதா? அப்பா

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மைத்ரேயனைக் கூட்டிக்
கொண்டு வந்தது வீணாகி விட்டதா? அப்பா
பாதுகாப்பார் என்று நம்பிய மனிதர்கள் முன் அப்பா
தலைகுனிந்து நிற்க வேண்டுமா? இப்படி எல்லாம் நடக்க
இந்தப் பாவிக்குப் பிறந்த நான் காரணமாகி விட்டேனா?

வருண் சுய பச்சாதாபத்தில் இருந்த போது சேகரின்
அலைபேசி இசைத்தது. எடுத்துப் பேசினான். பரிச்சயம்
இல்லாத ஒரு குரல் சொன்னது. “அவனை அதிக நேரம்
இனி வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். முடிந்த அளவு
சீக்கிரமாய் அனுப்பி நீயும் ஊரை விட்டுப் போய்விடு”

அந்தச் செய்தியுடன் பேச்சு முடிந்து போனது.
பேசியது யார் என்ன என்று தெரியாவிட்டாலும் அது
தேவ் தரப்பு ஆள் என்பது மட்டும் அவனுக்குத்
தெரிந்தது.

வருண் சேகரிடம் கேட்டான். “எனக்கு ஒரு உதவி
செய்கிறாயா?”

“என்ன?”

“என்னைக் கொன்றுவிடு” வெறுப்புடன் வருண்
சொன்னான்.

“அந்த வேலை எல்லாம் நான் செய்ய மாட்டேன்.
சாக உதவி வேண்டுமானால் செய்கிறேன்.” என்று

என்.கணேசன்

சொன்ன சேகர் தன் சட்டைப்பையில் இருந்து சில ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து மகன் சட்டைப் பையில் திணித்தான். “இந்தப் பணத்தை வைத்து எலி விஷத்திலிருந்து சயனைடு வரை எது வேண்டுமானாலும் வாங்கி சாப்பிட்டு நீ சாகலாம்” என்று சொல்லி விட்டு சேகர் மயக்கமருந்து கைக்குட்டையால் மறுபடி வருணை மயக்கமடையச் செய்தான்.

வருண் மறுபடி விழித்த போது ஒரு தெருவோரமாக விழுந்து கிடந்தான். நன்றாக இருட்டி இருந்தது. வருண் எழுந்து நடந்தான். அவன் வீட்டுக்கு ஐந்தாறு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள இடம் தான் அது. அவன் சட்டைப் பையில் சேகர் வைத்திருந்த பணம் அப்படியே இருந்தது. வருண் மனம் ரணமாகி இருந்தது. அவனால் அவன் அப்பாவுக்கு எத்தனை பிரச்னை? இப்போது அப்பாவின் சொந்த மகனும் கூட மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து கடத்தப்பட்டு விட்டான். அவன் மீது அன்பு மழை பொழிந்த அப்பாவுக்கு எவ்வளவு பெரிய சோகத்தையும், அவமானத்தையும் அவன் ஏற்படுத்தி விட்டான்.... இந்த நீச்ச மனிதனுக்கு மகனாய் பிறந்ததால் தான் நேசிப்பவருக்கும் எந்த நன்மையும் செய்ய முடிவதில்லையோ.....

சற்று தூரத்தில் ஒரு மருந்துக் கடை தெரிந்தது. எலிவிஷம் முதல் சயனைடு வரை வாங்கி சாப்பிட்டு சாகலாம் என்று சேகர் சொன்ன வார்த்தைகள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

நினைவுக்கு வந்தது. மருந்துக்கடைக்குப் போய் அவன் எலி விஷம் வாங்கினான். சிறிது தூரம் போய் ஒரு கடையில் குளிர்பானம் வாங்கினான். குளிர்பானத்தோடு சேர்ந்து எலிவிஷத்தை விழுங்கினான்.

கடைசியாய் ஒரே ஒரு ஆசை அவன் மனதில் இருந்தது. அவன் அப்பா மடியில் சாக வேண்டும்..... இனியொரு ஜென்மம் இருக்குமானால் அவருக்கே மகனாய் பிறக்க வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் சாக வேண்டும். உயிர்பிரியும் நேரத்தில் செய்யும் பிரார்த்தனை கண்டிப்பாகப் பலிக்குமாம்...

அவன் அலைபேசியை எடுத்து அக்ஷயை அழைத்தான். அக்ஷயின் குரல் எச்சரிக்கையுடனும், கவலையுடனும் ஒலித்தது. “ஹலோ... வருண்?”

“அப்பா... என்னை விட்டு விட்டார்கள். நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?”

“இப்போது தான் வீட்டுக்கு வந்தேன் வருண்....”

“அங்கேயே இருங்கள்ப்பா..... நான் வந்து விடுகிறேன்....”

இணைப்பைத் துண்டித்த வருண், எதிரே வந்து கொண்டிருந்த ஆட்டோ ரிக்ஷாவை நிறுத்தி அதில் ஏறினான்.

அத்தியாயம் 101

வருண் வீடு திரும்பிய போது அக்ஷய் வாசலிலேயே மகனுக்காகக் காத்திருந்தான். பின்னாலேயே சஹானாவும் மரகதமும் நின்றிருந்தார்கள். ஆட்டோரிக் ஷாவில் இருந்து இறங்கிய மகனை அக்ஷய் ஆரத்தழுவிக் கொண்டான். வருணுக்குக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இந்த அன்புக்கு நான் இவருக்குத் திருப்பித் தந்ததெல்லாம் என்ன என்ற கேள்வி மட்டுமே மனதில் மேலோங்கி கனமாய் நின்றது.

எதுவும் பேசாமல் அக்ஷய் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டே வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த போது அவனுக்கு வயிறு குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. அங்கேயே வாந்தி எடுத்தான்.

அக்ஷய் வருணிதம் சந்தேகத்துடன் கேட்டான். “என்ன வருண்..... அந்த ஆள் ஏதாவது சாப்பிடக்கொடுத்தானா?”

வருணுக்குத் தலை சுற்றுவது போல் இருந்தது. “அவன்.... தரவில்லை.... நான் தான் விஷம் சாப்பிட்டேன். எனக்கு உங்க மடியிலேயே சா...க.....” என்று சொன்னபடியே மயங்கி கீழே விழ பதறிப் போன

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் மகனை அப்படியே இரு கைகளிலும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

எதிர் வீட்டில் மாதவன், ஜானகி, வந்தனா மூவரும் எங்கோ போய் விட்டு அப்போது தான் காரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சஹானா பின் தொடர அக்ஷய் ஓடித் தெருவைக் கடந்து மாதவனிடம் கெஞ்சும் குரலில் சொன்னான். “அவசரமாய் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகணும்.... வருண் உயிருக்கே ஆபத்து....”

மாதவன் அடுத்த வார்த்தை கேட்க நிற்கவில்லை. காரின் பின் கதவைத் திறந்து கை காண்பித்து விட்டு வேகமாக டிரைவர் சீட்டில் உட்கார்ந்தார். வருணோடு அக்ஷயும், சஹானாவும் பின் சீட்டில் உட்கார் கார் வேகமாகச் சென்றது.

வந்தனாவும், ஜானகியும் திகைப்புடன் சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றார்கள். ஜானகி சீக்கிரமே திகைப்பில் இருந்து மீண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். ஆனால் அவள் மகள் அவளைப் பின் தொடரவில்லை. பிரமை பிடித்தவளாய் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். ஜானகி வெளியே வந்து மகள் தோளைத் தொட்டு உள்ளே வர சைகை செய்தாள். வந்தனா நடைப்பிணமாய் உள்ளே நுழைந்தாள்.

சேகர் மாடியில் இருந்து நடந்ததை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கோயமுத்தூரை விட்டுப்

என்.கணேசன்

போகும் முன் தன் எதிரி வீடு துக்கத்தில் முழ்குவதைப் பார்த்து ரசித்து விட்டுப் போக அவன் மனம் ஆசைப்பட்டது. வருண் தற்கொலைக்கு முயல்வான் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சின்ன மகனை இழந்து சஹானாவும், அவளது கணவனும் தவிப்பதை மட்டும் தான் பார்த்து ரசிக்க அவன் அங்கே வந்திருந்தான். ஆனால் அவன் வார்த்தைகளைப் பின்பற்றி வருண் விஷம் சாப்பிட்டு வீடு போய் சேர்ந்தது கூடுதல் போனஸாக அவனுக்கு இருந்தது. அவனை அப்பாவாக ஏற்றுக் கொள்ளாத அந்த தறுதலை சாவதில் அவனுக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. எப்போதுமே எதற்குமே கலங்காமல், வணங்காமல் இருந்த சஹானா உடைந்து போவதை இப்போதாவது பார்த்து ரசிக்க நினைத்தவனுக்கு இப்போதும் அவள் முகத்தில் துக்கம் இருந்தாலும் அவன் எதிர்பார்த்த அளவு அது தாங்க முடியாததாய் இல்லை. ஏதோ இன்னும் நம்பிக்கை பாக்கி இருப்பது போல் தான் இருந்தாள். அவனுக்கு எரிச்சல் வந்தது. ஆனால் போகப் போக உடைந்து உருகி அழிந்து போவாள்.... அழிந்து போக வேண்டும்... என்று நினைத்தவனாய் அவனுடைய பொருட்களை எல்லாம் எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தான்.

கீழே வந்தனா அலைபேசியில் பேசுவது கேட்டது. “அப்பா எந்த ஆஸ்பத்திரிப்பா.... நான் வர்றேன்ப்பா”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தாயிடம் எதுவுமே சொல்லாமல் வந்தனா தன் ஸ்கூட்டியில் வேகமாகப் போனாள். வெளி கேட் வரை வந்த ஜானகி திகைத்து நிற்பது தெரிந்தது.

மரகதமும் ஜன்னல் வழியே வந்தனா செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மகள் தன் பார்வையில் இருந்து மறைந்த பிறகு ஜானகி உள்ளே போய் விட்டாள். அப்போது தான் எதிர் வீட்டு மாடி ஜன்னலில் நிழலாய் ஒரு உருவம் தெரிவதை மரகதம் கவனித்தாள். சேகர் இன்னமும் அங்கே தான் இருக்கிறானா? அவள் மனதுக்குள் ஆயிரம் உணர்ச்சிகள் அலைமோதின. அவள் ஒரு முடிவெடுத்தவளாய் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு எதிர் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் தன் வீடு தேடி வருவதை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த ஜானகி தர்மசங்கடப்பட்டாள். அந்தம்மாள் வந்தால் அவரிடம் எப்படிப் பேசுவது, என்ன சொல்வது என்றெல்லாம் மனம் குழம்பியது. ஆனால் மரகதம் வெளி கேட்டைத் திறந்த பிறகு அவள் வீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்தாமல் பக்கவாட்டில் இருந்த மாடிப்படிகளில் ஏறுவதைப் பார்த்த போது அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. வருணின் அப்பா மேலே குடியிருக்கிறார் என்பதை அக்ஷயின் பெரியம்மாவான இந்தக் கிழவி கண்டுபிடித்து விட்டாளோ? சரி மேலே கதவு பூட்டியிருக்கும், அதைப் பார்த்து விட்டுப் போய் விடுவாள் என்று காத்திருந்தாள்.

என்.கணேசன்

ஆனால் மரகதம் கதவைத் தட்ட சில வினாடிகள் கழித்து கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டதும் அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது....

சேகர் கதவைத் தட்டியது மரகதம் என்பதை அறியவில்லை. வந்தனா போவதைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிய அவன் மரகதம் தெருவைக் கடந்து வருவதைப் பார்த்திருக்கவில்லை. கதவைத் தட்டுவது ஜானகி என்று நினைத்தான். அவன் நடந்த சத்தம் கேட்டு அவள் மேலே வந்திருக்க வேண்டும். அவன் மகன் உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைச் சொல்ல வருகிறாள் போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டான். சோகமாய் கேட்டுக் கொண்டு சகிக்க முடியாமல் ஊரை விட்டுப் போவது போல நடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டே கதவைத் திறந்தான். வாசலில் அவனைப் பெற்றவள் நின்றிருப்பதைப் பார்த்ததும் அதிர்ந்தான். மெல்ல பின் வாங்கினான். மரகதம் உள்ளே நுழைந்தாள். நுழைந்தவள் அவனையே கூர்மையாகப் பார்த்தாள்.

அவன் தாய் முன்பெல்லாம் அவன் எதிரில் வந்து நிற்கக் கூடத் தயங்குவாள். இன்று அவனை அளவெடுப்பது போல பார்க்கும் அளவு அவள் மாறியதை அவன் ரசிக்கவில்லை. “என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்?” என்று அவன் எரிச்சலோடு கேட்டான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“உயிரோடு இருக்கும் போதே செத்துப் போனதாய் நாடகம் ஆடிக் காணாமல் போனவன், பெற்ற தாய், கட்டிய மனைவி, ஒரே பிள்ளை — மூன்று பேரையும் அனாதரவாய் தவிக்க விட்டுப் போனவன், ஏன் திரும்பி வந்தாய்? ஏன் உன் மகனையே கடத்திக் கொண்டு போனாய்? அவன் தற்கொலை செய்யப் போகும் அளவு ஏன் நடந்து கொண்டாய். என்ன சாதனை இது சேகரா? உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது?”

இரண்டு மூன்று வார்த்தைகள் கூட அவன் முன் சேர்ந்து பேசியிராதவள் நீதிபதி போல நின்று விசாரணை தொனியில் இவ்வளவு கேட்டது அவனுக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

“உன் மருமகள் கூட வாழ எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.... அதனால் தான் செத்த மாதிரி நாடகமாடி போனேன்.,,” சேகர் அலட்சியமாய் சொன்னான்.

“விவாகரத்து செய்திருக்கலாமே? உங்கள் காலம் எங்கள் காலம் போல அல்லவே?”

“விவாகரத்து செய்தால் அவளுக்குப் பணம் தர வேண்டும். எனக்கு அவளுக்கு ஒரு பைசா கொடுக்கவும் விருப்பமில்லை....”

என்.கணேசன்

“அவளைப் பிடிக்கவில்லை சரி. உன் மகன் என்ன செய்தான். நான் என்ன செய்தேன்.....?”

“அவள் வயிற்றில் பிறந்த அவனும் அவள் மாதிரி தான் இருந்தான்...”

“நான்....?”

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. மரகதம் பதில் எதிர்பார்த்து நின்றாள். பதில் வராமல் போகவே சொன்னாள். “சஹானா என்னை கூட வைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால், உன் மேல் இருக்கும் வெறுப்பை உன்னைப் பெற்ற என் மேல் காட்டி இருந்தால், நான் நடுத்தெருவில் பிச்சை அல்லவா எடுக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்....”

“உனக்கு கை கால் எல்லாம் நன்றாகத் தானே இருந்தது. நாலு வீட்டில் வேலை செய்து பிழைத்திருக்கலாமே. இப்போதும் சரி, அப்போதும் சரி வீட்டு வேலை செய்கிறவர்களுக்கு நல்ல வருமானம் தானே”

வெளியே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜானகிக்கு வினாடிக்கு வினாடி அதிர்ச்சியும், இரத்தக் கொதிப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. இவன் மகா அயோக்கியன், இந்தம்மாள் அக்ஷயின் பெரியம்மா அல்ல, இந்த அயோக்கியனைப் பெற்றவள், சஹானா

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஒடிப்போகவில்லை, இவன் தான் ஒடிப்போனவன் என்கிற உண்மைகள் எல்லாம் அவளை அதிர வைத்துக் கொண்டிருந்தன. இவ்வளவு செய்து விட்டு இப்போதும் எப்படி கொடூரமாய் பேசுகிறான்....

மரகதம் மகனை இகழ்ச்சியுடன் பார்த்தபடி சொன்னாள். “சஹானா நல்லவள். என்னை அந்த நிலைமைக்கு விட்டு விடவில்லை. சரி நீ ஏன் திரும்பி வந்தாய்?”

“உன்னை ஒருநாள் வழியில் பார்த்தேன். பின்னாலேயே வந்து வீட்டைக் கண்டுபிடித்தேன். நான் போன பிறகு நீயும், உன் மருமகளும் எப்படி கஷ்டப்படுகிறீர்கள் என்று பார்க்க வந்தேன். சரி நீ எதற்கு இப்போது வந்தாய்?”

“நீ போன பிறகு தான் ஒரு பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் எனக்கு மகனாகவும், அவளுக்கு கணவனாகவும், வருணுக்கு அப்பாவாகவும் வந்தான். எங்களுக்கு சந்தோஷம்னா என்ன என்றே அதற்குப் பிறகு தான் தெரிய வந்தது. இதெல்லாம் நீ போனதால் தான் கிடைத்தது. அதனால் உனக்கு நன்றி சொல்லி விட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்....”

“உன் பேரன் உயிர் ஊசலாடுது. அவளோட இன்னொரு பையன் காணோம். இப்பவும் இவ்வளவு

என்.கணேசன்

திமிராய் பேசுகிற உனக்கு முளை வேலை செய்யலைன்னு நினைக்கிறேன்....”

“என் பேரன் பிழைப்பான். என் இன்னொரு பேரன் திரும்பக் கிடைப்பான். இது வரைக்கும் எங்களைக் கைவிடாத கடவுள் இனியும் கைவிட மாட்டார். உன்னைப் பெற்றதைத் தவிர நான் எந்தப் பாவமும் செய்ததில்லை. அந்தப் பாவத்திற்கு பலனை நான் எப்பவோ அனுபவித்து முடித்தும் விட்டேன். என் மகனும் மருமகளும் எந்தப் பாவமுமே செய்யாதவர்கள். அதனால் சீக்கிரமே எல்லாம் சரியாகி நான், என் மகன், மருமகள், பேரன்கள் நன்றாகத் தான் இருப்போம். நீ தான் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கணும். உனக்கு அனுபவிக்க நிறைய இருக்கு....”

சொல்லி விட்டு மரகதம் வெளியேறினாள். வெளியே சற்று தள்ளி எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜானகியை அவள் கவனிக்கவில்லை. பேரனுக்காக கந்தர்சஷ்டி கவசம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டிருந்தாள்.

மரகதம் போனவுடன் ஜானகி ஆத்திரத்துடன் உள்ளே நுழைந்தாள். சேகர் அவளை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் பேசியதைக் கேட்டிருப்பாளோ என்ற சந்தேகத்துடன் அவளை அவன் பார்த்தான். அவள் முகத்தைப் பார்த்தால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எல்லாவற்றையும்
தோன்றியது.

கேட்டிருப்பது

போலத்தான்

எப்போதும் மணிக்கணக்கில் பேசும் ஜானகி அந்த
ஜந்து முன் அரை கணமும் நிற்கப் பிடிக்காததால் அந்த
நேரத்தில் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் “த்தூ” என்று
காரி அவன் முகத்தில் துப்பி விட்டுப் போனாள்.

அத்தியாயம் 102

ஒரு மனிதனை மிகச்சரியாகப் புரிந்து கொள்வது சாதாரண சமயங்களில் சாத்தியமல்ல. பெரும் பிரச்னைகளை அவன் எதிர் கொள்ளும் காலங்களில் அவன் எப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்பதே அவனது ஆழத்தையும் அடையாளம் காட்டும். அப்படித்தான் அக்ஷயை மாதவன் அறிந்து பிரமித்தார். வருணை அவன் கையில் சுமந்து கொண்டு வந்து உதவி கேட்ட நேரத்திலிருந்து ஆஸ்பத்திரியில் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு வெளியே காத்திருந்த இந்தக் கணம் வரை அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் அவர் மனதில் அவன் இமயமென உயர்ந்து போனான். அந்தப் பாசம், அந்த துக்கம், அதை எல்லாம் மீறிய நிதானம், தைரியம், பொறுமை எல்லாம் அந்த சில மணி நேரங்களில் அவரால் உணர முடிந்தது.

அவன் வருணின் தந்தை அல்ல என்பதை எந்த விதத்திலும் ஒருவரால் யூகிக்க முடியாது. அழுது கொண்டிருந்த சஹானாவை அணைத்துக் கொண்டு அவன் சொன்னான். “அழாதே சஹானா. என்னை விட்டு என் மகனைப் பிரிக்க எமனால் கூட முடியாது.” சாதாரண ஆசுவாசப்படுத்தும் வார்த்தைகள் அல்ல அவை. ஆத்மார்த்தமாய் இதய ஆழத்திலிருந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உறுதியாக வந்த வார்த்தைகள் அவை. அதன் பிறகு தான் சஹானாவின் துக்கம் குறைந்தது. அவள் அனுபவத்தில் அவன் அந்த அளவு உறுதியாகச் சொல்லி இருந்தவற்றில் ஒன்று கூட இது வரை பொய்த்ததில்லை. அக்ஷய்க்கும் வருணுக்கும் இடையே இருந்த பந்தம் தந்தை-மகன் என்பதையும் தாண்டி ஆழமானது. அந்த ஆழத்தில் அவள் கணவன் உணர்ந்து சொல்வது பொய்க்காது....

வந்தனா வந்து தந்தையுடன் அமர்ந்து கொண்டாள். சோகத்தில் இருந்த அவள் முகத்தை மாதவனுக்குப் பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. என்ன தான் கோபம் என்றாலும் உண்மையான அன்பிருக்கையில் இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் கரைந்து போய் அன்பு மாத்திரமே மிஞ்சுகிறது என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

டாக்டர் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் இருந்து வந்து வருணின் உயிருக்கு ஆபத்தில்லை என்பதைச் சொன்னார். வாந்தியிலேயே முக்கால் பாக விஷம் வெளியேறி விட்டதென்றும் மீதியையும் அப்புறப்படுத்தி விட்டதாகவும், தெரிவித்து விட்டுப் போனார். அக்ஷய் சஹானாவைப் பார்க்க அவள் கணவனின் கைகளை நன்றியுடன் இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டாள். மறுபடி கண்ணீர் வழிந்தது. அவளைப் போலவே ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்ட இன்னொருத்தி வந்தனா.

என்.கணேசன்

மாதவன் எழுந்து நிம்மதியாக மகளுடன்
கிளம்பினார். அகூயும், சஹானாவும் அவரிடம்
ஆத்மார்த்தமாய் நன்றி சொன்னார்கள்.

மாதவனும், வந்தனாவும் வீடு வந்து சேர்ந்த போது
ஜானகி இரண்டு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக்
கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“என்ன தலைவலியா?” என்று மாதவன் கேட்டார்.

“வலி இல்லை. இடியே விழுந்த மாதிரி
இருக்கிறது....” என்ற ஜானகி ஆத்திரத்துடன் நடந்ததை
எல்லாம் அழாதகுறையாகச் சொன்னாள். அவர்கள்
அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவள்
காரித்துப்பியதைச் சொன்ன போது மாதவன் முகம்
சுளித்தார்.

அதைப் பார்த்த ஜானகி ஆத்திரத்துடன்
சொன்னாள். “அந்த நேரத்தில் கையில் விளக்குமாறு
கிடைத்திருந்தால் அதிலேயே நாலடி கொடுத்துத்
இருப்பேன்....”

மனைவி அதைச் செய்யக்கூடியவள் தான் என்பதில்
மாதவனுக்கு சந்தேகம் இல்லை. அவர் மனம் அகூயை
நினைத்துப் பார்த்தது. இப்போது அகூயைப் பற்றி
எண்ணிய போது அவர் மனதில் அவன் மேலும் உயர்ந்து
போனான். அவனுடைய உண்மையான மகன்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

கடத்தப்பட்ட நேரத்தில் கூட வருண் மீது இப்படி பாசம் கொட்டி அங்கே அமர்ந்திருக்க அவனால் எப்படி முடிந்தது?

மாதவன் மனைவியிடம் கேட்டார். “மேலே அந்த ஆள் இன்னும் இருக்கிறானா, போய் விட்டானா?”

“அவன் நான் துப்பி ஐந்து நிமிடத்தில் போய் விட்டான். கதவைப் பூட்டக்கூட இல்லை. அவனை விடுங்கள். வருண் எப்படி இருக்கிறான்....?” ஜானகி கேட்டாள்.

“ஆபத்து இல்லை என்று டாக்டர் சொல்லி விட்டார்...” என்று மாதவன் சொன்னார். ஜானகி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள். அவள் காதுகளில் இப்போது மரகதம் சேகரிடம் சொன்ன வார்த்தைகள் ரீங்காரம் செய்தன. “என் பேரன் பிழைப்பான். என் இன்னொரு பேரன் திரும்பக் கிடைப்பான். இது வரைக்கும் எங்களைக் கைவிடாத கடவுள் இனியும் கைவிட மாட்டார். உன்னைப் பெற்றதைத் தவிர நான் எந்தப் பாவமும் செய்ததில்லை. அந்தப் பாவத்திற்கு பலனை நான் எப்பவோ அனுபவித்து முடித்தும் விட்டேன். என் மகனும் மருமகளும் எந்தப் பாவமுமே செய்யாதவர்கள். அதனால் சீக்கிரமே எல்லாம் சரியாகி நான், என் மகன், மருமகள், பேரன்கள் நன்றாகத் தான் இருப்போம்...”

என்.கணேசன்

நன்மையை மட்டுமே செய்து வரும் நல்ல உள்ளம் மட்டுமே இப்படி உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். சொன்னபடி நடக்கவும் நடக்கும்.....

ஜானகி தர்மசங்கடத்துடன் கணவனிடம் சொன்னாள். “அந்த நாசமாய் போன நாதாரி நாய் சொன்னதை நம்பி வருண் வீட்டுக்காரர்களிடம் எப்படியெப்படியோ நடந்து விட்டேன்.... நான் இனி எப்படி அவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்பேன்?....”

மாதவன் சொன்னார். “நான் அன்றைக்கே சொன்னேன். ஓடி ஒளிகிற ஆள் நல்லவனாய் இருக்க மாட்டான்னு...”

ஜானகி முறைத்தாள். “இந்த அளவு மோசமான மனசாட்சியும் இல்லாத புருகனை நான் இது வரைக்கும் பார்த்ததில்லை. அதனால் நான் ஏமாந்துட்டேன்.... அதைச் சொல்லிச் சொல்லிக் காட்ட வேண்டுமா? நீங்கள் இது வரைக்கும் யார் கிட்டயும் ஏமாந்ததே இல்லையா...”

எல்லா நேரங்களிலும் அம்மாவிடம் திட்டு வாங்கும் அப்பாவை வந்தனா புன்னகையுடன் பார்த்தாள்...

ஆசான் கோயமுத்தூரை அடைந்த போது அவருடைய புதிய அலைபேசி எண்ணுக்கு அழைப்பு வந்தது. மைத்ரேயனும், கௌதமும் கடத்தப்பட்ட தகவலையும், நடந்த சூழலையும் உளவுத்துறை அதிகாரி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சுருக்கமாகச் சொல்லி விட்டு எல்லா இடங்களிலும் தீவிர சோதனை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது என்பதையும் தெரிவித்தான்.

ஆசான் பேரதிர்ச்சியில் தளர்ந்து போனார். தலாய் லாமாவின் கனவு பலித்து விட்டது.....

வருண் நினைவு தெளிந்த பிறகு அப்பாவிடம் எல்லாவற்றையும் விளக்கி மன்னிப்பு கேட்க முற்பட்ட போது அக்ஷய் மகனைப் பேச விடவில்லை. “வருண் உன்னை இந்த அப்பாவுக்குப் புரியும்..... நீ எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை....”

என்றைக்குமே அவனுக்குக் குற்ற உணர்ச்சியையோ, தர்மசங்கடத்தையோ ஏற்படுத்தாத அந்த மாமனிதனை அளவில்லாத பாசத்தோடு வருண் பார்த்தான். இவர் எங்கே? அந்த விஷ ஜந்து எங்கே? சந்தித்த முதல் கணத்திலிருந்து இந்தக் கணம் வரை நல்லதைத் தவிர வேறெதையும் நினைக்கும் சந்தர்ப்பமே ஏற்பட்டதில்லையே! திடீர் என்று தம்பியின் நினைவு வந்தது. மனம் பாரமானது.... தந்தையிடம் மெல்லக் கேட்டான். “தம்பி?”

அக்ஷய் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தாமல் அமைதியாகச் சொன்னான். “தகவல் இதுவரை இல்லை.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனைக் கடத்தியவர்கள், கூட அவனையும் கடத்தினால் நம் மீது கட்டுப்பாடு வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்று நினைத்துக் கடத்தி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவனை ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்கள். அதனால் பயப்பட ஒன்றும் இல்லை....”

வருண் தம்பியை நினைத்துப் பார்த்தான். கௌதம் ஒரு நாளும் அம்மாவை விட்டு இருக்காதவன். பெரிதாய் பேசினாலும் பயந்த சபாவம் தான். கண்கலங்க வருண் சொன்னான். “ஆனால் கௌதம் பயப்படுவானேப்பா...”

“மைத்ரேயன் கூட இருக்கிறான். அவன் பார்த்துக் கொள்வான்...”

வருணுக்கு சந்தேகம் வந்து அகூயைக் கேட்டான். “மைத்ரேயனுக்கு அடுத்தவர் மனதில் இருக்கிறதெல்லாம் தெரியும் என்று அன்றைக்குச் சொன்னீர்கள். அது உண்மையென்று எனக்கும் படுகிறது. அப்படிப்பட்டவனை கடத்த ஒருவர் நெருங்கினால் அதற்கு முன்னேயே அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் தானேப்பா. அவன் ஏன் கத்தவில்லை. ஏன் வேறு எதாவது செய்யவில்லை.....?”

“எனக்குத் தெரிந்து அவன் எந்த சக்தியையும் பயன்படுத்தி எதையும் செய்ததாய் நினைவில்லை....” ஒரே ஒரு முறை சமீப மடாலயத்தில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தலைமைபிக்குவின் வீக்கம் குறைந்ததையும் அவனுக்கு
மைத்ரேயனின் திட்டமிட்ட செயலாய் நினைக்கத்
தோன்றவில்லை.

“பயன்படுத்தாத சக்தி இருந்து என்ன
பிரயோஜனம்ப்பா” வருண் ஆற்றாமையுடன் கேட்டான்.

அவனுக்கு அக்ஷய் பதில் சொல்லவில்லை. கௌதம
புத்தருடைய சீடர்கள், வழி வந்தவர்கள் எல்லாம்
மகாசக்திகளைப் படைத்தவர்களாயும், அவற்றைப்
பயன்படுத்தியவர்களாயும் இருந்திருக்கிறார்கள்.
பத்மசாம்பவா, போதி தர்மர் என்று எத்தனையோ
பேரைச் சொல்லலாம். ஆனால் புத்தர் எந்த
மகாசக்தியையும் பயன்படுத்தி அற்புதங்கள் புரியவில்லை
என்று சொல்கிறார்கள். புத்தரின் அவதாரமும் அப்படியே
இருக்க முயல்கிறதோ?

சிவப்பு ஸ்கார்ப்பியோ கார் கொச்சின் நகரத்தை
நோக்கி வேகமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது. தேவ்
வயதான தோற்றத்தில் இருந்தான். அவன் அருகில்
அமர்ந்திருந்த இளம்பெண்ணும் பாட்டியாக
மாறியிருந்தாள். திட்டத்தின் அடுத்த பகுதியை
நெருங்கிக் கொண்டிருக்கையில் மனம் கூர்மையாய்,
எச்சரிக்கையாய், இளைப்பாறாமல் இருக்க வெளி
இருட்டையே பல யோசனைகளுடன் தேவ் பார்த்துக்
கொண்டு வந்தான்.

என்.கணேசன்

வழியில் ஒரு இடத்தில் ஒளிவெள்ளம் பாய்ச்சும்
தெருவிளக்கை அந்தக் கார் கடக்கையில் தேவின்
பார்வை அவன் காலடியில் விழுந்தது. மைத்ரேயன்
கண்விழித்து அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.
தேவின் இதயம் ஓரிரு துடிப்புகளை மறந்து ஸ்தம்பித்தது.

அத்தியாயம் 103

மயங்கிக் கிடக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன் விழித்துக் கொண்டது எப்போது என்று தெரியவில்லை. அவனிடமிருந்து ஒரு சத்தமும் இல்லை.... இப்போது பார்த்தால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது தேவின் இரத்த அழுத்தத்தை அதிகரிக்க வைத்தது. ஸ்தம்பித்த இதயம் இப்போது ஒலிம்பிக்கில் ஓடியது.... தேவ் காட்சிப்பிழையோ என்று நினைத்து மைத்ரேயனைக் கூர்ந்து பார்த்தான். இப்போது மைத்ரேயன் கண்மூடியிருந்தான். மறுபடி வெளிச்சம் போய் விட்டது. இப்போது இருட்டில் இருந்து கொண்டே மைத்ரேயன் பார்ப்பது போன்ற பிரமை தேவுக்கு ஏற்பட்டது.

நகரப் பகுதியை நெருங்கும் போது அவன் கத்த ஆரம்பிக்கலாம். நாலு பேர் கவனத்தைக் கவர முயற்சிக்கலாம்....என்றெல்லாம் தோன்ற ஆரம்பிக்க தேவ் ஆபத்தை உணர்ந்தான். கடத்திய பின் ஏற்றியிருந்த மயக்க ஊசி மருந்து இன்னும் பல மணி நேரம் வேலை செய்யக்கூடியது. அவன் எத்தனையோ முறை பயன்படுத்தியிருப்பதால் அதில் அவனுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்தச் சிறுவனிடம் அது சரியாக வேலை செய்யவில்லையோ? இன்னொரு முறை அந்த மயக்க மருந்தைப் பயன்படுத்த வேண்டி

என்.கணேசன்

இருக்குமோ? எதற்கும் பொறுத்திருந்து பார்த்து தேவையானால் பயன்படுத்தலாம்..... அதிகமாய் அதை பயன்படுத்தினால் உயிருக்கும் ஆபத்து.... உயிரோடு ஒப்படைப்பதாக லீ க்யாங்கிடம் வாக்கு தந்திருக்கிறான்.

கார் கொச்சினை நெருங்கியது. ஆட்கள், சிக்னல்கள் என கார் கடக்க ஆரம்பித்த போது தேவ் இறுக்கத்தை உணர்ந்தான். மைத்ரேயன் எப்போது வேண்டுமானாலும் கத்த ஆரம்பிக்கலாம் என்று பயந்தான். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. அப்படியானால் அவன் விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல் தோன்றியது பிரமையோ?

ஆசான் ஆஸ்பத்திரி வராந்தாவில் அக்ஷயைச் சந்தித்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் அக்ஷய் வாழ்க்கையில் முதல் முறையாகக் கூனிக்குறுகினான். அவர் கைகளை இறுக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு வேதனையுடன் சொன்னான். “என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஆசானே. ஒத்துக் கொண்டபடி மைத்ரேயனை உங்களிடம் என்னால் ஒப்படைக்க முடியவில்லை. எதிர்பாராமல் என்னென்னவோ நடந்து விட்டது....”

ஆசான் அவன் இரண்டு கைகளையும் தன் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டு கண்கள் ஈரமாகச் சொன்னார். “உங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து மைத்ரேயரை அழைத்து வந்ததற்கு நானும், என்னைச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சேர்ந்தவர்களும் பல பிறவிகள் உங்களுக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறோம் அன்பரே. இந்தியா வந்ததும் எங்களிடம் ஒப்படைக்க நான் சம்மதித்திருந்தால் உங்கள் பங்கு முடிந்திருக்கும். இங்கு வரை மைத்ரேயரை அழைத்து வர வைத்ததால் தான் அவரும், அவரோடு சேர்ந்து உங்கள் மகனும் கடத்தப்படும்படி ஆகி விட்டது. நான் தான் உங்களிடம் மன்னிப்பு கோர வேண்டும் அன்பரே. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.....”

“எல்லாவற்றிற்கும் தயாராக நான் இருந்திருக்க வேண்டும் ஆசானே” அகூய் குற்ற உணர்ச்சி குறையாமல் சொன்னான்.

“தங்கள் மீது தவறில்லை அன்பரே. விதி ஒத்துழைத்தால் ஒழிய மனிதன் எதற்கும் தயார் நிலையில் இருக்க முடிவதில்லை என்பதை என் இத்தனை நீண்ட வாழ்க்கையில் அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன் அன்பரே. அதைப் பின்பு பேசுவோம். உங்கள் மூத்த மகன் இப்போது எப்படி இருக்கிறார்?”

“நலமாக இருக்கிறான். வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய்க் கொள்ளும்படி இப்போது தான் டாக்டர் சொன்னார்.....”

என்.கணேசன்

வீட்டுக்குப் போகும் போது ஆசான் கூடவே வந்தார். மரகதம், சஹானா, வருண் மூவருக்கும் மைத்ரேயனைப் பார்த்துக் கொண்டதற்காக ஹிந்தியில் நன்றி தெரிவித்தார். கௌதம் கடத்தப்பட்டதற்கு அவர்களிடமும் வருத்தம் தெரிவித்தார். மகன் நினைவில் உடைந்து போய் கண்கலங்கிய சஹானாவிடம் “போதிசத்துவர் அருளால் உங்கள் மகனுக்கு எந்தக் கெடுதலும் நேராது.... சீக்கிரமே வந்து விடுவான்” என்று தைரியம் சொன்னார்.

தனியாக அவரிடம் பேசும் போது அக்ஷய் சொன்னான். “எல்லா இடங்களிலும் தேடுதல் தீவிரமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது வரை எந்தத் தகவலும் இல்லை.... பிரதமர் கூட நிலவரத்தை அவ்வப்போது கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று உளவுத்துறை ஆட்கள் சொன்னார்கள்....”

தலையசைத்து விட்டு ஒரு கணம் அமைதியாகக் கண்மூடி பிரார்த்தனை செய்த அவர் பின் அவனிடம் ஆவலுடன் கேட்டார். “எனக்கு மைத்ரேயரைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள் அன்பரே. இத்தனை நாட்கள் அவருடன் இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். என்னவெல்லாம் நடந்தது... அவர் அந்த நேரங்களில் எப்படி நடந்து கொண்டார்...?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் அவரிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னான். மிகவும் பரவசத்துடன் அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். மைத்ரேயனின் விளையாட்டு ஆர்வத்தை அவன் சொன்ன போது சின்னக்குழந்தை போல் மனதார சிரித்தார். பின் சின்ன வருத்தத்துடன் சொன்னார். “எனக்கு தான் அவருடன் விளையாடக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.....”

அக்ஷய் பிரமிப்பு கலந்த புன்முறுவலுடன் அவரைப் பார்த்து விட்டு மற்றவற்றைச் சொன்னான். மைத்ரேயனை அடிக்க வேண்டி வந்ததை அவன் சொன்ன போது தானே அடிபட்டது போல ஆசான் துடித்தார். அக்ஷய் மறுபடி ஒருமுறை குற்ற உணர்ச்சியை உணர்ந்தான். ஆசான் பின் சமாளித்துக் கொண்டு தொடரச் சொன்னார். கடைசியில் புத்தகயா அனுபவத்தையும், கடத்தபடுவதற்கு முந்தைய நாளிரவு கண்ட கனவு அனுபவத்தையும் அக்ஷய் சொன்ன போது அவர் சிந்தனையில் மூழ்கினார்.

தேவ் கொச்சியைச் சென்றடைந்த போது இரவு மணி பதினொன்று. மீனவர்கள் தங்கியிருக்கும் பகுதியில் காரை நிறுத்திய போது அங்கு அவன் ஆட்கள் காத்திருந்தார்கள். கூட ஒரு மீனவனும் இருந்தான். கோவையிலிருந்து கூட வந்த பெண் காரிலிருந்து இறங்கி தன் முதாட்டி வேடத்தைக் கலைக்க ஆரம்பித்தாள். தேவின் ஆட்கள் காரிலிருந்து மைத்ரேயனையும்

என்.கணேசன்

கௌதமையும் இறக்கி இரண்டு சாக்குகளுக்குள் புகுத்திக் கட்டினார்கள். தேவ் கூர்மையாக மைத்ரேயனைக் கவனித்தான். உண்மையில் விழிப்பிருந்தால் இங்காவது கத்தவோ, திமிறவோ, சாக்குக்குள் புக மறுக்கவோ செய்வான் என்று எதிர்பார்த்தான். அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. அப்படியானால் காரில் அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தது போல தான் கண்டது பிரமையாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவன் சற்று நிம்மதியடைந்தான்.

பின் தேவ் மின்னல் வேகத்தில் மீனவ வேடத்திற்கு மாறினான். அவன் ஒரு கையில் தன் சூட்கேஸையும் மறு கையில் மைத்ரேயன் இருக்கும் சாக்கு மூட்டையை எடுத்துக் கொள்ள அங்கிருந்த மீனவன் கௌதம் இருக்கும் சாக்கு மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் சாக்குமூட்டைகளை சுமந்து கொண்டு முன் செல்ல அவன் ஆட்கள் கலைந்து போனார்கள். அந்தப் பெண் சிவப்பு ஸ்கார்ப்பியோ காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு போனாள். யாரும் ஒரு வார்த்தையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

தேவும், அந்த மீனவனும் ஒரு பெரிய படகை அடைந்தார்கள். அப்போது தான் தேவ் வாயைத் திறந்தான். “ரோந்துப் படகுகள் வரும் நேரம் உனக்குச் சரியாகத் தெரியும் தானே?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நான் பல வருடங்களாய் இந்தக் கடலில் போய் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்... எனக்கு ரோந்து படகுகள் வரும் நேரங்கள் அத்துபடி....”

“ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமாய் அல்லவா ரோந்து வருவார்கள்....”

“அவை ஆட்களைப் பொறுத்து மாறும்.... இன்று ட்யூட்டியில் இருக்கும் ஆட்கள் யார் என்று தெரியும். அவர்கள் எப்படி எங்கே வருவார்கள் என்பதும் தெரியும்....” அந்த மீனவன் உறுதியாகச் சொன்னான். இந்த வேலைக்கு அவனை சிபாரிசு செய்தவன் அந்த மீனவனைப் பற்றி பிரமாதமாகச் சொல்லி இருந்தான். பணத்தை தாராளமாகக் கொடுத்தீர்கள் என்றால் கொண்டு போய் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்த்து விடுவான். வேகமானவன் மட்டுமல்ல விவரமானவன் கூட.....”

இந்த ஒரு வேலைக்கு அவனுக்கு ஒரு லட்சம் தருவதாக பேசி முடிக்கப்பட்டு இருந்தது. படகில் இரண்டு மூட்டைகளையும் ஏற்றினார்கள். படகு கிளம்பியது. அந்த மீனவன் அதிகம் பேசாதவனாக இருந்தான். அது தேவுக்குப் பிடித்திருந்தது. படகை அவன் செலுத்திய விதமும் மிக லாவகமாகவும், வேகமாகவும் இருந்தது.

என்.கணேசன்

தேவுக்கு கிடைத்த தகவலின்படி எல்லா விமானநிலையங்களும், துறைமுகங்களும் கடுமையான சோதனைக்குள்ளாகி இருந்தன. கோவைக்கு அருகிலேயே கொச்சி இருப்பதால் அந்தத் துறைமுகத்தில் கெடுபிடி அதிகம் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதே போல எல்லா சோதனைச்சாவடிகள் கூட கடுமையாக சோதிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தன. அவர்கள் சோதனைகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கையிலேயே தேவ் அந்த சிறுவர்களோடு இந்திய எல்லைப் பகுதியைக் கடந்து போய்க் கொண்டே இருப்பான்.

திடீரென்று ஒரு பாதையின் பின்னால் மீனவன் படகை மறைத்து நிறுத்தினான். தேவ் ஏன் என்று கேட்கவில்லை. ஒரு வேலையில் திறமையானவன் என்று கண்டுபிடித்து அந்த வேலையை ஒப்படைத்த பின் அனாவசியமாய் கேள்வி கேட்பதோ, இடையில் மூக்கை நுழைப்பதோ அவனுக்கு பிடிப்பதில்லை. நான்கு நிமிடங்கள் கழிந்து ஒரு ரோந்துப் படகு தூரத்தில் தெரிந்தது.

ரோந்துப்படகு கண்பார்வையிலிருந்து மறையும் வரைக் காத்திருந்து விட்டு வேகமாக படகை மீனவன் செலுத்த ஆரம்பித்தான். சிறிதும் சலிக்காமல், ஓய்வெடுக்காமல் துடுப்புகளை அவன் இயக்கியது தேவை வியக்க வைத்தது. இரண்டு மணி நேரம் கழித்து தொலை தூரத்தில் ஒரு கப்பல் தெரிய ஆரம்பித்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மீனவன் அவனிடம் கேட்டான். “இது தானா நீங்கள் சொன்ன கப்பல்?”

பைனாகுலரில் தேவ் பார்த்தான். கப்பலின் மேல் சீனக்கொடி தெரிந்தது. “அது தான்...” என்று தேவ் சொன்னான். மேலும் வேகமாக மீனவன் துடுப்புகளை இயக்கினான்.

இந்திய கடல் எல்லைக்கு அப்பால் சென்று கொண்டிருந்த அந்த சீனக்கப்பல் சீனாவின் ஷாங்காய் துறைமுகத்தில் இருந்து பாகிஸ்தானின் கராச்சி துறைமுகத்திற்கு வாடிக்கையாய் செல்லும் கப்பல். அது எப்போதுமே இந்திய எல்லைக்குள் நுழைவதில்லை. அதனால் அந்தக் கப்பலில் மைத்ரேயன் கடத்தப்படலாம் என்கிற சந்தேகமே யாருக்கும் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை.

படகு அந்தக் கப்பலை அடைந்தவுடன் தேவ் திருப்தியுடன் புன்னகைத்தான்.

அத்தியாயம் 104

அந்த சீனக்கப்பலில் அவர்கள் ஏற ஏணி இறக்கப்பட்டது. தேவும் அந்த மீனவனும் சூட்கேஸுடனும், சாக்கு மூட்டைகளுடன் ஏறினார்கள். கப்பலின் கேப்டன் தேவைக் கூர்ந்து பார்த்தான். கேப்டனுக்குப் பின்னால் இரண்டு பேர் துப்பாக்கிகளுடன் தயாராக நின்றிருந்தார்கள். கேப்டனுக்கு லீ க்யாங் அனுப்பி இருந்த படத்தில் தேவ் கோட்டு சூட்டுடன் இருந்தான். இந்த மீனவ வேடத்தில் இருப்பவன் அவன் தானா என்று வெளிச்சத்தில் நன்றாகப் பார்த்து விட்டுத் திருப்தி அடைந்த பின் தான் கேப்டன் சின்னதாய் புன்னகை செய்து விட்டு “வாருங்கள்” என்றான்.

தேவ் அவனது எச்சரிக்கை உணர்வைத் தவறாக எண்ணவில்லை. அவனே அப்படித்தான் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பவன். தேவ் தங்களை அழைத்து வந்த மீனவனிடம் பணம் வைத்த உறையை நீட்டினான். “இதில் ஒரு லட்சம் இருக்கிறது” என்றான்.

முன்பே அவனுக்கு முன்பணம் ரூ25000/- தரப்பட்டு இருந்தது. எனவே பேசியபடி மீதம் ரூ75000/- அல்லவா வர வேண்டும் என்று மீனவன் குழம்பிய போது “பரவாயில்லை. வைத்துக் கொள்” என்று தேவ்

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

புன்னகையுடன் சொன்னான். அவன் மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிக் கொண்டு ஏணியில் இருந்து இறங்கினான்.

அவன் படகு போவதையே பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நின்று விட்டு தேவ் திரும்பினான். இரண்டு பேர் அந்த சாக்கு மூட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு கப்பலின் ஒரு தனி அறைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்த அறை ஓட்டல் அறை போல சகல வசதிகளுடன் இருந்தது. பின்னாலேயே வந்த கேப்டன் “என்ன தேவை என்றாலும் எண் ஏழு அழுத்துங்கள்.. என்னிடம் பேச வேண்டியிருந்தால் எண் ஒன்றை அழுத்துங்கள். நாளை காலை பார்ப்போம். இரவு வணக்கம்” என்று அங்கிருந்த இண்டர்காமை காண்பித்து ஆங்கிலத்தில் சொல்லி விட்டுப் போனான். சாக்கு மூட்டைகளைத் தரையில் கிடத்தி விட்டு அந்த ஆட்களும் போய் விட்டார்கள்.

கதவைத் தாளிட்டுத் திரும்பிய தேவ் இரு சாக்குமூட்டைகளையும் பிரித்து சிறுவர்களை அங்கிருந்த இரு கட்டில்களில் ஒன்றில் படுக்க வைத்து விட்டு தன் சூட்கேஸை இன்னொரு கட்டிலில் வைத்து அதிலிருந்து உடைகள் எடுத்து உடைமாற்றிக் கொண்டு திரும்பின போது மைத்ரேயன் கட்டிலில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அதிர்ந்து போன தேவைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்த மைத்ரேயன் “தண்ணீர் வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

என்.கணேசன்

தேவுக்கு இது கனவா, நனவா என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது. கண்களை ஒரு முறை கசக்கிக் கொண்டு முடித் திறந்து விட்டு அங்கே மேசையில் வைத்திருந்த புதிய தண்ணீர் பாட்டில்களில் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்ட மைத்ரேயன் அதைக் குடிக்க ஆரம்பித்தான். இந்தப் பையனும் ஏதோ கனவு பிரமையில் இருக்க வேண்டும். அது தான் இப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்ட தேவ் அவனை வினோதமாய் பார்த்தான்.

மைத்ரேயன் எழுந்து போய் அந்தத் தண்ணீர் பாட்டிலை மேசையில் அதே இடத்தில் வைத்து விட்டு மறுபடி கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டான்.

தேவ் மயக்க ஊசியை இந்தச் சிறுவனுக்குப் போட்டு விடுவது தான் நல்லது என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் மைத்ரேயன் சொன்னான். “ஊசி எல்லாம் போட வேண்டாம். நான் கத்தவோ, இங்கேயிருந்து தப்பிக்கவோ போவதில்லை.....”

தேவ் அதிர்ந்து போனான். இவனால் மனதில் உள்ளதைப் படிக்கவும் முடிகிறது. யோசிக்கையில் 'காரில் இவன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது பிரமை அல்ல' என்ற எண்ணம் வந்து போனது. பின் ஏன் இவன் எதுவும் செய்யாமல் அங்கிருந்தே அமைதியாக வந்தான் என்று தேவ் திகைத்தான். மைத்ரேயன் கட்டிலில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பத்மாசனத்தில் அமர்ந்தபடியே தியானம் செய்ய ஆரம்பிக்க தேவ் தூங்காமல் அவனையே குழப்பத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அப்படியே தூங்கிப் போனான். எத்தனை நேரம் தூங்கி இருப்பான் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. பேச்சு சத்தம் கேட்டு கண்விழித்தான். கண்விழித்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அப்படிப் படுத்திருந்தபடியே என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேட்டான்.

கௌதம் அழுகையுடன் கேட்டான். “நாம் எங்கே இருக்கிறோம்...?”

“ஒரு கப்பலில்....”

“நம்மைக் கடத்திக் கொண்டு வந்து விட்டார்களா... ஏன்?”

“என்னை ஏதோ அவதாரம் என்று நினைத்துக் கடத்துகிறார்கள். கூட இருந்ததால் உன்னையும் கடத்தி விட்டார்கள்....”

“அவதாரம் என்றால் கும்பிடத்தானே வேண்டும். ஏன் கடத்துகிறார்கள்?” கௌதம் குழப்பத்துடன் கேட்டான்.

“அவர்களைத் தான் கேட்க வேண்டும்.”

என்.கணேசன்

கௌதம் அழ ஆரம்பித்தான். “எனக்கு வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும்....”

“உஷ்ஷ்... அழாதே. அழுதால் அந்த ஆள் மயக்க ஊசி போட்டு மயங்கச் செய்து விடுவார். அவர் சூட்கேஸில் இரண்டு பாட்டில் மயக்க மருந்து இருக்கிறது....”

தேவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. உண்மையாகவே அவன் சூட்கேஸில் இரண்டு பாட்டில் மயக்க மருந்து இருக்கிறது... எப்படித் தெரியும். தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது சூட்கேஸைத் திறந்து பார்த்து விட்டானா, இல்லை....

கௌதம் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டான். “உனக்கு பயமாய் இல்லையா?”

“இல்லை. நீ இது வரை கப்பலில் போயிருக்கிறாயா?”

“இல்லை. “

“நாம் அழாமல் முரண்டு பிடிக்காமல் சமர்த்தாக இருந்தால் அந்த ஆள் நம்மை வெளியே கூட்டிக் கொண்டு போயும் காட்டுவார்.... நாம் இந்தக் கப்பலில் ஏதாவது விளையாடவும் செய்யலாம்.”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கௌதம் ஆனந்தம் அடைந்து மறுபடி அது தணிந்து கவலையுடன் கேட்டான். “அப்படியானால் வீட்டுக்குப் போவது எப்போது?”

“கூட்டிக் கொண்டு போக உன் அப்பா வருவார்”

திடீரென்று கௌதமுக்கு அண்ணன் வருண் முன்பு சொல்லி இருந்தது நினைவுக்கு வந்து உற்சாகமாகச் சொன்னான். “ஆமாம் அண்ணா சின்னதாய் இருந்த போது அவனையும் கடத்திக் கொண்டு போய் விட்டார்களாம். எங்கப்பா போய் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டதாய் சொல்லி இருக்கிறான். எங்கப்பா ஒரு சூப்பர்மேன்...”

“அவர் வரும் வரை நாம் ஜாலியாய் இருக்கலாம் சரியா?”

“சரி..... எனக்கு பசிக்கிறது”

தேவுக்கு தலை சுற்றியது.

அகஷயம், ஆசானும் உளவுத்துறை அதிகாரிகளிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு அதிகாரி சில நாட்களுக்கு முன்னாலேயே புதுடெல்லிக்கு “கோயமுத்தூரில் சில புகழ்பெற்ற தனியார் துப்பறியும் நிறுவனங்களின் ஒற்றர்கள் கணிசமான அளவில் கூடி இருக்கிறார்கள்” என்ற தகவல் கிடைத்திருக்கிறது என்றும்

என்.கணேசன்

அதை அவர்கள் கோயமுத்தூருக்கு மின்னஞ்சலில் அனுப்பி வைத்ததாகவும் சொல்கிறார்கள் என்றும் தெரிவித்தார். அந்த மின்னஞ்சல் இங்கு வந்து சேர்ந்த போது பணியில் இருந்த அதிகாரி இப்போது மாயமாக மறைந்து போய் விட்டார் என்று வருத்தத்தோடு சொல்லி முடித்த போது எதிரிகள் காய்களை மிக புத்திசாலித்தனமாக நகர்த்தி இருக்கிறார்கள் என்பது அக்ஷயக்குப் புரிந்தது.

இன்னும் மைத்ரேயன் கௌதம் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லை. எங்கோ அவர்கள் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கவும் கூடும் என்ற ஒரு கருத்தும் உளவுத்துறையில் இருந்தாலும் அக்ஷய அதை நம்பவில்லை. வேகமாக அவர்கள் இலக்கை நோக்கிப் போக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவர்கள் செய்து கொண்டு தான் இருப்பார்கள் என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது.... அக்ஷய நீண்ட யோசனைக்குப் பின் சொன்னான். “எனக்கு ஒரு உதவி வேண்டும்?”

“சொல்லுங்கள்”

“என் எதிர் வீட்டில் குடியிருந்த சேகர் எங்கிருக்கிறான் என்பது தெரிய வேண்டும். அவனிடம் எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது” அவன் அமைதியாகச் சொன்ன விதத்தில் அந்த மனிதனுக்கிருந்த ஆபத்தை அங்கிருக்கும் அனைவரும் உணர்ந்தார்கள்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“இந்தப் பையன்கள் நிஜமாகவே கடத்தப்பட்டவர்கள் தானா, இல்லை நீங்கள் ஆள் மாறி இவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டீர்களா?” கேப்டன் தன் சந்தேகத்தை வெளிப்படையாகவே தேவிடம் கேட்டு விட்டார்.

தேவ் கப்பலின் மேல் தளத்தில் மிக உற்சாகத்துடன் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிறுவர்களைப் பார்த்தபடியே சொன்னான். “என் இத்தனை வருட அனுபவத்தில் நானும் இது போல் பார்த்ததில்லை. என்ன நடக்கிறது என்றே தெரியவில்லை.”

அந்த சரக்குக் கப்பலில் இருந்த சில மாலுமிகளும் அந்தப் பையன்களை சுவாரசியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சிறுவர்களின் உற்சாகம் அவர்களையும் தொற்றிக் கொண்டது போல் இருந்தது.

தேவ் கேட்டான். “நாம் எப்போது கராச்சி போய் சேருவோம்”

“இதே வேகத்தில் போனால் மூன்று நாளில் போய் விடலாம்.” கேப்டன் சொன்னார்.

‘இந்த மூன்று நாளுக்குள் எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும்’ என்று தேவ் நினைத்துக் கொண்டான்.

என்.கணேசன்

அவன் அன்று காலை எழுந்தவுடனேயே மைத்ரேயன் தன் நண்பனுக்காகவும் அவனிடம் பேசினான். “என்னை மாதிரியே இவனும் சமர்த்தாய் பிரச்னை இல்லாமல் இருப்பான்... நீங்கள் இவனுக்கும் மயக்க ஊசி போடத் தேவையில்லை. சரியா?”

தேவ் தலையசைத்தான். மைத்ரேயன் சொன்னான். “இவனுக்குப் பசிக்கிறதாம்....”

கௌதம் நன்றாகச் சாப்பிட்டாலும் மைத்ரேயன் அளவாகவே சாப்பிட்டதை தேவ் கவனித்தான். சாப்பிட்டு விட்டு கப்பலின் மேல் தளத்திற்குச் செல்ல சிறுவர்கள் ஆசைப்பட்டார்கள். சின்ன தயக்கத்துக்குப் பிறகு அவன் அவர்களை அழைத்துப் போனான். சுட்ட வெயில் அந்தச் சிறுவர்களின் உற்சாகத்தைக் குறைத்து விடவில்லை. மதியம் சாப்பிட்டும் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். மாலை ஆகி இப்போதும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது மெல்ல மாலுமிகளும் விளையாட்டில் சேர்ந்து கொண்டார்கள்....

கேப்டன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுச் சொன்னான். “எனக்கென்னவோ அந்த திபெத் பையன் மாயக்காரன் போல தெரிகிறது....”

தேவுக்கு அதை மறுக்கத் தோன்றவில்லை.

அத்தியாயம் 105

இருட்டிய பிறகு ஒரு மாலுமியும், மைத்ரேயனும் செஸ் விளையாடிக் கொண்டிருக்க கௌதமும், மற்ற மாலுமிகளும் சூழ்ந்து அமர்ந்து சுவாரசியத்துடன் விளையாட்டை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திபெத் பையன் மாயக்காரன் என்று நம்பிய கேப்டன் மைத்ரேயனை நெருங்குவது கூட ஆபத்து என்று தூரத்திலேயே இருந்தான். தேவ் அவ்வப்போது கூட இருந்து ஆட்டத்தை சிறிது நேரம் பார்த்தான். அந்த மாலுமி மிகச்சிறந்த ஆட்டக்காரன் என்பது தெரிந்தது. மைத்ரேயன் அவனுக்கு ஈடு கொடுத்து ஆடியதுடன் சமயங்களில் மாலுமியை ஆழ்ந்து யோசிக்கவும் வைத்தான்....

தேவ் மற்ற நேரங்களில் கேப்டனுடன் இருந்து கொண்டிருந்தான். நடுக்கடலில் கப்பல் எவ்வளவு வேகமாகச் சென்றாலும் வேகமே வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியவில்லை. தேவுக்கு இந்த மூன்று நாட்களை சகிப்பது எளிதாகத் தோன்றவில்லை. மயக்க மருந்திலும் மயங்காத, எண்ணிய எண்ணங்களைப் படிக்க முடிந்த அந்தச் சிறுவன் ஆட்களைத் தன் வசப்படுத்துவதிலும் கெட்டிக்காரனாக இருப்பது அவனுக்கு நெருடலாக இருந்தது. அவனுக்கே கூட அந்தச் சிறுவர்களைப் பிடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது....

என்.கணேசன்

அவன் மீண்டும் போய் அவர்கள் ஆடுவதைப் பார்த்தான். இப்போது மைத்ரேயன் வெற்றி பெறும் சூழலில் இருந்தான். ஆனால் சிறிது நேரம் மாலுமி தாக்குப்பிடிப்பான் போல் இருந்தது. மைத்ரேயன் கண்கள் கடிகாரத்தைப் பார்த்தன. அடுத்தபடியாக வேண்டுமென்றே காயைத் தவறாக நகர்த்தி அந்த மாலுமியை வெற்றிபெற வைத்து ஆட்டத்தை அவன் முடித்துக் கொண்டான். மாலுமிகள் ஆரவாரம் செய்து தங்கள் சகாவின் வெற்றியைக் கொண்டாடினார்கள். கௌதமுக்கு தான் தன் நண்பனின் தோல்வி ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அந்த மாலுமி அன்புடன் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நீ குதிரையை அப்படி நகர்த்தியிருக்காமல் இருந்தால் நான் ஜெயித்திருக்க முடியாது....”

மைத்ரேயன் பின் தான் உணர்ந்தது போலக் காட்டிக் கொண்டான். அறைக்கு வந்தவுடன் கௌதம் களைப்புடன் உறங்க, மைத்ரேயன் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அப்போது தான் தேவுக்கு விளங்கியது. அவனுடைய தியான நேரம் நெருங்கியவுடன் தான் அந்த விளையாட்டுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருக்கிறான். வயதானவர்களுக்கே கூட அந்த உச்சக்கட்டத்தில் ஆட்டத்தில் இருந்து விலகுவது முடிகிற காரியம் அல்ல. இந்தச் சிறுவனுக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விளையாட்டு விளையாட்டு மாத்திரமே.... தேவுக்கு
அவனைப் பார்த்து பிரமிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அக்ஷய் வீட்டில் வந்தனாவின் குடும்பம் இருந்தது.
அக்ஷய் வெளியே போயிருந்தான். ஆசான் மைத்ரேயன்
படுத்த கட்டிலில் அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்து
கொண்டிருந்தார்.

ஜானகி சஹானாவிடம் மனமார மன்னிப்பு கேட்டுக்
கொண்டிருந்தாள். “அந்த நாசமாய் போன நாய் அப்படி
பொய் சொல்லி, வந்தனா கேட்டதற்கு வருணும் சரியாகப்
பதில் சொல்லாததால் நான் தப்பாக நினைத்துக் கொண்டு
விட்டேன். அப்போதே இவர் சொன்னார். ஓடி ஒளியற
ஆளை நம்பாதேன்னு. என் முளைக்கு எட்டவில்லை.....
அவன் எப்படி அழுதான் தெரியுமா? இப்போது தான்
எனக்கு விளங்குகிறது. அந்த நாய் ஜண்டு பாமையோ,
அமிர்தாஞ்சனையோ கண்ணில் தடவி அழுதிருக்கிறது
என்று. அந்த மணமும் வந்தது. அது கூட அப்போது
விளங்கவில்லை.....”

சஹானா சொன்னாள். “உங்கள் நிலைமையில் யார்
இருந்தாலும் அப்படித்தான் நினைத்திருப்பார்கள்....
உங்கள் மேல் தப்பில்லை....”

“உங்கள் மாமியார் வந்து அவனிடம் பேசின பிறகு
தான் எல்லாம் புரிந்தது. உங்களுக்கு அவனைப் பார்த்து

என்.கணேசன்

நாலு வார்த்தை நாக்கைப் பிடுங்குவது போல
கேட்கணும்னு தோன்றவில்லையா....”

“எனக்கு அவனைப் பார்க்கவும் பிடிக்கவில்லை.....”
என்று சஹானா அருவருப்புடன் சொன்னாள்.

திடீரென்று ஜானகிக்கு மரகதம் முன்பு அவள்
மகனை நாய் என்பது சரியில்லை என்று தோன்றியது.
என்ன இருந்தாலும் தாய் தாய் தானே!”

அவள் மெல்ல மரகதத்தைக் கேட்டாள்.
“உங்களுக்கு அவனை நாய் என்றதில் வருத்தமா?”

மரகதம் சொன்னாள். “எனக்கு எந்த
வருத்தமுமில்லை. ஆனால் நாய் கேட்டால் கண்டிப்பாய்
வருத்தப்படும்....”

அந்த நாயின் இருப்பிடத்தில் தான் அந்த
சமயத்தில் அக்ஷய் இருந்தான். உளவுத்துறை
கண்டுபிடித்து நெருக்கியதில் சேகரின் நண்பனே
அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான்.
உளவுத்துறையைப் பகைத்துக் கொண்டு அவன் அந்தத்
தொழிலில் நிறைய காலம் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது
என்பதால் திருப்பூரில் சேகர் தங்கி இருந்த லாட்ஜின்
விலாசத்தை அந்த சகா சொல்லி விட்டான்.

அழைப்பு மணி அடித்த போது வந்திருப்பது
அக்ஷய் என்று சேகர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கதவைத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திறந்தவுடன் திகைத்து பின் மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டு வெறுப்போடும் திமிரோடும் என்ன என்பது போலப் பார்த்தான். இப்போது அவன் தலையாய எதிரி இவன் தான் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. இவன் அவனது மனைவியை மனைவியாக்கிக் கொண்டு, அவனது மகனை மகனாக்கிக் கொண்டதும் அல்லாமல், அவனுடைய தாயையும் தாயாக்கிக் கொண்டவன்...

அக்ஷய் அமைதியாக உள்ளே நுழைந்து தாளிட்டது மட்டுமே சேகர் பார்த்தான். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கழுத்து திருகி வலி தாங்காமல் துடித்தபடி தரையில் விழுந்த போது அவனுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. என்ன நடந்தது? இவன் எப்படி என் அருகே வந்தான்?

“எனக்கு உன்னைப் போல் ஒரு ஈனப்பிறவியிடம் கதை பேச நேரமில்லை. இந்தக் கடத்தல் நாடகத்தில் நடந்ததை எல்லாம் ஒன்று விடாமல் சொல் பார்க்கலாம்....”

கழுத்து வலி உயிர் போக அவனை சேகர் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் அவன் எமன் போலவே தெரிந்தான். முகத்தில் கோபமோ, வெறுப்போ இல்லை என்றாலும் அந்த அமைதியில் பேராபத்தை சேகர் உணர்ந்தான்... இந்த வலியில் எப்படிச் சொல்வது என்று அவன் சைகை காட்டினான். அக்ஷய் கை அவன் கழுத்தின் அருகே சென்றது. கழுத்து சரியாகி வலி போய்

என்.கணேசன்

விட்டது. உடல் எல்லாம் வியர்த்தொழுக தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்த சேகருக்கு இவனிடம் நேரடியாக மோத முடியாது என்பது தெரிந்து விட்டது. இவனைப் பின்னால் பழிவாங்கிக் கொள்ளலாம். இப்போது நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவதே நல்லது என்று தோன்றியது. சொன்னான்.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட பிறகு அக்ஷய் கையைத் தூக்கியதை மட்டும் தான் சேகர் பார்த்தான். அடுத்த கணம் அப்படியே சேகர் கீழே சரிந்தான். இப்போது கழுத்து திருகவில்லை. ஆனால் கை கால்களை அசைக்க முடியவில்லை. “உன்னை நல்லபடியாக விட்டுப் போனாலும் நீ ஒழுங்காய் போய் விட மாட்டாய். திரும்பித் தேடி வருவாய். ஏதாவது செய்வாய். உன்னுடன் எதிர்காலத்தில் சம்பந்தப்பட எங்கள் யாருக்கும் விருப்பமில்லை. இனி உன்னால் நகர முடியாது. ஆனால் யோசிக்க முடியும். எப்படி இந்த நிலைமைக்கு வந்தோம் என்று யோசி. சாகும் வரை யோசிக்கலாம்....”

பீதியடைந்த சேகர் கண்களினால் கெஞ்ச ஆரம்பித்தான். அக்ஷய் அதைப் பார்க்கக்கூட இல்லை. வெளியே போய் விட்டிருந்தான்.

அந்த மூன்று நட்சத்திர ஓட்டலின் கண்காணிப்பு கேமிராவின் பதிவுகளை வரவழைத்து அவர்கள் பார்த்தார்கள். தேவும், சேகர் உட்பட அவனைப் பார்க்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வந்தவர்களும் பதிவாகி இருந்தார்கள். அந்தப் பதிவுகள் அவர்கள் பற்றிக் கூடுதல் விவரங்கள் அறிய புதுடெல்லிக்கு அனுப்பப்பட்டன.

மைத்ரேயனையும் கௌதமையும் இன்னமும் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அக்ஷய் தன் உள்ளுணர்வைச் சொன்னான். “எனக்கென்னவோ அவர்கள் நம் எல்லையைத் தாண்டி இருப்பார்கள் என்றே தோன்றுகிறது”

ஒரு உளவுத்துறை அதிகாரி சொன்னார். “எல்லா விமான நிலையங்களிலும், துறைமுகங்களிலும் நம் சோதனை தீவிரமாகவே இருக்கிறது....”

அக்ஷய் இந்திய வரைபடத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு திடீரென்று கேட்டான். “கடத்தப்பட்ட நாள் அல்லது மறு நாளில் கொச்சி துறைமுகத்தில் இருந்து ஏதாவது வெளிநாட்டுக் கப்பல் கிளம்பி இருக்கிறதா? ஏனென்றால் கோயமுத்தூரிலிருந்து கொச்சி துறைமுகம் அதிக தூரமில்லை”

உடனே அந்த அதிகாரி ஒரு எண்ணிற்குத் தொடர்பு கொண்டு அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்.

“இல்லை சார்.... ஆனால் நம் எல்லையைத் தொடாமல் சீனக்கப்பல் அன்று இரவு இப்பகுதியை கடந்தது. அது ஷாங்காயிலிருந்து கராச்சி செல்லும்

என்.கணேசன்

சரக்குக் கப்பல். தரைவழி, ஆகாய வழியாக, சீனாவும், பாகிஸ்தானும் பக்கமாக இருந்தாலும் கடல் வழியாகப் போவதானால் நம் நாட்டைச் சுற்றித் தான் போக வேண்டும்....அது மாதம் ஒரு முறை வழக்கமாய் செல்லும் கப்பல் தான்.” என்ற பதில் வந்தது.

அக்ஷய் உறுதியாகச் சொன்னான். “அந்தக் கப்பலில் தான் நம் பையன்கள் இருக்கிறார்கள்.”

எல்லோரும் அவனையே யோசனையுடன் பார்த்தார்கள். அவன் சொன்னான். “அது நம் கரைக்கு வராமல் இருக்கலாம். ஆனால் நம் கரையில் இருந்து ஒரு கள்ளத் தோணியில் அந்தக் கப்பலுக்குப் போகலாம் அல்லவா?”

உளவுத்துறையின் முத்த அதிகாரி சொன்னார். “இருக்கலாம். ஆனால் நம் எல்லைக்கே வராத ஒரு வெளிநாட்டுக் கப்பலை நாம் எதுவுமே செய்ய முடியாது. நடுக்கடலில் நமக்கு சோதனையிடும் அதிகாரம் இல்லை. அவர்கள் அனுமதிக்கவும் மாட்டார்கள்.... அது போய்ச் சேரும் நாட்டுக்கு நம் சந்தேகத்தை வேண்டுமானால் தெரியப்படுத்தி உதவி கேட்கலாம்.... அவர்கள் சோதித்துப் பார்த்து விட்டோம், இல்லை என்று சொன்னால் கேட்டுக் கொண்டு சும்மா தான் இருக்க வேண்டும்....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் ஏமாற்றத்துடன் பெருமூச்சு விட்டான்.

அந்த மூத்த அதிகாரி மெல்ல சொன்னார். “ஒன்று வேண்டுமானால் செய்யலாம். நம் நாட்டு உளவாளிகள் பாகிஸ்தானிலும் உண்டு. அந்தக் கப்பலில் கராச்சி துறைமுகத்தில் நம் பையன்கள் போய் சேர்கிறார்களா, சேர்ந்தால் அங்கிருந்து எங்கே அழைத்துப் போகப்படுகிறார்கள் என்பதை வேண்டுமானால் அவர்கள் மூலம் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம்.”

அக்ஷயும், ஆசானும் அந்தத் தகவலில் ஒரு நம்பிக்கைக்கீற்றைப் பார்த்தார்கள்.

அத்தியாயம் 106

கராச்சி சென்று சேர்வதற்குள் மாலுமிகளும், சிறுவர்கள் இருவரும் மிக நெருக்கமாகி விட்டிருந்தனர். பொதுவாக சரக்குக் கப்பலில் பெரும்பாலான நேரத்தைக் கழிக்கும் அவர்கள் வேலை சுவாரசியமானதல்ல. மந்தகதியில் நகரும் காலத்தை ஓட்டுவது இன்னொரு துறைமுகத்தைச் சேரும் வரை அவர்களுக்கு கஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த சிறுவர்களின் வரவு அவர்களுக்கு காலத்தை மறக்க வைத்தது.

கப்பலில் இரண்டு சிறுவர்கள் கடத்தப்படுவார்கள், அந்த ரகசியத்தை எங்கேயும் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கசிய விடக்கூடாது, கசிய விட்டால் விளைவுகள் கடுமையாக இருக்கும் என்று அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை விடப்பட்டிருந்தது. அடைத்து வைக்கப்படும் அந்தச் சிறுவர்களைக் கண்டும் காணாதது போல் இருந்து விட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் சிறுவர்கள் எந்தப் பிரச்சனையும் செய்யாமல் இருந்த போது, கப்பலில் இருந்து அவர்கள் தப்பிக்கவும் முடியாது என்ற நிலை இருந்த போது அவர்களை அடைத்து வைப்பதில் அர்த்தமில்லை என்றே தேவ் வெளியே விட்டான். அப்படி வெளியே வந்து விளையாடிய அந்தச் சிறுவர்களின் உற்சாகம் அந்த மாலுமிகளையும் தொற்றிக் கொண்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தொடர்ந்த இரண்டு நாட்களும் என்னென்னவோ விளையாட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து விளையாடினார்கள். தூரத்தில் வேறு ஏதாவது படகோ, கப்பலோ வரும் போது மட்டும் தேவ் சிறுவர்கள் கப்பலின் மேல் தளத்தில் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டான். தூரத்தில் இருந்து பைனாகுலரில் பார்த்தாலும் சிறுவர்கள் தெரிவதை அவன் விரும்பவில்லை. மற்றபடி சுதந்திரமாகச் சிறுவர்களை விட்டு, அவர்களைக் கண்காணிப்பதில் மட்டும் அலட்சியம் செய்யாமல் இருந்தான்.

செஸ் விளையாட்டு மட்டும் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு முறையாவது விளையாடப்பட்டது. தேவ் அதில் ஆர்வம் கொண்டவன் என்பதால் பெரும்பாலும் ஆட்டத்தைக் கவனித்தான். மைத்ரேயன் ஒரு ஆட்டத்தை தான் வென்றால் மறு ஆட்டத்தை அந்த மாலுமியை ஜெயிக்க வைத்தான். அதற்காக வேண்டும் என்றே சில தவறுகள் செய்கிறான் என்பதை தேவால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. வெல்வது கூட கௌதமுக்காக, அவனுடைய உற்சாகத்துக்காக அவன் செய்வது போல இருந்தது. அதனால் ஒரு முறை வெற்றி ஆர்ப்பாட்டம் கௌதமுடையதாகவும், இன்னொரு முறை மாலுமிகளுடையதாகவும் தினம் இருந்தது. இரண்டு ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் கலந்து கொள்ளாத மைத்ரேயன் முகத்தில் அந்த நேரங்களில் புன்னகை மட்டுமே பூத்திருக்கும்...

என்.கணேசன்

இரவு நேரமும் அதிகாலை நேரமும் மைத்ரேயனின் தியானம் தவறாமல் நடந்தது. ஒவ்வொரு நாளையும் தியானத்தில் ஆரம்பித்து தியானத்தில் முடிப்பது அவன் தவறாத வழக்கமாக இருந்தது. இரவு நேரங்களில் தூங்கப் போகும் முன் கௌதம் வீட்டு நினைவு வந்து வாட்டத்துடன் இருப்பான். கப்பலில் கடைசி நாள் இரவு “என் அம்மா நான் அங்கே இல்லை என்று அழுது கொண்டிருப்பார்களா?” என்று கௌதம் மைத்ரேயனிடம் கேட்டான்.

மைத்ரேயன் சொன்னான். “வருத்தப்படுவார்கள். ஆனால் உன் அப்பா எப்படியாவது உன்னைக் காப்பாற்றி விடுவார் என்பது தெரியும். அதனால் சிறிது தைரியமாகவும் இருப்பார்கள்”

கௌதம் சிறிது நேரம் கழித்துக் கேட்டான். “என் அப்பா காப்பாற்ற எப்போது வருவார்”

“அவர் எப்போது வருவதானாலும் வரட்டும். அது வரை நாம் ஜாலியாக இருப்போம். நம்மைக் கடத்தி இருக்கவில்லை என்றால் நம்மால் இப்படி கப்பலில் எல்லாம் வந்து ஆடி இருக்க முடியுமா? எல்லாவற்றிலும் ஒரு நல்லது இருக்கும். அந்த நல்லதை நாம் முழுவதுமாய் பயன்படுத்திக் கொள்வோம்...”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சரி” என்று சொன்ன கௌதமுக்கு மைத்ரேயன் சொல்வது புத்திசாலித்தனமாகவே பட்டது. பின் சீக்கிரமே உறங்கி விட்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்து மைத்ரேயன் தேவிடம் கேட்டான். “நாம் கப்பலின் மேல் தளத்திற்குப் போய் சிறிது நேரம் இருப்போமா? இரவு நேரத்தில் சமுத்திரம் பிரத்தியேக அழகு...”

தேவ் தயங்கினான். தனியாக இந்த இரவில் அவனை கப்பலின் மேல் தளத்திற்கு அழைத்துப் போவது உசிதம் தானா என்று எண்ணினான். மைத்ரேயன் சொன்னான். “நான் கண்டிப்பாக தப்பிக்கவோ கடலில் குதித்து விடவோ மாட்டேன்....”

தேவ் அவனுடன் கடலின் மேல் தளத்திற்குப் போனான். இரவு நேர சமுத்திரம் அன்று நிலவொளியில் தனி அழகுடன் இருந்தது. காற்று பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவனைத் தூரத்தில் தனியாக விட தேவ் விரும்பவில்லை. மைத்ரேயன் அமைதியாக அந்த சமுத்திரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தேவும் வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான். சிறிது சிறிதாக பேரமைதியை தேவின் மனம் உணர ஆரம்பித்தது. மனம் மிக லேசானது. பார்க்கும் எல்லாமே தனி அழகுடன் மின்னியது. ஆகாய நட்சத்திரங்கள், நிலா,

என்.கணேசன்

சமுத்திரம், தூரத்தில் தெரிந்த ஒரு கப்பலின்
விளக்குகள்... சின்னச் சின்ன சத்தங்களும்
சங்கீதமாயின.... காலம் மறந்து தேவ் நிறைய நேரம்
அமர்ந்திருந்தான்.

“போகலாமா” என்று மைத்ரேயன் கேட்ட போது
தான் நிகழ்காலத்துக்கு தேவ் வந்தான். இருவரும்
அறையை நோக்கி நடந்தனர். தேவ் தன் வாழ்நாளில்
இப்படியொரு அற்புதமான அனுபவத்தை
அனுபவித்திருந்ததில்லை. கோடிக்கணக்கில்
சம்பாதிப்பவன் என்பதால் செலவையும் அவன்
தாராளமாகவே செய்பவன். உலகத்தில் பல
இடங்களுக்குப் போயிருக்கிறான். பணத்தை நீராக
இறைத்து பல வித களிப்புகளைப் பெற்றிருக்கிறான்.
ஆனால் இது போன்றதொரு அமைதியையும்,
அழகையும் அவன் எங்குமே உணர்ந்து அனுபவித்தது
இல்லை.

நிறைந்த மனதுடன் மைத்ரேயனிடம் அவனால்
சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. “நன்றி” என்றான்.

மைத்ரேயன் புன்னகைத்தான்.

மறு நாள் மதியம் கப்பல் கராச்சி துறைமுகத்தை
அடைந்தது. கப்பலில் இருந்து சிறுவர்கள் இறங்கிய

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போது மாலுமிகள் பிரியாவிடை அளித்தார்கள். செஸ் ஆடிய மாலுமி மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நீ மிக நன்றாய் செஸ் விளையாடுகிறாய். இந்த வயதிலேயே இப்படி ஆடுகிறவன் இன்னும் பயிற்சி செய்தால் கண்டிப்பாக சர்வதேச போட்டிகளில் கூடக் கலந்து கொள்ளலாம்.”

சொன்ன பிறகு தான் இந்தச் சிறுவன் கடத்தப்பட்டவன், இவனை அவர்கள் என்ன செய்வார்கள், இவன் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்றே தெரியாதே, இவனிடம் போய் இதைச் சொல்கிறோமே என்று அவனுக்கு உறைத்தது.... மைத்ரேயன் அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். இறங்கும் சிறுவர்களைப் பார்த்து மாலுமிகள் கையசைத்தார்கள். சிறுவர்களும் கையசைத்துக் கொண்டே போனார்கள். கடைசியில் கையசைப்பில் அந்தக் கேப்டனும் கலந்து கொண்டது தேவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அந்தக் காட்சியை இரு மனிதர்கள் தனித்தனியாக ரகசியமாய் புகைப்படம் எடுத்தார்கள்.

கராச்சி துறைமுகத்தில் ஒரு அதிகாரி தேவை வரவேற்றார். சிறுவர்கள் மயக்க மருந்து தரப்பட்டு மயக்கமாய் இருப்பார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பில் தள்ளுவண்டி தயாராக இருந்தது. சிறுவர்கள் நடந்து

என்.கணேசன்

வருவதைப் பார்த்து கண்களை விரித்த அவர் வெளியே தயாராக நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்த கார் வரை அழைத்துச் சென்றார். தேவ் சிறுவர்களுடன் அமர்ந்து கொள்ள கார் அங்கிருந்து நேராக கராச்சி விமான நிலையத்திற்குச் சென்றது. கராச்சியில் தயாராக இருந்த ஒரு தனி விமானம் அவர்களை லாஸாவுக்கு அழைத்துச் சென்றது. அவர்களுக்காக லாஸா விமான நிலையத்தில் லீ க்யாங் காத்திருந்தான்.

கராச்சி துறைமுகத்தில் எடுக்கப்பட்ட இரண்டு புகைப்படங்களில் ஒன்று இந்திய உளவுத்துறைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இன்னொன்று மாராவுக்கு அனுப்பப்பட்டது

அக்ஷய் கையில் அந்தப் புகைப்படம் கிடைத்த போது அவனுக்குத் தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. படத்தைப் பெரிதாக்கி மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்தான். அவன் மகனும், மைத்ரேயனும் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து கையசைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மைத்ரேயன் முகத்தில் வழக்கமான அமைதி, கௌதம் முகத்தில் மகிழ்ச்சி, கப்பல் மேல்தளத்தில் கையசைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் முகத்தில் ஆத்மார்த்த அன்பு, நிறைந்திருந்தது... அவர்களுடைய குடும்பக்குழந்தைகளை வழியனுப்புவது போல் இருந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனிடம் அந்தப் புகைப்படத்தைத் தந்த உளவுத்துறை அதிகாரி சொன்னார். “இந்தப் படத்தைப் பார்த்தால் பையன்கள் கடத்தப்பட்ட மாதிரியே இல்லை. நாம் தான் அவர்களைச் சுற்றுலாப் பயணத்திற்கு அனுப்பி வைத்த மாதிரியும் அவர்கள் தங்கள் பயணத்தை சந்தோஷமாக அனுபவிக்கிற மாதிரியும் இருக்கிறது”

மகன் அழாமல் சந்தோஷமாய் தான் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்த அக்ஷய் கண்கள் நிம்மதியுடன் ஈரமாயின. அவன் ஆசானிடம் சொன்னான். “காரணம் மைத்ரேயனாகத் தான் இருக்க வேண்டும்”

ஆசான் அந்தப் படத்தில் மைத்ரேயனின் முகத்தில் தெரிந்த நிறைந்த அமைதியைப் பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அந்த அமைதியைப் பார்த்து திருப்தி அடைய முடியவில்லை. அந்த அமைதிக்கு ஆபத்தில்லை என்று அர்த்தமல்ல என்பதை அவர் அறிவார்.....

அந்த அதிகாரி வந்திருந்த அடுத்த தகவலைச் சொன்னார் “கராச்சியில் இருந்து லாஸா போகிறார்கள் என்று தகவல் வந்திருக்கிறது. லீ க்யாங் முன்பே அங்கு போய் விட்டான் என்று பீஜிங்கில் இருந்தும் நமக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறது....”

ஆசான் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது.

என்.கணேசன்

அத்தியாயம் 107

அக்ஷய் அதிகாலையில் வாசற்கதவைத் திறந்த போது ஒரு காகித உறை படியில் கிடந்தது. அக்ஷய் எடுத்து அந்த உறையைப் பிரித்தான். உள்ளே தட்டச்சு செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதம் இருந்தது.

“நீங்களோ, உங்கள் மகனோ எங்களுக்கு எதிரிகள் அல்ல. உங்கள் மகனுக்கு ஏதாவது தீங்கு விளைவித்து நாங்கள் எந்த லாபமும் அடையப்போவதும் இல்லை. அதனால் நீங்கள் முட்டாள்தனமாக ஏதாவது செய்யாமல் இருக்கும் வரை உங்கள் மகனுக்கு எந்தக் கெடுதலும் வராது என்பதை உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். உங்கள் மகன் நிச்சயமாக சில நாட்கள் கழித்து பத்திரமாக உங்கள் வீடு வந்து சேர்வான். உங்கள் மகனையோ, மற்றவனையோ கண்டுபிடிப்பதற்காக ஏதாவது சாகசம் புரிய நீங்கள் நினைத்தால் உங்கள் சாகசத்தில் நீங்கள் வெற்றி பெறவும் கூடும். ஆனால் அழைத்துக் கொண்டு போக கண்டிப்பாக உங்கள் மகன் உயிரோடு இருக்க மாட்டான். இது வெறும் மிரட்டல் அல்ல என்பது உங்கள் உள்மனதிற்குத் தெரியும் என்று நம்புகிறோம்.”

அந்தக் கடிதத்தில் கையெழுத்தில்லை. அக்ஷய் படித்து முடித்து விட்டு அதை சுக்குநூறாகக்

என்.கணேசன்

கிழித்தெறிந்தான். நேற்று தான் கராச்சியில்
எடுக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் புகைப்படத்தில் மகன்
மகிழ்ச்சியாக இருப்பதைப் பார்த்து சஹானா சிறிது
நிம்மதி அடைந்திருக்கிறாள். அந்த நிம்மதியைக்
குலைக்க அவன் விரும்பவில்லை.

லாஸாவுக்குப் போகும் தனிவிமானத்தில்
அமர்வதற்கு முன்பே சேகர் பற்றிய தகவல் தேவுக்கு
வந்து சேர்ந்தது. “முட்டாள்.... படுமுட்டாள்” என்று
மனதினுள் தேவ் சேகரைத் திட்டினான். வேலை
முடிந்தவுடன் அந்தப் பகுதியிலேயே தங்காமல் தூரமாகப்
போய் விடும்படி அவன் முன்பே தெரிவித்திருக்கிறான்.
வருணை விடுவித்து விடும்படி ஒரு ஆள் மூலம்
தெரிவித்த போதும் சீக்கிரம் ஊரை விட்டே போய்
விடும்படி மறுபடி சொல்லி இருக்கிறான். அப்படிச்
சொல்லியும் சேகர் கேட்கவில்லை. அல்பன்....
முட்டாள்.... முர்க்கன்..... அவன் மூலம் இன்னேரம்
தன்னைப் பற்றியும் அகூயும், உளவுத்துறையும்
அறிந்திருப்பார்கள் என்பதில் தேவுக்கு சந்தேகமில்லை.
அந்த முட்டாளை வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டதற்காக
தேவ் நிஜமாகவே வருத்தப்பட்டான்.

விமானத்தில் செல்லும் போது கௌதமின்
மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. முதல் முதலில் கப்பலில்
பிரயாணம் செய்தாகி விட்டது. இப்போது விமானத்திலும்
பயணம் செய்கிறான். நண்பன் மைத்ரேயன் சொன்னது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

போல எல்லாவற்றிலும் ஏதோ நல்லது இருக்கத்தான் செய்கிறது.....

லாஸா விமான நிலையத்தில் லீ க்யாங் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தான். மைத்ரேயன் விமானத்தில் அமைதியாக இறங்குவதைப் பார்த்தான். பின்னாலே அமானுஷ்யனின் மகன் விரிந்த கண்களுடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே இறங்குவதைப் பார்த்தான். அவர்களுக்கும் பின்னால் தேவ் இறங்கினான். லீ க்யாங்கின் கண்கள் மறுபடியும் மைத்ரேயனையே கூர்ந்து கவனித்தன. இப்படிப் பல முறை விமானங்களில் பயணித்திருந்தவன் போல அவன் பரபரப்பில்லாமல் இருந்தான். பின்னால் வந்த சிறுவனின் ஆச்சரியமோ, பரவசமோ, புதிய இடம் என்கிற தயக்கமோ எதுவும் இல்லாமல் அவன் இருந்தது லீ க்யாங்குக்கு மைத்ரேயனின் முதல் நேரடி அறிமுகமாக இருந்தது.

லீ க்யாங் தன் அருகே இருந்த ஒரு அதிகாரியின் காதில் ஏதோ சொல்லி விட்டு விமான நிலையத்தில் இருந்த தனியறைக்குப் போய் விட்டான். அந்த அதிகாரி சிறுவர்கள் இருவரையும் அந்த தனியறையின் வெளி இருக்கைகளில் அமர வைத்து விட்டு தேவை அறைக்குள் அனுப்பி வைத்தான்.

அறையில் லீ க்யாங் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அமர்ந்திருப்பதை தேவ் கண்டான். தேவைப்

என்.கணேசன்

பார்த்தவுடன் “வாழ்த்துக்கள் தேவ்” என்று லீ க்யாங் சொன்னபடி எதிர் நாற்காலியில் உட்காரக் கைகாட்டினான்.

உட்கார்ந்தபடியே “நன்றி சார்” என்றான் தேவ்.

“பிரயாணம் எப்படி இருந்தது?”

“நன்றாக இருந்தது சார்”

“பையன்கள் பிரச்னை எதுவும் செய்யவில்லையே?” கேட்டு விட்டு லீ க்யாங் தேவை கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

எல்லாவற்றையும் இன்னேரம் லீ க்யாங் அறிந்திருப்பான் என்று தேவுக்குத் தெரியும். தேவ் புன்னகையுடன் சொன்னான். “இது வரை எந்தக் கடத்தல்காரனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஒத்துழைப்பு கிடைத்திருக்காது சார்.”

லீ க்யாங் முகத்தில் கேள்விக்குறி எழுந்தது. தேவ் சொன்னான். “கப்பலுக்கு வந்த பிறகு மயக்கமருந்து பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கவில்லை. மைத்ரேயன் மயக்க மருந்து வேண்டாம், நாங்கள் தப்பிக்க முயற்சி செய்ய மாட்டோம். சமர்த்தாய் நீங்கள் சொல்கிறபடி கேட்கிறோம் என்றான். அப்படியே இருந்தான். அமானுஷ்யனின் பையனையும் அப்படியே இருக்க வைத்தான். அவர்கள்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பாட்டுக்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் பிரச்னை இருக்கவில்லை....”

சொல்லி விட்டு தேவ் லீ க்யாங்கின் எதிர்வினை என்ன என்று பார்த்தான். லீ க்யாங் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் இல்லை....

“மைத்ரேயனிடம் ஏதாவது பிரத்யேக சக்தி இருப்பதாக நினைக்கிறாயா?” என்று லீ க்யாங் கேட்டான்.

“அவன் அப்படி பிரத்யேக சக்தி எதுவும் காட்டவில்லை” என்று தேவ் சொன்னான். லீ க்யாங் இந்த தகவல்களுக்கு விலை பேசி இருக்கவில்லை. அதனால் சொல்லத் தேவை இல்லை என்று தேவ் அபிப்பிராயப்பட்டான். அவன் அந்த கூடுதல் தகவல்களுக்கு இன்னொரு இடத்தில் முன்பே விலைபேசி விட்டிருந்தான்....

லீ க்யாங் அதற்கு மேல் அதுபற்றிக் கேட்கவில்லை. “உன் பணத்தை உன் கணக்கில் போட ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன் சொல்லி இருக்கிறேன்.... இன்னேரம் வரவு வந்திருக்கும்....”

தேவின் அலைபேசியில் அதற்கான தகவல் அப்போது வந்து சேர்ந்தது. அலைபேசியை எடுத்து

என்.கணேசன்

அந்தக் குறுந்தகவலைப் படித்துப் பார்த்து தேவ் “வந்து விட்டது. நன்றி சார்” என்றான்.

தலையசைத்த லீ க்யாங் கேட்டான். “திரும்பவும் இந்தியா போகிறாயா?”

தேவ் சிரித்து விட்டான். “எனக்கென்ன பைத்தியமா? அமானுஷ்யனின் பையன் வீடு போய் சேரும் வரை இந்தியா அல்ல ஆசியாவிலேயே இருக்க மாட்டேன். இங்கிருந்து நேராக அமெரிக்கா தான் போகிறேன்.... உங்களுக்கு மைத்ரேயனின் புகைப்படம் அனுப்பி எனக்கும் உதவி செய்தவன் இப்போது முச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் பிணம் மாதிரி தான் இருக்கிறான் என்ற செய்தி வந்தது.”

“அவன் முட்டாள்” என்ற லீ க்யாங் முகத்தில் இகழ்ச்சி படர்ந்தது. “வேலை வேலையாகத் தான் இருக்க வேண்டும். தனி விருப்பு வெறுப்புகளை எல்லாம் இது போன்ற வேலையில் சேர்த்துக் கொண்டால் இப்படித் தான் முடியும்...”

தேவ் தலையாட்டி ஆமோதித்தான். சில வினாடிகள் கழித்து மெல்ல எழுந்தான். “நான் கிளம்பட்டுமா?”

லீ க்யாங் தலையசைத்தான். தேவ் அங்கிருந்து வெளியேறினான். வெளியேறியவன் இரண்டு சிறுவர்களையும் கடந்து சில அடிகள் தாண்டியபிறகு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

திரும்பி இருவரையும் பார்த்து கையசைத்தான். இருவரும் கையசைத்தார்கள். தேவ் போய் விட்டான்.

கௌதம் மெல்ல மைத்ரேயனைக் கேட்டான். “என்ன அந்த ஆள் நம்மை விட்டு விட்டே போய் விட்டார்....”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “அவர் வேலை முடிந்து விட்டது.”

“அப்படியானால் இங்கிருந்து நாம் எங்கே போவது?”

“அதை வேறு ஆட்கள் முடிவு செய்வார்கள்...”

கௌதமுக்குக் குழப்பமாய் இருந்தது. ஆனால் நண்பன் மைத்ரேயன் கூட இருக்கும் வரை எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை என்று நினைத்தவனாக பேசாமல் விமான நிலையத்தை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

ஒரு ஆள் வந்து மைத்ரேயனை மட்டும் அறைக்குள் அனுப்பினான்.

மைத்ரேயனையே கூர்ந்து பார்த்தபடி லீ க்யாங் அமர்ந்திருந்தான். மைத்ரேயன் அவனையே பார்த்தபடி அருகில் சென்றான். லீ க்யாங் உட்காரச் சொல்லவில்லை. மைத்ரேயன் உட்கார முயற்சிக்கவும் இல்லை. நிறைய நேரம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

என்.கணேசன்

லீ க்யாங்கின் பார்வையை முழுமையாக சந்திக்க முடிந்தவர்கள் குறைவு. மைத்ரேயன் பயம் சிறிதும் இல்லாமல் பார்வையை விலக்காமல் பார்த்ததை லீ க்யாங் ரசிக்கவில்லை.

லீ க்யாங் கடுமையான குரலில் கேட்டான். “நான் யார் என்று தெரியுமா?”

மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான். “தெரியாது”

“நீ எப்போது எங்கே எப்படிச் சாக வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பவன் நான். புரிகிறதா?” கடுமை குறையாமல் லீ க்யாங் கேட்டான். இந்தச் சிறுவனுக்குப் பயத்தை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான்.

“புரிகிறது. உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?” மைத்ரேயன் தயக்கமில்லாமல் அமைதியாகக் கேட்டான்.

“கேள்”

“நீங்கள் எப்போது எங்கே எப்படிச் சாவீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? உங்களால் தீர்மானிக்க முடியுமா?”

மேலேயிருந்து செங்கல் ஒன்று தலையில் நச்சென்று விழுந்தது போல் அதிர்ச்சியை லீ க்யாங் உணர்ந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயனின் குரலில் கேலியோ, எகத்தாளமோ
லேசாகத் தெரிந்திருந்தாலும் லீ க்யாங் அவனைக்
கோபத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை அறைந்திருப்பான்.
ஆனால் ஒரு முக்கிய கேள்விக்குப் பதில் அறிந்து
கொள்ளும் ஆர்வம் மட்டுமே மைத்ரேயனிடம் தெரிந்தது.

லீ க்யாங் பதில் சொல்லாமல் போகவே மைத்ரேயன்
அன்பாகக் கேட்டான். “அடுத்தவர் வாழ்க்கையைத்
தீர்மானிக்க முடிவதை விட அவரவர் வாழ்க்கையைத்
தீர்மானிக்க முடிவதல்லவா ஒருவருக்கு சிறப்பு?”

அத்தியாயம் 108

மைத்ரேயனின் இரண்டாவது கேள்வி லீ க்யாங்கை கேலி செய்வது போல இருந்தது. உன் வாழ்க்கையையே நீ தீர்மானிக்க முடியும் என்று உறுதியாக உன்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அப்படி இருக்கையில் என் வாழ்க்கையை தீர்மானிப்பவன் என்று என்ன பெருமை வேண்டிக்கிடக்கிறது என்று நாசுக்காகக் கேட்கிறானோ?

குரலில் கடுமையைக் கொண்டு வந்து லீ க்யாங் சொன்னான். “என் வாழ்க்கையை நான் தீர்மானிக்க முடியுமோ முடியாதோ ஆனால் உன் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் நிலையில் இருக்கிறேன். அது சிறப்பாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நான் சிறப்பில்லாத காரியங்களைச் செய்வதில் எந்த சங்கடமும் படாதவன். புரிகிறதா?”

மைத்ரேயன் புன்னகையுடன் சொன்னான். “புரிகிறது ஐயா”

லீ க்யாங்குக்கும் புன்னகைக்கத் தோன்றியது. ஆனால் வரவிருந்த புன்னகையை அப்படியே நிறுத்தி விட்டு கடுமையாகச் சொன்னான். “இங்கே நான் சொல்கிறபடி நடக்கிற வரை என்னால் எந்தப் பிரச்சனையும் வராது. அப்படி நடக்கா விட்டால் உனக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மட்டுமல்ல, வெளியே ஒரு பொடியன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறானே அவன், உன் அம்மா, உன் இரண்டு அண்ணன்கள் அத்தனை பேருக்கும் நரக வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தி விடுவேன். மரணமே பரவாயில்லை என்று நீங்கள் நினைக்கும்படி செய்து விடுவேன். இதில் உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் இருக்கிறதா?”

“இல்லை ஐயா. நான் இது வரை மற்றவர்களை அனுசரித்தே வாழ்ந்தவன். நீங்கள் சொல்கிறபடியே செய்கிறேன்” மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

“இது வரை அனுசரித்து வாழ்ந்திருந்தால் திபெத்தை விட்டுப் போயிருக்க மாட்டாயே” லீ க்யாங் சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

“ஒரு அன்பர் ஒரு நாள் இரவு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து என்னை இந்தியாவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். அவரிடம் நான் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை. அங்கிருந்து ஒருவர் என்னைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு இங்கு வரை திரும்பக்கூடிக் கொண்டு வந்து விட்டார். அவரிடமும் நான் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை. இப்போது நீங்கள் சொல்வதற்கும் நான் மறுக்கப் போவதில்லை. இதில் அனுசரணைக் குறைவு எங்காவது இருக்கிறதா ஐயா”

என்.கணேசன்

லீ க்யாங் மெல்லப் புன்னகைத்தான். “நீ முன்பு அதிகம் பேசாதவனாயிற்றே. இப்போது இவ்வளவு பேசுகிறாயே”

“நான் எப்போதும் அதிகம் பேசாதவன் தான். ஆனால் நீங்கள் கேட்டதற்கு நான் பதில் சொல்லாமல் இருந்தால் அதை நீங்கள் அனுசரணைக்குறைவாக நினைத்து விடுவீர்களோ என்று தான் விளக்கினேன் ஐயா”

லீ க்யாங் மீண்டும் முகத்தில் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்டான். “நீ தான் புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேயனா?”

“எனக்கு இந்தப் பிறவி தவிர வேறு பிறவி நினைவு எதுவும் இல்லை ஐயா” உடனே வந்தது பதில்.

“நல்லது. புத்தரின் அவதாரமான மைத்ரேயன் என் பாதுகாப்பில் தான் இருக்கிறான். அவன் தான் உலகம் அறியப்போகும் மைத்ரேயன். புரிகிறதா?” என்று கேட்டு கூர்ந்து பார்த்தான் லீ க்யாங்.

“அப்படியே ஆகட்டும் ஐயா” என்று சிறிதும் வருத்தமோ, தயக்கமோ இல்லாமல் மைத்ரேயன் சொன்னான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“நீ அவனுக்கு தியானம் எல்லாம் சொல்லித் தர வேண்டும். சரியா?”

“சரி ஐயா”

லீ க்யாங் இப்படிப்பட்ட ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. புத்தரின் அவதாரத்திற்கு நான் சொல்லித் தர என்ன இருக்கிறது ஐயா என்று கிண்டலாகக் கேட்டாலும் கேட்பான் என்று நினைத்திருந்தான்.... ஆனாலும் திருப்தியை வெளிக்காட்டாமல் கடுமையாக சொன்னான். “இப்படி ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும் ஐயா போட்டுப் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை”

“சரி”

தேவ் லீ க்யாங்கிடம் சொன்னபடி அமெரிக்காவுக்குத் தான் சென்றான். நியூயார்க் நகர விமான நிலையத்தில் இறங்கியவன் உடனடியாக மாராவைச் சந்தித்தான்.

மைத்ரேயனைக் கடத்தி வரும் வேலையை லீ க்யாங் ஒப்படைத்த மறு நாளே மாரா அவனைத் தொடர்பு கொண்டிருந்தான். ஆரம்பத்தில் இருந்து லீ க்யாங்கிடம் ஒப்படைக்கும் கணம் வரை மைத்ரேயன் குறித்த சின்னச் சின்ன தகவல்களையும் ஒன்று விடாமல்

என்.கணேசன்

தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது தான் அவன் கொடுத்த வேலை.

தேவுக்கு இதற்கு முன்பும் மாரா சில வேலைகளைத் தந்திருக்கிறான். அதற்கு தாராளமாகவே பணமும் தந்திருக்கிறான். மாராவை ஒரு உலகப்பணக்காரன் என்று மட்டுமே அறிந்திருந்த தேவுக்கு அவன் மைத்ரேயன் விஷயத்தில் காட்டும் இந்த ஆர்வம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனுக்குத் தெரிந்து மாரா மத ஆதரவாளனோ, மத எதிர்ப்பாளனோ அல்ல. வியாபாரம், பணம் தவிர வேறு எதிலும் ஆர்வம் இருப்பவன் அல்ல. அப்படிப்பட்டவன் புத்தரின் அவதாரம் என்று சிலரால் நினைக்கப்படும் ஒருவனைப் பற்றி சின்னச் சின்ன தகவல்கள் கூட ஒன்று விடாமல் தெரிந்து கொள்வது ஏன் என்று புரியவில்லை. ஆனால் அதைக் குறித்து அவன் அதிகம் குழப்பிக் கொள்ளவும் இல்லை. ஒரு வேலையில் இரண்டு இடங்களில் பணம் வருகிறதென்றால் சரி தான் என்று நினைத்தான்.

மாராவிடம் ஆரம்பத்தில் இருந்து கடைசியில் லீ க்யாங்கிடம் ஒப்படைத்து பேசி விட்டு வந்தது வரை எல்லாவற்றையும் சொன்னான். மாரா இடைமறிக்காமல் மிக உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தான். மயக்க மருந்து கொடுத்து கூட மயங்காமல் விழித்துக் கொண்டே வந்ததைச் சொல்லும் போது ஆச்சரியத்தை எதிர்பார்த்தான். ஆனால் மாரா ஆச்சரியத்தை அதில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மட்டுமல்ல அவன் சொன்ன எதிலுமே காட்டவில்லை. கடைசியில் கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“மயக்கமில்லாமல் விழித்திருந்தும் ஏன் அவன் கத்தவில்லை, நீ கடத்துவதைத் தடுக்கவில்லை என்று நினைக்கிறாய்”

“நான் அது பற்றி தான் நிறைய யோசித்தேன். கடைசியில் அவனும் திபெத் வருவதைத் தான் விரும்புகிறானோ என்று கூட சந்தேகம் வந்தது.....”

“திபெத்திற்குத் தான் அழைத்துப் போகிறாய் என்று அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்”

“அவனுக்கு நம் மனதில் இருப்பதெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறதால் அதுவும் தெரிந்திருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன்.... நான் மயக்க ஊசி போடலாம் என்று நினைத்தவுடனே அது வேண்டாம் என்று நேரடியாகப் பேசியவன், என் சூட்கேஸில் இரண்டு பாட்டில் மயக்க மருந்து இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டவனுக்கு மற்றதெல்லாம் கூடத் தெரியாதா என்ன?”

“அந்த சக்தி இருப்பதால் அவன் புத்தரின் அவதாரமாகவே இருப்பான் என்று நம்புகிறாயா?” மாரா மைத்ரேயன் பற்றி அதிகமாய் எதுவும் தெரியாதவன் போலவும், ஏதோ ஒரு விஷயத்திற்காக இப்போது தெரிந்து கொள்ள விரும்புவவன் போலவும் கேட்டான்.

என்.கணேசன்

“அந்த விளையாட்டு ஆர்வத்தைப் பார்த்தால் புத்தராக நினைக்க முடியவில்லை. திறமையான விளையாட்டுப் பையனாகத் தான் தெரிகிறது. ஆனால் விளையாட்டில் அடுத்தவனுக்கு விட்டுக் கொடுப்பதைப் பார்த்தால், ஜெயித்து வரும் விளையாட்டை தடால் என்று முடித்து விட்டு தியானம் செய்ய உட்கார்வதைப் பார்த்தால் இதெல்லாம் சாதாரணமானவர்கள் செய்யக்கூடிய காரியம் அல்ல என்றும் தோன்றுகிறது. அவன் புத்தரின் அவதாரமோ இல்லையோ சாதாரணமானவன் அல்ல என்பது மட்டும் நிச்சயம்....”

இன்னும் நிறைய கேள்விகள் மாரா கேட்டான். எவ்வளவு நேரம் தியானம் செய்தான், அப்போது அவன் முகம் எப்படி இருந்தது, நீ எப்படி உணர்ந்தாய், அவன் என்னவெல்லாம் சாப்பிட்டான், எவ்வளவு சாப்பிட்டான், வாய் விட்டு சிரிப்பதுண்டா, உணர்ச்சி வசப்பட்டதுண்டா, அவனாகப் பேசிய போதெல்லாம் எதைப் பற்றிப் பேசினான், என்பது போல் ஏராளமான கேள்விகள்..... சில கேள்விகளுக்கு தேவ் நினைவுபடுத்தி யோசித்துச் சொல்ல வேண்டி இருந்தது.... சில கேள்விகள் இதையெல்லாம் கூட கேட்பார்களா என்ற ஆச்சரியத்தையும் ஏற்படுத்தின. ஆனால் மாரா கேட்டான். எல்லாவற்றிற்கும் தேவும் பதில் சொன்னான்.

“அவன் யாரிடமாவது நெருங்கிப் பழகினானா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“அந்தப் பையன் கௌதமிடம் நெருக்கமாகப் பழகினான். மற்றவர்களுடன் ஒரு தூரத்தை எப்போதுமே தக்க வைத்துக் கொண்டான்....”

“உன்னிடமும், கௌதமிடமும் என்ன மொழியில் பேசினான்....”

“தமிழில் தான். தமிழில் நன்றாகவே பேசுகிறான்.... அவனுக்கு முன்பே தமிழ் நன்றாக வரும் போல....”

“நீ அவனுடன் இரவு கப்பலின் மேல் தளத்திற்குப் போன போது அற்புதமான அமைதியை அனுபவித்தேன் என்றாய். அந்த அனுபவத்தை விவரித்துச் சொல்லேன்...”

தேவுக்கு அதை உடனே விவரிக்கத் தெரியவில்லை. யோசித்து விட்டுச் சொன்னான். “ சொந்த ஊர் கடலூர், வாழும் ஊர் மும்பை என்பதால் சமுத்திரம் எனக்குப் புதியதில்லை. நிலா, நட்சத்திரம், காற்று, இருட்டு இதையும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவனுடன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்த போது அதெல்லாமே புதிதாய் அழகாய் பிரம்மாண்டமாய் தெரிந்தது. கேட்ட சின்னச்சின்ன சத்தம் கூட தேவ லோக சங்கீதம் மாதிரி இருந்தது. அவனாய் கூப்பிட்டிருக்காவிட்டால் நான் மணிக்கணக்கில் அந்த அமைதியையும் அழகையும் அனுபவித்திருப்பேன்.... எனக்கு.... எனக்கு அதை எப்படி விவரிப்பது என்று

என்.கணேசன்

தெரியவில்லை..... ஆனால் பத்து லட்ச ரூபாய் கொடு. அந்த அனுபவத்தை இன்னொரு முறை தருகிறேன் என்று சொன்னால் சந்தோஷமாக பத்து லட்சம் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டேன்....”

மேலும் நிறைய கேள்விகள் கேட்டு மாரா அவனை அனுப்பி விட்டான். இப்போது மைத்ரேயனைக் கடத்திய கணத்திலிருந்து லீ க்யாங்கிடம் சேர்த்த கணம் வரை கூடவே தான் இருந்த ஒரு உணர்வை மாரா பெற்று விட்டான். தன் ஆள் அனுப்பி இருந்த கராச்சி துறைமுகப் புகைப்படத்தையும் நீண்ட நேரம் பார்த்தான். மாலுமிகள், கேப்டன் கையசைப்பு, முக பாவம் எல்லாம் பார்த்து விட்டுக் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

கடைசியில் ஒரு கேள்வி மேலோங்கி நின்றது. “திபெத்திற்கு மைத்ரேயன் திரும்புவது லீ க்யாங்கின் திட்டமா? மைத்ரேயனின் திட்டமா?”

அத்தியாயம் 109

“அந்த ஆள் ஏன் முகத்தைக் கடுகடுவென்று வைத்திருக்கிறார்” என்று கௌதம் தாழ்ந்த குரலில் மைத்ரேயனைக் கேட்டான். இருவரையும் லீ க்யாங் ஜீப்பில் அழைத்துப் போய்க் கொண்டிருந்தான். பின்னாலும் முன்னாலும் போலீஸ் வாகனங்கள் பாதுகாப்புக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. லீ க்யாங் முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து தான் கௌதம் அப்படிக் கேட்டான்.

“அப்படிக் கடுகடுவென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் தான் நாம் பயந்து அவர் சொன்னபடி நடந்து கொள்வோம் என்று நினைக்கிறார்” என்றான் மைத்ரேயன்.

லீ க்யாங்குக்கு அவர்கள் இருவரும் தமிழில் பேசிக் கொண்டது புரியவில்லை. பின்னால் திரும்பி மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “அவன் என்ன கேட்டான்? நீ என்ன சொன்னாய்?”

மைத்ரேயன் இரண்டையும் மாற்றாமல் அப்படியே திபெத்திய மொழியில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னான். லீ க்யாங் அவன் சொன்னதை ரசிக்கவில்லை. அந்தப் பையன் கேட்டதிலும் தப்பில்லை, இவன் சொன்னதிலும்

என்.கணேசன்

தப்பில்லை, ஆனால் கேட்டவுடன் கொஞ்சமும் பயப்படாமல் அப்படியே மொழி பெயர்த்துச் சொன்ன துணிச்சல் லீ க்யாங்கை அசர வைத்தது. இருவரையும் முறைத்துப் பார்த்தான். கௌதம் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டு ஓரக்கண்ணால் திருட்டுத்தனமாய் லீ க்யாங்கைப் பார்க்க லீ க்யாங் முகம் கடுமையை இழந்தது. ஒன்றுமே பேசாமல் லீ க்யாங் திரும்பிக் கொண்டான்.

டோர்ஜேயையும், ஒற்றைக்கண் பிக்குவையும் தங்க வைத்திருந்த வீட்டை ஜீப் அடைந்தது. “இங்கேயே இருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு லீ க்யாங் இறங்கினான். அசலும் நகலும் சந்தித்துக் கொள்வதற்கு முன் சில விஷயங்களைச் சொல்லி நகலைத் தயார்ப்படுத்துவது நல்லது என்று அவன் நினைத்தான்.

லீ க்யாங் வந்து சேர்ந்ததை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஓடிச் சென்று டோர்ஜேயிடம் சொன்னார். “லீ க்யாங் வந்திருக்கிறான்...”

டோர்ஜே படித்துக் கொண்டிருந்த காமிக்ஸ் புத்தகத்தை வேகமாக மூடி ஒளித்து வைத்து விட்டு பிக்குவுடன் வேகமாய் முன்னறைக்கு வந்தான். டோர்ஜே கலவரத்துடன் கேட்டான். “ஏன் திடீரென்று....”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு “தெரியவில்லை...” என்று பதற்றத்துடன் சொன்னார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

படிகளேறி வந்து கொண்டிருந்த போது லீ க்யாங்கின் அலைபேசி அடித்தது. பீஜிங்கில் அவசர வேலை வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்தது. அவன் இன்று சில மணி நேரங்களாவது இங்கிருக்க வேண்டும் என்றெண்ணி வந்தது இனி நடக்க சாத்தியம் இல்லை. அவசர அவசரமாக அவன் படியேறினான்.

உள்ளே வந்த லீ க்யாங் பதற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் வணக்கத்தை சின்ன தலையசைப்போடு ஏற்றுக் கொண்டான். பின் லேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்த டோர்ஜேயைப் பார்த்துக் கேட்டான். “என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?”

எப்போதுமே டோர்ஜேயை “வணங்குகிறேன் மைத்ரேயரே” என்று ஆரம்பத்திலேயே பொய் வணக்கமாவது சொல்லும் லீ க்யாங் இன்று வணக்கம் தெரிவிக்காததுடன் இப்படி ஒருமையில் கேட்டது இருவருக்கும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது. டோர்ஜேக்கு நாக்கு வாயினுள் ஒட்டிக் கொண்டது போல் இருந்தது. பேச வரவில்லை.

“சூத்திரங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.” ஒற்றைக்கண் பிக்கு சமாளித்துக்கொண்டு சொன்னார்.

லீ க்யாங் இருக்கையில் அமர்ந்து அவர்கள் இருவரையும் எதிர் இருக்கைகளில் அமரச் சொன்னான். பின் ஒற்றைக்கண் பிக்குவிடம் சொன்னான். “இவனை

என்.கணேசன்

உலக அரங்கில் அரங்கேற்றும் நேரம் நெருங்கி விட்டது பிக்குவே”.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு மெல்ல கேட்டார். “அந்த... அந்த மைத்ரேயன்....?”

“வெளியே ஜீப்பில் அமர்ந்திருக்கிறான்”

இருவர் முகங்களும் ரத்தம் வடிந்து வெளுத்தன.

லீ க்யாங் சொன்னான். “இது வரை உங்களிடம் இவன் நிறைய கற்றுக் கொண்டாகி விட்டது. இனி அவனிடமும் சில நாட்கள் கற்றுக் கொள்ளட்டும். இவனை மைத்ரேயனாக நாம் அறிமுகப்படுத்தும் போது யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் வரக்கூடாது”

“அசல் இருக்கிற வரை நகல் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது” என்று சூசகமாகச் சொல்லி அசலுக்கு இப்போது ஆபத்துக் காலம் என்று பத்மசாம்பவாவின் ஓலை சொல்கிறது என்று குறிப்பும் கொடுத்து அனுப்பினால் சொன்னதைச் செய்யாமல் அந்த அசலையே அங்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து அவனிடமிருந்தும் இந்த நகல் கற்றுக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்கிறானே இந்த பாழாய் போனவன் என்று ஒற்றைக்கண் பிக்கு மனதிற்குள் திட்டினார். ஆனால் அவர் தலை மட்டும் சரியென்று அசைந்தது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஆனால் டோர்ஜே முகத்தில் பயம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. லீ க்யாங் டோர்ஜேயைப் பார்த்து நம்பிக்கை ஊட்டும் தொனியில் சொன்னான். “அவனை சிலர் மைத்ரேயன் என்று நம்புகிறார்களே ஒழிய அவனே அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவனிடம் கற்றுக் கொள்ளவும் உனக்கு நிறைய இருக்கிறது. முக்கியமாக தியானத்தைக் கற்றுக் கொள். அதிகபட்சம் ஒருவாரம் அவன் இங்கே இருப்பான். அதற்குப் பிறகு போய் விடுவான். பின் என்னைக்குமே வர மாட்டான். உன் வழியில் குறுக்கிட மாட்டான். அதனால் நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. இந்த ஒரு வாரத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கற்றுக் கொள். அவன் சொல்லித்தந்து கற்றுக் கொள்வதைக் காட்டிலும் நீ அவனைப் பார்த்துக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. புரிகிறதா?”

டோர்ஜேக்கு தலை சுற்றுகிற மாதிரி இருந்தது. திடீரென்று லீ க்யாங் ஏற்றுகிற பாரம் அவனுக்குத் தாங்க முடிகிறதாய் இல்லை. ஆனாலும் அவன் ஆசிரியரைப் போலவே தலையசைத்தான்.

லீ க்யாங் ஒற்றைக்கண் பிக்குவிடம் சொன்னான். “நீங்கள் இவன் அவனிடமிருந்து படிக்க வேண்டியதைப் படிக்கிறானா என்று பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவனும், அவனுடன் இருக்கும் இன்னொரு பையனும் இன்னும் ஒரு வாரம் இங்கிருப்பார்கள். அப்புறம் போய்

என்.கணேசன்

விடுவார்கள். அதற்குப் பிறகு ஒரு வாரத்திற்குள் இவனை அரங்கேற்றப் போகிறோம். அந்த நேரத்தில் நானே வருகிறேன்.... அந்த மைத்ரேயன் இங்கே இருக்கும் வரை சிறப்புக்காவல் இந்த வீட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ஆயுதம் ஏந்திய ஐந்து பேர் வெளியே காவலுக்கு இருப்பார்கள்.... யாராவது இங்கிருந்து தப்பிக்க முயற்சி செய்தாலோ, வெளியாட்கள் இங்கே நுழைய முயற்சி செய்தாலோ யோசிக்காமல் சுட்டுக் கொல்லச் சொல்லி இருக்கிறேன்.....”

அவசர அவசரமாகச் சொல்லி விட்டு லீ க்யாங்கிளம்பினான். கிளம்பும் போது அங்கு வந்த சமையற்கார ஒற்றனைப் பார்த்து சமிக்ஞை செய்யவே அவனும் பின்னாலேயே சென்றான். பாதிப்படிகள் இறங்கிய பின் லீ க்யாங் அவனிடம் சில கட்டளைகள் இட சமையல்காரன் தலையசைத்தான். பின் வேகமாகப் படிகள் இறங்கிய லீ க்யாங் ஜீப்பில் இருந்த மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “இனி சுமார் ஒரு வாரம் நீங்கள் இந்த வீட்டில் தான் இருக்கப் போகிறீர்கள். இங்கே தான் மைத்ரேயன் இருக்கிறான். அவனுக்குத் தியானம் கற்றுக் கொடு. தெரியாததைக் கேட்டால் கற்றுக் கொடு. எந்தக் காரணம் கொண்டும் வீட்டை விட்டுத் தப்பிக்க முயற்சி செய்யாதீர்கள். உயிர் மிஞ்சாது. புரிகிறதா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“புரிகிறது” என்று அமைதியாக மைத்ரேயன் பதில் அளித்தான். இப்போது அவன் அமைதியும், அனுசரணையும் லீ க்யாங்குக்கு ஏதோ வில்லங்கமாகத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. சந்தேகத்துடன் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தபடியே லீ க்யாங் கேட்டான். “நீ எனக்குத் தெரியாமல் ஏதாவது திட்டம் வைத்திருக்கிறாயா?”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “மனிதன் போடும் திட்டங்களைப் பார்த்து இறைவன் சிரிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். எனவே நான் திட்டம் எதுவும் போடுவதில்லை....”

தன் திட்டங்களையும் மறைமுகமாக கேலி செய்கிறானோ என்ற சந்தேகம் லீ க்யாங்குக்கு வந்தது. இது வரை இவனைப் பற்றிப் படித்ததில் இந்த எகத்தாளம் பற்றி எந்த தகவலும் இல்லையே. சொல்லப் போனால் இப்போது இருக்கிற தைரியம், வெளிப்படையான துணிச்சலான பேச்சு பற்றி கூடப் படிக்கவில்லையே... கூர்மையாக அவன் மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். அந்த முகத்தில் கேலியோ, ஏளனமோ தெரியவில்லை. மகத்தான உண்மை ஒன்றைச் சொல்லி நிற்கிற பணிவே தெரிந்தது. அடிக்கடி ஐயா என்று சொன்னவன் லீ க்யாங் வேண்டாம் என்ற பின் ஒரு வாக்கியத்துக்குக் கூட ஐயா என்று சொல்லவில்லை என்பதையும் லீ க்யாங் கவனித்தான். இவனை எல்லாம்

என்.கணேசன்

அரை மணி, ஒரு மணி நேரத்தில் எல்லாம் புரிந்து கொள்வது கஷ்டம்....

பெருமூச்சு விட்ட லீ க்யாங் ஜீப்பின் முன்பகுதியில் வைத்திருந்த ஒரு பையை மைத்ரேயனிடம் நீட்டினான். “உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இதில் உடைகள் இருக்கின்றன....”

வாங்கிக் கொண்ட மைத்ரேயன் “மிக்க நன்றி” என்று தலை வணங்கினான். லீ க்யாங்கின் ஜீப் அங்கிருந்து பறந்தது. வரும் போது ஜீப்பைப் பின் தொடர்ந்து வந்த போலீஸ் வாகனம் இப்போது பின் தொடரவில்லை. அதிலிருந்து துப்பாக்கி ஏந்திய போலீஸார் அந்த வீட்டுக் காவலுக்குத் தயாரானார்கள்.

மைத்ரேயனும், கௌதமும் படியேறினார்கள். மேலே இருந்து ஒற்றைக்கண் பிக்குவும், டோர்ஜேயும், சமையல்காரனும் அவர்களை வைத்த கண் எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

மாராவுக்கு மைத்ரேயன் இருக்கும் இடம் பற்றிய தகவல் போய் சேர்ந்தது. “.... ஆரம்பத்தில் அந்த வீட்டைக் காவல் காக்க துப்பாக்கி ஏந்திய ஐந்து போலீஸ்காரர்களை ஏற்பாடு செய்திருந்த லீ க்யாங் பீஜிங் விமானம் ஏறுவதற்கு முன் கூடுதலாக ஐந்து பேரைத் தெருவையே கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறான்.... அதனால் மைத்ரேயன் இருக்கும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தெருவுக்கே கூட அவர்கள் அறியாமல் போய் விட முடியாது.... “

மாரா புன்னகைத்தபடி தன் மற்ற வேலைகளில் ஆழ்ந்தான். திடீரென்று அவன் மேசையில் வைத்திருந்த பழங்கால மரப்பெட்டியின் இடுக்கிலிருந்து நீல நிற ஒளி ஒளிர ஆரம்பித்தது. அவசரமாக திறந்து பார்த்தான். கருப்புத் துணியால் போர்த்தி வைத்திருந்த மாராவின் சிலை தான் ஒளிர்ந்தது. மாரா திகைத்தான். ரகசியச்சடங்கில் ஈடுபட்டு பிரார்த்திக்கும் போது மட்டுமே ஒளிரக்கூடிய அவர்கள் தெய்வத்தின் சிலை இப்போது ஒளிர்வதன் காரணத்தை அவனால் உணர முடியவில்லை. கவனத்தை அந்தச் சிலையில் குவித்தான். ஒளிர்வது நின்றது. அவர்களுடைய மகாசக்தி ஏதோ அவசர எச்சரிக்கை உள்ளது என்று சொல்லி விட்டுப் போனதாக உள்ளுணர்வு சொன்னது.

ஆழமாக யோசித்து விட்டு சைத்தான் மலையில் அவர்கள் இயக்க உள்வட்ட ஆட்களை உடனடியாகக் கூட்டி, ரகசியச்சடங்கை மறுபடி ஒருமுறை நடத்தி அந்த அவசர எச்சரிக்கை என்ன என்பதையறியவும், மைத்ரேயன் விஷயத்தில் இறுதி முடிவெடுக்கவும் மாரா தீர்மானித்தான்.

அத்தியாயம் 110

அக்ஷயின் அண்ணா ஆனந்த் அலைபேசியில் தம்பியைத் தொடர்பு கொண்டான். மைத்ரேயனும், கௌதமும் கடத்தப்பட்ட தகவல் வெளியே கசியாமல் ரகசியமாகவே உளவுத்துறை பார்த்துக் கொண்டாலும் சிபிஐயில் இருக்கும் ஆனந்த் தாமதமாகவாவது தன் நண்பன் ஒருவன் மூலம் அறிந்தான். தம்பியாக அந்தத் தகவலைத் தனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை என்று கோபித்துக் கொண்டான்.

“நீயும் கவலைப்படுவாய். தெரிந்து உன்னாலும் இப்போதைக்குச் செய்ய முடிந்தது எதுவுமில்லை....” அக்ஷய் சொன்னான்.

ஆனந்தால் அவன் சொன்னதை மறுக்க முடியவில்லை. ஆற்றாமையுடன் சொன்னான். “மைத்ரேயன் விவகாரத்தில் நீ ஈடுபடாமல் இருந்திருந்தால் இதெல்லாம் நடந்திருக்காது தானே....”

“என் மகன் கடத்தப்பட வேண்டும் என்பது விதியில் இருந்தால் சீனாக்காரனுக்குப் பதில் தலிபான் கடத்தியிருப்பான் அண்ணா...” பொறுமையாக அக்ஷய் சொன்ன போது தம்பியின் பெருந்தன்மையை எண்ணி ஆனந்த் மனம் நெகிழ்ந்தான். சேகர் உள்ளே புகுந்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

குழப்பாமல் இருந்திருந்தால் வருண் கடத்தலின் போதே இது மைத்ரேயனுக்கான தூண்டில் என்பதை அகூய் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்திருக்க மாட்டான் என்று ஆனந்த் நினைத்துக் கொண்டான்.

“இனி என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

சற்று முன் தான் லீ க்யாங் லாஸாவில் இருந்து தனியாக தான் பீஜிங் திரும்பினான் என்று தகவல் இந்திய உளவுத்துறைக்கு வந்தது. அதனால் மைத்ரேயனும் கௌதமும் திபெத்தில் தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் ஊகித்தார்கள்.

“நானும் ஆசானும் திபெத் போவதாக உள்ளோம்....இரண்டு நாளில் கிளம்பி விடுவோம்....” அகூய் அண்ணனிடம் சொன்னான்.

“லீ க்யாங் அலட்சியமாக இருக்க மாட்டான். திபெத்தின் எல்லா நுழைவுகளிலும் கெடுபிடி அதிகமாகத் தான் இருக்கும்....”

“பார்ப்போம்....”

“கவனமாய் போய் வா. கௌதமோடு இந்தியா நுழைந்தவுடன் முதல் தகவல் சஹானாவுக்கு சொன்னால் அடுத்ததாய் எனக்குத் தான் சொல்ல வேண்டும். சரியா”

என்.கணேசன்

ஆனந்திடம் பேசி முடித்தவுடன் வருண் வந்தான். அவன் முகத்தில் இப்போது பழைய களை திரும்பி விட்டிருந்தது. தம்பி கடத்தப்பட்டது பேரிடியாக இருந்தாலும் “அவர்களுக்கு கௌதம் எதிரியல்ல. மைத்ரேயனுடன் சேர்ந்து கொண்டு போய் என் தலையீட்டைத் தடுக்கப் பார்க்கிறார்கள். அவ்வளவு தான். கௌதம் பிரச்னை இல்லாமல் வந்து சேர்ந்து விடுவான்” என்று வீட்டில் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி அக்ஷய் சொல்லி இருந்ததும், அதற்கேற்ற மாதிரி கராச்சி துறைமுகத்தில் இருந்து புகைப்படம் வந்து சேர்ந்ததும் மற்றவர்களைப் போலவே வருணையும் சற்று நிம்மதியடைய வைத்திருந்தது. வந்தனாவும் அவள் குடும்பமும் இப்போது சுமுகமாகி விட்டதும் வருணைப் பழைய வருணாக மாற்றி விட்டிருந்தது. மகனைப் பழைய களையில் பார்க்க ஆரம்பித்ததில் அக்ஷய்க்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது....

வருண் அக்ஷய் அருகில் உட்கார்ந்தான். அவனை ஏதோ சிந்தனை அழுத்துவது போல் தெரிய அக்ஷய் கேட்டான். “என்ன வருண்?”

“அவன்.... அவன்.... திரும்பவும் வருவானாப்பா?”

எவன் என்று அக்ஷய் கேட்கவில்லை. அவன் கேட்பது கௌதமை அல்ல என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சேகரின் பெயரைக் கூடச் சொல்ல வருணுக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அருவருப்பாக இருக்கிறது..... மகன் தோளை
இறுக்கியபடி அக்ஷய் சொன்னான். “வர மாட்டான்....
என்றைக்குமே வர மாட்டான்....”

வருணின் மனதில் இருந்த பாரம் இறங்கியது
அவன் முகத்தில் நன்றாகவே தெரிந்தது. வார்த்தைகள்
இல்லாமல் தந்தையைக் கட்டிக் கொண்டான்.
“நன்றிப்பா.....”

சேகரை என்ன செய்தீர்கள் என்று வருணும்
கேட்கவில்லை. என்ன செய்தேன் என்று அக்ஷயும்
சொல்லவில்லை.

“இங்கேயும் ஒரு மைத்ரேயன் இருக்கிறானா?
உங்கள் ஊரில் இந்தப் பெயர் அதிகமோ?” என்று
கௌதம் படிகளேறிக் கொண்டே நண்பனைக் கேட்டான்.

“அப்படிச் கிடையாது. என் சொந்தப் பெயரே கூட
அது இல்லை. சில பேர் என்னை மைத்ரேயன் என்று
கூப்பிட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதே போல் அந்தப்
பெயரையும் வேறு பெயர் உடையவனாக இருப்பான்.
அவனை அந்த அதிகாரி போல் சிலர் மைத்ரேயன்
என்று கூப்பிடுகிறார்கள்....” மைத்ரேயன் சொன்னான்.

கௌதமுக்கு குழம்பியது. ‘ஏன் அப்படி வேறு பெயர்
வைத்துக் கூப்பிட வேண்டும்?’

என்.கணேசன்

அவன் அந்த சந்தேகத்தைக் கேட்கும் முன் வாசற்கதவை அடைந்து விட்டார்கள். ஒற்றைக்கண்பிக்குவுக்கு மைத்ரேயன் நெருங்க நெருங்க இதயம் சம்மட்டியால் அடிப்பது போல் உணர்வது அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. மைத்ரேயனின் பார்வை ஒரு கணம் அவரை ஊடுருவியது. அவருடைய அந்தராத்மாவையே அவன் பார்த்த மாதிரி இருந்தது. அவர் அவனை ஒழித்துக் கட்டும்படி நாசுக்காக லீ க்யாங்கிடம் சொன்னதைக் கூட அறிந்திருப்பானோ? அவன் உள்ளே நுழைந்தவுடன் அவரையும் அறியாமல் மண்டியிட்டு வணங்கினார். ஆனால் பேச வார்த்தைகள் எழவில்லை.

மைத்ரேயன் பதிலுக்கு தலை தாழ்த்தி வணங்கினான். டோர்ஜேக்கு தன் ஆசிரியர் அந்த மைத்ரேயன அப்படி வணங்கியது பிடிக்கவில்லை. அப்படியானால் அவரே அந்தச் சிறுவனை மைத்ரேயன் என்று ஒத்துக் கொண்டது போலத்தானே.... அவன் முகம் சிறுத்தது. சமையல்காரனும் ஒற்றைக்கண்பிக்குவின் வணக்கத்தை ரசிக்கவில்லை. அவன் வந்த இரண்டு சிறுவர்களையும் முறைத்தான். அங்கே ஒரு இறுக்கம் சூழ ஆரம்பித்தது.

ஆனால் உள்ளே நுழைந்தவுடன் மனம் மகிழ்ந்தவன் கௌதம் தான். தங்கள் வயதை ஒத்த பையன் உள்ளே இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அவன் ஆனந்தம் அடைந்தான். மைத்ரேயனிடம் சந்தோஷமாகச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்னான். “ஓ இந்தப் பையனும் நம் வயது தான். மூன்று பேரும் நன்றாக விளையாடலாம்.....”

அவன் மைத்ரேயனிடம் தமிழில் சொன்னது அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. சமையல்காரன் மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “அவன் என்ன சொல்கிறான்”

மைத்ரேயன் திபெத்திய மொழியில் மொழிபெயர்த்தான். கௌதம் அவன் சொல்லச் சொல்ல டோர்ஜேயை நெருங்கி கையை நீட்டி அவன் கையை குலுக்கி சந்தோஷமாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். “நான் கௌதம்....”

மைத்ரேயன் மொழி பெயர்த்துச் சொன்ன விஷயமும், கௌதமின் நட்பான கை குலுக்கலும் டோர்ஜேயை திகைக்க வைத்து பின் நட்புடன் புன்னகை பூக்க வைத்தது. அவன் தன் வயதையொத்த பையன்களுடன் விளையாடிப் பல காலம் ஆகி விட்டது...

ஒற்றைக்கண் பிக்கு பெரும் திகைப்புடன் மைத்ரேயனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். மூன்று பேரும் நன்றாக விளையாடலாம் என்று அந்தச் சிறுவன் சொன்னதை மைத்ரேயன் மொழிபெயர்த்த தொனியில் அதை வரவேற்கும் தோரணை அல்லவா இருக்கிறது. இவன் நிஜமாகவே மைத்ரேயன் தானா? டோர்ஜேயும் அந்த இன்னொரு சிறுவனும் இப்போதே நண்பர்களாகி

என்.கணேசன்

விட்டது போல் இருந்தது. பக்கத்தில் சமையல்காரன் வேறு நிற்கிறான். அவன் என்ன நடக்கிறது என்பதை லீக்யாங் காதில் உடனடியாகப் போட்டு வைப்பான். டோர்ஜேக்கு வேறு வினையே வேண்டாம்.....

அவர் மெல்ல மைத்ரேயனிடம் சொன்னார். “லீக்யாங் அவர்கள் உங்களை எங்கள் மைத்ரேயருக்கு தியானம் சொல்லித் தரத்தான் இங்கே இருத்தி இருக்கிறார். நீங்கள் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு காலத்தை வீணாக்குவதை அவர் அனுமதிக்க மாட்டார்.....”

டோர்ஜேக்கு அப்போது தான் சமையல்காரன் அங்கேயே நிற்பது நினைவுக்கு வந்தது. ஆசிரியரின் பேச்சுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணத்தை விளங்கிக் கொண்ட அவன் மெல்லப் பின் வாங்கி ஒற்றைக்கண் பிக்கு அருகில் நின்று கொண்டான்.

மைத்ரேயன் அமைதியாகவும் உறுதியாகவும் சொன்னான். “நன்றாக விளையாட முடிந்தால் தான் தியானமும் கைகூடும். அதனால் இது தியானத்தின் முதல்படியே....”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு அதிர்ந்து போனார். இது வரையாரும் இது போல் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டதில்லை. சமையல்காரன் கண்களைக் குறுக்கிக் கொண்டு மைத்ரேயனைப் பார்த்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் அமைதியாகத் தொடர்ந்தான். “எதிலும் முழுமையாக ஈடுபட முடிந்தால் மட்டுமே ஒருவனால் தியானத்திலும் வெற்றியடைய முடியும். இந்த வயதில் உங்கள் மைத்ரேயனால் விளையாட்டு அல்லாத வேறொன்றில் முழுமையாக ஈடுபட முடியுமா?”

ஒற்றைக் கண் பிக்குவுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவருக்கு ஒத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை, மறுக்கவும் முடியவில்லை. சமையல்காரன் சந்தேகக்கண்ணோடு அங்கு நடப்பதைக் கவனித்தான்.

மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான். “உங்களுக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் விளையாட்டும் வேண்டாம், தியானமும் வேண்டாம். விட்டு விடலாம். லீ க்யாங் அவர்கள் வந்தால் நீங்களே தெரிவித்து விடுங்கள்.... நாளைக்கு நான் சொல்லித்தர முன்வரவில்லை என்று என்னைச் சொல்லக்கூடாது....”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு சமையல்காரனிடம் “நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டார். சமையல்காரன் சரி, வேண்டாம் என்ற இரண்டிலுமே ஆபத்தை உணர்ந்தான். லீ க்யாங் என்ன சொல்வான் என்று அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை. “நீங்கள் என்னவோ செய்து கொள்ளுங்கள். எனக்கு வேலை இருக்கிறது” என்று சொல்லி விட்டு அவன் வேகமாக உள்ளே போய் விட்டான்.

என்.கணேசன்

சற்று முன் மைத்ரேயன் மேல் ஏற்பட்டிருந்த அசூயை டோர்ஜேக்கு குறைந்து போனது. எவ்வளவு சாமர்த்தியமாய் பேசி இந்த சமையல்காரனை உள்ளே துரத்தி விட்டான். வேவு பார்க்கும் நேரத்தில் ஆணியடித்தது போல் அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே நிற்கும் சமையல்காரனைத் துரத்துவது சாதாரண காரியம் அல்ல.

மெல்ல அவனும் சாமர்த்தியமாக சத்தமாகச் சொன்னான். “தியானம் பழக என்ன செய்வதானாலும் நான் செய்யத் தயார்.”

மைத்ரேயன் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க டோர்ஜேயும் புன்னகைத்தான். ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு நடப்பது எதுவும் நல்லதாகத் தெரியவில்லை.

லீ க்யாங் திபெத்தின் எல்லா எல்லைகளிலும் சோதனைகளைப் பலப்படுத்தினான். முக்கியமாக விமானங்கள் மூலமாக வருபவர்களைத் தீவிர சோதனைகளுக்கு உட்படுத்தக் கட்டளையிட்டிருந்தான். அமானுஷ்யன் எல்லா வேடங்களையும் எளிதாகப் போட்டு அந்த வேடங்களாகவே மாறிவிட முடிபவன் என்பதால் அவன் மகன் திபெத்தில் இருக்கக்கூடும் என்று தெரிய வந்தால் உடனடியாக ஒரு வேடம் போட்டு விமானம் வழியாகவே திபெத் போய் சேர வாய்ப்பு இருப்பதாக எண்ணினான். அதனால் அமானுஷ்யனாக

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருக்கலாம் என்று சின்னதாய் சந்தேகம் வந்தாலும் அவனைப் படமும், வீடியோவும் எடுத்து அனுப்பி லீ க்யாங் அவனல்ல என்று திருப்தி அடைந்த பின்னரே விமானநிலையத்தைத் தாண்ட விடவேண்டும் என்று உத்தரவிட்டிருந்தான். தினமும் வெளிநாடுகளில் இருந்து திபெத் நுழைபவர்கள் பற்றிய விவரம் புகைப்படங்களுடன் தனக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருந்தான். அன்று வந்தவர்கள் புகைப்படங்கள் மற்றும் விவரங்கள் வந்து சேர்ந்தன. கிட்டத்தட்ட 16 வெளிநாட்டினர். வியாபாரிகள், பேராசிரியர்கள், புத்தமதத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள்.... மூன்று விமானங்களில் ஏழு, ஐந்து, நான்கு என்ற எண்ணிக்கையில் வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

மைத்ரேயன் விஷயத்தில் முடிவெடுக்க மாரா திபெத்தில் சைத்தான் மலையில் கூட்டிய கூட்டத்துக்கு வந்தவர்கள் அவர்கள் என்பதை அவன் அறிந்திராவிட்டாலும் மைத்ரேயன் திபெத்தில் இருக்கையில் எல்லாமே சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தின்றன என்று எண்ணியவனாய் அந்த 16 பேர் திபெத்தில் எங்கு எப்படி போகிறார்கள் என்பதைக் கண்காணிக்க வாங் சாவொவிடம் உத்தரவிட்டான்.

அத்தியாயம் 111

ஒற்றைக்கண் பிக்கு விளையாடும் சிறுவர்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இப்போது அவர்கள் ஷோ என்ற திபெத்திய பகடை விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். டோர்ஜேக்குப் பொழுது போகவில்லை என்றால் வீட்டுக்குள் விளையாட அந்தப் பகடை விளையாட்டையும், பாம்பு ஏணி விளையாட்டையும் லீ க்யாங் அனுமதித்திருந்தான். மைத்ரேயனுடன் வந்த சிறுவன் கௌதம் வெளியே சென்று விளையாட ஆசைப்பட்டாலும் வாசற்படியைத் தாண்ட காவல் வீரர்கள் அனுமதிக்காததால் வேறு வழி இல்லாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே விளையாடும் விளையாட்டில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டான். ஷோ விளையாட்டை மைத்ரேயன் கௌதமுக்கு விளக்கி அவன் புரிந்து கொண்ட பிறகு மூவரும் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். டோர்ஜே முகத்தில் தெரிந்த சந்தோஷம் ஒற்றைக்கண் பிக்கு இது வரை பார்த்திராதது. அவனை தன் மகனைப் போலவே நேசிக்க ஆரம்பித்திருந்த பிக்குவுக்கு மனம் நிறைந்து போனது.

விளையாட்டின் போது அவரவர் குணாதிசயங்கள் வெளிப்படுவதை பிக்கு கவனித்தார். மைத்ரேயன் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் கூட அவன் எந்த உணர்வும் கட்டுப்பாட்டோடேயே வெளிப்பட்டது. கௌதம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனுக்கு நேர் எதிராக இருந்தான். அவ்வப்போது பலமாகக் கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான். கலகலவென சிரித்தான். சில சமயங்களில் எழுந்து குதிக்கவும் செய்தான். டோர்ஜே கௌதமின் உற்சாகத்திலும், மைத்ரேயனின் அமைதியிலும் மாறி மாறி வியந்த மாதிரி இருந்தது. சில நேரங்களில் கௌதமின் உற்சாகத்தில் தானும் கலந்து கொண்டு டோர்ஜேயும் மெல்லக் கத்தினான். சமையல்காரன் வந்து எட்டிப் பார்த்தால் அவன் குரல் அப்படியே அமுங்கி விடும்.

ஆனால் கௌதம் எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் வைத்திருக்கவில்லை. திபெத்திய மொழி அறியா விட்டாலும் கூட மைத்ரேயனின் உதவி இல்லாமலேயே டோர்ஜேயுடன் சைகை மொழியில் சில ஆங்கில வார்த்தைகளையும் சேர்த்து புரிய வைத்தான். டோர்ஜேயும் சைகை கலந்து பேசிய போது அதை கவனமாகக் கேட்டு புரிந்து கொண்டான். டோர்ஜே மைத்ரேயனை விட கௌதமுக்கு மிக நெருக்கமாகி விட்டான்.....

சமையல்காரனின் அலைபேசி அடித்த சத்தம் ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குக் கேட்டது. மெல்ல சென்று சமையலறைக்கு வெளியே நின்று அவன் என்ன பேசுகிறான் என்று கவனித்தார். சமையல்காரன் இப்போது என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவன் சொல்வான் என்று

என்.கணேசன்

எதிர்பார்த்திருந்தாலும் கூட அப்போது ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குப் பகீரென்றது...

லீ க்யாங்குக்கு மைத்ரேயன் சொல்வது அறிவு சார்ந்ததா இல்லை அடாவடித்தனமா என்பது புரியவில்லை. “ நன்றாக விளையாட முடிந்தால் தான் தியானமும் கைகூடும். அதனால் இது தியானத்தின் முதல்படியே... எதிலும் முழுமையாக ஈடுபட முடிந்தால் மட்டுமே ஒருவனால் தியானத்திலும் வெற்றியடைய முடியும். இந்த வயதில் உங்கள் மைத்ரேயனால் விளையாட்டு அல்லாத வேறொன்றில் முழுமையாக ஈடுபட முடியுமா?... ”

இது வரை யாரும் விளையாட்டையும் தியானத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லிப் படித்ததாய் அவனுக்கு நினைவில்லை. 'மைத்ரேயன் சொன்னபடி முழுமையாக ஈடுபட விளையாட்டு கற்றுத்தரும் என்றாலும் கூட விளையாட்டும், தியானமும் ஒன்றாகி விட முடியுமா?... விளையாட்டில் முழுமையாக ஈடுபட்ட எத்தனை பேர் தியானத்தில் முழுமையைக் கண்டிருக்கிறார்கள்?.... இந்த மைத்ரேயனை விரைவில் அப்புறப்படுத்தி விடுவது நல்லது, இல்லா விட்டால் தியானத்திற்குப் பதிலாக வேண்டாததை எல்லாம் டோர்ஜேக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து கெடுத்து விடுவான்...'

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் சமையல்காரனிடம் சொன்னான்.

“இன்னும் சில நாட்கள் தான். அது வரை வீட்டுக்குள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும். வெளியே ஒரு அடி எடுத்து வைக்க மட்டும் விட்டு விட வேண்டாம். அந்த மைத்ரேயன் மேல் ஒரு கண்ணை எப்போதும் வைத்திரு.... என்னவெல்லாம் செய்கிறான் என்பதை ஒன்று விடாமல் எனக்குச் சொல்....”

லீ க்யாங்குக்கு அடுத்ததாய் வாங் சாவொவிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது. “அந்த 16 பேரும் பல நாட்டுக்காரர்கள் என்றாலும் திபெத்திய பௌத்தம் என்ற முகநூல் குழுவின் உறுப்பினர்கள். அவர்கள் லாஸாவில் இருந்து ஒரு சுற்றுலா நிறுவனத்திலிருந்து ஒரு சிறிய பஸ்ஸில் திபெத்தைச் சுற்றிப்பார்க்கக் கிளம்பி இருக்கிறார்கள். நான் அந்த சுற்றுலா நிறுவனத்துக்குப் போய் பேசினேன். அவர்களோடு போன பஸ் டிரைவரின் அலைபேசி எண்ணை வாங்கி இப்போது அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தெரிய தொடர்பு கொள்ளப் பார்த்தேன். தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பால் இருப்பதாகச் செய்தி மட்டும் வந்து கொண்டிருக்கிறது....”

அது அசாதாரண விஷயம் அல்ல. திபெத்திய பல மலைப்பகுதிகளில் பயணிக்கையில் அலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொள்ளவே முடியாது.

என்.கணேசன்

ஆனால் வாங் சாவொ தொடர்ந்து சொன்னான். “இதில் எனக்கு சந்தேகம் ஏற்படுத்துகிற விஷயம் என்ன என்றால் சுற்றுலா நிறுவனம் தந்த தகவல்படி அவர்கள் இன்னேரம் போயிருக்க வேண்டிய இரண்டு மூன்று இடங்களுக்கு நம் ஆட்களை அனுப்பிப் பார்த்தேன். அங்கெல்லாம் அப்படியொரு பஸ் வரவேயில்லை என்கிறார்கள்”

லீ க்யாங் இதில் ஏதோ ஒரு தில்லுமுல்லை உணர்ந்தான். “தொடர்ந்து விசாரித்துக் கொண்டே இரு. அவர்கள் இருப்பிடம் தெரிந்தால் தொடர்ந்து கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்” என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த ஆட்கள் யாராக இருந்தாலும் மைத்ரேயனை நெருங்க மட்டும் கண்டிப்பாக முடியாது. அந்த அளவு பலத்த பாதுகாப்பு உள்ளது. எனவே அதில் அதிகமாய் கவனம் செலுத்த விரும்பாமல் லீ க்யாங் டோர்ஜேயை மைத்ரேயனாக அரங்கேற்ற என்னென்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு ஒரு வெள்ளைத்தாளில் எழுத ஆரம்பித்தான். எழுதும் போது நோக்கமும் திட்டமும் தெளிவாக உருவெடுக்கின்றன.....

அடுத்த இரண்டு மணி நேரம் கழித்து அலைபேசி அலறிய போது தான் அவன் கவனம் அதிலிருந்து மீண்டது. யார் என்று பார்த்தான். கோமாளி.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“சார் அந்த ப்ரோகிராமை செய்து விட்டேன். வரட்டுமா?” என்று கேட்டான். லீ க்யாங் வரச்சொன்னான். கோமாளி அரை மணி நேரத்தில் வந்தான். இரண்டு மணி இருபத்தி நான்கு நிமிடங்களில் அவனுடைய ப்ரோகிராம் ரகசியமாக உளவுத்துறை தளத்தில் பதிவேற்றப்பட்டது.

பின் மைத்ரேயன் என்ற அதிரகசியக் கோப்பு ஒன்றை லீ க்யாங் அந்த தளத்தில் உருவாக்கினான்.

கோமாளி சொன்னான். “இதை உங்கள் அதிகாரி யார் படித்தாலும் அந்தத் தகவல் பழையது போல் அந்தக் கோப்போடு சேர்ந்து விடும். ஒருவேளை முன்பு போல் பார்த்த தகவலை அழிக்க முயன்றால் அது அழிந்து போவது போலத்தான் அந்தக் கோப்பில் காட்டும். ஆனால் அடுத்த வினாடியே உளவுத்துறை தலைவருக்கும், உபதலைவரான உங்களுக்கும் அழித்த ஆள் பற்றிய தகவல் வந்து சேர்ந்து விடும்....”

தூண்டில் போடப்பட்டு விட்டது. அமானுஷ்யன் குறித்த ரகசியக்கோப்பைப் படித்து விட்டு தன் அடையாளத்தை அழித்து விட்டுப் போன அந்த ஆள் திரும்ப மைத்ரேயன் கோப்பிற்கு வரத்தான் போகிறான். அவன் முகமூடி கிழியத்தான் போகிறது..... எதிரிகள் அனைவரையும் தெரிந்து கொண்டு தன்

என்.கணேசன்

கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முடிந்த திருப்தி அப்போதே அவன் மனதில் துளிர் விட ஆரம்பித்தது.

கௌதம் இரவு சாப்பிட்டு முடித்ததும் படுத்துறங்கி விட்டான். மைத்ரேயனும் டோர்ஜேயும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். கௌதம் இல்லாமல் மைத்ரேயனுடன் இருப்பதில் ஒரு அசௌகரியத்தை டோர்ஜே உணர்ந்தான். மௌனம் கனமாக இருந்ததால் அதைக் கலைக்க எண்ணி மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “நீ தாமரை சூத்திரம் படித்திருக்கிறாயா?”

மைத்ரேயன் தயங்காமல் சொன்னான். “இல்லை”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு டோர்ஜேயிடம் தாமரை சூத்திரம் மிக முக்கியமான புத்தமத சூத்திரம் என்று சொல்லி இருந்தார். அதைப் படிக்காமல் புத்த மதத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றும் சொல்லி இருந்தார். அதனால் அவனுக்கு மைத்ரேயன் அந்த சூத்திரத்தைப் படித்திருக்காதது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

டோர்ஜே கேட்டான். “தம்மபதம்?”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “இல்லை”

டோர்ஜே திகைத்தான். புத்தரின் போதனைகளையே இவன் இது வரை படித்ததில்லையா? பெருமையுடன் அவன் மைத்ரேயனிடம் சொன்னான். “நான்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

படித்திருக்கிறேன்.... இந்த இரண்டும் மட்டுமல்ல இன்னும் எத்தனையோ படித்திருக்கிறேன்.....”

சற்று தூர அமர்ந்திருந்த ஒற்றைக்கண் பிக்கு அதைக் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தார். தன் சீடனின் இந்தப் பெருமையை அதுவும் மைத்ரேயனிடமே சொன்னதை அவர் ரசிக்கவில்லை. தர்மசங்கடத்துடன் அவர் மைத்ரேயனின் முகத்தைப் பார்த்தார். மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான். “அப்படியா? நல்லது.” சொன்ன விதத்தில் கேலியும் இல்லை. ஆச்சரியமும் இல்லை.

அவனிடமிருந்து பிரமிப்பையோ அல்லது ஆச்சரியத்தையோ எதிர்பார்த்திருந்த டோர்ஜேக்கு ஏமாற்றமாய் இருந்தது. தியானத்தையும், பார்த்தே கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மற்றதையும் கற்றுத் தர இவனிடம் என்ன சரக்கு இருக்கிறது? தம்மபதம், தாமரை சூத்திரம் கூட இவன் படிக்கவில்லையே! லீ க்யாங்கும் ஆசிரியர் போல இவனிடம் ஏமாந்து விட்டானா?

மைத்ரேயன் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்தான். தியானத்துக்குத் தயாராகிறது போல் தெரிந்தது. எனக்குச் சொல்லிக் கொடு என்று கேட்கிற மனநிலையில் டோர்ஜே இல்லை.... அவனை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

மைத்ரேயன் சில வினாடிகளில் தியானநிலைக்குப் போய் விட்டான். அவன் முகத்தில் சாந்தமும்

என்.கணேசன்

பேரமைதியும் தெரிய ஆரம்பித்தது. சில நிமிடங்களில் அந்த அமைதியை டோர்ஜேயும், ஒற்றைக்கண் பிக்குவும் உணர ஆரம்பித்தார்கள். சமையல்காரன் வேகமாக வாசற்கதவைச் சாத்தினான். டோர்ஜேயும், ஒற்றைக்கண் பிக்குவும் தூக்கிவாரிப்போட்டது போல் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் மைத்ரேயன் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. அவன் தியானம் தடைப்படவில்லை. சமையல்காரன் தானும் அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டு பார்த்தான். அவனுக்கு மைத்ரேயன் உறங்கி விட்டானோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. நேரம் போகப் போக அவனும் அந்த அமைதியை உணர்ந்தான்.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்தது. அந்தப் பேரமைதியில் தன்னையே அவர் சுயபரிசோதனை செய்து கொண்டது போலத் தெரிந்தது. சமையல்காரனோ விசித்து விசித்து அழுதான். ஏன் அழுகிறோம் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

டோர்ஜே அவர்களைத் திகைப்புடன் பார்த்து விட்டு மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். இது தியானமா இல்லை மாயாஜாலமா? இவர்கள் ஏன் அழுகிறார்கள்?..... சிறிது நேரத்தில் அந்த மாயாஜாலம் அவனையும் ஆக்கிரமித்தது போல் அவன் உணர்ந்தான். மனம் வார்த்தைகள் இல்லாத ஒரு அசாதாரண நிலையை எட்ட ஆரம்பித்தது.....

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அந்த நேரத்தில் திடீரென்று தானாக தாமரை சூத்திரத்தின் ஒரு வாக்கியம் அவன் நினைவில் வந்து நின்றது.

“சந்தேகம் கொள்ளாதே! புனிதரும், தூயவருமான போதிசத்துவரை உன் மனதில் இருத்து. பெரும் துக்கத்திலும், துன்பத்திலும், மரணத்திலும், பிரளயத்திலும் அவரிடம் நீ தஞ்சமடையலாம்”

மைத்ரேயனையே அந்த சூத்திரம் அடையாளம் காட்டுவதாகத் தோன்ற, டோர்ஜே பெரும் சிலிர்ப்பையும், பிரமிப்பையும் அந்தக் கணம் உணர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 112

இந்த முறை போலி பாஸ்போர்ட்களை அவர்கள் உருவாக்கவில்லை. நேபாளத்திலிருந்து திபெத்துக்கு அடிக்கடி பயணிக்கும் இரு நிஜ வணிகப் பயணிகளின் பாஸ்போர்ட்களையேயே பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். உடல் வாகும், ஏகதேச தோற்றமும் அக்ஷய்க்கும், ஆசானுக்கும் பொருந்துகிற அந்த இரண்டு ஆட்களுக்கும் பாஸ்போர்ட்களைத் தந்து விட்டு அவரவர் வீட்டிலேயே இருந்து விடுவதற்கு, திபெத் சென்று அவர்கள் சம்பாதிக்கும் பணத்தில் மும்மடங்கு பணம் தரப்பட்டது.

வீட்டில் இருந்து அக்ஷய் கிளம்பிய போது அதிகமாய் கலங்கியது சஹானா தான். இந்த முறை அவள் மகனுக்கும் கணவனுக்கும் பெரும் ஆபத்தை தன் அடிவயிற்றில் உணர்ந்தாள். கணவன் முன் கண்கலங்கி அவன் போகும் போது வருத்தத்தை உணர்ந்து விடக்கூடாது என்று எத்தனை தான் கட்டுப்படுத்தினாலும் துக்கம் பீறிட்டது. அக்ஷய் அவளை அணைத்து ஆறுதல் சொன்னான். ஆசான் குற்ற உணர்வு மேலிட சஹானாவிடம் ஆத்மார்த்தமாய் சொன்னார். “தாயே. உங்கள் கணவருக்கும், மகனுக்கும் ஒரு தீங்கும் வர வாய்ப்பில்லை. இவர்கள் இருவருடன் எங்கள் எத்தனையோ பேரின் பிரார்த்தனை இருக்கிறது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மைத்ரேயர் இருக்கிறார்....
வெற்றியோடும், உங்கள் மகனோடும் இவர் நலமாய்
திரும்பி வருவார்....”

தலாய் லாமாவும் அலைபேசியில் அக்ஷயிடம்
பேசினார். “உங்களை மிகவும் சிரமப்படுத்தி விட்டோம்.
உங்கள் குடும்பத்திற்கும் துக்கத்தை ஏற்படுத்தி
விட்டோம். ஆனால் முடிவில் நற்செயலுக்கு தீங்கான
விளைவுகள் ஏற்படாது என்பது மட்டும் நிச்சயம்.
வெற்றிவாகை சூடி வருவீர்கள் அன்பரே.... எங்கள்
நாடும், சமூகமும் உங்களுக்கு என்றென்றும் நன்றிக்கடன்
பட்டிருக்கும்....”

மரகதம் முருகனை வேண்டிக் கொண்டு அக்ஷய்
நெற்றியில் திருநீறிட்டு அனுப்பினாள். ஆசான்
குழந்தைத்தனமாகத் தன் நெற்றியையும் அவளுக்குக்
காட்ட, கூச்சத்துடன் அவர் நெற்றியிலும் திருநீறிட்டான்.
வருண் உணர்ச்சி வசப்பட்டு தந்தையிடம் சொன்னான்.
“தம்பியோடு சீக்கிரம் வந்துடுங்கப்பா...”

அக்ஷய் தலையசைத்தான். “சரி என்று வாய் விட்டு
சொல்லுங்கள்ப்பா” என்று வருண் சொன்னான். தந்தை
வாய் விட்டுச் சொன்னால் அதை நடத்திக் காட்டாமல்
விட மாட்டார் என்பது அவனது அசைக்க முடியாத
நம்பிக்கை.

என்.கணேசன்

“சரி சீக்கிரமே கௌதமோடு வருகிறேன்....” என்று அக்ஷய் சொன்னபிறகு தான் அவன் திருப்தி அடைந்தான்.

அக்ஷயும், ஆசானும் கிளம்பினார்கள்.

அக்ஷயுக்கு ஆடுகள் வற்ற கிழவர் வழக்கமாக அமரும் அதே கல் மீது அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய ஆடுகள் சுற்றிலும் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஏதோ வாகனம் வரும் சத்தம் கேட்டது. முன்பு வந்து கொண்டிருந்த ரோந்து வாகனங்கள் கூட சில நாட்களாக வருவதில்லை என்பதால் ஆச்சரியத்துடன் சாலையையே பார்த்தார். தூரத்தில் ஒரு பஸ் வருவது தெரிந்தது. அந்த சொகுசு வண்டி சுற்றுலாப்பயணிகள் பயணிப்பது. அதில் பயணிக்கும் சுற்றுலாப்பயணிகள் பொதுவாக திபெத்தின் இந்தப் பகுதிக்கு வருவதில்லை.....

பஸ் தொலைவிலேயே நின்றது. அதிலிருந்து சில வெளிநாட்டுப்பயணிகள் இறங்கினார்கள். கிழவர் கண்களை சுருக்கிக் கொண்டு பார்த்தார். அவர்கள் சைத்தான் மலையை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தார்கள். கிழவர் திகைப்புடன் அவர்களை உற்றுப் பார்த்தார். இவர்கள் சுற்றுலாப்பயணிகள் அல்ல. இவர்கள் அவர்கள்..... அந்த மர்ம மனிதர்கள்.... ஒரு காலத்தில் துறவிகள், சாதுக்கள் கோலத்தில் அக்கம் பக்கம் பார்க்காமல் நேர்கொண்ட பார்வையோடு அந்த மலைக்கு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வருபவர்கள்.... இப்போது நவநாகரிக உடைகளில் இருந்தாலும் அந்த நேர்கொண்ட பார்வை மாறவில்லை. இருட்டிக் கொண்டு வரும் இந்த நேரத்தில் சைத்தான் மலையில் நீலக்கரடிகளைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் ஏறுவது அவர்களால் தான் முடியும்.... பஸ் டிரைவர் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி சோம்பல் முறித்தான்....

திடீரென்று கருப்பாடை அணிந்த ஒரு அழகான இளைஞன் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தான். ஓடி வந்தான் என்பதை விட காற்றின் வேகத்தில் வந்தான் என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். அவன் கால்கள் நிலத்தை நீண்ட இடைவெளிகளில் தொட்டனவே ஒழிய நிலத்தில் பதியவில்லை. ஒரு கணம் வெகு தொலைவில் தெரிந்தான். மறுகணம் இங்கிருந்தான். அடுத்த கணம் மலையில் இருந்தான். சில கணங்களில் கண் பார்வையில் இருந்தே மறைந்தான். இவன் மனிதனே இல்லை என்று பிரமிப்புடன் கிழவர் நினைத்தார். மலையில் ஏறிக்கொண்டிருந்த அந்த பதினாறு பயணிகளும் ஒரு கணம் அந்தக்காட்சியைக் கண்டு சிலையாய் சமைந்து பின் புன்னகையுடன் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். பஸ் டிரைவர் அதிர்ச்சி தாளாமல் மயங்கி விழுந்தான்.

கிழவர் பிரமிப்பிலிருந்து நீங்குவதற்கு முன் மலையடிவாரத்தில் இருந்து வேறு ஒரு உருவமும் மேலே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தார். லேசாய் காற்றில் மிதந்து தெரிந்த அந்த உருவம் இறந்து போன

என்.கணேசன்

அவர் மகன் உருவமாய் இருந்தது. அவர் மகன் ஆவியோ? அவன் இறந்து இத்தனை காலமாய் அவர் கனவில் கூட வந்ததில்லை. இப்போது ஏன்....? சில வினாடிகளில் அந்த உருவம் மறைந்து போனது... கிழவரின் மனதில் ஒரு இனம் புரியாத வலி, ரணம், பெருந்துக்கம்....

அந்தப் பதினாறு பேரும் பார்வையில் இருந்து மறைந்த பின்னும் கூட நீண்ட நேரம் அவர் அந்தக் கல்லிலேயே அமர்ந்திருந்தார்... பஸ் டிரைவர் மயக்கத்திலிருந்து மீண்டு தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து அவர் அருகில் வந்து கேட்டான். “ஐயா சற்று முன் இங்கு நீங்கள் ஏதாவது வித்தியாசமாய் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லையே”

சைத்தான் மலையின் அந்த ரகசிய குகைக் கோயிலில் மாராவின் முன்னால் இருபது பேர் இருந்தனர். வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த பதினாறு பேர் அல்லாத மற்ற நால்வரும் திபெத்திய மலைகளில் சாதகம் செய்பவர்கள். அத்தனை பேர் அமர்ந்து கொண்டிருந்த போதும் அவர்களிடமிருந்து சின்ன முணுமுணுப்போ, வேறு சத்தமோ கேட்கவில்லை. வெளியே வீசும் காற்றின் சத்தம் மட்டும் மெல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. குகைக்குள் இருந்த இருட்டைச் சில தீபங்கள் அரைகுறையாய் விரட்டிக் கொண்டிருந்தன. மாராவுக்குப்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பின்னால் இருந்த அவர்கள் தெய்வச்சிலை அந்த அரைகுறை இருட்டில் பயங்கரமாய் அமானுஷ்யமாய் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

மாரா மெல்ல பேச ஆரம்பித்தான். “மிகக்குறைவான கால இடைவெளியில் நான் அழைத்திருந்த போதும் உங்கள் குடும்பங்களையும், வேலைகளையும் விட்டு விட்டு நீங்கள் உடனே கிளம்பி வந்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி.....”

அனைவரும் அவனையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்போதும் போலவே அவர்களை அவன் பிரமிக்க வைத்தான். திபெத்திய யோகிகள் போல மிக நீண்ட இடைவெளிகளில் கால்களை வைத்து நடப்பதும் மிதப்பதுமாய் கலந்து கடந்து வந்து அந்த ரகசியக் கோயிலில் அவன் நுழைந்த விதம் அவன் அடைந்து விட்டிருந்த சக்தியின் உயரத்தை அவர்களுக்குக் காட்டியது. அவர்கள் தெய்வமான மாராவின் அவதாரமான அவன் தன் பூரண சக்தியைப் பெற்று விட்டான்....

“இன்று உலக நாடுகளின் விதியையே நாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். உலக நாடுகளின் தொழில்துறைகள் நம் வசம் இருக்கின்றன. அதனால் முக்கியமான அனைத்து நாடுகளின் பொருளாதாரமும் நம் முடிவுகளின்படி மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. சக்தி வாய்ந்த

என்.கணேசன்

பத்திரிக்கைகளையும், தொலைக்காட்சிகளையும் நம் வசமாக்கி விட்டோம். நாம் சொல்வதை அவை வெளியிடுகின்றன. அவையே உண்மை என்று உலக மக்கள் நம்புகிற நிலைமை வந்து விட்டது. அரசியல்வாதிகளும், அறிவுஜீவிகளும் நம் பணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்மை அனுசரித்தே அவர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள். விளம்பரத்திற்கு ஆசைப்படாமல் சாதனைகள் மட்டுமே குறியாக நாம் இருந்ததால் நம்மை உலகிற்கு அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளாமல் உலகையே நாம் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இதில் எதையுமே நான் சாதனை என்று நினைக்கவில்லை....”

அவன் நிறுத்திய போது குகைக்கோயிலின் தீபங்கள் கூட அசையாமல் நின்றன. வெளியே காற்றின் வீச்சு பலமாய் இருந்த சத்தம் கேட்டது. அவன் தொடர்ந்தான். “தனிமனிதர்களாகவும் நாம் சராசரி மனிதர்களை விட அறிவுகூர்மையிலும், மனோசக்தியிலும் எத்தனையோ மேலானவர்கள். சொல்லப் போனால் நாம் இது வரை பெற்ற வெற்றிகள் இந்த உயர்விலிருந்து அடைந்தவையே. ஆனால் நான் இதையும் சாதனையாக நினைக்கவில்லை.”

திடீரென்று அவன் குரலில் அமைதி போய் தீவிரம் தெரிய ஆரம்பித்தது. “நம் உண்மையான எதிரி

புத்தம் சரணம் கச்சரமீ!

மைத்ரேயனை தோற்கடித்து அழிப்பதைத் தவிர
வேறெதையும் சாதனையாக என்னால் நினைக்க
முடியாது.... இன்று நான் பல்லாயிரம் கோடிகளுக்கு
அதிபதி என்றாலும் இது வரை தொழிலை விட
அதிகமாக நான் அவனுக்காகவே என்னைத்
தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு இருந்திருக்கிறேன். அவனை
எதிர்க்கவே ஒவ்வொரு சக்தியாக என் வசப்படுத்திக்
கொண்டிருந்திருக்கிறேன். அவனுக்காகவே

காத்திருந்தேன். சில நாட்கள் முன் வரை இருப்பதே
தெரியாமல் மறைந்து வாழ்ந்த மைத்ரேயன் ஒரு
பாதுகாவலன் வந்தவுடன் வெளிப்பட்டான். அதன் பின்
நடந்ததை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இந்தக்
கூட்டத்தை நான் கூட்ட உங்களை நான் தொடர்பு
கொண்ட போது என்னிடம் பலர் கேட்டிருக்கிறீர்கள். “நம்
சக்திக்கு முன் அவன் எம்மாத்திரம்? அவனைத்
தீர்த்துக்கட்டுவது நமக்குக் கஷ்டமான காரியமா?...
அதற்கு ஏன் இந்த சிறப்புக்கூட்டம்? ஏன் இந்த
ரகசியச்சடங்கு?”

இப்போதும் அவர்கள் அப்படித்தான்
நினைக்கிறார்கள் என்பது மெல்லிய ஒளியில் தெரிந்த
அவர்களின் முகபாவனையிலேயே தெரிந்தது.

மாரா அமைதியாகச் சொன்னான். “சம்யே
மடாலயத்தில் நம் ஆள் அவனைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு
என்னவாய் முடிந்தான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் மிக எளிமையாகத் தெரிந்தாலும் உண்மையில் எளிமையானவன் அல்ல என்பதை நம் தெய்வமும் எனக்கு உணர்த்தி இருக்கிறது. இதே மலையில் சில தினங்களுக்கு முன் அவன் இருக்கிறான் என்று தெரிய வந்து அப்போதே அவனைத் தீர்த்துக்கட்ட நான் எண்ணிய போது தடுத்து 'சம்யே மடாலயத்தில் நம் சக்தி நிலையை பலப்படுத்தும் வரை அவனை நெருங்காதே, உனக்கு இனியும் சந்தர்ப்பம் வரும்' என்று சொன்னது. அப்படியே நடந்திருக்கிறது. இப்போது மைத்ரேயன் நம் கை எட்டும் தூரத்தில் தான் இருக்கிறான்..... சம்யே மடாலயத்தில் நம் சக்தியை மறுபடியும் நிலைநிறுத்திய பிறகு நானும் இந்த சில நாட்களில் கூடுதலான சில அபூர்வ சக்திகளை அடைந்து விட்டிருக்கிறேன். இந்த அளவு தயாராக இருந்தாலும் நமக்கு இன்னமும் பிடிபடாமல் இருப்பது அவனிடம் உள்ள பிரத்தியேக சக்திகள்....”

ஒரு குரல் அவனை இடைமறித்தது. “உண்மையிலேயே அப்படி அவனுக்கு பிரத்தியேக சக்திகள் இருக்கின்றனவா? அப்படி இருந்தால் அவனுக்கு எதற்குப் பாதுகாவலன்? அதுவுமல்லாமல் இது வரை அவன் பெரிதாக எந்த விசேஷ சக்தியையும் வெளிப்படுத்தியதாய்த் தெரியவில்லையே”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்னது அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி. குடியரசுக்கட்சியில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த செனெட்டராக இருப்பவள்.

அந்த சந்தேகம் அவளுக்கு மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் இருந்ததை மாரா கவனித்தான்.

அத்தியாயம் 113

மைத்ரேயனிடம் உண்மையாகவே பிரத்தியேக சக்திகள் இருக்கிறதா சந்தேகப்பட்ட தங்கள் இயக்க உள்வட்ட ஆட்களைப் புன்னகையோடு பார்த்த மாரா சொன்னான். “மனிதனின் உள்ளே இருப்பது வெளியே வராமல் போகாது. மைத்ரேயன் என்ன தான் ரகசியமான, தன் உள்ளிருப்பை வெளிப்படுத்தாதவனாக இருந்தால் கூட சில விஷயங்கள் நமக்குத் தெரிந்திருக்கின்றன. அவனால் மற்றவர் மனதில் இருப்பதைப் படிக்க முடிகிறது. வலிமையான மயக்க மருந்து கூட அவனை மயக்கமடையச் செய்யவில்லை. அவனாக இது வரை எதையும் எதிர்த்ததில்லை. தன்னைக் கடத்துவதைக்கூட அவன் தடுக்கவில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விட்டானா, இல்லை அங்கிருந்து கிளம்பி விட வேண்டும் என்று அவனே விரும்பி ஒத்துழைத்தானா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை.....”

“பெரும் சக்தி வாய்ந்தவர்களாக நாம் நம்மைச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். ஆனால் அவன் நம்மை ஒரு பொருட்டாக என்றுமே நினைத்ததேயில்லை. நம் ஆட்கள் அருகே வரும் போது அவன் நம் ஆட்களை உணர்ந்திருக்கிறான். ஆனால் பொருட்படுத்தியதேயில்லை. சமயே மடாலயத்தில்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இருந்து அவன் அலைகளைப் பிடித்து நான் அவன் இருப்பிடத்தையே காணமுடிந்த போதும் அதிரவில்லை. நான் என் சக்திகளை வெளிப்படுத்திய போது சலிப்புடன் தான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். என் இத்தனை வருட வாழ்க்கையில் நான் நிஜமாகவே அவமானத்தை உணர்ந்த கணம் அது.... என் சக்திகள் அவனுக்கு சலிப்பைத் தர வேண்டுமென்றால், அது ஒரு பொருட்டே இல்லையென்றால், அவனிடம் அதை விடப் பெரியதாக, பிரம்மாண்டமாக ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்றல்லவா அர்த்தம். உண்மையில் அப்படி ஒன்று இருக்கிறதா, இல்லை அது நடிப்பா, இல்லை அடுத்தவரின் உயரத்தையே காண மறுக்கும் மனநிலையா என்று தான் கண்டுபிடிக்க அவன் மனதைப் படிக்க முயன்றேன். அங்கே எண்ணங்களே இல்லை. சூனியம் தான் தெரிந்தது....”

விஷயத்தோடு விஷயமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போனானேயொழிய மாராவின் முகத்திலோ, குரலிலோ உணர்ச்சிகளின் தாக்கம் இருக்கவில்லை. அதை சிலாகித்து சிலர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மாரா தொடர்ந்தான். “கற்க வேண்டும் என்று நினைப்பவைகளை அவன் கற்க முடிந்த வேகம் அபாரம். சில நாட்களிலேயே தமிழ் மொழியில் பேச நல்ல தேர்ச்சி பெற்று விட்டான். அவனுக்கு அந்த மொழி

என்.கணேசன்

முதலிலேயே தெரியும் என்று அந்த மொழிக்காரனான தேவ் நினைக்கும் அளவு முன்னேறி இருக்கிறான். தியானத்தில் அவன் அடைந்திருக்கும் தேர்ச்சி அற்புதமானது. அவன் தியானத்தில் இருக்கும் போது அவன் அருகே இருப்பவர்களும் அதை உணர்கிறார்கள். ஒரு கடத்தல்காரன் அப்படி ஒரு அனுபவம் மறுபடி வாய்க்க பத்து லட்சம் தருகிறேன் என்கிறான், அருகில் இருந்த ஒரு குடிகார ஒற்றன் விசித்து விசித்து அழுகிறான் என்பதெல்லாம் சில உதாரணங்கள்.... அவனிடம் சிறிது நேரம் பழகிய பின் எதிரிகள் கூட அவனை நேசிக்க அல்லது மதிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். கப்பலில் அத்தனை பேரும் அவனை வழியனுப்பி வைத்த காட்சி ஒரு உதாரணம். தன் பிரதான எதிரியாக அவனை நினைக்கும் லீ க்யாங்கே கூட நேரில் அவனைச் சந்தித்த போது அவ்வளவு கடுமையைக் காட்டவில்லை என்று நமக்குத் தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன.... இதெல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை என்று சொல்லி விட முடியாது....”

சுவீடனில் இருந்து வந்திருந்த மனோதத்துவ நிபுணர் சொன்னார். “உண்மை. ஆனால் நீ அடைந்திருக்கும் அற்புத சக்திகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் இதெல்லாம் அற்ப சக்திகளே அல்லவா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மாரா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “அப்படித் தோன்றலாம். ஆனால் “எதிரியைக் குறைத்து மதிப்பிடுவது அவனிடம் தோற்றுப் போக நிச்சயமான வழி” என்கிற பழமொழி என்னைப் பயமுறுத்துகிறது.... அவன் இன்னும் வெளிக்காட்டாதவையும் இருக்கக்கூடும் என்பதை மறுக்க முடியாது.... சரி முக்கியமான விஷயத்திற்கு வருவோம். இந்த ரகசியச்சடங்குக்கும், கூட்டத்திற்கும் நான் ஏற்பாடு செய்யக் காரணம் இருக்கிறது....”

இரண்டு நாள் முன்னால் மாராவின் சிறிய சிலை சிறிது நேரம் ஒளிர்ந்ததையும், அது ஒரு அவசரத்தகவல் தெரிவிப்பதற்காக என்று தனக்குத் தோன்றியதையும் மாரா தெரிவித்தான். “அந்த மகாசக்தி சொல்லும் தகவலைக் கேட்கும் நாம் மைத்ரேயனை எப்படி கையாள்வது என்பதையும் அவரிடமே கேட்டு நடப்பது புத்திசாலித்தனம் என்று நினைத்தேன். மைத்ரேயன் அழிவு நம் இயக்கத்தின் தலையாய வெற்றியாக இருக்கும் என்பதால் இதில் உங்களையும் ஈடுபடுத்த நினைத்தேன்....”

சொல்லி விட்டு மாரா குகைக்கோயில் சிலை முன் வைத்திருந்த பழைய மரப்பட்டியை தங்கச்சாவி மூலம் திறந்து கருப்புத்துணி, தெய்வத்தின் சிறிய சிலை,

என்.கணேசன்

பழங்கால ஓலைச்சுவடி, மிகத்தடிமனான நீளமான கயிறு ஆகியவற்றை வெளியே எடுத்தான்.

சீனாவில் இருந்து வந்த பத்திரிக்கையாளர் கேட்டார். “இந்த ரகசியச்சடங்கில் அதிகபட்சமாய் ஐந்து உறுப்பினர்கள் வரை கலந்து கொள்ளலாம் என்பது தானே நியதி. மீதி ஆட்கள் என்ன செய்வது?”

மாரா புன்னகைத்தபடி சொன்னான். “பழங்காலத்தில் நம் இயக்கம் சிறியதாக இருந்த போது ஆரம்பித்த நியதி அது. பல மடங்கு வளர்ந்த பின்னும் அந்தப் பழங்கணக்கையே பின்பற்றுவது முட்டாள்தனம். இருபது பேர் இருந்தால் வர மாட்டேன் என்று நம் தெய்வம் முரண்டு பிடிக்காது....”

சின்ன சிரிப்பொலிகள் எழுந்தன. மாரா தன் முன்னால் இருந்த இருவரைப் பார்த்துத் தலையசைத்தான். அவன் கருப்புத் துணியை இடையில் கட்டிக் கொண்டு மாராவின் சிறிய சிலையுடன் ஒரு கல் இருக்கையில் அமர்ந்து கொள்ள அவர்கள் எழுந்து அவனைக் கல் இருக்கையோடு இறுக்கிக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள். இரண்டு சுற்றுகளோடு நிறுத்தியவர்களை மேலும் ஒரு சுற்று சேர்த்து கட்டச் சொன்னான். அப்படியே இறுக்கமாய் கட்டினார்கள்.

வந்திருந்தவர்களில் மூத்த திபெத்தியக் கிழவர் எழுந்து வந்து அந்த ஓலைச்சுவடிகளை எடுத்துக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கொண்டு சற்று தள்ளி அமர்ந்தார். அவர் தான் மைத்ரேயனை முதல் முதலில் அடையாளம் கண்டு மாராவிடம் சொன்னவர். அவர் மாராவிடம் கேட்டார் “திரும்ப வரவழைக்க என்ன குறிச்சொல்?”

மாராவுக்கு சென்ற முறை அமானுஷ்யன் என்ற குறிச்சொல் வைத்து பாதியில் முடிந்த சடங்கு நினைவுக்கு வந்தது. புன்னகையுடன் சொன்னான். “அமேசான் காடுகள்”

எல்லா தீபங்களும் அணைக்கப்பட்டன. குகைக் கோயிலில் கும்மிருட்டு சூழ்ந்தது.

மாரா ஆழ்நிலை தியானத்திற்குச் செல்ல மற்றவர்கள் பிரார்த்தனைகளிலும் தியானத்திலும் ஈடுபட்டார்கள். பதிமூன்று நிமிடங்களில் மாரா கையிலிருந்த சிலை நீல நிறத்தில் ஒளிர ஆரம்பித்தது. மாராவும் ஒளிர ஆரம்பித்தான். சுற்றிலும் இருந்த இருட்டில் சிலையோடு மாரா ஒளிர ஆரம்பித்தது அமானுஷ்ய அழகோடு தெரிந்தது. மாரா மின்சாரத்தால் தாக்கப்பட்டது போல துடிக்க ஆரம்பித்தான். கல் இருக்கையே சிறிது ஆட்டம் கண்டது. அவன் தோற்றம் அடியோடு மாறி குகைக்கோயில் சிலையின் நகல் தோற்றமாகவே மாறிய பிறகு சிறிது சிறிதாக ஆட்டம் அடங்கியது.

என்.கணேசன்

மனித மாராவின் உடலில் குடியேறியிருந்த அவர்களின் கடவுள் மாரா அந்தச் சடங்குகளில் எப்போதும் கேட்கும் “என்னை எதற்காக வரவழைத்தீர்கள்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. மாறாக முதலில் அமானுஷ்ய கிரீச் குரலில் கத்தியது. “நாம் நினைத்த அளவு காலம் நம்மிடம் இல்லை. வேகம்... வேண்டும்... முன்றே நாளில் அவனை அழிக்க வேண்டும்....”

இதை யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. திபெத்தியக் கிழவர் திகைப்போடு கேட்டார். “தெய்வமே, இன்னும் பத்து மாத காலத்திற்கும் மேல் மைத்ரேயனுக்கு மோசமான காலம் என்றல்லவா சொல்லப்பட்டிருக்கிறது...”

“பத்மசாம்பவா.....” அந்தப் பெயரை வெறுப்புடன் உமிழ்ந்து விட்டு தொடர்ந்தது. “வார்த்தை ஜாலங்களால் ஏமாற்றி விட்டான்..... இனி முன்றே நாள் தான் இருக்கிறது. முன்றாவது நாளில் மைத்ரேயன் அதிபலவீனன்.... அன்று அவனை அழிக்கா விட்டால் பின் எப்போதும் அழிக்க முடியாது.....”

செனட்டர் பெண்மணி கேட்டாள். “மைத்ரேயனை சாதாரணமாக அழித்து விட முடியுமா? அவனிடம் ஏதாவது விசேஷ சக்திகள் இருக்கின்றனவா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவர்களுடைய கடவுளிடமிருந்து உடனடியாக எந்த பதிலும் வரவில்லை. கேள்வி காதில் விழவில்லையோ என்று சந்தேகித்த செனட்டர் பெண்மணி மறுபடி கேட்க வாயைத் திறந்த போது “பாருங்கள்” என்று கிரீச் குரலில் கத்தியது. “பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்”

திடீரென்று குகைக்கோயிலின் மாரா சிலைக்கு முன் வெட்டவெளியில் ஒரு காட்சி தெரிந்தது.

அந்தக் காட்சியில் கனவில் இருப்பது போல் அமானுஷ்யன் மகாபோதி மரம் முன்னால் நின்றிருந்தான். அவன் கையை விட்டு மைத்ரேயன் நகர்ந்து மகாபோதி மரத்தை நோக்கிப் போனான். மரம் பொன்னிறமாக மாறி பிரகாசித்தது. மைத்ரேயன் மரத்தை நெருங்கினான்.... எதையோ எடுப்பது போல் குனிந்தான்.... திடீரென்று எல்லாமே மங்கலாகித் தெளிவில்லாமல் போனது. மங்கலானது தெளிவான போது மைத்ரேயன் அமானுஷ்யனின் கையைப் பிடித்து நின்றிருந்தான். அமானுஷ்யன் அவனைத் திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் காட்சி மாறி அடுத்த காட்சி வந்தது. மைத்ரேயன் தியானத்தில் இருக்கிறான். பின் மெல்ல எழுந்து செல்கிறான்.... அமானுஷ்யன் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் முதுகை ஒட்டியபடி ஒரு பெரிய பாம்பு இருக்கிறது. மைத்ரேயன் அந்தப் பாம்பின்

என்.கணேசன்

தலையை வருடிக் கொடுக்கிறான். பாம்பு மெல்ல எழ ஆரம்பித்தது. சோம்பல் முறித்து பிரம்மாண்டமாய் படமெடுத்து மைத்ரேயனைப் பார்த்து தலை தாழ்த்தி வணங்கியது. பாம்பின் கண்கள் நெருப்பாய் மின்னின. அமானுஷ்யன் கண்கள் லேசாகத் திறக்கின்றன. மைத்ரேயனிடமிருந்து ஒரு ஒளி அமானுஷ்யனை ஊடுருவி அந்த நாகத்தை அடைந்தது. நாகம் தங்கமென ஜொலித்தது. மைத்ரேயன் திரும்பிப் போன பிறகு அமானுஷ்யன் முழுவதுமாகக் கண் விழித்து மெல்ல தன் முதுகில் இருந்த அந்தப் பாம்பைத் தொட்டுப் பார்க்கிறான்.... அவன் முகத்தில் குழப்பம்....

இரண்டு காட்சிகளையும் பார்த்து முடிக்கையில் இருபது பேர் முகத்திலும் திகைப்பு!

அத்தியாயம் 114

அக்ஷயம் ஆசானும் நேபாள நட்ட
நெடுஞ்சாலையில் சிறுவியாபாரிகள் வேடத்தில் திபெத்திய
எல்லையைக் கடக்க காத்திருந்தார்கள். காத்மண்டுவில்
இருந்து வந்திருக்கும் சுற்றுலா வாகனங்களில் இருக்கும்
பயணிகளைத் தான் எல்லைப் பகுதி அதிகாரிகள் மிக
அதிகமாக சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு
சிலரின் தாடியைக் கூட இழுத்து உண்மையான தாடி
தானா என்று பார்த்ததாக வெளியே பேசி சிரித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். புதிய விசாக்களுடன் வரும் புதிய
பயணிகள் கடும் சோதனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.
அந்த அளவு வாடிக்கையாகச் செல்லும் வியாபாரிகள்
சோதனைக்கு ஆளாகவில்லை. பழைய நெந்து போன,
அதிகமாக அவர்களது முத்திரைகள் முன்பே
குத்தியிருந்த, கடவுச்சீட்டுகள், அனுமதிச்சீட்டுகள்
சாதாரணமாகத் தான் சோதனைக்குள்ளாயின.

வாடிக்கையாகச் செல்லும் வியாபாரிகள் மூவரை
முன்பே அக்ஷயம் ஆசானும் நட்பாக்கிக் கொண்டு
அவர்களுடனேயே ஒரு பழைய ஜீப்பில் பயணித்து
வந்திருந்தனர். அதிகாரிகள் அவர்களுடைய
அனுமதிச்சீட்டுகளைப் பரிசோதித்த போது கூட
வாடிக்கையாக வருபவர்கள் காட்டும் அசிரத்தையைக்
காட்டியபடியே மற்ற வியாபாரிகளிடம் பேசிக்

என்.கணேசன்

கொண்டிருந்தார்கள். கொட்டாவியை அடக்கியபடி அவர்களை திபெத்திற்குள் நுழைய விட்டு, அடுத்த வாகனத்தை அருகே வர அந்த அதிகாரி சைகை காட்டினான். அவசரமில்லாமல் ஜீப் திபெத்தினுள் நுழைந்தது.

லீ க்யாங்குக்கு மைத்ரேயன் என்ற பெயரிட்ட கோப்பு வாசிக்கப்பட்டு, வாசிக்கப்பட்டவர் தகவல் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற எச்சரிக்கை வந்து சேர்ந்தது. அந்த எச்சரிக்கையுடன் அதைச் செய்த ஆளின் பெயரும், நேரமும் கூட வந்து சேர்ந்தன. கோபம் வேகமாய் ஆட்கொள்ள யாரந்த துரோகி என்று பார்த்தான். உளவுத்துறையில் அவனுக்கு அடுத்த நிலையில் இருக்கும் ஒரு உயரதிகாரி.... இது வரை எந்த கெட்ட பெயரையும் வாங்காதவர். திறமைசாலி. ஆனால் தேசபக்தியும் நாணயமும் தான் குறைச்சலாகப் போய் விட்டது. உண்ணும் வீட்டுக்கே இரண்டகம் செய்யும் இது போன்ற ஆட்களைத் தூக்கில் தான் போட வேண்டும் என்று ஆத்திரத்தோடு நினைத்தான். இந்தத் தகவல் உளவுத்துறைக்கும் போயிருக்கும் அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம் என்று காத்திருந்தான்.

வாங் சாவொ இன்னும் அந்தப் பதினாறு பயணிகள் திபெத்தில் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. சுற்றுலா நிறுவனம் அவர்களை அழைத்துச் செல்வதாய் ஒப்புக் கொண்டிருந்த அத்தனை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இடங்களுக்கும் அவன் ஆட்கள் அனுப்பிப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் எங்கேயும் அவர்கள் இல்லை என்பது ஒரு தலைவலியாக இருந்தது. அவர்கள் பயணிகள் அல்ல என்பது இப்போது தெளிவாகி விட்டது.....

“மகாபோதி மரத்தடியில் குனிந்து மைத்ரேயன் என்ன எடுத்தான்.....” திபெத்தியக் கிழவர் கேட்டார். அவர்களுடைய தெய்வமான மாரா தாழ்ந்த குரலில் “தெரியவில்லை” என்றது. “அடுத்தவன் மனதைப் படிக்க முடிந்த அவன் தன் மனதில் உள்ளதை மறைக்கவும் முடிந்தவன். அதில் மிகவும் கெட்டிக்காரன். அவன் மனதை ஊடுருவ முடியவில்லை. சமீப மடாலயத்தில் நம் சக்தி பலமாக நிலைபெற்ற பின் தான் என் சக்திகளைத் திரும்பப் பெற்றேன். பத்மசாம்பவாவின் தில்லுமுல்லை நான் உணர்ந்தேன்..... இப்போது ஒருவன் மேல் மனதில் உள்ளதை என்னால் காண முடியும். எதுவானாலும் இரண்டாவது ஆள் அறிந்தால் அதையும் என்னாலும் அறிய முடியும். இரண்டாவது ஆள் விழித்த நிலையில் மட்டுமல்ல, அரைகுறையாய் உணர்ந்தாலும் அதைத் தெளிவாக்கி நான் காண முடியும். ஆனால் மகாபோதியின் அடியில் அவன் செய்தான் என்பது மைத்ரேயன் மேல்மனதிலும் இல்லை. அவனுடன் போனவனும் பார்க்கவில்லை.....”

என்.கணேசன்

இப்போது அவர்களுக்குப் புரிந்தது. இரண்டு
காட்சிகளும் அமானுஷ்யனின் மேல் மனமும்,
ஆழ்மனமும் அறிந்தவை. அதில் அவனுக்குத்
தெளிவில்லாமல் இருந்த பகுதிகளையும் மாரா
தெளிவாக்கி காட்டி விட்டது.

அடுத்ததாக முன்றாவது காட்சி மாரா சிலை முன்
விரிந்தது. மைத்ரேயன், கௌதம் டோர்ஜே மூவரும்
பாம்பு, ஏணி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
பகடையை உருட்டி, வந்த எண்ணுக்கு காயை நகர்த்தி,
ஒரு பெரிய ஏணியில் ஏறி வைத்த பின் கௌதம் எழுந்து
நின்று ஆரவாரம் செய்ய டோர்ஜேயும், மைத்ரேயனும்
அவனைப் புன்னகையுடன் பார்த்தார்கள்.

திடீரென்று மைத்ரேயன் திரும்பிப் பார்த்தான்.
அவன் அவர்களையே பார்ப்பது போல் இருந்தது.
அமைதியாக சில வினாடிகள் கூர்ந்து பார்த்து விட்டுத்
திரும்பிக் கொண்டான். அதன் பின் திரும்பவேயில்லை.
ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்பது போல அவன்
தொடர்ந்து ஆட ஆரம்பித்தான். அவர்கள்
அனைவருமே அவன் தங்களைப் பார்த்ததை
உணர்ந்தார்கள்.

அந்தக் காட்சி மறைந்தது. கிரீச் குரல் உச்சத்தில்
அலறியது. “பார்.... அவனுக்கு பயமே இல்லை.....
கவலையும் இல்லை..... அதை உடையுங்கள்.... அவனை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

பயம் உணர வையுங்கள்.... துக்கம் உணர வையுங்கள்....
பின் அழியுங்கள்..... இனி ஒரு அவதாரம் கூடாது.....”

“அவனை எப்படி அழிப்பது உத்தமம் என்று மாரா அறிய விரும்பினான்...” திபெத்தியக் கிழவர் சொன்னார்.

சில வினாடிகள் சத்தமே இல்லை. யோசிப்பது போலத் தெரிந்தது. பின் அந்த அமானுஷ்யக் குரல் ஒலித்தது. “மைத்ரேயனோடு இரண்டு சிறுவர்களையும் சிறை பிடியுங்கள்..... இந்திய சிறுவனைக் கொல்லுங்கள்..... கண்டிப்பாக மைத்ரேயன் அவனைக் காப்பாற்ற தன்னிடம் மறைத்து வைத்திருக்கும் சக்தியைப் பயன்படுத்தியே தீர்வான்.... ஒரு முறை அவன் பயன்படுத்திய பின் அந்த சக்தியையும் அதன் தீவிரத்தையும் மாரா புரிந்து கொள்வான். அந்த சக்திக்கு எதிர்சக்தி என்ன, அதைப் பயன்படுத்துவது எப்படி என்பதை மாராவுக்குக் கண்டுபிடிக்க முடியும். இந்த சில நாட்களில் என் அனைத்து சக்திகளையும் அவனுக்குத் தந்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தி அவனை அழிக்கச் சொல்.”

அமெரிக்க செனெட்டர் பெண்மணி கேட்டாள்.
“அந்த சக்தியை மைத்ரேயன் முதலிலேயே மாரா மீது பயன்படுத்தி மாராவை அழிக்க முற்பட்டால் என்ன செய்வது?”

என்.கணேசன்

“மைத்ரேயன் எந்த சக்தியையும் தானாக முதலில் பயன்படுத்த மாட்டான்....” கிரீச் குரலில் மாரா ஆணித்தரமாகச் சொன்னது. “தன்னையோ, மற்றவர்களையோ காக்க வேண்டிய நேரத்தில் மட்டும் தான் சக்தியைப் பயன்படுத்துவான். அதில் சந்தேகம் வேண்டாம்....”

ஜப்பானில் இருந்து வந்தவருக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. “மாராவிடம் பல சக்திகள் இருப்பது போல் மைத்ரேயனும் மறைத்து வைத்திருப்பது ஒரு சக்தியாக இல்லாமல் பல சக்திகளாக இருந்தால் என்ன செய்வது? அவன் ஒவ்வொன்றாகப் பயன்படுத்தலாமல்லவா?”

“அவன் பல சக்திகள் ஒளித்து வைக்கவில்லை. ஒரே அஸ்திரம் தான் வைத்திருக்கிறான். அதை என் சக்தியால் உணர்கிறேன். அந்த ஒன்றில் அவன் பலத்த நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான்.... அதையும் அறிவேன்.....”

ஒரு நிமிடம் அங்கே நிசப்தம் குடிகொண்டது. ஒருவர் கேட்டார். “மாரா தவிர்த்து மற்ற நம் ஆட்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்....?”

“உங்கள் இடங்களுக்கு திரும்பிப் போங்கள். இந்த மூன்று நாட்களும் வேறு எதையும் செய்வது தவிர்த்து உங்கள் சக்திகளைக் குவித்து இங்கே அனுப்புங்கள். இந்த இடம் நம் சக்தி மையமாகட்டும். மைத்ரேயன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அழிந்தான் என்று அறிந்த பிறகே உங்கள் கவனம் வேறு பக்கம் நகரட்டும்....”

இனி கேட்க எதுவுமே இல்லை என்று அவர்கள் நினைத்த போது மிக மென்மையாக அவர்கள் தெய்வத்தின் குரல் ஒலித்தது. “மாராவிடம் சொல்லுங்கள்.... அவன் இப்போது எல்லா சக்திகளையும் பெற்றிருக்கிறான்.... மைத்ரேயனை அழிப்பது ஒன்றே அவன் செய்ய வேண்டியது..... அதற்காகத் தான் அவன் பிறந்திருக்கிறான் என்பதை ஞாபகப் படுத்துங்கள்... விடை பெறுகிறேன்”

மாராவின் உடல் தொய்ந்து போனது. நீல நிற ஒளிவெள்ளத்தில் அவன் அப்படியே அசைவில்லாமல் சரிந்திருந்தான்.

திபெத்தியக் கிழவர் “அமேசான் காடுகள்” என்று சொல்ல மாராவைச் சூழ்ந்திருந்த நீல ஒளி மங்க ஆரம்பித்தது. கோரமான மாற்றத்திலிருந்து மாரா இயல்பான அழகான வடிவுக்கு மெல்ல மெல்ல வர ஆரம்பித்தான். அவன் கட்டுகளை அவிழ்த்தார்கள்.

அவனுடைய முழு சக்தியும் உறிஞ்சப்பட்டிருந்த போதும் மாரா தன் மனபலத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு நிமிர்ந்தான். “சொல்லுங்கள்” என்றான்.

என்.கணேசன்

திபெத்தியக் கிழவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். முழுவதும் கேட்டு விட்டு மாரா சொன்னான். “எல்லாரும் போகலாம்”. அவர்கள் எழுவதற்கு முன் அவன் உறங்கி விட்டிருந்தான். ஒரு மணி நேர உறக்கத்திற்குப் பின் அவன் விழித்த போது அனைவரும் போயிருந்தார்கள். தீபங்கள் மட்டும் அந்த குகைக் கோயிலில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

எழுந்து கோயில் சிலை முன் மண்டியிட்ட மாரா சொன்னான். “மைத்ரேயன் நாளை இங்கிருப்பான். மூன்றாவது நாள் இங்கேயே முடிவான். மகாசக்தியே, இது நான் தங்களுக்குத் தரும் வாக்கு!”

அத்தியாயம் 115

பாம்பு ஏணி விளையாட்டு அமர்க்களமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஏணியில் ஏறும் போது ஒரு சத்தம், பாம்பில் இறங்கும் போது ஒரு சத்தம் என்று கெளதம் ஆரம்பித்ததை போகப்போக டோர்ஜேயும் பின்பற்ற ஆரம்பித்தான். இரண்டிலுமே இருவரையும் புன்னகையுடன் மைத்ரேயன் ரசிப்பதை ஒற்றைக்கண் பிக்கு கவனித்தார். அதிகாலையிலும், இரவிலும் தியானம் செய்யும் மைத்ரேயன், இப்போது இவர்களுடன் விளையாடும் மைத்ரேயன்- இந்த இரண்டு நிலைகளில் தான் எத்தனை எத்தனை வித்தியாசங்கள்...

சமையல்காரன் சாதாரணமாக வேண்டா வெறுப்பாகத்தான் சமைப்பான். லீ க்யாங்கின் ஒற்றன் என்பதால் அவனை எதுவும் பிக்குவால் கேட்கவும் முடிந்ததில்லை. ஆனால் அவன் ஒரே நாளில் ஒரேயடியாக மாறி விட்டான். இரவு மைத்ரேயனின் தியானத்தின் போது விசித்து விசித்து அமுதவன் அதிகாலை மைத்ரேயன் தியானம் செய்யும் போதும் எழுந்து வந்து அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டான். எல்லோருக்கும் ருசியாய் சமைத்துப் போட்டான். சிறுவர்கள் விளையாடும் போது இடை இடையே சாப்பிட ஏதாவது செய்து கொடுத்தான். டோர்ஜே திகைப்புடன் அவனைப் பார்த்தான்.

என்.கணேசன்

கௌதமுக்கு அன்பாய் அவ்வப்போது ஏதாவது கொண்டு வந்து தரும் அந்த சமையல்காரனை மிகவும் பிடித்து விட்டது. மாமா என்று அன்பாக அழைக்க ஆரம்பித்தான். சமையல்காரனுக்கும் எப்போதும் உற்சாகமாக இருக்கும் அந்த சிறுவனை மிகவும் பிடித்து விட்டது. அவனுக்காக இந்திய வகைச் சமையலும் செய்து கொடுத்தான். “மாமா நீங்களும் விளையாட வாங்க” என்று கௌதம் அழைக்க அவர்களுடன் அவனும் விளையாட சேர்ந்து கொண்டான்.

லீ க்யாங் போன் செய்து கேட்ட போது பையன்கள் சமர்த்தாக இருக்கிறார்கள், அவர்களால் ஒரு தொந்தரவும் இல்லை என்று அவன் சொன்னது ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்குக் கேட்டது. மனிதர்கள் எப்படி தலைகீழாய் மாறி விடுகிறார்கள் என்று அவர் வியந்தார். ‘சரியான மனிதர்களுடன் பழக நேரும் போது மற்றவர்களும் சரியாகி விடுகிறார்களோ!’

இரவு கௌதம் தூங்க ஆரம்பித்து மைத்ரேயன் தியானம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் டோர்ஜே தன் பலத்த சந்தேகத்தை மெல்லக் கேட்டான். “தியானத்திற்கு தம்மபதம், தாமரை சூத்திரம் எல்லாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லையா?”

மைத்ரேயன் ஒரு கணம் அவனை மென்மையாகப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான். “அவை எல்லாம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தகவல்கள். நீ ஒரு ஊருக்குப் போகப் போகிறாய் என்று வைத்துக் கொள். அங்கு எந்த வழியாகப் போக வேண்டும், எப்படிப் போக வேண்டும், அங்கே என்னவெல்லாம் இருக்கும் என்ற தகவல்கள் அவசியம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவை நல்லது தான். அங்கே கண்டிப்பாகப் போக வேண்டும் என்கிற ஆவலையும் தூண்டி விடும். அதுவும் நல்லதே. ஆனால் அவை எதுவும் அந்த இடத்திற்குப் போய் நீயாய் நேரில் பார்ப்பதற்கும், உணர்வதற்கும் ஈடாகி விடாது. அதனால் போவதற்கு முன், அனுபவம் பெறுவதற்கு முன் உபயோகமாக இருக்கும் அவை நேரடி அனுபவம் பெற்ற பின் அவசியமில்லை....”

டோர்ஜே அந்த பதிலில் ஒன்றிப் போய் சிந்திக்க, ஒற்றைக்கண் பிக்கு பிரமித்துப் போனார். என்ன அழகான பதில்.....

மைத்ரேயன் தொடர்ந்து சொன்னான்.
“பெரும்பாலான மனிதர்கள் தகவல்களைச் சேர்த்துக் கொண்டே போகிறார்கள். அதிலேயே அனைத்தும் அறிந்து விட்டதாய் ஒரு மாயையில் சிக்கி விடுகிறார்கள். அது சுய ஏமாற்று வேலை. அறிந்தவை அனைத்தும் அனுபவமாகி விடாது. அறிந்ததை வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தும் போது தான் அது ஞானமாகிறது. அதனால் அறிந்ததை நன்றாக சிந்தி. அதைப் பயன்படுத்தி வாழ்க்கையில் சிறிதாவது பயணித்துப் பார்.

என்.கணேசன்

அறிதலின் உண்மையான பயன் அது தான்.
மற்றதெல்லாம் பிரமையே....”

மைத்ரேயன் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டான். அவன் வலது பாத அடியில் தர்மசக்கரம் பொன்னிறத்தில் ஒரு முறை சுழன்று நின்றது. பார்த்ததும் ஒற்றைக்கண் பிக்கு கண்களில் நீர் பெருக மண்டியிட்டு அவனை வணங்கினார். டோர்ஜேயும் பேருண்மை ஒன்றின் தரிசனமும் உபதேசமும் கிடைத்தவனாய் தானும் மண்டியிட்டு வணங்கினான்

மறு நாள் அதிகாலை அந்த வீட்டுக்குக் காவல் இருந்தவர்கள் அவசர அவசரமாய் கிளம்பிப் போனார்கள். மைத்ரேயன் அந்த நேரத்தில் தியானத்தில் இருந்தான். ஒற்றைக்கண் பிக்கு ஜீப்கள் கிளம்பும் சத்தம் கேட்டு ஜன்னல் வழியாக வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். ஜீப்களில் போனது காவல் ஆட்கள் தான். என்ன ஆயிற்று என்று திகைத்தவராய் மெல்ல கதவைத் திறந்தும் பார்த்தார். ஒருவர் கூட இப்போது வெளிக்காவலில் இல்லை. கதவை மறுபடியும் சாத்திக் கொண்டார்.

பத்தாவது நிமிடம் வேறு இரண்டு கார்கள் வந்து வெளியே நின்றன. முதல் காரிலிருந்து கருப்பு நிற ஆடைகள் அணிந்த நான்கு பேர் துப்பாக்கிகளோடு இறங்கினார்கள். இரண்டாவது காரில் இருந்து மாரா

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கம்பீரமாக இறங்கினான். அவனும் முழுமையான கருப்பாடைகளிலேயே இருந்தான். இரண்டு துப்பாக்கி வீரர்கள் முன்னேயும், இரண்டு துப்பாக்கி வீரர்கள் பின்னேயும் வர, அமைதியாக அவன் படிகளேறினான். அவன் யாரென்று உணர்ந்த ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் சப்தநாடியும் ஒடுங்கியது. இது வரை பொய், கற்பனை என்று அவர் எண்ணியிருந்த ஒரு மனிதன், சைத்தான், நிஜமாகவே நேரில் வருவது அவருக்குப் பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது.

அவர் ஓடிப்போய் மைத்ரேயனை உலுக்கினார். “மைத்ரேயரே, மாரா... வந்திருக்கிறான்....”

மைத்ரேயன் கண்களைத் திறந்தான். அவர் அவன் பின் ஒடுங்கினார்.

கதவு பலமாகத் தட்டப்பட்டது. சமையல்காரன் தூக்கக்கலக்கத்தில் சென்று கதவைத் திறந்தான். அவன் காவல்வீரர்கள் சென்று விட்டதையோ வேறு ஆட்கள் வந்து விட்டதையோ அறிந்திருக்கவில்லை. கதவைத் திறந்தவன் தலையில் ஓங்கி ஒரு அடி விழ அவன் வாசலிலேயே மயக்கமாய் விழுந்தான். இரண்டு துப்பாக்கி வீரர்களும், மாராவும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

மைத்ரேயன் அமைதியாக முன்னறைக்கு வந்தான். சில வினாடிகள் மாராவும் மைத்ரேயனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். அந்த

என்.கணேசன்

நேரத்தில் பின்னால் வந்த துப்பாக்கி வீரர்கள் இருவரும் உள் அறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த டோர்ஜேயையும், கௌதமையும் மயக்க மருந்து தடவிய கைக்குட்டையால் மயங்க வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு அவர்கள் டோர்ஜேயைத் தூக்கிச் செல்வது சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. பதற்றத்துடன் அவர் மாராவிடம் சொன்னார். “அவன்.... டோர்ஜே சம்பந்தமில்லாதவன்.”

மாரா அமைதியாகச் சொன்னான். “தெரியும் பிக்குவே”. கௌதமையும், டோர்ஜேயையும் தூக்கிக் கொண்டு இருவர் வெளியேறிய போது மாரா மைத்ரேயனிடம் ஏதாவது உணர்ச்சி தென்படுகிறதா என்று பார்த்தான். இல்லை. புன்னகையுடன் மைத்ரேயனைக் கேட்டான். “உனக்கு மயக்க மருந்து தேவை இல்லை அல்லவா?”

அமைதியாக மைத்ரேயன் சொன்னான். “தேவையில்லை.” பின் அவன் ஒற்றைக்கண் பிக்குவைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு மென்மையாகச் சொன்னான். “டோர்ஜேக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது. பயப்படாதீர்கள் பிக்குவே”

மைத்ரேயன் அமைதி மாறாமல் வெளியேற மாரா அவன் அமைதியை ரசித்தபடியே பின்னால் சென்றான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

துப்பாக்கி வீரர்கள் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். கார்கள் அருகே வந்த பின் மைத்ரேயன் நின்றான். மாரா மைத்ரேயனிடம் இரண்டாம் காரைக் காட்டினான். மைத்ரேயன் அதில் ஏறிக்கொள்ள மாராவும் ஏறி அவன் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். கார்கள் வேகமாகக் கிளம்பிச் சென்றன.

ஒற்றைக்கண் பிக்கு சிலை போல் சிறிது நேரம் நின்றிருந்தார். பின் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீண்டவர் கீழே விழுந்து கிடக்கும் சமையல்காரனைப் பார்த்தார். அவன் இன்னமும் மயக்கத்தில் இருந்து மீளவில்லை. தட்டுத் தடுமாறிச் சென்று அலைபேசியை எடுத்து லீ க்யாங்குக்குப் போன் செய்தார்.

லீ க்யாங் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். அலைபேசி அடிக்கவே கண்களை கசக்கிக் கொண்டு எழுந்து கடிகாரம் பார்த்தான். மணி ஆறே கால். அலைபேசி எடுத்துச் சொன்னான். “ஹலோ”

ஒற்றைக்கண் பிக்கு பதற்றமும் கலக்கமுமாகப் பேசினார். “மைத்ரேயரைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.... கூடவே டோர்ஜேவையும், அந்த இந்தியப்பைபயனையும்.....”

“என்ன பிக்குவே உளறுகிறீர்? சமையல்காரன் உங்களுக்கும் ஊற்றிக் கொடுத்து விட்டானா?”

“இல்லை சத்தியமாக”

ஆரம்பத்தில் லீ க்யாங் அமானுஷ்யன் தான் வந்து மகனையும், மைத்ரேயனையும் மீட்டுக் கொண்டு போய் விட்டதாக நினைத்தான். அவனால் தான் அசாதாரணமாக இப்படி எல்லாம் செய்ய முடியும்.”

“காவலில் இருந்தவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? அவர்களில் ஒருவனிடம் போனைக் கொடுங்கள்”

“அவர்கள் யாரும் இல்லை. அவர்கள் முன்பே போய் விட்டார்கள்”

லீ க்யாங்குக்கு ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் மேல் கோபம் வந்தது. “காலையிலேயே என்னிடம் விளையாடாதீர்கள் பிக்குவே. வாழ்நாள் எல்லாம் சிறையில் கழிக்க வேண்டியிருக்கும்.”

“சத்தியமாக விளையாடவில்லை”

“சரி சமையல்காரனிடம் போனைக் கொடுங்கள்”

“அவனை அவர்கள் அடித்துப் போட்டு மயக்கமாகக் கிடக்கிறான்...”

லீ க்யாங் ஒற்றைக்கண் பிக்குவுக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டது என்றே எண்ணினான். கற்பனைக்கு ஒரு எல்லை

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

இல்லையா? மெல்லச் சொன்னான். “சரி நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்”

அவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். மாராவின் வரவைப் பற்றி அவர் சொல்லும் போதே அவர் உண்மையைத் தான் சொல்கிறார் என்பது புரிய ஆரம்பித்து விட்டது.

கோபம் உள்ளே எரிமலையாய் கொதிக்க, தான் காவலுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த காவலர்களின் தலைவனுக்குப் போன் செய்தான்.

“காவலில் இருந்து யாரைக் கேட்டு விடுபட்டுக் கொண்டீர்கள்?” நேரடியாய் லீ க்யாங் கேட்டான்.

நடுங்கியபடி பதில் வந்தது. “உளவுத்துறை தலைவரே தான் அப்படி ஆணையிட்டார்.....”

தலையில் இடி விழுந்தது போல் லீ க்யாங் உணர்ந்தான். அவனுக்கும் மேலதிகாரியான உளவுத்துறை தலைவரே கூடக் கருப்பு ஆடா? அதனால் தான் இன்னொரு கருப்பு ஆடு பற்றித் தகவல் தெரிந்தும் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கிறாரா? அவனுக்கு ரத்தம் கொதிக்க ஆரம்பித்தது.

அத்தியாயம் 116

லீ க்யாங் உடனே ராஜினாமா கடிதம் எழுதி அதை எடுத்துக் கொண்டு உளவுத்துறை தலைவரைப் பார்க்கக் கிளம்பினான். அவன் கார் காற்றின் வேகத்தில் சாலைகளைக் கடந்து உளவுத்துறைத் தலைவரின் வீட்டின் முன் நின்றது. காரிலிருந்து இறங்கி வேகமாக வெளி கேட்டில் இருந்து உள்ளே நுழைந்த லீ க்யாங்கை நிறுத்தி ‘தலைவர் தூங்குகிறார். பிற்பாடு வருகிறீர்களா?’ என்று கேட்க நினைத்து நெருங்கிய காவலாளி லீ க்யாங்கின் பார்வையிலேயே சுடப்பட்டு பின் வாங்கினான்.

லீ க்யாங் கோபமாக வருவதை உளவுத்துறைத் தலைவர் தனதறையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “கடவுளே இவனிடம் இருந்து என்னைக் காப்பாற்று” என்று வாய் விட்டுப் பிரார்த்தித்த அவர் அறையிலிருந்து வெளியே வரும் போதே லீ க்யாங் முன்னறைக்குள் நுழைந்திருந்தான். அவரைப் பார்த்தவுடன் இறுகிய முகத்துடன் ராஜினாமா கடிதம் நீட்டினான்.

“என்ன இது லீ க்யாங்” என்று கேட்டவரிடம் “ராஜினாமா கடிதம்” என்றான்.

தலைவர் அதைக் கையில் வாங்கவில்லை. “ராஜினாமா செய்கிற அளவுக்கு என்ன நடந்து விட்டது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

முதலில் உள்ளே வா. உட்கார்” என்று தனதறைக்குள் அவனை வரவழைத்து இருக்கையில் இருத்தினார்.

வேண்டா வெறுப்பாக உட்கார்ந்த லீ க்யாங் கொதித்தபடி சொன்னான். “நான் மைத்ரேயனுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த காவலை எனக்குத் தெரியாமல் நீங்கள் அப்புறப்படுத்தினால் பின் எனக்கு இங்கே என்ன மரியாதை இருக்கிறது?”

அவர் அவன் பார்வையைத் தவிர்த்தபடி சொன்னார். “பொதுச்செயலாளரே போன் செய்து சொல்லும் போது நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

சீனாவின் அதிகார மையமான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் பெயரைக் கேட்டதும் லீ க்யாங் அதிர்ச்சி அடைந்தான். இன்றைக்கு காலையில் கேட்ட அதிர்ச்சித் தகவலுக்குப் பின் கிடைப்பதெல்லாம் அதிர்ச்சித் தகவல்களாகவே இருக்கின்றன! பொதுச் செயலாளர் தான் ஆரம்பத்தில் மைத்ரேயன் பற்றி அவனிடம் சொன்னவர். அவரிடம் சொல்லி விட்டுத் தான் “மைத்ரேய புத்தா” என்ற இந்த ரகசியத்திட்டத்தை அவன் முளை உருவாக்கியது....

லீ க்யாங் திகைப்புடன் கேட்டான். “அவர் ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்?”

என்.கணேசன்

அவன் அருகில் அமர்ந்த அவர் அமைதியாக விளக்கினார். “சீனாவில் மாரா மற்றும் அவன் ஆட்களின் முதலீடு பல்லாயிரம் கோடிகள் இருக்கின்றன. அவனை அனுசரிக்கா விட்டால் அவன் முதலீட்டை இந்த நாட்டிலிருந்து விலக்கிக் கொள்வான். இந்த நாடு ஒரு பொருளாதார நெருக்கடியைத் தாங்கும் நிலையில் இப்போது இல்லை.....”

லீ க்யாங்கின் திகைப்பு அதிகரித்தது.

“வெளியுலகில் மாராவுக்கு வேறு பெயர். அவன் உலகப் பெரும் பணக்காரர்களில் ஒருவன்....” என்று சொன்ன தலைவர் சமீபத்திய ‘நியூ வீக்லி’ (New Weekly) என்ற பிரபல சீனப்பத்திரிக்கையை எடுத்து லீ க்யாங்கையில் கொடுத்தார். அதில் அட்டைப் படத்தில் மாரா இருந்தான். ‘வணிக அரசன்’ என்று கொட்டை எழுத்தில் வர்ணனை இருந்தது. லீ க்யாங் அதை முன்பே படித்திருக்கிறான். அழகும் அறிவும் பணமும் எப்படி ஒருவனிடமே சேர்ந்து இருக்கிறது என வியந்தும் இருக்கிறான். அவன் தான் மாரா என்று தான் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அவர் தொடர்ந்து சொன்னார். “எல்லாம் நீ நினைத்தபடி தான் நடந்திருக்கிறது. மைத்ரேயன் அழிக்கப்பட வேண்டும் என்று தான் நினைத்தாய். அதைச் செய்து தர மாரா முன்வந்திருக்கிறான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

டோர்ஜேயை மைத்ரேயனாக அறிவிப்பது உன் முளையில் உதித்த திட்டம். அப்படியே செய்வதாக மாரா உறுதி அளித்திருக்கிறான்....”

“ஆனால் எல்லாமே அவன் தீர்மானிக்கும் விதங்களில். நாம் அவன் இஷ்டப்படி ஆட வேண்டி இருக்கிறது” லீ க்யாங் வறண்ட குரலில் சொன்னான்.

தலைவர் பொறுமையாகச் சொன்னார். “அதை ஏன் அப்படி எடுத்துக் கொள்கிறாய்? அவன் நம் எதிரியல்ல. நண்பன். இங்கு பெரும் முதலீடு செய்திருக்கிறான். வளர்ச்சிப் பாதையில் போய்க்கொண்டிருக்கும் நமக்கு அவன் முதலீடு தேவை. அவன் இங்கு இதுவரை எந்தக் கெடுதலையும் செய்ததில்லை. பிரச்னை உண்டாக்கியதில்லை....”

லீ க்யாங் கூர்மையாக அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான். “ஆனால் அவன் சொல்கிறபடி கேட்காவிட்டால் பிரச்னை உண்டாக்கி விடுவேன் என்று பயமுறுத்தி இருக்கிறான்.... நம் உளவுத்துறைக்குள்ளேயே ஒரு உயரதிகாரியை அவன் உளவாளியாக வைத்திருக்கிறான்....”

அவரால் உடனே எதையும் சொல்ல முடியவில்லை. பின் தர்மசங்கடத்துடன் சொன்னார். “ஆனால் அந்த ஆள் நம் எதிரி நாட்டிடம் நம் தகவல்களை விற்று

என்.கணேசன்

விடவில்லையே. நம் நாட்டுக்கு எந்த பிரச்சனையும் உருவாக்கி விடவில்லையே. மைத்ரேயன் சம்பந்தப்பட்ட தகவல்களை மட்டும் தான் மாராவுக்கு தந்திருக்கிறான். மைத்ரேயன் விஷயத்தில் நாம் செய்ய நினைத்த காரியத்தை மாரா செய்ய ஆசைப்படுகிறான். நமக்கும் காரியமானால் சரி தானே. இந்த நேரத்தில் இந்த சின்ன விஷயத்தில் “ஈகோ” எல்லாம் பார்த்து அவனை எதிர்க்க முடியாது லீ க்யாங். தயவு செய்து புரிந்து கொள். நன்றாக அமைதியாக யோசி. இது வரை இந்த நாட்டின் நலனே உன் நலன் என்று வாழ்ந்தவன் நீ. அந்த அடிப்படையிலேயே யோசித்தால் இன்று எதுவுமே உன் கொள்கைக்கு எதிர்மாறாக நடந்து விடவில்லை என்பது புரியும்” சொன்னவர் அவன் அமைதியை சாதகமாக்கி மெல்ல அவன் கையில் இருந்த ராஜினாமா கடிதம் பிடுங்கி அவசரமாகக் கிழித்துப் போட்டார்.

லீ க்யாங் ஒன்றுமே சொல்லாமல் தளர்ச்சியுடன் எழுந்தான். அவன் மனதில் பெரியதொரு உணர்ச்சிப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒன்றுமே சொல்லாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

திரும்பிப் போகையில் கார் வேகம் மிகவும் குறைந்து போயிருந்தது. சீன உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவர் சென்ற முறை சந்தித்தபோது சொன்ன வாசகம் நினைவுக்கு வந்தது. “கடவுளிடமும், அவதார புருஷர்களிடமும் நாம் எப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சைத்தானிடமும், அவன் வாரிசுகளிடமும் அதிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். உனக்கும் சேர்த்துத் தான் சொல்கிறேன்”

அவர் சொன்னது உண்மையாகி விட்டது. மைத்ரேயனைச் சிறை பிடித்தான். ஒன்றுமே பிரச்னை இல்லை. ஆனால் சைத்தான் அப்படி இல்லை. சத்தம் இல்லாமலேயே அவனை ஜெயித்திருக்கிறான். நேராக லீ க்யாங்கை சந்திக்கும் சிரமத்தைக் கூட அவன் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.....

லீ க்யாங் காரை சீன உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவரின் வீட்டை நோக்கி ஓட்ட ஆரம்பித்தான். அவன் மனதில் உள்ளதைக் கொட்ட, புரிந்து கொண்டு வழிகாட்ட நம்பகமான நல்ல மனிதர் அவர். சீன உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவர் தன் வீட்டு முன் இருந்த தோட்டத்தில் களைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அவனைப் பார்த்தவுடன் “அன்று நான் தூங்கும் நேரத்தில் வந்தாய். இன்று தூங்கி எழுந்தவுடனே வந்து விட்டாய். உன்னோடு பெரிய தொந்திரவாகப் போய் விட்டது” என்று பொய்க் கோபத்தோடு சொன்னார். அவன் முகம் வெளிறி இருந்ததை அவன் நெருங்கியவுடன் தான் பார்த்தார். உடனடியாக அங்கிருந்த குழாயில் கைகழுவிக்க் கொண்டு உள்ளே

என்.கணேசன்

அழைத்துச் சென்றார். “வா உள்ளே. என்ன ஆயிற்று லீ க்யாங். ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்?”

உள்ளே சென்றமர்ந்ததும் 'மைத்ரேயா புத்தா' என்ற தன் திட்டத்தை ஆரம்பித்ததிலிருந்து இன்று நடந்தது வரை எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லி மனச்சுமையை இறக்கி வைத்தான். அவர் தன்னை மறந்து அவன் சொன்னதில் ஒன்றிப் போனார்.

கடைசியில் லீ க்யாங் சொன்னான். “எல்லாம் நான் நினைத்தது போலத் தான் நடக்கிறது என்று தலைவர் சொல்கிறார். ஒரு விதத்தில் அது உண்மையும் கூட. ஆனால் என்னால் சந்தோஷப்பட முடியவில்லை. மைத்ரேயன் அன்று என்னைக் கேட்டான். “அடுத்தவர் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க முடிவதை விட அவரவர் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க முடிவதல்லவா ஒருவருக்கு சிறப்பு?” இப்போது அந்த வார்த்தைகளுக்கு எனக்கு அர்த்தம் முழுமையாக விளங்குகிறது. ‘திபெத் விவகாரத்தையும், மைத்ரேயன் வாழ்க்கையையும் நான் தீர்மானிக்க நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என் சொந்த வாழ்க்கையும், என் நாட்டு விவகாரமுமே என் தீர்மானத்தில் இல்லை. அதை மாரா தீர்மானிக்கிறான். அவன் பணம் தீர்மானிக்கிறது....”

அவர் அவனை மென்மையாகப் பார்த்தார். கசப்பான உண்மைகளை மகன் கஷ்டப்பட்டு ஜீரணிக்க

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வேண்டி வரும் போது அவனுக்காக உருகும் ஒரு தந்தையின் மனநிலையாக அது இருந்தது.

சிறிய மௌனத்திற்குப் பின் அவர் சொன்னார். “லீ க்யாங். உலக அரசியலே இன்று பணத்தை மையமாக வைத்து நடக்கிறது. உலகப் பொருளாதாரமும், அரசியலும் இன்று விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில கார்ப்பரேட் முதலாளிகளின் எண்ணப்படி தான் சென்று கொண்டிருக்கிறது. முடிவில் பார்த்தால் எதையும் தீர்மானிப்பது அவர்களே. அதனால் எந்த நாட்டிலும் ஆட்சிகள் மாறினாலும் காட்சிகள் பெரிதாக மாறுவதில்லை. மாற்றம் ஏற்படுத்த புதிய ஆட்சிகள் நினைத்தாலும் அவர்களுக்கு அனுகூலமாய் இருந்தால் ஒழிய அதற்கு அந்த கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் அனுமதிப்பதில்லை. இன்று மாரா நினைத்ததை சாதிப்பதும் அந்தக் கார்ப்பரேட் முதலாளியாகத் தான். நாடுகளே அவன் பகடைக்காய்களாய் இருக்கும் போது நம்மைப் போன்றவர்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை என்று வருத்தப்படுவது குழந்தைத்தனம்...”

லீ க்யாங் கரகரத்த குரலில் தலை குனிந்து சொன்னான். “உண்மை சார். ஆனாலும் என்னை மாரா தன் கைப்பாவையாக பயன்படுத்தி இருக்கிறான் என்பதை என்னால் இன்னும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

என்.கணேசன்

அவனுக்காக நான் கஷ்டப்பட்டு மைத்ரேயனைக் கடத்தி அவனிடம் ஒப்படைத்தது போல் இருக்கிறது.”

இது வரை நான் என்று என்றுமே தலைநிமிர்ந்து இருந்த லீ க்யாங் தலை குனிந்ததைப் பார்க்கையில் உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவருக்கு மனவருத்தமாய் இருந்தது. சிறிது நேரம் இருவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

லீ க்யாங் வருத்தத்துடன் சொன்னான். “தலைவர் என்னிடம் சொன்னார். “மாரா இங்கு இதுவரை எந்தக் கெடுதலையும் செய்ததில்லை. பிரச்னை உண்டாக்கியதில்லை” என்று. ஆனால் அவர் சொல்ல மறந்த ஒரு உண்மை என்னைப் பயமுறுத்துகிறது சார். கெடுதலையும், பிரச்னையையும் எந்த நேரத்திலும் ஏற்படுத்த முடிந்த வல்லமையோடு அவன் இருக்கிறான் என்பதே அபாயம் தானே. இது எதில் கொண்டு போய் முடியும்?”

அவர் மென்மையாக அவனிடம் சொன்னார். “தீய சக்திகள் இப்படி விஸ்வரூபம் எடுக்கும் போதெல்லாம் அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடிந்த தெய்வீக சக்திகளும் விஸ்வரூபம் எடுக்கின்றன. இது காலம் காலமாக நடப்பது தான் லீ க்யாங். பௌத்தம் மைத்ரேயனையே அந்த விதமாகத் தான் அடையாளம் காட்டுகிறது....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

லீ க்யாங் விரக்தியுடன் சிரித்தான். “அந்தச் சிறுவன் மாராவுக்கு எதிராய் என்ன செய்ய முடியும்? மாரா கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அழித்து விடுவான்”

அவர் புன்னகையுடன் சொன்னார். “பிறப்பதற்கு முன்பே எதிரி என்று சீனாவின் பலம் பொருந்திய லீ க்யாங்கால் முத்திரை குத்தப்பட்ட அந்தச் சிறுவனைக் கண்டுபிடிக்கவே லீ க்யாங்குக்கு பத்து வருடங்கள் முடியவில்லை. கண்டுபிடித்த பின்னும் அந்தச் சிறுவனை லீ க்யாங்கால் அழிக்க முடியவில்லை”

லீ க்யாங் ரோஷத்தோடு சொன்னான். “எனக்கு முடியாமல் போகவில்லை. நான் டோர்ஜே அவனிடமிருந்து சிலதாவது கற்றுக் கொண்டால் தான் அவனை நான் மைத்ரேயனாக வெளிப்படுத்தும் போது உண்மையின் சாயலாவது இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அவனைப் பொறியாக வைத்து மாராவையும் பிடித்து விடலாம் என்றும் நினைத்து தான் விட்டு வைத்தேன்”

“நான் காரணம் கேட்கவில்லை, விளைவை சுட்டிக்காட்டினேன் அவ்வளவு தான். உன்னை சமாளித்தவன், அவனையும் சமாளிப்பான்....”

லீ க்யாங் மனதார சொன்னான். “அப்படி ஆனால் நான் சந்தோஷப்படுவேன். இந்தக்கணம் உண்மையான எதிரியாய் நான் நினைப்பது மாராவைத்தான்.... ஆனால்

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனை மாராவுக்கு இணையான பலசாலியாய்
என்னால் நம்ப முடியவில்லை சார்”

“ஆனால் மாரா நம்புகிறான். அதனால் தான் தன்
பிரதான எதிரியாய் அவனை நினைக்கிறான். அவனால்
உன்னையும், உன் உளவுத்துறையையும்,
பொதுச்செயலாளரையும் ஆட்டி வைப்பது போல்
மைத்ரேயனை ஆட்டிப்படைக்க முடியவில்லை. காரணம்
உங்களுக்கு இழப்பதற்கு நிறைய இருக்கின்றது. அதனால்
பயப்படுகிறீர்கள். மைத்ரேயனுக்கு இழப்பதற்கு எதுவுமே
இல்லை. அவன் அப்படி எதையுமே வைத்துக்
கொள்ளவில்லை. அது தான் மைத்ரேயனின் பெரும்பலம்.
அதில் தான் மாரா அபாயத்தை உணர்கிறான்.”

அத்தியாயம் 117

அன்றிரவு லீ க்யாங்குக்கு உளவுத்துறை தலைவர் போன் செய்தார். “உன் திட்டம் வரும் வியாழக்கிழமை நிறைவேறப் போகிறது லீ க்யாங். அதைச் சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன். டோர்ஜேயை மைத்ரேயனாக அன்று மாரா அரங்கேற்றம் செய்யப் போகிறான். பல பத்திரிக்கைகளும், தொலைக்காட்சிகளும் அவன் கைவசம் உள்ளன. புத்தமத அறிவுஜீவிகளும் கூட அவன் பக்கம் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து அவனை மைத்ரேயனாக ஆக்கப் போகிறார்கள். அது உன் திட்டம், டோர்ஜே நீ தேர்ந்தெடுத்தவன் என்பதால் நீயே வெற்றி பெற்றதாக உணர்கிறேன்....”

“சரி” என்று மட்டும் லீ க்யாங் சொன்னான்.

மெல்ல தலைவர் சொன்னார். “இது விஷயத்தில் இனி உன் குறுக்கீடு இருக்காதல்லவா என்று அவன் பொதுச்செயலாளரிடம் கேட்டிருக்கிறான். இருக்காது என்று அவரும் வாக்களித்திருக்கிறார். நானும் அவரிடம் உறுதி அளித்திருக்கிறேன்.”

“கவலைப்படாதீர்கள். வாங் சாவொவையும் பீஜிங் வரச்சொல்லி விட்டேன். இனி இந்த விஷயத்தில் என் குறுக்கீடு இருக்காது. எனக்கு என் தேசத்தை விட

என்.கணேசன்

எதுவுமே முக்கியமல்ல!” சொன்ன லீ க்யாங் பேச்சை வளர்த்தாமல் இணைப்பைத் துண்டித்தான்.

தலைவர் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார். 'இப்படி ஒருவனைப் பெற என் தேசம் எத்தனை புண்ணியம் செய்திருக்கிறது!'

லீ க்யாங் அன்றிரவு உறங்கவில்லை. அன்று காலை அவனும் உளவுத்துறையின் முந்தைய தலைவரும் நிறைய மனம் விட்டு பேசியிருந்தார்கள். அவர் நிறைய தத்துவங்கள் பேசினார். காயப்பட்ட மனதுக்கு அவை இதமாக இருந்தன. அவர் மைத்ரேயன் மேல் ஆழமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். சிறிதும் பயப்படாமல் அவனைப் பார்த்துப் பேசிய அந்தச் சிறுவனைப் பற்றி நிறைய நேரம் லீ க்யாங் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.....

சைத்தான் மலையில் ரகசிய குகைக்கோயிலின் உள்ளே மைத்ரேயனுடன் நுழைந்த போது மாரா ஒரு சின்னத் திருப்தியை அடைந்தான். அவன் தெய்வத்திடம் நேற்றிரவு தந்த வாக்கின் முதல்பகுதி நிறைவேறி விட்டது. மைத்ரேயனை இங்கு கொண்டு வந்து விட்டான். மைத்ரேயன் முகத்தை வெற்றிக்களிப்புடன் மாரா பார்த்த போது மைத்ரேயனிடம் சலனமேயில்லை. அவன் அந்தக் குகையை நின்ற இடத்திலிருந்தே நோட்டமிட்டான். வரும் வழியிலும் சத்தமோ, சலசலப்போ இல்லாமல் அவன் அமைதியாக வந்தது மாராவை மனதிற்குள் மெச்ச

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வைத்தது. மாராவின் கண்ணசைவில் துப்பாக்கி வீரர்கள் குகையிலிருந்து வெளியே போய் விட்டார்கள். கௌதமும், டோர்ஜேவும் இன்னும் மயக்க நிலையில் தான் தரையில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

மாரா ஒன்றுமே பேசாமல் அங்கே வஜ்ராசனத்தில் அமர்ந்து கண்களை மூடினான். கண்கள் மூடினாலும் அந்த குகைக்கோயிலுக்குள் நடப்பது அவன் மனத்திரையில் தெரிந்து கொண்டே இருந்தது. மைத்ரேயனும் ஒரு மூலையில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் மூழ்க ஆரம்பித்தான். ஒரே நிமிடத்தில் அவன் தியான நிலையை எட்டி விட்டது தெரிந்தது.

கௌதம் தான் முதலில் விழித்தவன். மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்து கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அங்கிருந்த தீபங்களின் வெளிச்சத்தில் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்த மைத்ரேயன், மாராவையும், பக்கத்தில் படுத்திருந்த டோர்ஜேவையும் பார்த்து தாங்கள் மறுபடி கடத்தப்பட்டு இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

டோர்ஜேயும் மெல்ல கண்விழித்தான். அவன் பயந்து போனான். பக்கத்தில் இருந்த கௌதமிடம் “என்ன ஆனது? நாம் எங்கிருக்கிறோம்” என்று திபெத்திய மொழியில் சைகையோடு கேட்டான். சைகையை வைத்துக் கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட கௌதம்

“கடத்திக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்....” என்று தமிழில் சைகையோடு சொல்லிப் புரிய வைத்தான்.

டோர்ஜே அழ ஆரம்பித்தான். கௌதம் சொன்னான். “அழாதே. எங்கப்பா வந்து நம்மைக் காப்பாற்றி விடுவார்” என்றான்.

டோர்ஜேக்கு அவன் அழாதே என்று சொன்னது புரிந்தது. மீதி புரியவில்லை. அவன் தொடர்ந்து அழ ஆரம்பித்தான். கௌதமுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. எழுந்து போய் மைத்ரேயனைத் தட்டினான். அவன் கண்விழித்த போது “அவனை அழ வேண்டாம் என்று சொல். என் அப்பா வந்து நம்மை எல்லாம் காப்பாற்றி விடுவார்” என்று சொல்” என்றான்.

மைத்ரேயன் முகத்தில் புன்னகை பூத்தது. கௌதம் சொன்னதை டோர்ஜேக்கு மொழி பெயர்த்துச் சொன்னான்.

டோர்ஜே திகைப்புடன் கேட்டான். “இவன் அப்பா எப்படி வருவார்?”

மைத்ரேயன் இதையும் மொழிபெயர்த்தான். கௌதம் சொன்னான். “எப்படியாவது வருவார். என் அண்ணன் கூடச் சின்ன வயதில் கடத்தப்பட்டானாம். அப்பா போய் காப்பாற்றி இருக்கிறார். என் அப்பாவால் முடியாததே ஒன்றுமில்லை என்று என் அண்ணனே சொல்லி இருக்கிறான்”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் அதையும் மொழிபெயர்த்த போது டோர்ஜே திகைப்புடன் பார்த்தான். அவனுக்கு நம்பிக்கை வராவிட்டாலும் அழகை நின்றது.

கௌதம் மாராவைப் பார்த்தபடி சொன்னான். “எனக்குத் தெரிந்து கடத்தல்காரர்கள் தியானம் செய்ய மாட்டார்கள். இந்த ஆள் செய்கிறான். ஒரு வேளை கடத்தியது இவனில்லையோ, இவனையும் கடத்திக் கொண்டு வந்து விட்டார்களோ?”

இதை மைத்ரேயன் மொழிபெயர்க்கவில்லை. புன்னகையுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

கௌதம் மெல்ல டோர்ஜேயிடம் சொன்னான். “அந்த ஆள் கண் விழித்தால் இங்கே விளையாட ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கேட்போம் பொறு”

மாராவுக்கே சிரிப்பை அடக்குவது கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் கண் திறக்கவில்லை. சிரிப்பையும் வெளியே காண்பிக்கவில்லை. இந்தச் சிறுவனைக் கொல்லப் போகிறோம் என்பது இப்போது அவனுக்கே சின்ன சங்கடத்தைத் தந்தது.

“அதோ அந்த வீடு தான்” என்று தொலைவில் இருந்தே ஆசான் கைகாட்டினார். மைத்ரேயன் என்ற பெயருடைய வேறொரு சிறுவனை அந்த வீட்டில் கண்டதாக முன்பே சொல்லி இருந்த ஆசான் அங்கேயே

என்.கணேசன்

மைத்ரேயனையும் சிறை வைத்திருக்கக்கூடும் என்று சொன்ன போது அக்ஷய்க்கும் இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அந்த வீடு இருக்கும் பகுதி லாஸா விமான நிலையத்திற்கும் அருகில் என்பதால் லீ க்யாங் அடிக்கடி வந்து போகவும் வசதி என்பதால் அங்கேயே மைத்ரேயனும், கௌதமும் இருக்க வாய்ப்பு அதிகம் என்று அக்ஷயின் உள்ளுணர்வு சொன்னது.

ஆனால் இப்போது நேரில் பார்க்கையில் அக்ஷய்க்குச் சந்தேகம் வந்தது. அந்த வீட்டுக்கு முன் காவல் எதுவும் இல்லை. லீ க்யாங் அப்படி காவல் இல்லாத வீட்டில் கண்டிப்பாக மைத்ரேயனை சிறை வைத்திருக்க மாட்டான்.... முடிந்தால் அந்தப் பகுதியையே கூட காவலர்களால் நிரப்புபவன் ஆயிற்றே அவன்... அக்ஷய் கேட்டான். “ஒரு வேளை இங்கிருந்து இடம் மாற்றி இருப்பார்களோ? வீட்டுக்குக் காவல் கூட இல்லையே!..”

ஆசானும் அவன் சந்தேகத்தை உணர்ந்தார். என்ன செய்வது என்று கவலைப்பட்டவராக ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனுடன் நடந்தார். வீட்டை நெருங்குகையில் வீட்டு ஜன்னல் வழியே ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் கவலை நிறைந்த முகம் தெரிந்தது. சென்ற முறை போல் ஒளிந்து நிற்காமல் ஆசானைப் பார்த்தவுடன் ஒற்றைக்கண் பிக்கு வீட்டிலிருந்து கீழே ஓடி வந்தார். தெருவிலேயே ஆசான் முன் மண்டியிட்டு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வணங்கிய ஒற்றைக்கண் பிக்குவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் அருவியாய் வழிய ஆரம்பித்தது. “ஆசானே.... ஆசானே... ஆசானே.... என்னை மன்னியுங்கள் ஆசானே....”

அவரை ஒருவழியாக எழுப்பி வீட்டுக்கு அழைத்துப் போன போது மண்டையில் கட்டுப் போட்ட சமையல்காரனும் அங்கு இருந்தான். நடந்ததை இருவரும் மாறி மாறித் தெரிவித்தார்கள். ஆசானும், அக்ஷயம் சிறுவர்கள் பேராபத்தில் இருப்பதை உணர்ந்தார்கள்....

சமையல்காரன் சொன்னான். “நீங்கள் கண்டிப்பாக வருவீர்கள் என்றும் வந்தால் தன்னிடம் பேசும் படியும் லீ க்யாங் சொல்லி இருக்கிறார்”

அவனே லீ க்யாங்கை அலைபேசியில் அழைத்து “சார் ஆசானும் அவருடன் நீங்கள் சொன்ன ஆளும் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி விட்டு அலைபேசியை ஆசான் கையில் தந்தான்.

லீ க்யாங் உடனடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான். “வணங்குகிறேன் ஆசானே. வியாழக்கிழமை டோர்ஜேவை மைத்ரேயனாக மாரா அரங்கேற்றப் போகிறான். மைத்ரேயனைக் கொல்லாமல் அந்த வேலையைச் செய்ய மாட்டான் என்று நினைக்கிறேன்.

என்.கணேசன்

ஏன் என்றால் என் திட்டமே அதுவாகத் தான் இருந்தது. உங்கள் மைத்ரேயனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் உடனே ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்று அமானுஷ்யனிடம் சொல்லுங்கள். நடந்த எதையும் மாற்றும் சக்தி எனக்கில்லை. முடிந்தால்.... முடிந்தால்... மன்னியுங்கள்”

அத்தியாயம் 118

லீ க்யாங் சொன்னதை ஆசான் அக்ஷயிடம் தெரிவித்தார். கேட்ட பின் அக்ஷய் அப்படியே சிலை போல நின்றான். சொன்னது சரியாகக் கேட்கவில்லையா, இல்லை கேட்டு அதிர்ச்சியில் அப்படி நிற்கிறானா என்று திகைப்புடன் ஆசான் அவனைப் பார்த்தார். உடனே முதல் சந்திப்பில் புத்தகயாவில் அவன் இப்படி ஒரு நிலைக்குப் போனது அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது. 'வாழ்வா சாவா என்பது போன்ற சூழ்நிலைகளில் மாட்டிக் கொள்ள நேரிடும் போது நிறைய நேரம் யோசிப்பதற்கெல்லாம் நேரம் இருப்பதில்லை. உடனடியாகத் தீர்மானம் எடுத்து அதைச் செயல்படுத்தினால் தான் நாம் ஆபத்துகளில் இருந்து தப்பிக்க முடியும். அந்த மாதிரி சமயங்களில் என் அந்தராத்மாவின் குரலைக் கேட்க பயன்படுத்தும் வித்தை இது' என்று சொல்லி இருந்தான். இப்போது இரண்டு உயிர்களின் வாழ்வா சாவா என்கிற நிலை. அதில் ஒரு உயிர் அவன் மகனுடையது.... ஆசான் கலக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்.

சிலையாய் நின்றிருந்த அக்ஷயின் அந்தராத்மாவில் ஒரு குரல் ஒலித்தது. 'இந்த உலகில் எதுவும் காரணமில்லாமல் நடப்பதில்லை'. அடுத்த கணம் சைத்தான் மலையில் மைத்ரேயன் பார்வை வழியில்

என்.கணேசன்

கண்ட ரகசியக் குகை தெரிந்தது. ஒரு காலத்தில் தியானம் செய்ய வந்த இடத்தில் ஆடு சுரங்கப்பாதையில் தவறி விழுந்து வழக்கிச் சென்று அடுத்த மலையில் ஏறியதைப் பார்த்தது மைத்ரேயனோடு நேபாள எல்லைக்குள் நுழைய உதவியது. அன்று மைத்ரேயன் பார்வையோடு பார்த்த ரகசியக்குகை இன்றைய சூழ்நிலைக்கு உதவுவதற்காக இருக்குமோ? மைத்ரேயனைச் சிறை வைக்க மாராவுக்கு அந்த ரகசியக்குகையை விடச் சிறந்த இடம் திபெத்தில் கிடைக்க முடியாது....

அக்ஷய் ஆசானிடம் சொன்ன போது அவர் கவலைப்பட்டார். “சைத்தான் மலை இங்கிருந்து வெகு தொலைவில் அல்லவா இருக்கிறது!...”

மாரா கண்களைத் திறக்காததால் கௌதம் மெல்ல அந்தக் குகையை ஆராய ஆரம்பித்தான். சில மேடான பகுதிகளில் ஏறி தாவிக் கீழே குதித்தான். இப்போதைக்கு அதுவே ஒரு விளையாட்டாகத் தான் அவனுக்குத் தோன்றியது. டோர்ஜேவையும் தன்னுடன் வர சைகை செய்தான். டோர்ஜேக்கு தற்போதையத் தங்கள் நிலையை யோசித்துப் பைத்தியம் பிடிப்பது போலவே ஆகி இருந்தது. அதனால் பயத்தில் இருந்து மனத்தைத் திருப்ப அவனும் கௌதமுடன் சேர்ந்து கொண்டான்...

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மாராவுக்கு மைத்ரேயன் எந்த பாதிப்புமே
இல்லாமல் தியானத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தது
ஆத்திரத்தை எழுப்பியது. மைத்ரேயன் ஏதோ பெரிய
அஸ்திரமோ சக்தியோ வைத்திருக்கிறான் என்ற தகவல்
மட்டும் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் இப்போதே அவன்
மைத்ரேயனைக் கழுத்தை நெரித்துக்
கொன்றிருக்கலாம்..... அந்த அஸ்திரத்தை அவன்
அத்தனை ரகசியமாய் வைத்திருக்க முடிந்தது
ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது. நன்றாக யோசித்துப்
பார்த்தால் எல்லாமே திட்டமிட்டு தான் அவன்
செயல்பட்டிருக்கிறான். அவன் சமீப மடாலயம் போய்
அவர்கள் முன்பே பலப்படுத்தி இருந்த சக்தி
மையத்தைக் கலைத்து பலவீனப்படுத்தாமல்
இருந்திருந்தால், திபெத்திலிருந்து அவன் போகும்
முன்பே அவனை மாராவால் கொன்றிருக்க முடியும்.
அப்படி கலைத்ததால் தான் அவர்களது மகாசக்தி அந்த
சக்தி மையத்தை நிலை நிறுத்தாமல் அவனை நெருங்க
வேண்டாம் என்று அறிவுரை சொன்னது. அவன்
திபெத்திலிருந்து இந்தியா போனதும் முதல் வேலையாக
புத்த கயாவுக்குச் சென்று ஏதோ அபூர்வசக்தி பெற்று
விட்டான். போன ஜென்மத்தில் அதை அங்கு புதைத்தோ
மறைத்தோ வைத்திருப்பான் போல இருக்கிறது. அதை
எடுப்பதற்காகவே இந்தியா போனது போலவும், அது
முடிந்ததும் திரும்பி வந்தது போலவும் தானிருக்கிறது.
அதனால் தான் அவன் கடத்தப்படும் போது கூட

என்.கணேசன்

அமைதியாக வந்திருக்கிறான். அந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்று விட்டபடியால் தான் சமீபத்தில் மாரா தன் சக்தி மையத்தை உருவாக்கி அலைகளால் அவனுக்கு அறிவித்த போதும் அலட்டாமல் இருந்திருக்கிறான். யோசித்துப் பார்த்தால் எல்லாமே கோர்வையாக கச்சிதமாகப் புரிகிறது. ஒவ்வொரு அடியையும் திட்டமிட்டு கவனமாகவே வைத்திருக்கிறான் இந்த அழுத்தக்காரன்.

அவன் அமைதியை முதலில் குலைக்க வேண்டும். அப்படியானால் தான் நிதானம் இழப்பான். அவன் மனதில் மறைத்திருக்கும் ரகசியங்கள் மெள்ள வெளிவரும். அமைதியாக தியானம் செய்து மனதைப் பலப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டே இருக்க அவனை விடக்கூடாது....

மாரா கண்களைத் திறந்து கேட்டான். “நான் யார் தெரியுமா மைத்ரேயா?”

மைத்ரேயனும் கண்களைத் திறந்தான். “அதை நீ தெரிந்து கொண்டாகி விட்டதா?”

அவன் கேட்ட தொனியில் கிண்டல் இருக்கவில்லை என்றாலும் மாரா கிண்டலை உணர்ந்தான். ஆனாலும் தத்துவ விசாரணைக்குள் நுழைந்து விடாமல் புன்னகையுடன் சொன்னான். “நான் என்னை எப்போதும் தெரிந்தே வைத்திருக்கிறேன் மைத்ரேயா. நான் இன்று

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

உலகப்பணக்காரர்களில் முதல் பத்து பேர்களில் ஒருவன். மீதி ஒன்பது பேரில் இரண்டு பேர் என்னுடைய ஆட்கள். பல உலக நாடுகளில் என் ஆதிக்கம் இருக்கிறது. நீங்கள் கண்டு நடுங்கும் சீனாவே என்னைப் பகைத்துக் கொள்ள முடியாது. அதனால் தான் பிடித்து வந்த உன்னை லீ க்யாங் எனக்கு விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறான். உலகம் முழுவதும் எத்தனையோ தொலைக்காட்சிகள், எத்தனையோ பத்திரிக்கைகள், எத்தனையோ நிறுவனங்கள், எத்தனையோ லட்சம் ஊழியர்கள் என் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறார்கள். உலக மக்கள் என்ன நினைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பவன் நான்... நான் தீர்மானிக்கும்படியே செய்திகள் திரிக்கப்பட்டு வெளியாகின்றன. அதை வைத்தே பொதுஜன அபிப்பிராயம் உருவாகிறது...”

கவனமாகக் கேட்டு விட்டு மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். ஆச்சரியம் இல்லை. பிரமிப்பு இல்லை. அவன் ஏதோ நான்கு எருமைகள், இரண்டு ஆடுகள் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னது போல இருந்தது அவன் எதிர்வினை.

பொங்கிய ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்ட மாரா சொன்னான். “என் தனிப்பட்ட சக்திகளின் பரிச்சயம் உனக்குக் கண்டிப்பாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நான் சமீபம் மடாலயத்தில் இருந்து கொண்டு நீ

என்.கணேசன்

இருக்குமிடத்தையும் உன்னையும் பார்த்தேன். நீயும் என்னைக் கவனித்தாய்”

மைத்ரேயன் எதுவுமே சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தான்.

மாரா சொன்னான். “அன்றைய சக்திகளை விடக் கூடுதலாக பல சக்திகளை நான் இந்த சில நாட்களில் பெற்றிருக்கிறேன் மைத்ரேயா? ஏன் தெரியுமா?

“சொல்”

“உன்னை அழிக்கத்தான்”

அதற்கும் அமைதி மாறாமல் மைத்ரேயன் சரியென்று தலையசைத்ததை மாராவால் தாங்க முடியவில்லை. என்ன சொன்னால் இந்த அழுத்தக்காரன் அதிர்வான் என்று யோசித்து விட்டு மாரா கேட்டான். “உன் கடைசி ஆசை என்ன மைத்ரேயா?”

மைத்ரேயன் புன்னகைத்தபடி கௌதமைக் கண்களால் காட்டி சொன்னான். “இவனுடன் விளையாட ஆசைப்பட்டது தான்”

தான் கேட்ட கேள்விக்கு புத்தனின் அவதாரமாக ‘ஆசையே எனக்கில்லை’ என்கிற பதிலையோ, இல்லை சாதாரண ஒருவனாக ஏதாவது வருங்கால ஆசையையோ தான் மைத்ரேயனிடமிருந்து மாரா எதிர்பார்த்திருந்தான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

கடைசி ஆசையாக கடந்த கால ஆசை ஒன்றைச் சொல்லி விட முடிந்த முதல் மனிதன் இவனாகத் தான் இருப்பான் என்று தோன்றியது. சாகும் நாளில் கூட கடைசி ஆசை என்ன என்று கேட்டால் ஒரு ஆசையைச் சொல்லி, அது முடிந்து விட்டால் உடனே இன்னொரு ஆசை எழுந்து அத்துடன் சாகும் பிறவி அல்லவா மனிதன்!

“பாவம் அவன் நாளைக்குள் சாகப்போகிறான்” என்று மாரா கௌதமைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

அவன் திபெத்திய மொழியில் பேசியதால் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கௌதமுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த டோர்ஜே அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

மைத்ரேயன் அமைதி மாறாமல் மாராவையே பார்த்தானே ஒழிய எதுவும் சொல்லவில்லை. அவன் எதாவது சொல்வான் என்று எதிர்பார்த்து சிறிது தாமதித்து பின் மாரா தானாகவே சொன்னான். “நீ நினைத்தால் அவனைக் காப்பாற்ற முடியும்”

“எப்படி?”

என்.கணேசன்

“நீயாக தற்கொலை செய்து கொண்டால் அவனை
நான் கொல்லாமல் விட்டு விடுவேன்”

அத்தியாயம் 119

“நீ தற்கொலை செய்து கொண்டால் நான் அவனைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன்” என்று சொல்லி மைத்ரேயனை இக்கட்டான நிலைக்கு உட்படுத்தியதாக நினைத்த மாராவிடம் அமைதியாக மைத்ரேயன் சொன்னான். “தற்கொலை செய்து கொள்ள எனக்கு உரிமை இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். வேண்டுமானால் நீ என்னைக் கொன்று விட்டு பிறகு அவனை விடுவிக்கலாம்”

இதே கோயிலில் மகாசக்தி செய்த எச்சரிக்கை மட்டுமே மாராவை மைத்ரேயன் சொன்னதை உடனே முயற்சிக்காமல் தடுத்தது. வலை வீசிப் பார்க்கிறான் என்று மனதில் நினைத்த மாரா சொன்னான். “நானாக கொல்வதென்றால் இருவரையும் கொல்வேன். முதலில் அவனை. பின் உன்னை. நீயாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டால் அவனை நீ காப்பாற்றலாம்.”

மைத்ரேயன் எதுவும் சொல்லாமல் அவனையே புன்னகையுடன் கூர்ந்து பார்த்தான். அவன் மனதில் உள்ளதை அவன் படித்து விட்டது தெரிந்தது. மைத்ரேயன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். கௌதம் கூட அவன் அப்படிச் சிரித்து பார்த்திராததால் விளையாடுவதை நிறுத்து விட்டு ஆச்சரியத்துடன்

என்.கணேசன்

நண்பனைப் பார்த்தான். பின் டோர்ஜேவிடம் மெல்லக் கேட்டான். “அந்த ஆள் என்ன ஜோக் சொன்னார் என்று இவன் இப்படிச் சிரிக்கிறான்.”

டோர்ஜேக்கு கேள்வி புரிந்தாலும் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவன் பதில் சொல்லாமல் அவர்களையே பார்க்க, அவர்கள் பேச்சு புரியாத கௌதம் குகையின் மற்ற பகுதிகளை ஆராய ஆரம்பித்தான்.

மாரா முகம் சிவக்க மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“உலகமே என் கையில் என்கிறாய், உலகில் நடப்பது எல்லாவற்றையும் தீர்மானிப்பவன் நான் என்கிறாய். அப்படிப்பட்டவன் என்னைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறாயே என்று நினைத்து தான் சிரித்தேன்.”

அதிகபட்சமாய் புன்னகை அல்லது சின்ன சிரிப்பு மட்டுமே வெளிப்படுத்தும் மைத்ரேயன் இந்த ரகசியக் குகைக்கோயிலில் அவர்களது தெய்வச்சிலை முன்னால் இப்படி வாய் விட்டுச் சிரித்ததை பெருத்த அவமானமாக மாரா உணர்ந்தான்.

அவனுடைய கோபம் வெடித்தது. “நீ ஒரு துரும்பு. நான் மலை. உன்னைப் பார்த்து நான் பயப்படவில்லை. என் சக்தி என்ன என்று பார்க்கிறாயா. காட்டட்டுமா....”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

என்ற மாரா அந்தக் குகைக்குள் மேலே நன்றாகப் பதிந்திருந்த சின்னப் பாறையைக் கூர்ந்து பார்த்து தன் சக்தியைப் பிரயோகிக்க அந்தப் பாறை ஆட்டம் கண்டு கடைசியில் கீழே விழுந்தது.

அதைப் பார்த்து டோர்ஜே நடுங்க ஆரம்பிக்க கௌதம் கண்களை விரித்துச் சொன்னான். “ஓ இந்த ஆளுக்கு இத்தனை சக்தி இருக்கிறதா?”

மாரா மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “இனியும் என் சக்திகளை ஒவ்வொன்றாகக் காண்பிக்கட்டுமா? உன்னால் ஒரு சக்தியை இப்படிக் காட்ட முடியுமா? இல்லை சொல்லத்தான் முடியுமா”. அவன் மனதிற்குள் சின்ன ஆசை இருந்தது. ரோஷப்பட்டு அவன் தன்னிடமுள்ள அந்த அஸ்திரத்தைச் சொல்லிக் காண்பிப்பானா?

மைத்ரேயன் அவன் வலையில் சிக்கவில்லை. அவன் முதல் கேள்வி தவிர வேறு எதுவுமே காதில் விழாதது போல் அமைதியாக அதற்கு மட்டும் பதில் சொன்னான். “வேண்டாம் இது ஒன்றே போதும். இப்போது சொல். இந்தப் பாறை விழுந்து என்ன சாதித்தாய்? இந்த சக்தி உனக்கு எந்த விதத்தில் இப்போது உதவியிருக்கிறது?”

என்.கணேசன்

மாராவுக்கு ஆத்திரம் அதிகமாகியது. “அடுத்தவர் சாதனைகளை ஒத்துக் கொள்ளவும் பெருந்தன்மை வேண்டும் மைத்ரேயா. அது உனக்கில்லை”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “நீ இது வரை சொன்னது, செய்தது, அடைந்திருப்பது எதுவுமே எனக்கு சாதனையாகத் தோன்றவில்லை. அப்படித் தோன்றி இருந்தால் கண்டிப்பாக ஒத்துக் கொண்டிருப்பேன். உதாரணத்திற்கு உன் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். உன்னிடம் இருக்கிற பல லட்ச கோடி சொத்தை பிரித்து கோடிக்கணக்கான ஏழைகளுக்குத் தந்தால் அத்தனை பேரும் சந்தோஷமாக வாழ்வார்கள். ஆனால் அத்தனை கோடி பேருக்கு சந்தோஷம் தரும் செல்வத்தை ஒட்டு மொத்தமாக சேர்த்து வைத்திருக்கும் நீ சந்தோஷமாக இல்லை. திருப்தியாக இல்லை. பெரிய நாடுகள் கூட நீ சொன்னபடி கேட்கும் என்கிறாய். தொலைக்காட்சிகள், பத்திரிக்கைகள், நிறுவனங்கள், லட்சக்கணக்கான ஊழியர்கள் என்று இந்த உலகமே என் கையில் என்கிற அளவு எல்லாவற்றையும் அடைந்திருக்கிற நீ இத்துடனாவது திருப்தி அடைந்து விட்டாயா? இல்லையே. இப்போது இப்படி இரண்டு சிறுவர்களை கடத்திக் கொண்டு அவர்களைக் கொன்று உன் சக்தியை நிரூபிக்க வேண்டிய நிலையில் அல்லவா இருக்கிறாய்?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மாரா பெரும் கோபத்துடன், வெறுப்புடனும் கேட்டான். “நீ வெறும் சிறுவனா? சொல். வெறும் சிறுவனா? தர்மத்தை நிலை நாட்ட வந்திருக்கும் புத்தரின் அவதாரமல்லவா நீ மைத்ரேயா? நான் சொல்கிறேன் கேள். பணத்தில் மட்டுமல்ல மனித மனதிலும் இந்த உலகத்தை நான் எப்போதோ வென்றாகி விட்டது. உனக்கு இங்கே கால் பதிக்கவும் இடமில்லை. நினைவு வைத்துக் கொள். இன்றைக்கு தர்மம், நியாயம், நீதி, நேர்மை, சத்தியம், தூய்மையான அன்பு எல்லாம் எழுத்திலும் பேச்சிலும் மட்டும் தான் இருக்கிறது. மனிதர்களின் இதயங்களில் இல்லை. பேராசை, பொறாமை, சுயநலம், வஞ்சகம், வெறுப்பு இதெல்லாம் தான் அவர்களை ஆட்சி செய்கிறது. ஒவ்வொருவனும் அரசாங்கத்தையும், சமூகத்தையும், அடுத்தவரையும் குறை சொல்வான். ஆனால் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் இடங்களில் இவன் மற்றவர்களை விட பத்து மடங்கு அதிகமாய் அயோக்கியத்தனம் செய்வான். முடிந்தவன், முடியாதவன் என்ற இரண்டே வகை தான் இப்போது உலகில் இருக்கின்றது. முடியாதவனுக்கு முடியும் போது அவனும் தன் கைவரிசையைக் காட்டுவான். இந்த அளவு இந்த உலகத்தை மாற்றி இருக்கிறோம் மைத்ரேயா. காப்பாற்ற உன்னால் மட்டுமல்ல யாராலும் முடியாது. யாரை யாரிடமிருந்து காப்பாற்றுவாய்?”

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் அவன் சொன்னதை இடைமறிக்காமல் கேட்டு விட்டுப் பொறுமையாகச் சொன்னான். “இன்றும் பொய் உண்மையின் வேடம் போட்டு தான் ஏமாற்ற வேண்டி இருக்கிறது. ஊரையே ஏமாற்றி பிழைப்பு நடத்துபவன் கூடத் தன் மனைவி, மக்கள், நண்பர்கள் தன்னிடம் தர்மத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். நீங்களே கூட உங்களிடம் மற்றவர்கள் உங்கள் சைத்தான் புத்தியைக் காட்டுவதை விரும்புவதில்லை. இதெல்லாம் நீங்களே தர்மத்தை உயர்ந்ததாக மதிப்பதையும், அதர்மத்தை இழிவாக நினைப்பதையும் தான் காட்டுகிறது. இது உங்களுக்குள்ளேயே தர்மம் வென்று நிற்பதைத் தான் காட்டுகிறது. நீ சொன்னது போல யாரும் யாரையும் யாரிடமிருந்தும் காப்பாற்ற முடியாது. ஒருவன் தன்னிடமிருக்கும் தீமையிலிருந்து விலகி தானே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் அவன் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவான். தொடர்ந்து வரும் துன்பங்களை ஒருவன் எத்தனை காலம், எத்தனை பிறவிகள் தான் தாங்குவான். சலித்துப் போய் நிரந்தரமாய் துக்கத்திலிருந்து விடுபட ஆத்மார்த்தமாய் விரும்பும் இதயத்தில் நான் காலடி வைப்பேன். வழிகாட்டுவேன் “

மாரா வாய் விட்டுச் சிரித்தான். “நீ மந்திரசக்தியில் பொருள்களைக் கொண்டு வந்தாலோ, உன் சக்திகளால்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனுக்கு சில்லறை லாபங்களைத் தந்து
கொண்டிருந்தாலோ மனிதன் நீயே தெய்வம் என்று
கொண்டாடுவான். ஆனால் மனிதனிடம் அவனே தான்
பிரச்னை என்றும் அவன் திருந்துவது தான் ஒரே தீர்வு
என்றும் சொன்னாயானால் நீ இருக்கிற பக்கம் எட்டிக்கூட
பார்க்க மாட்டான். சுட்டிக்காட்ட ஆளே இல்லாத போது
கூட மனிதன் கடவுளையும், கிரகங்களையும் காரணம்
காட்டுவானே ஒழிய தானே தன் பிரச்னை என்பதை
உணர மாட்டான். ஒவ்வொருவனும் பார்க்க மறுக்கிற
ஒரே இடம் அவனுக்குள்ளே தான் இருக்கிறது. அந்த
நிலைக்கு மனிதனை நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்
மைத்ரேயா”

மைத்ரேயன் சொன்னான். “நீயே அப்படித்தானே
இருக்கிறாய். உன் எதிரி நான் என்று நினைத்து அழிக்கத்
துடிக்கிறாய். நான் அழிந்தால் நீ நிம்மதியாக இருக்கலாம்
என்று நினைக்கிறாய். ஆனால் உனக்கு நான் எதிரியல்ல.
உண்மையில் நான் யாருக்கும் எதிரியல்ல. நீயே தான்
உனக்கு எதிரி. நீ தப்பிக்க வேண்டியது உன்னிடமிருந்தே.
நீ உன்னிடம் இருப்பதாக ஒரு பட்டியலே சொன்னாயே
அதில் நிறைவும் நிம்மதியும் இருக்கிறதா? உன்
ஆட்களிடம் தான் இருக்கிறதா? அது இல்லாமல் எது
இருந்து என்ன பயன்? இது எதனால் என்று சிந்தித்துப்
பார்? காரணம் நானா. இல்லை நீ, உன் செயல்கள்...
செயலுக்கு விளைவு நிச்சயம் உண்டு. வினையைச்

என்.கணேசன்

செய்துவிட்டு விளைவில் இருந்து யாரும் தப்பிக்க முடியாது. அழிவு நெருங்கி விட்டதால் தான் ஒரு அப்பாவிச் சிறுவனைக் கொல்லத் துணியும் நிலைக்கு வந்து விட்டாய். அவனை விடுவித்து விட்டு தயவு செய்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்....”

அழியப் போகும் மைத்ரேயன், மாராவுக்கே அழிவு நெருங்கி விட்டதெனச் சொல்லும் துணிச்சல் பெற்றதை மாராவுக்குத் தாங்க முடியவில்லை. அவன் உடல் கோபத்தில் லேசாக நடுங்க ஆரம்பித்தது.

அப்போது தான் தங்கள் தெய்வச்சிலையில் இருந்தும் நடுக்கத்தை மாரா கவனித்தான். மைத்ரேயனை அமைதி இழக்க வைக்க பேச்சுத் தரப் போய் மைத்ரேயன் சாமர்த்தியமாகத் தன்னை அமைதி இழக்க வைத்து விட்டதை மாரா உணர்ந்தான். இத்தனை நேரம் பேசியதிலும் ஒரு முறை கூடத் தன் பெயரை அழைத்துப் பேசாததையும் மாரா கவனித்தான். அவன் பெயர் அங்கீகாரம் கூடத் தனக்கு தரவில்லை என்பதை நினைக்கையில் மனம் கொதித்தது.... இனி அமைதியை மீட்டு பழைய சக்தி நிலையை எட்ட சிறிது நேரம் தேவைப்படும். இதைத்தான் அவன் எதிர்பார்க்கிறான் போலிருக்கிறது. மிக முக்கியமான இந்தக் கட்டத்தில் அவன் தன் சக்தியையும், நேரத்தையும் வீணாக்க முடியாது. உடனே எழுந்த மாரா மைத்ரேயனை முழுவதும் அலட்சியம் செய்து விட்டு டோர்ஜேவைத்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

தன்னருகே அழைத்தான். டோர்ஜே நடுங்கிக் கொண்டே வந்தான்.

“இரண்டு நாளில் நீ மைத்ரேயனாக உலகத்துக்கு அறிமுகமாகப் போகிறாய். அதற்கு நான் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தாகி விட்டது. நான் சொல்கிறபடி கேட்டு நடந்தால் உலகப்புகழும், ராஜ வாழ்க்கையும் அடையலாம். புரிகிறதா?”

டோர்ஜே தலையை ஆட்டினான்.

“சரி. இனி நம் தெய்வம் இது தான். வணங்கி விட்டுக் கிளம்பு” என்று தங்கள் தெய்வச்சிலையைக் காட்டினான்.

டோர்ஜே மைத்ரேயனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான். மைத்ரேயன் அதற்குள் கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். டோர்ஜே அந்தச் சிலையை வணங்கி எழுந்தான்.

மாரா கைகளைத் தட்ட வெளியே இருந்து துப்பாக்கி ஏந்திய ஒரு காவலன் வந்தான். அவனிடம் மாரா சொன்னான். “இவனை நீ கூட்டிக் கொண்டு போகலாம்....” டோர்ஜே அந்தக் காவலனுடன் நடந்தான். பார்வையிலிருந்து மறையும் முன் திரும்பி தன் நண்பர்களைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் கண் விழிக்கவில்லை. கௌதம் மட்டும் பரிதாபமாக

என்.கணேசன்

கையசைத்தான். டோர்ஜேயும் கையசைத்தான்.
வெளியேறும் போது டோர்ஜேயின் கண்கள் கண்ணீர்க்
குளமாகி இருந்தன.

கௌதமும் அந்த நண்பனைப் பிரியும் துக்கத்தை
உணர்ந்தான். இனி எப்படி நேரம் போக்குவது என்று
அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பசித்தது. மாராவிடம்
சொன்னான். “எனக்குப் பசிக்கிறது”

மாரா மைத்ரேயனிடம் கேட்டான். “உனக்கும்
சாப்பிட ஏதாவது வேண்டுமா?”

மைத்ரேயன் கண்களைத் திறக்காமலேயே
வேண்டாம் என்று சொன்னான். மாரா மறுபடி கைகளைத்
தட்டினான். இன்னொரு காவலன் வந்தான். அவனிடம்
மிகத் தாழ்ந்த குரலில் மாரா பேசினான். அவன் போய்
விஷம் கலந்த உணவை கௌதம் சாப்பிடக் கொண்டு
வந்தான்.

கௌதம் உட்கார்ந்து அந்த உணவைச் சாப்பிட
ஆரம்பித்தான்.

அத்தியாயம் 120

“உன் நண்பன் விஷம் கலந்த உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அது அவனை உடனே கொன்று விடாது. சிறிது சிறிதாகத் தான் கொல்லும். அவனைக் கொல்ல நாளை வரை நேரம் எடுத்துக் கொள்ளும்.” என்று மாரா மைத்ரேயனிடம் தெரிவித்தான். மைத்ரேயன் அமைதியை முறியடிப்பதன் அவசியத்தை அவன் மறுபடியும் உணர்ந்தான்.

மைத்ரேயன் இந்த முறை கண்களைத் திறக்கவும் இல்லை.

மாரா தொடர்ந்து சொன்னான். “ஏன் அவனைத் தடுக்க மாட்டேன்கிறாய்?”

“இதைத் தடுத்தால் வேறு விதத்தில் அவனைக் கொல்லப் பார்ப்பாய். அவன் இறக்க வேண்டும் என்று விதி இருந்தால் அதை யாரும் தடுக்க முடியாது....” கண்களைத் திறக்காமலேயே மைத்ரேயன் சொன்னான்.

“நண்பன் என்றால் உன்னைப் போல் இருக்க வேண்டும். நண்பனையே காப்பாற்ற முடியாதவன் உலகைக் காப்பாற்றுகிறானாம். என்ன ஒரு வேடிக்கை” மாரா ஏளனமாகச் சொன்னான்.

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் மௌனமாக இருந்தான். மாரா விடுவதாய் இல்லை. “உன் நண்பன் இப்படிச் சாவதில் உனக்கு வருத்தமே இல்லையா?”

“அவன் சட்டை மாற்றும் போது வருத்தப்படும் அவசியத்தை நான் உணராதது போலவே உடலை மாற்றும் போதும் உணரவில்லை. அவனைப் போன்ற தூய்மையானவன் மீண்டும் மிக நல்ல பிறப்பையே அடைவான்.”

மாராவுக்குத் தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. ‘அடப்பாவி நீ என்னையே மிஞ்சி விடுவாய் போலிருக்கிறதே’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்ட மாரா அன்று மிகப்பெரிய பாடத்தை மைத்ரேயனிடமிருந்து கற்றான். இவனை யாரும் பேசி அமைதி இழக்கச் செய்ய முடியாது. அதற்கு முயற்சி செய்பவன் தான் மன அமைதி இழந்து தவிக்க வேண்டி வரும்.

இனி ஒரு வார்த்தை இவனிடம் பேசப்போவதில்லை என்று மனதில் திடமாய் மாரா முடிவெடுத்தான். இனி மனதை அமைதியாகவும், அறிவைக் கூர்மையாகவும் வைத்திருந்தால் தான் திட்டங்கள் நிறைவேறும். மாரா திடமாக முடிவெடுத்தபின் அவன் மனம் எந்தக் குறுக்கீட்டையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. அவன் அனுமதித்ததுமில்லை. சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கௌதம்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அரைமயக்கத்தில் அப்படியே சாய்ந்ததை உணர்ச்சியே இல்லாமல் கவனித்து விட்டு மாரா கண்களை முடினான்.

இந்த சில நாட்களில் மாரா பெற்று விட்டிருந்த சக்திகளின் காரணமாக அவன் உணர்வுகள் மிகவும் கூர்மையாகி விட்டிருந்தன. எந்த நவீனக் கருவிகளாலும் கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியாத அதிநுட்பமான அலைகளையும் அவனால் ஆல்ஃபா, தீட்டா அலைகளில் சஞ்சரிக்கையில் கண்டுபிடிக்க முடியும். அவன் கண்களை முடி இரண்டு நிமிடங்களில் ஆல்ஃபா அலைகளில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான்....

ஆசானும் அக்ஷயும் சைத்தான் மலை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தனர். மிக விரைவாகக் கொண்டு போய் சேர்த்தால் இரண்டு மடங்கு பணம் தருவதாக அவர்கள் சொல்லி இருந்ததால் அவர்கள் பயணித்துக் கொண்டிருந்த ஜீப் அதிகபட்ச வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆசான் தலாய் லாமாவுக்கும், திபெத்தின் அனைத்து முக்கிய மடாலயங்களுக்கும் போன் செய்து தகவல் தெரிவித்து விட்டிருந்ததால் அவர்கள் ஆளுமைக்கு உட்பட்ட எல்லா மடாலயங்களிலும் சிறப்பு பிரார்த்தனை ஆரம்பமாகி இருந்தது.

லீ க்யாங்கின் திடீர் தலைகீழ் மாற்றத்தை ஆசானால் இன்னமும் நம்ப முடியவில்லை. மைத்ரேயர்

என்.கணேசன்

பிறந்த காலம் முதல் சிலமணி நேரங்கள் முன்பு வரை பரம எதிரியாக இருந்து மைத்ரேயரை அழிக்க என்னவெல்லாம் செய்ய முடியுமோ அத்தனையும் செய்து வந்த லீ க்யாங் எப்படி மாறினான் என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் எச்சரிக்கை விடுத்து காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லும் அளவு மாறியதற்குக் காரணம் மைத்ரேயரை அவன் சந்தித்தது தான் என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

தற்போதைய நிலவரம் குறித்து மௌனலாமாவிடம் கேட்கச் சொல்லி அவர் மௌனலாமா இருக்கும் மடாலயத்தைக் கேட்டிருந்தார். சிறிது நேரத்திலேயே பதில் வந்தது. 'நாளை இரவுக்குள் மைத்ரேயரின் உயிர் பிரியாமல் பார்த்துக் கொண்டால் பின் எந்தக் கவலையும் இல்லை' என்று மௌனலாமா எழுதிக்காட்டினாராம். அதிர்ந்து போன ஆசான் அதையும் உடனே தலாய் லாமாவுக்குத் தெரிவிக்க, தலாய் லாமா உடனே உணவு நீரின்றி முழு நேரப் பிராத்தனையில் இறங்கி விட்டார்.

ஆசானுக்கு அதிகபட்ச வேகத்துடன் ஜீப் போய்க் கொண்டிருந்தாலும் அந்த வேகமும் போதவில்லை. 'இந்த வேகத்தில் போனால் தாமதமாகி விடாதா?' என்று அக்ஷயிடம் குழந்தைத்தனமாய் கேட்டார். அக்ஷய புன்னகையோடு சொன்னான். "அங்கே ஆபத்தில் இருப்பது மைத்ரேயன் மட்டுமல்ல ஆசானே, என் மகனும் தான். ஆனால் இதை விட வேகமாகப் போகச்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சொன்னால் நாம் சைத்தான் மலைக்குப் போவதற்குப் பதிலாக நேராக சைத்தானிடமே போய்ச் சேர வேண்டி இருக்கும்”

ஆசான் அதைக்கேட்டு சிரித்தார். பின் மெல்லக் கேட்டார். “உங்களால் எப்படி இந்த நேரத்திலும் அமைதியை அதிகமாய் இழக்காமல் இருக்க முடிகிறது அன்பரே!”

அகஷய் சொன்னான். “ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு விதி தான் இருக்க முடியும் ஆசானே. அந்த விதி எழுதும் கை நம் கதையை இப்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கவில்லை. எப்போதோ எழுதி முடித்து விட்டது. அது நல்லதோ, கெட்டதோ நாம் இப்போது பதற்றப்படுவதால் மாறிவிடப்போவதில்லை”

மாரா மைத்ரேயனின் அலைவரிசைகளை ஆராய்ந்தான். மைத்ரேயன் டெல்டா அலைகளில் இருந்தான். ஆல்ஃபா அலைகளை விட தீட்டா அலைகள் நுட்பமானவை என்றால் டெல்டா அலைகள் அதைக்காட்டிலும் அதிநுட்பமானவை. பெரும்பாலும் யோகிகள் சித்தர்கள் மட்டுமே சஞ்சரிக்கும் அலைகள் அவை. அந்த டெல்டா அலைகளுக்குப் போவது மாராவால் முடியாத காரியம் இல்லை. ஆனால் டெல்டா அலைகளுக்குப் போகும் போது மனம் தன் சொந்த அடையாளத்தைச் சுத்தமாக மறந்து விடுகிறது என்பது

என்.கணேசன்

மாராவின் பழைய அனுபவம். சொந்த அடையாளத்தை மறந்தால் அவன் மாரா அல்ல. அவன் மாராவாக இல்லாமல் போனால் மைத்ரேயனைக் கொல்வது சாத்தியமல்ல. மேலும் அது செயலற்ற நிலை. எனவே அவன் டெல்டா அலைகளில் சிக்குவதைத் தவிர்த்தான். தீட்டா அலைகளில் இருந்து கொண்டே மைத்ரேயனை ஆராய்ந்தான். ஏதோ ஒன்று சரியில்லை என்று அவன் உள்மனம் சொன்னது.

அக்ஷய் மைத்ரேயனை தன் உயிரைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றியவன். அக்ஷயின் மகன் கௌதமோ மைத்ரேயனின் நண்பன். அவனோடு சேர்ந்து விளையாட ஆசைப்பட்டது தான் தன் கடைசி ஆசை என்று மைத்ரேயனே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். எல்லாரிடத்திலும் பட்டும் படாமலும் இருந்த மைத்ரேயன் சிறிதாவது நெருக்கத்தைக் காண்பித்தான் என்றால் அது கௌதமிடம் மட்டும் தான். மைத்ரேயனின் தாய், சகோதரர்கள் எல்லாம் திபெத்திலேயே இருந்தாலும் கூட அவர்களைப் பயன்படுத்த அறிவுறுத்தாமல் கௌதமைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள மாராவின் தெய்வம் அறிவுறுத்தியது அதை வைத்து தான். அதனால் தான் கௌதமைக் கொல்ல முயற்சித்து, அதை மைத்ரேயன் என்ன சக்தியால் தடுக்கிறான் என்று கண்டுபிடித்து, அந்த சக்திக்கு எதிர்சக்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனை அழிக்கச் சொன்னது. அப்படிப்பட்ட நண்பனைக்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

காப்பாற்றுவதற்கு சின்ன முயற்சி கூட எடுக்காமல் உடலை மாற்றுவது சட்டையை மாற்றுவது போலத் தான் என்று தத்துவம் பேசியது மாராவுக்கு யதார்த்தமாய் தெரியவில்லை.

வேகமாக கௌதமைக் கொல்லாமல் நிதானமாகக் கொல்ல முற்பட்டதே மைத்ரேயன் தன் சக்தியைப் பயன்படுத்துவதும் அதே நிதானத்தில் இருக்கும், அந்த சக்தியை ஆராய்வதும் தனக்கு எளிதாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தான். ஆனால் நண்பனைப் பற்றிய கவலையோ, துக்கமோ சின்ன அளவில் இருந்தால் கூட மைத்ரேயனால் டெல்டா அலைகளுக்குப் போக முடியாது என்பதால் எந்த சக்தியும் பயன்படுத்தும் எண்ணமே இல்லாமல் இருப்பது தெரிந்தது. தன் அறிவுக்கு எட்டாத ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி இதில் இருக்கிறது என்று மாரா நினைக்க ஆரம்பித்தான்.

தன் நுட்பமான சக்திகளை ஒன்று திரட்டி மனதைக்குவித்து மேலும் ஆழமாக மைத்ரேயனுக்குள்ளே என்னென்ன இருக்கிறது என்று ஆராய ஆரம்பித்தான். அமைதி, அன்பு, கருணை போன்ற அலைகளை ஒதுக்கி விட்டு சக்தி, அறிவு வடிவில் இருப்பவைகளை ஆராய்ந்தான். அடுத்தவர் எண்ணங்களைப் படிக்க முடிந்த சக்தி, அடுத்தவர் மூளைகளில் பதிந்திருந்த தகவல்களை அறியவும் பயன்படுத்தவும் முடிந்த சக்தி இரண்டும் தென்பட்டன. இரண்டாவது சக்தியை வைத்து

என்.கணேசன்

தான் கௌதமிடமிருந்தோ, அக்ஷயிடமிருந்தோ தமிழறிவை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டிருப்பான். இந்த சக்தி தனக்கு அபாயமானது என்பதை மாரா உணர்ந்தான். இதை உபயோகித்து மாராவிடம் உள்ள எந்த சக்தியையும் கூட அவன் நகல் எடுத்துக்கொண்டு விட முடியும். ஆனால் அந்த சிரமத்தைக் கூட மைத்ரேயன் எடுக்கவில்லை என்பது சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. அலட்சியமா, அகங்காரமா? மேலும் மாரா ஆழமாய் போனான். வெறும் சூனியம் மட்டும் தெரிந்தது. எண்ணங்களின் பதிவுகள், நினைவுகள் எதுவுமே இல்லாத சூனியம்..... இனியும் எதாவது சக்தி இருக்கிறது என்றால் அது அந்த சூனியத்தையும் தாண்டி ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.... அதையும் ஆராய்ந்தான். அமைதியாக இருக்கிற நீரிலே எட்டிப்பார்ப்பவர் பிம்பம் தெரிவது போல கடைசியில் அவனே தெரிந்தான்.

இனி பார்க்க ஒன்றுமில்லை. மாரா மெல்ல பின் வாங்கினான். ஒன்றுமே இல்லையே. இப்போதே கூட மைத்ரேயனைக் கொன்று விடலாம் தான். ஆனாலும் அவன் அவசரப்பட விரும்பவில்லை. நாளை மைத்ரேயன் மிகப் பலவீனமாக இருக்கும் நாள். நாளை அலட்டிக் கொள்ளாமல் அவனை அழித்து விடலாம்.

ஆனாலும் அலட்சியமாக இருந்து விடக்கூடாது என்று தங்கள் இருவருடைய சக்தி நிலைகளை விருப்பு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வெறுப்பு இல்லாமல் அளந்து பார்த்தான். அவனது இயக்கத்தினர் அவரவர் இடங்களில் இருந்து தங்கள் சக்திகளைக் குவித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவை எல்லாம் பெரும் பலமாக அவன் உணர்ந்தான். அவன் தனி சக்திகளோ உச்ச நிலையில் இருந்தன. அவன் வாழ்நாளில் இது வரை இந்த உச்சத்தை அடைந்ததில்லை. இது மைத்ரேயனுக்காகவே அவன் அடைந்த உச்சம்.....

மைத்ரேயனைச் சுற்றியும் நிறைய பிரார்த்தனை அலைகள் தெரிந்தன. பிக்குகள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்தது. ஆனால் அது போதுமானதாக இல்லை. மைத்ரேயனின் தனிப்பட்ட சக்தி மங்கலாகவே தெரிந்தது. அவன் சமீபம் மடாலயத்திலிருந்து பார்த்ததை விட பலவீனமாக இருந்தது. அவன் மலையில் இருக்கிறான் என்றால் மைத்ரேயன் பாதாளத்தில் இருக்கிறான்.....

மாரா மனதில் இப்போது அதீத உற்சாகத்தை உணர்ந்தான். கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். கௌதம் இப்போது சுயநினைவில் இல்லை. மைத்ரேயனோ செயலற்ற சூனியவெளியில் திளைத்திருந்தான். இப்போதைக்கு மைத்ரேயனுக்கு அது ஒருவிதத்தில் உதவியே என்று நினைத்தான். சக்தி விரயம் ஆகாது. இருக்கின்ற உடல் சக்தியும் விரயம் ஆகி நீங்கி விட்டால் அவனிடம் மீதி எதுவும் மிஞ்சி இருக்காது.....

என்.கணேசன்

மைத்ரேயன் அங்கேயே படுத்துக் கொண்டான்.
உறங்கியும் போனான்.

ஆனால் மாரா உறங்கவில்லை. இளைப்பாறிய நிலையில் இருந்தாலும் எந்த நேரமும் மின்னல் வேகத்தில் இயங்கும் தயார் நிலையில் இருந்தான். அப்போது தான் மைத்ரேயனின் வலது பாத அடிப்பகுதியில் தர்மசக்கரத்தைப் பார்த்தான். அவன் பார்க்கையில் அந்த தர்மசக்கரம் மங்கலாக ஒளிர்ந்து ஒரு முறை சுற்றி நின்றது. இதுவே கடைசி சுற்றாக இருக்கும் என்று மாரா நினைத்தான்....

காலம் நகர்ந்தது. மாரா பொறுமையாகக் காத்திருந்த அடுத்த நாள் பிறந்தது. அப்போது மாரா புதியதொரு சக்தியின் வரவை உணர்ந்தான். நாகசக்தி. அமானுஷ்யன் சைத்தான் மலையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்....

மாரா முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. “மகன் சுவத்தைக் காண வந்திருக்கிறான்.”

அத்தியாயம் 121

அக்ஷய ஜீப்பில் இருந்து இறங்கி மலையை நோக்கி ஓடினான். ஓடினான் என்று சொல்வதை விடப் பறந்தான் என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். ஆசான் அவன் ஓட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் முடிந்த அளவு வேகமாகப் பின் தொடர்ந்தார்.

மாரா குகைக்கோயில் உள்ளே இருந்து தன் சக்திக்குவிப்பால் அக்ஷய மலை ஏறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். உண்மையிலேயே வியந்தான். என்னவொரு வேகம், அந்த வேகத்திலும் என்னவொரு பதற்றமில்லாத ஒழுங்கு.... யார் மேலே வந்தாலும் சுட்டுத் தள்ள முன்பே காவலர்களிடம் மாரா சொல்லி இருந்தான். அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்றாலும் அவனுடைய கோப்பில் படித்த ஒரு தகவல் நினைவுக்கு வந்தது. இமயமலை உச்சியில் பல பேர் அவனைத் தொடர்ந்து சுட்டும் அவன் உடலில் ஒரே ஒரு குண்டு மட்டும் தான் பாய்ந்ததாகப் படித்திருந்தான். முன்பே சக்தி வாய்ந்தவன் மைத்ரேயன் எழுப்பி விட்டிருந்த கூடுதல் நாகசக்தியால் இப்போது மேலும் சக்தி வாய்ந்தவனாக விட்டிருக்கிறான். வெளியே இருந்த நான்கு காவலர்களில் ஒருவன் டோர்ஜையை அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். மிஞ்சி இருக்கும் மூன்று பேரும் திறமையானவர்கள் தான். ஆனால்....

என்.கணேசன்

ஒருவேளை கூடுதல் சக்திகள் பெற்று விட்டிருந்த இந்த அமானுஷ்யனை நம்பி தான் மைத்ரேயன் கவலையில்லாமல் படுத்திருக்கிறானோ என்ற சந்தேகத்துடன் மாரா மைத்ரேயனைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் மூடியே இருந்தாலும் விழிப்பில் இருப்பதை அவன் அலைகள் மாராவுக்குத் தெரிவித்தன. அக்ஷயை மூன்று துப்பாக்கி வீரர்களும் பார்த்து விட்டனர். மூவரில் ஒருவன் குகைக் கோயிலைத் தாண்டி பல அடிகள் மேலே இருந்த பாறையின் அருகே நின்றிருந்தான். மற்ற இருவரும் குகைக் கோயிலுக்கும் சில அடிகள் கீழே இருந்தனர். வரும் எதிரிகளின் கண்களுக்கு குகைக் கோயில் தெரியாது என்பதால் அருகே இருந்து காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று புத்திசாலித்தனமாய் நின்றிருந்தார்கள். மூவரும் மேலே இருந்து அக்ஷயைப் பார்த்து சுட ஆரம்பித்தனர். ஒரு துப்பாக்கி ரவையும் அக்ஷய் உடம்பில் படவில்லை. அதற்குச் சிக்காமல் அக்ஷய் அனாயாசமாக காற்றில் அங்கும் இங்கும் பாய்ந்தது பறந்தது போல் இருந்தது. மூவரும் அப்படி மாரா ஒருவனைத் தான் பார்த்திருக்கிறார்கள். வருபவன் சாதாரணமானவன் அல்ல என்பது புரிந்த பாறையருகே இருந்த ஆள் தன் நண்பர்கள் இப்போதைக்கு சமாளிக்கட்டும் என்று எண்ணியவனாய் பாறைக்குப் பின்னால் சத்தமில்லாமல் பதுங்கிக் கொண்டான். இருவரின் துப்பாக்கி ரவைகளுக்கு ஆட்டம் காட்டி நெருங்கிய அக்ஷய் மின்னல் வேகத்தில் இருவரையும்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

சீக்கிரமே கீழே சாய்த்தான். இருவரும் கழுத்து திருகி அதிர்ச்சியுடன் கீழே விழுந்து கிடந்தார்கள். அதை ஒளிந்திருந்து பார்த்த முன்றாவது ஆள் துப்பாக்கியை இப்போது உபயோகிப்பது தன் கழுத்தையும் திருகி விடும் என்று புரிந்து கொண்டு புத்திசாலித்தனமாய் அசையாமல் அங்கேயே இருந்தான். முன்றாவது ஆள் எங்காவது தெரிகிறானா என்று பார்த்த அக்ஷய் அவன் தென்படாமல் போகவே குகைக் கோயில் எங்கே இருக்கிறது என்று பார்த்தான். வெளிப்பார்வைக்கு எங்கேயும் தெரியவில்லை.

முன்பு பார்த்த காட்சியை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான். வலதுபுறம் சற்றே பழுப்பேறிய ஒரு பாறை இருந்தது.... இடது புறம் வித்தியாசமாய் வளைந்து போய் இருந்த மரம் இருந்தது.... அந்த இரண்டையும் தேடினான். சிறிது மேலே இரண்டும் தெரிந்தது. ஆனால் நடுவில் காலி இடம் போலத் தான் தெரிந்தது. உண்மையில் அது காலி இடம் அல்ல என்று உணர்ந்தவனாய் வேகமாய் அதை நோக்கிச் சென்றான்.

சரியாக குகைக் கோயில் வாசலை நோக்கி அமானுஷ்யன் வருவதை மாரா பார்த்தான். இவனால் இந்த குகைக்கோயிலில் காலடி எடுத்து வைக்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் மாராவுக்கு வந்தது. மைத்ரேயன் இவனிடம் நாகசக்தியை எழுப்பி இருக்கிறான்... அதனால் முடியலாம். அப்படியே வந்தாலும் இந்த அமானுஷ்யனை

என்.கணேசன்

தன் சக்தி அலைகளால் தாக்குவது அவனுக்கு மிக சுலபம். அவன் மெல்ல எழுந்திருந்தான். அதே நேரத்தில் மைத்ரேயனும் எழுந்தான். அமானுஷ்யன் உள்ளே நுழையப் போகும் அதே நேரத்தில் மைத்ரேயன் எழுந்தது மாராவுக்கு அபாயத்தை உணர்த்தியது. மாராவின் கவனம் அமானுஷ்யன் மேல் பாயும் போது தன் நண்பனைக் காப்பாற்ற மைத்ரேயன் அந்த அபூர்வ அஸ்திரத்தைக் கையில் எடுப்பானோ? அமானுஷ்யன் மேல் கவனம் போனால் இங்கு கவனம் சிதறி விடுமே.

மாரா யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அக்ஷய் பழுப்பேறிய பாறைக்கும், வித்தியாசமாய் வளைந்த மரத்திற்கும் இடையே உள்ள காலி இடத்தை நெருங்கினான். நெருங்கி காலி இடத்தில் காலடி வைத்த போது குகைக்கோயிலின் வாசலாக அது இருந்து இப்போது பார்வைக்கும் தெரிந்தது. அக்ஷய் உள்ளே நுழைந்தான்.

உள்ளே அவன் மகன் கௌதம் சுயநினைவில்லாமல் கீழே விழுந்து கிடந்தான். அவன் வாயில் நுரை தள்ளி இருந்தது. மைத்ரேயன் சில அடிகள் தள்ளி நின்றிருந்தான். அவன் நேர் எதிரில் மாரா நின்றிருந்தான். அக்ஷய் மாராவின் வலிமையைத் தன் உணர்வுகளில் அழுத்தமாக உணர்ந்தான். அவன் இது போன்றதொரு வலிமையைத் தன் வாழ்வில் என்றும் எங்கும் உணர்ந்ததில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

மைத்ரேயன் குரல் பலவீனமாக ஆனால் தெளிவாக ஒலித்தது. “கௌதமைக் காப்பாற்றுங்கள். விஷ முறிவு மூலிகை ஆசானுக்குத் தெரியும். அதை நாகமச்சத்தைத் தொட்டு விட்டு உங்கள் கையால் கௌதம் வாயில் சாறுபிழியுங்கள்”

மாராவிடம் மைத்ரேயனைத் தனியாக விட்டுப் போவதா என்று அக்ஷய் ஒரு கணம் தயங்கினான். மைத்ரேயன் பார்வை அவனுக்குப் போய்விடு என்று கட்டளை இட்டது. அதற்கு மேல் அக்ஷய் தாமதிக்கவில்லை. ஓடிப்போய் கௌதமைத் தூக்கினான். மாரா தன் சக்திகளால் அக்ஷயை அப்படியே செயலிழக்க வைக்க எண்ணினான். ஆனால் அதே நேரத்தில் மைத்ரேயன் எதற்கோ தயாரானதை உணர்ந்தான். உடனே அக்ஷயை அலட்சியம் செய்து விட்டு மைத்ரேயன் மேல் மாரா தன் கவனத்தைக் குவித்தான். அக்ஷய் தன் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாய் குகையை விட்டு ஓடினான்.

மைத்ரேயன் தன் சகல பலத்தையும் திரட்டுவது மாராவுக்குத் தெரிந்தது. இவன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்று மாரா குழம்பினான்.

அவன் தெய்வம் அவசரமாக ஏதோ செய்தியை உள்ளுணர்வுக்கு உணர்த்துவது போல் இருந்தது. “உன் சக்திகள்... உன் சக்திகள்.....”

என்.கணேசன்

மாரா மைத்ரேயனிடம் இது வரை பார்த்ததில் அடுத்தவர் சக்தியை நகலெடுக்க முடிந்த சக்தி ஒன்று தான் வலிமையானது. இப்போது மாராவின் சக்திகளை மைத்ரேயன் நகல் எடுக்க முற்படுகிறானோ? அதைத் தான் தெய்வம் “உன் சக்திகள்... உன் சக்திகள்...” என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றதோ? இந்த மைத்ரேயன் அப்படி நகல் எடுத்து விட்டால் இருவர் சக்திகளும் இணையாகி விடுமே..... இந்த மைத்ரேயனிடம் என்னவொரு சில்லறைத்தனம். வேண்டுமென்றே கௌதம் பாதுகாப்பாக போகும் வரை ஒன்றும் செய்யாமல் காத்திருந்து விட்டு என் சக்திகளைத் திருடத் தயாராகும் இவன் தன்னையோ பிறரையோ காப்பாற்ற அல்லாமல் வேறெதற்கும் தன் அபூர்வ சக்தியைப் பயன்படுத்த மாட்டான் என்று நம் தெய்வமே தவறாக அன்று புரிந்து கொண்டு விட்டதே. இந்தத் திருடன் என்ன தான் செய்ய மாட்டான்! மாரா ஆத்திரமடைந்தான்.

கௌதமும் சாக வேண்டும், மைத்ரேயனும் சாக வேண்டும். மாரா அந்த இரண்டையும் சாதிப்பான். மாரா இருந்த இடத்தில் இருந்தே, பாறைக்குப் பின் ஒளிந்திருந்த காவலனுக்காக அசுரக்குரலில் கத்தினான். “ஆசானைக் கொல்”

மைத்ரேயன் நகலெடுக்கும் சக்தியைப் பயன்படுத்தும் முன் இயங்க வேண்டிய அவசரத்தை உணர்ந்தவனாய் அடுத்த வினாடியே தன் அனைத்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமீ!

சக்திகளையும் சேர்த்துக் குவித்து எதிரே இருந்த
மைத்ரேயனை அழிக்க மாரா ஏவி விட்டான்.
மைத்ரேயன் அந்தக் கணத்தில் மிக பலவீனமாகவே
இருந்தான் என்றாலும் சகல பலத்தையும் திரட்டித்
தயாரானான். அழிக்கும் அலைகள் பிரம்மாண்டமான
வீச்சோடு மைத்ரேயனை நோக்கிச் சென்ற போது
மைத்ரேயன் தன் முன்னால் வலிமையான கண்ணாடி
போன்ற யோகசக்திச் சுவரை எழுப்பி இருந்தான். எதிரில்
மைத்ரேயனுக்குப் பதிலாக அந்த யோகக் கண்ணாடியில்
மாரா தன்னையே பார்த்தான். வந்த சக்திகள் அந்தச்
கண்ணாடிச் சுவரில் மோதி அப்படியே அதே வேகத்தில்
மாராவை நோக்கித் திரும்பின.

மாரா ஸ்தம்பித்து நின்றான். அவன் இதை
எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. 'நான் மைத்ரேயனின்
சக்திகளை சூனியத்தையும் தாண்டித் துழாவிய போது
என் பிம்பத்தையே காட்டியது இது தானா? இதை
அஸ்திரமாய் அறிய நான் தான் தவறிவிட்டேனா? உன்
சக்திகளே உன்னை அழிக்கப் போகிறது என்பதைத் தான்
தெய்வம் சொல்ல வந்ததா? உன்னிடமிருந்தே நீ
உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று
மைத்ரேயன் சொன்னது இந்த அர்த்தத்தில் தானா'

மைத்ரேயன் அமைதியாகச் சொன்னான். “எவ்வளவு
பலவீனனாக இருந்தாலும் சேர்த்து வைத்திருப்பது
தர்மமாக இருந்தால் தக்க சமயத்தில் அதுவே அவனைக்

காக்கும். எவ்வளவு பலவானாக இருந்தாலும் சேர்த்து வைத்திருப்பது தீவினை என்றால் அதுவே சமயம் பார்த்து அவனைக் கவிழ்த்து விடும். எத்தனையோ அறிந்த நீ இந்த எளிமையான சத்தியத்தை அறியத் தவறி விட்டாயே!”

அந்த எளிமையான சத்தியம் நாராசமாய் காதில் விழ மாரா கடைசி கணத்தில் சர்வ பலத்தையும் திரட்டி ஒரு பாதுகாப்புக் கவசத்தை உருவாக்கப் பார்த்தான். அவன் அந்த வித்தையை அறிவான். ஆனால் அதற்குத் தேவையான காலம் அவனிடம் இருக்கவில்லை. அதற்குள் அந்த அழிக்கும் சக்திகள் அவனுள்ளே பாய்ந்தன. அடுத்த கணம் ஒரு பெரும் தீப்பிழம்பாய் மாரா குகையிலிருந்து வெளியே வீசப்பட்டான். குகையின் உள்ளும் மாரா தெய்வச்சிலை தீப்பிழம்பாய் பிளந்து விழுந்தது.

கௌதமைக் காப்பாற்றும் விஷமுறிவு மூலிகையை வேகமாகத் தேடிப் போன ஆசான் தூரத்தில் ஓரிடத்தில் அதைக் கண்டுபிடித்தார். கௌதமின் நாடியைப் பார்த்திருந்த அவருக்கு அதிகமாய் தாமதித்தால் அவன் உயிர்பிழைக்க முடியாது என்பது புரிந்திருந்தது. முன்பே அக்ஷய்க்கு அவர் நிறைய கடன்பட்டிருக்கிறார். அந்த சிறுவனுக்கு ஏதாவது ஆனால் அவர்களுக்கு உதவிய அக்ஷய் தண்டிக்கப்பட்டது போல் ஆகி விடும். இந்த எண்ணத்தில் மூலிகைச் செடி நோக்கி அவர் வேகமாக

புத்தம் சரணம் கச்சாழி!

ஓடிய போது தான் மேலே பாரையின் பின்
மறைந்திருந்த காவலன் அவரைச் சுட்டான். அவர்
முதுகில் இரண்டு துப்பாக்கி ரவைகள் பாய்ந்தன.

அத்தியாயம் 122

அக்ஷய் கௌதமை கீழே வைத்து விட்டு பாதையின் பின் தெரிந்த காவலன் மீது பாய்ந்தான். கழுத்து திருகி அப்படியே கீழே விழுந்த அந்தக் காவலன் மலையில் இருந்து கீழே உருள ஆரம்பித்தான். அக்ஷய் கவலையோடு தூரத்தில் தெரிந்த ஆசானைப் பார்த்தான். ஆசான் முதுகில் இருந்து ரத்தம் வந்து கொண்டிருந்த போதும் மூலிகைச் செடியை நெருங்கி விட்டிருந்தார். அந்த நிலையிலும் கஷ்டப்பட்டு அவர் மூலிகைச் செடியைப் பறிப்பதைப் பார்த்த அக்ஷய் மனமுருகி விட்டான். “ஆசானே” என்று ஓடி வந்த அக்ஷயிடம் அந்த மூலிகையைத் திணித்து விட்டு கீழே சாய்ந்த ஆசான் சொன்னார். “இதை முதலில் கௌதம் வாயில் சாறு பிழிந்து விட்டு வா.”

அக்ஷய் அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். அவர் அன்பு பொங்கச் சொன்னார். “சீக்கிரம் போ. நீ வரும் வரை சாக மாட்டேன்.....”

அக்ஷய் மூலிகையோடு மகனை நோக்கி ஓடினான். மூலிகையைத் தன் நாகமச்சத்தில் தொட்டு விட்டு இறைவனைப் பிரார்த்தித்தபடி தன் மகன் வாயில் அதன் சாறு பிழிந்தான். அப்போது தான் குகைக்கோயிலில் இருந்து தீப்பிழம்பு பிரம்மாண்டமாக வெளிப்பட்டது. அது

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

ஏதோ எரிநட்சத்திரம் போல மிகத் தொலைவில் போய் விழுந்தது. குகைக் கோயிலுக்கு உள்ளேயும் நெருப்பு தெரிந்தது. மைத்ரேயன் குகையிலிருந்து ஓடி வந்தான். அவன் வெளியே வந்த மறுகணம் குகையே தீப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்தது.

கௌதம் தொடர்ந்து வாந்தி எடுக்க ஆரம்பித்தான். நீல நிற திரவத்துடன் ரத்தமும் கலந்து வெளியே வந்தது. மைத்ரேயன் அருகே வந்து அக்ஷயிடம் சொன்னான். “விஷம் வெளியே வந்து விட்டது. இனி பயமில்லை.”

கௌதம் அரை மயக்கத்தில் கண்களைத் திறந்தான். அப்பாவையும் நண்பனையும் பார்த்து புன்னகைத்தபடியே களைப்புடன் மறுபடி கண்களை மூடினான்.

அக்ஷய் கண்கலங்கி மைத்ரேயனிடம் தூரத்தில் ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்திருந்த ஆசானைக் காண்பித்தான். கௌதமை அப்படியே ஒரு இடத்தில் படுக்க வைத்து விட்டு இருவரும் ஆசானை நோக்கி ஓடினார்கள்.

கண்கள் நிறைய மைத்ரேயனைத் தரிசித்த ஆசான் இரு கைகளை கூப்பி வணங்கினார். “வணங்குகிறேன் மைத்ரேயரே.....”

மைத்ரேயன் பெருங்கருணையுடன் அவரை நெருங்கி அமர்ந்து அவர் தலையை தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு புன்னகைத்தான். ஆசானின்

என்.கணேசன்

கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிரம்பியது. “இப்படி உங்கள் மடியில் மரணிக்க நான் பெரும் புண்ணியம் செய்திருக்கிறேன் மைத்ரேயரே..... ஆனால் ஒரே ஒரு வருத்தம்...”

“என்ன?” என்று மைத்ரேயன் கேட்டான்.

“உங்களுடன் விளையாட எனக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லையே மைத்ரேயரே....” என்று சொல்லி ஆசான் கண்ணடித்தார்.

அக்ஷயக்குக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அக்ஷயை பேரன்போடு ஆசான் பார்த்தார். “நன்றி நண்பரே.....நன்றி” வார்த்தைகள் இதய ஆழத்திலிருந்து வந்தன. அதன் பின் ஆசானால் பேச முடியவில்லை. மைத்ரேயனைப் பார்த்தபடியே காலமானார். அவர் முகத்தில் பேரமைதி தெரிந்தது. உலகுக்கு வந்த வேலை நல்லபடியாக முடிந்து திரும்புவனின் ஆத்மதிருப்தி அது என்று அக்ஷயக்குத் தோன்றியது....

அவர்கள் திரும்பி வந்த போது கௌதம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். மிகவும் பலவீனமாய்த் தெரிந்த மைத்ரேயன் அக்ஷயிடம் சொன்னான். “எனக்கும் மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது. இங்கேயே சிறிது இளைப்பாறலாமா?”

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் சம்மதித்தான். அவனும் பெருங்களைப்பில் இருந்தான். அவன் உட்கார்ந்து மகன் தலையை எடுத்து ஒரு மடியில் வைத்துக் கொள்ள மற்றொரு மடியில் மைத்ரேயன் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டு உறங்கியும் போனான். மகனைப் போலவே அவனும் உரிமை எடுத்துக் கொண்டு அப்படி உறங்கியது நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவனிடம் நிறைய கேட்பதற்கு இருந்தது. கண்விழித்த பிறகு கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தான். தூரத்தில் குகை இப்போதும் எரிந்து கொண்டிருந்தது..... அதைப் பார்த்தபடியே அக்ஷயும் உறங்கிப் போனான். அவன் கண்விழித்த போது மைத்ரேயன் போயிருந்தான். அவன் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே போயிருந்தது அக்ஷய்க்கு மனதை என்னவோ செய்தது. ஒரு முறை மைத்ரேயன் சொல்லி இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

“நம் வாழ்க்கையில் யார் எத்தனை காலம் நம்முடன் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பது விதி தான். அவ்வப்போது சில பேரைச் சேர்க்கும், சில பேரை விலக்கும். இதில் விதி நம் அபிப்பிராயங்களை லட்சியம் செய்வதில்லை. வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படித் தான் என்று இருக்கையில் யார் நம் வாழ்க்கையில் வந்தாலும் அவர்கள் இருக்கும் வரை அன்பாகவும், இணக்கமாகவும் இருந்து விட்டு, அவர்கள் போகும் போது புரிதலோடு விடை கொடுப்பது தானே புத்திசாலித்தனம்....”

என்.கணேசன்

ஆனால் அக்ஷய்க்கு இப்போதும் அந்த புத்திசாலித்தனம் வரவில்லை. இவ்வளவு அவனை நேசித்திருக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது. 'இப்படித் தான் சலனமே இல்லாமல் போய் விடுவான் என்று முதலிலேயே தெரிந்தும் என் முட்டாள் மனம் ஏன் இப்படி துக்கப்படுகிறது' என்று தன் மனதையே அவன் கடிந்து கொண்டான்.

“நீ சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தால் நான் புரிதலோடு விடை கொடுத்திருப்பேன்...” என்று மனம் கனக்க அக்ஷய் வாய் விட்டுச் சொன்னான். அவன் தோளை பின்னாலிருந்து யாரோ தொட்டார்கள். தொடுதலிலேயே மைத்ரேயனை உணர்ந்து அக்ஷய் திரும்பினான்.

அக்ஷய் அப்படிச் சொல்வதற்கு வேண்டியே மறைந்து காத்திருந்தது போல் மைத்ரேயன் புன்னகையோடு சொன்னான். “சரி விடை கொடுங்கள்”

அக்ஷய் அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் பேச வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் தடுமாறினான். பின் மெல்லக் கேட்டான். “எங்கே போவாய்?”

மைத்ரேயன் தூரத்தில் தெரிந்த பெரிய மலை முகடுகளைக் காட்டினான்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

“எப்போதாவது நாம் மறுபடி சந்திப்போமா?” கேட்கும் போது அக்ஷயின் குரல் உடைந்தது.

இல்லை என்று மைத்ரேயன் தலையசைத்தான். தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அக்ஷய் கௌதமை எழுப்பப் போனான். மைத்ரேயன் தடுத்தான். “ஏன் அவனிடமும் சொல்லி விட்டுப் போ” அக்ஷய் சொன்னான்.

“போகும் போது அவன் கண்ணீரைப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை. எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும் இருக்கும் கௌதமே என் மனதின் நினைவுகளில் தங்கி இருக்கட்டும்” என்று சொன்ன மைத்ரேயன் கையசைத்தான்.

அக்ஷயும் கையசைத்தான். மைத்ரேயன் போய் விட்டான். அவன் கண்களில் இருந்து மறையும் வரை அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அக்ஷய் ‘சொல்லி விட்டுப் போனாலும் சில நேரங்களில் புரிதலோடு விடை கொடுப்பது சுலபம் இல்லை’ என்று நினைத்தவனாய் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவனுக்குச் சில கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்காமலேயே போய் விட்டது. மகாபோதி மரத்தின் அடியில் நடந்தது என்ன, குகைக்கோயிலின் உள்ளே நடந்தது என்ன, மாராவை மைத்ரேயன் எப்படி அழித்தான் என்பதெல்லாம் தெரியவில்லை. அதிக நேரம்

என்.கணேசன்

இருந்தால் கேட்பேன் என்று நினைத்தே கேட்பதற்கு அவகாசம் கூடத் தராமல் போய் விட்டான். அதைக் கேட்டிருந்தாலும் அவன் பதில் சொல்லி இருக்க மாட்டான். தேவைக்கு அதிகமாகத் தெரிய வேண்டாம் என்று நினைப்பவன் அவன். கேட்டாலும் ஒன்றுமே புரியாதது போல் முழித்திருப்பான். அழுத்தக்காரன்....

அந்த கிராமத்து மக்கள் எரியும் அந்த மலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்ஷய்க்கு ஆடுகளை விற்ற கிழவர் புகை மண்டலத்துக்கு நடுவே எரியும் அந்த நெருப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சைத்தான் குகைக் கோயில் தான் பற்றி எரிந்திருக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். அருகே போய்ப் பார்க்கும் தைரியம் யாருக்கும் இருக்கவில்லை. சைத்தான் வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறவர்களையும் அந்த நெருப்பில் இழுத்து விடும் என்று பயந்தார்கள். புகை மண்டலம் மிகப்பிரம்மாண்டமாய் வானத்தையே பாதி மறைத்தபடி இருந்தது. திடீரென புகைமண்டலத்தின் வலது புற ஓரத்தில் அவர் இறந்த மகன் மறுபடியும் நிழலாய் தெரிந்தான். அவன் அவரைப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்து தலையசைத்தது போல் இருந்தது. அடுத்த கணம் அந்த புகை மண்டலத்தில் அவன் மறைந்து போனான். நீண்ட காலம் கழித்து கிழவர் இனம் புரியாத நிம்மதியை உணர்ந்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அக்ஷய் தலாய் லாமாவுக்குப் போன் செய்து நடந்ததை எல்லாம் தெரிவித்தான். ஆசான் மரணத்தைப் பற்றி சொன்ன போது தலாய் லாமாவுக்குச் சிறிது நேரம் பேச முடியவில்லை. பின் நெகிழ்ந்த குரலில் சொன்னார். “ஆசான் எப்படிப்பட்ட தர்மாத்மா என்பது அவர் மரணத்தில் இருந்தே தெரிகிறது அன்பரே. மைத்ரேயர் மடியில் இருந்தபடி மரணத்தைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு யாருக்கு தான் கிடைக்கும்....”

கடைசியில் மைத்ரேயன் போய் விட்டதைச் சொன்ன போது தலாய் லாமா சொன்னார். “இனி அவர் தன் அவதார நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்து விடுவார் அன்பரே. தர்மமும் அமைதியும் கண்டிப்பாக நிலை நிறுத்தப்படும். நீங்கள் அதற்கு பேருதவி செய்திருக்கிறீர்கள். மைத்ரேய புத்தரின் நண்பராகவும் இருந்திருக்கிறீர்கள். எல்லா நன்மைகளும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்பதற்கு வேறு காரணம் தேட வேண்டியதில்லை. நன்றி, அன்பரே. எங்கள் மனதிலும் வரலாற்றிலும் உங்களுக்கு பூஜிக்கப்படும் இடம் என்றும் உண்டு.”

டோர்ஜே மேடையில் அமர்ந்தபடி அந்த அரங்கில் நிறைந்திருந்த நிருபர்கள், காமிராக்கள், அறிஞர்களை எல்லாம் பிரமிப்புடன் பார்த்தான். மேடையில் வேறொருவர் மைத்ரேயர் என்ற புத்தரின் மறு அவதாரம்

என்.கணேசன்

பற்றி பத்மசாம்பவா ரகசிய ஓலைச்சுவடிகளில்
முன்கூட்டியே சொல்லியிருந்ததை விவரித்து விட்டு
மேடையில் இருக்கும் இந்தச் சிறுவன் தான் அந்த
மைத்ரேயன் என்று எப்படி கண்டுபிடித்தோம்
என்பதையும் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார்.....

நேற்றிலிருந்தே அவன் பேசுகையில் என்ன சொல்ல
வேண்டும் எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று சில
ஆட்கள் அவனுக்குப் பாடம் நடத்தி இருந்தார்கள்.
மூன்று முறை ஒத்திகையும் பார்த்து விட்டுத் தான்
திருப்தி அடைந்தார்கள். நல்ல வேளையாக ஆசிரியர்
ஒற்றைக்கண் பிக்குவையும் அவர்கள் அவனுக்கு முன்பே
அந்த தங்குமிடத்துக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்கள்.
அவர் கூட இருந்ததால் அவனால் அந்த மன
அழுத்தத்தைத் தாக்குப்பிடிக்க முடிந்தது.

அவனை அழைத்து வந்தவர்கள் காலையில்
நிகழ்ச்சி ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் கவலையுடன்
கூடிக்கூடி அவர்களுக்குள் தாழ்ந்த குரலில் ஏதோ பேசிக்
கொண்டார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியை நடத்தலாமா கைவிட்டு
விடலாமா என்று கூட யோசித்த மாதிரி தெரிந்தது.
“எல்லாரையும் அழைத்து விட்டு என்ன சொல்லி இந்த
நிகழ்ச்சியை ரத்து செய்வது?” என்று அவர்களில் ஒருவர்
சிறிது சத்தமாகவே கேட்டது டோர்ஜே காதில் விழுந்தது.
மாரா சைத்தான் மலையில் வெற்றி பெற்று விடவில்லை
என்பதை மட்டும் அவர்கள் கவலையை வைத்து

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

அவனால் அனுமானிக்க முடிந்தது. தொடர்ந்து அவர்கள் பேசுவதைக் கூர்ந்து கேட்டான்.

“அப்படியானால் மைத்ரேயன்?”

“போய் விட்டான்”

டோர்ஜேக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. மாரா தோற்று விட்டான் மைத்ரேயன் வென்று விட்டான்.....

மேடையில் பேசிய ஆள் பேச்சை நிறுத்திய பிறகு மைக் டோர்ஜே கையில் தரப்பட்டது. அரங்கில் முன்னால் அமர்ந்திருந்த ஒரு நிருபர் எழுந்து அவனிடம் கேட்டார். “மைத்ரேயரே நீங்கள் தான் மைத்ரேயர் என்று உணர்ந்த கணத்தை எங்களுக்கு விவரிக்க முடியுமா?”

டோர்ஜே சில வினாடிகள் அரங்கையே படபடக்கும் இதயத்துடன் பார்த்தான். பின் மைக்கில் மெல்லச் சொன்னான். “நான் மைத்ரேயர் அல்ல?”

அடுத்த கணம் அரங்கே ஸ்தம்பித்து அமைதியாகியது. நேரடி ஒளிபரப்பு என்பதால், உலகமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதால் வேறு வழியின்றி அந்த நிருபர் தொடர்ந்தார். “அப்படியானால் நீங்கள் யார்?”

“என் பெயர் டோர்ஜே....” மனம் படபடத்தாலும் டோர்ஜே தயங்காமல் உண்மையைச் சொன்னான்.

என்.கணேசன்

அரங்கிலிருந்து இன்னொரு பெண் எழுந்து கேட்டாள். “அப்படியானால் மைத்ரேயர்?”

டோர்ஜே உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஒருவித பரவசத்துடன் சொன்னான். “அவர் வேறொருவர். நான் அவரை சந்தித்திருக்கிறேன். எனக்கு நல்ல உபதேசம் செய்திருக்கிறார்..... அவர் உலகமக்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்லி இருக்கிறார். அதை மட்டும் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன்....”

எல்லோரும் அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று ஆர்வமாகப் பார்த்தார்கள். டோர்ஜே மனதில் மைத்ரேயனும், மாராவும் பேசிக் கொண்ட பகுதிகள் மனதில் பசுமரத்தாணியாய் பதிந்திருந்தன. அதில் மைத்ரேயன் சொன்ன ஒரு பகுதி உலகமக்களுக்குத் தெரிவித்த செய்தியாக அவனுக்குத் தோன்றியிருந்ததால் அதை அவன் அப்படியே சொன்னான்.

“யாரும் யாரையும் யாரிடமிருந்தும் காப்பாற்ற முடியாது. ஒருவன் தன்னிடமிருக்கும் தீமையிலிருந்து விலகி தானே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் அவன் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவான். தொடர்ந்து வரும் துன்பங்களை ஒருவன் எத்தனை காலம், எத்தனை பிறவிகள் தான் தாங்குவான். சலித்துப் போய் நிரந்தரமாய் துக்கத்திலிருந்து விடுபட ஆத்மார்த்தமாய் விரும்பும் இதயத்தில் நான் காலடி

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

வைப்பேன். வழிகாட்டுவேன்” என்றார் அவர். இனியும் அறியாமையால் வழிதவறி நாம் கஷ்டப்பட வேண்டாம். நமக்கு வழிகாட்ட அவரைச் சரணடைவோம். புத்தம் சரணம் கச்சாமி!”

அரங்கில் ஒரு கண நேர அமைதிக்குப் பின் அமளி ஏற்பட்டது. டோர்ஜே நிம்மதியாக மேடையிலிருந்து இறங்கினான். ஒற்றைக்கண் பிக்கு அவனைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தார்.

நேரடி ஒளிபரப்பாக இருந்ததால் அது உலகமெங்கும் ஒளிபரப்பாகியது. பீஜிங்கில் அந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த லீ க்யாங் பின் கண்களை மூடியபடி சிலை போல நிறைய நேரம் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

அக்ஷயம் லாஸா நகரில், காத்மண்டுக்கு விமான டிக்கெட் வாங்க ஒரு டிராவல் ஏஜென்ஸிடம் போன போது, இந்த ஒளிபரப்பைப் பார்த்தான். தொலைக்காட்சியில் டோர்ஜேயைப் பார்த்ததும் “அப்பா இது... “ என்று சொல்ல வந்த கௌதமை அக்ஷய் பார்வையாலேயே அடக்கினான்.

கௌதம் “சரி அப்புறம் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லி அந்த ஒளிபரப்பைப் பார்த்தான். மைத்ரேயன் விடுத்த செய்தியை பரவசத்துடன் டோர்ஜே சொன்ன போது அக்ஷய் தன்னுள் ஒரு சிலிர்ப்பை உணர்ந்தான்.

என்.கணேசன்

அந்தச் சிறுவனின் தைரியத்தை மனதிற்குள் பாராட்டினான். லீ க்யாங் கெடுபிடி இல்லாததால் விமானத்திலேயே போவது என்று அக்ஷய் முடிவெடுத்திருந்தான். எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று போலி பாஸ்போர்ட்களையும் அவன் எடுத்து வந்திருந்தது இப்போது பயன்படுகிறது...

டிக் கெட் வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தவுடன் கௌதம் சொன்னான். “டிவியில் பேசினானே அவன் தான் டோர்ஜே. அவன் பாம்பு ஏணி ஆட்டத்தில் ஒரு தடவை மேலே வரை வந்து விட்டான். கடைசியில் பகடையில் மூன்று போட்டு பெரிய பாம்பில் சிக்கி கீழே வரை போய்விட்டான்.... ...” தொடர்ந்து தங்கள் விளையாட்டை விவரித்துக் கொண்டே வந்த மகனைப் பார்த்து அக்ஷய் புன்னகைத்தான்....

இன்று காலை உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தவன் “மைத்ரேயன் எங்கே?” என்று கேட்டான். அக்ஷய் மைத்ரேயனை அவன் தாய் வந்து கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார் என்றும் இனி இரண்டு வருடங்கள் கழித்து மறுபடி இந்தியா வருவான் என்றும் சொன்னான். அப்போதைக்கு கௌதம் கண்ணில் நீர் கோர்த்தது. ஆனால் மீண்டும் நண்பன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையில் சிறிது நேரத்தில் அவன் இயல்பாகி விட்டிருந்தான். இரண்டு வருடங்கள் கழித்து அவன் நினைவு வைத்துக் கேட்பானா என்று தெரியவில்லை.

புத்தம் சரணம் கச்சரம்!

அப்படிச் கேட்டால் இன்னொரு கதை சொல்ல வேண்டும்....

லாஸா விமான நிலையத்தில் இயல்பான சோதனைகளே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவன் சென்ற முறை வந்த போதிருந்த சோதனை அதிகாரிகளின் கும்பல் இருக்கவில்லை. அவன் பாஸ்போர்ட்டையும் கௌதமின் பாஸ்போர்ட்டையும் சோதித்த அதிகாரி அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். அக்ஷய் ஆபத்தை உணர்ந்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் என்னேரமும் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு விமான நிலையத்திலிருந்து ஓடவும் தயார் நிலையில் தான் இருந்தான்.

“ஒரு நிமிடம்...” என்று சொல்லி விட்டு அந்த அதிகாரி தனக்குப் பின்னால் இருந்த அறைக்குப் போனார். அக்ஷய்க்கு ஓடித் தப்பிக்கலாமா என்ற யோசனை பலமாக எழுந்தது. அதிகாரி போன வேகத்திலேயே வந்தார். அவர் கையில் ஒரு பூங்கொத்தும் அதனுடன் ஒரு சீட்டும் இருந்தது.

“இதைத் தரச் சொன்னார்” என்று மட்டும் சொல்லி பூங்கொத்தையும் சீட்டையும் நீட்டினார். திகைப்புடன் வாங்கிய அக்ஷய் சீட்டைப் பிரித்துப் படித்தான்.

“வாழ்த்துக்கள். தங்கள் பயணம் இனியதாக அமையட்டும். எப்போதாவது சீனாவுக்கு வரும்

என்.கணேசன்

சந்தர்ப்பம் அமைந்தால் என்னைக் கண்டிப்பாகச் சந்தியுங்கள். அதை ஒரு கௌரவமாக நான் நினைப்பேன்.
— லீ க்யாங்”

அக்ஷய் நெகிழ்ந்து போய் அந்த அதிகாரியைப் பார்த்தான். அவர் மெலிதாகப் புன்னகைத்து விட்டு அடுத்த பயணியின் பாஸ்போர்ட்டை சோதிக்க ஆரம்பித்தார்.

அவர்களுடைய விமானம் திபெத்தின் மலைகளைக் கடக்கையில் அக்ஷயின் மனம் மைத்ரேயனை நினைத்தது. இதில் ஏதாவது ஒரு மலையில் மைத்ரேயன் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது. இல்லை அங்கிருந்து அவன் இந்த விமானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் கூட இருக்கலாம்....

மைத்ரேயனைச் சந்தித்த முதல் கணத்திலிருந்து கடைசியாய் அவன் விடை பெற்ற கணம் வரை அக்ஷய் மனதில் திரைக்காட்சிகளாக ஓடின. யோசிக்கையில் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு நோக்கத்திற்காகத் தான் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் எதையும் எந்திரத்தனமாக ஆக விடாமல் மைத்ரேயன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். தியானங்களில் ஆழ்வதும், காரியங்கள் ஆவதும் மட்டுமல்லாமல் அவன் சைத்தான் மலையில் ஆடுகளுடன் விளையாடியதும், இந்தியாவில் கௌதமுடன்

புத்தம் சரணம் கச்சாமி!

விளையாடியதும், தன்னுடன் நெருங்கிப் பழகியதையும் நினைக்கையில் அக்ஷயின் நினைவுகள் கனத்தன.

ஆனால் எதுவும் முடிவுக்கு வருகையில் மைத்ரேயன் வருத்தப்படவேயில்லை. ஏனென்றால் எல்லாமே முடிவுக்கு வரக்கூடியவையே என்கிற ஞானம் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அவனிடம் இருந்திருக்கிறது. அதனால் ஒரு அவதார புருஷனான அவன் எல்லாவற்றையும் தாண்டிப் பக்குவமாகவே நகர்ந்திருக்கிறான். ஆனால் இருக்கும் போது முழுமையாக அனுபவித்து, முடியும் போது புரிதலுடன் புன்னகையுடனேயே அதிலிருந்து நகர்வது எல்லாருக்கும் முடிவதில்லை....

மைத்ரேயன் இருக்கும் இமயமலைத்தொடர் கண்களில் இருந்து மறைய ஆரம்பித்த போது மனதில் கனம் கூடினாலும், அதை அக்ஷய் ஒதுக்கி வைக்கப் பார்த்தான். 'அவதார புருஷர்களைத் தனிமனிதர்கள் தங்கள் அன்பால் கட்டிப்போட நினைக்கக்கூடாது. அவர்கள் உலகத்திற்கே சொந்தமானவர்கள். தலாய் லாமா சொன்னது போல அவன் தன் அவதார நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்யட்டும். தர்மத்தையும் அமைதியையும் இந்த உலகத்தில் நிலை நாட்டுவது சுலபமல்ல. மாரா மடிந்து விட்டாலும் அவன் சேனை மிக வலிமையோடு இன்னும் இருக்கிறது. உலகம் அஞ்ஞானத்திலும் அக்கிரமத்திலும் ஆழமாகவே அழுந்திக் கிடக்கிறது. அனைத்தையும்

என்.கணேசன்

மாற்ற, மிக நீண்ட பாதையில் தனியனாக மைத்ரேயன் ஒரு தவ வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் போயிருக்கிறான். அன்பால் கூட அதில் குறுக்கிடக்கூடாது.... குறுக்கிடுவது தர்மம் அல்ல..' என்று மனதில் சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் மனம் ஓரளவு அமைதியடைய ஆரம்பித்தது.

அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. “புத்தம் சரணம் கச்சாமி!”

(‘நான் புத்தரிடம் சரணம் அடைகிறேன்’)